

Tam Tắc Ánh Nắng

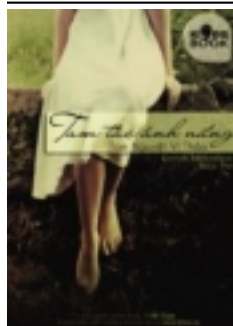
Contents

Tam Tắc Ánh Nắng	3
1. Chương 1: Nửa Đêm Ở Mị Thành	3
2. Chương 2: Liệu Có Phải Là Bắt Đầu? (i)	6
3. Chương 3: Liệu Có Phải Là Bắt Đầu? (ii)	8
4. Chương 4: Liệu Có Phải Là Bắt Đầu (iiii)	11
5. Chương 5: Liệu Có Phải Là Bắt Đầu? (Iv)	13
6. Chương 6: Không Có Chỗ Cho Trái Tim	16
7. Chương 7: Đối Mặt Với Em, Luôn Thấy Không Đành Lòng	18
8. Chương 8: Cuối Cùng Đã Có Ngày Để Cho Cô Chờ Đợi	20
9. Chương 9: Từng Bước Đắm Chìm	23
10. Chương 10: Giấc Mộng Mười Năm	25
11. Chương 11: Từ Lúc Nào Cô Đã Ý Lại Vào Anh?	27
12. Chương 12: Đừng Quá Tin Tưởng Tôi	30
13. Chương 13: Ước Muốn Có Thở Sớm Chiều Gặp Mặt	32
14. Chương 14: Nường Tựa Lẫn Nhau	34
15. Chương 15: Cả Đời Này Cũng Như Vậy	36
16. Chương 16: Mùi Hương Mê Hoặc Lòng Người	39
17. Chương 17: Quà Sinh Nhật (i)	41
18. Chương 18: Quà Sinh Nhật (ii)	43
19. Chương 19: Quà Sinh Nhật (iii)	45
20. Chương 20: Dao Động	47
21. Chương 21: Có Anh Ở Đây, Mọi Thứ Đều Yên Bình	50
22. Chương 22: Không Ai Hỏi Cô Muốn Điều Gì	52
23. Chương 23	54
24. Chương 24: Cô Giống Như Con Mồi Mọt Mồi	56
25. Chương 25: Cho Dã Thú Cắn Xé Lẫn Nhau	59
26. Chương 26: Trên Đời Này, Anh Là Con Quỷ Lợi Hại Nhất	61
27. Chương 27: Nỗi Đau Lớn Nhất Lại Do Người Ta Yêu Mang Lại	63
28. Chương 28: Tuổi Trẻ, Dễ Dàng Tin Tưởng Vào Tình Yêu	65
29. Chương 29: Cuối Cùng Anh Vẫn Không Đến	67
30. Chương 30	70
31. Chương 31: Một Loại Nguy Hiểm Chết Người	73
32. Chương 32: Chỉ Cần Một Câu Nói Của Anh	76
33. Chương 33: Một Bước Sai Lầm Thì Không Thể Quay Lại	78
34. Chương 34	80
35. Chương 35: Đã Định Là Suốt Đời Sai Lầm	82
36. Chương 36: Cảm Giác Ấm Áp Lúc Này Chân Thật Đến Vậy	85
37. Chương 37: Nếu Tình Yêu Tựa Như Bông Tuyết	87
38. Chương 38	89
39. Chương 39: Anh Không Thể Phủ Nhận Chuyện Em Yêu Anh	92
40. Chương 40: Chương 40	94

41. Chương 41: Thời Gian Sẽ Không Trở Lại	97
42. Chương 42	99
43. Chương 43: Em Không Nỡ	101
44. Chương 44	103
45. Chương 45	105
46. Chương 46	108
47. Chương 47: Cuối Cùng Vẫn Không Thể Thoát	110
48. Chương 48: Anh Sẽ Không Cho Em Quyền Nói Chia Tay	112
49. Chương 49: Nguy Cơ Khắp Nơi	114
50. Chương 50	116
51. Chương 51: Cô Đáng Được Hưởng Hạnh Phúc	118
52. Chương 52	120
53. Chương 53: Hấn Ghét Nhất Là Phản Bội	122
54. Chương 54: Anh Không Muốn Hai Tay Cô Cũng Dính Máu	124
55. Chương 55: Cô Không Muốn Ở Bên Hấn Thêm Giây Nào Nữa	127
56. Chương 56: Em Tin Anh	131
57. Chương 57: Có Lẽ Ông Trời Đã Cho Cô Một Sự Cứu Rỗi	133
58. Chương 58: Cắt Đứt Toàn Bộ Đường Lui Của Cô	135
59. Chương 59: Ngày Nào Đó Tôi Sẽ Giết Anh	137
60. Chương 60: Chu Lạc Khiết Lại Thấy Minh Rơi Vào Tuyệt Vọng	139
61. Chương 61: Muốn Động Đến Cậu Ấy Trước Tiên Phải Bước Qua Xác Của Tôi	141
62. Chương 62: Cách Tốt Nhất Là Rời Khỏi Diệp Thiên	143
63. Chương 63: Sau Đây Cô Phải Sắm Vai Gì Đây!	145
64. Chương 64: Anh Vẫn Chưa Muốn Cho Cô Cơ Hội Cao Bay Xa Chạy	147
65. Chương 65: Đừng Tưởng Rằng Cái Gì Anh Cũng Làm Được	149
66. Chương 66: Đừng Để Chỗ Cho Tôi Hối Hận	152
67. Chương 67: Cô Biết Điều Đó Không Thể Đạt Được	154
68. Chương 68: Tất Cả Điều Là Số Phận	156
69. Chương 69: Em Và Cô Ta Ai Quan Trọng	158
70. Chương 70: Tôi Có Thể Tin Tưởng Anh Hay Không	161
71. Chương 71: Độ Súng	163
72. Chương 72: Không Phải Cô Ta Chết Thì Là Tôi Chết	166
73. Chương 73: Quả Nhiên Là Anh Đã Nổ Súng	169
74. Chương 74: Tôi Muốn Tranh Đoạt Phụ NỮ Với Anh	171
75. Chương 75: Tỉnh Mộng	174
76. Chương 76: Chúng Con Đã Là Vợ Chồng	176
77. Chương 77: Cùng Sống Cùng Chết	179
78. Chương 78: Hôn Lễ Ba Ngày Sau	182
79. Chương 79: Bạc Đầu Không Chia Ly	185
80. Chương 80: Buổi Sáng Ấm Áp	188
81. Chương 81: Chỉ Giữ Lại Ký Ức Của Mình Cô	191
82. Chương 82: Em Muốn Thế Nào Mới Bằng Lòng	194
83. Chương 83: Đây Là Khoảnh Khắc Tuyệt Đẹp Trong Đời Cô	197
84. Chương 84: Biến Chuyển Đột Ngột	201
85. Chương 85: Dồn Ép Lẫn Nhau	204
86. Chương 86: Sao Anh Có Thể Tính Kế Với Cô	207
87. Chương 87: Cô Mãi Mãi Không Thể Quên Được Cảnh Tượng Thê Thảm Đây	210
88. Chương 88: Cô Thà Là Cứ Thế Chết Đi	213
89. Chương 89: Trái Tim Đã Ngươi Lạnh Thì Không Thể Ấm Áp Trở Lại	216
90. Chương 90: Hấn Để Ý Bao Nhiều Thì Ghen Ghét bấy Nhiều	219
91. Chương 91: Chạy Thoát	222
92. Chương 92: Tôi Sẽ Cùng Chết Chung Với Anh	225
93. Chương 93: Chẳng Qua Tôi Chỉ Bảo Vệ Người Quan Trọng Với Mình Mà	228

94. Chương 94: Người Phản Bội Tôi Sẽ Không Có Kết Cục Tốt	231
95. Chương 95: Cha Tôi Là Một Trùm Ma Túy Lớn	234
96. Chương 96: Coi Như Chúng Ta Buông Tay Cho Nhau Một Con Đường Sống	237
97. Chương 97: Dù Bao Lâu Cô Vẫn Sẽ Chờ	240
98. Chương 98: Ngay Cả Anh Cũng Không Biết Nỗi Đau Của Cô	243
99. Chương 99: Xác Nhận Thi Thể	246
100. Chương 100: Anh Ấy Lấy Cô Là Bất Đắc Dĩ	249
101. Chương 101: Cô Biết Tất Cả Điều Là Giả	252
102. Chương 102: Em Đau Bao Nhiêu, Anh Đau Bấy Nhiêu	255
103. Chương 103: Cô Phải Đề Phòng Anh Khắp Nơi	258
104. Chương 104: Chị Em Gặp Lại	260
105. Chương 105: Đời Này Đừng Gặp Lại Nhau Là Kết Quả Tốt Nhất Cho Anh Với Tôi	263
106. Chương 106: Chương Cuối	266
107. Ngoại Truyện 1	270
108. Ngoại Truyện 2	276
109. Ngoại Truyện 3	281
110. Ngoại Truyện 4	286

Tam Tắc Ánh Nắng

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Tam Tắc Ánh Nắng của tác giả Tam Nguyệt Vi Thảo trên website đọc truyện c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-tac-anh-nang>

1. Chương 1: Nửa Đêm Ở Mị Thành

Đó là vào một ngày mùa đông của tháng Giêng, ngoài cửa tuyết trắng một vùng, thành phố vào ban đêm được bao phủ bởi màu trắng lạnh lẽo, nhưng bên trong căn nhà, máy sưởi được chạy hết công suất, không hề cảm giác được cái lạnh thấu xương.

Mộc Cận mặc chiếc váy trắng ngà làm bằng lông mịn ngồi bên cửa sổ, trong tay cầm chặt cốc nước ấm.

Tiếng chuông điện thoại vang lên chưa quá hai hồi đổ, âm thanh này là của Trương Dĩnh, tiếng khóc không thành tiếng mang theo sự kinh hãi tột độ, giọng nói nấc nghẹn, thăm thiết cầu xin: “ Mộc Cận, mình xin bạn ... Bạn nhất định phải cứu bọn mình, bạn có thể cho mình vay tiền được không, mình ... sau này mình nhất định sẽ trả lại cho bạn.”

Nghe Trương Dĩnh nói năng lộn xộn Mộc Cận liền lên tiếng ngắt lời, hỏi: “ Xảy ra chuyện gì, cậu đang ở đâu? ”

“ Bọn mình đang ở Mị Thành, A Thừa xảy ra chuyện A Mộc Cận cứu ... cứu bọn mình.”

Câu nói cuối cùng mà Mộc Cận nghe được chỉ là tiếng kêu cứu kèm theo tiếng quát tháo của người đàn ông, đầu dây điện thoại lập tức bị ngắt.

Mộc Cận không chút do dự, lấy áo khoác mang theo chi phiếu, thừa dịp người làm không chú ý từ cửa sau trốn ra ngoài.

Nói về mối quan hệ giữa Mộc Cận với Trương Dĩnh cũng không phải dạng bạn bè nghĩa nặng tình thâm, đơn giản chỉ là bạn học ở cùng trường học viện nghệ thuật, vài lần đi dạo phố, ăn với nhau vài bữa cơm. Từ khi Trương Dĩnh nghi ngờ bạn trai mình là Lục Thừa có ý với Mộc Cận, sau đó hai người cũng không thường xuyên liên lạc qua lại nhiều.

Trước nay Mộc Cận vốn không có bạn bè, điện thoại hiếm khi có dịp đổ chuông, người gọi điện đến cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, trong danh bạ chỉ có duy nhất cái tên Trương Dĩnh được xếp vào danh mục “ bạn”.

Mộc Cận đi thẳng tới Mị Thành, trong quán cảnh ca hát nhảy múa, tràn ngập tiếng cười nói rộn rã, nhìn không ra nơi này lại có xảy ra những chuyện rùng rợn như bắt cóc uy hiếp.

Mộc Cận tìm kiếm xung quanh một lát rồi bước tới chỗ người quản lý: “ Tôi muốn gặp bạn của tôi – Trương Dĩnh.”

Mộc Cận hy vọng mình tìm đúng người, người quản lý trưởng nghe xong, mặt không chút biến sắc, liếc nhìn cô nói: “ Đi theo tôi.”

Mị Thành có cấu tạo phức tạp, có điểm giống với tầng hầm, hơn nữa chỉ có một lối đi duy nhất, ánh sáng mờ mịt không nhìn rõ, phía trước là âm thanh chất chứa của tiếng nhạc rồi cả tiếng cười nói từ xa truyền tới, vô cùng hỗn tạp.

Đi theo quản lý, Mộc Cận nghe rõ được tiếng bước chân gõ xuống dưới nền đá mang theo âm thanh lạnh lẽo, trong lòng Mộc Cận vô cùng bất an. Quản lý dẫn cô đến trước một cánh cửa thì dừng lại, sau tiếng gõ cửa quay sang nhìn cô nói: “ Chờ ở chỗ này.”

Không lâu sau, người quản lý từ trong phòng bước ra ý bảo cô đi vào.

Cửa phòng khá nhỏ nhưng bên trong thì hoàn toàn ngược lại, vô cùng rộng lớn được trang trí đơn giản, chỉ có một bộ sofa xếp hình tròn, ghế sofa chính có là một người đàn ông khá trẻ, phía sau là vài người mặc đồ Tây phẳng phiu, giày da bóng lộn.

Bên cạnh Lục Thừa có mấy tên vạm vỡ đứng cạnh, quan sát thấy trên người Lục Thừa đầy vết thương, khuôn mặt biến dạng vì bị đánh đập.

Trương Dĩnh nằm dưới chân người đàn ông ngồi trên ghế sofa, không dám mở miệng cầu xin tha thứ, mà người đàn ông kia chỉ nhàn nhả nhấp nháp ly rượu trong tay, đôi mắt hân hoan hứng thú với cảnh đang diễn ra trước mắt, tràn ngập vẻ hưởng thụ.

Mộc Cận biết, trong hoàn cảnh như này cho dù có sợ hãi đến đâu thì càng phải tỏ ra bình tĩnh, cô nuốt ngụm nước bọt tự trấn an bản thân.

Mặc dù cô xuất thân từ gia đình xã hội đen, nhưng từ nhỏ không được bước chân ra ngoài, bị Mộc Thường Phong cách ly với xã hội bên ngoài do vậy ở thành phố A không nhiều người biết Mộc Cận chính là con gái của Mộc Thường Phong.

Trường hợp nguy hiểm như hôm nay chưa từng diễn ra trong cuộc sống xinh quang bốn bức tường của Mộc Cận.

Trương Dĩnh thấy Mộc Cận đứng trước cửa, trong mắt hiện lên tia vui mừng, lập tức ngừng khóc, lão đảo mắt nhìn đi tới trước mặt Mộc Cận, khẩn trương nói: “ Tiên ... tiên đâu?.”

Mộc Cận đem tấm chi phiếu đưa cho bạn, Trương Dĩnh lại lần nữa quỳ dưới chân người đàn ông: “ Diệp tổng ... tôi đem tiền trả lại cho anh ... xin anh, buông tha cho anh ấy, buông tha cho tôi, Diệp tổng tôi dập đầu lạy anh.”

Đối với ông chủ của Mị Thành, Mộc Cận từng được nghe qua, nghe nói ông chủ Mị Thành là Diệp Thiên là một người thần bí, không ai biết lai lịch của hắn, chỉ biết là hai năm trước đến tiếp nhận Mị Thành, từ ngày ấy về sau hắn biến Mị Thành thành một chỗ ăn chơi phồn hoa nhất tại thành phố A.

Cô không nghĩ rằng ông chủ Mị Thành lạ trẻ tuổi đến vậy, thoát nhìn chưa đến ba mươi tuổi. Nhưng vẻ lạnh lùng bí hiểm của hắn thì không phải người nào cũng có được. Mộc Cận không nghĩ rằng Trương Đình lại có thể đắc tội với nhân vật tầm cỡ như vậy.

Diệp Thành nhàn nhã lên tiếng: “ Đối với người phản bội tôi, từ trước tới nay không bao giờ có kết cục tốt. Phụ nữ của tôi không chỉ đem sinh mạng đặt vào tay tôi mà ngay cả trái tim cũng phải thuộc về tôi. Trái tim cô không ở bên tôi, về cái mạng của cô ...”

Diệp Thành nhả từng chữ rõ ràng, trên mặt hắn mang theo nụ cười máu lạnh.

Mộc Cận đi qua, nói: “ Diệp Tổng, tôi không biết bạn bạn tôi đắc tội gì với anh, nhưng mặc kệ Trương Đình thiếu anh bao nhiêu tiền, tôi có thể thay cô ấy trả.”

Diệp Thiên lúc này mới ngẩng đầu, dùng ánh mắt sắc bén đánh giá Mộc Cận, về người con gái này, đúng là một cô gái thuần khiết, tuy trên người mặc chiếc áo lông dày cộm, dưới chân đi đôi boot lột lớp lông nhưng không làm mất đi sự thanh tú vốn có. Không khó để có thể nhìn ra trong mắt cô gái này có chút sợ hãi, nhìn qua cũng biết là dạng con gái nhà lành.

Hắn nói: “ Biết chỗ này của tôi là chỗ nào không? Đừng nói tôi bắt nạt con gái nhà lành, cho cô một cơ hội, lập tức xoay người đi ra ngoài.”

Trương Đình sợ hãi lắc đầu: “ Không! Mộc Cận ... A Thừa sẽ chết ...”

Mộc Cận vẫn chỉ nói một câu: “ Tôi thể thay cô ấy trả tiền, bao nhiêu cũng có thể.”

Cứ như vậy giằng co trong vài giây, Diệp Thiên dường như nhìn thấy trên người Mộc Cận bóng dáng của Chu Lạc Khiết hồi trẻ, không biết khuất phục là gì, cứng đầu y hệt cô, hắn nhớ tới Chu Lạc Khiết đi theo mình khi cô còn ở tuổi mười bảy, cũng như cô gái đang đứng trước mặt hắn, hắn im lặng ngắm nhìn Mộc Cận vài giây, song bản thân tự ngăn chặn dòng suy nghĩ về quá khứ.

Diệp Thiên vươn ngón trỏ lắc lắc: “ Cô gái nhỏ, tôi không thiếu tiền, phải biết rằng tình cảm không thể đùa giỡn, người đàn bà của tôi lại dám mang tiền đi theo người đàn ông khác. Tôi rất khổ tâm cô có biết không, tiền không thể bù đắp được.”

Mộc Cận kiên trì nói: “ Diệp tổng, anh không thiếu phụ nữ, nhưng tại sao lại khăng khăng giữ một người con gái không yêu mình bên cạnh?.”

“ Hả? Vì sao? Vậy tôi nên để cho bọn họ tay nắm tay nhau cùng bỏ trốn? Đáng tiếc! Tôi chưa bao giờ biết hai chữ “ thành toàn “ viết như thế nào!.”

Hắn đứng lên, tiến hai bước đến gần Mộc Cận, nâng cằm cô lên: “ Cô cũng rất có dũng khí.”

Hắn thuận tay siết chặt eo Mộc Cận: “ Tôi có một cách giải quyết khác, cô ở lại, tôi sẽ thả bạn cô đi, lấy một đổi hai, vậy là cô buôn bán có lời.”

“ Anh buông tay, tôi nói cho anh biết, một giờ sau nếu tôi không từ Mị Thành bước ra, sẽ có người thay tôi báo nguy.”

Có lẽ không cần đến một giờ, chỉ cần người giúp việc trong nhà phát hiện cô biến mất lập tức sẽ có người âm thầm đi tìm kiếm cô, nhưng chẳng may người giúp việc không phát hiện ra? Nghĩ rằng cô luôn ở trong phòng?

Diệp Thiên nở nụ cười: “ Xem ra là có chuẩn bị mới tới, một giờ? Rất chính xác, làm việc khá!.”

Mộc Cận giãy dụa trong vòng tay của Diệp Thiên, cô còn muốn cắn hắn: “ Anh buông tay, cái gì mà Diệp Thiên ba đầu sáu tay? Cũng chỉ là một tên tiểu nhân vô lại.”

Diệp Thiên cười như bị trúng tà: “ Lời đồn có lúc nào là thật, có lẽ tôi nên dạy cho cô một chút kiến thức về vô lại, để sau này có bước chân ra khỏi cửa có chứng cứ nói rằng tôi vô lại đến thế nào. Phải hay không?.”

Câu cuối cùng phát ra từ miệng Diệp Thiên mang theo hơi thở áy muội phả lên hai má của Mộc Cận, môi hắn liền phủ lên gáy của cô, lúc này Mộc Cận mới thực sự run sợ trước người đàn ông này.

Mộc Cận dùng sức đẩy Diệp Thiên, tay chân đều giãy dụa thoát khỏi hắn, Trương Đình ngậy đại, cầu xin: “Diệp tổng, anh đừng như vậy, đừng như vậy...” Nhưng cô ta không dám đứng lên giải thoát cho Mộc Cận.

Diệp Thiên phất tay với thụ hạ phía sau nói: “Đem bọn họ mang ra ngoài.”

Lục Thừa đang hấp hối dưới đất cùng Trương Đình rất nhanh đã bị tóm mang ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Diệp Thiên và Mộc Cận.

Diệp Thiên dùng sức ném Mộc Cận lên sofa, nhanh chóng cởi áo khoác, Mộc Cận chưa kịp né hắn thì cả người Diệp Thiên đã đè nặng lên người cô, rất nhanh khống chế sự phản kháng của Mộc Cận.

“Buông!”

Nghe thấy tiếng quần áo của mình bị xé rách thành từng mảnh, Mộc Cận không còn bình tĩnh, hét to: “Buông ra, anh sẽ hối hận, tôi quen Giang Thiếu Thành.”

Mộc Cận không biết phần thắng của mình là bao nhiêu, nhưng cô nhớ rõ nơi này do Giang Thiếu Thành quản lý, nhắc đến cái tên Giang Thiếu Thành cũng có vài phần e dè.

Diệp Thiên lại là người thần bí, nhưng ở thành phố A căn cơ của hắn chưa sâu, dù sao cũng phải nể mặt Giang Thiếu Thành vài phần.

Nghe được Mộc Cận nói quen biết Giang Thiếu Thành, quả nhiên Diệp Thiên dừng động tác, hắn cũng không đứng dậy, vẫn nằm đè trên người Mộc Cận, hắn nhíu mày: “Cô là người phụ nữ của Giang Thiếu Thành?”

Sợ hắn không tin, Mộc Cận lập tức nói: “Tôi có thể gọi điện cho anh ấy.”

Diệp Thiên cầm túi xách của Mộc Cận lấy điện thoại của cô ra, bảo cô gọi cho Giang Thiếu Thành, nói: “Lâu rồi tôi cũng chưa gặp Giang Thiếu Thành.”

2. Chương 2: Liệu Có Phải Là Bắt Đầu? (i)

Trong phòng chỉ còn lại một mình Mộc Cận, sau cuộc điện thoại vừa nãy Diệp Thiên nhanh chóng bỏ ra ngoài, điều này khiến cô cảm thấy yên tâm.

Cửa bị người bên ngoài khóa lại, Mộc Cận lui về góc của sofa chờ đợi Giang Thiếu Thành tới đưa cô rời khỏi Mị Thành.

Vừa rời gọi điện cho Giang Thiếu Thành, tinh thần Mộc Cận cho hoảng loạn nói năng lộn xộn, nhưng ý lại rất rõ ràng, cô bị giam lỏng ở Mị Thành muốn hắn tới đây cứu cô, cô nhớ rõ mình hoảng sợ đến mức nào, giọng nói còn mang theo tiếng nấc, nhưng đầu điện thoại bên kia lại tỏ ra rất bình tĩnh, sau đó mới lên tiếng: “Đưa điện thoại cho người bên cạnh.”

Âm thanh không biểu lộ chút cảm xúc nào, giống như việc cô bị người khác bắt chỉ là chuyện bình thường không đáng được quan tâm, Mộc Cận hoài nghi không biết Giang Thiếu Thành liệu có đến cứu cô hay không.

Lo lắng của Mộc Cận không phải không có căn cứ, theo cô biết, Giang Thiếu Thành là người lạnh lùng nhất mà cô từng gặp, ngay cả cha cô là Mộc Thường Phong cũng nói rằng trái tim của Giang Thiếu Thành vốn dĩ không có máu.

Dù sao thì Mộc Thường Phong trọng dụng hắn đều có nguyên nhân cả. Kỳ thực, Mộc Cận cảm thấy sợ Giang Thiếu Thành, cho dù hắn là thụ hạ của cha cô, nhưng so với Long Tại Nham thì hắn lại hoàn toàn xa lạ, người gần Mộc Cận nhất chính là Long Tại Nham, anh là người lớn lên cùng cô tại Mộc Gia.

Long Tại Nham lớn hơn Mộc Cận vài tuổi, lại luôn chăm sóc chu đáo cho cô nên từ bé, Mộc Cận đã coi Long Tại Nham là anh trai mình, anh đối với cô cũng giống như em gái ruột. Chỉ có điều, giống như Mộc Thường Phong, Long Tại Nham luôn quản lý rất nghiêm ngặt chuyện đi lại của Mộc Cận, cấm cô không được làm cái này cái kia, luôn sợ cô gặp phải nguy hiểm.

Mà Giang Thiệu Thành xuất hiện khi nào? Đó là hai năm trước!

Số lần Mộc Cận gặp Giang Thiệu Thành chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Mộc Thường Phong là lão đại trong giới xã hội đen, một tên trùm buôn bán ma túy có tiếng ở thành phố A, cho nên luôn hy vọng con gái của mình có thể sống trong môi trường “sạch sẽ”, bởi vậy khi lên sáu – bảy tuổi Mộc Cận bị tách biệt khỏi Mộc Thường Phong.

Thời gian ra ngoài của cô cũng rất hạn chế, mỗi lần dạo phố đều có vệ sĩ bí mật đi theo, chỉ có ngày lễ tết Mộc Thường Phong mới cho phép cô tới Mộc Gia, cũng chính những lúc đó cô mới có cơ hội nhìn thấy Giang Thiệu Thành.

Cô chưa bao giờ thấy anh cười, vĩnh viễn khuôn mặt anh đều không biểu lộ cảm xúc rõ rệt, cũng rất ít khi mở miệng nói chuyện, trên mặt luôn đầy sát khí, lạnh đậm đến rùng mình. Đối với cô, anh cũng rất xa cách, nếu chẳng may có vô tình gặp nhau, anh cũng chỉ cung kính mở miệng nói một tiếng đại tiểu thư.

Cũng không hiểu rõ vì sao Mộc Cận luôn cảm có cảm giác sợ mỗi khi thấy anh, cảm thấy ánh mắt của anh, hơi thở của anh thậm chí là chính con người anh như một tảng đá đè nén lồng ngực của cô đến nghẹt thở.

Nếu lần này không gặp phải tình cảnh bất đắc dĩ cô cũng không dám gọi điện quấy rầy anh. Nỗi bất an trong lòng cô mỗi lúc một lớn, đúng lúc này, cửa phòng rốt cục cũng được mở ra, Giang Thiệu Thành cùng Diệp Thiên cùng nhau tiến vào, nỗi lo sợ của Mộc Cận cũng được giải tỏa.

Lúc này nỗi sợ hãi đối với Giang Thiệu Thành cũng không thể so sánh bằng việc nhìn thấy Diệp Thiên, dù sao Giang Thiệu Thành cũng là người của bố cô, anh tuyệt đối sẽ không làm hại cô.

Mộc Cận kích động muốn từ trên sofa đứng lên nhưng hai chân đã mềm nhũn vì sợ hãi từ khi nào, cô lập tức ngã xuống, Giang Thiệu Thành đi tới, ngồi xổm xuống, xắn ống quần của cô lên, nhìn vết thương hỏi: “Làm sao? Bị thương?”

Cô ngưng ngừng cầm tay Giang Thiệu Thành nói: “Không, bị tê chân.”

Lần đầu tiên cô nhìn anh với khoảng cách gần tới như vậy, gần tới mức cô có thể nhìn thấy lông mi của anh, ngửi được mùi thuốc lá nhạt trên người anh. Diệp Thiên đứng ở phía sau lên tiếng: “Anh yên tâm, Giang tiên sinh, người phụ nữ của anh tôi không dám động đến.”

Lời nói của Diệp Thiên tỏ rõ thái độ tử tế đến bất ngờ, thậm chí hắn còn nhìn cô cười, Mộc Cận cảm thấy người đàn ông này rất thâm sâu khó lường, thậm chí hắn còn có chút biến thái.

Giang Thiệu Thành ôm lấy Mộc Cận rồi đưa cô ra ngoài, đi qua người Diệp Thiên, anh nhìn hắn gật nhẹ đầu: “Tạm biệt, Diệp tiên sinh.”

“Allen...” Diệp Thiên gọi thủ hạ của hắn: “Thay tôi tiễn Giang tiên sinh.”

Giang Thiệu Thành tự mình lái xe đưa cô về, Mộc Cận nhìn ngó xung quanh không thấy thủ hạ của anh đâu, chẳng lẽ vừa rồi anh tới một mình? Từ lúc rời khỏi Mị Thành, anh vẫn không hề mở miệng nói câu nào, cô ngồi bên cạnh chỉ nhìn thấy nửa khuôn mặt của anh.

Mộc Cận chà mạnh hai tay, mở miệng: “Hôm nay, cảm ơn anh.”

Qua thật lâu anh cũng không mở miệng, ngay cả mí mắt cũng không chút động đậy, Mộc Cận có chút chán nản, xem ra anh cũng không muốn nói chuyện với cô.

Cô co người lại một chỗ, trong lòng cảm thấy tủi thân, đêm nay nếu đổi lại là Long Tại Nham, anh sẽ kiên nhẫn an ủi cô, mà bên cạnh người đàn ông này, tuy rằng anh không mở miệng nhưng thái độ anh đối với cô, biểu đạt rằng anh đối với cô một chút kiên nhẫn cũng không có.

Anh đến cứu cô cũng vì cha cô, vì cô mà anh phải sa chân vào chốn nguy hiểm, còn phải xử lý chuyện riêng của cô, cảm thấy phiền toái cũng là bình thường. Tới khi gần về đến nhà, anh mới mở miệng hỏi: “ Vệ sĩ bên cạnh cô đâu?”

Anh đột nhiên mở miệng khiến Mộc Cận không khỏi sửng sốt, nhỏ giọng: “ Bọn họ không biết em ra ngoài.”

Anh nhìn cô: “ Trốn đến?”

“ Anh đừng đem chuyện hôm nay nói cho ba với anh Tại Nham.” Nếu không về sau cô nhất định sẽ bị trông giữ chặt hơn.

“ Không được để chuyện như này xảy ra, nếu như Mộc gia đã biết thì những người bên cạnh cô khó bảo toàn được tính mạng.”

“ Em biết, về sau sẽ không bỏ trốn ra ngoài một mình.” Mộc Cận cũng biết cha bảo vệ nghiêm ngặt cô như vậy là bất đắc dĩ, dù sao cũng có rất nhiều người muốn Mộc Gia diệt vong, cho dù không nhiều người biết rõ thân phận của cô nhưng điều đó không có nghĩa cô sẽ không gặp nguy hiểm.

Xe dừng trước cửa, Mộc Cận nhớ tới Trương Dĩnh và Lục Thừa còn đang ở Mị Thành, không biết bọn họ thế nào. Giang Thiếu Thành đợi cô chừng hai phút cũng không thấy Mộc Cận xuống xe, hỏi: “ Còn có việc?”

“ Anh có biết bạn em hiện giờ ra sao không?”

“ Không biết!”

“ Anh có cách nào để cứu bọn họ ra khỏi Mị Thành không, Diệp Thiên nhất định sẽ không buông tha cho họ.”

“ Cho nên tôi cũng không có cách nào, xuống xe đi.”

Mộc Cận còn muốn hỏi anh nhưng Giang Thiếu Thành đã xuống xe mở cửa: “ Đi vào nhà, phải giải thích như nào tự mình suy nghĩ.”

“ Là bạn tốt của cô?”

Mộc Cận xoay người vui sướng gật đầu, anh sẽ giúp cô?

Kết quả là anh chỉ đóng cửa xe rồi lao vút đi trong đêm.

Mộc Cận hai tay buông thõng, rơi vào tay Diệp Thiên, Trương Dĩnh và Lục Thừa sẽ còn đường sống sao? Trương Dĩnh không phải cùng Lục Thừa sắp kết hôn sao? Tại sao lại trở thành người phụ nữ bên cạnh Diệp Thiên?

3. Chương 3: Liệu Có Phải Là Bắt Đầu? (ii)

Ngày hôm sau, điện thoại của Trương Dĩnh vẫn không liên lạc được, tin tức về Lục Thừa cũng không có, Mộc Cận ở trong phòng lo lắng về tình hình của bạn mình nhưng lại không dám tùy tiện chạy tới Mị Thành hỏi thăm tin tức, cả ngày tâm trạng luôn lo sợ bất an.

Người chăm sóc Mộc Cận từ nhỏ là dì Trâu cũng phải cau mày trước bộ dáng thấp thỏm không yên của cô, không khỏi lo lắng nói: “ Có phải trong người thấy không được khỏe?”

Mộc Cận uể oải ngồi mép giường lắc đầu.

Dì Trâu thay cô cầm áo khoác nói: “ Thời gian cũng không có gì khác, ngày này cũng lại đến.”

Hôm nay là ngày sinh nhật thứ hai mươi ba của Mộc Cận, buổi sáng Mộc Thường Phong có gọi điện đến biệt thự để nhắc nhở bà chuẩn bị quần áo cho Mộc Cận để tối quay về Mộc Gia ăn cơm.

Mẹ của Mộc Cận qua đời khi cô lên bốn tuổi trong tai nạn giao thông, từ đó đến nay Mộc Thường Phong cũng không tái giá. Chưa phải là hẳn chưa nghĩ qua về việc rửa tay gác kiếm, chuyên tâm trở thành người cha tốt của Mộc Cận nhưng một khi đã dấn thân vào thế giới này, Mộc Thường Phong cũng ‘ Thân bất vô kỷ ‘, đã sa chân vào xã hội đen thì không thể quay đầu.

Theo như lời Mộc Thường Phong nói thì hẳn cũng không có cơ hội quay đầu, một khi từ bỏ thân phận “Mộc Gia”, thì những người xung quanh hẳn sẽ chỉ còn con đường chết.

Năm sinh nhật vừa rồi, chỉ có Mộc Thường Phong cùng cô chúc mừng sinh nhật, cha và con gái cùng nhau ăn bữa cơm, ngồi nói chuyện phiếm, sau đó Mộc Thường Phong sẽ đưa cô trở về biệt thự, mặc kệ Mộc Cận có bao nhiêu quyến luyến muốn ở lại bên hẳn, Mộc Thường Phong thường không cho cô xuất hiện tại Mộc Gia quá lâu.

Hôm nay, tại Mộc Gia còn xuất hiện thêm hai vị khách khác là Giang Thiếu Thành và Long Tại Nham.

Vẫn là những quy tắc trước sau không đổi vào ngày sinh nhật của Mộc Cận, Mộc Thường Phong luôn tự tay đốt nhang rồi đưa vào tay Mộc Cận, trong phòng chính của Mộc Gia, ngoài những bức tượng tín ngưỡng ra thì còn là nơi thờ cúng mẹ của Mộc Cận.

Sau khi thắp nhang cho mẹ, cô cùng Mộc Thường Phong đến nhà ăn.

Mộc Thường Phong năm nay năm mươi tuổi, tuy nhiên trên khuôn mặt của tên trùm buôn ma túy ấy vẫn không có dấu hiệu của tuổi tác. Ngón trỏ cùng với ngón cái nhẹ nhàng chuyển động chiếc nhẫn Ngọc Hoàn được đeo ở ngón cái, hẳn nhìn Long Tại Nham cùng Giang Thiếu Thành nói: “ Ngồi xuống đi, hôm nay là sinh nhật Mộc Cận, nha đầu này thích náo nhiệt, cứ coi nó là em gái cùng ăn cơm mừng sinh nhật.”

Long Tại Nham đem quà sinh nhật đã chuẩn bị từ sớm đưa cho Mộc Cận, nói: “ Sinh nhật vui vẻ.”

Mộc Cận vui vẻ nhận quà từ tay hẳn, hộp quà được đóng gói tinh xảo, nhìn không lớn nhưng cầm rất nặng tay.

“ Cảm ơn anh Tại Nham, về nhà em sẽ mở.”

Mộc Thường Phong nói: “ Sau khi ăn cơm xong, ba sẽ tặng quà sinh nhật cho con.”

“ Vâng, cảm ơn ba.”

Mộc Cận nhìn về phía Giang Thiếu Thành, anh vẫn im lặng như bức tượng, mong chờ xem anh sẽ tặng cô thứ gì.

Đáng tiếc, Giang Thiếu Thành lại nói: “ Xin lỗi, đại tiểu thư! Không biết hôm nay là sinh nhật cô, không có chuẩn bị.”

Mộc Cận nhất thời có chút thất vọng, không phải là cô hám quà sinh nhật chỉ vì muốn biết người như anh sẽ mua quà gì tặng con gái.

Mộc Thường Phong vỗ nhẹ đầu Mộc Cận: “ Lần sau cậu ấy sẽ chuẩn bị.”

Có lẽ vì đang ngồi bên cha ruột của mình làm cho lá gan Mộc Cận to ro một ít, cô nhìn Giang Thiếu Thành nói: “ Anh nhớ phải chuẩn bị, em sẽ tìm anh đòi.”

Mộc Thường Phong vỗ nhẹ sau gáy của Mộc Cận, cười ra tiếng: “ Nha đầu kia, con thế nào lại thích quà tặng, thiếu cái gì cha mua cho con.”

Mộc Cận nói: “ Anh ấy lần đầu tiên tới dự sinh nhật con, nhất định phải tặng quà, anh Tại Nham và ba hàng năm đều tặng quà cho con rồi.”

Giang Thiếu Thành đành phải lên tiếng: “ Yên tâm đi, đại tiểu thư. Món quà này tôi sẽ nhất định ghi nhớ trong lòng.”

Mộc Cận thấy anh hứa vậy mới hài lòng gật đầu, trên bàn cơm, Giang Thiếu Thành cũng rất ít mở miệng, chỉ có khi Mộc Thường Phong hỏi anh, anh mới trả lời ngắn gọn, giọng một mực cung kính.

Cũng may, cô còn có Long Tại Nham trò chuyện vài câu, tâm trạng Mộc Cận hôm nay rất vui vẻ, bình thường cô không có người trò chuyện cùng, cô rất hâm mộ những gia đình đông anh chị em, như vậy có thể thoải mái nói chuyện, chơi đùa ầm ĩ. Đó quả thực mới là một gia đình.

Hoặc nếu không có đông người nhà cũng được, chỉ cần có người bạn thân bên cạnh sớm tối tâm sự với cô, nếu được như vậy thì cuộc sống của Mộc Cận sẽ không còn nhàm chán. Sau khi tốt nghiệp, Mộc Cận bị giam lỏng trong khu biệt thự cách xa thành phố, ra khỏi cửa luôn có vệ sĩ bám sát bảo vệ. Cuộc sống như cứ tiếp diễn ngày này qua ngày khác, vô cùng buồn tẻ vô vị.

Mộc Thường Phong nói: “ Ở trong lòng tôi, các anh cùng với Mộc Cận giống nhau, đều là con cháu của tôi.”

Giang Thiếu Thành cùng Long Tại Nham cùng nhau buông đũa trong tay: “ Cảm ơn Mộc gia.”

Mộc Cận cắn cắn chiếc đũa, chờ Mộc Thường Phong nói tiếp.

Mộc Thường Phong nói: “ Cho nên, tôi hy vọng các anh cũng đem Mộc Cận trở thành em gái ruột của mình, tôi không thể ở bên cạnh nó, không sống chung một nhà với Mộc Cận, các anh hãy thay tôi chăm sóc bảo vệ nó như anh trai đối với em gái.”

Long Tại Nham tiếp lời: “ Mộc Gia yên tâm, chỉ cần một ngày còn tôi với Giang Thiếu Thành, tuyệt đối Mộc Cận sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Mộc Thường Phong nói: “ A Long không chỉ lớn lên ở Mộc gia, sớm đã trở thành anh trai của Mộc Cận, Thiếu Thành tuy đến Mộc gia chưa lâu nhưng so với Tại Nham cũng đều giống nhau, tôi nhìn việc không nhìn người, nếu thực sự có một ngày tôi không thể bảo vệ Mộc Cận, hy vọng các cậu hãy bảo vệ nó thay tôi.”

Giang Thiếu Thành gật đầu: “ Những lời Mộc gia nói, tôi đều nhớ kỹ, về sau Mộc Cận sẽ là em gái ruột của tôi.”

Xem ra hôm nay Mộc Thường Phong gọi hai người đến đầu có dụng ý riêng, nếu có một ngày hấn gặp chuyện bất trắc, hấn hy vọng hai trợ thủ đắc lực của mình có thể bảo vệ Mộc Cận an toàn.

Long Tại Nham nói thêm: “ Nếu có một ngày như vậy, cho dù là lấy mạng đổi mạng, tôi cũng không để ai động tới Mộc Cận.”

Nhớ lại ngày ấy, Mộc Cận không bao giờ ngờ được những lời hứa của Long Tại Nham lại trở thành hiện thực!

Mộc Cận lúc này mới dám lên tiếng: “ Ba, sao lại nói vậy, bên cạnh con có rất nhiều người bảo vệ.”

“ Được rồi, không nói nữa, ăn cơm, ba chỉ lo con sẽ gây chuyện, có A Long cùng Thiếu Thành chăm sóc con, ba mới yên tâm.”

“ Ba cứ yên tâm, con hiện tại như công chúa cầm chân trong lâu đài, còn có thể chạy đi đâu.”

Công chúa đều sẽ gặp hoàng tử đến giải cứu, vậy còn cô, khi nào sẽ xuất hiện hoàng tử đưa cô rời khỏi biệt thự?

Mộc Thường Phong nghe những lời nói của Mộc Cận không phải là không dao động, cô gái hơn hai mươi tuổi nhưng lại không có tự do trong cuộc sống, chính hấn vì hấn quá lo lắng đến sự an toàn của cô nên đành bất đắc dĩ dùng để hạ sách này.

Hấn muốn Mộc Cận có một cuộc sống yên ổn, không màng đến danh lợi chỉ mong được bình an. Để cô trở thành một người phụ nữ bình thường, lấy chồng dạy con, không cần giống như mẹ cô, mỗi ngày đều sống trong lo lắng.

Sau bữa cơm chiều, Mộc Thường Phong đưa Mộc Cận trở về, xe dừng ở trong sân, xe của Giang Thiếu Thành đỗ bên cạnh cô, lúc này anh mở cửa xe, chuẩn bị rời đi, Mộc Cận bước nhanh đến, đặt tay trên cửa xe, hỏi anh: “ Anh chuẩn bị quà gì cho em?.”

Giang Thiếu Thành nói: “ Cô muốn quà gì?.”

“ Muốn quà gì cũng đều được?.”

“ Chỉ cần nằm trong khả năng của tôi.”

4. Chương 4: Liệu Có Phải Là Bắt Đầu (Iii)

Giang Thiếu Thành nâng tay xem đồng hồ, hẳn còn có chuyện phải xử lí, mà vị đại tiểu thư này lại nặng nề đòi hẳn tặng quà sinh nhật, hẳn im lặng chùng một phút. Giang Thiếu Thành hết kiên nhẫn chờ Mộc Cận mở miệng, nói: “ Không cần gấp, suy nghĩ kĩ rồi gọi điện cho tôi.”

Nói xong, thấy anh quay trở lại xe định rời đi, Mộc Cận ở dưới tình thế cấp bách liền nắm chặt lấy tay anh, Giang Thiếu Thành quay đầu lại nhìn cô, đôi mày khẽ nhíu lại, cũng không đẩy tay Mộc Cận ra.

Mộc Cận lên tiếng: “ Anh có thể cứu hai người bạn của em trong tay Diệp Thiên được không?.”

Sợ anh không chịu đồng ý, Mộc Cận vội vàng nói: “ Anh cũng vừa nói, chỉ cần trong phạm vi năng lực của anh, anh đều có thể đồng ý, không thể nuốt lời!”

“ Đây được coi là quà sinh nhật?.”

Mộc Cận ra sức gật đầu: “ Uhm.”

Anh chỉ nói được, rồi lên xe rời đi.

Mộc Cận lặng lẽ đứng trước cửa nhà, độ ẩm trong lòng bàn tay dường như vẫn chưa hề tan biến, bàn tay anh không giống với phụ nữ, có chút thô ráp, khớp xương gồ lên rõ ràng.

Mộc Cận mở bàn tay đang nắm chặt của mình ra nhìn, cũng không biết vì sao cô lại cười.

Giữa trưa ngày hôm sau, Mộc Cận nhận được điện thoại của Lục Thừa, nói rằng đang ở trong bệnh viện. Mộc Cận đi tới cửa bệnh viện, những người vệ sĩ đi theo cũng hiểu ý chủ động rời đi, để một mình cô đi vào.

Lục Thừa bị thương rất nặng, giọng nói đuối sức không rõ ràng, trên người quần đầy băng trắng, nhìn thấy Mộc Cận tới, cậu ta liền dùng sức ngồi dậy. Nhìn thấy bộ dáng khổ sở của Lục Thừa, Mộc Cận không đành lòng, nói: “ Rốt cuộc các cậu xảy ra chuyện gì? Trương Dĩnh đâu?.”

Nhắc tới Trương Dĩnh, khuôn mặt Lục Thừa hiện lên vẻ đau khổ khôn cùng.

Cậu ta lắc đầu: “ Trương Dĩnh không về được.”

Sống lưng Mộc Cận lạnh toát, vội vàng hỏi: “ Như vậy là sao? Lẽ nào ...”

Lục Thừa nói: “ Không phải như vậy, cô ấy còn sống.”

Trương Dĩnh và Lục Thừa yêu nhau khi còn ở giảng đường Đại Học, Trương Dĩnh là người đẹp kiêu ngạo còn Lục Thừa thì tài hoa hơn người, cả hai xem như cặp đôi trai tài gái sắc ở trường, cũng vì vậy mà gây ra không ít đàm tiếu trong trường.

Nhưng sau khi tốt nghiệp, cuộc sống trở nên khó khăn hơn, mọi sự kiêu ngạo trong nháy mắt đều đánh mất. Lục Thừa học khoa Mỹ Thuật Tạo Hình, khi còn ở học viện được xem là tài năng hiếm có. Đáng tiếc, khi tốt nghiệp mọi ánh hào quang xung quanh dường như biến mất, không có đất dụng võ.

Phòng tranh của Lục Thừa cũng chỉ là căn phòng thuê khá nhỏ, những bức tranh không có người thưởng thức, tài năng bẩm sinh coi cũng không phát huy được tác dụng.

Dù cho tình yêu sâu đậm đến cỡ nào, cũng cần phải có sự vun đắp mới có thể duy trì, đã có lúc say mê đến khó rời, không ai có thể chia cắt đôi uyên ương, nhưng rồi ai có thể dự đoán được tương lai, khi đồng tiền lại có ma lực đến thế.

Trương Dĩnh là đứa trẻ không cha, người mẹ gầy guộc còm lưng kiếm tiền để cho cô vào học Học Viện Nghệ Thuật, sau khi tốt nghiệp cũng không thể dựa vào gia đình để phát triển sự nghiệp mà Lục Thừa là người ngoại tỉnh, mọi hy vọng trong gia đình đều đặt hết vào anh ta.

Dưới sức ép của cuộc sống, hai người dần trở nên xa cách, chỉ biết cáu giận lẫn nhau, vốn tưởng rằng sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn. Thế nhưng, không tiền, không nhà, không tương lai, lấy gì để kết hôn?

Từng thề non hẹn biển, từng say đắm mặn nồng trong tình yêu thì giờ đây, đối diện nhau chỉ là những khuôn mặt nhợt nhạt vì lẫn lộn với cuộc sống hiện đại.

Sau đó, Trương Đình gạt Lục Thừa rằng trở thành ca sĩ của Mị Thành, cô suy nghĩ rất đơn giản, chỉ cần đi hát vài năm, có thể duy trì được cuộc sống, còn có thể giúp ước mơ của Lục Thừa trở thành hiện thực, có thể mở một cuộc triển lãm tranh nho nhỏ. Nếu vận may tốt, cô có thể gặp gỡ được nhà sản xuất âm nhạc, nói không chừng một bước có thể lên trời.

Trương Đình theo ngành học thanh nhạc, cô luôn ước mơ được bước chân vào giới showbiz, rất nhiều ca sĩ nổi tiếng hiện nay cũng đều xuất thân từ ca sĩ hát phòng trà.

Đáng tiếc, ông bầu không gặp được, mà thay vào đó, cô lại gặp gỡ Diệp Thiên, Trương Đình bị tiền tài của hắn dụ hoặc, nhanh chóng trở thành người phụ nữ bên cạnh hắn, nhưng đối với Lục Thừa, bốn năm tình cảm không phải nói bỏ là có thể bỏ được.

Cầm theo chi phiếu của Diệp Thiên, cô cố gắng thuyết phục Lục Thừa cùng nhau về quê kết hôn, chỉ tiếc, chi phiếu chưa kịp đổi sang thành tiền mặt, cả hai đã bị Diệp Thiên bắt lại. Bên cạnh Diệp Thiên không thiếu phụ nữ, nhưng đối với người đàn bà đã phản bội hắn, đương nhiên, hắn sao có thể bỏ qua được.

Mộc Cận nói: “Vậy, hiện tại Trương Đình thế nào?”

“Cô ấy đã kí hợp đồng bốn năm với Diệp Thiên, hắn sẽ không dễ dàng thả người.”

“Hai bạn thiếu tiền, tại sao không đến chỗ mình mượn?” Đối với những chuyện khác, Mộc Cận có thể không chắc, nhưng nếu là tiền, thì cô hoàn toàn có khả năng.

Lục Thừa cười khổ, đau đớn như muốn xé rách ruột gan: “Bạn cũng dựa vào gia đình, đâu có nhiều tiền như vậy, chỉ trách mình vô dụng.”

Mộc Cận khuyên nhủ: “Cậu không cần phải tự trách bản thân, mình sẽ đi tìm người giúp đỡ, thử xem anh ấy có thể phá bỏ hợp đồng với Mị Thành được không.” Nếu Giang Thiệu Thành đồng ý với cô, hẳn là anh sẽ làm được.

Mộc Cận đi tới công ty tìm Giang Thiệu Thành, phàm là những đại gia tộc lớn, đều phát triển những công ty làm ăn, Mộc Gia cũng không ngoại lệ, thậm chí có mấy công ty làm ăn sạch sẽ.

Nhân viên lễ tân nói không có hẹn trước không thể gặp được anh, Mộc Cận bĩu môi, đứng ở cửa chính chờ, Giang Thiệu Thành thấy cô, theo bản năng nhìn bốn phía rồi nhanh chóng kéo cô vào 1 góc nói: “Chuyện này là như thế nào? Sao lại chạy đến đây?”

Khuôn mặt anh trầm xuống thật khiến người khác phải khiếp sợ, mọi cảm giác sợ hãi đối với anh dường như tan biến từ tối qua đến nay bỗng sống lại, cô vội vàng xua tay, nói: “Không phải mình em tới, vệ sĩ đều ở xung quanh.”

Anh nói: “Tới nơi này làm gì?”

“Muốn cảm ơn anh, chuyện Lục Thừa nằm viện cũng do anh sắp xếp, nhưng món quà của anh mới có một nửa, Trương Đình còn ...”

Giang Thiệu Thành cắt đứt lời cô: “Lúc trước không ai ép buộc bạn cô, nếu là cô ta tự nguyện, cho dù có là hồ lừa hay không cũng phải chấp nhận. Chuyện này dừng ở đây, không nên chọc giận đến Diệp Thiên, biết chưa?”

Khuôn mặt anh trở nên nghiêm khắc lạnh như băng, những câu định nói ra Mộc Cận đành nuốt lại.

Anh nói: “Được rồi, cô về đi, về sau không nên tới đây.”

Cảm thấy anh dường như chán ghét cô, hốc mắt Mộc Cận có chút đỏ.

Giang Thiệu Thành thấy vậy liền nói: “Cô khóc cái gì?”

“ Không khóc.” Nước mắt lại tiếp tục chảy ra.

Giang Thiều Thành ngăn người, cảm thấy như mình có chút quá đáng.

Mộc Cận khịt khịt mũi, cúi đầu nói: “ Biết rồi, em đi đây.”

Giang Thiều Thành cảm thấy thần trí của mình hoàn toàn trống rỗng, giữ chặt cánh tay cô lại: “ Rốt cuộc cô khóc cái gì? Tôi cũng không màng cô.”

Mộc Cận ngẩng đầu, hốc mắt ngập trong nước: “ Có phải anh ghét em?”

Anh nghi hoặc: “Tôi ghét cô?”

Mộc Cận tiếp lời: “ Nếu không vì sao anh luôn không có kiên nhẫn với em?”

Giang Thiều Thành cảm thấy khó nói thành lời, đối với người khác, hẳn luôn có thái độ như vậy, cũng không phải nhằm vào một mình cô, hơn nữa Mộc Cận vẫn chỉ là đứa trẻ không hiểu sự đời, đúng là không biết phải làm sao với cô.

Hắn phá lệ, lên tiếng giải thích: “ Không ghét cô, chỉ là sợ không an toàn nên muốn cô ra về sớm.”

“ Thật sao?”

“ Tôi không nói dối, bảo vệ sĩ đưa về.”

Mộc Cận không đi: “ Nếu đi ra, sẽ lại phải trở về.” Trở về lại là một người, đối mặt với không gian yên tĩnh, một ngày dài đằng đẵng, không khí luôn chìm trong cảm giác hiu quạnh.

Giang Thiều Thành nói: “ Vậy để vệ sĩ đi theo cô, tôi đi trước.”

“ Anh đi đâu vậy?”

“ Về nhà.”

Tay áo anh bị cô giữ chặt, cô ngẩng đầu nhìn Giang Thiều Thành, giọng nói nhỏ đến mức không thể nghe thấy: “ Cũng không được, dẫn em đi đi, ở một mình rất buồn chán.”

5. Chương 5: Liệu Có Phải Là Bắt Đầu? (Iv)

Theo thói quen, Giang Thiều Thành nheo đôi mắt sắc sảo của mình lại, cô bé này rõ ràng là rất sợ anh, vậy mà lúc này lại giữ chặt lấy tay áo của anh, trông giống như một con cún con bị người ta vứt bỏ, thảm hại vô cùng.

Anh không giỏi đối phó với con gái trong tình huống thế này, huống chi cô là con gái của Mộc Thường Phong, thân phận ít nhiều có chút đặc biệt.

Anh nói: “Bên ngoài không có gì hay để chơi, cô nên trở về đi.”

Cô lắc đầu: “Dù ngồi ở ven đường ngắm sao cũng được, có anh ở đây, bọn họ cũng sẽ không đi theo em.” Giọng nói của cô dịu dàng pha lẫn chút buồn bã, hoàn toàn giống như một cô gái nhỏ đang giận dỗi.

Cũng khó trách, bị nhốt trong nhà một thời gian dài, ra khỏi cửa thì có một đám người đi theo bảo vệ, khao khát một cuộc sống tự do là lẽ tự nhiên.

Anh kéo tay cô ra, vuốt lại tay áo đã bị cô nắm chặt đến nỗi nhăn nhúm lại, sự thất vọng hiện rõ trên khuôn mặt của Mộc Cận, cô nghe thấy anh nói: “Không được phép đi quá một giờ.”

Khi Mộc Cận phản ứng được thì lập tức nở một nụ cười, cứ vậy mà nhắm mắt đi theo phía sau anh.

Giang Thiều Thành cũng chẳng muốn suy nghĩ nhiều, vừa rồi cô nói muốn đi ngắm sao, vậy thì đưa cô đi ngắm sao, đương nhiên không thể thật sự ngồi ở ven đường.

Xe chạy đến vùng ngoại thành, dừng lại trên sườn dốc của một ngọn đồi nhỏ, bây giờ đang là mùa đông xung quanh không có bóng người.

Anh lái xe với tốc độ cũng không quá nhanh, xe chạy thẳng trên đường, cô ngó nghiêng nhìn ngoài cửa xe ngắm nhìn cảnh vật rồi từ từ lùi dần về phía sau, tâm trạng cảm thấy rất thoải mái, lúc này cô mới lên tiếng: “Có thể dừng xe lại được không? Em muốn được ngồi trên mặt cỏ.”

Anh gạt đầu, mở cửa xe cùng cô bước ra ngoài.

Cô đi đến ngồi trên bãi cỏ, hai tay đặt ở hai bên sườn, đầu ngược lên nhìn về phía bầu trời, chỉ tiếc bầu trời đêm nay ánh sao hơi mờ, hầu như ngay cả một ngôi sao nhỏ cũng không nhìn thấy, hơn nữa lúc này là cuối tháng, ngay cả vầng trăng khuyết cũng ẩn sau những đám mây.

Mộc Cận có chút thất vọng, cô nói với anh: “Anh cũng ngồi đi. Anh nhìn kia, có thể nhìn thấy toàn bộ ánh sáng của đèn điện trong thành phố, đẹp quá.”

Giang Thiếu Thành chỉ yên lặng đứng ở phía sau cô. Vào ngày đông chí mấy hôm trước vừa có một trận tuyết lớn đổ xuống nơi này, trên mặt cỏ vẫn còn có vết tuyết đọng chưa khô, nhìn kĩ thì thấy mặt cỏ vẫn còn rất ẩm ướt, ngồi lên có thể không được thoải mái lắm, anh đã muốn nhắc nhở cô, nhưng thấy cô có vẻ thích thú nên cũng không nói ra.

Nếu như lúc này có ai đó đi ngang qua đây, sẽ phát hiện một quang cảnh vô cùng xinh đẹp. Hình ảnh hiện lên là bóng lưng nghiêng nghiêng của một người đàn ông cao lớn, anh tuấn, hai tay dút vào túi quần, đứng sau lưng một cô gái, đó giống như một loại tư thế bảo vệ, có chút ung dung nhưng đầy vững chắc, đầy sức mạnh.

Mà cô gái ngồi dưới đất, chiếc khăn quàng cổ trắng trắng lay động trong gió, vẻ mặt điềm tĩnh, liệu đó có phải là một sự tin tưởng vô hình, chỉ giữa hai người họ mới hiểu được?

Đứng ở đó nửa giờ đồng hồ, Giang Thiếu Thành chuẩn bị nhắc nhở cô quay trở về. Vào mùa đông, trên đỉnh núi chỉ có gió lạnh thổi qua, anh cũng không biết có cái gì để nói.

Anh nói: “Xem ra đêm nay có lẽ không có sao đâu...”

Cô đột nhiên đứng lên, chỉ vào nơi nào đó trên bầu trời, hưng phấn nói: “Chỗ kia có...”

Giang Thiếu Thành nhìn theo hướng ngón tay cô chỉ, không biết từ lúc nào đã mọc lên hai, ba ngôi sao, ngưỡng đốm sáng cỡ như hạt đậu tỏa ra bốn phía, ở trên bầu trời bị màn đêm bao phủ cũng không nổi bật, nếu không quan sát kỹ cũng không nhìn thấy nó.

Cô lấy điện thoại di động ra, hướng về phía nền trời, nhấn chụp một vài bức ảnh.

Anh đau đầu, cô bé này thực là mơ mộng kiểu gì cũng có. Cảnh tượng anh hình dung trong đầu, cô bé này liệu có chọn một ngày đẹp trời, mở cửa sổ trong phòng, ngồi đó cả tiếng đồng hồ để chờ đợi những thứ mà mình muốn được nhìn thấy?

Mộc Cận nhìn nhìn những tấm ảnh vừa chụp được, cô cảm thấy không hài lòng, lại tiếp tục hướng lên nền trời hươ hươ di động, cô nói: “Sao chỉ chụp được toàn một màu đen không ah!”

Không tại sao hết, là do độ phân giải của điện thoại của cô không cao thôi.

Giang Thiếu Thành lấy di động của mình ra, giơ lên đưa về phía có một vài ngôi sao ẩn phấp phấp, đưa ra trước mặt cô: “Chụp như vậy được chưa?”

Đúng là so với những bức ảnh cô chụp thì rõ hơn nhiều, cô vui sướng nói: “Chụp thêm hai tấm nữa nhé.”

Giang Thiếu Thành lấy lại điện thoại di động của mình, không cho cô thương lượng: “Nên trở về rồi.”

Mộc Cận hậm hực theo anh lên xe, vô cùng lưu luyến với cảnh vật bên ngoài cửa sổ xe.

Cô không muốn cứ như vậy mà quay về, sau đó ngăn người nhìn chằm chằm vào trần xe, cảnh đêm lần lượt trôi vụt qua. Cô nói: “Nếu không, chúng ta đi ăn một chút gì đó rồi mới trở về.”

“Cô đói bụng?”

“Có một chút, buổi chiều vẫn chưa ăn cơm.”

Anh không từ chối cũng không đồng ý, nhưng khi xe đã chạy vào đến khu vực nội thành, tới trước cửa hàng KFC, anh dừng xe lại, nói: “Không được ra ngoài, ở trong xe chờ.”

Mộc Cận hạ cửa kính xe xuống, nhìn một người đàn ông như anh vậy mà lại đứng xếp hàng chung với các bà mẹ và mấy em nhỏ, trong lòng chợt thấy ấm áp, cô cảm thấy thật ra anh cũng không phải lạnh lùng như vẻ bề ngoài.

Chỉ một lúc, cô đã thấy anh trở lại. Trong tay cầm một cái bánh hamburger, một phần khoai tây chiên, còn có một ly nước chanh. Anh đưa đồ ăn trong tay cho cô, cũng không lái xe đi luôn, anh dựa vào ghế ngồi chờ cô ăn.

Không gian bên trong xe thật yên tĩnh. Trong không gian nhỏ yên tĩnh ngăn cách với những âm thanh nhộn nhịp của bên ngoài. Ánh mắt của Mộc Cận dừng lại trên người của anh, lúc này, một tay anh đỡ vô-lăng, một tay kẹp một điếu thuốc lá, từng vòng khói màu trắng tản ra ở trước mặt anh, tay áo sơ-mi trượt xuống lộ ra một đoạn cổ tay có đeo một chiếc đồng hồ màu đen.

Hình ảnh của Giang Thiệu Thành lúc này đọng lại trong suy nghĩ của Mộc Cận. Cô không biết nên hình dung như thế nào, chỉ biết một người đàn ông như Giang Thiệu Thành lúc này, anh luôn thờ ơ với mọi thứ, ngay cả đối với cô cũng vậy.

Nhưng thật khó hiểu, cô có thể cảm nhận được, anh đang thật sự đợi cô ăn xong chiếc hamburger này. Kkkhông có xem thường, không có đùa giỡn, ngược lại có cảm giác đang được anh nuông chiều. Lúc này, Mộc Cận còn có cảm giác được anh che chở, được anh chiều chuộng .

Giang Thiệu Thành cảm nhận được cô đang nhìn mình, hỏi: “Làm sao vậy?”

Anh nhìn điếu thuốc lá trên tay mình: “Không chịu được mùi thuốc?”.

Mộc Cận lắc đầu, vội vàng thu hồi tầm mắt, cắn miếng hamburger, hỏi anh: “Anh ăn cái gì chưa?” Chắc là anh cũng chưa ăn cơm chiều.

Giang Thiệu Thành nói: “Quay về tôi sẽ ăn.”

“Anh ở một mình hả?”

“Ừ.”

“Em có thể đến xem chỗ ở của anh được không?”

“Lần khác đi.”

Chuông điện thoại của anh vang lên, anh đưa mắt nhìn dãy số, đưa tay ý bảo cô không lên tiếng.

Chỉ nghe thấy anh đáp ngắn gọn: “Tôi lập tức tới ngay.” Nói rồi cúp điện thoại.

Anh nói: “Cô xuống xe ở đây, vệ sĩ sẽ tới đây đón cô.”

Những người bảo vệ cô, thật ra cũng đã đi theo đến đây.

Sau khi Mộc Cận gọi điện thoại, chiếc xe đón cô nhanh chóng chạy tới, cô có chút tiếc nuối, nói: “Có chuyện gấp lắm sao?”

Anh không trả lời cô, tra chìa khóa xe, chiếc xe nhanh chóng phóng ra đường quốc lộ, lao vút đi rất nhanh bóng xe đã biến mất trong tầm mắt của cô.

Mộc Cận cầm cái bánh hamburger mới ăn một nửa trong tay, bỗng thấy nhạt nhẽo không mùi vị.

6. Chương 6: Không Có Chỗ Cho Trái Tim

Buổi tối hôm đó, Mộc Cận thật khó có thể chìm vào giấc ngủ.

Dù cô luôn được bảo vệ rất tốt, không phải tận mắt chứng kiến những cảnh đẫm máu nhưng cô cũng không ngây thơ đến mức không biết bản thân đang sống trong một gia đình như thế nào. Cô cũng hiểu rõ có biết bao nhiêu nguy hiểm trong việc làm của những thuộc hạ của ba mình, mỗi ngày đều phải đối mặt với lưỡi dao, họng súng.

Nhớ tới lúc này khi Giang Thiếu Thành rời đi, thần sắc anh có phần nặng nề, tâm trạng Mộc Cận giờ phút này có phần không yên, trái tim cô sao có thể thôi không suy nghĩ về những việc anh đang làm. Giờ phút này anh đi làm chuyện gì? Cùng người ta đàm phán? Hay lại là một trận ác chiến giữa các băng nhóm?

Cô đưa tay bật đèn, ôm chần ngồi ở trên giường, cô tự nói với mình, anh sống như vậy đã nhiều năm, chắc chắn tự có khả năng bảo vệ mạng sống của mình. Trước đây cũng chưa từng có chuyện gì xấu xảy ra với anh, bây giờ lại càng không thể, huống chi anh cũng có rất nhiều anh em, có nhiều lúc cũng không cần đích thân anh phải ra mặt, nhưng mà...

Cô lại nghĩ, bước đi trên con đường này, sinh mạng cũng giống như một sợi chỉ mỏng treo lơ lửng, không ai đoán được bước tiếp theo họ có mất mạng ngay trên đường phố hay không, có đôi khi cô thật sự oán ghét và căm giận đối với xuất thân của mình.

Cô tìm số máy của anh, lại sợ anh không tiện nhận điện thoại, cô không dám gọi, chỉ gửi đi một tin nhắn: “Anh về nhà chưa?”

Thật lâu mà bên kia không có trả lời, lại nhấn thêm vài chữ nữa gửi đi.

“Không tiện trả lời sao?”

“Nếu thấy tin nhắn, thì trả lời em nhé.”

Qua gần nửa tiếng đồng hồ, di động trên tay vẫn im lặng như cũ, anh không thấy tin nhắn sao? Hay là gặp phải chuyện gì rồi, nên không thể trả lời?

Đang miên man suy nghĩ, điện thoại trong tay rốt cục cũng reo lên, là Giang Thiếu Thành gọi tới. Mộc Cận vội vàng bắt máy, giọng nói của anh ở đầu bên kia điện thoại vẫn bình thường, không yếu ớt giống như bị thương, hơn nữa vẫn có thời gian gọi điện nói chuyện với cô, có lẽ cũng không gặp bất kỳ rắc rối gì. Nghĩ thấy không xảy ra chuyện nguy hiểm nào, cô thở nhẹ một hơi.

Giang Thiếu Thành hỏi cô: “Tôi đã thấy tin nhắn, có việc gì à?”

“Muốn hỏi anh đã về đến nhà chưa.”

“Về rồi.” Anh cũng không nói nhiều hơn một câu, nói: “Nếu không có chuyện gì, tôi gác máy ...”

“Đợi chút...” Mộc Cận không tin hỏi: “Thật sự ở nhà à? Bên anh sao lại ồn ào như vậy?” Trong điện thoại lảng máng truyền đến tiếng nói chuyện ầm ĩ còn có tiếng nhạc, hình như còn có tiếng cười dịu dàng của một hai cô gái, rõ ràng là ở những chỗ ăn chơi.

Giang Thiếu Thành nói: “Cô nghe lầm rồi, nhanh đi ngủ đi.”

“Em còn có thể tìm anh không?”

“Phần lớn thời gian tôi không có ở công ty, cô có việc gì có thể gọi điện thoại cho tôi, hoặc có thể nói với A Long cũng được.”

Giang Thiếu Thành có chút hối hận đêm nay đã đưa cô ra ngoài, hiện giờ cô bé này rõ ràng là quấy lầy anh, anh sợ nhất là những chuyện phiền phức như thế này, huống chi cô ấy không phải một cô gái bình thường, không thể dọa nạt, cũng không thể mắng.

Gác điện thoại, Giang Thiếu Thành quay trở lại ghế lô.

Diệp Thiên đang ngồi bên trong, ngồi cùng với một gã trung niên đầu trọc, bên cạnh mỗi người đều có hai cô gái hầu rượu.

Giang Thiều Thành sau khi ngồi xuống, lập tức có một cô gái đến ngồi sát bên rót rượu cho anh, anh bưng ly rượu đưa lên miệng, uống rồi nói: “Ngại quá, làm mất thời gian của mọi người.”

Diệp Thiên lắc lắc ly rượu trên tay, nói: “Chẳng phải là có hẹn với người đẹp sao, lần trước tôi đã có dịp gặp qua người phụ nữ của Giang tiên sinh, tuổi trẻ tính tình nóng nảy chỉ sợ là đã chọc giận Giang tiên sinh. Phụ nữ đều là như vậy, lúc nào cũng muốn biết anh đi đến đâu ở chỗ nào, không bằng đưa cô ấy đi cùng.” Nói xong, hất đuôi tay qua ôm vai Chu Lạc Khiết ngồi bên cạnh, dùng sức mà hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô gái, nói: “Có phải như vậy không, hả?”

Chu Lạc Khiết không giống các cô gái khác ở đây, gương mặt cô không trang điểm quá đậm, trên người cũng chỉ là một chiếc áo khoác lớn, nhưng lại có mái tóc dài lượn sóng buông xõa, là một nét quyến rũ tự nhiên, không cố làm ra vẻ phong tình lãng lơ.

Lúc này, cô bị Diệp Thiên ôm lấy hai vai kéo tới gần, ngoan ngoãn tựa sát vào ngực hắn, đôi mắt nhướng lên, nói: “Em đã qua cái tuổi tính tình cáu kỉnh đó rồi, vả lại, em đâu dám thăm dò xem anh đi đâu làm gì đâu chứ.” Giọng nói không giận hờn không nũng nịu, ngược lại có chút trong trẻo, lạnh nhạt.

Diệp Thiên cười, đưa ly rượu trong tay lên môi cô, cô liền hé miệng uống cạn.

Giang Thiều Thành trầm nghĩ, cô gái này lá gan cũng không nhỏ, dám dùng những lời nói như vậy nói chuyện với Diệp Thiên, đối với anh ta mà nói người phụ nữ này có phần quan trọng.

Giang Thiều Thành nói: “Cô ấy còn nhỏ tuổi, không hiểu chuyện, lần trước may mà gặp được Diệp tiên sinh.”

Anh nâng chén, hướng về phía Diệp Thiên tỏ ý, một ngụm uống cạn ly rượu.

Gã đàn ông hời đầu kia cũng nói: “Không nên để ý đến lời nói của phụ nữ, những điều tôi vừa đề cập, Giang tiên sinh hãy cân nhắc xem nên làm như thế nào. Tần gia chúng tôi có những tuyến hải vận riêng, có thể cam đoan sẽ đảm bảo tàu thuyền của Mộc gia lưu thông thông không bị cản trở.

Dĩ nhiên, Giang tiên sinh là người thông minh, cũng biết điều chúng ta cần là gì. Lão già Thôi Trí Uyên đó càng ngày càng vô tích sự, hợp tác với Mộc gia các cậu vẫn là vui vẻ, thoải mái!”

Giang Thiều Thành nói: “Tần tiên sinh có thể hợp tác với chúng tôi, chúng tôi đương nhiên cầu còn không được. Chỉ có điều, gần đây tôi không có chịu trách nhiệm về những việc này, khi quay về tôi sẽ trao đổi với Mộc gia sau đó sẽ cho Tần tiên sinh câu trả lời thuyết phục.”

Người tên Diệp Thiên này là người tốt hay kẻ xấu một lời khó nói rõ, cũng không phải là kẻ dễ dãi tùy tiện. Đêm nay đột nhiên hắn lại làm trung gian bố trí cuộc gặp gỡ với Tần Tiên Dững, không biết là còn có mục đích gì.

Nếu như Tần Tiên Dững bằng lòng dành cho đội tàu thuyền của Mộc gia thuận lợi qua lại trên khu vực của mình, quả thật đối với việc vận chuyển hàng hóa của Mộc gia đã giảm đi không ít phiền phức.

Nhưng Tần gia và Thôi gia hợp tác đã nhiều năm, chỉ sợ nếu Thôi gia biết chuyện tuyệt đối không chịu để yên. Hơn nữa ở Mộc gia việc này luôn do Long Tại Nham quản lý, Giang Thiều Thành không rõ hai người kia đột nhiên tìm tới mình là có dụng ý gì.

Tần Tiên Dững nghe xong, nói: “Thế nào, Giang tiên sinh? Chuyện này anh còn không làm chủ được à!”

Diệp Thiên tiếp lời: “Tần tiên sinh không cần nóng vội. Về sau nếu có thể hợp tác vui vẻ, trước đó mọi người đương nhiên cần có sự thương lượng thỏa đáng.”

Tần Tiên Dững nói: “Như tôi nói, Mộc Thường Phong cũng đã già, nên về hưu đi, đem giang sơn tặng lại cho những người trẻ tuổi...”

Diệp Thiên nói: “Tần tiên sinh! Nào, uống nhiều chút nữa chứ.”

Nửa đêm, lúc mọi người đã tách ra, bên trong ghế lô chỉ còn Diệp Thiên và Chu Lạc Khiết.

Chu Lạc Khiết nói: “Anh lại dính vào việc này làm gì?”

Diệp Thiên buông tay: “Cuộc sống quá nhàm chán.”

“Nếu Thôi Trí Uyên biết anh ở đây làm trung gian, e rằng sẽ quay sang đối phó với anh.”

Diệp Thiên nhân nhả lắc đầu: “Không thể! Nếu hần muốn đối phó cũng sẽ đối phó với Mộc gia, theo lời nói của bọn họ coi như là anh giúp Mộc gia thuận nước đẩy thuyền. Còn chuyện, chó cắn chó, cũng là việc của bọn họ, lúc đó anh sẽ xem trò hay!”

Hần nâng mặt Chu Lạc Khiết: “Làm sao vậy, không vui sao?”

“Em đang nghĩ tới những ngày được sống yên ổn.”

Hần cười lạnh, nói: “Đừng quá ngây thơ. Sẽ có những ngày như vậy nhưng không phải dành cho em!”

Chu Lạc Khiết cầm một chén rượu trên bàn, ngửa đầu uống một ngụm hết sạch, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Đúng! Cuộc sống của cô chỉ có thể là gió đi mưa đến, thậm chí là rừng súng mưa bom. Hần cũng chỉ lạnh lùng nhìn cô sợ hãi trốn chạy trên con đường không có lựa chọn, hần sẽ không đứng ra che chở cho cô. Dưới lớp cánh cửa hần, tuyệt đối không có vị trí của cô.

7. Chương 7: Đối Mặt Với Em, Luôn Thấy Không Đành Lòng

Từ sau đêm đó, trong những ngày tiếp theo, Mộc Cận không tìm được lý do và cơ hội để gặp mặt Giang Thiệu Thành.

Ngay cả bản thân vì sao muốn gặp anh cô cũng không hiểu, gặp anh để làm gì, chỉ là cô rất muốn được nhìn thấy anh mà thôi.

Thắc mắc của cô về tối hôm đó, vẫn chưa tìm được câu trả lời. Lúc đó còn rất nhiều chuyện vẫn chưa kịp hỏi, dù gọi cho Giang Thiệu Thành nhưng anh luôn tìm cách để cúp máy.

Số lần cô ra ngoài trở nên nhiều hơn, nhưng cũng chỉ ngồi bên trong xe đi dạo vòng quanh trên phố, ghé vào cửa kính xe nhìn ra bên ngoài đèn ngã người, ai cũng đều thấy cô không được vui vẻ như lúc trước, luôn trong tâm trạng rầu rĩ.

Buổi tối hôm nay, cũng giống như mọi ngày, cô ngồi bên trong xe, lái xe dùng tốc độ chậm nhất chạy dọc theo ngã tư đường. Bên ngoài cảnh vật cũng như trước, nhưng cô không thể tìm thấy cảm giác như được ngồi cạnh bên Giang Thiệu Thành giống đêm hôm đó.

Bây giờ cô chỉ cảm thấy mất mát, ngay cả vì sao bản thân cảm thấy buồn cô cũng không biết, rất muốn khóc. Cô khẽ thở dài, mùa đông thật sự không phải là mùa lí tưởng, cái lạnh dễ làm cho người ta sinh ra cảm giác tê lương.

Cô nâng cảm nhìn ra phía ngoài cửa sổ xe, trong nháy mắt vẻ háo hức hiện rõ trên khuôn mặt.

“Dừng xe, dừng xe...”

Lái xe nhấn phanh gấp, người bên cạnh còn chưa kịp phản ứng, cô đã mở cửa xe chạy ra ngoài.

Ở trước cửa khách sạn, Giang Thiệu Thành và một nhóm người đang tiến ra ngoài, vừa muốn nói lời từ biệt, thì thấy Mộc Cận từ phía trước chạy tới, dáng điệu vui vẻ, trên mặt nở nụ cười ngọt ngào, gọi anh: “Anh Thiệu Thành ...”

Mấy người đàn ông đi cùng Giang Thiệu Thành tuy rằng đều mặc âu phục mang giày da, nhưng rõ ràng trông họ không giống như một thương nhân. Nhìn thấy Mộc Cận bất ngờ xuất hiện, mấy người đàn ông kia lặng lẽ dời sự chú ý sang cô, sau đó quan sát nét mặt của Giang Thiệu Thành.

Giang Thiệu Thành thu lại cảm xúc, khuôn mặt trở nên u ám, vô cùng hung dữ nói: “Nói với cô bao nhiêu lần là đừng tới làm phiền tôi, cô nghe không hiểu sao, thật mất hứng!”

Lời nói rõ ràng, mang ý ghét bỏ và xa cách từ trong miệng anh tuông ra, làm cho nụ cười trên gương mặt Mộc Cận cứng lại. Lời nói của anh đã khiến cô kinh hãi không nói lên lời, một lúc lâu, nét cười trên gương mặt nhạt dần, đôi mắt bắt đầu ngấn lệ.

Giang Thiếu Thành cũng không nhìn cô, đi vòng qua bên cạnh, cùng với những người đàn ông kia rời đi.

Mộc Cận áp lòng bàn tay lên trước ngực, từ từ khom người lại, trái tim rất đau. Không có báo trước, không nhân nhượng, bị người ta nhấn tâm đâm một dao tuyệt tình.

Đêm đó, anh đưa cô đi ngắm sao, vì cô mà xếp hàng mua hamburger, cô còn nghĩ rằng, dù anh không thích cô cũng không đến mức ghét bỏ cô, cũng chính anh đã từng nói, anh không ghét cô!

Nhưng mà vì sao? Cô chẳng qua chỉ xuất hiện ở trước mặt anh, cũng không có hành động gì khác, đến nói còn chưa kịp nói gì, vậy mà anh ở trước mặt mọi người cũng không nể tình mà trách mắng cô như vậy.

Cô ngồi xổm trước cửa khách sạn, lặng lẽ rơi lệ. Lái xe nhiều lần mời cô lên xe cô cũng không chịu, nhất quyết ngồi mãi như vậy.

Trong khách sạn, mọi người ra ra vào vào chỉ nhìn thấy ở giữa có một cô gái chôn đầu trong hai gối khóc đến đau lòng, xung quanh là hai, ba người đàn ông lực lưỡng. Không ai có can đảm đến hỏi vì sao!

Mãi cho đến khi...

Giang Thiếu Thành quay trở lại, quả nhiên! Cô tiểu thư ngây ngô kia thực sự là không sợ xấu mặt.

Anh xuống xe, bước nhanh qua, đưa tay kéo cô.

Mộc Cận ngẩng đầu nhìn thấy Giang Thiếu Thành, cô dùng sức gạt tay anh ra, chôn đầu vào hai gối.

Giang Thiếu Thành một tay tóm lấy tay của cô kéo đi, nói: “Lên xe rồi nói.”

Mộc Cận giãy dụa vài cái rồi cũng đi theo anh.

Ngồi trong xe, Giang Thiếu Thành rút mấy tờ khăn giấy đưa cho cô, nói: “Đừng khóc, lau nước mắt đi.”

Con gái của Mộc Thường Phong sao có thể yếu đuối như thế này!

Mộc Cận vừa lau nước mắt, nhưng vẫn còn khóc thút thít, nghẹn giọng hỏi: “Em thật sự rất phiền sao, sao anh lại mắng em như vậy.”

Anh nghĩ nếu muốn một lần giải quyết triệt để thì ngay lúc này nên gạt đầu trả lời là phải. Tin rằng sau này cô cũng không dám tìm tới anh nữa, có điều...

Xưa nay, anh vốn là người lạnh lùng, hành động quyết đoán, nhưng ở trước mặt cô, luôn cảm thấy không nề. Nhất là lúc này trên mặt cô thấm đẫm nước mắt, lúc hỏi anh trông đến tội nghiệp như vậy, đơn giản một chữ “Phải” nhưng không thể nói ra.

Anh trả lời: “Lúc này không phải muốn mắng cô. Nếu như để người khác biết chúng ta có quan hệ thân thiết, sẽ đem lại cho cô không ít phiền phức.”

Cô lại không nắm được trọng điểm câu trả lời của anh, lại hỏi: “Quan hệ của chúng ta rất thân thiết à?”

Giang Thiếu Thành nói: “Tóm lại là càng ít người biết chúng ta, cô càng an toàn, biết chưa?”

Cô gạt đầu: “Em hiểu rồi. Giống như cha không bao giờ để cho người ngoài biết được em là con gái của ông...Nhưng mà, lúc này anh thật sự làm cho em cảm thấy rất xấu hổ.”

Anh chân thành: “Tôi xin lỗi.”

Cô nói: “Vậy anh mời em ăn tối đi.”

“Hamburger?”

“Em không muốn ăn trong xe đâu.”

Giang Thiếu Thành lộ ra một nụ cười hiếm hoi, có một chút bất đắc dĩ, khởi động xe đưa cô rời khỏi.

Xuống xe, Mộc Cận nhìn xung quanh một vòng, nói: “Đây là đâu?”

Không giống như quán ăn.

Anh nói: “Chỗ ở của tôi.”

Anh đậu xe, dẫn cô lên lầu. Mở cửa để cô bước vào trong, một căn phòng đơn rất kín đáo, nơi này không lớn, nhưng bài trí cũng không tệ, Mộc Cận nhìn thấy rất thích, ngồi xuống sofa, nói: “Đây là nơi anh sống?”

Giang Thiếu Thành cởi áo khoác, hỏi cô: “Tôi gọi cơm bên ngoài, cô muốn ăn gì?”

Cô lắc đầu: “Không cần gọi cơm ngoài, chỗ này xa trung tâm như vậy, đưa đến đây cũng tốn thời gian.”

Cô đứng dậy đi tới gần tủ lạnh, nói: “Trong tủ lạnh có gì ăn được không?”

Cô nghĩ rằng anh là một người đàn ông độc thân, trong tủ lạnh chắc chỉ có bánh mì, rượu bia các loại, nhưng hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ của cô, mở tủ lạnh ra lại phát hiện có rất nhiều thực phẩm.

Các loại rau, thịt cá, trái cây, đồ uống, tất cả đều có!

Mộc Cận vừa bất ngờ vừa ngạc nhiên nói: “Anh còn tự mình mua đồ ăn sao?”

“Sẽ có người thường xuyên đưa tới đây.”

“Em tùy tiện ăn gì đó được rồi.” Cô cúi đầu xem thử trong tủ lạnh có thực phẩm đông lạnh gì đó không.

Giang Thiếu Thành nói: “Ăn mì được không?”

“Vâng.” Cô gật đầu, sau đó lại lắc đầu: “Em sẽ không nấu đâu đấy.”

Anh nói: “Cô qua bên kia ngồi trước đi.”

Mộc Cận thấy anh lấy một gói mì và rau mang vào bếp, ý anh là muốn xuống bếp nấu cho cô ăn sao?

Cô cảm thấy, vẫn là không kiếm được ý cười, những tủ thân khi này điều biến mất không còn dấu vết.

Mộc Cận muốn đem dáng vẻ này của anh chụp lại, khi anh đứng thái rau, khi anh trứng mì, ai có thể nhìn thấy một Giang Thiếu Thành như lúc này, chỉ tiếc cô không dám chụp lại.

Nhưng hình ảnh như vậy, một bức tranh sinh động như này sẽ đọng lại trong trí nhớ của cô, mãi mãi.

Cô đứng lên tham quan một lần toàn bộ nơi ở của anh, phòng ngủ, nhà bếp, phòng tắm và một ban công lớn. Vào hè nếu đặt một chiếc ghế mây ở đây, sau đó nằm ở đây nhìn lên ánh trăng trên cao, nhất định là rất thú vị.

Một nơi cách xa khu đô thị ồn ã, căn nhà nhỏ so với khu biệt thự cô đang ở, thì ở đây giống chỗ cho người sống hơn. Đây mới chính là ngôi nhà đúng nghĩa.

8. Chương 8: Cuối Cùng Đã Có Ngày Để Cho Cô Chờ Đợi

Rất nhanh đã thấy Giang Thiếu Thành bưng một bát mì đặt lên bàn, hơi nóng bốc lên mang theo hương vị của bát mì lan tỏa trong không khí, Mộc Cận thử gấp một thìa mì cho vào miệng, mùi vị cũng không tệ lắm.

Thế nhưng, vẫn chỉ có một mình cô đang ăn!. Trong lúc cô ăn mì thì Giang Thiếu Thành đứng trước cửa sổ, quay lưng về phía cô, dáng đứng thẳng tắp có nét ưu thương, giống như thân cây lẻ loi đơn độc trong bóng đêm. Mộc Cận không nhìn thấy vẻ mặt của anh, chỉ thấy anh thỉnh thoảng nhả ra một vòng khói trắng.

Mộc Cận cũng không nuốt nổi bát mì trước mắt, anh đứng đó nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ, còn cô chỉ ngẩn người ngồi nhìn bóng dáng của anh.

Lúc Giang Thiều Thành xoay người thấy cô ngồi im cũng không động đũa, anh hỏi: “Ăn không nổi nữa?”

Mộc Cận lắc đầu: “Không phải, em ăn chậm.”

Nghe anh hỏi ngay lập tức Mộc Cận vùi đầu ăn ngấu nghiến. Đôi đũa đảo quanh, cuốn lấy những sợi mì mảnh dài thành một gắp lớn cho vào trong miệng của mình, cô ăn vội quá nên bị nghẹn.

Giang Thiều Thành đứng lên rót một ly nước đưa vào trong tay cô và nói: “Không cần gấp.”

Mộc Cận mắc cỡ cắn cắn môi, ở trước mặt anh, cô lúc nào trông cũng giống như một kẻ ngốc.

Lần này, anh không đi, mà cũng ngồi lại xuống bàn ăn.

Mộc Cận nói: “Sau này, ở bên ngoài em coi như là không quen anh, nhưng em có thể tới đây không?”

“Tới đây làm gì?”

“Em không có chỗ để đi.”

Anh nói: “Tôi cũng không thường xuyên ở chỗ này.”

“Nhưng... Em chỉ muốn lúc đến anh sẽ ở đây, hơn nữa chỗ này cũng an toàn hơn bên ngoài...”

Có lẽ anh cảm thấy phiền, nên cuối cùng tùy tiện trả lời: “Tùy cô.”

Đạt được mục đích, Mộc Cận cong khóe miệng, không giấu được nụ cười vui mừng của mình. Vui vẻ ngồi ăn hết bát mì.

Chẳng mấy chốc, bát mì chỉ còn thấy đáy, ngay cả nước cũng húp hết không thừa một giọt. Mộc Cận cảm thấy hơi hối hận, ăng xong mì, sẽ không có lý do để ở lại nữa.

Quả nhiên, cô vừa buông đũa, anh liền đứng dậy nói: “Tôi đưa cô ra ngoài, lái xe đang ở bên ngoài chờ cô.”

Anh lái xe đưa cô đến hẻm Khẩu Bắc, lúc xuống xe, Mộc Cận nói: “Anh Thiều Thành, sinh nhật anh là ngày nào, em sẽ tặng quà cho anh.”

“Không cần, tôi không mừng sinh nhật.” Anh nhìn nhìn ra bên ngoài, có hai chiếc xe màu đen đã xuất hiện ở đầu ngõ, anh nói: “Xuống xe đi, bọn họ đến rồi.”

Cô vẫn bướng bỉnh hỏi: “Nói cho em biết đi, cho dù anh không mừng sinh nhật em cũng muốn tặng quà.”

Cô kéo mạnh tay áo của anh: “Rốt cục là ngày nào?”

Giang Thiều Thành nhìn cô, rất lâu sau mới mở miệng: “Hai mươi bốn tháng một.”

Mộc Cận hưng phấn nói: “Chỉ sau sinh nhật của em một tháng.”

Giang Thiều Thành cũng không bỏ sung, rằng cô còn kém anh mấy tuổi, nếu tính kĩ sẽ chênh nhau tận mấy nghìn ngày.

Về đến nhà, Mộc Cận vô cùng sung sướng, mọi buồn bã và lo lắng đã bị cuốn đi sạch sẽ, ngân nga suốt đến lúc lên lầu. Trong suốt mấy ngày qua, hôm nay là ngày vui nhất của cô.

Ngày hai mươi bốn tháng một! Cuối cùng cũng có một ngày nữa để cho cô có thể chờ đợi.

Ngày hôm sau, cô nhận được điện thoại của Lục Thừa, nói rằng anh ta đã thiếu ba tháng tiền thuê nhà, chủ nhà muốn đem căn phòng dọn sạch sẽ để cho người khác thuê. Còn nói, nếu còn không xuất hiện, thì sẽ đem mấy bức tranh được chất đống trong phòng vứt hết ra ngoài.

Những bức tranh này không chỉ là tâm huyết của Lục Thừa, mà đó là chút kiêu ngạo cuối cùng còn sót lại của anh ta.

Mộc Cận dựa theo địa chỉ mà Lục Thừa đưa cho, tìm được một căn nhà nhỏ nằm chen chúc trong một con hẻm của thành phố này.

Người chủ nhà mở cửa, dẫn cô vào bên trong, căn phòng chỉ chưa tới mười mét vuông vừa là phòng ngủ vừa dùng làm nơi làm việc, nơi vẽ tranh và phòng bếp. Mộc Cận chưa bao giờ biết cuộc sống của Trương Đình

và Lục Thừa lại túng quẫn đến bước này. Nếu không phải xảy ra chuyện gấp, thì người coi trọng sĩ diện như Trương Đình và Lục Thừa tuyệt đối sẽ không gọi điện thoại cho cô.

Mộc Cận ngồi xổm xuống, đem những tác phẩm của Lục Thừa cẩn thận xếp lại.

Chủ nhà đứng một bên nói: “Thực ra căn phòng này cũng không ở được quá vài năm nữa đâu. Cô xem, đã hư hỏng thành như thế này...” Bà chủ nhà với thân hình mập mạp, khom hăn lưng xuống chỉ vào màu những vết màu trên tường cho Mộc Cận xem, oán giận nói: “Chỗ nào cũng có, tôi còn phải trát tường lại lần nữa.”

Mộc Cận im lặng không lên tiếng, mang theo những bức tranh rời đi, theo yêu cầu của chủ nhà đã thanh toán ba tháng tiền thuê và tiền tu sửa lại căn nhà.

Rất ít những nhà nghệ thuật trước khi nổi tiếng mà không phải trải qua sự nghèo khổ và tuyệt vọng. Áp lực từ cuộc sống, sự mưu sinh với một ngày ba bữa cơm. Nếu như có thể đem tiền của cô giúp cho Lục Thừa có thể nhanh chóng phát triển mơ ước của mình, cô cũng sẽ không từ chối. Bởi Lục Thừa cũng là bạn của cô.

Khi đến bệnh viện thần Lục Thừa, Mộc Cận nói mình có thể tài trợ cho anh mở triển lãm tranh. Ánh mắt Lục Thừa lóe lên một tia sáng hy vọng nhưng cũng rất nhanh lại biến mất, giống như có một tầng sương phủ, trở nên âm đạm, anh ta nói: “Mộc Cận, sau này mình phải lấy cái gì trả nợ cho bạn. Nếu mình không có năng lực để được người trong giới công nhận, những bức tranh ấy một xu cũng không đáng.”

Từ lúc nằm viện cho tới nay, bệnh viện cũng không có lần nào giục viện phí, Lục Thừa biết tất đều do Mộc Cận chi trả. Còn nhớ một đêm đó ở Mị Thành, cô không để ý đến an nguy của bản thân dùng cảm đứng ra giúp đỡ hai người họ.

Thiếu chút nữa là rơi vào hang hùm miệng cọp, tất cả những điều này làm cho Lục Thừa nhớ tới những lời Trương Đình đã từng nói với mình, chẳng lẽ, Mộc Cận thật sự có tình cảm đối với hắn.

Mộc Cận đương nhiên không biết, sự giúp đỡ của cô bị Lục Thừa hiểu lầm rằng cô đang “thừa nước đục thả câu.”

Mộc Cận chỉ suy nghĩ đơn giản rằng có lẽ Lục Thừa vì lòng tự trọng của mình, sẽ không chủ động cầu xin sự giúp đỡ của người khác, bởi vậy cô nói rất chân thành: “Mình tin tưởng cậu sẽ nỗ lực với những gì mình đã bỏ ra.” Cái cô nói chính là tiền.

Những lời này của cô làm cho Lục Thừa cảm thấy rung động. Thật ra, thời gian anh ta quen biết với Mộc Cận còn sớm hơn cả lúc quen với Trương Đình. Lục Thừa cũng đã cân nhắc việc đến với Mộc Cận trước khi tiến tới với Trương Đình. Nhưng nếu đem so Mộc Cận với Trương Đình, thì Trương Đình có khả năng thỏa mãn một người đàn ông có lòng hư vinh như Lục Thừa.

Lục Thừa đột nhiên cảm thấy có chút hổ thẹn với người con gái trước mặt, thì ra cô gái đáng thương này vài năm nay vẫn âm thầm yêu mến mình. Có lẽ vì Trương Đình, nên cô mới đau khổ mà che giấu tâm tư của mình.

Cho đến khi gặp chuyện không may, cô mới...

Lục Thừa vươn tay ra phủ lấy bàn tay của Mộc Cận, nói: “Cám ơn em, Mộc Cận. Tin tưởng anh, anh sẽ không nghèo khổ suốt đời.”

Mộc Cận nhìn Lục Thừa đang nắm chặt lấy tay mình, hốc mắt có chút phấp phồng, cũng không hiểu vì sao anh ta lại xúc động như thế này.

Mộc Cận gật đầu: “Mình tin cậu, chuyện triển lãm tranh mình sẽ giúp cậu liên hệ. Cậu yên tâm mà dưỡng bệnh, mau chóng xuất viện rồi trở lại làm việc.”

Mộc Cận mang những bức tranh của Lục Thừa về, chọn một bức tranh thiếu nữ mang đến chỗ ở của Giang Thiệu Thành. Đối với những việc này, cô có thể bảo những người khác làm, chỉ cần cô nói một câu sẽ có người lên kế hoạch cho việc triển lãm tranh một cách hoàn hảo.

Tuy nhiên, rất khó cô mới lại có lý do để đi tìm Giang Thiệu Thành, cho nên không thể lãng phí.

Vào đến khu nhà, cô liền bảo những vệ sĩ tạm tránh đi, Giang Thiếu Thành không có ở nhà, nên cô tự mở cửa đi vào. Từ lần trước sau khi rời đi, cô đã đem mật mã căn hộ của Giang Thiếu Thành khắc sâu vào trí nhớ của mình.

9. Chương 9: Từng Bước Đắm Chìm

Giang Thiếu Thành mở cửa, xưa nay căn phòng của anh luôn chìm trong bóng tối nay lại sáng đèn, ngay lập tức Giang Thiếu Thành trở nên cảnh giác nhưng anh chưa kịp có hành động nào khác thì có người gọi tên anh. Khi nghe thấy tiếng mở cửa Mộc Cận từ phía ban công chạy lại: “Anh Thiếu Thành.”

Giang Thiếu Thành không chú ý tới nụ cười rạng rỡ trên gương mặt cô, nghiêm mặt hỏi: “Cô vào bằng cách nào?” Vừa rồi trên đường lái xe vào gara, anh cũng không phát hiện xung quanh có người của cô.

“Em biết được mật khẩu nhà anh, lần trước lúc anh mở cửa em đã nhớ lại nó.”

Cô trả lời một cách vô tư, cũng không nghĩ rằng hành vi của mình có chỗ không thích hợp.

Giang Thiếu Thành không trả lời, anh cởi áo khoác vứt lên sofa, đến bàn rót nước uống, Mộc Cận nhìn theo tấm lưng rộng của anh, đột nhiên có một suy nghĩ nếu áp khuôn mặt của mình lên tấm lưng ấm áp của anh, sẽ có cảm giác như thế nào? Nhưng cô không có can đảm làm chuyện đó, chỉ nghĩ thôi cũng khiến khuôn mặt cô đỏ lên, làm sao dám làm thật!

Uống nước xong, anh xoay người lại hỏi cô: “Cô có chuyện gì à?” Anh đang cân nhắc xem có nên đòi lại mật khẩu của căn hộ này không.

Tuy biểu hiện trên mặt anh đã nói rất rõ ràng là anh không chào đón cô, nhưng Mộc Cận có kinh nghiệm với những tình huống như này, cô hoàn toàn có thể chịu được đòn tấn công chuẩn xác của anh.

Cô chạy tới góc tường, đem bức tranh nâng lên trước mắt cho Giang Thiếu Thành xem: “Đẹp không?”

Bức ảnh là một cô gái trẻ chỉ mặc một lớp quần áo mỏng, đang ngồi bên hồ chải tóc.

Giang Thiếu Thành gật đầu có lệ: “Cô vẽ?”

“Không phải, là bạn của em, cậu ta là họa sĩ.”

“Ồ, chỗ của tôi không cần thứ này.”

Mộc Cận buông bức tranh xuống, đi lại bên cạnh anh: “Anh còn nhớ, người mà em đã nhờ anh cứu từ trong tay Diệp Thiên ra không? Là cậu ấy vẽ, cậu ấy là Lục Thừa, là một họa sĩ rất tài năng, chỉ là cậu ấy vẫn chưa có cơ hội phát triển. Em muốn giúp cậu ấy tổ chức một buổi triển lãm tranh, nhưng không biết làm thế nào, anh Thiếu Thành, anh giúp em đi.”

Về mặt Giang Thiếu Thành cũng không có bất kì thay đổi nào, chỉ có ánh mắt sâu xa của anh bỗng dưng tối lại. Xem ra người đàn ông tên Lục Thừa kia đối với cô rất quan trọng, từng một lần vì hắn ta mà mạo hiểm, bây giờ lại vì hắn mà tổ chức triển lãm tranh! Anh thầm nghĩ.

Giang Thiếu Thành hỏi: “Mộc Gia có biết chuyện này không?”

“Không cần nói cho cha em biết, đây là tiền riêng của em.”

Giang Thiếu Thành nói: “Vẫn nên nói qua với Mộc Gia một tiếng.”

“Nếu như cha em đồng ý, anh sẽ giúp em chứ?”

“Không cần đến tôi, đến lúc đó Mộc Gia sẽ tìm người thay cô giải quyết mọi chuyện.”

“Không được!” Mộc Cận phản ứng gay gắt: “Em chỉ muốn anh!”

Em chỉ muốn anh! Nét mặt Giang Thiếu Thành bỗng cứng lại, quên mất câu tiếp theo mình sẽ nói gì.

Mộc Cận cũng ý thức được mình vừa lỡ lời, lời vừa nói ra khỏi miệng khuôn mặt cô đã ửng đỏ, lẩm bẩm: “Chỉ có giao cho anh, em mới yên tâm.”

“Tôi hiểu rồi, ngoại trừ chuyện này còn gì khác không?”

Mộc Cận cố lấy hết can đảm, đứng đối diện với anh, giọng nói yếu ớt: “Không có chuyện gì thì em không thể ở lại đây sao?”

“Đã khuya rồi, cô nên trở về nghỉ ngơi đi.”

“Vẫn chưa tới mười giờ.”

“Mộc Cận!” lần đầu tiên anh gọi thẳng tên cô, anh nói: “Sau này không cần tới đây, tôi không quen có người khác trong nhà.”

Nụ cười biến mất khỏi khuôn mặt cô: “Nhưng mà, em thích chỗ này. Anh Thiếu Thành, anh đừng đuổi em đi có được không? Em không có ai là bạn, hàng ngày chỉ quanh quẩn trong phòng, nhiều nhất cũng là nói với dì Trâu vài câu. Anh cũng nói anh không ghét em mà.”

“Mộc Gia cũng không hạn chế tự do của cô. Cô có thể kết bạn với người có gia cảnh không quá phức tạp, tôi tin là Mộc Gia cũng sẽ không ngăn cản cô, nếu không cô có thể tìm người bạn họa sĩ kia để trò chuyện.”

Nói đi nói lại cũng là không muốn cô đến đây làm phiền anh! Còn nói không ghét cô! Mộc Cận giận dữ, đứng yên một chỗ không nói gì, cúi đầu nhìn chằm chằm vào mũi chân của mình.

Giang Thiếu Thành nói: “Đi thôi, tôi đưa cô về.” Anh đi tới trước hai bước mới phát hiện cô không đi theo phía sau, nên quay trở lại kéo tay cô đi về phía cửa.

Cô như một đứa trẻ đang giận dữ, mím chặt môi dùng sức giằng tay về, anh cũng không nhân nhượng, dùng sức kéo cô về phía trước, mắt đã Mộc Cận ngã vào vòm ngực rắn chắc của anh, hai mắt ngập nước ngược nhìn lên anh.

Giang Thiếu Thành cảm thấy mệt mỏi, không kìm được, anh quát: “Không được khóc!”

Cô không dám khóc, nước mắt chỉ dám đảo quanh viền mắt, đáng vẻ vô cùng đáng thương.

Giang Thiếu Thành không biết đã làm gì khiến cô quẩn lấy mình chặt đến như vậy, cô và Long Tại Nham quen nhau nhiều năm cũng chưa thấy cô quẩn quýt lấy Long Tại Nham đến thế!

Nhìn đôi mắt đầy nước của cô, anh lo lắng, nếu giây tiếp theo anh lên tiếng, có lẽ cô sẽ khóc thật. Anh đành nhẹ giọng xuống: “Rất thích nơi này? Nếu không, cô nói với Mộc gia một tiếng, chỗ này để cho cô ở lại, tôi sẽ đi tìm nơi khác.”

“Vậy là có ý gì!” Điều cô thích cũng không phải chỗ này, chỉ vì nơi này có anh. Vì anh ở đây căn phòng này mới trở nên có ý nghĩa, cô vội vàng lau đi giọt nước mắt vừa lăn xuống, cô nhớ, anh nói không cho cô phép khóc!

Giang Thiếu Thành cố tỏ ra nhẫn nại, lên tiếng: “Tôi sống một mình quen rồi, không thích có người khác đến chỗ này.”

“Chưa ai từng tới chỗ này của anh sao?”

Anh gật đầu.

“Em là người đầu tiên tới nơi này?”

Anh lại gật đầu.

“Em là cô gái đầu tiên đến đây?”

Quả nhiên không thể cư xử thân thiện với cô, anh hối hận, lẽ ra vừa rồi không nên quan tâm mà phải dứt khoát đẩy cô ra cửa.

Mộc Cận thoát khỏi tay anh, xoay người ngồi xuống sofa: “Sau này anh nên quen với chuyện bên cạnh có thêm người. Hơn nữa, có người cùng anh nói chuyện, anh không cảm thấy tốt sao?”

“Tôi luôn chỉ một mình.”

“Người thân của anh không có ai sao?”

“Không có, tôi là trẻ mồ côi.”

“Về sau em sẽ là người nhà của anh được không.”

“Tôi đã đồng ý với Mộc Gia coi cô như em gái ruột, từ lúc đó cô trở thành người nhà của tôi.”

Mộc Cận bĩu môi. Cô không muốn làm em gái của anh, chẳng qua nếu vì thân phận ‘em gái’ này mà anh không đuổi cô nữa, vậy tạm thời làm em gái của anh cũng không sao!

Cô nói: “Anh đã là anh trai của em, vậy em có thể thường xuyên đến chỗ anh, không phải sao?”

“Nhưng nếu cô thường xuyên tới sẽ gặp rất phiền phức, hơn nữa tôi cũng không thường xuyên ở đây.”

“Như vậy đi, hôm nay là thứ tư, về sau ngày này mỗi tuần em sẽ đến đây, anh phải nhớ trở về.”

Mỗi tuần một lần! Anh còn phải trở về! Giang Thiếu Thành nhú mày, sao càng nói càng hỏng bét!

Trong những năm tháng tháng sau đó, Giang Thiếu Thành mới hiểu được, cô gái này tuy mong manh, yếu đuối nhưng mỗi lần cô luôn có cách khiến anh phải nhượng bộ.

Mỗi lần người thua cuộc nhất định đều là anh, anh luôn là kẻ thất bại thảm hại dưới tay cô gái thoát nhìn tưởng chừng vô hại này!

Anh không biết duyên chính là nghiệt! Nhưng cho dù ở thời điểm tuyệt vọng nhất chỉ cần nghĩ đến tất cả những việc trước đây, anh không hề thấy hối tiếc khi không ngăn cô từng bước tới gần anh. Không hối hận mình ngày đó từng bước từng bước đắm chìm!

10. Chương 10: Giác Mộng Mười Năm

Đêm khuya, Chu Lạc Khiết vẫn chưa ngủ, gần đây chứng mất ngủ càng ngày càng nghiêm trọng, nhiều lúc cô cảm thấy mình đang già đi, mặc dù cô chưa đến ba mươi tuổi.

Có thể bởi vì ở bên cạnh hắn đã lâu, đã trải qua nhiều sóng gió thăng trầm, cũng có thể là bởi vì xuất hiện bên cạnh hắn luôn là những người phụ nữ trẻ trung và xinh đẹp, cùng so sánh thì tâm hồn cũng già cỗi, liệu có phải là “hoa tàn ít bướm”?

Hơi thở nam tính phả vào bên tai cô, Chu Lạc Khiết nhẹ nhàng trở mình. Đối mặt với hắn trong bóng tối, chỉ có mượn ánh sáng của mặt trăng từ cửa sổ rọi vào mới có thể thấy từng đường nét trên một nửa khuôn mặt ẩn trong bóng tối của hắn, lưu luyến gương mặt hắn, chỉ vào lúc này, cô mới dám lộ ra ánh mắt không muốn xa rời.

Khi hắn say giấc, khuôn mặt không còn giả hoạt, mất đi sự nham hiểm của ngày thường, trút bỏ lớp nguy trang, Chu Lạc Khiết rất muốn biết, khi hắn ngủ cùng những người phụ nữ khác có mất đề phòng như vậy không?

Đầu ngón tay lạnh lẽo giống như lông tơ của cô lướt qua lông mi của hắn, khóe mắt, mũi và đôi môi mỏng toát lên vẻ sắc sảo, còn có vết râu hơi xanh dưới cằm nữa. Thực ra, cô biết hắn đối với những người phụ nữ đó chỉ là gặp dịp thì chơi, nhưng liệu đối với cô hắn có từng thật lòng hay không! Chu Lạc Khiết thở dài, im lặng thì thầm tên của người đàn ông trước mắt, Diệp Thiên!

Chiếc di động nằm giữa một mớ quần áo ngổn ngang trên mặt đất đột nhiên phát sáng, ánh sáng chớp tắt, ánh đèn màu lam nhạt xuyên qua lớp vải sáng lên ở một góc phòng.

Cô đẩy đẩy cánh tay đang vắt ngang eo, có lẽ bị cô làm cho tỉnh giấc, hần cau mày không hài lòng, cánh tay lại ấn xuống, cô cười cười, cúi đầu kê bên môi anh ta nói: “Để em nhận điện thoại.” Hần trở mình, đưa lưng về phía cô.

Chu Lạc Khiết đứng dậy khoát một chiếc áo ngủ vào người, nhặt di động lên, vừa buộc dây lưng vừa rời khỏi phòng trả lời điện thoại.

Là điện thoại của Trần Kiến Trung, thuộc hạ của em trai cô gọi tới.

“Lạc Khiết, Nhất Minh bị người ta bắt đi.”

Chu Lạc Khiết biết tính tình của em trai mình, là người kiêu căng, ngạo mạn, cho nên lúc trước cô mới sắp xếp một người chín chắn, điềm tĩnh như Trần Kiến Trung ở lại bên cạnh Chu Nhất Minh. Bây giờ nửa đêm, Trần Kiến Trung gấp gáp gọi điện cho cô, nhất định có chuyện không hay xảy ra, cô xoa trán, hỏi: “Biết đối phương là ai chưa?”

“Long Tại Nham của Mộc gia!”

“Tôi biết rồi, anh ở đó chờ, tôi lập tức tới ngay.”

Cúp điện thoại, cô trở về phòng nhanh chóng thay quần áo, Diệp Thiên mở mắt nằm trên giường hỏi: “Phải ra ngoài?”

“Ừm, có chút việc cần giải quyết!”

Diệp Thiên dường như không có hứng thú quan tâm đã xảy ra chuyện gì, hỏi xong, lại nhắm mắt tiếp tục ngủ. Lúc Chu Lạc Khiết xoay người đóng cửa, nhìn sắc mặt hần bình thản chìm vào giấc ngủ, cô bỗng rất muốn tiến lại kéo hần ra khỏi giường, hỏi: “Nếu bây giờ cô ra khỏi đây bỏ mạng ở bên ngoài, có đúng hần sẽ không để tâm hay không? Không có cô, liệu sau này hần có thanh thản chìm vào giấc ngủ như vậy không?”

Cô nắm cánh cửa thật chặt, cuối cùng vẫn buông ra, nhẹ nhàng khép lại.

Trên đường đi đến Mộc gia, sau khi nghe Trần Kiến Trung kể lại, Chu Lạc Khiết đại khái biết được sự việc xảy ra đêm nay.

Ban đầu cũng không phải mâu thuẫn gì to tát, hơn hai giờ trước, xe của Long Tại Nham và Chu Nhất Minh xảy ra va chạm, Long Tại Nham cũng không phải là người thích gây sự, hướng chi đây chẳng qua là một tai nạn giao thông nhỏ.

Thế nhưng hần vừa bước ra khỏi xe, đối phương đã móc súng chĩa ngay vào sau gáy hần!

Trần Kiến Trung đi theo phía sau, từ trên xe nhảy xuống đã không kịp ngăn cản.

Long Tại Nham chỉ cười cười nhả nhặn, thủ hạ phía sau đã giơ bẫy, tám họng súng lục nhắm ngay vào Chu Nhất Minh.

Chu Nhất Minh bình thường ngang ngược, hôm nay uống hơi nhiều rượu, càng không biết kiêng dè, nhìn họng súng đen ngòm nhắm vào mình, hần cũng biết có chuyện không hay.

Trong lòng Chu Lạc Khiết đầy lo âu, cô vừa theo Diệp Thiên đến thành phố A chưa lâu, chưa từng qua lại với Long Tại Nham, cũng không rõ đối phương là người như thế nào.

Cô từng nghe nói đến thế lực của Mộc gia tại thành phố A, cô không chắc chắn đêm nay có thể đem Chu Nhất Minh về hay không. Nhưng khẳng định đối phương không hứng thú tính mạng của em trai cô, nếu không cũng sẽ không để Trần Kiến Trung quay về báo tin.

Sau khi xe dừng lại tại địa bàn của Mộc gia, Chu Lạc Khiết đứng trong phòng khách chờ thủ hạ của Long Tại Nham đi thông báo, cô nhớ đến, mười năm trước cũng như thế này.

Khi đó cô mới mười bảy tuổi, Chu Nhất Minh không biết trời cao đất rộng lọt vào tay Diệp Thiên, cô một mình xông vào Diệp gia, đứng trước mặt Diệp Thiên, con dao gọt hoa quả lạnh buốt để trước ngực mình, nói: “Dùng một mạng của tôi đổi lấy một mạng của em tôi!”

Diệp Thiên cười cười, cầm lấy con dao gọt hoa quả trong tay cô, hần cầm lấy ly rượu đặt trên bàn nói: “Nếu cô có thể bắn trúng cái ly này, tôi sẽ tha cho cô và em cô!”

Cô nhìn hần: “Tôi không biết dùng súng!”

Hần đứng dậy đến bên cạnh cô, áp vào sau lưng, cầm đặt trên hõm vai của Chu Lạc Khiết, nắm ngón tay thon dài cầm lấy bàn tay run run của cô, nói: “Tôi dạy em.”

Diệp Thiên đưa tay bóp cò súng, viên đạn bay thẳng tới hướng của ly rượu, trong nháy mắt ly rượu đã biến thành những mảnh thủy tinh nhỏ vụn, ngay sau đó đã có người thay một chiếc ly mới.

Hần lùi lại, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên khuôn mặt của cô: “Cứ làm giống như vậy, nên nhớ, đừng run tay!”

Cô hỏi hần: “Nếu tôi bắn không chuẩn?”

Khóe miệng hần nhếch lên một nụ cười dường như vô hại: “Vậy cô và cậu ta sẽ cùng chết!”

Chu Lạc Khiết không biết vì sao người đàn ông trạc tuổi mình này lại có thể mỉm cười tuôn ra lời nói lấy mạng người khác dễ dàng đến vậy.

Cô cắn răng bóp cò súng, ánh mắt nhìn thẳng vào mục tiêu, không cho phép bản thân run rẩy. Cô chỉ biết, bắn ra phát súng này hoặc là chết, hoặc là sống, khi bên tai truyền đến âm thanh thủy tinh bị bắn nát, thật lâu sau cô mới buông súng, phía sau lưng áo đã ướt sũng một mảng.

Lúc cô dẫn Chu Nhất Minh rời khỏi Diệp gia, Diệp Thiên rất ung dung đối mặt với cô, nói: “Cô vẫn có thể trở lại!”

Cô lắc đầu, chuyện đáng sợ như vậy, cô tuyệt đối không còn mạng để trải qua lần thứ hai, nhưng cuối cùng vẫn bị hần nói đúng, cô đã quay lại, một giấc mộng mười năm, từ nay về sau cũng không thể tỉnh lại nữa!

Long Tại Nham nghe nói người đến là một phụ nữ, tay cầm bật lửa bỗng nhiên dừng lại, sau đó châm một điếu thuốc, hít một hơi, nói với Giang Thiếu Thành: “Ra xem thử?”

Khi quay trở về, Long Tại Nham cũng đã điều tra rõ Chu Nhất Minh, hần là người của Diệp Thiên.

Tuy rằng Diệp Thiên đến thành phố A chưa lâu, nhưng nếu nói hần là người thủ đoạn cũng không sai.

Trong thời gian ngắn, Diệp Thiên có thể làm quen với cuộc sống hỗn loạn tại thành phố A, hai giới hắc bạch cũng đều có mối quan hệ qua lại. Điều khiến Long Tại Nham chú ý đến chính là lịch thật sự của Diệp Thiên.

Tương lai, Diệp Thiên đối với Mộc gia là bạn hay thù vẫn còn khó nói! Giang Thiếu Thành gạt đầu, dập tắt điếu thuốc, cùng Long Tại Nham bước ra ngoài.

11. Chương 11: Từ Lúc Nào Cô Đã Y Lại Vào Anh?

Dù sao cô cũng không phải là Chu Lạc Khiết của mười năm trước, ở bên cạnh Diệp Thiên mấy năm nay, nguy hiểm cỡ nào cô cũng đã trải qua.

Giống như ngày hôm nay, dù có khó khăn nhưng vẫn chưa đến mức khiến cô cảm thấy lúng túng!

Vừa rồi, khi Trần Kiến Trung bị thuộc hạ của Long Tại Nham cản lại bên ngoài, súng của cô cũng đã bị giữ lại, cô chỉ còn cách giữ bản thân thật bình tĩnh, cái gì phải tới sẽ tới!

Thật ra, cô có một suy nghĩ vô cùng hoang đường, nếu như đêm nay cô không thể ra khỏi nơi này, phản ứng của Diệp Thiên sẽ như thế nào? Sẽ vì cô mà đối đầu với Mộc gia chứ?

Có đôi khi cô nghĩ mình đối với Diệp Thiên là một người rất quan trọng, nhưng suy nghĩ ấy của cô không thể kéo dài được bởi Diệp Thiên đã dùng thái độ lạnh lùng của hần bóp chết. Hần nhất định sẽ có cách khiến cô hiểu rõ, suy nghĩ đó chỉ là ảo tưởng.

Đúng, đó chỉ là ảo giác, cô đã từng chứng kiến đáng vẻ khi Diệp Thiên yêu một người là như thế nào, người đàn ông như hắn cũng có lúc vì yêu mà phát điên. Đương nhiên, cô gái hắn yêu như một bông hoa lan trong sơn cốc, thanh tao cao quý, không phải loại phụ nữ chung sống với gươm đao súng đạn như cô có thể so sánh.

Cô còn nhớ rõ Diệp Thiên rất yêu cô gái đó. Lúc đó, cô chưa dốc sức bảo vệ khiến cho người con gái ấy phải mất mạng. Những ngày sau, cô gần như đã chết dưới tay Diệp Thiên, cô không biết vì sao cuối cùng Diệp Thiên lại không bóp cò, có lẽ là giữ lại cô vẫn còn chút tác dụng!

Long Tại Nham từ trên lầu đi xuống, đó là lần đầu tiên hắn gặp Chu Lạc Khiết, cô đứng trước một giỏ phong lan bên trong phòng khách. Đáng vẻ cô nhàn nhã bình tĩnh, khoe miệng giống như mỉm cười, không có chút nào giống người đang lo lắng bất an.

Song ngẫm lại, người phụ nữ có can đảm đơn thương độc mã tới đây gặp hắn nhất định không phải là người tầm thường.

Chu Lạc Khiết nghe được tiếng động, xoay người lại thì thấy Long Tại Nham, cô đứng ở phía xa hơi gật đầu, chờ hắn đến gần một chút, cô mới đi tới, nói: “Xin chào, Long tiên sinh.”

Nhìn thấy Giang Thiệu Thành đứng bên cạnh, cô lại nhìn Giang Thiệu Thành gật đầu: “Giang tiên sinh, lần trước chúng ta đã gặp mặt!”

Long Tại Nham chỉ vào sofa: “Ngồi đi, phải xưng hô với cô như thế nào?”

“Tôi họ Chu, hôm nay tôi tới là để nói lời xin lỗi với anh. Em trai tôi tuổi còn trẻ chưa hiểu chuyện, đã mạo phạm tới Long tiên sinh, hy vọng Long tiên sinh rộng lượng, có thể tha cho nó lần này!”

Long Tại Nham nói: “Tuy không phải lần đầu tiên tôi bị người khác chĩa súng vào đầu, nhưng dù thế nào cũng phải để tôi biết rõ nguyên nhân, để xem thử tôi có chỗ nào đắc tội với người ta!”

“Đây hoàn toàn chỉ là hiểu lầm, đứa em này của tôi tính tình nóng nảy sớm thành thói quen. Uống thêm chút rượu thì đã không phân rõ phải trái đúng sai. Long tiên sinh, anh hãy bỏ qua cho nó có mất như mù, nó cũng không phải là cố ý đắc tội với anh!”

Long Tại Nham phát tay, sau một lúc thuộc hạ của hắn ta đem Chu Nhất Minh tới, và để lại khẩu súng của Chu Nhất Minh trên bàn.

Chu Lạc Khiết nhìn thấy em trai không có thương tích gì, khẽ thở dài, Chu Nhất Minh lúc này đã tỉnh táo hơn trước. Hắn vốn chờ Trần Kiến Trung trở về dẫn người đến, không ngờ chỉ có một mình chị hắn tới đây!

Long Tại Nham chăm chú nhìn vào khẩu súng trên bàn: “Cho dù là hiểu lầm, chuyện này cũng không phải nhỏ. Cô Chu, cô nghĩ sao?”

Chu Lạc Khiết cười cười, nói: “Dĩ nhiên, cho dù là hiểu lầm chúng tôi cũng phải có lời giải thích với Long tiên sinh, bao giờ cũng có cái giá cho việc không hiểu chuyện!”

Cô cầm khẩu súng trong tay Long Tại Nham chĩa vào Chu Nhất Minh, Chu Nhất Minh kêu lên sợ hãi: “Chị, chị đừng...”

Còn chưa nói xong viên đạn đã xuyên qua bắp đùi của hắn, Chu Nhất Minh quỳ trên sàn nhà, máu từ miệng vết thương phun ra, hắn cắn răng nằm rạp dưới đất co quắp vì đau đớn.

Giang Thiệu Thành mở miệng, nói: “Xem ra cậu Chu đây quả thật chỉ vì uống quá nhiều rượu. Tôi tin bây giờ cậu ta đã hoàn toàn tỉnh táo, cậu Chu lại là nhân tài đắc lực bên cạnh Diệp tiên sinh, tương lai chúng ta còn có rất nhiều cơ hội gặp gỡ, mọi người đã đem hiểu lầm hóa giải là tốt rồi!”

Chu Lạc Khiết nói: “Tôi có thể đưa em trai của tôi đi chứ?”

Long Tại Nham nói với thuộc hạ: “Giúp tôi tiễn cô Chu ra ngoài!”

Chờ Chu Lạc Khiết đi rồi, Long Tại Nham nói với Giang Thiệu Thành: “Kỹ thuật bắn súng của cô ấy tuyệt đối không kém so với anh, vừa rồi nếu họng súng kia chỉ lệch một li, chân của Chu Nhất Minh chắc chắn sẽ tàn phế!” Hắn cũng có chút tán thưởng đối với người phụ nữ này! Có phong tình, có chí khí!

Giang Thiều Thành nói: “Người phụ nữ của Diệp Thiên hiển nhiên không đơn giản.”

“Cô ấy là người phụ nữ của Diệp Thiên?”

Giang Thiều Thành gật đầu: “Lần trước ở Mị Thành tôi đã thấy cô ấy và Diệp Thiên, xem ra thời gian cô ấy đi theo bên cạnh Diệp Thiên chắc là cũng không ngắn!”

Long Tại Nham rít một hơi thuốc: “Đã thăm dò tên họ Diệp có lai lịch thế nào chưa?”

“Vẫn chưa có.”

“Ngay cả người của chúng ta cũng không tra ra lai lịch của hắn, quả nhiên là ‘rồng dưới nước sâu’, sau này nếu trở thành kẻ địch của chúng ta, sẽ rất phiền phức.”

Giang Thiều Thành đứng dậy: “Không cần phải gấp gáp, là địch là bạn thì có quan hệ gì. Một gia chúng ta không có kẻ địch mãi mãi cũng sẽ không có bạn bè mãi mãi!”

Long Tại Nham thấy anh đi ra ngoài kêu lên: “Sao đã đi rồi?”

Anh nói: “Còn có chút việc.”

Hôm nay là thứ Tư, nếu anh không sớm quay về, Mộc đại tiểu thư lại gọi điện thoại, tin nhắn không ngừng thúc giục. Anh cũng không biết làm sao lại ngầm đồng ý yêu cầu này của cô!

Long Tại Nham ở phía sau nói: “Đúng rồi, con bé Mộc Cận có nói phải giúp ai đó chuẩn bị triển lãm tranh gì vậy?”

“Đúng vậy, Mộc gia có căn dặn, tôi đang tìm địa điểm.”

“Vậy cậu để ý một chút, điều tra cẩn thận coi đối phương là ai, đừng để người khác lừa con bé!”

Giang Thiều Thành vừa gật đầu vừa đi ra ngoài, quả nhiên anh vừa lên xe, tin nhắn của cô đã tới.

“Anh Thiều Thành, anh về chưa?”

Anh có thể tưởng tượng bên kia điện thoại vẻ mặt đáng thương của cô khi đang nhắn tin. Giang Thiều Thành không thích mấy cô gái hễ động một tí là cúi đầu rơi nước mắt, có điều nghĩ lại đại tiểu thư kia cũng đáng thương, nghe nói ba bốn tuổi đã không có mẹ, hơn nữa với xuất thân như vậy, không có được cuộc sống bình thường, mong muốn có người bên cạnh cũng là lẽ đương nhiên.

Chỉ có điều, anh không hiểu vì sao người này lại là anh, Giang Thiều Thành nhớ rất rõ cô rất sợ anh. Ngày ấy, khi chạm mặt cô ở Mộc gia, cô cũng không dám nói nhiều với anh, là từ khi nào thì cô bắt đầu có phần dựa dẫm vào anh!

Nói cách khác, cô đang ỷ lại anh, Giang Thiều Thành nhú mày, đây cũng không phải chuyện tốt, anh không phải người đàn ông mà phụ nữ có thể nương tựa!

... ..

Chu Lạc Khiết dìu đôi chân đầy máu của Chu Nhất Minh ra ngoài, Trần Kiến Trung đợi bên ngoài nhanh chóng mở cửa xe.

Chu Lạc Khiết nói: “Gọi điện thoại cho Chung bác sĩ tới đây.”

Chu Nhất Minh đau đến sắc mặt trắng bệch, trên trán toát đầy mồ hôi, hắn ôm đùi rên rỉ: “Chị, chị cũng thật tàn nhẫn, với em trai ruột cũng xuống tay được.”

“Là bài học cho em, chỉ có hai chân, em còn muốn đi ngang!” Khi nào thì em mới biết nặng nhẹ đây!

Chu Nhất Minh hít một hơi, khoác lác nói: “Mộc gia có gì đặc biệt, em không tin Diệp gia lại sợ bọn họ!”

“Em câm miệng cho chị, tự em đi gây chuyện khắp nơi, cò có giá trị vì Diệp gia làm lớn chuyện vì em sao?”

Nói có chút khó nghe, hai chị em cô cũng chỉ là hai con chó nghe theo sự sai khiến của Diệp Thiên mà thôi! Chu Nhất Minh hiềm khi thấy Chu Lạc Khiết tức giận, đành phải hậm hực ngậm miệng.

12. Chương 12: Đừng Quá Tin Tưởng Tôi

Mộc Cận buồn chán đi quanh phòng khách, tin nhắn đã gửi đi từ 20 phút trước đến giờ vẫn chưa thấy trả lời.

Cô cố gắng kiểm chế lại ý muốn gọi điện thoại cho anh, bước đến bên cửa sổ vén rèm nhìn ra bên ngoài. Bên ngoài là một khoảng không yên tĩnh, chỉ có một con mèo hoang đang ở cạnh thùng rác, thỉnh thoảng lại nghe được âm thanh giống như tiếng trẻ con đang khóc, khiến cho buổi tối ở nơi này càng có vẻ im lặng lạ kỳ.

Đối với thành phố nhộn nhịp như thành phố A mà nói, nơi ở của Giang Thiệu Thành khá cũ, lại nằm ở một nơi xa xôi, ngay cả đèn đường cũng chỉ tỏa ra thứ ánh sáng mờ ảo, nhưng đối với Mộc Cận mà nói nơi này là nơi khiến cho cô cảm thấy yên bình, cũng là nơi khiến cho cô cảm thấy thoải mái nhất.

Cô đứng cạnh cửa sổ một lát, bên ngoài ngoài trừ tiếng mèo kêu cũng không còn gì khác, cô có một chút thất vọng, buông rèm cửa, và đi đến phòng của Giang Thiệu Thành.

Phòng của anh không có nhiều đồ đạc, có một chiếc giường và một tủ quần áo, bàn làm việc bên trên đặt một chiếc máy vi tính. Mộc Cận nằm ngửa trên giường của anh, chần chừ trên giường dường như còn lưu lại một hương vị riêng thuộc về anh, cô lật người đem cả khuôn mặt chôn sâu vào chiếc gối anh đã nằm, hít thật sâu, đem mùi hương làm cô say đắm đưa thật sâu vào buồng phổi, bao phủ cả lồng ngực.

Trước đây, cô chưa bao giờ biết, cũng chưa từng nghĩ tới khi mình thích một người thì sẽ như thế nào. Ngoài cha của mình ra, cô chưa từng biết đến tình cảm lưu luyến không rời một người đàn ông là thế nào.

Nhưng loại cảm giác ỷ lại vào Giang Thiệu Thành và thứ tình cảm thân thuộc đối với cha là không giống nhau. Cô nghĩ mình thật sự đã mê muội, mỗi giây mỗi phút đều muốn nhìn thấy anh, mỗi ngày đều muốn chia sẻ với anh những chuyện xảy ra xung quanh của bản thân. Nhìn dáng vẻ của anh khi nói chuyện, những lúc anh im lặng hút thuốc đều khiến cho cô không thể không nghĩ về anh.

Có lẽ rất lâu trước đây, Giang Thiệu Thành đối với cô đã là một điều khác biệt. Giống như thời gian đầu, cô có thể ở trước mặt Long Tại Nham mà không ngần ngại đưa ra bất cứ yêu cầu gì, nói bất cứ chuyện gì, nhưng trước mặt Giang Thiệu Thành, cô chỉ dám cúi đầu, không dám trò chuyện, không dám nhìn thẳng vào anh.

Nhưng lần đó ở Mị thành, rõ ràng người đầu tiên cô nên gọi là Long Tại Nham, nhưng khoảnh khắc ấy vì sao cô lại tìm đến Giang Thiệu Thành!

Cô vẫn nhớ rõ hình ảnh anh ngồi xổm xuống vén ống quần cô lên, quan tâm hỏi cô có bị thương hay không. Cũng kể từ đó, mọi chuyện đã không thể thay đổi, không khổng chế được bản thân tiến đến gần anh, như con thiêu thân lao đầu vào lửa!

Vào những đêm khuya tĩnh lặng, cô thường nhìn lên trần nhà suy nghĩ, đây có phải là cảm giác thích một người hay không? Cảm giác thích một người là như vậy sao? Nhớ lại dáng vẻ của anh cảm thấy thật ngọt ngào pha lẫn với một chút cô đơn, biết rõ là si mê, nhưng vẫn sẵn lòng sa chân vào hố sâu, cũng không muốn tỉnh lại!

Giang Thiệu Thành mở cửa bước vào, trong phòng khách đèn vẫn sáng nhưng lại không nghe thấy tiếng gọi “anh Thiệu Thành” ngọt ngào vui vẻ của người con gái ấy, cũng không nhìn thấy bóng dáng tung tăng vui sướng của cô chạy đến đón chào anh.

Khi rời khỏi chỗ của Long Tại Nham đứng lúc lại có chút việc nên trở về thời gian đã muộn. Anh đoán có lẽ cô chờ lâu nên đã ra về, anh cởi bỏ hai nút áo đi vào phòng ngủ, vừa mở cửa bước vào đã thấy có người nằm trên giường, cảnh tượng này khiến anh giật mình.

Cô đang say sưa ngủ, nửa bên mặt lún sâu vào gối, lọn tóc dài suôn mượt phủ lên nửa bên mặt còn lại của cô, hai chân vắt vẻo ở mép giường, trên chân vẫn còn mang một đôi boot cổ lông.

Giang Thiếu Thành dừng bước đứng trước cửa, nhìn một lúc lâu, cuối cùng anh vẫn đi vào cởi giày cho cô, lại nhẹ nhàng giúp cô trở mình, khuôn mặt chôn vào trong gối như vậy cũng sẽ thoải mái sao?

Trong lúc ngủ mơ cô nhíu mày giống như một đứa trẻ, trong miệng phát ra một tiếng kêu nho nhỏ, lật người sang bên kia lại đem mặt chôn vào gối, Giang Thiếu Thành cũng không sửa cô lại, giúp cô đắp lại chăn rồi đi ra ngoài.

Mộc Cận có cảm giác vừa ngủ một giấc rất sâu, lúc tỉnh dậy thì vội vàng tìm kiếm điện thoại chỉ lo lắng không biết Giang Thiếu Thành đã trả lời tin nhắn của cô hay chưa. Không để ý có chăn đắp trên người, đầu ngón chân vừa chạm đất mới phát hiện đôi giày được cởi ra đặt dưới sàn, cô mừng rỡ nhảy xuống giường, mở cửa ra, quả nhiên anh đang ngồi trong phòng khách.

Giang Thiếu Thành tựa lưng vào sofa, hơi ngửa đầu, hai mắt nhắm nghiền, điều thuốc lá kẹp giữa hai ngón tay, nhưng không có hút, một đoạn tàn thuốc đã cháy hết vẫn còn trên đầu lọc chưa rơi xuống.

Dưới ánh đèn, đường nét khuôn mặt anh vẫn cương nghị như ngày nào, Mộc Cận không biết anh đang suy nghĩ điều gì, thoát nhìn trông anh có vẻ như rất mệt mỏi.

Nghe được tiếng cô mở cửa, Giang Thiếu Thành mở mắt ra, anh không đứng dậy mà chỉ ngồi nguyên như thể nhìn Mộc Cận, dụi điều thuốc, nói: “Tỉnh rồi?”

Thấy cô đi chân không, lại nói: “Cô đi giày vào.”

Mộc Cận à một tiếng rồi xoay người trở về phòng đi giày, sau đó quay ra ngồi xuống bên cạnh anh.

Giang Thiếu Thành giữ thái độ im lặng, cô cũng không lên tiếng, giống như một đứa trẻ sợ hãi khi làm cho ba mẹ tức giận, ngoan ngoãn ngồi im. Lúc này, anh vẫn không tỏ thái độ gì nên Mộc Cận cũng không dám nói chuyện.

Trên tay ôm một chiếc gối vuông, viền tua rua dài chung quanh, ngón tay cô vân vê cuốn quanh chúng đỏ hồng lên, Giang Thiếu Thành quay đầu nhìn cô, hỏi: “Sao không nói gì?”

“Anh không vui nên em không biết phải nói gì?”

“Tôi không vui lúc nào?”

“Bây giờ! Anh có mệt không?”

“Không mệt.” Anh cầm lấy cái gối cô đang ôm, hỏi cô: “Đói bụng sao?”

“Không đói, em ăn rồi mới tới đây, đợi anh thật lâu.”

“Tôi thấy cô ngủ rất lâu rồi.”

“Vậy sao anh không gọi em dậy?”

“Cô thức dậy cũng không có việc gì làm.”

Cô ngồi xồm trên sofa, phồng hai má: “Sao lại không có!”

Anh cười cười: “Vậy cô muốn làm gì?”

Thấy anh cười, cô cũng cười theo, lại ngồi xuống bên anh, nói khẽ: “Hình như không có.”

Lúc đến định bụng muốn nói chuyện với anh, nghĩ đến rất nhiều chuyện muốn cùng anh nói. Còn bây giờ, Mộc Cận im lặng ngồi bên cạnh anh, cái gì cũng không làm, cái gì cũng không nói nhưng cũng khiến cô cảm thấy yên tâm rồi.

Giang Thiếu Thành nói: “Trở về đi, trời sắp sáng rồi.”

Mộc Cận nhìn vào di động, quả thật đã gần rạng sáng, thì ra cô đã ở lại đây lâu như vậy, cô nói: “Vậy chờ trời sáng rồi em sẽ về.”

Anh liếc nhìn cô: “Đừng quấy! Những người bên cạnh cô làm việc như thế nào, suốt đêm không về cũng không ai hỏi đến cô sao!”

Mộc Cận cười, nói: “Lúc đến dưới lầu em đã bảo mọi người quay về, dù sao bọn họ biết em ở chỗ của anh cũng rất an toàn.”

Sắc mặt anh trầm xuống, nói: “Vì sao cô tin tưởng tôi như vậy, không chừng tôi mới là người gây tổn thương đến cô.”

Cô lắc đầu: “Không đâu! Em biết trên đời này cho dù mọi người đều hại em, nhưng có ba người mãi mãi sẽ luôn bảo vệ em, chính là cha, anh Tại Nham và anh.”

Anh nhìn cô, gọi một tiếng Mộc Cận, cô lên tiếng, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt khó hiểu của anh, đôi mắt của cô trong suốt như nước suối thượng nguồn, dường như anh có thể thấy bóng dáng của mình trong đôi con ngươi đen láy của cô, anh nói: “Đừng nên quá tin tưởng vào tôi.”

“Tại sao?”

“Bởi vì đối với cô mà nói tôi tuyệt đối không phải là người tốt!”

Cô im lặng vài giây, rồi cất giọng đầy khẳng định: “Em không tin!”

Ánh mắt anh trở nên phức tạp: “Tốt nhất cô nên tin.”

Cũng tốt, từ nay về sau cô có thể học cách cảnh giác với anh, rồi rời xa anh!

13. Chương 13: Ước Muốn Có Thể Sớm Chiều Gặp Mặt

Trời đã gần rạng sáng, nhưng màu sắc của ban đêm vẫn chưa tản đi hết, tạo nên một không gian mơ hồ.

Chiếc xe lướt đi trên con đường vắng vẻ không một bóng người, Mộc Cận ngồi trong xe Giang Thiệu Thành, trên người mặc áo lông thật dày, hai tay đút trong túi áo, giống như một con mèo đang làm tổ trên ghế phụ.

Giang Thiệu Thành nhìn thấy mí mắt cô đã muốn díp lại nhưng vẫn tỏ ra ngoan cố, liền nói: “Ngủ đi, đến nơi tôi gọi cô.”

Mộc Cận xoa nắn khuôn mặt thật mạnh: “Em không buồn ngủ.”

Ngồi cùng anh trong phòng khách đến hơn năm giờ sáng, nói chuyện câu được câu không, mi mắt càng ngày càng trĩu nặng, đầu cô dần dần theo sofa trượt xuống gác lên vai anh, không ngờ sau đó anh lại gọi cô dậy.

Cô lại vừa định ngủ trên giường của anh, nhưng cuối cùng vẫn bị anh ép buộc đưa về nhà. Cả một đoạn đường, với tốc độ lái xe của anh rất nhanh sẽ về tới nhà, cô sao có thể ngủ để thời gian trôi qua lãng phí như vậy được.

Để chứng minh bản thân thật sự không buồn ngủ, Mộc Cận xoay người ghé vào thành cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Phía bên đường đối diện là quán bán đồ ăn sáng có kê vài ba chiếc bàn nhỏ vì trời còn chưa sáng nên vẫn mở đèn, là loại bóng đèn tròn sợi tóc đã cũ, tỏa ra thứ ánh sáng mờ mờ, nhưng lại phát ra từng luồng khí nóng giữa những cơn gió lạnh rét mướt của mùa đông thoáng nhìn thật ấm áp. Bên bàn có mấy người khách lưng đeo cặp sách, trông đáng vẻ có lẽ là học sinh.

Mộc Cận quay đầu, nói: “Anh Thiệu Thành, chúng ta đi ăn sáng đi, chỗ đó có quán bán điểm tâm.”

Giang Thiệu Thành nhìn theo hướng cô chỉ, thì thấy mấy cô gái buộc tóc đuôi ngựa, có lẽ là học sinh ở trường trung học gần đó. Anh cho xe dừng lại bên đường rồi quay đầu xe.

Trước đây khi còn học đại học, cũng cùng với Trương Dĩn đến những quán đối diện trường học uống một ly sữa đậu nành nóng không đường, lại ăn thêm mấy cái bánh quẩy. Nhưng những dịp như vậy cũng không nhiều lắm, lái xe có thời gian biểu các môn học của cô, đúng giờ sẽ đưa cô đi học, sau đó sẽ chờ trước cổng,

khiến Trương Đình rất ngạc nhiên, từng hỏi cô: “Mộc Cận, nhà bạn làm gì? Sao mỗi ngày đều có tài xế đưa đón hết vậy?”

Lúc ấy, Mộc Cận áp úng nói sức khỏe mình không tốt nên người nhà đặc biệt chú ý, Trương Đình liền tin là thật. Có lẽ là do nhìn dáng vẻ Mộc Cận cũng không giống như một thiên kim tiểu thư, hơn nữa bình thường tính cách hướng nội, không giỏi giao tiếp, giống như một đứa trẻ mang bệnh mà trở nên trầm mặc, người nhà chăm sóc như vậy cũng là chuyện bình thường.

Nhớ tới Trương Đình, Mộc Cận rất muốn biết bây giờ cô ấy thế nào, sau đêm đó cô mất liên lạc với người bạn này. Giang Thiếu Thành nói với cô, Trương Đình ở lại Mị Thành bên cạnh Diệp Thiên.

Nhưng Mộc Cận nghĩ, rời xa người có tình cảm chân thành với mình, liệu có thể chịu được nỗi nhớ nhung ấy, sao còn có thể sống tốt được đây! Thế nhưng cho dù cô có muốn giúp Trương Đình cũng không biết nên bắt đầu từ đâu, cô không thể lại nhờ Giang Thiếu Thành giúp cô việc này.

Cô biết bọn họ đều có những quy tắc riêng, huống hồ, Diệp Thiên không phải người mờ mắt vì sắc đẹp! Cho nên, cô chỉ cảm thấy tiếc thay cho mối tình giữa Trương Đình và Lục Thừa, con người sống không chỉ dựa vào may mắn, chỉ cần đi sai một bước, có thể mãi mãi không quay đầu lại được.

Giang Thiếu Thành hỏi cô: “Cô muốn ăn gì?”

“Gì cũng được, có cái gì thì ăn cái đó đi.” Với cô ăn gì không quá quan trọng.

Giang Thiếu Thành mua cho mình một chén súp Hồ Nam, lại mua cho cô một chén cháo, cộng thêm một vỉ bánh bao hấp.

Sáng sớm không khí xuống dưới 0 độ, trời đông gió thổi rét mướt giống như là có thể khoét vào các đầu khớp xương, tay vừa vươn ra đã lập tức bị đông cứng lại, lạnh đến không chịu nổi, cô chụm hai bàn tay lại bên miệng hà hơi, Giang Thiếu Thành nói: “Găng tay của cô đâu?”

“Ở trên xe, em không có cầm theo.”

Anh quay trở lại mở cửa xe, đem bao tay của cô mang đến đưa cho cô, sau đó giúp cô kéo cao dây kéo, lại giúp cô đội lại mũ và cài chặt áo khoác, chỉ lộ ra một phần khuôn mặt và bàn tay, ngón tay chạm vào làn da trên khuôn mặt cô, anh nói: “Nếu lạnh quá thì trở lại xe ngồi ăn.”

“Như vậy rất phiền phức, ăn điểm tâm nóng hổi trong thời tiết lạnh như vậy là chuyện rất thích thú.” Huống chi còn là cùng với người mình thích.

Giang Thiếu Thành không nói gì, trong đầu cô bé này lúc nào cũng có những suy nghĩ làm người khác khó hiểu, cũng không làm mất đi dáng vẻ hồn nhiên, mơ mộng.

Mộc Cận mang bao tay, không thể dùng đũa thành thạo được, gấp bánh bao hai lần nhưng không kẹp được, Giang Thiếu Thành không nhìn được nữa, dùng đôi đũa gấp một cái bánh bao đưa đến bên miệng cho cô, Mộc Cận ngẩng người, lập tức mở miệng cắn một miếng lớn. Bánh bao của quán này làm thủ công, một cái to, vỏ mỏng, nhiều nước, cắn một miếng thì toàn bộ đều tan trong miệng, có thể cảm nhận được phần nước trong nửa chiếc bánh còn lại tươm ra khỏi vỏ, nóng hổi chảy tràn vào khoang miệng.

Anh đã cúi đầu xuống ăn bữa sáng của mình, Mộc Cận đành phải kêu lên a a nhìn anh cầu cứu, anh nhìn cô như vậy không khỏi tức cười, vươn đôi đũa kẹp lấy chiếc bánh cô vừa cắn một nửa, rồi nói: “Không bị bỏng chứ?”

Cô cười ha ha: “Ăn rất ngon à.”

Quay sang anh há miệng a một tiếng, anh lại đưa nửa chiếc bánh còn lại trên đũa vào miệng cô, Mộc Cận cười thỏa mãn, mấy học sinh xung quanh đều đang nhìn cô và Giang Thiếu Thành không giấu được đôi mắt hâm mộ. Mộc Cận nhìn các nhóm học sinh cười cười, vài cô gái liền xấu hổ quay mặt đi, aizz, đều là những cô bé mới biết yêu!

Cô húp vài muỗng cháo, nhìn vào chén của Giang Thiếu Thành: “Món này trông có vẻ khá ngon.” Vươn tay múc một muỗng cho vào trong miệng: “Thực sự ăn rất ngon, tê tê cay cay rất có hương vị.”

Giang Thiếu Thành không phản đối, đem chén súp cay đẩy đến trước mặt cô.

Mộc Cận cũng đem chén cháo của mình cho anh, nói: “Chúng ta đổi thức ăn cho nhau đi.”

Tim không ngừng nảy lên đập thành thạch, khuôn mặt có hơi nóng lên, như vậy có tính là gián tiếp hôn môi không nhỉ.

Giang Thiều Thành không có nhiều suy nghĩ ‘không chính đáng’ như cô, anh vui đầu nhanh chóng ăn xong phần mình.

Trong lòng Mộc Cận tràn đầy ngọt ngào, cùng ở chung một chỗ với người mình thích, làm những chuyện bình thường cũng cảm thấy hạnh phúc, dù chỉ là cùng ngồi ăn một chén cháo ở ven đường mà thôi.

Ăn điểm tâm xong, lúc Giang Thiều Thành đưa cô trở về nhà, trời đã hửng sáng.

Xe chạy tới nơi cách cổng một khoảng thì dừng lại, Mộc Cận xuống xe đi đến cổng lại quay đầu nhìn anh, anh vẫy vẫy tay ra hiệu cho cô đi vào, Giang Thiều Thành ngồi lại trong xe nhìn cô bấm chuông cửa.

Mộc Cận cảm thấy rối bời, đôi mắt đều mang vẻ quyến luyến không muốn rời, thời gian được ở chung với anh lúc nào cũng ngắn ngủi như vậy, chỉ mong muốn sớm chiều được gặp gỡ. Mãi cho đến lúc anh khởi động xe hướng ra đường lớn lao đi, cô mới bước chân đi vào nhà.

14. Chương 14: Nương Tựa Lẫn Nhau

Viên đạn vẫn còn nằm trong bắp đùi của Chu Nhất Minh, Trần Kiến Trung cởi áo khoác của mình buộc lại miệng vết thương trên chân của hắn.

Rất nhanh từng mảng máu tươi không ngừng tuôn ra thấm ướt cả chiếc áo, Chu Nhất Minh cũng coi như là một người có khí phách, mặc dù đau đớn khiến toàn thân co giật, mồ hôi túa ra, sắc mặt tái nhợt giống như một tờ giấy trắng, nhưng hắn nghiêng rằng thật chặt không nói nửa lời.

Chu Lạc Khiết nâng đầu Chu Nhất Minh đặt lên đùi của mình, dùng bàn tay lau đi những giọt mồ hôi tuôn xuống không ngừng trên trán của hắn. Không phải cô không thương đứa em này của mình, cô và Chu Nhất Minh chỉ hơn kém nhau hai tuổi.

Lúc hai người còn rất nhỏ thì cha mẹ đều đã qua đời, những người họ hàng đều xa lánh hai chị em cô, cả hai từ nhỏ nương tựa lẫn nhau, cùng nhau lớn lên, so với những cặp chị em khác tình cảm của họ bền chặt, sâu sắc hơn.

Vì em trai, Chu Lạc Khiết có thể không sợ gì đến tính mạng của mình, tiếc rằng, Chu Nhất Minh học không giỏi.

Thật ra, Chu Lạc Khiết cũng biết em trai của cô vốn không phải người có bản tính hư hỏng, chỉ tự trách bản thân không có năng lực, cha mẹ đột nhiên qua đời chỉ để lại một căn nhà, ngoài ra không có tài sản nào khác.

Cô xem như cũng là người thông minh lanh lợi, mới mười bốn tuổi mà đã biết lo liệu cho cuộc sống của hai chị em. Dem bán căn nhà cha mẹ để lại rồi đổi lấy tiền mặt, sau đó lại mua một ngôi nhà trệt, số tiền còn dư cô lại dùng để trả tiền sinh hoạt và học phí của hai chị em.

Ngày thường cô lại đến phụ việc nhà cho người ta, cô rất biết lo toan cho cuộc sống nghèo khó của hai chị em. Có lẽ trải qua cuộc sống quá gian khổ, khi Chu Nhất Minh học đến trung học cơ sở thì hai chị em đã ở trong hoàn cảnh túng quẫn, nghèo xơ nghèo xác cô đã chèo chống gia đình không nổi nữa và nghĩ đến chuyện bỏ học, để đi làm thuê kiếm tiền cấp dưỡng cho em trai.

Khi đó cô cũng đã nhận được giấy trúng tuyển vào trường cấp ba trọng điểm, mặc dù tương lai của bản thân đang rộng mở, nhưng chờ đến ngày cô thành đạt thì phải đến bao nhiêu năm nữa đây! Tiền tiết kiệm đã hết sạch, hoàn toàn không còn cách nào để cô và em trai cùng nhau đợi đến ngày đó. Đêm ấy, cô đã hạ quyết tâm.

Chị lớn như mẹ, cha mẹ đã mất, em trai chính là trách nhiệm của cô, là người thân duy nhất của cô, cô phải gánh vác hết mọi khó khăn.

Khi đó là kì nghỉ hè, cô cũng không nói cho Chu Nhất Minh quyết định của mình, nhưng có lẽ Chu Nhất Minh phát hiện được, có một ngày đã hỏi cô: “Chị, em không muốn học, em muốn ra ngoài làm thêm, em là con trai, kiếm tiền nuôi gia đình là chuyện của đàn ông!”

Chu Lạc Khiết mắng hằn: “Em ít nói linh tinh đi cho chị. Lúc em có thể nuôi gia đình chị sẽ không ngăn cản, bây giờ nhiệm vụ của em là chăm chỉ học hành cho tốt, nếu như em dám có ý định nào khác trong đầu, chị sẽ đánh chết em!”

Thiếu niên mười bốn tuổi giống như một nhành cây đang đâm chồi nảy lộc trong mùa xuân, đứa em trai bé bỏng ngày nào đã cao hơn cô nửa cái đầu, ngẩng đầu đầy vẻ kiêu ngạo trước mặt cô: “Chị, em nói thật cho chị biết chị đừng quá kì vọng thành tích học tập của em có thể đạt điểm cao. Trời sinh em không có năng khiếu học hành, chị xem thành tích học của em đi, sau này có vào được cấp ba hay không cũng là một vấn đề, không bằng bước ra xã hội sớm một chút ra sức làm việc, chúng ta ra ngoài học hỏi, dễ dàng hòa nhập với xã hội.”

Chu Lạc Khiết nghe xong có vài phần hoảng sợ, cảm hần bước ra khỏi cửa nửa bước. Khoảng thời gian đó hần ngày càng giống một kẻ phá phách, cho dù cô nghiêm khắc dạy dỗ nhưng cũng không ăn thua, mỗi ngày hần cùng với đám bạn xấu sớm đi tối về, cô lại bận bịu làm việc, hoàn toàn không có thời gian quan tâm hần.

Buổi tối hôm ấy, cô phát hiện dưới gối nằm của mình là giấy báo trúng tuyển đã bị cô xé rách, từng mảnh nhỏ từng mảnh nhỏ được dán lại bằng băng dính trong suốt, Chu Lạc Khiết kiềm chế nước mắt của mình, đợi đến khi Chu Nhất Minh trở về, cô nói với hần: “Nhất Minh, chị biết em vì chị, chị đồng ý với em sẽ đi học lại, em cũng phải học cho thật tốt, đừng qua tới với những người đó, trong sổ tiết kiệm còn tiền, chúng ta vẫn chưa đến nỗi cùng đường.”

Hốc mắt Chu Nhất Minh trở nên đỏ au, miệng mím chặt lại rồi hần xoay người bước ra cửa. Hần không biết nên làm gì trong lúc này, mỗi ngày chị hần đều đến trạm đón xe, làm việc mười mấy tiếng đồng hồ. Một cô gái mà ngay cả một chiếc váy cũng không có, gội đầu thì chỉ dùng xà phòng thơm, những bữa cơm qua quýt, hần mong muốn mười năm trôi qua chỉ trong một đêm, để hần có thể gánh vác cuộc sống thay chị.

Sau khi khai giảng, Chu Nhất Minh vẫn đến trường học, giáo viên nói với cô, Chu Nhất Minh thường xuyên trốn học, hầu như buổi tối cũng không ở lại ký túc xá.

Lần này bất kể Chu Lạc Khiết có hết lời khuyên bảo thế nào, mềm rắn đủ cả cũng không có kết quả, những nơi hần lui tới ngày càng khiến cho Chu Lạc Khiết không tài nào có được giấc ngủ yên ổn.

Hần bắt đầu đến khu chợ đen đua xe, làm nhân viên phục vụ ở những sòng bạc ngầm, thậm chí đi đòi nợ thuê cho các công ty cho vay, đều là những nơi phi pháp, sau đó cũng đã xảy ra chuyện, đụng tới Diệp Thiên rồi lọt vào tay anh ta.

Em trai cô mặc dù cư xử hồ đồ nhưng vẫn là máu mủ ruột rà, cũng là người duy nhất mà người chị như cô cần phải bảo vệ. Cho nên mỗi khi hần phạm sai lầm, dù Chu Lạc Khiết có đánh mắng hần, thì cuối cùng cũng đều đứng ra thay hần giải quyết hậu quả. Viên đạn này từ đôi tay cô bắn ra, cô còn đau đớn hơn hần, chỉ hy vọng qua chuyện lần này hần sẽ học được kinh nghiệm nhớ đời, biết được lợi hại đúng sai.

Trần Kiến Trung lái xe quay trở về, bác sĩ Chung đã chờ sẵn trong phòng khách, bác sĩ Chung là bác sĩ riêng của Diệp Thiên, bình thường nếu có những vết thương không tiện đi bệnh viện xử lí như thế này đều sẽ giao cho bác sĩ Chung.

Chu Nhất Minh có triệu chứng mất máu quá nhiều, nằm trên giường ý thức mơ mơ hồ hồ, bác sĩ Chung thành thạo cầm kéo cắt đi lớp vải bó quanh vết thương, ngay lập tức tiến hành khử trùng, gấp đạn ra, nói nếu kéo dài thêm một chút nữa, khó bảo đảm có thể giữ lại bên chân này.

Bởi vì thuốc gây tê vẫn chưa có tác dụng, đau nhức do da thịt bị rạch cắt, khiến Chu Nhất Minh đang rơi vào hôn mê bắt đầu khàn giọng gào lên vì đau đớn, Chu Lạc Khiết cùng Trần Kiến Trung mỗi người một bên đè chặt người Chu Nhất Minh, để tránh cho hần khỏi giãy dụa sẽ càng thêm đau nhức.

Đợi đến sau khi bác sĩ Chung xử lí vết thương xong, khắp người Chu Lạc Khiết túa ra đầy mồ hôi, bác sĩ Chung treo bình truyền dịch lên giá treo. Sau khi dẫn dò cần chú ý những điều gì rồi nhanh chóng ra về, Chu Lạc Khiết bảo Trần Kiến Trung về trước nghỉ ngơi, còn mình ở lại bên giường chăm sóc em trai.

Khi trời mờ sáng, Chu Nhất Minh mới tỉnh lại, Chu Lạc Khiết đo thử nhiệt độ cơ thể của hắn, rất may không bị sốt. Cô tự mình bưng một chén cháo đến bên giường, từng muỗng từng muỗng đút cho Chu Nhất Minh.

Sau khi ăn xong, cô đặt bát cháo sang một bên, rút một tờ giấy ăn đưa cho hắn lau miệng, nói: “Giữa trưa bác sĩ Chung sẽ đến kiểm tra, ăn xong nhớ uống thuốc.”

Chu Nhất Minh thấy hai mắt cô đỏ ngầu, biết cô chắc chắn suốt đêm không ngủ, tuy rằng lúc đó trách cô ra tay có chút tàn nhẫn, nhưng cũng biết cô làm vậy để cứu mình. Hắn vươn tay phủ lên bàn tay Chu Lạc Khiết, giọng nói khàn khàn: “Chị, đừng lo, em không sao, nghỉ ngơi hai ngày là em có thể đi lại như thường.”

Chu Lạc Khiết tức giận: “Lần này thì không có việc gì, vậy còn lần sau? Có lúc chị thà rằng em cứ nằm trên giường như vậy không cần suốt ngày phải lo lắng cho em.”

“Chị...”

“Được rồi, em nghỉ ngơi cho tốt đi, chị đi trước.” Chu Lạc Khiết đứng dậy mặc áo khoác, đứng cạnh giường vài giây, nói: “Nhất Minh, em cũng biết chị chỉ có em là người thân!”

Chu Nhất Minh gật đầu: “Chị, em biết, sau này sẽ không phạm lỗi nữa.”

Chu Lạc Khiết trầm thờ dài, kéo chăn đắp lại cho hắn: “Nhớ uống thuốc.”

15. Chương 15: Cả Đời Này Cũng Như Vậy

Lúc Chu Lạc Khiết bước vào tới cửa, thấy người giúp việc đang chuẩn bị mang điểm tâm lên lầu, Chu Lạc Khiết gọi lại, hướng ánh mắt về cửa phòng của Diệp Thiên, hỏi: “Anh ấy dậy rồi sao?”

Diệp Thiên là một ông chủ rất biết hưởng thụ.

Buổi sáng, hắn thường ngủ thẳng một giấc cho đến khi tự mình tỉnh lại, quá nửa thời gian trong ngày của hắn đều trải qua một cách nhàn nhã, thông dong, không biết có chuyện gì khiến cho hắn dậy sớm như vậy, còn không thì do tâm trạng của hắn hôm nay đột nhiên thay đổi.

Sự nguy hiểm luôn ẩn dấu bên trong dáng vẻ lười nhác của Diệp Thiên, Chu Lạc Khiết thầm đánh giá hắn.

Người giúp việc gật đầu: “Ông chủ vừa kêu mang điểm tâm.”

Chu Lạc Khiết nói: “Đưa cho tôi đi.”

Người giúp việc trong nhà đều biết tính tình Diệp Thiên không được tốt, cho nên cũng không dám tự mình quyết định bất cứ việc gì, nhưng đối với Chu Lạc Khiết, bọn họ lại nể sợ vài phần.

Tuy xung quanh Diệp Thiên có không ít phụ nữ, nhưng so với những người phụ nữ không có năng lực chỉ biết yêu tiền và ghen tuông thì người có thể bước vào căn nhà này chỉ có mình Chu Lạc Khiết.

Cô biết đối nhân xử thế, lo liệu trong ngoài đều rất chu toàn, bởi vậy người giúp việc trong nhà cũng đã xem Chu Lạc Khiết là nữ chủ nhân của mình. Cô giúp việc đưa khay thức ăn cho Chu Lạc Khiết rồi rời khỏi.

Bước lên lầu, vừa đẩy cánh cửa ra thấy Diệp Thiên đang nhắm mắt nằm trên một chiếc ghế tựa dài lót lông mềm mại ngoài ban công, Chu Lạc Khiết đem bữa sáng đặt trên chiếc bàn thấp cạnh tay hắn.

Thấy trên người hắn chỉ mặc duy nhất chiếc áo ngủ mỏng, liền hỏi: “Trời lạnh như vậy sao lại nằm ở ngoài này làm gì.”

Cô vén lại tóc hắn, định đi lấy chăn cho hắn, bất ngờ cổ tay bị hắn giữ lại, hắn hơi dùng sức kéo một chút làm cho cô té ngã trên người mình, hai mắt Diệp Thiên vẫn nhắm chặt. Chu Lạc Khiết chống hai tay trên ngực hắn, ngồi xuống trên đùi hắn, cười nói: “Làm sao vậy?”

Dáng vẻ hắn giống như vừa mới tỉnh ngủ!

Lúc này Diệp Thiên mới mở mắt ra nhìn Chu Lạc Khiết, cả một đêm chạy đi chạy lại, thức trắng cả đêm viên mắt lộ rõ quầng thâm. Nửa đêm bị gọi ra ngoài hơn nửa lại là chuyện của em trai ruột, nên Chu Lạc Khiết không kịp trang điểm, khuôn mặt sạch sẽ thuần khiết vô cùng. Hàng ngày, Chu Lạc Khiết cũng chỉ có thói quen trang điểm nhẹ nhàng.

Hắn yên lặng nhìn cô hồi lâu rồi mới chỉ tay về phía khay điểm tâm, Chu Lạc Khiết bưng chén cháo củ mài được nhà bếp hầm nhừ, tự mình ném thử độ nóng, sau đó mới dứt đến bên miệng cho hắn.

Ngón tay của hắn vuốt tóc cô, đột nhiên hỏi: “Nhất Minh thế nào?”

Chu Lạc Khiết không bất ngờ khi nhanh như vậy hắn đã biết chuyện, liệu có chuyện gì có thể giấu được hắn? Tay cô cũng không dừng lại, trả lời: “Đã không sao rồi.”

“Long Tại Nham có dễ tiếp xúc không?”

“Vẫn chưa rõ, có điều người như vậy có người nào lại dễ dàng tiếp cận chứ!

“Vậy lúc nào đó phải mời họ đến đây một lần, thuộc hạ của anh có mắt không trông, người làm đại ca này theo lý phải mời một bữa để nhận lỗi.”

“Không cần nữa, em đã cho hắn một câu trả lời hợp lí. Hắn sẽ không truy cứu.” Mấy năm qua, thật không dễ dàng mới có thể ‘tẩy trắng’ phần lớn sản nghiệp Diệp gia, cho nên cô không hy vọng lại nhìn hai tay hắn vậy ‘bẩn’, cô biết hắn có dã tâm rất lớn. Nhiệt huyết và đam mê những kích thích, quyền lợi và tiền tài, cho dù Diệp gia thực lực hùng hậu, nhưng là một khi chìm sâu trong đó, khó đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện.

Chu Lạc Khiết luôn muốn khuyên hắn ngay lúc này hãy thu tay lại, cho dù không làm được một thương nhân đứng đắn, nhưng cũng không nên làm những chuyện khiến bản thân luôn sống trong cảnh ‘ngàn cân treo sợi tóc’.

Chỉ có điều, cô cũng có tư cách nói những lời này với Diệp Thiên, chỉ sợ nói ra sẽ đổi lại sự nhục nhã và chán ghét của hắn.

Ngón tay Diệp Thiên quẩn vào tóc cô, không cho cô từ chối: “Em lựa thời gian thích hợp rồi để A Trung sắp xếp.”

Chu Lạc Khiết đành phải gật đầu: “Em hiểu rồi.”

Ngón tay đang quẩn tóc cô, đột nhiên dùng sức kéo mạnh, Chu Lạc Khiết nhíu mày: “Đau!”

Khóe miệng hắn nhếch lên: “Nói với Nhất Minh sau này cẩn thận hơn, mạng của các người đều là của tôi, học cách quý trọng một chút.”

“Biết rồi, em sẽ không để nó gây phiền phức cho anh nữa.”

Chu Lạc Khiết trong lòng nở nụ cười cay đắng. Ngay cả cái chết cô cũng bán cho anh, nếu muốn chết cũng phải là cái chết mang lại lợi ích cho hắn.

Sau khi ăn hết muỗng cháo cuối cùng, Chu Lạc Khiết đặt chén xuống, lấy khăn đưa cho hắn, còn mình thì đứng dậy đi rửa mặt, Diệp Thiên cũng cùng đi vào phòng.

Sau khi Chu Lạc Khiết rửa mặt chải đầu xong đi ra, Diệp Thiên đã không còn ở trong phòng, trên giường vứt lại chiếc áo ngủ bị hắn thay ra, Chu Lạc Khiết nhìn ra ban công nơi chiếc ghế tựa dài hắn mới vừa nằm, thất thần đứng đó.

Trong cô, có chút cảm giác tê lương và đau đớn không thể tả, dù biết trước cả đời này cũng sẽ như vậy nhưng thật khó chấp nhận. Nếu như có thể, cô cũng muốn trở thành một người vợ, người mẹ tốt, sẽ trải qua những ngày giúp chồng dạy con.

Đối với chồng, cả hai sẽ cùng nhau gánh vác cuộc sống, cùng nhau hưởng thụ những phút giây vui sướng trong đời, có lẽ cuộc sống như vậy thật tầm thường, nhưng đó là điều thiết thực nhất, đối với số đông phụ nữ điều này thật dễ dàng, nhưng với cô lại là điều xa xỉ.

Chu Lạc Khiết ngừng suy nghĩ, rời khỏi phòng.

Hoạt động kinh doanh ở Mị Thành là do cô chịu trách nhiệm, mỗi ngày đều có hàng đồng chuyện cần phải giải quyết. Cô không yên tâm về Chu Nhất Minh nên trên đường đi đến Mị Thành đã ghé qua xem tình hình vết thương của hắn. Đúng lúc bác sĩ Chung cũng ở đó, ông nói với cô, vết thương của Chu Nhất Minh đã không còn gì đáng ngại, nằm nghỉ ngơi thêm mười ngày nữa là có thể đi lại. Chu Lạc Khiết cũng yên lòng, dặn dò vài câu rồi rời khỏi.

Đến Mị Thành, cô thấy không có chuyện gì quan trọng, nên lên phòng nghỉ trên lầu ngủ một lúc, giữa trưa, lúc nhân viên mang cơm lên cho cô có nói, Trương Dĩnh muốn gặp cô.

Chu Lạc Khiết chau mày, hồi sau mới nói: “Gọi cô ta lên đây đi.”

Không đầy mấy phút sau, Trương Dĩnh được đưa lên, đây là lần đầu tiên Chu Lạc Khiết nhìn thấy rõ khuôn mặt của Trương Dĩnh. Trong tiềm thức Chu Lạc Khiết, cô không bao giờ để ý đến những người phụ nữ vây xung quanh Diệp Thiên, cô không muốn nhớ lại vẻ mặt đau khổ của mình trên những khuôn mặt này!

Khi Trương Dĩnh ngẩng đầu, Chu Lạc Khiết dường như hơi hoảng hốt, gương mặt của cô gái đang đứng trước mắt này và khuôn mặt kia trong trí nhớ có vài phần giống nhau, cô đã có thể hiểu tại sao lúc đó trong nhiều cô gái tại đây Diệp Thiên vừa liếc mắt đã vừa ý Trương Dĩnh. Thực ra những người phụ nữ bên cạnh hắn không nhiều thì ít đều có một chút gì đó giống với dáng vẻ của Thiệu Nhiên Nhiên, hoặc là nụ cười, hoặc là mái tóc, giọng nói, luôn luôn có một, hai nét gì đó tương tự cô ấy.

Cô cũng biết vì sao hắn và những cô gái này lại không thể lâu dài, bởi vì những cô gái này vẫn chưa đủ giống, vật thay thế cũng chỉ là vật thay thế, thời gian quá dài sẽ phát hiện ra có điểm khác biệt, những thứ này sẽ làm hắn rất thất vọng.

Những điều này, bình thường cô cũng không muốn nghĩ đến, cô cũng không dám nhớ lại Thiệu Nhiên Nhiên người chiếm một phần quan trọng trong mạng sống của Diệp Thiên, càng không muốn biết rằng bây giờ trong lòng Diệp Thiên những ký ức về Thiệu Nhiên Nhiên vẫn còn sâu đậm!

Nghĩ đến chỉ khiến bản thân thêm đau khổ, từ trước cô đã sớm biết không nên dấn vật chính mình, ngày hôm nay nếu như không phải nhìn thấy khuôn mặt trong cự li gần của Trương Dĩnh, cô cũng sẽ không nhớ tới những điều đau buồn này.

Cho đến khi Trương Dĩnh kêu một tiếng chị Chu, Chu Lạc Khiết mới có phản ứng lại, quay sang hỏi: “Cô tìm tôi có chuyện gì?”

“Chị Chu, em muốn gặp Diệp tổng.”

Chu Lạc Khiết cười nhạt: “Cô gặp anh ấy có chuyện gì, có gì cần nói hãy nói với tôi, tôi sẽ giúp cô chuyển lời.”

Trương Dĩnh gần như sắp khóc: “Chị Chu, chị nói với Diệp tổng, em chỉ nhất thời hồ đồ, em biết sai rồi, chị giúp em đi chị Chu, em không muốn tiếp mấy người khách đó nữa, bọn họ, bọn họ rất biến thái...”

Nước mắt Trương Dĩnh rơi lã chã.

Đối với chuyện Trương Dĩnh bỏ trốn cùng với bạn trai, Chu Lạc Khiết cũng biết phần nào. Chu Lạc Khiết không thể không khâm phục cô gái đang đứng trước mặt mình, cam đảm nhưng lại ngốc nghếch.

Nếu không phải vì muốn Giang Thiếu Thành nợ lại một món ân tình, thì lúc đó người bạn trai kia của cô ấy không chết cũng sẽ tàn phế. Hoàn cảnh hiện giờ của Trương Dĩnh, không cần nói cũng biết, Diệp Thiên cũng đã nhìn thấy được trên người Trương Dĩnh, có hai phần giống với Thiệu Nhiên Nhiên nên mới nương

tay. Nếu không với cá tính của Diệp Thiên, bây giờ Trương Dĩnh cũng không thể bình an vô sự đứng ở chỗ này.

Chu Lạc Khiết nói: “Tôi chỉ để cô uống rượu tiếp khách, cũng không bắt cô đi khách.”

Mị Thành tuy rằng là một nơi rất phức tạp, nhưng người nào chỉ tiếp rượu, người nào muốn đi với khách đều là tự nguyện, Mị Thành cũng không ép buộc ai cả.

Để Trương Dĩnh ngồi hầu rượu khách là chính miệng Diệp Thiên nói, những thuộc hạ cũng biết Trương Dĩnh đã từng là người bên cạnh Diệp Thiên cho nên cũng không buộc làm những chuyện cô ta không muốn.

Trương Dĩnh nén nước mắt: “Em sai rồi. Chị Chu, chị cho em gặp Diệp tổng, để em ở trước mặt anh ấy cầu xin anh ấy đi.”

Bây giờ Trương Dĩnh đã thật sự hối hận, cô không hiểu trước đây tại sao mình nổi điên bỏ trốn với Lục Thừa. Vì một người đàn ông vô dụng mà đã đắc tội với Diệp Thiên, nhất là sau khi chuyện xảy ra, Lục Thừa cũng không có khả năng che chở cho cô. Cô ngày càng thấy hối hận, đi theo Diệp Thiên, dù thế nào cũng sẽ kiếm được không ít tiền, vì sao cô phải tự cắt đứt đường phú quý của mình chứ.

Sau khi Diệp Thiên đưa cô đi tiếp khách, cô dễ dàng gặp được những thương nhân trông có vẻ giàu có, cô còn tưởng rằng chờ một ngày có thể đổi đời, nào biết những người đó nếu không phải biến thái thì cũng xem cô như một con diêm. Bây giờ cô thật sự là một con diêm.

Cô không muốn mỗi ngày đều trôi qua như vậy, luôn chìm trong sự ân hận, cô nhớ đến Diệp Thiên lúc ấy còn rất thích cô, cho nên đã nghĩ đến việc còn có thể lại trở về bên cạnh Diệp Thiên hay không.

Chu Lạc Khiết nói: “Cô nên biết anh ấy rất ghét bị người khác lừa dối, nhất là người phụ nữ bên cạnh mình. Như vậy đi, nếu cô cảm thấy vất vả, tôi sẽ nói với Diệp tổng cho cô tiếp tục ca hát.”

Trương Dĩnh vẫn nói: “Em muốn gặp Diệp tổng một lần, em có chuyện muốn được tự mình nói với Diệp tổng.”

Chu Lạc Khiết cũng nhìn ra ý định của Trương Dĩnh, cô nói: “Tôi sẽ chuyển lời với Diệp tổng. Còn chuyện Diệp tổng có thể gặp cô hay không tôi cũng không biết. Vậy đi, cô xuống dưới trước đi.”

Trương Dĩnh định nói nhưng lại thôi, đành cúi đầu bước ra ngoài.

Chu Lạc Khiết tựa lưng vào ghế ngồi, thở dài một hơi. Nhìn đĩa thức ăn đưa lên đã nguội ngắt, lúc này cô cũng chẳng muốn ăn một chút nào, gọi người mang xuống.

Cả buổi chiều, tâm tư của Chu Lạc Khiết có phần mơ hồ, làm việc cũng không tập trung, tới giờ cơm tối ép mình ăn một chút lót dạ. Sau đó, là đến thời điểm Mị Thành ‘thức dậy’, những chuyện khiến cô bận rộn càng nhiều, lúc hơn tám giờ, thì nhân viên báo với cô, ban nãy Long Tại Nham đã chọn một gian phòng để tiếp đãi khách của hắn.

16. Chương 16: Mùi Hương Mê Hoặc Lòng Người

Nghe xong Chu Lạc Khiết có chút do dự, nhưng cô vẫn đứng dậy bước xuống lầu, gọi nhân viên khai một chai Lafite năm 80 rồi tự mình mang vào trong phòng VIP.

Bên trong phòng, có ba người đàn ông bao gồm cả Long Tại Nham. Ngoài ra, còn có vài cô gái, trong đó có một người đàn ông tóc húi cua, Chu Lạc Khiết nhận ra, là Tần Tiên Dững người lần trước đã từng gặp, xem ra Tần Tiên Dững thật sự chuẩn bị hợp tác với Mộc gia hát chân Thôi gia.

Tần Tiên Dững ngẩng đầu liền nhận ra cô, lên tiếng: “Đây không phải là Chu tiểu thư sao, tự mình mang rượu vào à?”

Tần Tiên Dũng là một người thô kệch, khiến hắn nói ra được những lời lẽ văn minh như thế này thật đúng là không dễ dàng. Hắn luôn tin rằng đàn bà chỉ là dùng để lên giường, nhưng ngày hôm đó hắn nhìn thấy Diệp Thiên đối với Chu Lạc Khiết nên có phần hơi kiêng nể, hơn nữa nghe nói người phụ nữ này đang quản lí tại Mị Thành, cho nên miễn cưỡng cũng phải kiềm chế lại cái tính thô lỗ của mình.

Chu Lạc Khiết cười, nói: “Các ông chủ đến đây ủng hộ, làm sao tôi có thể không tự mình qua đây chào hỏi.”

Cô đưa mắt ra hiệu cho nhân viên tiến lên rót rượu, sau đó tự mình cầm một ly, nâng ly hướng về phía mấy người đàn ông đang ngồi, nói: “Một chén rượu nhạt, không dám tỏ lòng tôn kính.” Lại quay sang Long Tại Nham: “Long tiên sinh, lần đầu đến đây nếu như chúng tôi tiếp đón có gì không chu đáo thì xin bỏ qua cho.”

Từ lúc cô bước vào Long Tại Nham vẫn ngồi bất chéo hai chân tựa lưng vào ghế sofa, cũng không thay đổi tư thế, lúc này thấy cô đang nâng ly về phía hắn, hắn mới ngồi thẳng người, nâng ly rượu lên cười cười, cùng chạm ly với cô, nói: “Không dám.”

Chu Lạc Khiết cũng không nán lại trong phòng quá lâu, sau khi chào hỏi thì cũng rời khỏi. Long Tại Nham hít một hơi, trong không khí còn lưu lại một mùi hương không thuộc về nơi này, hắn lơ đãng nhếch khóe miệng, một người đàn ông để ý đến một người phụ nữ, đầu tiên sẽ là mùi hương trên cơ thể cô ấy.

Có thể suốt đêm qua không nghỉ ngơi, nên buổi tối còn chưa tới 11 giờ Chu Lạc Khiết đã bắt đầu cảm thấy toàn thân mệt mỏi rã rời. Mấy năm nay suy nghĩ của cô trở nên già cỗi, còn cơ thể này, dù vẫn chưa đến ba mươi nhưng thường xuyên cảm thấy rệu rã.

Cô dặn dò nhân viên vài câu rồi lấy chìa khóa xe đi ra ngoài, bãi đỗ xe của Mị Thành nằm ở dưới tầng hầm. Chu Lạc Khiết đi thang máy nội bộ thẳng xuống bãi đỗ xe, tìm được xe của mình đang chuẩn bị mở cửa ngồi vào trong, nhìn lướt qua trông thấy bóng dáng của một người đàn ông đang đứng cạnh xe cách đó không xa, ánh đèn mờ mờ trong tầng hầm chiếu lên người anh ta, thân hình mờ ảo không rõ ràng, ngón tay anh ta đang kẹp một điếu thuốc lá, đốm sáng trên đầu điếu thuốc trong bóng tối mờ nhạt lại vô cùng nổi bật.

Chu Lạc Khiết thầm mắng mình, trải qua cuộc sống bình an trong hai năm, tính cảnh giác càng ngày càng kém, bên cạnh xuất hiện thêm một người nữa vậy mà bản thân cũng không hay biết.

Long Tại Nham ném điếu thuốc, vì khuôn mặt khuất trong bóng tối nên Chu Lạc Khiết không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, chỉ nghe thấy giọng nói vừa trầm thấp vừa nhưng không làm mất đi sự ám áp: “Tôi đã dọa cho cô sợ rồi à?”

Chu Lạc Khiết nói: “Long tiên sinh đã muốn về rồi sao?”

“Vẫn còn sớm, tôi xuống lấy một ít đồ trong xe, nhân tiện hít thở không khí thoáng đãng một chút.”

Dù cái cơ này nói ra có một chút kỳ lạ nhưng Chu Lạc Khiết cũng biết phàm là chuyện của những người này biết càng ít càng tốt, không nên tìm hiểu sâu xa. Chỉ cần sảy chân cái chết luôn đến cận kề với mình, cho nên dù anh ta nói như thế nào thì đúng là vậy.

Chu Lạc Khiết gật đầu: “Vậy, Long tiên sinh chơi vui vẻ, tôi có việc đi trước, hôm nào có dịp tôi lại mời anh một bữa.”

Long Tại Nham hỏi cô: “Vết thương của em trai cô thế nào rồi?”

“Vẫn chưa đến mức tàn phế, cảm tạ Long tiên sinh lần đó đã không truy cứu, tha cho nó một con đường sống.”

“Là cậu ta nên cảm ơn người chị như cô, tài bắn súng của Chu tiểu thư quả thật là thuộc loại bậc nhất.”

“Không dám. Trước mặt Long tiên sinh tôi nào dám múa rìu qua mắt thợ.”

“Cô quá khiêm tốn rồi, nếu so về kĩ năng bắn súng mà nói, e rằng tôi cũng không phải là đối thủ của Chu tiểu thư.”

Chu Lạc Khiết cười: “Tôi cũng không hi vọng lại có cơ hội để chứng minh, súng đạn cũng không phải thứ gì tốt.”

Long Tại Nham gật đầu: “Đúng vậy, tôi cũng không hi vọng được cùng Chu tiểu thư ‘luận bàn’ về kĩ năng bắn súng!”

Chu Lạc Khiết lại mở cửa xe: “Tôi phải đi, tạm biệt Long tiên sinh.”

Lần này, Long Tại Nham chỉ mỉm cười gật đầu, nhìn theo xe của cô rời đi.

17. Chương 17: Quà Sinh Nhật (i)

Trong phòng bệnh, Lục Thừa cầm di động do dự không biết có nên gọi điện thoại cho Mộc Cận hay không, thái độ bây giờ của Mộc Cận làm cho hắn có chút rối bời.

Lúc trước khi cô đến phòng bệnh thăm hắn, dùng thái độ ‘tình ý đậm sâu’ khiến cho hắn thêm phần chắc chắn rằng Mộc Cận đã yêu hắn. Thậm chí đó còn là thứ tình cảm sâu sắc được che giấu cẩn thận.

Mấy năm qua, trái tim cô đã âm thầm hướng về hắn, lặng lẽ nhìn hắn và Trương Đình sống đôi bên nhau, còn miễn cưỡng mình tỏ ra vui vẻ ở lại bên cạnh hắn trên danh nghĩa bạn bè. Ủng hộ hắn vô điều kiện, vì hắn mà dốc sức chuẩn bị tất cả mọi thứ mở triển lãm tranh, giúp hắn thực hiện tham vọng và hoài bão của mình.

Thế nhưng, nếu đúng là như vậy sao cô lại không còn tới bệnh viện thăm hắn? Có đôi lúc hắn gọi điện thoại ngầm bày tỏ thái độ của mình với cô. Rằng bởi vì hắn cảm động trước thâm tình của cô dành cho hắn, hắn muốn thử yêu cô. Không biết có phải cô quá chậm chạp không mà không nghe ra ẩn ý trong lời nói của hắn, chẳng lẽ cô giả ngu?

Lần nào cũng chỉ khuyên hắn nghỉ ngơi cho tốt, sớm khỏe lại mới có thể lo liệu việc triển lãm. Lục Thừa nghe giọng điệu của cô cũng không giống như chỉ nói cho qua quýt, mà là thật lòng quan tâm lo lắng.

Nhưng cô lại không tới gặp mặt hắn, hắn không thể không nghi ngờ cô đang giở trò ‘lui một bước tiến ba bước’ với hắn. Chẳng qua, với sự hiểu biết của hắn về Mộc Cận thì cô không giống như đang cố tình làm vậy.

Hắn chỉ có thể tự an ủi mình rằng Mộc Cận đang cảm thấy tội lỗi với Trương Đình nên mới chần chừ tiến tới với hắn, nên mới lúc thì gần lúc thì xa vời như vậy. Vì vậy trong khoảng thời gian Lục Thừa còn nằm viện, tâm trạng thực sự rất rối rắm, rất phức tạp.

Buổi sáng y tá nói hắn đã có thể xuất viện, hắn nghĩ nếu Mộc Cận để quan tâm đến những gì hắn nói dù có lấy lui làm tiền cũng được, cảm thấy áy náy với Trương Đình cũng được.

Nhưng có lẽ cô phải biết được ngày hắn xuất viện, cô sẽ tới đón hắn xuất viện, nhưng hắn đứng đợi từ sáng sớm vẫn không thấy bóng dáng của cô, hắn không thể không suy nghĩ có nên chủ động gọi điện báo cho cô biết hôm nay mình xuất viện hay không.

Thực ra, hắn đang ở trong giai đoạn tuyệt vọng, vô phương hướng. Mặc dù Mộc Cận đã trả viện phí, tiền thuốc men, hắn không cần thiết phải lo lắng. Nhưng bây giờ ngay cả một nơi trú chân hắn cũng không có, trong người lại không có tiền dự trữ, bình thường đã không có việc làm, ngay cả ăn uống cũng là vấn đề lấy đâu ra tiền cứu nguy lúc này.

Rơi vào hoàn cảnh cùng quẫn như vậy, đến lòng tự trọng của hắn cũng cảm thấy không còn nhưng hắn tin hắn sẽ không mãi khốn đốn như vậy. Chỉ cần có người nhận ra tài năng của hắn, rất nhanh thôi hắn sẽ có thể thoát khỏi hoàn cảnh này, người nghệ sĩ nào trước khi nổi tiếng mà không phải chịu đựng thói đời của thiên hạ chứ, cũng không có gì là quá mất mặt.

Lúc y tá bước vào phòng bệnh của hắn, thấy hắn vẫn còn ngồi trên giường, liền hỏi: “Anh Lục, anh vẫn chưa đi sao, không ai tới đón anh xuất viện sao?” Anh ta bị thương cũng không nhẹ mà!

Lục Thừa cười mỉa: “Đợi một lát nữa, bạn gái tôi sẽ tới ngay.”

Y tá đi rồi, cuối cùng Lục Thừa cũng quyết định gọi điện thoại cho Mộc Cận.

Đúng là Mộc Cận không biết Lục Thừa phải xuất viện, lúc trước đến bệnh viện thăm hấn, giúp hấn giải quyết chuyện nhà trọ cũng chỉ xuất phát từ tình cảm bạn bè, cho nên khi biết vết thương của hấn hồi phục tốt lên cũng không cần nghĩ đến việc mỗi ngày phải vào thăm hấn, cô hoàn toàn không nghĩ những hành động vô tâm đó của cô lại khiến cho Lục Thừa hiểu lầm!

Lúc Lục Thừa gọi cho cô, cô còn đang ở trên mạng nghiên cứu làm cách nào để có thể dành cho Giang Thiếu Thành một điều bất ngờ, hôm nay là sinh nhật của Giang Thiếu Thành, cô muốn cho anh một buổi tối khó quên! Nhưng mà dù có tặng quà gì, hình như cũng không đạt đến hiệu quả bất ngờ như cô mong muốn. Từ nhiều ngày trước chuyện này đã làm cô vô cùng phiền não.

Mộc Cận vừa nghe điện thoại vừa đọc gợi ý trên trang web, trên diễn đàn có người trả lời cho câu hỏi của cô: “Quà ư? Buổi tối, thừa dịp trước khi anh ta về nhà, cởi hết quần áo, trùm chăn, nằm trên giường anh ta, món quà tốt nhất chính là bản thân cô!”

Bên dưới cũng có rất nhiều người đồng ý! Còn có sáng kiến đề nghị cô mặc áo ngủ gợi cảm, nhảy múa dưới ánh đèn mờ ảo!

Mộc Cận sắp đỏ mặt như gấc, cô không có gan làm như vậy, chỉ cần nghĩ đến những cảnh ướt át đó, trái tim đen tối của cô sẽ ngừng đập. Thế nhưng...nếu như...nếu như...cô thật sự đứng trước mặt anh, anh sẽ có phản ứng thế nào?

Mộc Cận hít sâu một hơi, xoa lên khuôn mặt nóng hổi của mình. Nghĩ đi nghĩ lại những sáng kiến này đối với cô mà nói quả thật có tính thách thức rất cao, gần như là chuyện không thể, nhưng không thể phủ nhận, những ý nghĩ này vẫn đang xoay quanh trong đầu cô.

Những người đó nói, chỉ cần là đàn ông thì chắc chắn lúc đó sẽ tận dụng cơ hội, sau đó hai người sẽ quấn lấy nhau suốt đêm trong khung cảnh hết sức lãng mạn, đảm bảo cả đời khó quên!

Nhưng mà bọn họ còn nói, miễn là vóc dáng của cô không quá xấu! Mộc Cận kéo cổ áo cúi đầu nhìn cơ thể của mình, bỗng thấy có chút thiếu tự tin, chưa có ai bị hấp dẫn bởi vóc người hoàn hảo của cô. Nhưng cô thấy so với vẻ gợi cảm của những nam nữ người mẫu kia thì hình như cô cũng không hề thua kém! Chắc là không quá xấu chứ! Chẳng qua cô chỉ không chách nào nghĩ đến cảnh người đàn ông lạnh lùng như Giang Thiếu Thành vào lúc đó sẽ phản ứng với hành động này của cô như thế nào, cảm thấy có chút giống như là chuyện cổ tích vậy.

Mộc Cận cắn môi, làm hay không làm? Nói không chừng anh thật sự sẽ... Sau đó thì...

Cô lắc lắc đầu, vỗ vỗ mặt mình, vội vàng rũ sạch những hình ảnh trong đầu!

Trong lúc đang nghĩ ngợi, Mộc Cận hoàn toàn không nghe đầu kia điện thoại Lục Thừa nói cái gì.

Lục Thừa gọi tên của cô vài lần, Mộc Cận mới tập trung lại, xấu hổ nói: “Xin lỗi, cậu nói cái gì?”

Lục Thừa ghen lời, im lặng vài giây, mới nhắc lại cho cô: “Hôm nay mình phải xuất viện rồi.”

“Vậy tốt quá, chúc mừng cậu, quay về nhớ nghỉ ngơi cho tốt, chờ cậu khỏe lên là có thể lo việc triển lãm tranh rồi.”

Lục Thừa nói: “Tay mình bây giờ có thể cầm cọ vẽ. Mình muốn vẽ vài bức tranh mới, nhằm để cho mọi người có thể thấy được thực lực của mình!”

“Ừ, mình tin cậu có thể thành công, địa điểm đã tìm thấy rồi, chờ cậu chuẩn bị các tác phẩm của mình cho tốt thì chúng ta sẽ định thời gian.”

Chỉ vậy thôi sao? Lục Thừa không cam tâm cúp điện thoại, nói: “Mấy bức tranh mình để trong phòng trọ của mình có phải để chỗ cậu không?”

Mộc Cận gật đầu: “Đúng vậy, cậu yên tâm, mình sẽ bảo quản tốt giúp cậu.” Nói thật, cô cũng không hiểu mấy bức tranh trừu tượng đó muốn thể hiện điều gì, nhưng cô biết những thứ này đều là bảo bối của Lục Thừa, tư duy của những nhà nghệ thuật người thường không thể hiểu được.

Những lời này của Mộc Cận khiến Lục Thừa lại dấy lên hy vọng, nói: “Mình qua lấy nhé, mình muốn chọn trong số đó vài bức tranh cho buổi triển lãm.” Mỗi bức tranh trong đó đều là tác phẩm tâm đắc của hắn.

Giọng nói của Mộc Cận cứng ngắt: “Cậu muốn qua đây?”

“Sao vậy? Không tiện à?”

Đúng đó! Rất không tiện! Chỗ này ngoài Long Tại Nham và cha của cô ra thì tới bây giờ cũng chưa có người đàn ông nào khác ra vào, ngay cả Giang Thiếu Thành cũng chỉ đưa cô tới cổng, Mộc Cận vội vàng từ chối: “Cha mình quản mình rất nghiêm khắc. Những người đàn ông lạ đi đến nhà mình đều bị cha mình tra hỏi, mình e lúc đó sẽ làm cậu sợ.”

Lục Thừa vẫn chưa bỏ ý định: “Gia giáo nghiêm khắc là chuyện tốt, lá gan của mình cũng không nhỏ đâu, hơn nữa sau này còn phải tới lui vài lần, bác trai chắc sẽ không xa lạ với mình nữa. Bác trai giúp mình nhiều như vậy, mình nên trực tiếp nói cảm ơn với bác ấy.”

Mộc Cận suy nghĩ một lúc, nói: “Bây giờ cậu đang ở đâu, mình sẽ mang qua đó cho cậu nhé.”

Nói xong mới nghĩ lại hình như bây giờ cậu ta chưa có chỗ ở, đầu bên kia Lục Thừa nghe xong thì im lặng.

Mộc Cận ho khan lên tiếng: “Vậy cậu chờ mình ở bệnh viện, mình sẽ qua đón cậu.”

Lục Thừa thở ra một hơi, bản thân cảm thấy mình rất vô dụng. Thực tế quả là rất tàn khốc, nghĩ như vậy hắn thấy có chút oán giận, bản thân là một người tài hoa nhưng lại không có chỗ dung thân. Khi còn trong trường rõ ràng không ai có thể so với một người tài hoa như hắn. Vậy còn bây giờ? Đến chỗ ở cũng không có, không biết đến lúc nào hắn mới thoát được kiếp nghèo này. Xã hội này quả thật rất không công bằng!

Sau khi Mộc Cận và Lục Thừa trò chuyện xong, suy nghĩ một hồi cô liền gọi điện cho Giang Thiếu Thành.

18. Chương 18: Quà Sinh Nhật (ii)

Lục Thừa không nghĩ tới việc Mộc Cận lại đi cùng một người đàn ông khác đến đón hắn.

Nhìn thấy đi phía sau Mộc Cận là Giang Thiếu Thành, vẻ mặt Lục Thừa có phần mất tự nhiên. Đàn ông thường rất thích sĩ diện trước mặt phụ nữ, ở trước mặt người đàn ông khác càng thích so bì mặt mũi. Bây giờ hắn lại đang ở trong tình cảnh khốn cùng đương nhiên lúc này sẽ chú ý đến việc gặp gỡ ‘tình địch’.

Huống chi người trước mắt là Giang Thiếu Thành phong thái bất phàm, chỉ cần trên người hắn có loại khí chất vững chãi như thái sơn này thì sẽ không có một Lục Thừa mới chấp chững bước vào xã hội như bây giờ, bản thân cảm thấy cảm phần khi tự coi mình là tài giỏi hơn người nhưng lại luôn gặp phải nhiều trắc trở.

Giang Thiếu Thành không đi vào phòng bệnh, chỉ bước hai bước, đứng ở cạnh cửa nhìn Lục Thừa gật đầu, xem như chào hỏi.

Lục Thừa cười gượng, quay sang Mộc Cận nói: “Không giúp mình giới thiệu một chút sao?”

Mộc Cận nhìn Giang Thiếu Thành phía sau, nói: “Đây là anh Giang, triển lãm tranh của cậu lần này là do công ty của anh Giang chịu trách nhiệm.”

Lục Thừa vươn tay về phía Giang Thiếu Thành, trong ánh mắt có một chút hứng thú muốn dò xét. Trong mắt hắn cho dù Giang Thiếu Thành có dáng vẻ phong độ nhưng chẳng qua đều là do quần áo và phụ kiện đắt tiền làm tôn lên vẻ ngoài mà thôi, chỉ cần là con buôn, thì cuối cùng trong cốt tủy vẫn không xóa đi được mùi của đồng tiền!

Hắn nói: “Cảm ơn anh, Giang tiên sinh, chắc là anh đã xem qua những bức tranh của tôi, hãy tin tôi, tôi sẽ không khiến cho anh phải thất vọng đâu.”

Giang Thiếu Thành chỉ gật đầu, nói: “Đã có thể đi chưa, Lục tiên sinh.”

Mộc Cận hỏi Lục Thừa: “Cậu làm thủ tục xuất viện chưa?”

“Đã xong cả rồi .”

“Vậy chúng ta đi thôi, một lát nữa anh Giang còn có chuyện cần làm.”

Những lời này của Mộc Cận càng khiến cho trong lòng Lục Thừa thêm chán nản, giọng nói của cô khi nói chuyện với Giang Thiệu Thành vô cùng thân thiết, còn ánh mắt khi cô nhìn về phía Giang Thiệu Thành làm hắn cảm thấy khó chịu.

Sau khi lên xe, hành động của Mộc Cận lại ngoài dự đoán của Lục Thừa, cô không cùng hắn ngồi vào hàng ghế sau xe, mà lại ngồi vào ghế lái phụ bên cạnh Giang Thiệu Thành.

Dọc đường đi, Lục Thừa nín nhịn không nói chuyện, muốn để Mộc Cận biết được tâm trạng hiện giờ của hắn thật sự không vui vẻ, nhưng nghĩ kĩ lại hắn có tư cách gì để không thấy thoải mái đây?

Hắn cũng không phải là gì của cô, cô cũng không thừa nhận tình cảm với hắn, nghĩ đến những điều đó Lục Thừa cảm thấy hơi nản lòng. Hắn không biết Mộc Cận rốt cuộc đang tính toán điều gì, rõ ràng hắn thấy là cô thích mình, bây giờ lại thờ ơ như thế này, muốn dùng người đàn ông khác thử hắn sao?

Mộc Cận ngồi phía trước đương nhiên không biết tâm tư Lục Thừa lại đang biến chuyển trăm bề như vậy, cô vẫn còn đang ngập trong niềm vui sướng khi có thể lôi kéo Giang Thiệu Thành đang còn trong công ty đi cùng cô.

Nếu như là trước đây thì anh không có kiên nhẫn nghe điện thoại của cô, chứ đừng nói đến chuyện sẽ để cho cô tùy tiện gọi anh ra ngoài, có phải địa vị của cô trong lòng anh đã thay đổi không? Xe đi vào trước một tòa nhà chung cư tại khu tập thể, Mộc Cận quay đầu nói với Lục Thừa: “Đây là chỗ anh Giang đã tìm giúp, tạm thời cậu có thể ở lại đây trước!”

Căn hộ ở trên tầng 5, Giang Thiệu Thành đưa Lục Thừa và Mộc Cận đi lên, hai phòng ngủ lớn, những đồ dùng cần thiết đều đầy đủ, ngay cả chăn đệm ga giường đều có sẵn.

Giang Thiệu Thành nói với Lục Thừa: “Đây là nhà một người bạn của tôi, tạm thời không có ai ở, cậu ở tạm chỗ này trước đi.” Dứt lời thì đưa chìa khóa nhà cho Lục Thừa.

“Cảm ơn anh!”

Lục Thừa đem những bức tranh Mộc Cận mang tới đặt vào trong phòng, bước ra nói: “Tôi nghĩ phòng này dùng làm phòng vẽ trang, không biết bạn của anh có ngại không, đương nhiên tôi sẽ trả tiền thuê nhà.”

Giang Thiệu Thành nói: “Không có gì, cậu thấy tiện là được rồi.”

Anh xem thời gian, nói với Mộc Cận: “Tôi phải đi trước, cô ở đây nơi Lục tiên sinh một chút nữa hay...”

Chưa đợi Giang Thiệu Thành nói xong, Mộc Cận từ trên sofa đứng lên, choàng khăn quàng cổ lên, nói: “Anh Giang, em với anh cùng đi đi.”

Lục Thừa muốn giữ lại nhưng lời còn nghẹn trong yết hầu, chỉ có thể nhìn Giang Thiệu Thành và Mộc Cận cùng nhau bước ra ngoài.

Lúc ngồi trên xe, Mộc Cận lại nghĩ đến những việc mình đã chuẩn bị trong đêm nay, áo ngủ gợi cảm! Khiêu vũ! Giang Thiệu Thành! Triền miên! Từng thứ không liên quan với nhau lúc ở trong đầu cô lại ngay lập tức kết hợp lại thành những cảnh tượng hết sức mờ ám.

Mộc Cận ngồi bên cạnh anh, cũng không dám ngẩng đầu nhìn anh, chỉ sợ vừa ngược nhìn lên sẽ bị anh nhìn thấu, nhưng ánh mắt không kiềm chế được lâu lâu lại liếc nhìn một bên mặt anh, vẫn gai góc cứng rắn như thường ngày!

Giang Thiệu Thành đối với việc ‘nhìn trộm’ của cô cảm thấy buồn cười, cảm nhận cô đang chuẩn bị nhìn lên anh, cuối cùng không nhịn được nói: “Cẩn thận mắt sẽ lé bây giờ.”

Một lúc sau Mộc Cận mới phản ứng thì ra hành động vừa rồi của mình đều bị anh thấy hết cả, Mộc Cận cười ha ha chữa ngại: “Anh Thiệu Thành, anh trở nên hóm hỉnh rồi, đã có thể nói năng hài hước như vậy.”

Giang Thiều Thành không nói gì, Mộc Cận bị vạch trần thì ngồi nghiêm chỉnh lại nhìn thẳng phía trước, một lúc sau mới hỏi dò: “Anh Thiều Thành, tối nay anh có bận chuyện gì không?”

Giang Thiều Thành đánh tay lái xe trên đường, không để ý hỏi: “Chuyện gì đặc biệt?”

Mộc Cận thăm bấu môi, quả nhiên sinh nhật mình anh cũng quên, cô nói: “Đêm nay dù anh có bận cũng bớt chút thời gian được không?”

Giang Thiều Thành nhìn cô: “Cô có chuyện gì à?”

Mộc Cận vội vàng lắc đầu: “Không có gì, thuận miệng hỏi một chút thôi.”

Cô nắm chặt ngón tay mình, bắt đầu nghĩ xem tối nay sẽ chuẩn bị cho anh một buổi tiệc sinh nhật cả đời khó quên, tuy rằng chưa từng trải nghiệm cảm giác yêu đương, nhưng cũng không phải là một đứa bé không biết gì.

Dĩ nhiên cô biết đêm nay mình sẽ làm gì! Chuyện này khiến cho cô rất xấu hổ, trong tiểu thuyết cũng thường thấy những cảnh như vậy, đến cuối cùng đều viết thành một đoạn yêu đương lãng mạn, một kết cục hoàn mỹ!

Cô biết hành vi của mình đêm nay có phần điên rồ, nhưng cô cũng rõ mình không phải hồ đồ, không phải bởi vì cô cũng mong ngóng những lúc gặp gỡ lãng mạn, một tình yêu lãng mạn, cho nên mới bất chấp như vậy. Mà bởi vì là anh, cho nên mới nảy sinh những mộng tưởng về một tình yêu như vậy, mới có những ao ước đối với tình yêu, cho nên cô không cho phép mình lui bước.

Cô không biết nên hình dung như thế nào về tình yêu đối với Giang Thiều Thành, cô chỉ biết cô đã áp ủ một tình yêu tha thiết đối với anh còn hơn cả mong muốn được tự do suốt hai mươi mấy năm qua.

Bởi vì Giang Thiều Thành, cô tin, yêu thật sâu sắc một người, thì không có bất kì lí do nào, thậm chí chỉ cần là trong phút chốc.

Hai mươi năm cô cũng chưa làm điều gì kì quặc, không gan dạ, nhưng lúc này cô muốn dừng cảm một lần, cô không muốn giữ lại, muốn dùng toàn bộ để yêu thương anh. Nếu trong cuộc đời người phụ nữ đã định trước sẽ gặp một người làm cho cô ấy không quan tâm đến tất cả nguyện ước chìm, bằng lòng vì người đàn ông đó trả giá bất kể chuyện gì, cô cam tâm tình nguyện bỏ qua tất cả mọi người đàn ông khác để ở bên cạnh Giang Thiều Thành! Yêu chính là sâu sắc đến chết mới thôi.

19. Chương 19: Quà Sinh Nhật (iii)

Vì ‘trong lòng có ý xấu’* khiến Mộc Cận cảm thấy chột dạ nên không dám nói chuyện thêm với Giang Thiều Thành, may mắn là anh cũng không lên tiếng. Sau đó, anh chỉ im lặng lái xe suốt quãng đường, Mộc Cận ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt lơ đãng lướt qua những cửa hàng phía bên kia đường, kêu lên: “Dừng xe!”

* : tâm hoài bất quỷ

Giang Thiều Thành thắng lại: “Chuyện gì vậy?”

Mộc Cận chỉ vào cửa hàng đối diện: “Em muốn đi mua đồ.”

Giang Thiều Thành không nói gì, cho xe chạy đến trước cửa cửa hàng, nói: “Tôi chờ cô ở đây.”

Mộc Cận lắc đầu: “Không cần đâu, anh Thiều Thành, nếu anh có việc thì cứ đi trước.”

Giang Thiều Thành nhìn đồng hồ, thông thả nói: “Không gấp, cô muốn mua cái gì? Nếu không tôi sẽ đi mua cùng với cô.”

Vừa nói xong còn tháo dây an toàn chuẩn bị xuống xe, không giống như đang nói cho có lệ, Mộc Cận ngạc nhiên đến há hốc cả miệng, thật lâu sau mới lên tiếng, vội vã ngăn cản: “Không cần, anh Thiều Thành, em

muốn đi mua một ít quần áo, có thể rất lâu!” Lời vừa nói ra, trên mặt bỗng nóng lên, tuy rằng có thể đêm nay sẽ mặc cho anh xem, nhưng bây giờ có đánh chết cô, cô cũng không dám nói cho anh biết cô muốn mua thứ gì.

Giang Thiếu Thành nhíu mày, nói: “Cô đi một mình không sao chứ?”

Mộc Cận giúp anh đóng cửa xe, cam đoan: “Không thành vấn đề, khi nào xong em sẽ gọi tài xế đến đón.”

Giang Thiếu Thành cũng không nói nhiều, chỉ dặn: “Đừng đi lâu quá.”

Mộc Cận vẫy tay với anh rồi nhìn theo bóng xe của anh rời đi, cô vỗ nhẹ lên khuôn mặt nóng bừng của mình, sau đó đi vào khu mua sắm.

Giang Thiếu Thành về đến nhà thì đã gần 12 giờ khuya. Vừa mở cửa, còn chưa kịp bật đèn, trong bóng tối một hơi thở rất nhẹ, anh theo bản năng cảnh giác với mọi thứ xung quanh. Dựa vào thính giác nhạy bén, một tay đặt bên thắt lưng nắm lại thành nắm đấm đầy sức mạnh, cùng lúc đó tay kia rút ra một khẩu súng lục ngấm bắn. Một tiếng thét quen thuộc và sợ hãi khiến anh sửng sốt, lập tức phản ứng lại nhanh chóng dừng động tác, bật công tắc đèn trên vách tường.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt Mộc Cận trắng bệch té ngã trên mặt đất, khuôn ngực phập phồng, thở hổn hển, đột nhiên Giang Thiếu Thành trở nên giận dữ, mặt mày tái mét, giọng nói trở nên lạnh lẽo: “Tối rồi sao lại không lên tiếng, ngay cả đèn cũng không bật!” Cô có biết lúc này nguy hiểm cỡ nào không, chỉ một chút không cẩn thận, cô đã có thể chết trong tay anh!

Hôm nay không phải thứ Tư, anh không ngờ cô lại đến, vừa rồi trong bóng tối anh chỉ cảm thấy có một người đang tiến lại gần mình, phản ứng đầu tiên là có nguy hiểm, hoàn toàn không có thời gian suy nghĩ nhiều!

Mộc Cận vốn đã bị chuyện anh tấn công làm cho sợ hãi, không nghe được lời an ủi của anh, ngược lại còn mắng cô, bỗng chốc, trong lòng cảm thấy oan ức. Nhìn ra cửa sổ vừa thấy xe của anh trở về cô mới tắt đèn, lẩn mò trong bóng tối tới gần cánh cửa, muốn cho anh một bất ngờ, đâu biết bị một cú đấm vung tới ngã xuống đất.

Đau đớn, sợ hãi, tủi thân, khiến cho sắc mặt cô ngày càng nhợt nhạt, một tay đặt trên ngực, cúi đầu, nước mắt trào ra rơi tí tách trên sàn. Cô không giải thích, cũng không phát ra tiếng động, chỉ cắn môi để mặc nước mắt cứ thế tuôn ra.

Về mặt Giang Thiếu Thành có phần dịu đi, ngồi xuống hỏi: “Đau ở đâu vậy?”

Cô càng cúi đầu thấp hơn, Giang Thiếu Thành đỡ lấy cô: “Đứng lên trước đã, đừng ngồi dưới đất.”

Mộc Cận bị đau rên lên một tiếng, giọng nói nức nở: “Đừng chạm vào tay, tay đau quá.”

Lúc này ngã xuống, khuỷu tay chống lên sàn, chắc là đã trật khớp, Giang Thiếu Thành tránh chạm vào cánh tay bị thương của cô, ôm cô đến ngồi trên sofa, nhẹ nhàng nắm lấy tay kia của cô, tuy anh không dùng sức nhưng Mộc Cận đau đến nhăn cả mặt, khẽ rên lên.

Giang Thiếu Thành nửa ôm cô, nói: “Cố gắng chịu đau một chút, nhanh thôi sẽ không sao nữa.”

Dứt lời, Mộc Cận cũng thét thảm một tiếng, Giang Thiếu Thành đã nắn lại các khớp xương trên tay của cô.

Anh vỗ nhẹ lên khuôn mặt của cô, nói: “Được rồi, không đau nữa đâu, đừng khóc.”

Giọng nói của Mộc Cận vô cùng tủi thân: “Em sợ.”

Lông mi thật dài còn hơi ướt chớp mấy cái, Giang Thiếu Thành cũng biết quả thật vừa này mình đã làm cho cô hoảng hồn, anh gơ tay lau đi nước mắt còn vưng lại trên mặt cô, hỏi: “Có còn đau chỗ nào nữa không?” Vừa rồi một quyền của anh vung ra cũng không hề nương tay, cũng không biết đánh trúng chỗ nào.

Mộc Cận lắc đầu, lại ho hai tiếng, Giang Thiếu Thành để ý thấy tay cô vẫn đặt trước ngực, nói: “Ồ đây phải không?” Nói xong thì muốn kéo tay cô ra, Mộc Cận túm chặt lấy vạt áo, không để anh nhìn thấy, nói: “Không có gì, không đau...”

Còn chưa nói xong đã ho sặc sụa, trong miệng còn có mùi máu tanh, Giang Thiếu Thành vuốt nhẹ trên lưng cô: “Đi, đến bệnh viện khám thử xem.”

Anh đứng lên, vừa chuẩn bị nhặt lấy chùm chìa khóa rơi trên mặt đất. Anh lo cú đâm vừa rồi của anh sẽ làm cô bị thương, anh đã từng trải qua huấn luyện đặc biệt, lực trên cánh tay luôn có sức hơn so với người thường. Năm đâm này có thể dùng như vũ khí, dù là một người đàn ông cường tráng trúng một quyền này cũng đầy lực sát thương, đừng nói đến một cô bé yếu đuối như cô, cũng không phun ra một ngụm máu đã là chuyện hiếm.

Mộc Cận nghe xong vội vàng kéo anh lại: “Không cần đi, cũng trễ rồi, em không sao.”

“Cô vẫn nên đến bệnh viện cho bác sĩ kiểm tra một chút.”

Mộc Cận gấp lên: “Đã nói là không sao rồi mà!” Vừa kích động một chút đã lại cúi đầu xuống ho.

Giang Thiếu Thành ngồi xuống: “Ngoan, sẽ nhanh...” Lời nói theo tầm mắt của anh dừng lại, bên trong chiếc áo khoác đang mở vậy mà cô lại mặc...

Vừa rồi anh hoàn toàn không chú ý tới quần áo của cô, bây giờ nhìn kỹ lại, trời lạnh như vậy, trên đôi chân nhỏ nhắn thon thả cô lại mang một đôi tất đen vừa mỏng lại dài, chỉ kéo tới trên đùi, còn viền ren hoa rất khôu gợi. Phía trên vẫn lộ ra một đoạn bắp đùi, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác lông, mà bên trong áo khoác lại là áo ngủ có thắt lưng bằng tơ tằm màu đen, gần như trong suốt, rất ngắn.

Trong đầu Giang Thiếu Thành trở nên trống rỗng, anh không phải một kẻ háo sắc, nhưng mà những màn ‘bỏ mắt’ này với anh cũng không phải ít, những loại quần áo cực kì khiêu khích như vậy cũng không phải anh chưa nhìn thấy, những bộ quần áo diêm dúa khoác lên người của những người phụ nữ khác trông lại có vẻ xa xỉ.

Nhưng với cô gái này, thậm chí có thể gọi là một cô bé, vậy mà...Chỉ trong nháy mắt, Giang Thiếu Thành bỗng hiểu có chuyện gì đang xảy ra, Mộc Cận thấy anh bỗng nhiên dừng nói, ngắc đầu khó hiểu, lại theo tầm mắt của anh nhìn lại, lúc này mới phát hiện mình đã buông tay ra sau, ‘cảnh xuân’ bên trong lộ ra không sót cái gì, cô kêu lên một tiếng sợ hãi, vội vàng quần chặt lấy áo, mặt mũi trắng bệch.

Giang Thiếu Thành nhíu mày khóa chặt cô: “Mộc Cận, cô...”

“Đừng nói ...” Cô cảm thấy rất xấu hổ, không để cho anh có cơ hội nói hết chạy nhanh như có ai đuổi. Ngay cả cam đảm nhìn anh cũng không có, một tay nắm chặt áo khoác, sau đó nhanh chóng vọt vào phòng, đóng sầm cửa lại, cuộn chặt trong chăn, giấu kín mình giống như một con đà điểu vùi đầu vào cát.

Thật sự là không còn mặt mũi nào gặp anh! Lãng mạn cái gì, triền miên cái gì, hấp dẫn cái gì, hoàn toàn không giống với tưởng tượng của cô!

20. Chương 20: Dao Động

Một bàn đầy thức ăn trong phòng khách, hơi nóng của bát canh vẫn còn bốc lên, hộp bánh kem bên cạnh vẫn chưa mở ra, lúc này Giang Thiếu Thành mới nhớ ra hôm nay là sinh nhật của mình.

Anh đứng bên cạnh bàn chăm chú nhìn một lúc, mấy món ăn nhìn có vẻ không ngon lắm, anh đoán chắc là do cô nấu, anh quay người bước vào phòng bếp, mặc dù đã được dọn dẹp rất sạch sẽ, nhìn qua sẽ không biết đã từng được sử dụng nhưng trong thùng rác lại có rất nhiều nguyên liệu bị vứt bỏ, chắc cô cũng đã mất rất nhiều thời gian để chuẩn bị.

Giang Thiếu Thành trở lại ngồi trong phòng khách, theo thói quen rút ra một điếu thuốc, thông thường những lúc trong lòng không vui, hay những lúc gặp phải những vấn đề nan giải anh thường hút thuốc liên tục để cho bản thân ngập trong làn khói thuốc lơ lửng quanh, cho tới khi mùi khói thuốc ám khắp người mới thôi.

Anh thường âm thầm tự mình đưa ra quyết định, tuyệt đối sẽ không để những chuyện đó tiếp tục làm khó bản thân. Nhưng buổi tối ngày hôm nay, anh không có cách nào hình dung cảm giác của mình lúc này, không biết tâm trạng bây giờ là đang vui vẻ hay đang không vui, lại càng không có cách nào giải quyết triệt để việc rắc rối này!

Giang Thiếu Thành lại nhìn về phía bàn ăn, khăn trải bàn mới vừa được trải lên, trên bàn còn có một đóa hoa hồng đỏ thắm, dưới ánh đèn trở nên rực rỡ và thơm ngát, những cánh hoa mềm mại, e ấp bung nở, hơi run rẩy, được thả nổi trên mặt nước, trong đầu hiện lên gương mặt xinh đẹp của cô giống như nụ hoa đang hé nở kia, cười rất thẹn thùng lại chẳng hề giữ lại chút gì.

Xã hội này đầy rẫy những âm mưu tính toán, đối với tình cảm con người ta từ lâu cũng đã trở nên bủn xỉn và khắc nghiệt, rất khó để giữ lại sự chất phát đơn thuần. Suy cho cùng thì ai cũng sợ bị tổn thương, không có mấy người có đủ dũng cảm để giao phó bản thân mình cho người khác, cuối cùng ánh mắt của anh lại nhìn về phía cánh cửa phòng đang đóng chặt, dập tắt thuốc rồi đứng dậy bước qua.

Giang Thiếu Thành cong ngón tay gõ lên cửa phòng hai tiếng, yên lặng đợi vài giây, bên trong không có động tĩnh, anh tiếp tục gọi cửa: “Mộc Cận, tôi vào đây.”

Vẫn không có tiếng trả lời, anh xoay tay nắm cửa, mở cửa bước vào trong, một bọc chăn trùm kín trên giường, anh ngồi ở mép giường kéo kéo góc chăn liền bị cô kéo trở lại, bao mình chặt lại không còn một kẽ hở.

“Ra đi, đừng nằm mãi ở bên trong, không có không khí.”

Dù là cách một lớp chăn, nhưng cô vẫn cảm nhận được giọng nói của anh ở ngay bên tai, thậm chí có thể nhận thấy hơi thở anh mang theo mùi hương thuốc lá, cô ở trong chăn lắc đầu, giọng nói buồn bực: “Không ra.”

“Tại sao?”

Mộc Cận meo máo, còn tại sao nữa, biết rõ mà còn hỏi.

Giang Thiếu Thành dỗ dành: “Cơm cũng nguội rồi, ra ngoài cùng ăn với tôi, còn hai mươi phút nữa là mười hai giờ, không cắt bánh kem, sinh nhật của tôi sẽ qua!”

Mộc Cận lo lắng nghĩ một lúc, nghĩ mình cũng không thể trốn mãi trong chăn, hơn nữa, thật sự cô rất muốn để anh cắt bánh sinh nhật trước mười hai giờ.

Cô nói: “Anh không được hỏi em sao lại ăn mặc như vậy, một câu cũng không được hỏi.” Chiều ‘sắc dụ’ trở thành như vậy, thật tình làm cô thấy vô cùng xấu hổ!

Dường như cô nghe thấy tiếng cười khe khẽ của anh, nói: “Được, tôi không hỏi, em đứng lên đi.”

Mộc Cận từ từ vén một góc chăn lên, từ kẽ hở lộ ra một nửa khuôn mặt, các đường nét khuôn mặt của Giang Thiếu Thành được phóng đại ngay trước mắt cô.

Anh ngồi rất gần, tay chống ở hai bên người cô, cả người lại cúi xuống, một đôi mắt đen sâu thẳm như trời đêm đang nhìn cô. Bàn tay đang cầm góc chăn của Mộc Cận trong vô thức từ từ rời lỏng, Giang Thiếu Thành cầm tấm chăn trên người cô xốc lên, tay nắm lấy bàn tay cô kéo ra.

Mộc Cận nín được đầu giường, nghĩ đến quần áo cô đang mặc dưới chăn, áo khoác lông vốn là không che được chân của cô, Giang Thiếu Thành hỏi: “Quần áo của em để đâu, tôi lấy qua đây cho em.” Nếu cô có thể mặc như vậy mà bước ra ngoài, vậy thì anh nên đề nghị Mộc gia đổi hết những người bên cạnh cô đi.

Mộc Cận khẽ nói: “Ở trong phòng tắm, ướt hết rồi, không thể mặc.” Vì để mình không thể rút lui, sau khi mặc chiếc áo ngủ sexy này, cô đã đem quần áo vừa thay ra ném vào bồn tắm ngập nước.

Giang Thiếu Thành nắm tay đặt lên miệng ho khan một tiếng, đi đến tủ quần áo, lấy áo choàng tắm của mình đưa cho cô: “Mặc cái này vào trong, tôi ở bên ngoài chờ em, mặc xong thì đi ra ăn.”

Sau khi đóng cửa lại giúp cô thì anh bước khỏi đó, trên bàn cơm cô còn chuẩn bị thêm rượu, Giang Thiếu Thành đem chai rượu vang đó cất đi, rót ít nước lọc vào ly rượu, lại mở máy điều hòa.

Mộc Cận ngơ ngác trong phòng một lúc cuối cùng mới chịu đi ra, áo của anh quá dài, vừa vặn có thể giấu đi quần áo thiếu vải của cô. Bên ngoài lại mặc thêm áo khoác lông của mình, khóa gần kéo đến tận cổ, không để hở ra chút nào.

Giang Thiếu Thành tỏ ý bảo cô ngồi xuống, mang một ly nước ấm đặt vào tay cô: “Nếu thấy lạnh thì uống một chút nước ấm.” Căn phòng vẫn chưa ấm hơn, cô vừa mới từ trong chăn chui ra ngoài, anh sợ cô sẽ cảm lạnh.

Mộc Cận nhận lấy ly nước, nhiệt độ từ ly nước truyền sang làm tay cô ấm hẳn, nhìn làn hơi nóng bốc lên từ miệng ly, trong lòng Mộc Cận thầm thở dài, xem ra những thứ cô chuẩn bị ở đây đêm nay đều uống phí.

Giang Thiếu Thành cau mày nhìn cô, hỏi: “Có phải khó chịu ở đâu không?”

“Không có, thật ra cũng không có bị thương, không đau.” Cô đau ở trong lòng, tinh thần còn tổn thương nhiều hơn so với thân thể này.

“Nếu thấy khó chịu ở đâu thì phải nói.” Anh đưa đôi đũa cho cô: “Ăn cơm thôi.”

Mộc Cận uể oải nhận lấy đôi đũa, nhìn về phía bánh kem, vội vàng buông đũa, đi mang chiếc hộp lại: “Trước tiên phải cất bánh kem đã.”

Giang Thiếu Thành nói: “Không sao, ăn cơm xong rồi cất cũng được.” Lúc này chẳng qua chỉ là muốn lừa cô ra ngoài nên mới nói như vậy.

“Không được, điều ước ngày sinh nhật không thể để lỡ sang ngày hôm sau mới nói, nếu không sẽ không linh nghiệm.”

Cô nhanh chóng mở chiếc hộp ra, lúc cầm nến thì hỏi anh: “Anh Thiếu Thành, anh bao nhiêu tuổi rồi?”

Giang Thiếu Thành cười cười: “Ba mươi hai.”

Mộc Cận cẩn thận cầm nến nói: “Anh Thiếu Thành, anh đã già rồi!” Anh lớn hơn cô gần mười tuổi mà! Cô giờ giờ ngọn nến trong tay lên tinh nghịch nói: “May mắn là em mua cả mấy gói, nếu không thì không đủ rồi.” Những chuyện xấu hổ vừa xảy ra cũng trôi mất, cô cười vô tư như một đứa trẻ.

Giang Thiếu Thành nói: “Đúng vậy, là ông lão rồi.”

Mộc Cận sửa lại lời của anh: “Là một người đàn ông trưởng thành!”

Thật ra mười tuổi thì sao, cho dù là hơn cô hai mươi tuổi, cô vẫn say mê anh, người đàn ông chín chắn, chừng chạc như thế này đối với phụ nữ mà nói là một sự hấp dẫn chết người.

Giang Thiếu Thành nhìn cô cầm từng vòng từng vòng nến, ngăn lại nói: “Giỏi thật, vẫn muốn cầm đủ ba mươi hai cây sao? Cầm vài cái tượng trưng được rồi.”

“Không được, như vậy mới có thành ý!”

Thắp nến xong, cô chạy tới tắt đèn: “Anh Thiếu Thành, anh mau ước đi.”

Trong bóng tối, ánh sáng từ ngọn nến ánh lên khuôn mặt của cô, nhẹ nhàng tỏa ánh sáng lên khuôn mặt của cô, lòng Giang Thiếu Thành bỗng dưng trở nên mềm mại, suy nghĩ rối loạn.

Thời gian giống như dừng lại, anh như đang rơi vào một dòng nước xoáy, anh cảm thấy dường như có một thứ sức mạnh đẩy anh ngã xuống. Anh giãy dụa, chỉ sợ trong giây lát tiếp theo sẽ mất đi sức phản kháng, anh sợ mình sẽ không kịp thoát khỏi, dù cho anh không còn tỉnh táo, cũng sẽ không đặt mình vào xoáy nước này, mình không thể!

Cô quỳ lên ghế, vội vàng thúc giục: “Mau lên anh!” Nếu không thì không kịp nữa.

Anh nhắm mắt lại, vài giây sau lại mở mắt ra cùng với cô thối nển, Mộc Cận mở đèn lại hỏi: “Anh Thiếu Thành, anh ước điều gì vậy?” có liên quan đến cô không?

21. Chương 21: Có Anh Ở Đây, Mọi Thứ Đều Yên Bình

Giang Thiếu Thành nói: “Không phải mọi người đều nói, nếu nói ra sẽ không linh nghiệm nữa sao?”

Chuyện mà có khả năng làm được thì cũng không cần cầu nguyện, chỉ với những tham vọng xa vời người ta mới cần đến điều này. Không phải ai cũng tin tưởng nó sẽ trở thành sự thật, nhưng lại vẫn giữ những suy nghĩ đó trong lòng, còn anh lại là một người đàn ông thực tế, hiểu mình nên sáng suốt, cho dù chỉ là những ý nghĩ thoáng qua cũng không thể!

Một ngày nào đó anh và cô sẽ đứng trên lập trường của hai phía đối lập, đây là hiện thực không thể thay đổi, không phải chỉ cần anh cầu nguyện thì nó sẽ không xảy ra, quan trọng hơn là anh không cho phép bản thân có những suy nghĩ như vậy.

Mộc Cận nói giọng tiếc nuối: “Đúng rồi, vậy thì không nói.”

Lúc cắt bánh kem, Giang Thiếu Thành hỏi cô: “Món nào là món em nấu?”

Mộc Cận cắn cắn chiếc đũa, mắc cỡ chỉ cho anh xem: “Món măng, miến xào, còn có canh đậu do chính em nấu, mấy món khác là dì Trâu chuẩn bị sẵn để em mang tới.” Mặc dù vất vả theo dì Trâu vào bếp học hỏi mấy ngày nhưng kết quả rất kém, sợ hại đến dạ dày của anh, cuối cùng không còn cách nào lại phải gói thức ăn trong nhà mang theo.

Giang Thiếu Thành cười nhạt nói: “Dì Trâu không hỏi em mang đi làm gì sao?” Đôi đũa của anh dừng lại ở mấy món ăn mà cô nấu.

“Em nói với dì ấy là đến chỗ anh, dì cũng không hỏi thêm, dù sao mọi người cũng biết bây giờ em ra ngoài đều là đi đến chỗ anh.”

Giang Thiếu Thành từ tốn nhìn cô, nhận thấy ánh mắt anh trầm mặc chăm chú nhìn mình, Mộc Cận nói: “Sao vậy, anh Thiếu Thành?”

“Không có gì.” Giang Thiếu Thành vỗ vỗ lên đầu cô: “Ăn đi.”

Tiếng gió ầm ầm gào thét ngoài cửa sổ càng làm cho bầu không khí trong phòng thêm tĩnh mịch. Trong căn nhà nhỏ, một ngọn đèn vàng và hai người, đối với cô mà nói hạnh phúc như vậy cũng đủ rồi. Điều cô muốn, điều cô luôn nghĩ ngợi cũng chỉ có anh! Những thứ khác đều chỉ là bề ngoài, anh ở đây, hết thấy đều bình yên.

Sau khi ăn xong, Giang Thiếu Thành lại hỏi về vết thương của cô, Mộc Cận nói: “Không có gì, thật ra đã hết đau rồi, anh nhìn em giống người bị thương lắm sao?”

Giang Thiếu Thành tỏ vẻ ngờ vực, tuy lúc đó ở trong tối tầm nhìn của anh không được rõ, nhưng lực rung ra nặng nhẹ bao nhiêu trong lòng anh biết rõ, cô chắc đã trúng một đấm đó của anh, nhưng trông cô lại như không sao cả, anh thì không thể cởi quần áo của cô ra xem sao.

Mộc Cận ngáp một hơi, thèm thuồng nhìn về chiếc giường trong phòng ngủ: “Em buồn ngủ quá.”

Giang Thiếu Thành nhìn bộ dạng của cô, lại nhìn giờ, trời cũng hơi gần sáng, anh nói: “Vậy ngủ đi, ngày mai sẽ đưa em quay về.”

Được anh đồng ý, Mộc Cận xoa xoa đôi mắt nhanh chóng chui vào chăn, Giang Thiếu Thành đi tắm rửa một chút, tiện thể đem bộ quần áo sũng nước của cô cho vào máy giặt để ngày mai cô có cái để thay.

Lúc anh vào phòng thì Mộc Cận đã ngủ say, có lẽ vì thấy lạnh nên cô rúc mình vào trong chăn chỉ lộ ra một nửa khuôn mặt, trông càng có vẻ xinh xắn. Anh không có bộ chăn dự trữ nào đành vén chăn lên nằm xuống bên cạnh cô, lông mi của cô khẽ run lên, bàn tay dưới chăn nắm chặt lại.

Giang Thiếu Thành tắt đèn, thoảng cái xung quanh chìm vào bóng tối, tiếng hít thở của anh càng rõ ràng hơn, hơi thở theo từng nhịp hô hấp của anh tỏa ra hương vị thơm mát khi vừa tắm gội xong.

Mộc Cận nắm chặt nắm tay rồi dần dần thả lỏng, cơ thể cứng ngắt thoải mái hơn, cô hít một hơi thật sâu, bàn tay đặt trên giường lần mò tìm kiếm ngón tay của anh, sau đó đặt tay mình vào lòng bàn tay anh. Giang Thiếu Thành cầm ngón tay cô, nắm thật chặt: “Còn chưa ngủ nữa, có phải trong người thấy khó chịu không?”

Mộc Cận xoay người, đối mặt với anh, lắc đầu nói: “Không có.”

Im lặng một lúc, cô lại nói: “Anh Thiếu Thành...”

“Ừ?”

“Lúc này nếu em chết thì anh sẽ thế nào?”

“Thế nào? Nếu em mà chết, tôi cũng phải chết theo!”

“Vì sao?”

“Còn vì sao nữa! Mộc gia là người đầu tiên sẽ giết tôi.”

Mộc Cận có phần hơi thất vọng, chỉ vì vậy thôi sao? Cô muốn biết, đối với anh ngoài việc cô là con gái của Mộc Thường Phong, thì còn có ý nghĩa đặc biệt gì khác hay không.

Trong bóng tối khi mọi thứ đều mờ ảo, người ta sẽ bớt đi sự e dè, nhưng lại tăng một chút cam đảm. Nếu giống như những điều lúc bình thường sẽ giấu kỹ trong lòng không thể nói ra khỏi miệng, tâm tình ngổn ngang trăm mối, lại lo sợ được mất, những tâm sự phiền não vướng mắc này không ngừng nảy mầm, sinh sôi, lan rộng cho đến khi xông lên làm sụp đổ bức tường ngăn cách, nhin không được mở toạc cửa tim, cô nói: “Anh Thiếu Thành, có lúc em nghĩ anh rất dịu dàng với em, có thể em sợ rằng mình đang ảo tưởng, sợ có một lúc nào đó anh không còn đối với em như vậy nữa, em sẽ rất thất vọng.”

Giọng nói của cô êm dịu như những hạt châu, từng chút từng chút một xuôi ngược trong lòng anh. Anh gọi một tiếng Mộc Cận, một lúc lâu sau mới nói tiếp: “Sau này, chờ đến lúc em gặp một người như vậy, em sẽ biết thế nào mới là người thật sự đối tốt với em, anh ta sẽ đặt em ở trong tim, một lòng quan tâm em, em sẽ quan trọng hơn tất cả. Đến ngày đó em sẽ biết, những thứ hôm nay anh Thiếu Thành đối với em đều không phải tốt nhất, biết không!”

“Tại sao người đó không phải là anh, anh không thể đặt em trong tim, không thể một lòng quan tâm em sao?”

Giang Thiếu Thành nhìn chằm chằm vào bóng đêm, rồi sau đó lắc đầu: “Không, tôi còn có rất nhiều việc muốn làm, không đủ tâm tư đặt trên người em.”

“Có phải những việc này quan trọng hơn em không?”

“Đúng.”

“Em có thể chờ, chờ cho đến ngày em trở thành chuyện quan trọng của anh.”

“Đừng chờ, nghe lời tôi, một cô gái thì không thể.”

Cô kiên quyết nói: “Em có thể.”

Giang Thiếu Thành thở dài: “Cô bé ngốc, tôi cũng không biết ngày đó là tới lúc nào, em làm sao có thể, ngày mai của tôi bất cứ lúc nào cũng có thể chấm dứt, mà tương lai của em vẫn còn rất dài, vẫn còn rất nhiều cơ hội, đừng dùng để chờ đợi.”

“Anh Thiếu Thành, anh biết em rất thích anh không, rất thích rất thích, dù anh không có tương lai, dù cuộc đời còn dài, dù vẫn còn nhiều cơ hội, cũng không phải những thứ cô mong muốn.”

Anh chỉ ừ một tiếng, đêm nay, Mộc Cận nhớ mình và anh nói rất nhiều rất nhiều, lúc cơn buồn ngủ kéo tới, cô nghe được mình nói: “Em vẫn muốn đợi!”

Mộc Cận nhớ rõ mình cùng anh nói rất nhiều rất nhiều, cơn buồn ngủ đánh úp cô, Mộc Cận nghe được chính mình nói: “Nhưng em sẽ chờ!” Chờ đợi mặc dù khổ sở, nhưng ít nhất cũng để cho cô có thứ mình mong chờ.

Vừa ngủ được một lúc, có lẽ mới qua hai, ba tiếng, khi trời vẫn còn chưa sáng, cơn đau âm ỉ trong lồng ngực ngày càng nặng hơn, từng cơn ho dội lại đều động đến chỗ đau, ngay cả hít thở cũng thật đau đớn, Mộc Cận cuộn mình lại, dùng sức cắn chặt vào môi.

Cô hít thở một cách nặng nhọc, làm cho Giang Thiếu Thành bên cạnh còn chưa ngủ cảm thấy có điều khác lạ, anh lập tức ngồi dậy bật đèn, mồ hôi cô đã túa ra đầy cả đầu, khuôn mặt trắng bệch như một tờ giấy.

Giang Thiếu Thành nâng đầu cô lên: “Đau ở đâu rồi?”

Cô há miệng hít một hơi sâu, gắng sức nói ra hai chữ: “Ổ ngực.”

Giang Thiếu Thành không dám chần chừ, đứng lên nhanh chóng mặc quần áo, ôm ngang lấy cô: “Không sao, chúng ta lập tức đi bệnh viện.”

Giang Thiếu Thành ôm cô chạy một mạch xuống lầu, đặt cô vào trong xe rồi vội vã lái đến bệnh viện.

Lúc này sao anh còn tin lời của cô, anh ra tay nặng như vậy, làm thế nào cô có thể không sao được, có lẽ cô chỉ giỏi chịu đựng, chỗ bị thương ngày càng nghiêm trọng, lúc này mới đau đến mức không chịu nổi.

22. Chương 22: Không Ai Hỏi Cô Muốn Điều Gì

Mộc Cận mở to đôi mắt đảo một vòng xung quanh, trên đầu giường đặt một chiếc máy tạo độ ẩm không khí hình chú heo màu hồng đang vui vẻ phun từng làn hơi nước màu trắng, bên cạnh giường có đặt di động của cô. Chỉ có một mình cô trong phòng bệnh, rèm cửa xung quanh đều được kéo kín, không nhìn thấy bên ngoài. Cô lần tìm di động xem thử đang là mấy giờ, ra là đã hơn mười giờ sáng.

Rạng sáng lúc tới bệnh viện, cô đã cảm thấy mơ mơ hồ hồ, nhưng mà trong lúc mê man, cô rõ ràng cảm thấy anh đang ở bên cô. Đang tự hỏi không biết người đang ở đâu, thì chợt nghe thấy giọng nói của anh ở bên ngoài phòng bệnh, chắc là đang nói chuyện điện thoại với ai đó.

Mộc Cận ngồi dậy, loáng thoáng nghe thấy giọng nói của anh cách một bức tường, nói rất nhanh, sau khi ngắt điện thoại thì anh đẩy cửa tiến vào, thấy cô đã tỉnh lại, anh nhìn cô cười cười, rồi bước tới ngồi xuống bên cạnh giường, hỏi: “Đỡ hơn chút nào chưa?”

“Dạ, không đau như lúc này nữa.”

“Em nằm đi, tôi đi gọi bác sĩ, một lát nữa, anh Tại Nham của em sẽ mang thức ăn tới.”

“Anh Tại Nham cũng biết rồi sao? Vậy cha...”

“Đừng lo, Mộc gia vẫn chưa biết.” Đến mức phải nhập viện, bên phía Long Tại Nham đã không thể giấu được, cũng may lúc đó những người đi theo bảo vệ Mộc Cận phần lớn là đàn em đã đi theo Long Tại Nham nhiều năm, xảy ra chuyện này, đương nhiên đầu tiên là báo tin cho Long Tại Nham, không nên kinh động đến Mộc Thường Phong.

Mộc Cận thấy an tâm, cô biết cha rất thương mình, nếu như để ông biết Giang Thiếu Thành làm cô bị thương, thì dù cho Giang Thiếu Thành có là thuộc hạ đắc lực của ông, chỉ sợ ông cũng sẽ không nường tay. Cô không muốn Giang Thiếu Thành vì cô mà phải chịu bất cứ tai vạ gì, huống chi đến lúc đó cô sẽ giải thích làm sao chuyện bị Giang Thiếu Thành vô tình làm cho bị thương.

Một lát sau thì bác sĩ đến, để y tá dẫn cô đi chụp phim, sau khi xem xong, bác sĩ nói ở lại bệnh viện một đêm, nếu không có vấn đề gì lớn thì hôm sau có thể về nhà nghỉ ngơi.

Lúc trở lại phòng bệnh, Long Tại Nham cũng đã tới, mang cho cô một cả bình giữ nhiệt đựng cháo rau xanh, mức một chén nhỏ, sau đó đưa cho cô, nói: “Đã đói bụng chưa, em ăn một chút đi, là thím ở nhà nấu đó.”

Quay đầu sang hỏi Giang Thiệu Thành: “Bác sĩ nói sao, có nghiêm trọng không?”

Giang Thiệu Thành sau khi quay lại phòng bệnh cũng chỉ đứng phía cuối giường, trên mặt cũng không thấy biểu hiện gì, nghe Long Tại Nham nói mới trả lời: “Ngày mai đã có thể về được.”

Long Tại Nham gật đầu: “Vây là tốt rồi.” Anh nhìn Mộc Cận nói: “Bé con, sau này không được tùy tiện như vậy nữa, nếu không nghe lời, anh sẽ nói cho Mộc gia biết!” Mộc Cận không biết Giang Thiệu Thành nói thế nào với Long Tại Nham, ngoài miệng đành phải ngoan ngoãn đáp lời: “Em biết rồi.”

Giang Thiệu Thành giơ tay xem đồng hồ, nói với Long Tại Nham: “Nếu anh rỗi thì ngồi với cô ấy một lúc, tôi có chút việc phải đi trước.”

“Anh Thiệu Thành.” Mộc Cận buông bát xuống: “Anh...Tối nay anh vẫn đến chứ?”

“Có chuyện gì sao?”

Mộc Cận ngây người, không biết tại sao anh lại lạnh lùng với cô rồi, giống như quay lại trước đây, ánh mắt nhìn cô không hề ấm áp, hờ hững như anh của trước đây. Mãi một lúc cô cũng không biết nên nói gì.

Giang Thiệu Thành nói: “Tối nay có thể tôi không rảnh, cứ nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai sau khi xuất viện tôi sẽ đi tìm cô.”

Anh cũng không đợi cô trả lời, nói xong thì gật đầu với Long Tại Nham rồi bước ra ngoài, Long Tại Nham nhìn bộ dạng Mộc Cận đang mất tập trung, lòng thêm nghiêm túc hơn, thử nói: “Bé con, dạo gần đây có phải em thường tới chỗ của Thiệu Thành không?”

Sáng sớm nay, Giang Thiệu Thành chỉ nói với Long Tại Nham là mình đã làm Mộc Cận bị thương, cũng không nói đến Mộc Cận tại sao lại ở chỗ của cậu ta, khó tránh trong lòng Long Tại Nham có phần nghi ngờ.

Có điều, đó là nơi ở của Giang Thiệu Thành nếu không có sự đồng ý của cậu ta, Mộc Cận làm sao có thể vào đó, huống chi còn là vào nửa đêm. Sau đó, từ thuộc hạ anh mới biết, dạo gần đây Mộc Cận thường xuyên đến đó, thậm chí có vài lần còn ở qua đêm. Càng nghe tâm trạng Long Tại Nham càng thấy nặng nề, anh và Giang Thiệu Thành làm ăn chung với nhau đã gần năm năm nhưng cũng không hiểu rõ được đối phương mấy phần, chỉ cảm thấy Giang Thiệu Thành là người có tâm tư sâu xa.

Trong năm năm này, Giang Thiệu Thành cũng chưa từng tiết lộ về quá khứ của mình, bình thường cậu ta luôn chỉ im lặng, không lên tiếng, nhưng lại tàn nhẫn hơn bất kì người nào khác. Nên chuyện cậu ta muốn làm, cậu ta nhất định không buông tay, còn đã là chuyện không phải trách nhiệm của cậu ta, thì nhất định sẽ không lạm quyền nhúng tay vào.

Đương nhiên, bình thường trong những người Long Tại Nham tiếp xúc cũng không có mấy người phải đắn đo đề phòng, ai cũng có điều bất đắc dĩ của mình, đều có những chuyện giấu kín trong lòng mà không muốn bị vạch trần. Nhưng, người như Giang Thiệu Thành theo bản năng lại khiến Long Tại Nham không thể hoàn toàn tin tưởng cậu ta. Cậu ta giống như dòng nước tuôn ra từ trong nơi âm u, khiến cho người ta có thể ngửi ra mùi nguy hiểm trước mắt, nhưng lại không dám bừa bãi phán đoán tâm tư cậu ta. Cho nên mấy năm qua, dù có xưng hô anh anh em em nhưng cũng không có cách nào cởi lòng.

Mà con bé Mộc Cận này! Lại là một đứa trẻ cố chấp, chuyện đã xác định thì sẽ không lui bước, luôn chân thành với tất cả, một khi đã có tình cảm thì dù trả giá đắt thế nào cũng sẽ không để bản thân được hối hận. Bởi vậy, Long Tại Nham cảm thấy lo lắng ngộ nhỡ giữa Mộc Cận và Giang Thiệu Thành thật sự có chuyện gì đó, rất khó có thể đoán được kết cục.

Quan trọng hơn, Long Tại Nham hiểu rõ ý định của Mộc Thường Phong, ông không thể nào lại đặt Mộc Cận vào trong một tình cảnh như vậy, ông sẽ không thể gả Mộc Cận cho một người ‘múa đao kiếm sống’, một người đàn ông ‘có nay mất mai’ như mình.

Mộc Cận không nhìn theo bóng dáng của anh nữa, nói: “Cũng không thường lắm, thi thoảng khi buồn thì tới một lần.”

Long Tại Nham trở nên nghiêm túc: “Mộc Cận, nghe lời anh, sau này đừng tới chỗ của Thiếu Thành.”

“Tại sao?”

“Không an toàn.”

Mộc Cận cười nói: “Sao có thể, chỗ của anh Thiếu Thành không an toàn thì còn nơi nào an toàn nữa!”

“Đâu thể so sánh như vậy, em xem không phải em cũng bị thương ở đó.”

“Chỉ là ngoài ý muốn thôi mà.”

“Đứa nhỏ này, em phải hiểu có những chuyện ngoài ý muốn mà khiến em phải dùng cả đời để đánh đổi không. Nếu em thấy buồn chán, hãy chờ anh một thời gian, anh sẽ đưa em ra nước ngoài du lịch. Sau này, cũng đừng đến chỗ của Thiếu Thành, cậu ấy còn bận rộn nhiều việc, em đừng đến quấy rầy cậu ấy.”

Mộc Cận nằm xuống có vẻ không vui, kéo chăn qua, nói: “Anh về đi, em muốn ngủ rồi.”

Long Tại Nham vỗ đầu cô cười cười: “Giận rồi!”

“Dù sao mọi người đều chê em phiền phức, anh như vậy, anh Thiếu Thành cũng như vậy!”

“Bọn anh đều muốn tốt cho em, sau này em sẽ hiểu thôi.”

Mộc Cận hờn dỗi, nói: “Bây giờ em không vui còn nói sau này làm gì, nếu anh thật sự muốn tốt cho em thì nên để em vui vẻ!”

Mỗi một người ai cũng đều muốn tốt cho cô, ba nói vì muốn cô được sống tốt, mười mấy hai mươi năm qua đều để cô sống một mình, hạn chế tự do của cô. Giang Thiếu Thành nói muốn tốt cho cô, luôn khiến cô cách xa khỏi anh, mọi người đều nói là vì lo lắng cho cô, nhưng không ai hỏi cô, điều cô muốn là gì, điều này sao có thể khiến cô vui vẻ cho được!

Long Tại Nham cũng không biết nên khuyên cô thế nào, đúng vậy, còn gì quan trọng hơn cuộc sống vui vẻ, anh cũng coi như đã nhìn Mộc Cận lớn lên, chưa từng thấy cô thật sự hạnh phúc.

Giang Thiếu Thành ra khỏi bệnh viện, mở cửa xe, khởi động xe hai lần đều không nổ máy, tay buông lơ anh ngồi dựa lên tay lái có phần mệt mỏi, nhắm mắt lại, day day trán, có một số việc phải nhân lúc này chấm dứt, anh không thể do dự. Nhưng chuyện có thể đơn giản như vậy sao! Sau một lúc, anh mở mắt ra, tra chìa khóa một lần nữa, rút cục xe cũng khởi động!

23. Chương 23

Chu Lạc Khiết đứng ở một góc hành lang gấp khúc nơi ánh đèn chiếu xuống lúc sáng lúc tối. Ở tầng một là ngọn đèn chùm như có vô số tia sáng chiếu ra, xuyên qua không khí, tiến gần đến bên cô rồi dừng lại ở dưới chân cô như đang phô diễn ánh sáng tinh tế nhất.

Cô lặng lẽ đứng ở đó, dựa mình vào lan can, đưa lưng về phía tầng một điệu nhạc đang mở hết cỡ. Nửa người cô chìm vào bóng đêm, tạo nên cảnh tượng nửa mờ nửa ảo trước ánh sáng ngọn đèn. Đôi mắt nhìn chăm chăm vào một phía, tựa như cô đang suy nghĩ điều gì đó, hư ảo vô thực, đôi mắt không hề toát ra chút cảm giác nào.

Đôi khi nghĩ lại, cuộc đời cô đi tới bước này, đã định sẵn kết cục nhưn đôi khi cô cảm thấy không cam lòng. Cô là con người, lại là một người phụ nữ, cô cũng có khát vọng của một người phụ nữ bình thường. Cô không muốn sự tuyệt vọng của mình ngày càng gia tăng, để rồi cuối cùng cô chết trong sự hối tiếc của bản thân.

Nhưng không cam lòng thì sao? Diệp Thiên không cho cô dù chỉ là một tia hy vọng. Người phụ nữ khi còn sống thường rất yếu ớt, giống như tờ giấy mỏng manh căng phẳng nhưng chỉ cần một trận gió thổi qua liền trở nên rách nát. Có đôi khi, yêu một người đàn ông rồi hỏng cả cuộc đời, đương nhiên cũng có người phụ nữ có thể tỉnh ngộ trong cơn ác mộng để tìm con đường mới cho mình.

Nhưng là đối với cô mà nói, cô không thể bỏ Diệp Thiên. Sinh mạng của cô nằm trong tay Diệp Thiên, hấn cho dù khinh thường cô đến thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không bao giờ buông tay!

Một bóng đen mờ ảo hắt trên nền đất, bóng này cao hơn cô, hai bóng người song song in trên mặt đất. Phần đầu của cô bị bóng người ấy che khuất, làm cho cô ẩn núp dưới cái bóng cao lớn ấy.

Chu Lạc Khiết không lên tiếng, anh cũng im lặng đứng đó. Lát sau, cô mới quay đầu lại, cười nói: “Long tiên sinh, sao lại ra đây?”

Long Tại Nham không trả lời câu hỏi của cô, tiến cô gần hai bước, dựa lưng vào lan can, nhìn xuống tầng một, nơi mọi người đang ăn uống, chơi bởi xa hoa: “Nơi này quả đúng là chỗ tốt để thưởng thức âm nhạc.”

Đêm nay, Chu Lạc Khiết gọi điện thoại cho anh, cô nói bởi vì lần trước Chu Nhất Minh gặp chuyện, Diệp Thiên muốn ra mặt nói lời xin lỗi với anh, địa điểm ở Mị Thành.

Long Tại Nham biết nói xin lỗi chỉ là cái cớ, thế nhưng anh muốn biết Diệp Thiên thấy hấn rốt cuộc muốn làm gì, anh cũng gọi cả Giang Thiệu Thành cùng đến đây dự tiệc.

Chẳng qua, Diệp Thiên cũng chưa có hành động gì, ngay cả vài câu có ‘ý nghĩa’ cũng không có, giống như chỉ là mời anh ăn một bữa cơm đơn giản vậy. Mỗi ngày đều đề phòng, dở thủ đoạn với người khác, Long Tại Nham bỗng dưng cảm thấy mệt mỏi, lại thấy Chu Lạc Khiết đi ra, nên anh cũng theo sau.

Chu Lạc Khiết mỉm cười: “Thành phố này so với Mị Thành, nơi nào sôi động hơn? Anh xem, mỗi đêm, rất nhiều người đều đến đây, chơi đùa thỏa thích, điên cuồng trong tiếng nhạc.”

Theo góc độ của Long Tại Nham anh chỉ nhìn thấy quá nửa khuôn mặt cô, khuôn mặt cười rộ lên với khoe miệng cong lên giống như vàng trắng non, mang theo vẻ chua xót pha lẫn chút ngại ngùng. Dưới tầng một trở nên yên ắng hơn, không biết vì sao lại làm anh nhớ tới khoảng những năm 30, 40 những phụ nữ Thượng Hải mặc áo sườn xám, lay động tâm can của người khác.

Long Tại Nham rút điều thuốc, tiếng bật lửa vang lên một thanh âm lạch cạch, anh rít điều thuốc, nói: “Vây, Chu tiểu thư nên vui vẻ hơn chút.”

Chu Lạc Khiết trầm mặc, chậm rãi mở miệng, nói: “Cho tôi một điều thuốc”

Long Tại Nham đưa cho cô một điều thuốc, thay cô châm, cô dùng ngón tay thon dài, ngón trỏ cùng ngón giữa mang theo tàn thuốc, hít một hơi, phun ra làn khói mờ như sương. Cùng là con người giống nhau, về chuyện cũ của cô, không cần phải nói, những gì cần biết chắc anh cũng đã biết.

Chờ hút xong điều thuốc, Chu Lạc Khiết nói: “Long tiên sinh, hình như chúng ta đã ra đây lâu lắm rồi.”

Anh gật đầu, hai người cùng nhau trở về, Diệp Thiên nhìn Chu Lạc Khiết cùng Long Tại Nham cùng nhau tiến vào, hấn hơi ngạc nhiên.

Chu Lạc Khiết ngồi bên cạnh Diệp Thiên, thấy hấn cầm chén rượu không, liền giúp hấn rót đầy chén, Diệp Thiên chỉ liếc qua cô một cái, cái nhìn từ đôi mắt hẹp dài mà sắc bén ánh lên giống như một ngọn lửa đang muốn thiêu rụi tất cả. Khóe miệng cũng nhếch lên như đang đang muốn nói, nhìn thấy hấn đang nhìn mình, Chu Lạc Khiết cảm thấy hơi hồi hộp, nhịp tim cũng đập nhanh hơn.

Tuy rằng chỉ là cảm xúc trong nháy mắt, người khác có lẽ không nhận ra, nhưng Chu Lạc Khiết đi theo hấn nhiều năm như vậy, ít nhiều cũng hiểu được phần nào tâm tư con người này. Hiện tại, hấn đang không mấy vui vẻ.

Chu Lạc Khiết đoán rằng, có thể hấn vừa mới cùng Giang Thiệu Thành nói chuyện không vui, cũng có thể vì cơ hội của hấn không nhiều, thế lực của đối phương quá lớn, cho nên hấn cảm thấy không hài lòng, hoặc vì một chuyện khác mà hấn thấy hài lòng.

Thời gian cũng đã muộn, Long Tại Nham có ý muốn rời đi, Diệp Thiên cũng không giữ lại cùng Chu Lạc Khiết tiễn khách.

Ở bãi đỗ xe, hần và Chu Lạc Khiết tiễn Long Tại Nham và Giang Thiếu Thành. Chu Lạc Khiết không nắm rõ, tối nay hần sẽ ở lại Mị Thành hay còn có việc khác, lại không dám hỏi hần nơi tiếp theo sẽ đi đâu, nhất là vào lúc tâm tình hần đang không tốt như bây giờ, cô càng không có can đảm đi vuốt râu hùm.

Cuối cùng cô nói: “Anh ở lại Mị Thành sao?”

Diệp Thiên đang đưa lưng về phía cô, hần xoay người lại, nhìn khắp bãi đỗ xe, hơi thở lạnh lẽo phả ra từ trên mặt hần càng khiến cho hần càng thêm quý dị. Hần không nhìn vào một điểm, đôi mắt hơi híp lại quét khắp người cô, giống như muốn tìm ra thứ gì đó.

Chu Lạc Khiết chưa bao giờ nhìn thấy hần như vậy, nổi bất an trong lòng cô dâng lên, cô không dám đến gần hần, chỉ đứng nguyên một chỗ, nở nụ cười rồi nói: “Làm sao vậy?”

Ánh mắt hần đang dừng trên mặt cô, lên tiếng: “Ra đây!”

Chu Lạc Khiết hoảng sợ, theo bản năng quay ra phía sau, sau những hàng xe đỗ dài là Trương Dĩnh, không biết từ khi nào cô ta ở đây.

Trương Dĩnh dùng sức nuốt nước miếng, đi đến trước mặt Diệp Thiên, chào một tiếng: “Diệp tổng”

“Gan cũng lớn đấy, dám trốn sau lưng tôi để theo dõi.” Nhìn qua thì nghĩ là nói với Trương Dĩnh, nhưng ánh mắt hần lại đang nhìn Chu Lạc Khiết.

Giọng nói lãnh đạm, lạnh lùng của hần làm cho Trương Dĩnh có phần sợ hãi, nhưng nghĩ đến việc của mình, Trương Dĩnh tỏ ra bình tĩnh, nói: “Diệp tổng, em chỉ muốn nhìn thấy anh. Diệp tổng, em ...” Trương Dĩnh đột nhiên quỳ xuống, bắm lấy ống quần Diệp Thiên, nước mắt giàn giụa, vừa nói vừa khóc.

Chu Lạc Khiết cười thầm trong lòng, nếu phụ nữ dùng những chiêu này với hần thường chỉ đổi lại hai chữ vô ích. Cô nhớ rất rõ, trên đời này, chỉ có nước mắt của Thiệu Nhiên Nhiên mới có thể lay động đến trái tim hần.

Ba người cứ đứng như vậy, tiếng khóc thê lương của Trương Dĩnh vang khắp bãi đỗ xe, Chu Lạc Khiết nhắm mắt lại, tâm tình như bị đóng băng, cô cũng muốn khóc lớn tiếng một trận.

Không thấy Diệp Thiên có phản ứng, Trương Dĩnh càng khóc lớn hơn, cô ta không biết, đêm nay nước mắt của mình chỉ khiến cho tình hình trở nên tệ hơn, tất cả cố gắng đều không đạt được kết quả.

Diệp Thiên rời mắt khỏi khuôn mặt của Chu Lạc Khiết, hần kéo mạnh Trương Dĩnh đang quỳ trên mặt đất lên, túm tay cô ta đi về xe của hần, mở cửa xe rồi nhét cô ta vào trong, sau đó là tiếng khởi động xe, trong chốc lát, bãi đỗ xe đã trở nên yên lặng không một tiếng động, chỉ còn lại màn đêm tĩnh mịch.

Chu Lạc Khiết đứng tại chỗ, ngửa đầu ra phía sau nhắm hai mắt lại rồi buông thông hai cánh tay. Cô nghĩ, mình sẽ khóc nhưng không phải! Cô mở mắt ra, ánh mắt đờ đẫn đi về xe của mình, lái xe rời khỏi Mị Thành, đập mạnh chân ga, lao vút trên đường.

24. Chương 24: Cô Giống Như Con Mồi Mọt Mồi

Chu Lạc Khiết lái xe không có mục đích hướng đi xuống đại lộ. Phía cùng đường cao tốc ngoại thành dòng xe cộ dần dần thưa bớt, sau gương chiếu hậu kia, chiếc xe con càng thêm thấy rõ. Đó là một chiếc Porsche, từ nội thành liền bắt đầu theo đuôi cô ở phía sau. Cô nhún ga, hần cũng nhún ga, cô giảm tốc độ, hần cũng giảm tốc độ. Một khoảng cách rất an toàn, hơn nữa chủ nhân chiếc xe dường như cũng không ngại bị cô phát hiện!

Trong đầu Chu Lạc Khiết hiện lên khuôn mặt hắc dưới ánh hoàng hôn, ánh sáng lúc mờ lúc rõ chiếu lên khuôn mặt ấy rất mê hoặc. Cô rõ hơn ai hết, người đàn ông này, không thể chạm vào được, cô cũng nghĩ, bản thân cũng chưa từng có lần nào chọc giận hắn.

Nói thật, cô ít có ham muốn, cũng không am hiểu cho lắm cái loại trò chơi không tiến không lùi như này. Tuy nói rằng, có cô gái nào không có tuổi trẻ, nhưng cô là ở dạng số ít ấy. Ở độ tuổi thiếu nữ tươi đẹp ấy, cô chỉ biết kiếm tiền, nỗi lo kiếm sống đã mang đến bao nhiêu phiền muộn, lo âu, cuộc sống gian khổ đã xóa sạch đi cái gọi là tuổi trẻ cô. Mọi cung bậc cảm xúc về tình yêu vào độ tuổi 15, 16 cũng không có, cô không có thời gian để ở cạnh bất kì người con trai nào, rung động hay tình yêu đầu đời, cô không có.

Khi cô 17 tuổi là thời điểm vừa gặp Diệp Thiên, kể từ đó cô cho đến nay cô đã yêu một người, yêu đến mức đau lòng như cắt nhưng chưa bao giờ cảm nhận được hạnh phúc đến từ tình yêu, điều vốn dĩ mà một cô gái đang trong tình yêu phải có. Cô có khả năng, có sự nhạy bén, có trí tuệ nhưng cũng không dùng được, bởi khi ở bên cạnh Diệp Thiên cô và hắn không có hai chữ tình yêu!

Cho nên tới hôm nay, Chu Lạc Khiết đối với tình yêu đã sớm không hề có ảo tưởng, càng không thể vì muốn được hắn chú ý mà đùa giỡn với hắn, người đàn ông như hắn, mỗi ngày vào sống ra chết, sự tin tưởng về tình cảm sớm không tồn tại trên con người như Diệp Thiên.

Nhưng có lẽ là vì đêm nay trong lòng cô đang muốn giải phóng, biết rõ rằng cô càng có những cử chỉ phản kháng càng làm cho hắn thêm hứng thú. Cô trong lúc này thực sự không có tâm tình để lo lắng trước sau, cô sẽ không thể chịu được, cô cũng từng nghĩ mình sẽ làm những việc bốc đồng, không cần phải gò bó chính mình lúc nào cũng tỏ ra có bản lĩnh nữa.

Đôi giày cao gót màu trắng nhẹ nhàng nhún ga, hai bên đường cảnh vật bắt đầu mờ hồ dần hiện lên rồi lại nhanh chóng lui về phía sau. Ở trong xe, Long Tại Nham nở nụ cười nhẹ, thả chân ga theo sau.

Trên đường cao tốc lúc này, chỉ còn hình dáng hai chiếc xe đang đuổi theo nhau. Cô tựa như một con mồi mệt mỏi chạy trên thảo nguyên, chỉ biết không ngừng chạy, một khi dừng lại cô sẽ dễ dàng tan biến vào hư vô.

Nhưng hóa ra, cô chỉ đang chạy tại chỗ. Thay vì đứng tại chỗ chờ người khác xé thành những mảnh nhỏ, không bằng tự mình chạy trốn. Cô nghĩ, đêm nay nếu cô chết đi, chết tại nơi này, chết trong hoàn cảnh bị rượt đuổi, chết vì tự mình gây ra tai nạn xe cộ, đối với cô mà nói có thể là một sự giải thoát.

Sau khi chết đi, cô sẽ không phải bận tâm đến con người tên là Diệp Thiên, cho dù bất luận là ai đi nữa, cũng không thể làm cho cô đau đớn hơn. Chỉ có vậy, cô sẽ chấm dứt cuộc sống như này, và bắt đầu một khởi đầu mới mẻ hơn.

Cô từ trước đến nay, luôn đối với người khác rất biết phải trái nhưng đối với tương lai của chính mình, cô lại tuyệt vọng đến mức này. Cô muốn chết, rồi sau đó, lại hàng nghìn những suy nghĩ khác phóng đại lên trong đầu cô, nhìn chiếc gương chiếu hậu, cô nở nụ cười chua chát, cười đến mức rơi cả nước mắt.

Long Tại Nham nhíu mày, khi vừa mới bắt đầu, anh còn sợ hãi tiếc thay cho chiếc xe của cô, nhưng mà hiện tại trông cô rất thoải mái, rõ ràng là muốn chết! Anh muốn chinh phục cô không phải muốn hại chết cô!

Cô không hề quan tâm đến bộ dáng đang không muốn sống của mình, cũng may trên đường không có nhiều xe, vài lần anh muốn vượt lên ép cô dừng xe lại, nhưng cô lại như một cái đuôi bơi đi trong nháy mắt.

Chu Lạc Khiết lướt qua xe của anh, đảo tay lái, rồi đạp chân ga, Long Tại Nham so với cô nhanh hơn một chút, đuôi xe quét ngang chặn trước mũi xe của cô.

Tiếng phanh xe chói tai rít lên, cuối cùng cũng ép được cô dừng xe, thân xe của cô kéo đầu xe của anh đi được một đoạn, dấu vết ma sát mạnh hằn rõ trên mặt đường, rồi xe anh dừng lại.

Chu Lạc Khiết nằm trên tay lái, thở hổn hển, không phải vẫn là sợ chết sao? Ngay cả không thể hủy hoại cuộc sống bằng cách này, thì cô cũng vẫn còn quyến luyến nó, dù là với kẻ lạnh nhạt, tàn nhẫn như Diệp Thiên, thì ra đúng là cô vẫn không nỡ.

Long Tại Nham mở to mắt ra, ngực phùng phùng lửa giận, cô gái này có lá gan to thật đấy, ngay cả tính mạng của mình còn dám đánh cược, vừa rồi khi cô lái xe phóng tới, hắn thật sự nghĩ cô cứ vậy đâm vào.

Hắn đột nhiên mỉm cười, chính mình cũng thật sự không thể hiểu nổi, rõ ràng không chắc chắn vậy mà hắn vẫn làm, nếu nếu vào giây cuối cô không đổi ý, như vậy đêm nay có khả năng hắn và cô đã cùng chết ở nơi này, nhiều lần sinh tử như vậy, trải qua bao nhiêu mưa bom bão đạn, vậy mà bây giờ hắn lại vì một người phụ nữ suýt chút nữa phải trả giá bằng cả mạng sống của mình.

Long Tại Nham xuống xe, cũng không bước đến gọi cô, chỉ dựa vào trên xe mình, trong chớp lát cô cũng mở cửa xe bước xuống, Long Tại Nham bước qua, đứng trước mặt cô, bình tĩnh nhìn cô, hai người chỉ cách nhau một bàn tay, hắn lại ngửi thấy trên người cô một mùi hương quen thuộc, phảng phất nhàn nhạt trong không khí, theo hô hấp tản mát ra mọi nơi trên cơ thể hắn.

Long Tại Nham say mê hít sâu, mái tóc cô bị gió thổi tung lên, sợi tóc lướt qua trên mặt hắn, hắn thay cô vuốt lọn tóc, bàn tay cũng trượt đến vào sau gáy cô, làm cho cô ngẩng mặt lên đối diện với hắn, một tay đặt ở bên hông cô, hắn chậm rãi cúi đầu xuống, mặt của hắn phóng đại dần trong ánh mắt không có chút thần thái nào của cô.

Chu Lạc Khiết xoay mặt đi, một nụ hôn nóng rực dừng lại trên khuôn mặt cô, Long Tại Nham nhú mày, khóe miệng lộ ra ý cười, ở bên tai cô hỏi: “Muốn chết à? Sống sót cũng là chuyện cần nhiều can đảm, tôi còn tưởng rằng cô là một người phụ nữ dũng cảm!”

Chu Lạc Khiết ngây ngẩn nhìn ra một điểm nào đó đằng xa, hắn thấy thú vị khi bây giờ cô không còn dùng nụ cười xã giao với hắn, không nói những chuyện khách sáo với hắn, lúc này cô chỉ là một người phụ nữ làm cho hắn cảm thấy thú vị, mà không phải là người phụ nữ của Diệp Thiên.

Mí mắt của cô run rẩy, vẫn một mực im lặng. Long Tại Nham lùi lại, đưa tay ra, nói: “Đi theo sau tôi”

Hắn bước lên xe, lái đi mấy chục thước, mới nhìn lên gương chiếu hậu thấy cô cũng lên xe, hai người một trước một sau lái xe đến một chỗ trống trải rồi dừng lại bên lề đường.

Lại xuống xe lần nữa, Chu Lạc Khiết đã trở lại dáng vẻ bình tĩnh và lý trí của cô.

Cô biết đêm nay những hành động mất kiểm soát của mình sẽ đem lại rắc rối cho bản thân, có điều, nếu hắn thật sự đưa cô vào cái tình thế bắt buộc kia, cho dù cô có thật cẩn thận đi nữa, cũng sẽ không tránh được. Trẻ hơn cô, xinh đẹp hơn cô, có cá tính hơn cô, những người phụ nữ biết điều hơn cô chắc là hắn cũng đã gặp qua nhiều, thật ra cô cũng tò mò điều gì ở mình đã thu hút hắn.

Chu Lạc Khiết châm điếu thuốc, phun ra làn khói nhanh chóng bị gió thổi đi, cô nói: “Rốt cuộc anh muốn làm gì!”

“Chu tiểu thư rất thông minh, sao lại không hiểu, hay là thành ý của tôi chưa đủ!”

“Vậy chỉ sợ anh nhìn lầm rồi, tôi không đủ thông minh, cũng chưa bao giờ dám đi phỏng đoán tâm tư người khác, nhất là một người đàn ông thâm sâu khó lường như Long tiên sinh.”

“Tôi vốn nghĩ chúng ta có thể bỏ qua quá trình dụ dỗ cũng như bị dụ dỗ kiểu như thế này chứ, Chu Lạc Khiết! Tôi muốn em, tôi muốn em trở thành người phụ nữ của tôi!”

Ngón tay kẹp điếu thuốc lá của Chu Lạc Khiết hơi run run, cô hít một hơi thật sâu, nở nụ cười: “Long tiên sinh, tha thứ cho tôi chỉ biết trung thành với một người, đã theo một người thì phải trung thành với người đó cho đến chết”.

Cô mở cửa xe: “Long tiên sinh nếu đã muốn dạng phụ nữ nào mà không thể có, cần gì phải đi kiếm người đàn bà hư hỏng của Diệp Thiên, mặc ở trên chân chỉ sợ cũng không thấy thoải mái.” Nói xong, cô ngồi vào trong xe, khởi động xe rời đi.

Long Tại Nham nhìn xe cô đi xa, mày khê động, nghe cô nói mình là người đàn bà hư hỏng, một câu giầy xéo chính mình, trong lòng hắn thấy khó chịu. Cô gái này, hắn không thể buông tay!

Lúc Chu Lạc Khiết về nhà thì trời đã hửng sáng, cô không bật đèn, nhờ một chút ánh sáng hắt ra từ ngói biệt thự, khi đi ngang qua phòng của Diệp Thiên cô bỗng đứng lại, nhớ tới lúc ở bãi đỗ xe, cảnh hắn dẫn theo Trương Đình rời đi, cô không có can đảm gõ cửa, cô sợ hắn sẽ đem người phụ nữ ấy về căn phòng này.

Cuối cùng cô thở dài xoay người, đẩy cửa phòng mình, ánh sáng hắt ra từ ngọn đèn treo tường vừa bật công tắt, đột nhiên một dáng người xuất hiện trong căn phòng dọa cô giật nảy mình, thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

Diệp Thiên ngồi trên giường cô, tựa lưng vào thành giường, đôi chân dài bất chéo, đôi mắt sắc như nước nhìn cô.

25. Chương 25: Cho Dã Thú Cản Xé Lẫn Nhau

Chu Lạc Khiết không để ý đến vẻ kỳ quái của Diệp Thiên, vào trong phòng cũng không thèm nhìn hấn, thay áo ngủ, xốc chiếc chăn bị hấn đè lên một nửa rồi chui vào trong. Nếu như bình thường, cô tuyệt đối không thể không để ý đến đôi mắt ấy, nhưng mà đêm nay cô thật sự không còn hơi sức đâu để mà hầu hạ tâm tình của hấn nữa.

Cô cũng không quản xem vì sao giờ này hấn ở trong phòng cô, càng không muốn biết hấn đeo cái bộ mặt kia là đang có điều gì tức tối.

Đương nhiên Diệp Thiên không thể để yên cho cô đi vào giấc ngủ như vậy, hấn xốc chăn lên, đêm nay cảm xúc của Chu Lạc Khiết đã đến cực hạn, không đợi hấn chủ động đưa tay túm lấy cô, cô liền lập tức từ trên giường trườn xuống, cô và hấn trợn mắt nhìn nhau!

Đêm nay cô như vậy là dám công khai phản kháng hấn, đây là lần đầu tiên, Diệp Thiên giật mình, lập tức liền cười lạnh nói: “Sao, khó chịu à!”

Chu Lạc Khiết cắn chặt răng nhẩn nhện, nhưng mà chung quy vẫn là không đề xuống được cơn tức giận, bất chấp có hậu quả gì đi chăng nữa, cô nhìn hấn cao giọng quát: “Đừng vậy! Chịu không nổi, rốt cuộc tôi cũng không chịu nổi anh! Rốt cuộc tôi cũng không chịu nổi cuộc sống qua ngày như vậy, sống không bằng chết! Diệp Thiên, hôm nay cuối cùng tôi cũng biết vì sao lúc ấy anh không giết tôi, anh muốn mỗi ngày tra tấn tôi thế này, làm cho tôi mỗi giây mỗi phút như sống trong địa ngục, mỗi ngày qua đi sống mà không bằng chết phải không!” Cô cười đến bi thương: “Không cần như vậy, tôi như thế nào cũng không làm thất vọng Thiệu Nhiên Nhiên của anh đâu”

Vừa mới nói xong, hấn như một con dã thú bị chọc giận, đột nhiên đang quỳ trên giường bật đứng lên, hung hăng nâng mặt cô lên: “Cô dám! Cô dám dùng tên của cô ấy! Cô xứng sao!”

Trên trán hấn nổi toàn gân xanh, ánh mắt giận dữ, bởi vì cuồng nộ mà khuôn mặt có chút vặn vẹo.

Cô phản kháng, kêu lên: “Thiệu Nhiên Nhiên của anh dù có tuyệt thế vô song thì sao chứ, đáng tiếc cô ta không còn mạng sống đến bây giờ! Cũng không biết cô ta mệnh không tốt hay do anh tạo nghiệt lắm, anh biết không, đây là báo ứng!” Hôm nay bằng bất cứ giá nào, cô hoàn toàn không quan tâm đã bao nhiêu năm! Cái tên Thiệu Nhiên Nhiên sau khi chết, nhưng người bên cạnh hấn bất luận là kẻ nào cũng không dám nhắc đến cái tên này, nhiều năm qua cô ở bên hấn như vậy cũng không bền vững, chắc chắn, cũng chỉ vì Thiệu Nhiên Nhiên kia. Cho dù đến hôm nay, nhắc tới cái tên Thiệu Nhiên Nhiên này hấn vẫn còn phát cuồng như vậy!

Diệp Thiên bẻ các đốt ngón tay kêu răng rắc, hấn đặt hai đầu gối đang quỳ của cô lên trên đùi mình, giữ cô không phản kháng, một phen tung cú đấm trên mặt cô, trong tay run lên cảm giác đau đớn nhắc nhở chính hấn đã xuống tay mạnh đến cỡ nào. Đầu có cảm giác ong ong, không biết có phải vì dùng sức hay không, hấn lùi về phía sau, cô cũng bị hấn tát cho một cái lùi về tận cuối giường, cô cười lớn hơn nữa: “Diệp Thiên, quá đủ rồi, bây giờ anh có thể một lần làm tôi bị thương, xem như tôi cầu xin anh, thật sự, Thiệu Nhiên Nhiên của anh nếu trên trời có linh nhất định biết được lúc này tôi có mấy phần sống không bằng chết, cô ấy cũng sẽ cảm thấy thỏa mãn, cho nên anh đối với cô ấy coi như là đã trả được thù, anh coi như là phân phát tử bì, cho tôi một con đường giải thoát đi!” Một bên mặt cô in hấn năm ngón tay, lập tức sưng lên, khóe miệng cũng rớm máu. Làm cho nụ cười của cô càng thêm chua xót lòng người.

Nhưng, Diệp Thiên đang thở phì phò, hấn tức giận chính là vì mấy câu nói đó của cô, không có cách nào phản kháng, hấn kéo vạt áo của cô rồi đem nhấc bổng lên: “Nhịn nhiều năm như vậy thật không đành lòng! Bây giờ mới cảm thấy khó chịu? Cô rất quan tâm đến bản thân nhỉ, Chu Lạc Khiết! Muốn tôi buông tha cô, cô chờ xem sao tôi lại không thể buông tha cho cô được!”

Làm cho hấn phần nộ không chỉ có ba chữ Thiệu Nhiên Nhiên này, mà bởi hấn biết rõ đêm nay mỗi câu cô nói đều là cố ý chọc giận hấn, cô dùng phương thức này để biểu đạt sự bất mãn, phản kháng của mình, thế nhưng cô lại nói ở bên cạnh hấn mỗi ngày sống không bằng chết! Cho dù là sống không bằng chết, đã nhiều năm như thế, cô cũng chưa từng nói một tiếng, vì sao bây giờ không nhịn nổi nữa, vì sao! Từ khi nào mà cô quần quýt xung quanh Long Tại Nham! Trước mắt của hấn lại dám liếc mắt đưa tình!

Hấn bắt đầu giơ tay xé rách quần áo của cô, cuối cùng Chu Lạc Khiết không chịu nổi, bị buộc đến mức phải liều chết phản kháng, hai người đều dùng toàn lực để đấu nhau, giống như hai con dã thú đang cắn xé lẫn nhau, phải có người máu chảy đầm đìa, phải có người chết trước, trận chiến này mới có thể chấm dứt!

Sức lực của cô không bằng hấn, cho dù có đánh cược tính mạng đi chăng nữa, cuối cùng tay chân vẫn bị hấn giữ chặt cố định ở phía trên, khi hấn bắt đầu kéo quần của cô xuống, mãnh liệt ngang ngược tiến vào thân thể cô, tính tự trọng trong lòng cô lại một lần nữa bị xé rách, một sự nhục nhã mơ hồ.

Cô cũng không ngừng phản kháng, không chịu nhích nhàng theo sự chuyển động của hấn, phía thân dưới va chạm mạnh mẽ, cô cũng không biết đau đớn, nếu có thể, cô còn tưởng cứ cùng hấn kéo dài như vậy, trên tủ đầu giường một chiếc bình sứ vì sự rung chuyển mà chuẩn bị rơi xuống, hấn ở trên người cô, nhanh tay nhanh mắt, vươn tay qua ném đi, chiếc bình gốm tinh xảo dừng ở sát đầu cô, vỡ thành vô số mảnh nhỏ sắc bén.

Cô bắt được một mảnh nhỏ trong đó, đáng tiếc cổ tay cô bị hấn ngăn chặn, không thể giơ lên. Cô không buông tay, gắt gao nắm lấy, máu tươi theo mảnh gốm nhỏ trong tay cô chảy xuống. Tay hấn theo tay cô đi xuống, lấy từ trong lòng bàn tay cô miếng gốm nhỏ ném xuống, cô thừa dịp hấn buông tay, trong nháy mắt nắm lấy một mảnh nhỏ khác của ấm trà nhằm vào lưng hấn đâm tới, hấn phản ứng lại rất nhanh, cổ tay chấn qua, lòi ra cả một vết máu dài, thật sâu, hấn nhíu mày, cố gắng đoạt lấy hung khí trong tay cô.

Cô đã không muốn sống nữa, cũng không bận tâm mình có đau hay không, chỉ cố liều mạng phản kháng, đoạt lại miếng gốm nhỏ kia vốn đã tạo đầy vết thương trên tay cô, toàn bộ cổ tay cùng bàn tay máu chảy đầm đìa, tất cả là một màu đỏ chói mắt.

Diệp Thiên rốt cục đứng lên khỏi người cô, quần áo hấn cũng toàn vết máu, không biết là máu của cô, hay là của mình.

Chu Lạc Khiết ngửa mặt nằm trên giường, ánh mắt cô mờ dần nhìn trần nhà, cô đã không còn khóc từ lâu, chỉ có những giọt nước theo khóe mắt chảy xuống, trong tay kia vẫn còn nắm mảnh gốm nhỏ, tay, nắm chặt, mảnh vỡ nhỏ ấy lại khứa vào miệng vết thương, chỉ có chết, chỉ có như vậy mới không cảm thấy đau, nhưng cô biết rằng Diệp Thiên sẽ không để cho cô chết.

Diệp Thiên cũng không còn sức lực, hấn chậm rãi đứng lên, nhìn cô nói: “Nếu muốn chết thì cứ chết, có thể, khi nào thật sự muốn chết, nói cho tôi một tiếng, tôi sẽ làm cho Chu Nhất Minh chôn cùng với cô, cũng không uống cô bao năm qua là người chị gái tốt!”

Những giọt nước trong mắt cô càng nhiều nhưng ánh mắt ấy cũng chứa nhiều phần hung dữ, cô không thể chết được, trên đời này cô vẫn còn có một người thân, nếu không nghĩ đến em trai mình, không ít lần cô nghĩ đến việc kết liễu mình. Trong phòng yên tĩnh trở lại, cô nằm trên sàn, buông mảnh vỡ, tay giơ lên trước mặt, chậm rãi mở ra, máu tươi nhỏ từng giọt trên mặt, cô bị thương nhắm mắt lại.

26. Chương 26: Trên Đời Này, Anh Là Con Quỷ Lợi Hại Nhất

Buổi tối, trong bệnh viện rất yên ắng, Giang Thiếu Thành đi ở ngoài hành lang chỉ nghe thấy tiếng bước chân của chính mình. Trên hành lang, chỉ có một người y tá trực đêm vừa đi ra từ một phòng bệnh, y tá này anh cũng biết.

Do tối hôm qua anh đưa Mộc Cận đến đây, cho nên y tá còn nhận ra anh, nhìn anh gật đầu nói: “Anh đến phòng số bảy thăm bệnh nhân, cô ấy vừa mới uống thuốc xong và ngủ rồi.”

Giang Thiếu Thành nói tiếng cảm ơn rồi đi tới phòng bệnh của Mộc Cận, chần chừ ở cửa vài giây rồi mới đi vào, cô quả thật đang ngủ, đưa lưng về phía cửa ra vào, một mái tóc dài xõa tung trên chiếc gối.

Anh ngồi ở mép giường nhìn cô ngủ đến thần thờ, vừa rồi từ Mỹ thành đi ra rõ ràng anh muốn trở về nhà, nhưng mà khi xe dừng thì lại là đứng trước cổng bệnh viện. Anh cũng không biết chính mình làm sao nữa, anh cũng nhớ buổi sáng khi rời đi, có nói tối sẽ không đến thăm cô, trong mắt cô lúc ấy hiện lên vẻ buồn chán rõ rệt, lại giống như mang một nỗi khát vọng đang bùng lên, hết đứa trẻ nhỏ. Kỳ thật, cô cũng chính là một đứa nhỏ, luôn làm cho người khác không đành lòng từ chối.

Giang Thiếu Thành lẳng lặng ngồi đó, thay cô kéo chăn, vuốt ve khuôn mặt cô, rồi đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Vừa xoay người, tay đã bị giữ chặt, anh quay lại, đôi mắt tràn đầy vẻ vui mừng nhìn anh: “Em biết anh sẽ đến mà.” Bộ dạng kia rõ ràng cô không phải người vừa mới ngủ dậy.

Giang Thiếu Thành nắm tay, ngồi xuống nói: “Em không ngủ sao.”

“Ngủ không được, cũng không dám ngủ, nghe nói trong bệnh viện có rất nhiều ma lang thang, chúng sẽ cướp mất linh hồn của con người.”

“Nha đầu, trên đời này làm gì có quỷ, cho dù có, đáng sợ nhất là con người, không phải quỷ, biết không.”

Cô chậm rãi lắc đầu: “Có, trên đời này có quỷ, anh Thiếu Thành, anh chính là con quỷ lợi hại nhất.” Cho nên cô mới như mất hồn mất vía, không thể là chính mình.

“Nhìn xem, nhớ rõ là em sợ anh.”

“Đúng vậy, em sợ anh, nhưng có anh bên cạnh em lại cảm thấy an toàn, chỉ cần có anh ở đây, những con quỷ khác đều không dám tới gần em”.

“Cái gì mà đánh mất linh hồn chứ.”

“Anh Thiếu Thành, em biết anh hiểu được em đang nói gì.”

Anh vỗ nhẹ lên đầu cô: “Ngủ đi, đã khuya rồi.”

“Được, chờ em ngủ anh mới được đi”

Đợi cho đến khi tiếng thở của cô đều đều, Giang Thiếu Thành mới đem tay cô nhét vào trong chăn, đi ra ngoài.

Lần này Mộc Cận đã ngủ say, lúc cô tỉnh dậy trời đã sáng, bác sĩ của cô đã đến phòng bệnh thăm khám, nói một lát nữa cô có thể xuất viện.

Long Tại Nham đến bệnh viện vào 8 giờ sáng, anh cho người đi làm thủ tục xuất viện cho Mộc Cận, nói: “Đi thôi, anh đưa em về nhà. Anh gọi điện thoại dặn dì Trâu ở nhà làm đồ ăn ngon chờ em về.”

“Bây giờ? Xuất viện nhanh như vậy sao?”

“Nhanh? Em còn muốn ở trong bệnh viện đến bao giờ nữa. Được rồi, nhanh thay quần áo đi.”

“Nhưng mà”

“Không nhưng gì hết” Long Tại Nham thở dài: “Đừng đợi nha đầu, cậu ta sẽ không đến, cậu ta không rảnh.”

Mộc Cận chưa từ bỏ ý định nói: “Làm sao anh biết được.”

“Anh làm sao không biết, cũng chỉ có em, một nhóc con ngu ngốc.” Đêm qua, sau khi cùng Chu Lạc Khiết chia tay, anh định tới bệnh viện xem cô, xe đi đến cổng liền nhìn thấy Giang Thiệu Thành đang từ bệnh viện đi ra.

Anh nhanh tắt đèn xe, ngồi ở trên xe nhìn Giang Thiệu Thành đi rồi, anh cũng không lên tầng thăm Mộc Cận, chỉ thấy nỗi bất an trong lòng dâng lên càng cao. Nếu Giang Thiệu Thành cố tình lợi dụng đứa em gái nhỏ cô đơn Mộc Cận, lấy tình cảm của cô nhóc này ra trêu đùa thì tương lai Mộc Cận sẽ chịu tổn thương rất lớn.

Cho dù Giang Thiệu Thành mềm lòng trước cô, đối với Mộc Cận là thật lòng, nhưng là có Mộc Thường Phong sẽ là lá chắn, hai người cũng khó mà thành đôi.

Cho nên mặc kệ Giang Thiệu Thành là thật lòng hay giả dối, đối với Mộc Cận mà nói đều không phải chuyện tốt. Anh cùng Mộc Cận là thân thiết hơn anh em ruột, đương nhiên không muốn nhìn thấy đứa em gái này sẽ đau khổ vì hai chữ tình yêu, đành phải nhân lúc cô chưa rơi quá sâu vào, thay cô kết thúc mối tình chưa bén lửa này.

Mộc Cận cầm lấy quần áo cố ý kéo dài thời gian, cô nghĩ đến tối qua anh còn đến thăm mình, hôm nay sáng sớm nhất định sẽ đích thân đến đón cô xuất viện, tuy rằng anh đã từ chối nhưng cô vẫn cảm nhận được anh luôn dùng thái độ dịu dàng đối với cô.

Tựa như tối hôm qua, anh nghĩ rằng cô đang ngủ, chỉ im lặng ngồi ở mép giường nhìn cô, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô. Mộc Cận tin tưởng anh đối với cô không hề thờ ơ. Nếu anh kiên quyết nghĩ rằng không thể cho cô một cuộc sống yên ổn, cô sẽ nói với anh, cô không cần bất kì lời hứa hẹn nào, ở một chỗ cùng anh, cô biết tương lai của mình có thể nguy hiểm, cho dù là phiêu bạt khắp nơi, ăn bữa no bữa thiếu cô cũng đồng ý.

Cô có thể giống người mẹ đã qua đời của mình, vì yêu mà bỏ qua cuộc sống yên ổn của một người phụ nữ. Bởi vì với hai người phụ nữ như mẹ và cô, chỉ cần được ở bên cạnh người mình yêu sẽ bất chấp tất cả.

Ra khỏi cổng bệnh viện, lúc ngồi trong xe, cô còn ngóng xem anh có thể đã đến hay chưa.

Long Tại Nham nhìn cô như vậy thở dài: “Em nhìn em xem, có chỗ nào giống con gái không chứ?”

Mộc Cận làm nũng, đẩy đẩy cánh tay anh: “Anh Tại Nham, là anh nói em nên dừng cảm một chút.”

“Em là trẻ con, không cần quá dừng cảm”

“Đối với anh em đâu phải đứa bé gái bình thường, không phải sao!”

Long Tại Nham bắt đắc dĩ nhìn cô, hỏi: “Thiệu Thành có chỗ nào hấp dẫn em đến vậy? Sao đã sớm xác định tình cảm với cậu ta?”

Mộc Cận nghĩ nghĩ, nói: “Em cũng không biết được, nhưng em biết khi ở cùng một chỗ với anh ấy, dù chỉ là im lặng nhìn anh ấy, cũng cảm thấy rất hạnh phúc.”

Long Tại Nham bần chồn, nói: “Mộc Cận, có lẽ là vì em quá cô đơn”

“Anh Tại Nham, em có lẽ chuyện khác em không hiểu, nhưng mà em hiểu tình cảm của chính mình”

Long Tại Nham không nói thêm gì nữa, về đến nhà, chờ cô lên tầng xong, anh quay ra nhìn dì Trâu nhỏ giọng dặn dò: “Về sau nếu Mộc Cận đi ra ngoài, bác hỏi một chút xem cô ấy đi đâu, hoặc gọi điện cho tôi, không thể để cô ấy tự do như vậy, nếu xảy ra chuyện gì, bác và tôi đều không có cách nào nói chuyện với Mộc gia đâu.”

Lần này Mộc Cận bị thương nằm viện, dì Trâu vô cùng lo lắng, tuy rằng không biết có chuyện gì xảy ra nhưng nghe Long Tại Nham nói, cũng không khỏi lo lắng.

Trước đây thấy, mỗi lần Mộc Cận đi ra ngoài trở về đều rất vui vẻ, không còn buồn bã như trước. Trước kia lại rất ít khi nhìn thấy tươi cười, nay lúc nào cũng bắt gặp nụ cười trên mặt. Hơn nữa lại cùng Giang Thiệu Thành ở chung một chỗ, không có gì là đáng lo lắng cả, cho nên bà cũng không hỏi nhiều, ai ngờ cô bị thương phải nhập viện. Dì Trâu liên tục gặt đầu: “Cậu yên tâm, tôi sẽ chú ý.”

Mộc Cận vào phòng rồi nằm xuống giường, cầm di động trong tay chờ đợi Giang Thiệu Thành sẽ gọi điện tới. Trên đường trở về, nghe Long Tại Nham nói Giang Thiệu Thành buổi sáng phải đi làm một chuyện quan trọng, cô cũng không biết là thật hay giả, cô sợ gọi điện sẽ khiến anh phân tâm mà xảy ra nguy hiểm, nên đành ném điện thoại sang một bên.

Cho dù anh cố ý trốn tránh cô, cũng trốn không được vài ngày, vào đêm giao thừa, cô lại có thể trở về Mộc gia ăn cơm, đến lúc đó anh cũng sẽ nhất định xuất hiện ở Mộc gia.

Cô nghĩ, lần sau gặp mặt, nhất định phải hoàn toàn đánh tan mọi băn khoăn của anh, cho anh biết quyết tâm của cô, muốn anh hiểu được, đi theo anh, cho dù không có ngày mai, cô cũng đồng ý.

Nhưng cô không biết mình suy nghĩ quá đơn thuần, mọi thứ đều muốn đơn giản hóa đi. Cô chỉ một mực nghĩ rằng, chỉ cần mình và anh ở cùng với nhau, không biết được rằng, vấn đề giữa anh và cô chính là cô không thể nắm giữ được trái tim anh.

27. Chương 27: Nỗi Đau Lớn Nhất Lại Do Người Ta Yêu Mang Lại

Đêm 30 tết, ven đường phố xá giăng đèn rực rỡ như ban ngày, Mộc Cận ngồi ở trong xe nhìn ra bên ngoài. Trên quảng trường cách đó không xa có ánh sáng phát ra từ những ngọn đèn treo xung quanh đài phun nước lung linh như ngọc, nghe nói mỗi năm vào đêm này, rất nhiều đôi yêu nhau thường tụ tập ở nơi này trong thành phố, cùng nhau chờ đợi tiếng chuông mừng năm mới, hứa hẹn lâu bền mãi mãi.

Dẫu sự rất khắc nghiệt, dẫu cho chỉ là chuyện do người xưa truyền lại, nhưng cô một lòng tin tưởng vào câu chuyện cổ tích này.

Khi Mộc Cận bước vào Mộc gia thì nhìn thấy Long Tại Nham ở đó, anh đang trò chuyện với Mộc Thường Phong trong phòng khách, Mộc Cận nhìn xung quanh, Mộc Thường Phong ngoác tay với cô, nói: “Nhìn cái gì, qua đây với cha.”

Mộc Cận ngồi xuống bên cạnh Mộc Thường Phong, cô muốn biết vì sao Giang Thiệu Thành không tới, lại ngại không dám mở miệng. Mãi cho tới lúc ăn cơm Giang Thiệu Thành mới từ ngoài trở về, anh gạt đầu với Long Tại Nham và Mộc Thường Phong rồi nói: “Xin lỗi, Mộc gia, tôi tới trễ.”

Mộc Thường Phong khoát tay, nói: “Ngồi đi.”

Mộc Cận đã nhanh đứng lên, kéo lấy tay của anh về phía mình, hỏi: “Anh Thiệu Thành, sao bây giờ anh mới tới.”

Giang Thiệu Thành thờ ơ gỡ tay cô ra ngồi xuống, nói: “Có chút việc nên đến trễ.”

Mộc Thường Phong nhìn thấy cảnh tượng bất ngờ như vậy, tay cầm đũa cứng đờ, con ngươi co lại.

Nhưng tức khắc sắc mặt đã trở lại bình thường, thái độ chỉ thoáng qua đó, cả Long Tại Nham và Giang Thiệu Thành đều nhận ra, nhất là người đã đi theo Mộc Thường Phong nhiều năm như Long Tại Nham, rõ ràng lúc này Mộc Thường Phong rất không hài lòng.

Tuy mấy năm này, phần lớn công việc Mộc Thường Phong đã thả tay cho thuộc hạ giải quyết, thoát nhìn bề ngoài có vẻ hòa hảo, dễ gần, thậm chí cũng không khác những người lớn tuổi bình thường là bao, nhưng dù sao đã trải qua cả đời, tuổi đã lớn nhưng uy phong vẫn còn, huồng hồ còn là chuyện liên quan tới Mộc Cận, quả thật đã chọc vào điểm nhạy cảm của ông.

Những người ở đây chỉ có Mộc Cận là không cảm nhận được bầu không khí đã thay đổi, trên bàn cơm cũng không che giấu vẻ yêu mến đối với Giang Thiệu Thành.

Sau khi ăn xong, Mộc Cận nói rằng là muốn bắn pháo hoa, Mộc Thường Phong cho người đặt vài cái hộp ở trong sân, cô muốn kéo Giang Thiệu Thành cùng chơi, Giang Thiệu Thành cười nhạt, từ chối: “Em đi đi, đàn ông sao lại chơi những thứ này.”

“Đi mà, đi mà, một mình em chơi cũng không vui.”

Mộc Thường Phong vẫy tay với Giang Thiệu Thành: “Đi thôi, hiếm khi thấy con bé vui vẻ.”

“Đi thôi, anh Thiếu Thành, cha cũng nói muốn anh ra chơi với em.”

Mộc Thường Phong đan tay sau lưng đứng cạnh Long Tại Nham nhìn Mộc Cận, ông nói với Long Tại Nham: “Bao lâu rồi không thấy con bé vui như vậy.”

Long Tại Nham nói: “Em ấy vẫn còn là một cô bé, sang năm mới đương nhiên sẽ thấy thích thú.”

“Cô bé, ta cũng hy vọng nó mãi mãi chỉ là một đứa trẻ, con gái lớn rồi, người cha này cũng nên lo lắng rồi, cậu xem...” Mộc Thường Phong nâng cằm hướng về phía Mộc Cận, nói: “Lớn rồi, làm cho nó cười cũng không phải người cha này nữa.”

Trong vườn, Giang Thiếu Thành giúp Mộc Cận đốt pháo hoa, từng đợt pháo hoa nổ bung những màu sắc rực rỡ trên bầu trời, cô nắm lấy cánh tay Giang Thiếu Thành nhún nhảy vui vẻ, nét cười trên mặt cũng sáng rực như pháo hoa. Thi thoảng cô cũng sẽ quay đầu lại nhìn cha mình, Mộc Thường Phong cũng nở nụ cười yêu thương với cô, vẫy vẫy tay với cô.

Đêm 30 năm nay đối với Mộc Cận mà nói đã trở thành kỉ niệm quý báu nhất đời cô, mà người cô yêu giúp cô đốt pháo hoa đầy trời, cha cô và anh trai cũng đứng sau cô, người cô yêu và những người yêu cô đều bên cạnh cô, không có gì so được với hạnh phúc này, cô cho rằng mình có thể mãi mãi hạnh phúc như vậy.

Nhưng mãi những năm sau đó cũng không còn những giây phút như thế này nữa, đời này tổn thương đau đớn nhất, sâu nặng nhất lại là do chính tay người mình yêu gây ra.

Mộc Thường Phong nhìn một lát, hỏi: “Chuyện từ lúc nào.”

Long Tại Nham nhìn ông tuy vẫn là khuôn mặt mang nụ cười nhìn về phía Mộc Cận, cũng không thấy vẻ gì là giận, nhưng cũng hiểu được câu nói nhàn nhạt của ông có ý gì, cũng biết chuyện như vậy cơ bản không thể gạt được Mộc Thường Phong, lại không dám giả như không biết, chỉ giải thích đơn giản: “Ngoại trừ Mộc gia và tôi, bên ngoài Mộc Cận cũng không giao thiệp với người nào, vì gần đây bận chuyện triển lãm tranh của bạn cô ấy nên có đi cùng với Giang Thiếu Thành, tâm lý có phần ỷ lại vào cậu ta cũng rất bình thường, Thiếu Thành cũng chỉ coi cô ấy là em gái.”

“Hửm?” Mộc Thường Phong nhíu mày: “Xem ra những chuyện ta không biết còn rất nhiều, nhắc đến triển lãm tranh, ta nhớ bạn của con bé gọi là cái gì Lục...”

”

“Lục Thừa.”

“Phải rồi, Lục Thừa, ta đã nhìn thấy bức ảnh, thằng bé này lớn lên cũng không khác mấy, nghe nói cha mẹ đều làm nông, trẻ nông thôn thì thành thật, vượt trội như vậy cũng không dễ gì, chuyện triển lãm tranh sang năm giao cho cậu tự xử lí, đây là việc đầu tiên con bé Mộc Cận nhờ ta làm cho nó, cậu nên chú tâm một chút, đừng để người khác làm lỡ việc.”

“Vâng, Mộc gia, ông yên tâm đi, tôi sẽ sắp xếp.”

Mộc Thường Phong nhìn về phía Mộc Cận, nói: “Đêm nay đừng cản con bé, cứ để nó chơi cho thỏa thích một chút, lát nữa, cho người chở nó quay về, ta đi nghỉ trước.”

Ông xoay người, tay vỗ lên vai Long Tại Nham: “Ở lại dùng điểm tâm đi.”

Long Tại Nham trả lời: “Vâng, Mộc gia.”

Ban này Mộc Thường Phong đột nhiên nhắc tới Lục Thừa, điều này làm cho Long Tại Nham có linh cảm không tốt, có thể lỡ mớ đoán được ý định của Mộc Thường Phong, hắn nhìn qua Mộc Cận còn đang bận rộn bắn pháo hoa, thở một hơi dài, thực sự chưa biết gì cả.

Vài thùng pháo hoa nhanh chóng được đốt hết, chùm pháo hoa cuối cùng trên nền trời vẽ ra một hình trái tim, cô nhớ tới cảnh pháo hoa trên quảng trường, đài phun nước, còn cả một đôi tình nhân tựa vào nhau, tóc mai chạm vào tai đối phương, cô nói: “Anh Thiếu Thành, chúng ta đi ra ngoài đi, em dẫn anh tới chỗ này.”

Giang Thiếu Thành phỉ phỉ bụi tro bám trên tay, nói: “Đã trễ vậy rồi, còn đi đâu?”

“Sao lại trễ, anh quên à, đêm nay phải đón giao thừa, không thể ngủ được, anh đợi em một chút, em nói với cha một tiếng.” Quay đầu chỉ thấy có mình Long Tại Nham đứng đó.

Long Tại Nham đi về phía hai người, Mộc Cận hỏi: “Anh Tại Nham, cha em đâu?”

“Mộc gia đi ngủ rồi.”

“Sớm như vậy đã đi ngủ?” Mộc Cận lo lắng nói: “Cha em không khỏe hả?”

“Không phải.” Phải nói là tâm trạng không vui mới đúng, Long Tại Nham nói: “Không còn sớm nữa, anh cho người đưa em về.”

“Không được, em muốn đi chỗ này với anh Thiếu Thành.”

“Lần sau đi, bây giờ anh có chuyện phải bàn với Thiếu Thành.”

Mộc Cận biết bọn họ cần bàn những chuyện quan trọng, cũng không cố nữa, chỉ hỏi: “Khi nào thì hai anh nói chuyện xong?”

“Nhanh thôi, ngoan, quay về ngủ sớm.”

Đưa Mộc Cận lên xe xong, Long Tại Nham quay lại nói với Giang Thiếu Thành: “Đi thôi, đi làm một ly.”

28. Chương 28: Tuổi Trẻ, Dễ Dàng Tin Tưởng Vào Tình Yêu

Hai người cùng nhau về nơi ở của Long Tại Nham, chỗ ở của Long Tại Nham giống như một chi nhánh của Mộc gia, trông không giống với nơi ở bình thường của một người đàn ông độc thân, khu vườn có gần với những kiến trúc châu Âu.

Giang Thiếu Thành theo hần lên lầu, ngồi xuống ở quầy bar ngoài phòng khách, Long Tại Nham với lên chiếc tủ sắt tường lấy chai rượu cùng hai chiếc ly, đưa một ly cho Giang Thiếu Thành.

Giang Thiếu Thành hỏi: “Có chuyện gì với bên Thôi gia sao?”

Long Tại Nham lắc đầu: “Cùng cái tuổi ba mươi, anh em chúng tôi chỉ cùng nhau tâm sự.”

Giang Thiếu Thành cười nhạt, nhấp một ngụm rượu, gật đầu: “Việc gia đình!” Anh buông chiếc ly trong tay, ánh mắt nhìn xa xăm, tựa như là nhớ tới điều gì đó.

Long Tại Nham nói: “Đối với những người như chúng ta mà nói, nhắc tới chuyện gia đình, cũng chẳng có gì vui vẻ mà nhớ lại. Cha tôi cũng là thuộc hạ của Mộc gia, mẹ thì không rõ, cha tôi sau khi chết, Mộc gia coi tôi như con, tôi cũng kính Mộc gia như cha, nhiều năm như vậy, Mộc gia cũng coi như là nhà của tôi, mọi người thì coi nhau như anh em.”

Giang Thiếu Thành nói: Tôi biết anh đối với Mộc gia tình cảm sâu đậm.”

Long Tại Nham nhìn anh: “Vậy còn cậu? Thiếu Thành, năm năm qua chúng ta cũng coi như là anh em, là người một nhà, nên tôi mới hỏi cậu như vậy.”

“Tôi ư?” Giang Thiếu Thành nói: “Chỉ cần là chuyện của Mộc gia, tôi đều dốc toàn tâm toàn lực, dù chết không chối từ.”

“Được!” Long Tại Nham cụng ly với Giang Thiếu Thành, ngửa đầu một hơi uống cạn chén rượu, nói: “ Có mấy câu nói của cậu là đủ rồi, chuyện quá khứ cậu không muốn nói, tôi cũng không miễn cưỡng, làm anh em tin tưởng lẫn nhau đều không cần lý do. Năm năm trước mặc kệ cậu sinh ra trong gia đình như thế nào, xảy ra những chuyện gì, tôi đều không hỏi, tôi chỉ biết hôm nay, cậu là người của Mộc gia, là anh em của tôi, tôi hy vọng năm mươi năm sau vẫn không thay đổi! Nào, đến đây uống thêm một ly!”

Vài ly rượu đã cạn, Long Tại Nham nói tiếp: “Nếu nói là bàn chuyện gia đình, tôi, cậu, Mộc Cận, chúng ta ba người xem như anh em, hôm nay người làm anh như tôi muốn hỏi một câu, cậu đối với Mộc Cận là có ý gì?”

“Ý gì?”

“Cậu không cần nói là mình không biết cô bé Mộc Cận kia thích cậu!”

Giang Thiếu Thành ánh mắt ngưng đọng lại, rồi anh đứng lên, lên tiếng: “Cô bé ấy, qua một thời gian tâm tình sẽ thay đổi.”

Long Tại Nham cũng không lấy gì làm lạ, đây có lẽ là mối tình đầu của cô bé, nhưng chính như vậy mới là điều lo lắng, không từng trải qua chuyện tình cảm, không giống như một người phụ nữ khôn khéo, hiểu chuyện và biết cân nhắc cũng như biết bảo vệ được chính tình cảm của mình.

Mộc Cận giống như vậy, đối với tình yêu thường nganh bướng, đem tình yêu trở thành sinh mệnh, coi tình yêu là sự dâng hiến, cô luôn dũng cảm tiến tới, cho dù là đau rơi máu chảy cũng không lùi mà dừng lại. Cô tựa như ngọn lửa đem chính mình thiêu đốt thành tro. Long Tại Nham hiện tại biết rõ cô đối với Giang Thiếu Thành là tình cảm sâu đậm, không thể tự thoát ra được.

Mà chính miệng Giang Thiếu Thành trả lời một câu hồ hững như vậy, Long Tại Nham không biết liệu có nên cảm thấy may mắn thay cho Mộc Cận hay không.

Long tại Nham trầm mặc một lúc lâu, rồi chậm rãi nói: “Thiếu Thành, tôi tin cậu không có hứa hẹn gì với Mộc Cận. Nhưng mà cậu nên biết, cô ấy là một cô bé ngốc nghếch, cậu đối với cô ấy nhẹ nhàng, lại càng làm cho cô ấy thêm thích cậu, hết lần này đến lần khác đến khiến cô ấy ảo tưởng.

Tôi nói việc này không có ý gì khác, chỉ là hy vọng cậu về sau không nên làm những hành động khiến cô ấy hiểu lầm, cô ấy vẫn còn nhỏ, không nên hại đến cô bé ấy, càng không cần phải hại chính cậu!”

Long Tại Nham vỗ vỗ vai Giang Thiếu Thành: “Cậu có biết, Mộc gia chỉ có mình Mộc Cận là con gái. Ông trân trọng, nâng niu như chính sinh mệnh của mình vậy, cậu còn nhớ rõ lúc sinh nhật Mộc Cận, lời nói của Mộc gia, Mộc gia hy vọng chúng ta đối đãi Mộc Cận như em gái thì phải là em gái. Cả đời không thể có quan hệ nào khác, cuộc sống của Mộc Cận về sau sẽ vô cùng đơn giản, gả vào một nơi không có người đàn ông nào dính vào cái thế giới của chúng ta, giúp chồng dạy con, đây cũng là tính toán của Mộc gia.”

Giang Thiếu Thành nói: “Tôi hiểu được ý của anh.”

Người tương lai Mộc Cận chọn làm chồng, dù là công chức bình thường hay nhà chỉ có bốn bức tường cũng không quan trọng. Chỉ cần là lý lịch trong sạch, không được dính đến bất cứ đến thế lực đen tối nào, dù sao Mộc gia cũng không thiếu tiền, thiếu là thiếu người đàn ông xuất thân đứng đắn.

Mà anh là người nhiễm đầy sương gió đương nhiên không có tư cách đến với cô. Trong lòng Giang Thiếu Thành thâm thổ dài, là anh không đủ quả quyết, mọi chuyện chỉ giữ ở trong lòng nên mới kéo dài đến ngày hôm nay, khiến cho Long Tại Nham phải đến đánh thức mình.

Giang Thiếu Thành nói: “Anh yên tâm, tôi biết nên làm như thế nào.”

“Vậy là tốt rồi, như vậy Mộc gia cũng sẽ an tâm, đối với cậu và Mộc Cận mà nói đều là chuyện tốt.”

Giang Thiếu Thành không ở lại lâu chỗ Long tại Nham, trở lại chỗ ở của mình. Trong bóng đêm, anh ngồi trên sofa, xoa hai lòng bàn tay vào nhau, ngoài cửa sổ có tiếng vang của pháo trúc, đúng là thời điểm gia đình đoàn viên, quây quần bên nhau. Thứ mà đang tìm kiếm, nơi mà anh rời đi đã lâu, bây giờ anh như lạc vào mê cung, quên mất mình đến từ đâu, và bắt đầu như thế nào.

Buộc chính mình đi trên con đường này cũng là lúc nên đem mọi ràng buộc dẫm nát dưới chân, nhất là chuyện tình cảm nam nữ.

Tiếng di động vang lên, là số của Mộc Cận, Giang Thiếu Thành nhìn thoáng qua rồi anh nheo đôi mắt lại, nhắm chiếc cốc thủy tinh trên bàn, khởi động còi súng, tiếng vỗ vụn của thủy tinh vang lên, tạo ra âm thanh đến chói tai.

Anh cất súng đi, vứt chiếc di động trên sofa rồi đi vào phòng ngủ.

Mộc Cận đứng trên quảng trường, xoa hay bàn tay lạnh cứng vào nhau, đầu dây bên kia không có người bắt máy, cô liền gửi tin nhắn cho anh, chỉ viết vài chữ: “Em ở quảng trường dân sinh chờ anh.”

Tuy rằng nhiệt độ ngoài trời dưới 0 độ nhưng vì niềm vui năm mới nên cái lạnh dường như giảm bớt đi. Đêm nay quảng trường rất đông đúc, hầu hết là những cặp đôi tình nhân nắm tay nhau đứng ở quảng trường, quàng chiếc khăn len dày cộm, trên người cùng mặc áo lông, nhìn lên, có một chàng trai đang cầm tay một cô gái lắc lư.

Mộc Cận thấy nơi này đa số mọi cô gái trẻ nhìn giống nhau, khăn quàng đỏ, mũ đỏ, chỉ có đôi mắt hở ra ngoài, khi thở, một luồng khói trắng bay ra, chỉ có điều bên cạnh cô không có chàng trai nào nắm tay. Cô chờ ở quảng trường suốt buổi tối, đành lao thẳng đến bộ điện thoại.

Tiếng chuông năm mới qua 12h sắp đánh, cô có chút sốt ruột, vệ sĩ của cô cũng xen lẫn trong đám người, đi đến bên cạnh cô, thấp giọng nói: “Trở về đi, đại tiểu thư, cô không nên ở đây lâu quá, rất nguy hiểm.”

Vừa rồi trên đường trở về, cô đột nhiên muốn xuống xe tới nơi này, bọn họ đành phải đi theo xuống xe, nhưng cô đã đứng hơn hai tiếng, cũng không có ý định rời đi, người ở đây lại nhiều, bọn họ không dám rời mắt khỏi cô.

Mộc Cận đang tức giận không có chỗ xả, cô bực mình: “Năm mới, đêm 30 tết có cái gì mà không an toàn, tránh ra, đều tránh ra hết cho tôi, không cần các người lo!”

Một người vệ sĩ đành phải gạt đầu, cách xa cô mấy bước, theo thói quen Mộc Cận lạ cảm môi, cô đành gọi điện cho Long Tại Nham, ở đầu bên kia điện thoại trầm ngâm vài giây, nói: “Mộc Cận, không cần chờ, cậu ta sẽ không đến. Nghe anh, hãy coi cậu ta như anh trai, cậu ta nhất định sẽ bảo vệ em, nếu em yêu cậu ta, chỉ có hại cả đời em.”

Sau này, khi cô và Giang Thiếu Thành trở thành kẻ thù, lúc đó, yêu và hận cũng không thể. Lúc đó, cô mới nhớ tới lời nói lúc này của Long Tại Nham, đó là lời dự đoán trước tương lai. Nhưng đó là mối tình đầu, vừa mới biết đến cảm giác yêu thương một người, làm sao có thể tin tưởng rằng tình yêu có thể tàn nhẫn đến vậy. Cho nên dù có đợi lâu đến mấy, cô vẫn cố chấp đứng chờ trên quảng trường, mặc cho gió thổi lạnh cóng, cố chấp chờ đợi tình yêu của cô, cố chấp tin tưởng người cô yêu cũng yêu mình.

Mộc Cận như người mất hồn đứng đó, tiếng chuông bước sang năm mới ở quảng trường sắp điểm, mọi người đều kiểm soát chờ thời điểm đó.

Phía sau có người vỗ bả vai cô, cô vui sướng quay đầu lại.

29. Chương 29: Cuối Cùng Anh Vẫn Không Đến

Nụ cười trên gương mặt Mộc Cận dần dần biến mất, người đang đứng trước mặt đây cũng không phải là người mà cô đang chờ đợi mà là Lục Thừa. Cậu ta vẫn giống trước, ăn mặc như một nghệ sĩ, tóc dài quá tai, mặc trang phục quần jeans và áo khoác da, một tay đút vào túi quần.

Lúc này trông cậu ta thật vui vẻ, cười cười nói: “Mộc Cận, thật sự là bạn. Vừa rồi mình đứng ở đằng xa nhìn lại còn tưởng là người nào đó giống bạn, sao bạn lại ở đây?”. Cậu ta nhìn xung quanh: “Bạn đi một mình à?”

Mộc Cận ngẩng ra nhìn cậu ta, không nói được lời nào.

Tất cả nam nữ trên quảng trường rộng lớn đã bắt đầu hô lên đếm ngược từng giây, năm, bốn, ba, hai, một!

Tiếng chuông báo hiệu bước sang năm mới cuối cùng cũng vang lên! Ôm nhau, hôn môi, vui mừng hoan hô!

Hàng loạt pháo hoa được phóng lên bầu trời, cô lại không ngẩng đầu nhìn lên như mọi người, âm thanh từng đợt pháo hoa qua đi, cô nghe thấy Lục Thừa nói: “Mộc Cận, sao bạn lại khóc?”

Cô gơ tay sờ vào mặt mình, thì ra là nước mắt, cuối cùng anh vẫn không đến!

Tầm nhìn mơ hồ, cô nhìn thấy Lục Thừa cúi thấp đầu, sau đó khuôn mặt đã ở ngay trước mắt cô, lo lắng hỏi: “Rốt cuộc bạn làm sao vậy Mộc Cận?” Cậu ta vươn tay muốn giúp cô lau đi nước mắt, Mộc Cận cảm thấy chán ghét và mất kiên nhẫn, lấy tay chặn cậu ta lại, nhưng rồi vẫn lặng lẽ rơi nước mắt!

Hai tay của Lục Thừa xoay khuôn mặt của cô lại, cúi thấp đầu xuống, môi gần như chạm vào môi cô, khe khẽ nói: “Mộc Cận, vì mình sao, là mình làm bạn khóc sao...”

Mộc Cận bị hành động bất ngờ của cậu ta làm cho tức giận, dùng sức đẩy cậu ta ra: “Bạn làm gì vậy, không liên quan gì đến bạn!”

Lục Thừa bước loạn choạng hai bước, lúng túng nhìn cô: “Mộc Cận... Mình...”

Những vệ sĩ đứng gần đó bảo vệ Mộc Cận thấy hết cảnh này, hai ba bước đã chạy tới, mỗi người một bên bắt lấy Lục Thừa!

Lục Thừa kêu hoảng: “Buông ra, các người muốn làm gì, tôi và Trương Đình đã không còn quan hệ gì cả, các người đừng tìm tôi nữa...” Vừa thấy những người cao to vạm vỡ này, phản ứng đầu tiên của hắn là nghĩ tới những người của Diệp Thiên lại tìm đến hắn gây rắc rối.

Mộc Cận thấy xung quanh đã có nhiều người chú ý phía bên này, vội phất tay với những vệ sĩ, nói: “Thả cậu ta ra đi, cậu ta là bạn tôi.”

Mấy người vệ sĩ nghe Mộc Cận nói xong thì buông tay ra, lúc tản ra xung quanh có một người liếc mắt nhìn Lục Thừa, rồi nói với Mộc Cận: “Đại tiểu thư, chúng tôi ở gần đây, có chuyện gì thì gọi chúng tôi.”

Mọi người đi rồi, nhưng lòng Lục Thừa vẫn còn sợ hãi, hỏi: “Bọn họ là ai vậy, mình nghe hắn ta vừa gọi cậu là tiểu thư?”

Mộc Cận chỉ trả lời qua loa: “Vệ sĩ!”

“Cậu ra ngoài cũng đi cùng vệ sĩ.”

“Ừm, cha mình sợ mình không an toàn.”

Lục Thừa gật đầu: “Mình hiểu, mình hiểu!” Quả nhiên giống như suy đoán của hắn, Mộc Cận là con gái của gia đình có tiền, cho nên mới có tiền để nộp viện phí thuốc thang thay cho hắn, mới có khả năng giúp hắn chuẩn bị triển lãm tranh.

Mộc Cận đi đến bên một chiếc ghế dài rồi ngồi xuống, sau khi bắn pháo hoa, những người tụ tập ở đây lúc này bắt đầu dần dần tản ra.

Lục Thừa đã ngồi xuống bên cạnh cô, trông có vẻ tâm trạng của cô đang không vui, cũng không dám liều lĩnh mở miệng nói chuyện, chỉ im lặng ngồi cùng cô, một lúc sau, Mộc Cận nói: “Xin lỗi, lúc này đã dọa bạn.”

“Không sao, là mình không tốt, mình...”

Mộc Cận hờ hững ngắt lời cậu ta: “Lục Thừa, chuyện không liên quan đến bạn, bạn về đi, mình muốn một mình ngồi đây một lát.”

“Mình ngồi cùng bạn, về rồi mình cũng không có chuyện gì làm.”

Mộc Cận cũng không từ chối nữa, đối với cô, đêm nay ngoài việc Giang Thiếu Thành lỡ hẹn, những chuyện khác cô không quan tâm cũng không để ý.

Lát sau Lục Thừa chịu không được mở miệng nói “Mộc Cận, mình đưa bạn tới chỗ khác một chút nhé hơn là ngồi ngốc ở chỗ này.”

Mộc Cận lắc đầu: “Không cần, mình ở đây chờ người.”

“Chờ người? Đã hẹn rồi sao, sẽ không quên chứ, có muốn gọi điện thoại cho anh ta không?”

Mộc Cận bật dậy, vịn lấy đầu gối, cúi mặt xuống thì thào: “Anh sẽ không quên, anh sẽ đến, nhất định sẽ đến!”

Lục Thừa thử hỏi: “Anh ta là ai vậy? Là Giang tiên sinh hôm trước à?”

Mộc Cận không trả lời, sự trầm mặc của cô giống như thừa nhận, Lục Thừa vẫn không cam tâm tiếp tục hỏi: “Anh ta là ai, lần trước nghe cậu nói anh ta kinh doanh công ty văn hóa!”

Mộc Cận nói: “Anh ấy là ai không quan trọng, anh ấy là anh ấy.”

Là người đàn ông khiến cho cô tự nguyện đêm nay chờ mãi ở đây.

Câu nói lập lờ của Mộc Cận lại làm cho Lục Thừa chịu đả kích thật lớn, trong lòng ngổn ngang đủ loại mùi vị, cảm giác bất công càng nhiều hơn, không rõ một thương nhân như vậy trong lòng Mộc Cận sẽ có địa vị gì, Lục Thừa nói một cách chua xót: “Anh ta quan trọng với bạn vậy sao?”

Mộc Cận không muốn nói mãi với cậu ta chuyện này, cũng không trả lời câu hỏi của cậu ta, lát sau mới tùy tiện hỏi: “Sao năm mới bạn không về nhà.”

“Một lần đi lại mất thời gian, sợ sẽ lỡ mất triển lãm tranh năm sau.” Hơn nữa căn nhà kia cũng không có gì đáng để quay về, mấy gian nhà ngói, vài con heo con bò, gà vịt mà thôi.

Những thứ này sẽ nhắc nhở thất bại của hần, trong thôn chỉ cần gia đình nào có con trai, hoàn cảnh đều tốt hơn nhà hần, hần từng là sinh viên đại học duy nhất được người trong thôn hâm mộ, vậy mà sau khi tốt nghiệp cũng không giúp gia cảnh khấm khá hơn. Một đồng tiền lẻ cũng chưa làm ra, niềm tự hào của ngày xưa và vinh quang của hôm nay đều trở thành nhược điểm của hần để người khác chế nhạo, cho nên đương nhiên hần không muốn lại quay về cái thôn nhỏ trên núi kia để người khác châm biếm và chỉ trích sau lưng.

Mộc Cận lại hỏi: “Bạn cũng không gặp lại Trương Dĩnh à?”

“Không, bây giờ mình và cô ta không có liên quan gì cả.”

Lại một lần nữa nghe được cậu ta nói ra những lời vô cảm như vậy, Mộc Cận ngẩng đầu nhìn cậu ta: “Trương Dĩnh vì bạn nên mới đến Mị thành.” Cô còn nhớ rõ trước đây Trương Dĩnh và Lục Thừa cả hai yêu nhau rất sâu sắc, vậy mà mới qua không lâu, Lục Thừa lại có thể nói cậu ta và Trương Dĩnh không còn liên quan gì đến nhau. Cô nghe thấy vậy cũng cảm thấy thất vọng thay cho Trương Dĩnh, tình yêu lại nhanh bạc bẽo như vậy sao? Tình yêu đã từng ngọt ngào cũng có thể có mặt đáng khinh ghét này sao? Là cô quá ngây thơ rồi, hay là con người đều là loài bạc tình như vậy? Giống như Giang Thiếu Thành, vài giờ trước vẫn còn tươi cười đon đả, vì cô mà đốt lên bầu trời lãng mạn, vậy mà bây giờ ngay cả gặp cô cũng không muốn.

Lục Thừa bị ánh mắt trách móc Mộc Cận khiến cho có hơi bối rối, nhưng mà không bằng bây giờ thổ lộ với Mộc Cận, là thời cơ rất tốt để làm rõ ràng quan hệ với Trương Dĩnh: “Mộc Cận, có lẽ bạn còn chưa biết, Trương Dĩnh, cô ấy đến Mị Thành còn là vì bản thân cô ấy, thực ra cũng không trách được. Ai có thể chịu nổi cuộc sống nghèo khổ như vậy, mình cũng không có tư cách yêu cầu cô ấy theo mình chạy vạy ba bữa cơm hàng ngày, chỉ có thể nói lúc đó bọn mình đều hấp dẫn lẫn nhau. Chính xác là nói tình yêu đã che mờ hai mắt, cũng không cho rằng mình và cô ấy là hai loại người khác nhau. Bây giờ chấm dứt với cô ấy, đối với mình cũng là giải thoát, nghe nói người đàn ông kia có rất nhiều tiền.”

Mộc Cận hỏi: “Bạn nghĩ vậy thật sao? Bạn cũng biết đó là người đàn ông thế nào, Trương Dĩnh ở bên cạnh hần là đang sống trong hổ lửa.”

“Mộc Cận, bạn không phải cô ấy, có thể cô ấy còn cảm thấy vui mừng, không phải trước đây cô ấy còn giả vờ gạt mình để đến bên cạnh người đàn ông đó mấy tháng sao. Được rồi, chúng ta đừng nói về Trương Dĩnh nữa, mình và Trương Dĩnh đã hoàn toàn chấm dứt rồi. Mộc Cận, bạn nhớ không, trước đây lúc chưa có Trương Dĩnh, chúng ta cũng có rất nhiều thứ để nói, khi đó cậu rất thích đến phòng vẽ tranh xem những bức tranh của mình. Mấy nam sinh trong khoa mỹ thuật tạo hình của chúng ta đều nghĩ bạn là bạn gái của mình.”

Hần thử gợi lại những kỉ niệm ngày xưa của hai người, nói: “Mãi cho đến tận lúc trước khi Trương Dĩnh xuất hiện, khi ở cùng nhau chúng ta đều rất vui vẻ, từng có rất nhiều kỉ niệm đẹp. Mộc Cận, khi đó mình thật sự hồ đồ, chỉ nhìn thấy vẻ ngoài xinh đẹp của Trương Dĩnh, mà không thấy được bạn ...”

Mộc Cận mở miệng ngăn lời cậu ta còn chưa nói xong: “Lục Thừa, bạn cũng nên về đi.”

Lục Thừa kéo tay cô, vội vàng nói: “Mộc Cận, có phải bạn còn trách lúc trước mình và Trương Đình ở bên nhau. Mình đã nhận ra đó là một lúc sai lầm của mình, bây giờ mình mới hiểu thật ra cô gái thích hợp với mình là bạn. Mấy năm nay không phải bạn vẫn đang đợi mình sao, những cố gắng của bạn mình đều hiểu rõ cả, bạn tin mình đi, mình và Trương Đình đã không còn gì nữa...”

Mộc Cận rút tay lại, nói rõ ràng từng chữ: “Lục Thừa, tôi nghĩ bạn hiểu lầm rồi. Bạn và Trương Đình quen nhau, mặc kệ đúng hay sai với tôi không có liên quan gì cả, tôi cũng chưa từng có ý chờ đợi bạn.”

Lục Thừa giận dữ đứng dậy: “Bạn đang nói dối.”

Mộc Cận ngẩng đầu liếc cậu ta một cái, lại cúi đầu giữ nguyên tư thế không buồn giải thích.

Lục Thừa lại suy sụp ngồi xuống: “Có phải vì người đàn ông kia không, cho nên bạn mới thay lòng đổi dạ?”

Giọng nói của cô nhẹ như lông chim, giống như đang thì thầm với chính mình: “Tôi chưa từng thay lòng đổi dạ, lòng tôi luôn ở nơi anh ấy.” Cô không giống người khác, cũng không phải người khác, yêu một người sẽ không thay đổi, suốt đời không thay đổi. Cô không rõ, nếu yêu một người đến ghi lòng tạc dạ, ngày tháng sau này còn có thể yêu ai khác nữa!

Lục Thừa úp khuôn mặt trong lòng bàn tay, lát sau hít vào một hơi mới nói: “Không sao, mình chờ bạn, từ giờ trở đi đến lượt mình chờ bạn.” Hắn vẫn thà là cho rằng Mộc Cận từng yêu hắn, từng chờ hắn.

Cô chỉ nói câu: “Không liên quan đến tôi.”

Lục Thừa thật sự ngồi chờ cùng cô, Mộc Cận cũng không biết mình đã ngồi ở đó bao lâu, cơ thể tê rần thì lại đổi sang một tư thế khác, trong lúc đó cũng có vệ sĩ tiến lại thúc dục cô quay về, cô chỉ lắc đầu, sau đó đầu càng ngày càng nặng, mi mắt cũng dần díp lại. Cô thấy bầu trời trên đầu mình dần dần hóa thành màu trắng bạc, cô nghe mình nói: “Trời sáng rồi.” Sau đó cả người không còn sức lực, cũng không thể ngồi nữa.

Trước khi ngã xuống, cô thấy vài vệ sĩ đứng đằng trước vội vàng chạy tới đỡ lấy cơ thể cô đang trượt xuống.

30. Chương 30

Cảm nhận được tâm tình của Chu Lạc Khiết mấy hôm nay không tốt, một người làm của Diệp gia vào phòng gọi một tiếng “Chu tiểu thư”. Sau đó chần chừ đứng trước mặt cô, không dám mở miệng.

Chu Lạc Khiết hai tay khoanh trước ngực đứng trước cửa sổ, bên ngoài bóng đêm mông lung, như là đổ một tầng thuốc màu, làm cho tâm tình của người ta vẫn luôn giữ ở trạng thái trung lập, trầm tĩnh, đầy áp lực, giống như vô hình chung bị một vật gì đó đè nặng, chế trụ lại. Dù có cố gắng thế nào cũng không thể thoát ra.

Hơn nữa đây lại là căn biệt thự riêng biệt, tĩnh lặng đến mức như bị bỏ quên trong một tòa thành ở khu núi hoang. Sau khi cãi nhau xong, Diệp Thiên không trở về nhà, cô tự nhốt mình ở phòng, bỏ mặc tất cả mọi chuyện xung quanh.

Không ra ngoài mấy ngày, ngày đêm chẳng phân biệt được, cuộc sống như là đã chết, cô nghĩ, nếu vẫn như vậy, có lẽ chỉ qua một thời gian ngắn nữa, cô có thể quên chính mình vẫn còn sống.

Biết người đứng phía sau còn chưa đi, cô trong chốc lát xoay người lại, nở nụ cười yếu ớt hỏi người làm: “Chuyện gì?”

“Chu tiểu thư, cơm tất niên đêm nay có cần chuẩn bị gì đặc biệt hay không?”

“Cơm tất niên?” Chu Lạc Khiết hơi thất thần, thấp giọng đầy cảm thán: “Qua năm mới rồi ư!”

“Đúng vậy, đêm nay là đêm giao thừa, không biết có vị khách nào muốn tới không, chúng ta nên chuẩn bị trước thì tốt hơn!”

Chu Lạc Khiết nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu Diệp Thiên tiên sinh không có chỉ đạo đặc biệt gì, thì làm giống năm vừa rồi là được.”

“Vâng, tôi hiểu.” Người làm trả lời, chuẩn bị đi xuống lầu.

“Cô Văn”. Chu Lạc Khiết ở sau gọi.

Kêu cô Văn dừng lại ở đó chờ cô dọn đồ.

Chu Lạc Khiết trầm mặc vài giây rồi mới mở miệng, chậm rãi hỏi: “Cô ở Diệp gia đã bao nhiêu năm rồi?”

“Hơn ba mươi năm.”

Khóe miệng Chu Lạc Khiết lộ ra một nụ cười phù phiếm: “Hơn ba mươi năm, so với Diệp Thiên thời gian còn lớn hơn.”

“Đúng vậy, lúc tôi đến Diệp gia, Diệp tiên sinh còn chưa sinh ra đâu.”

“Vậy cô đối với chuyện trong Diệp gia hẳn cũng không xa lạ, cô nói xe, người phụ nữ của Diệp gia cuối cùng đều là chết như thế nào?”. Chu Lạc Khiết tựa hồ như đang hỏi chính mình.

Cô Văn không nghĩ rằng Chu Lạc Khiết lại hỏi vấn đề như vậy, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào. Chu Lạc Khiết nhìn vẻ mặt khó xử của cô Văn, cười cười, nói: “Quên đi, không nói nữa, cô đi xuống làm việc đi”

Cô muốn biết những người phụ nữ của Diệp gia có hay không đều giống cô mỗi ngày càng thêm đau khổ, héo rũ. Nhưng mà cho dù tìm được một người giống cô thì thế nào, có chết cô cũng không muốn làm người phụ nữ của Diệp gia!

Cô Văn trầm tư dài trong lòng, nói: “Chu tiểu thư, đừng làm khổ chính mình, hãy biết quý trọng cơ thể mình. Đừng để mình bị bệnh lúc đó chỉ có mình chịu khổ. Cô nên nghỉ ít đi một chút và vui vẻ lên.” Cô Văn suy nghĩ rõ ràng, biết với thân phận người làm của mình không nên nói những lời này nhưng cô thấy Chu Lạc Khiết ở bên Diệp Thiên nhiều năm như vậy, một người phụ nữ dù chấp nhận hay không chấp nhận đều không lên tiếng. Chịu bao nhiêu đau khổ, tủi nhục cũng không hề nói ra, cô Văn cũng thấy đau lòng cho một cô gái kiên cường như Chu Lạc Khiết.

Chu Lạc Khiết gật đầu: “Đúng vậy, ngày nào cũng như ngày nào, đều giống nhau.” Còn có cái gì tệ hơn cuộc sống hiện tại này, kỳ thật chỉ cần em trai mình còn sống, việc gì cũng có thể chịu đựng. Cô nói với cô Văn: “Tôi không sao, cô đi đi.”

Cô Văn gật đầu, đi xuống phòng bếp làm việc. Chu Lạc Khiết vào phòng , thay bộ quần áo sạch sẽ rồi gọi điện cho Chu Nhất Minh. Gọi nó cùng với Trần Kiến Trung đến nhà ăn cơm chiều. Cơm tất niên, là bữa cơm đoàn viên, cho dù ở Diệp gia mười năm, cô vẫn họ Chu, chỉ cần cô và em trai còn sống, gia đình sẽ không tan nát!

Tám giờ , cô Văn lại đi tới, nói: “Chu tiên sinh và Trần tiên sinh đều đã đến, khi nào thì ăn cơm? Cô có muốn có muốn chờ Diệp tiên sinh trở về hay không?”

Chu Lạc Khiết nói: “Cô đợi chút, để tôi gọi điện trước hỏi anh ấy xem đã.” Cô hít sâu một hơi, bấm số của Diệp Thiên, vào lúc này cô không muốn đối mặt với Diệp Thiên. Nhưng nơi này dù sao cũng là Diệp gia, Diệp Thiên là chủ nhân nơi này, dù muốn hay không, cô cũng nên gọi điện cho hắn.

Thật ra cú điện này cũng chỉ là hình thức. Cô nghĩ, tìm hắn cũng không phải dễ dàng, rất hiếm người biết được hành tung của Diệp Thiên. Chu Lạc Khiết không ngờ rằng hắn lại nghe máy nhanh đến vậy. Mấy ngày nay không được nghe giọng hắn, tuy rằng cách điện thoại nhưng cô cố gắng không để lộ ra bất kỳ cảm xúc nào của mình: “ Đêm nay, anh có về ăn cơm không?”

Câu trả lời của Diệp Thiên lại một lần nữa nằm ngoài dự kiến của cô, hắn nói: “Tôi đang ở trên đường, khoảng 10 phút nữa là về đến nhà.”

“Được, vậy anh muốn nhà bếp chuẩn bị gì đặc biệt không?”

“Tùy đi, chờ tôi về nói chuyện sau.”

“Biết rồi, cứ như vậy đi.”

Cúp điện thoại, Chu Lạc Khiết nắm chặt lấy bàn tay của mình, vô tình đụng phải miệng vết thương, miếng băng gạc lại rỉ ra vết máu đỏ sẫm, cơn đau làm cô hồi phục lại tinh thần, nhắm mắt để xua tan đi nỗi mệt mỏi của bản thân.

Thấy Chu Lạc Khiết, Trần Kiến Trung đang ngồi trên sofa đứng lên nhìn cô gật đầu chào hỏi, Chu Lạc Khiết cười nói: “Anh lại ngồi đợi thêm lát nữa, 10 phút nữa Diệp tổng trở về là có thể ăn cơm.”

Trần Kiến Trung liếc mắt một cái liền thấy được vết thương trên tay Chu Lạc Khiết, cô liền nhét tay vào túi áo gió của mình, Trần Kiến Trung thấy cô làm vậy, cũng không hỏi.

Vết thương trên đùi Chu Nhất Minh còn chưa hoàn toàn bình phục, trong khoảng thời gian này vẫn ở nhà dưỡng thương, điều này làm cho Chu Lạc Khiết bớt lo không ít. Tuy rằng Chu Nhất Minh đã là người trưởng thành nhưng cô biết đứa em trai của mình chỉ cần rời khỏi tầm mắt của cô chuyện không may lại xảy ra. Vì thế, cho dù nó hứa hẹn nhiều lần thế nào, cũng không thể khiến cô yên tâm về đứa em trai này.

Chu Lạc Khiết ngồi xuống bên cạnh Chu Nhất Minh, nói: “Miệng vết thương còn đau không, có thể đi lại sao?”

“Còn chưa lành hẳn, có điều cũng không gặp vấn đề gì lớn, không đến nỗi thành người què!”

“Nếu thành người què, đỡ phải đi ra ngoài gây chuyện.” Chu Lạc Khiết quay đầu hỏi Trần Kiến Trung: “Nó gần đây có an phận không?”

Trần Kiến Trung cười lớn.

Chu Nhất Minh nói: “Chị, chị yên tâm đi, em không phải đứa trẻ ba tuổi.”

Trần Kiến Trung cũng nói: “Cô yên tâm, Nhất Minh biết có chừng mực.”

Chu Lạc Khiết sờ sờ đầu Chu Nhất Minh. Cười chua xót.

Diệp Thiên đã về, Trần Kiến Trung cùng Chu Nhất Minh đều đứng lên kêu một tiếng Diệp tổng.

Chu Lạc Khiết giống như thường lệ đến cửa bên cạnh hắt đỡ lấy áo khoác, thay hắt treo lên. Giống như trước đó chưa từng có cuộc cãi vã nào xảy ra, cô vẫn ở bên cạnh hắt cẩn thận bao quát mọi chuyện.

Cô Văn thấy Diệp Thiên đã trở về, nên vội vào phòng bếp dọn đồ ăn lên, vài người đi theo Diệp Thiên ra phía sau bàn ăn.

Chiếc bàn lớn hình chữ nhật, đồ ăn đầy một bàn, nhưng bốn người ngồi trong đều cách hai ba ghế. Không hề giống với không khí của bữa cơm tất niên.

Diệp Thiên không nói chuyện, mọi người cũng không lên tiếng, Chu Nhất Minh đột nhiên nắm lấy bàn tay bị thương của Chu Lạc Khiết: “Chị, tay chị sao lại thế này!”

Vừa rồi hắt vẫn không phát hiện, lúc này cô nâng đĩa rau hắt mới chú ý tới, chiếc đĩa của Diệp Thiên cũng dừng một chút, trong đầu hắt nhớ lại chuyện đêm hôm đó. Trong lòng hắt cũng khó chịu nhưng muốn hắt xin lỗi, thì không bao giờ.

Chu Lạc Khiết đưa tay trở về, thản nhiên nói: “Ngạc nhiên cái gì, hai ngày trước chị gọt táo, bị đứt tay, sợ bị nhiễm trùng nên dùng gạc băng lại.”

Trần Kiến Trung là một người đàn ông rất biết quan sát, hắt sớm đoán được đã xảy ra chuyện gì. Hắt thậm chí dài trong lòng, Thiệu Nhiên Nhiên đã chết được vài năm, không hiểu vì sao đến giờ Diệp Thiên vẫn tra tấn Chu Lạc Khiết đến mức như vậy

31. Chương 31: Một Loại Nguy Hiểm Chết Người

Vì Chu Lạc Khiết và Diệp Thiên mỗi người đều có tâm sự lam cho không khí bữa cơm tất niên vô cùng yên lặng. Chu Lạc Khiết nhớ đến lúc cha mẹ của mình vẫn còn sống, mỗi năm cứ đến tết âm lịch đều là lúc chị em cô vui vẻ nhất, cho dù cha mẹ đều chỉ là những công nhân bình thường, cũng không thể cho cô và em một cuộc sống có đủ đầy thức ăn ngon và quần áo đẹp, nhưng khi mất đi họ, cô và em trai cũng mất đi toàn bộ che chở.

Với cô đó là mất mát của cả đời này. Những ngày ảm áp đó như đã từ kiếp trước, thậm chí cô cũng phải quên đi Chu Lạc Khiết mình cũng đã từng có những ngày bình dị như vậy.

Sau khi ăn xong, Chu Lạc Khiết một mình lên lầu trước, thay áo ngủ rồi nhưng không buồn ngủ chút nào, cô chỉ ngồi lặng lẽ bên giường, theo thói quen lại để cho những suy nghĩ của bản thân rơi vào nơi mông lung hoang vu.

Điện thoại di động đặt trên tủ đầu giường rung lên từng hồi, cô nhìn vào số điện thoại, chần chờ một lát rồi vẫn ấn nút nghe.

Một giọng nam chất phác xuyên qua điện thoại truyền tới, cô nghe ở đầu kia điện thoại anh ta cười khê, nói: “Tôi còn nghĩ cô sẽ không nghe.”

Chu Lạc Khiết tay nắm điện thoại, trong một lúc cũng không trả lời. Trong thời gian này có lẽ vì cô luôn nhốt mình trong phòng, cho nên anh ta cũng không có dịp xuất hiện trước mặt cô, nhưng cách vài ngày lại có điện thoại gọi đến. Ban đầu, trong điện thoại cô còn khách sáo gọi anh ta là Long tiên sinh, đem những chuyện xảy ra đêm đó, bao gồm cả những lời nói của anh ta quên hết cả, coi như chưa từng có chuyện như vậy xảy ra.

Vậy mà anh ta có thể dễ dàng nhìn thấu suy nghĩ của cô, sau đó khiến cho cô hiểu rõ, anh ta đối với cô là kiên quyết phải có được. Từ đó về sau, điện thoại của anh ta gọi đến cô sẽ không bắt máy, hoặc im lặng. Cô biết đây không phải cách hay cũng không có biện pháp nào để giải quyết, nhưng đối với người đàn ông như Long Tại Nham, cô không biết mình ở trước mặt anh ta ngoài việc tỏ ra yếu thế thì còn có thể dùng được mảnh khoe nào! Một người như Diệp Thiên cũng đã khiến cho cô mất nửa cái mạng, nếu như lại dây vào Long Tại Nham cô sợ sau này mình sẽ không còn đường sống.

Cô không trả lời cũng không làm Long Tại Nham thấy thất vọng, giọng nói của anh ta vẫn chậm rãi, hỏi: “Đang ở đâu?”

Qua một lúc lâu cô mới trả lời: “Trong phòng.”

“Một mình?”

“Ừm.”

Anh ta dừng một chút, hỏi: “Muốn gặp tôi không?”

Cô lại không nói gì, muốn hay không muốn đều không phải câu trả lời mà cô nên có, nhưng lại không có cách nào kiểm soát được, mặc dù cô đã cẩn thận, nhưng quan hệ giữa cô và Long Tại Nham lại không thể tránh khỏi trở nên mờ ám, đây là một loại nguy hiểm chết người! Tuy cô vẫn không tài nào hiểu được người đàn ông này, nhưng ít nhất cô biết, anh ta nói được, anh ta nói muốn cô, điều này cũng không phải chỉ nói chơi. Cho dù quan hệ giữa cô và Diệp Thiên có đến mức nào, chỉ sợ anh ta cũng sẽ không kiêng nể.

Anh ta dường như đang thở dài, nói: “Tôi muốn gặp cô.”

Cô đứng dậy đi đến bên cửa sổ, kéo màn cửa sổ buộc lại: “Gặp tôi có chuyện gì sao?”

Anh ta cười, hỏi: “Muốn đốt pháo hoa không?”

Cô nghe thấy đầu kia điện thoại chỗ anh ta dường như có âm thanh bắn pháo hoa, nghe thấy âm thanh này, cô có thể tưởng tượng ra một khung cảnh mỹ lệ đầy màu sắc trên bầu trời, dù cho chỉ là vẻ đẹp hư ảo nhưng cũng khiến cho người ta say sưa. Nhưng cô lại nói: “Tôi không còn là cô bé mười bảy, mười tám tuổi đầu nữa.”

“Tôi đã nghĩ, nếu dành cho cô một hai chuyện lãng mạn, thì có phải cô sẽ ở bên cạnh tôi hay không.”

Giọng nói trầm thấp của anh ta vang lên trong đêm vắng vẻ như vậy lại khiến tâm trạng người ta yên tĩnh lại, cô không nói gì nữa, chỉ nắm điện thoại nghe giọng nói của anh ta truyền tới, có tiếng gõ cửa, Chu Lạc Khiết nói: “VẬY ĐÃ, TÔI CÚP MÁY ĐÂY.”

Vừa cúp điện thoại, Chu Nhất Minh đã đẩy cửa bước vào, trong tay cầm theo một hộp thuốc. Chu Lạc Khiết nói: “Gì vậy?”

Chu Nhất Minh chỉ vào xô pha: “Chị, chị ngồi xuống đi.”

Chu Lạc Khiết đi đến xô pha ngồi xuống, thấy cậu ta lấy thuốc mỡ ra, lại nói: “Không cần, vết thương nhỏ thôi, chị không cần được săn sóc như vậy.”

Chu Nhất Minh không nói chỉ kéo tay cô lại, đặt trên hai đầu gối của mình, gỡ băng gạc ra nói: “Chị, bàn tay là khuôn mặt thứ hai của con gái, biết không vậy!”

Dải băng từ từ được gỡ ra, lộ ra những vết thương đan vào nhau trong lòng bàn tay, Chu Nhất Minh giật mình, tức khắc kéo ông tay áo ngủ của cô lên, Chu Lạc Khiết không kịp tránh, trên cánh tay lộ ra một vài vết thương có nông có sâu, Chu Nhất Minh bỗng dừng tay lại.

Chu Lạc Khiết lại kéo tay áo xuống che đi, mới nói: “Được rồi, tự chị làm được.”

Chu Nhất Minh ngẩng đầu lên, tiếng cười yếu ớt, hai mắt đã đỏ sọc lên: “Chị, chị gọt táo sao vậy, trái một dao phải một dao để tay của mình trở thành như bây giờ vậy?”

“Không đến mức đó đâu, hai ngày rồi lại dính nước, nếu không cũng đã khỏi hẳn.”

Chu Nhất Minh tay nắm thành nắm: “Có phải anh Diệp, anh ta...”

Chu Lạc Khiết lắc đầu: “Đừng nghĩ vậy, nếu là anh ấy làm, chị đâu phải chỉ bị ngoài da.” Cô cầm bông gạc rửa lại vết thương, thấy môi Chu Nhất Minh vẫn mím chặt, cô cười nói: “Lớn thật rồi, lại còn biết thương chị của em nữa!”

Dĩ nhiên Chu Lạc Khiết biết, người Chu Nhất Minh quan tâm nhất chính là người chị này, dù cho có là ai bắt nạt cô, không nói hai lời là cậu sẽ đi liều mạng với người ta, nhưng chỉ có Diệp Thiên, cậu lại không có cách nào, nên cô không muốn cậu sẽ khó chịu.

Chu Nhất Minh biết chị đang gạt mình, chị ở Diệp gia nhiều năm rồi, chỗ đứng không giống như trước, người có thể để lại vết thương trên người chị còn có ai ngoài Diệp Thiên! Cậu cầm lấy bông trên tay Chu Lạc Khiết, cúi đầu im lặng thay cô bôi thuốc.

Một lát sau cậu mới mở miệng: “Chị, chị có trách em không.”

“Trách em cái gì?”

“Trước đây nếu không phải tại em...”

Chu Lạc Khiết ngăn lời cậu: “Mọi chuyện đều là số phận, thực ra không có gì cả, đến bây giờ, chị chỉ thấy an ủi khi thấy em nên người, em phải biết em rất quan trọng với chị, cho nên em hãy đồng ý với chị, nếu có một ngày em có thể sống một cuộc đời khác, em phải giữ lấy nó.”

Nếu việc này có thể, Diệp Thiên đồng ý buông tha cho hai chị em cô, khi đó mặc kệ trong lòng cô có còn yêu Diệp Thiên hay không, có muốn hay không, cô đều phải dẫn em trai mình rời khỏi Diệp gia, sống cuộc đời không mưa gió gian khổ nữa, mà vài năm nay cô cũng đã tích góp từng tí một cho bản thân, sẽ không đến mức sống quá khó khăn, chỉ không biết lúc nào điều đó có thể xảy ra.

Vừa ngẩng đầu lên thì thấy Diệp Thiên không biết đã đứng ngoài cửa từ lúc nào, cũng không biết anh ta đã nghe được những gì, biết Chu Lạc Khiết đã thấy mình, Diệp Thiên từ ngoài cửa bước vào, nhìn đến bàn tay mới được băng phân nửa của Chu Lạc Khiết, nói với Chu Nhất Minh: “Mau trở về đi, không có xe thì bảo A Trung lái xe.”

Chu Nhất Minh vẫn không ngẩng đầu lên, chỉ chú tâm băng lại vết thương cho chị, Chu Lạc Khiết rút tay về, nói: “Trở về đi, nghỉ ngơi cho sớm.”

Lúc này Chu Nhất Minh mới đứng lên, không nói một tiếng nào mà đi ra ngoài, vừa đi tới cửa thì đột nhiên xoay người lại bước nhanh tới trước mặt Diệp Thiên, nói: “Anh Diệp, anh có tức giận thì nhắm tôi mà đánh, muốn lấy mạng của tôi cũng không sao, đừng trút giận lên chị tôi, đánh phụ nữ thì còn quái gì...”

Chu Lạc Khiết chặn trước mặt Chu Nhất Minh, lớn tiếng mắng: “Em nói đủ rồi, quay về cho chị.”

“Chị...”

Chu Lạc Khiết chỉ tay ra cửa: “Về ngay!”

Chu Nhất Minh nhìn vào mắt Diệp Thiên, tức giận quay người xuống lầu.

Cánh tay đang giơ lên của Chu Lạc Khiết mệt mỏi buông xuống, thấy sắc mặt Diệp Thiên vẫn như cũ, chỉ bước gần thêm vài bước chân, tới gần bên cô, nắm lấy tay cô, nới lỏng các vòng băng rồi buộc lại.

Chu Lạc Khiết nói: “Xin lỗi, anh đừng chấp nhất cậu ấy...”

Diệp Thiên cười lạnh: “Tôi biết chị em cô tình cảm sâu nặng!”

Anh ta cởi hai chiếc khuy áo ra, ngã xuống nằm ngửa trên giường của cô, Chu Lạc Khiết còn tưởng tiếp theo anh ta sẽ nói những lời cay nghiệt nào đó, nhưng anh ta chỉ từ từ nhắm hai mắt lại, cánh tay vất ngang phía trên đầu, dáng vẻ vô cùng mệt mỏi, nói: “Đi lấy cho tôi cái áo ngủ.”

“Anh muốn ngủ ở đây?”

Anh ta chậm rãi nhắm mắt lại khẽ ừm một tiếng, Chu Lạc Khiết sang phòng anh ta lấy một cái áo ngủ, lại hỏi: “Có muốn tắm không?”

“Xả nước đi.”

Sau khi chuẩn bị nước tắm xong đi ra thấy anh ta còn nằm trên giường, Chu Lạc Khiết ngồi vào bên cạnh, cúi xuống nhẹ nhàng gọi: “Dậy đi, có nước tắm rồi, tắm sạch sẽ rồi hẵng ngủ nữa.”

Diệp Thiên mở mắt ra, đưa tay chặn ngang người kéo cô xuống, đặt cô nằm dưới thân mình, anh ta nhìn thẳng vào hai mắt cô, nhìn sâu vào trong đáy mắt, sâu vào tận trong tâm cô, anh ta khẽ bên tay cô nói: “Chu Lạc Khiết, thời gian cô làm việc cho tôi, trong lòng có cảm giác gì, là hận tôi ư?”

Chu Lạc Khiết không mở mắt, chỉ nói: “Đi tắm đi, nước sẽ lạnh mất.”

“Chắc là hận nhỉ.” Anh ta hừ cười: “Có điều tôi đoán, tình yêu cô dành cho tôi nhiều hơn một chút!” Nói xong anh ta đẩy cô ra, xoay người đứng lên cầm lấy áo ngủ bước vào phòng tắm.

Chu Lạc Khiết ngơ ngẩn, cả nửa ngày sau mới xốc chăn chui thẳng vào, ngay cả anh ta cũng biết cô yêu nhiều hơn là hận anh ta, nhưng cho dù có là như vậy anh ta cũng không muốn dành một ít tâm tư cho cô!

Diệp Thiên từ phòng tắm bước ra nằm xuống bên cạnh cô, cô tắt đèn đi, trong bóng tối chỉ còn lại đầu đó vang lên tiếng hô hấp, cô cảm thấy tay hằn đang lằn trên người mình, một lúc sau lại nghe thấy giọng nói của anh ta, “có thể” mà cô nói là không thể xảy ra!”

Cô muốn rời khỏi? Muốn cao bay xa chạy? Quả thật là mơ mộng hão huyền!

Một lúc sau Chu Lạc Khiết mới phản ứng lại, anh ta nghe thấy cô và Chu Nhất Minh nói chuyện, ý của anh ta là sẽ không thể buông tha cho chị em cô!

Cảm giác chết lặng, cô chậm rãi xoay lại, đưa lưng về phía anh ta, giọng nói có phần tức giận, lại bình thản nói: “Ngủ đi.”

Diệp Thiên nhìn bóng lưng cô, trong lòng cũng không thấy khoái chí, không phải hẳn muốn uy hiếp cô, đến nỗi đêm nay trở về là hẳn muốn cho cô vui vẻ, vậy mà cô lại có ý định rời xa hẳn trong đầu làm cho hẳn cảm thấy tức giận!

32. Chương 32: Chỉ Cần Một Câu Nói Của Anh

Dì Trâu đem cơm chiều lên tầng, mấy hôm nay Mộc Cận luôn nằm trên giường, sau đêm giao thừa thức trắng để chờ đợi lại đối lấy là bị cảm nặng, cô vẫn cố chấp, không chịu đi bệnh viện, Dì Trâu đành phải gọi cho Long Tại Nham. Rạng sáng, Long Tại Nham đứng ở đầu giường cô, nhìn đôi môi xanh tím, bộ dạng lạnh run nằm trong chăn, nói: “Bé con, em đang làm gì vậy, không muốn sống nữa sao?”

Mộc Cận nhếch miệng, không kêu một tiếng, đôi mắt như mất hồn, Long Tại Nham nhớ tới lời khuyên mình đã nói với Giang Thiệu Thành, trong lòng cảm thấy vô cùng áy náy đối với Mộc Cận. Nhưng là lấy thân phận một người ngoài cuộc nhìn vào, kết cục như vậy không còn gì tốt hơn, đoạn tình cảm giữa cô và Giang Thiệu Thành cũng nên dừng lại, rõ ràng nó chỉ có thể tạo nên bi kịch. Nếu anh không ra mặt ngăn lại, đợi đến lúc Mộ Thường Phong ra tay, e rằng thủ đoạn sẽ càng tàn ác hơn mà thôi.

Long Tại Nham cúi xuống, định xốc chăn lên mang cô đi bệnh viện, Mộc Cận giữ một đầu chăn, hỏi Long Tại Nham: “Chắc chắn anh biết tại sao anh Thiệu Thành không đến.” Cô tin tưởng vào trực giác của mình, tuy rằng anh luôn cảnh cáo cô tránh xa anh một chút, nhưng mà thật ra không có lần nào khiến cô phải thật sự khổ sở. Lần này, anh biết rõ cô đang đợi mình, hơn nữa vẫn luôn chờ, nhưng anh vẫn cứ không chịu xuất hiện!

Long Tại Nham lấy tay che miệng ho khan hai tiếng, ngồi xuống phía cuối giường cô, nói: “Mộc Cận, vậy em thử nói xem, đối với em tình yêu còn quan trọng hơn cả tính mạng còn đối với cậu ta mà nói đó chỉ là thêm một điều ràng buộc thôi, thậm chí điều đó sẽ lấy mạng của cậu ấy, cho nên, em đừng cố nữa, hai người đều không ở cùng một thế giới, em nói chuyện tình cảm với cậu ta, em nghĩ có được không?”

“Em không biết, sao em và anh ấy lại không sống cùng một thế giới? Nếu anh ấy giết người phóng hỏa, buôn lậu thuốc phiện, là tội phạm đặc biệt thì em đây là đồng bọn với anh ấy, từ nhỏ đến lớn, ăn mặc của em, tiền em dùng đều sạch sẽ sao? Em với anh ấy có gì không giống nhau?”

“Những câu như thế này em đừng để Mộc gia nghe được, nói đến chuyện này, từ đầu đến cuối đều là do em đơn phương, anh là đàn ông, anh hiểu đàn ông nhiều hơn em, theo ý anh, Thiệu Thành vẫn chỉ xem em như em gái mà thôi, em đừng làm cậu ta khó xử.”

Long Tại Nham vỗ nhẹ đầu cô: “Được rồi, không đi bệnh viện cũng được, anh mời bác sĩ đến đây, nghe lời anh, đừng quậy nữa, trước kia, không có Thiệu Thành em như thế nào, về sau cũng sẽ như thế. Tin anh đi, nếu không phải lúc nào cũng nghĩ đến, thì em cũng sẽ không thích cậu ta như vậy.”

Sau đó, nằm trên giường vài ngày nữa, Giang Thiệu Thành cũng không đến, ngay cả điện thoại cũng không mở, Long Tại Nham nói với cô, “do cô đơn phương” bốn chữ kia vẫn quay cuồng trong đầu cô. Chẳng lẽ tất cả đều là ảo giác, những ngày anh cần cần đối xử với cô chỉ là do cô hiểu lầm cả thôi sao? Ở trong lòng anh, cô cũng chỉ là cô em gái? Cô không tin!

Dì Trâu đẩy bước vào thấy Mộc Cận đang mặc quần áo, đặt thức ăn trong tay xuống, chạy nhanh lại, ngăn cản nói: “Sao lại xuống giường rồi, tiểu thư vẫn còn chưa khỏe hẳn, mau trở lại giường thôi.”

Mộc Cận mặc tạm hai ba cái áo, vừa bước xuống lầu, vừa nói: “Con ra ngoài một lát.”

Dì Trâu liền chạy theo tới cửa ra vào: “Vậy cô đi đâu, trời sắp tối rồi, ăn cơm chiều rồi hẳn đi...”

Lái xe thấy cô đi ra, đã mở cửa xe trước, Mộc Cận nói: “Đưa tôi chìa khóa, tôi sẽ tự lái xe.” Không để lái xe do dự, Mộc Cận liền đoạt lấy chìa khóa, lại quay đầu nói với đám vệ sĩ: “Mọi người không ai được phép đi theo tôi, nghe rõ chưa!”

Mấy người vệ sĩ còn cả dì Trâu và lái xe ngày thường đều rất ít khi nhìn thấy Mộc Cận mang nét mặt sắc bén như vậy, đến lúc giật mình nhìn theo thì cô đã khởi động xe chạy ra ngoài từ lúc nào.

Trên đường đến chỗ ở của Giang Thiệu Thành, Mộc Cận không hề gọi điện thông báo cho anh, bởi vì cô biết anh sẽ không nhận, nhiều lần cô gọi, vừa chuyển hướng thì cuộc gọi sẽ lại bị ngắt. Có thể thấy lúc này anh đang quyết tâm không đáp lại cô.

Giang Thiệu Thành dừng xe dưới lầu, tắt máy rồi, nhưng vẫn không xuống xe ngay mà lại ngồi bên trong không gian u ám, trở về đã được mấy tiếng, Long Tại Nham cũng đã điện thoại báo cho anh biết Mộc Cận

đến đây tìm anh! Dừng mắt trước xe của Mộc Cận, trên mặt Giang Thiếu Thành thoáng qua một vẻ phiến chán, nâng tay nói lỏng cổ áo. Anh thừa nhận mình không am hiểu lắm việc xử lý chuyện phụ nữ, quan trọng nhất là, anh không biết bản thân từ lúc nào đã có thói quen muốn có cô bên cạnh mỗi ngày, thói quen nhìn cô tươi cười, nghe giọng nói, và những cái làm nũng của cô. Mấy ngày nay anh cũng chẳng tốt hơn cô, tuy bề ngoài không ai nhìn ra tâm tình của anh có gì khác, nhưng mà trong tận đáy lòng lại là một loại cảm giác mất mát giống như đang tự lừa dối chính mình vậy, mỗi lần nhìn thấy điện thoại của cô, trước mắt anh đều hiện ra vẻ thất vọng của cô với hai mắt ướt đầm, dường như có vài điều làm anh phải mềm lòng.

Trên tay lúc này chỉ còn lại tàn thuốc, cuối cùng Giang Thiếu Thành cũng bước xuống xe đi lên lầu.

Mộc Cận ngồi ở cửa, đôi giày da của Giang Thiếu Thành vừa xuất hiện trong tầm mắt cô, Mộc Cận liền tựa vào tường đứng dậy, cô đã ngồi ở đây hơn 3 tiếng đồng hồ, cái lạnh như xuyên thấu qua người cô, qua những chiếc áo mỏng tang tràn tới toàn thân, cơ thể cô lạnh cóng, cô không nghĩ rằng anh lại kiên quyết như vậy, đã đổi cả mặt mã mở cửa.

Giang Thiếu Thành nhìn cô, cũng không có ý định mở cửa, Mộc Cận nói: “Em đã chờ ở đây rất lâu.”

Anh thản nhiên nói: “Tôi biết”

Mộc Cận bước hai bước đến gần anh, nhìn thẳng vào anh nói: “Tại sao không nhận điện thoại của em, cũng không đến thăm em!”

“Tôi đã nói rồi, tôi có rất nhiều chuyện phải làm.”

“Anh đã nói rất nhiều chuyện còn quan trọng hơn em, nhưng mà, em cũng đã nói, em có thể chờ, anh Thiếu Thành, anh có thể đừng đối xử lạnh nhạt với em như vậy được không?”

“Cô còn khôn hiểu sao, tôi không cần cô chờ, Mộc Cận, cô đối với tôi mà nói là một gánh nặng, hơn nữa tôi không tìm thấy lý do để cô phải chờ đợi.” Giang Thiếu Thành đỡ lấy hai vai của cô, nói thêm: “Mộc Cận, nếu có người đàn ông nào đó yêu cô, anh ta sẽ không để cho cô phải chờ đợi, nếu anh ta không yêu cô, cô chờ đợi còn có nghĩa lý gì!”

“Ý của anh là... Là nói anh không thích em?”

“Đúng vậy, là tôi không yêu cô, nếu tôi khiến cô hiểu lầm, thì tôi xin lỗi. Có lẽ một ngày nào đó sẽ có một người con gái, mà tình cảm của tôi đối với cô ấy đủ sâu đậm để buông bỏ tất cả, lại khiến cho tôi bằng lòng vì cô ấy mà thay đổi cuộc sống như bây giờ, nhưng cô gái ấy không phải là cô, cô hiểu không?”

Những lời anh nói làm cho cô thật sự kinh ngạc, cô cắn chặt răng vào môi dưới, thở thật sâu: “Anh gạt em, em không tin, nếu anh thật sự không hề yêu em, trước kia vì sao đối xử với em tốt như vậy! Vì sao muốn mang em đi, vì sao lo lắng cho sự an toàn của em, vì sao muốn...”

“Bởi vì cô là con gái của Mộc gia!” Giang Thiếu Thành ngắt lời cô.

“Chỉ là như vậy thôi sao? Em đối với anh lại chẳng có ý nghĩa gì khác sao? Có phải anh có điều gì không thể nói không? Anh Thiếu Thành, em không tin anh là người như vậy, em sẽ thật dũng cảm, thật kiên cường, chỉ cần một câu nói của anh, mặc kệ núi đao biển lửa, giàu hay nghèo, anh ở nơi nào, em cũng sẽ ở nơi đó! Anh nói cho em biết một câu thật lòng, anh yêu hay không yêu em!” Mộc Cận đưa tay lay tay anh: “Anh yêu em đúng không, đúng không...”

Giang Thiếu Thành nhắm chặt mắt lại, gạt hai tay của cô ra, giọng nói và cử chỉ đều vô cùng lạnh lùng “Tôi đã nói rất rõ ràng, nếu cô gặp nguy hiểm, tôi có thể dùng mạng mình cứu lấy cô, tôi đã đồng ý với Mộc gia, tuyệt đối không nuốt lời, nhưng ngoài điều đó ra thì không còn gì khác. Tôi không có nhiều thời gian vui vẻ cùng cô tham gia trò chơi này, cũng không có nhiều thời giờ thỏa mãn sự ảo tưởng của cô, đại tiểu thư, trong lúc tôi còn nhân nhượng cô, cô lập tức về đi!”

Mộc Cận suy sụp, ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh nước mắt sắp rơi xuống nhưng cô vẫn kiềm lại.

“Giang Thiếu Thành, tôi hận anh!” Vài giây sau Mộc Cận đẩy anh ra, chạy như điên xuống lầu.

Giang Thiệu Thành cũng giống như vừa trải qua một trận ác chiến, sức lực đều không còn, mở cửa đi vào nhà, anh không thể ngăn mình bước đến gần cửa sổ, lập tức nhìn thấy cảnh cô khóc chạy ra xe, lao nhanh ra khỏi khu nhà.

33. Chương 33: Một Bước Sai Lầm Thì Không Thể Quay Lại

Một chiếc Hummer màu đen dừng lại trước một phòng khám tư nhân nhỏ trên ngã tư đường, Chu Nhất Minh miệng ngậm một miếng thuốc lá hạ cửa kính xe bên ghế lái phụ xuống, vài lần nghiêng đầu ra nhìn bên ngoài. Đây là một góc nhỏ trong thành phố vẫn còn chưa di dời tái xây dựng, bao quanh bởi các tòa nhà thấp tầng, mặt đường lát những viên đá có to có nhỏ, giữa những viên đá tạo thành từng vũng nước tù đọng. Ven đường đều là những bọc rác, vô cùng bừa bãi, bẩn thỉu.

Vì chỉ có mỗi một ngọn đèn mờ ảo trên cả con đường, nên cả con đường đều mờ mịt, u ám, bao trùm trong không khí là thứ mùi tiêu điều và tội ác.

Chu Nhất Minh quay sang hỏi người bên cạnh: “Cậu có chắc là ở đây không?”

Lái xe chính là Trần Lập, thuộc hạ của Chu Nhất Minh, mới hai mươi một tuổi, mái tóc dài nhuộm nâu đỏ, chỉ vào bốn chữ “Phòng khám bác sĩ Đồng”*, nói: “Không sai đâu, em có hỏi thăm rồi, mẹ cô ta thường hay bị bệnh, mấy ngày nay đều nằm ở phòng khám này, buổi tối cô ta ở lại đây, ban ngày thì quay về trường.”

* bản gốc là “Đồng thị chẩn sở”

“Trong nhà không còn ai sao?”

“Nghe nói còn có một ông bố vô dụng nữa, hay lui tới sòng bạc chỗ Báo ca, thắng ít mà thua thì nhiều, nếu không sao cô ta lại phải lén lút đến chỗ mình làm?”

Chu Nhất Minh mở cửa xe bước xuống, nói với Trần Lập: “Được rồi, cậu đi trước đi.”

Trần Lập nói: “Vậy chiếc xe thì?”

“Tôi sẽ tự lái.”

“Anh Chu, nhưng chân của anh...”

“Cũng chưa phải tàn phế!”

Nét mặt Trần Lập trở nên lúng túng: “Nếu anh Trung biết...”

Chu Nhất Minh mất kiên nhẫn: “Cậu nói ít thôi, tôi mà đi đại tiện cũng phải báo với anh ta chắc?”

“Được, được, đừng giận, anh lái.” Trần Lập rút chìa khóa xe đưa cho hắn, trước khi đi lại nói: “Anh Chu, em nghe nói tính con nhóc này cứng cỏi lắm.”

“Cứng, tôi càng cứng hơn!”

“Anh phải kiểm chế một chút! Em sợ anh gặp phải nữ nhi tình trường anh hùng thoái chí, thất bại trên tay con nhóc đó!”

Chu Nhất Minh đạp Trần Lập một đá: “Cút đi.”

Trần Lập nghiêng người chạy mất dạng.

Trên dưới phòng khám chỉ có hai phòng nhỏ, lầu dưới dùng để khám bệnh và bán thuốc, trên lầu có mấy giường bệnh, những tấm ván cầu thang cũ nát, chỉ đủ cho một người đi, chân dẫm lên mặt gỗ phát ra âm thanh kéo kẹt.

Chu Nhất Minh lên lầu, người muốn gặp đúng là có ở đó, là một cô gái trẻ gầy gò, mặc áo len rộng thùng thình và quần jeans. Cô ngồi bên cạnh giường bệnh, lưng dựa vào bức tường đầu giường, có vẻ như đã quá

mệt mỏi, đầu gục xuống ngủ gà ngủ gật, quyển sách đang cầm trên tay còn đang mở ra đặt trên đầu gối, mái tóc đen dài xõa trên hai vai, tuy chỉ nhìn thấy được một bên mặt cô, nhưng có thể từ nửa bên mặt của cô nhìn ra một khuôn mặt vô cùng xinh đẹp.

Chu Nhất Minh đứng ở cửa nhìn khuôn mặt khi ngủ của cô, như si mê, một lúc sau mới nhớ lại nên bước vào, hần đưa tay khều vai cô, Lâm Hiểu Quân giật mình tỉnh giấc, mở mắt ra, trước mắt là khuôn mặt của Chu Nhất Minh, cô sợ đến nhảy dựng lên, cô vô thức nhìn về phía người còn nằm trên giường, nhìn thấy mẹ chưa thức giấc, cô mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng thành linh Chu Nhất Minh xuất hiện trước mặt lại khiến cô thẫn thờ mồ hôi lạnh.

Cô quay sang Chu Nhất Minh nở nụ cười cứng ngắc: “Anh Chu, sao anh lại tới đây?”

“Đến gặp cô, gần đây không thấy cô đi làm, cô đổi chỗ làm sao?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Hiểu Quân thoắt cái trở nên xanh mét, cô hơi nhìn về người mẹ đang ngủ say, bước ra cửa, Chu Nhất Minh cũng đi theo, cô nhỏ giọng nói: “Anh Chu, anh tìm tôi có việc gì?”

“Không có gì, không nói à, cứ cho là đến gặp cô.” Hần bước tới gần cô, phẩy những sợi tóc trên mặt cô, hơi thổi ghé vào bên tai cô, hần nhỏ nhẹ nói: “Số điện thoại cô cho tôi là giả, em gái, em chơi tôi mà, hả?”

Lâm Hiểu Quân vô thức lùi về sau hai bước, tránh khỏi bàn tay của Chu Nhất Minh, run rẩy cười cười: “Anh Chu, anh đừng đùa, em sao dám qua mặt anh.”

Chu Nhất Minh nhìn cô chằm chằm.

Lâm Hiểu Quân nói: “Cái này... Có thể là hôm đó em nói nhầm rồi, nếu không, em lại nói lại một lần nữa.”

“Đừng căng thẳng, đùa với cô thôi!” Chu Nhất Minh vỗ lên vai cô, bỗng nhiên mỉm cười một cách vô hại, nói: “Vả lại, không cần điện thoại cũng có thể tìm cô, tối nay lúc nào đi được, mời cô ăn khuya.”

“Anh Chu, anh xem, mẹ em đang bệnh, em đoán cả đêm nay chắc cũng không đi được.”

“Sao, không ngủ được?” Thoáng cái sắc mặt Chu Nhất Minh lại trầm xuống.

“Không phải, không phải, thật sự em không đi được, anh Chu anh cũng thấy rồi đó, mẹ em đang nằm đây, hôm khác, hôm khác đi được không.”

Chu Nhất Minh kéo miệng cười, nói: “Đi, nghe nói, theo đuổi phụ nữ đều phải chờ đợi, tôi ở trong xe ngay dưới lầu chờ cô, khi nào có thời gian thì xuống!”

“Không phải, anh Chu, em sao dám để anh chờ, thật sự em...”

Chu Nhất Minh đi đến đầu cầu thang, tay ra dấu: “Ở dưới lầu, trong xe, tôi đợi!”

Lâm Hiểu Quân cắn môi, cả khuôn mặt vẫn không có chút máu, cô đứng ở đó nhắm mắt mệt mỏi. Một lúc sau, dường như nhớ đến điều gì đó, bước nhanh đến bên cửa sổ hướng ra đường, cô cẩn thận đứng sát vào tường nhìn ra ngoài, trên đường có một chiếc xe đậu lại, quả thật vẫn chưa đi, ngồi trên xe đúng là Chu Nhất Minh. Đúng là hần đang đợi cô bên dưới.

Lâm Hiểu Quân hít thở dồn dập, như rơi vào vực sâu vạn trượng, bên dưới vách núi chờ đón cô là một hồ nước lạnh lẽo, chỉ cảm thấy sợ, chỉ cảm thấy lạnh.

Cô không phải người phụ nữ không biết nghĩ, đương nhiên biết bị người như Chu Nhất Minh vừa ý sẽ có hậu quả gì.

Phải vướng vào Chu Nhất Minh, chỉ có thể nói cô bị cuộc sống bức ép, cha đẻ lúc còn trẻ thì lấy cờ bạc làm nghề nghiệp, cả ngày đều lẩn ở các sòng bạc lớn, thắng thua cũng có trên ngàn vạn lần, khi thắng thì cả nhà được ở biệt thự, đi xe sang trọng, khi thua thì đều đem nhà cửa, xe cộ bán cả, hết lần này đến lần khác, bởi vậy cô từng có một sinh nhật xa hoa hơn mười vạn, cũng đã từng sống cuộc sống đến bộ quần áo cũng không mua nổi.

Thế nhưng vài năm gần đây phần lớn đều có cuộc sống như vậy, nghe nói vài năm nay vận may của ba mình rất không đỡ, cho nên đừng nói mua quần áo, có đôi khi trong nhà ngay cả tiền mua bắp cũng không có. Cô học học viện điện ảnh, những bạn học xung quanh ai ai cũng là con cái nhà giàu có, cùng đi dạo phố số

tiền mua hoa cũng phải tính bằng vạn, tuy cô cũng ý thức được tình cảnh của mình, không dám trèo cao so bì với mọi người, nhưng chi phí cần thiết trong trường học cũng giống nhau.

Lại thêm, học phí mỗi năm, còn một người mẹ mang bệnh không còn khả năng lao động, thật sự cô đã cố gắng không nổi. Cô không chỉ đơn giản là con cái xuất thân trong gia đình nghèo, lại không thể chịu quá nhiều khổ cực, những thứ này cũng sẽ không liên quan.

Về sau, trong lớp học có một, hai bạn nữ biết được hoàn cảnh của cô, họ nói với cô, miễn là muốn cô có thể không cần lo không có tiền? Nơi cô đến là một câu lạc bộ, nghe nói là của một ông chủ rất có thể lực, tới nơi này đều là những người có thân phận và địa vị, những người đàn ông bốn, năm mươi tuổi rất thích những sinh viên nữ xinh đẹp, nhất là sinh viên trong các trường nghệ thuật.

Mà bản thân cô cũng thấy tiền lương trong câu lạc bộ này rất cao, hơn nữa cũng coi trọng vấn đề riêng tư, không có ai được biết. Dẫu sao những chuyện này nếu để cho trường học biết được, thì sẽ bị đuổi học. Đương nhiên, cô cũng có quy tắc của cô, cô chỉ nhận việc tiếp rượu, để những người đàn ông béo phệ đó sờ soạn, nắn bóp tay mình một chút, nếu muốn thêm nữa, tiền có nhiều hơn nữa, cô cũng sẽ từ chối.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy Chu Nhất Minh là ở trong câu lạc bộ, đêm đó gặp phải một vị khách thô bạo, mượn men rượu mà mạnh bạo túm lấy quần áo cô, có lẽ thân phận của người đàn ông đó rất đặc biệt, dù quản lý đã tới cũng không dám bước lên ngăn cản, mấy người đàn ông ở đó như cùng một giuộc, giờ ly rượu lên cao cổ vũ, cô cảm thấy không còn gì nhục nhã hơn.

Tính tình cô có phần mạnh mẽ, rốt cục cũng nổi nóng, cô dùng hết sức cắn vào tay tên đàn ông đó, có chết cũng không nhả ra, cuối cùng bị ông ta ném mạnh vào cánh cửa, cả người văng ra ngoài. Lúc cô ngã xuống, trong miệng vẫn còn dính phải một miếng da trên cánh tay của gã đó, miệng đầy máu tươi, cô còn tưởng mình sẽ chết như vậy, nhưng mà lúc mở mắt ra, có một người đàn ông đang đứng trước cánh cửa, nhìn xuống cô từ trên cao, cô ngã xuống dưới chân Chu Nhất Minh.

Sau này, cô mới biết bản thân vừa ra khỏi hang hùm lại bước vào miệng sói, cô có nghe nhân viên trong câu lạc bộ nói, Chu Nhất Minh là nhân vật có máu mặt, nếu khiến anh ta mất hứng, sau một giây thôi có thể bị vứt vào thùng rác. Cô còn có một tương lai tốt đẹp, còn hơn nữa cuộc đời vẫn chưa đi hết, cô không muốn có quan hệ không rõ ràng với những nhân vật xã hội đen này mà cuộc đời bị hủy hoại, nhưng lại không dám đùa giỡn với sinh mạng của bản thân, ngang nhiên đi đắc tội Chu Nhất Minh.

Cô mang trong mình tâm lý may mắn, nếu không đến câu lạc bộ, có thể Chu Nhất Minh sẽ quên đi cô. Nhưng đúng là cuối cùng vẫn không tránh khỏi, thật là một bước sai lầm thì không thể quay đầu lại mà.

34. Chương 34

Dù sao, Lâm Hiểu Quân chỉ là cô gái 20 tuổi, để đối phó với một người như Chu Nhất Minh, cô vẫn còn rất non tay. Nhìn xe của Chu Nhất Minh vẫn đỗ phía dưới không đi, nổi bất an cùng sợ hãi tựa như cái lạnh xuyên thẳng vào cơ thể cô.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, đi qua đánh thức mẹ mình, nói: “Mẹ, trường con có chút việc, đêm nay con không ở lại được.”

Mẹ Lâm ngồi xuống, đưa tay quần tóc: “Con cứ đi đi, ngày mai mẹ tự trở về, trên đường đi xe cẩn thận một chút.”

Lâm Hiểu Quân vâng một tiếng, rồi vội vàng mặc áo khoác đi xuống nhà, Chu Nhất Minh mở cửa xe giúp cô. Hắn đi tới phòng khám, hắt hàm nói: “Nếu không, đưa mẹ cô đưa trở về trước?”

“Không cần. Không cần thiết, bệnh của mẹ tôi không quá nặng.” Cô không dám tưởng tượng nếu để cho mẹ biết mình đi làm bồi rượu cho người ta, còn gặp phải một người như này, không biết bà sẽ như nào, e rằng sẽ sợ đến bệnh không dậy nổi.

Chu Nhất Minh nhìn ra cái tâm tư của cô, cũng không nói thêm, chỉ im lặng lái xe, nói: “Đi ăn một chút gì đã, cô muốn ăn gì?”

Lâm Hiểu Quân không dám trái ý hấn, trầm mặc gật đầu, hấn cũng không nói là đưa cô đi chỗ nào. Đi tới quán nướng vỉa hè, gọi mấy chai bia, Lâm Hiểu Quân không dám lên tiếng từ chối hấn, may là tửu lượng của cô cũng không tệ lắm, mấy chai bia này không thể khiến cô say được.

Lâm Hiểu Quân phát hiện Chu Nhất Minh ngồi đối diện mình vẫn đang im lặng nhìn cô, ánh mắt si mê, nhưng là bằng trực giác của một người phụ nữ, cô cảm thấy không giống như đơn thuần là ái mộ cô, kia trong đó còn kèm theo một chút gì đó không rõ cảm xúc, tựa hồ là ... Đau thương? Nhưng mặc kệ hấn đang nhìn cô là gì, Lâm Hiểu Quân cũng không muốn hiểu.

Hấn đột nhiên nói: “Cô diễn thế nào?”

Lâm Hiểu Quân hơi sửng sốt khi Chu Nhất Minh hỏi một câu không đầu không đuôi như thế, cô lắc đầu nói: “Tôi tài nghệ thấp kém.”

Hấn thoát nhìn dường như có vẻ tiếc nuối, nói: “Người đàn bà của hấn làm nghệ thuật.”

Lâm Hiểu Quân cũng vô tâm vô ý mà đoán rằng cái dụng ý của hấn, có lẽ hấn thích cô gái làm nghệ thuật. Chỉ cảm thấy buồn cười, một kẻ lưu manh cũng học người ta giảng nghệ thuật.

“Tôi không có cái tài năng đó.” Lâm Hiểu Quân buông chiếc đĩa, nói: “Anh Chu, tôi ăn xong rồi, thời gian cũng không sớm nữa...”

“Gấp cái gì, ăn xong rồi thì đi dạo một vòng, chúng ta tâm sự, hiểu biết lẫn nhau.”

Lâm Hiểu Quân nghe hiểu được ý tứ trong lời nói của hấn, bộ mặt của tên ác sói nhìn con dê béo, vẻ mặt này nếu như coi không có gì thì thật nực cười, cô nói: “Không được, anh Chu, cảm ơn anh, tôi ngày mai còn phải đi học, về muộn ký túc xá sẽ đóng cửa.”

“Việc này dễ thôi, tôi cũng không để cho cô ăn ngủ ở đầu đường, còn nếu cô thật sự muốn trở về trường học, đến lúc đó tôi thay cô gọi cửa là được.”

“Không được, tôi làm sao dám làm phiền anh Chu, hôm nay quả thật đã quá muộn, tôi phải trở về rồi.”

Chu Nhất Minh cười lạnh: “Ồ Kim Cương bồi những người đó uống rượu, lúc đó cô cũng không ngại trễ, hay cô coi thường tôi, tôi so ra kém mấy lão đó sao?”

Nghe được hai chữ Kim Cương, Lâm Hiểu Quân hiểu được, đây chính là điểm yếu của cô, cả đời rửa không hết nhục. Cho dù ở Kim Cương một tháng, cô cũng không rửa sạch được quãng thời gian này, thoát không khỏi thân phận bồi rượu. Cô chỉ oán giận bản thân, vì sao trước đây lại ngã xuống vũng bùn này.

Lâm Hiểu Quân nắm chặt tay, nâng mắt lên, dùng đôi mắt kiên cường nhìn hấn, cô nói từng từ, từng chữ một: “Tôi thật sự không thể ở lại cùng anh.”

Trên trán Chu Nhất Minh nổi đầy gân xanh, hấn nhìn được vẻ kiên cường trong đôi mắt của cô. Lâm Hiểu Quân cũng không nhân nhượng, cô bị buộc đến không còn đường lui, cô phải đứng lên chống lại hấn.

Trước đây, ở trước mặt hấn, cô luôn dùng thái độ mềm dãn, cúi thấp đầu, nhưng hấn được nước lấn tới, ra sức ép cô. Nhưng thời điểm này, đã đi quá giới hạn của cô, cô không thể lui được nữa, cô không còn có hội chạy thoát, ngấm lại, cùng lắm thì chết, so với việc bị tên lưu manh cưỡng chế, thì cô sẽ tự mình đứng lên.

Trống ngực Lâm Hiểu Quân đập dữ dội, lòng bàn tay lạnh ngắt, không nghĩ rằng hấn chỉ để tiền lên bàn, cầm chìa khóa xe, nói: “Đi, tôi đưa cô về.”

Lâm Hiểu Quân vẫn chăm chú quan sát con đường phía trước, xác định là hấn thật sự đang đưa cô về trường học, cô mới nhẹ nhàng thở ra.

Rất nhanh đã đến cửa trường, Lâm Hiểu Quân nói: “Cảm ơn anh Chu, dừng ở đây được rồi.”

Cô vừa định mở cửa xe đi xuống, Chu Nhất Minh so với cô nhanh hơn một bước ấn khóa cửa xe, Lâm Hiểu Quân hung hăng đẩy cửa xe nhưng không được, cô quay đầu, ánh mắt đầy vẻ phẫn nộ nhìn hấn.

Chu Nhất Minh nói: “Không cần vội, đã đưa cô đến đây, cũng không có ý định đưa cô quay lại, tôi có mấy câu muốn nói với cô.”

Lâm Hiểu Quân bình tĩnh lại, tựa lưng vào ghế ngồi, Chu Nhất Minh nghiêng người, mặt hướng về phía cô nói: “Cô ở Kim Cương một buổi tối có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Năm ngàn, Một vạn?”

“Cũng không nhiều, có điều cũng đủ nửa tháng tiền sinh hoạt phí của tôi.”

“Mặc kệ bọn họ cho cô bao nhiêu, tôi cho cô gấp bội tiền số đó, về sau cô cũng không cần đi hầu hạ bọn đàn ông, thế nào?”

Lâm Hiểu Quân cắn môi, nói: “Anh Chu, đem đó ra tay cứu tôi, tôi thực sự cảm kích, thật sự. Nhưng trải qua chuyện kia tôi cũng đã hiểu ra nhiều điều, về sau cho dù tôi có thiếu tiền cũng không lại đi bán thân. Cho dù là cơ thể hay tôn nghiêm, tôi cũng không bán, tôi còn đưa em, sau này nghĩ an phận hoàn thành việc học.”

Cho nên.. Rất xin lỗi, đề nghị của anh tôi không thể đồng ý. Thành thật mà nói, thế giới của anh cũng không phải là tôi là không được.”

“Cô ghét tôi?”

“Anh Chu, cảm ơn anh đã xem trọng tôi, anh coi như giúp tôi một lần, buông tha tôi có được không? Anh muốn dạng phụ nữ gì mà không có, giống như tôi vậy, nhiều lắm chỉ có vài phần nhan sắc mà thôi, so với tôi các cô gái xinh đẹp khác còn nhiều mà.”

“Tôi chỉ muốn cô.”

“Anh Chu, tôi biết các anh cũng nói đạo lý, tôi tin anh không đến mức dùng sức mạnh đối với một cô gái. Làm thế với tôi, anh thấy có đáng hay không?”

Chu Nhất Minh cười lạnh: “Vậy cô sai lầm rồi, đối với người phụ nữ không nghe lời thì phải dùng sức mạnh.”

Vừa nói xong, hắn vươn người qua, dùng cơ thể đem khóa cô dưới thân mình, Lâm Hiểu Quân còn chưa kịp kêu lên thì đã bị hắn dùng môi chặn lại, cô cảm thấy thân thể hắn so với Cương Thiết rất giống nhau, chế trụ cô không cho phản kháng, cô chỉ biết mở to đôi mắt đầy phần nộ để phản kháng hắn.

Cơn đau dội đến, hắn cắn nát cánh môi của cô, máu nhanh chóng rỉ ra, hắn liếm hết. Chu Nhất Minh cười một tiếng, tiếp theo lại càng điên cuồng công thành chiếm đất.

Thời điểm mà hắn buông cô ra, Lâm Hiểu Quân chỉ cảm thấy toàn thân mình nóng rực và đau dât, cô ngồi ở ghế trên thở dốc. Chu Nhất Minh mở khóa cửa xe, nói: “Lâm Hiểu Quân, cô nói đúng, tôi tạm thời không dùng sức mạnh đối với cô, bởi vì cô đáng giá để cho tôi vui đùa. Có điều, cô nên hiểu rõ, tôi không có tính nhẫn nại, tốt nhất cô đừng diễn kịch trước mặt tôi.”

Lâm Hiểu Quân không nghe hắn nói xong, kéo mở cửa xe, chạy như điên về phía trường học, giống như đang trốn thoát khỏi một con quỷ dữ.

35. Chương 35: Đã Định Là Suốt Đời Sai Lầm

Tối nay, Tần Tiên Dững đãi tiệc ở Mị Thành, mời Giang Thiếu Thành và Long Tại Nham cùng tới, chúc mừng hai nhà Tần Mộc chính thức hợp tác, cùng lúc đó, Diệp Thiên cũng đã có mặt trong bữa tiệc.

Long Tại Nham nhìn thấy ngồi bên cạnh Diệp Thiên là một người phụ nữ, chợt nhớ đến Chu Lạc Khiết, gần đây anh ta có tới Mị Thành vài lần, tiếc là không gặp được cô, ban đầu Long Tại Nham còn cho rằng cô có ý tránh né anh, trong điện thoại khi nghe xong lời anh này của anh, Chu Lạc Khiết chỉ cười nói: “Tôi không còn quản lý việc ở Mị Thành nữa.”

Đây là ý của Diệp Thiên, lúc Diệp Thiên bảo cô đem chuyện ở Mị Thành giao lại cho người khác, tuy rằng cô cảm thấy có hơi bất ngờ, nhưng cũng không có hồi lý do, cô cũng không muốn biết anh ta nghĩ gì.

Mấy người đàn ông cụng ly qua lại, Giang Thiệu Thành và Long Tại Nham cũng không phải người ưa rượu và gái đẹp, nhưng trong những tình huống như vậy rượu và phụ nữ hẳn là không thể thiếu được.

Tần Tiên Dũng trái ôm phải ấp, sau khi rượu vào thì càng làm càng.

Người phụ nữ ngồi bên cạnh Giang Thiệu Thành đang ra sức mời rượu, gần như toàn bộ cơ thể cô ta đều dựa vào người Giang Thiệu Thành, mùi nước hoa gay mũi nồng nặc làm Giang Thiệu Thành không thể không cau mày.

Diệp Thiên nâng ly với Giang Thiệu Thành, uống rồi nói: “Phải rồi, hôm nay tôi còn đặc biệt vì Giang tiên sinh mời một người nữa tới.” Nói xong quay sang cô gái bên cạnh thì thầm vài câu, cô gái này đứng dậy bước ra ngoài, không đầy vài giây sau đã đẩy cửa đi vào cùng với Trương Đình và Mộc Cận.

Cả Giang Thiệu Thành và Long Tại Nham khi nhìn thấy Mộc Cận phản ứng có hơi bất ngờ, nhất là Long Tại Nham, anh ta hoàn toàn không biết trước đây Mộc Cận có liên hệ với Diệp Thiên. Cho nên đối với việc Diệp Thiên biết đến sự tồn tại của Mộc Cận hơn nữa còn đưa cô đến nơi này cảm thấy có phần quái lạ, mặc dù hai người nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bình thường, nhưng biểu cảm khác lạ trong một giây đó vẫn không qua nổi mắt Diệp Thiên, khiến cho hẳn càng thêm tin chắc vào sự nghi ngờ của mình đối với thân phận của Mộc Cận.

Đêm nay gặp được Mộc Cận ở đây thật ra là do đã bị Trương Đình luôn miệng lừa gạt mà đưa tới. Đã lâu Trương Đình không có liên lạc bỗng dưng hôm nay gọi điện thoại đến nói về nhiều chuyện xưa, nhân tiện cũng nhắc tới một chút về Giang Thiệu Thành, nói Giang Thiệu Thành vì một người chị em của cô ta mà hay lui tới Mị Thành.

Mộc Cận biết có quá nhiều sơ hở trong lời nói của Trương Đình, biết rõ là không thể tin nhưng ma xui quỷ khiến làm sao cuối cùng cô lại theo tới đây, cô không thể kiểm soát những suy nghĩ ấy trong đầu mình, có thể thực sự là anh vì cô gái khác mà từ chối cô, hay, thật ra cô chỉ đang tìm một cái cớ để được nhìn thấy anh mà thôi. Ăn nói khép nép là thế, bỏ đi lòng tự trọng của bản thân chỉ để cầu xin một chút yêu thương của anh, vậy mà anh vẫn một mực cự tuyệt tất cả, cô cho rằng mình rồi sẽ hận anh, như mình đã nói, nhưng thật thâm thương, ngay cả khi hận anh, trách anh cũng vẫn nghĩ muốn gặp anh.

Khi đẩy cửa bước vào nhìn thấy cảnh tượng này thật vô cùng mỉa mai cho những nhớ nhung và dày vò trong những ngày qua của cô, trong khi cô vì anh nữa đêm vẫn buồn bã rơi nước mắt còn anh thì vẫn đang vui vẻ. Đúng vậy, sao cô có thể sánh với những cô gái xinh đẹp kiều diễm* trong lòng anh! Lúc này cô phải nên đi khỏi đây, nhưng không thể nào nhấc chân lên được.

* Nguyên văn: Thiên kiều bách(bá) mị - (chỉ mỹ nhân mỹ lệ động lòng người)

Diệp Thiên xoay xoay ly rượu, nói: “Tôi nghĩ những cô gái tầm thường chắc hẳn là sẽ không lọt được vào mắt của Giang tiên sinh, cho nên đã mời Mộc tiểu thư đến đây, Giang tiên sinh chắc không trách tôi lắm chuyện chứ.”

* Nguyên văn: Son chi tục phấn

Từ nãy tới giờ Giang Thiệu Thành cũng chưa từng nhìn đến Mộc Cận, nói: “Diệp tiên sinh nghĩ thật chu đáo, nhưng đàn ông khi nói chuyện mà có phụ nữ bên cạnh thật vướng víu chân tay.”

Người phụ nữ ngồi bên cạnh đẩy vai anh hờn dỗi: “Anh Giang, anh nói lời này không đúng đâu, anh xem, em đâu có cản trở chuyện của anh chứ.”

Cả khuôn mặt Mộc Cận tái mét, là bởi anh vừa nói, cũng là bởi cảnh tượng đang diễn ra trước mắt.

Diệp Thiên cười nói: “Giang tiên sinh cũng đừng nói như vậy, bằng không về nhà là phải bị phạt.” Khi nói chuyện hẳn nháy nháy mắt ra hiệu với Trương Đình.

Trương Đình hiểu ý liền dẫn Mộc Cận đi vào, người phụ nữ ngồi bên cạnh Giang Thiệu Thành cũng đứng dậy nhường chỗ, Mộc Cận ngồi trơ ra như khúc gỗ bên cạnh anh.

Giang Thiếu Thành và Long Tại Nham cả hai đều không biết Diệp Thiên có đoán ra thân phận của Mộc Cận hay không, nhưng hành động của Diệp Thiên rõ ràng là đang thử xem tầm quan trọng của Mộc Cận, cho nên hai người đều không dám khinh thường.

Mộc Cận cũng không biết bản thân ngồi ở chỗ này bao lâu, trong đầu có rất nhiều chuyện hiện lên, còn chưa kịp nắm bắt đã vụt mất, có rất nhiều suy nghĩ nhưng lại mơ hồ dường như là không nghĩ gì cả.

Cuối cùng là Giang Thiếu Thành ngồi bên cạnh ôm lấy bả vai của cô, cô mới sực tỉnh lại, thì ra bữa tiệc đã kết thúc rồi.

Đoàn người đi ra, sau khi đưa Tần tiên Dững ra bãi đỗ xe, Long Tại Nham mở cửa xe nói với Mộc Cận: “Lên xe đi, anh chờ em về trước.” Sau đó, quay sang nói với Giang Thiếu Thành đứng bên cạnh: “Lát nữa tôi qua tìm cậu.”

Giang Thiếu Thành gật đầu, quay đầu rời khỏi.

“Anh muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi.” Mộc Cận nhìn vẻ khác thường suốt đường đi của Long Tại Nham, cũng không hỏi câu nào chuyện buổi tối hôm nay, cho nên mở miệng hỏi trước.

Long Tại Nham thở dài một tiếng, xoa đầu cô, nói: “Nè nhóc, gần đây em càng ngày lại càng làm ra nhiều chuyện điên rồ, anh nói mà em vẫn không để tâm.”

“Em biết em rất ngốc.”

“Biết rồi thì đừng tái phạm.”

Mộc Cận nhìn ra bên ngoài cửa sổ: “Nhưng có một số việc cả đời cũng không thay đổi được.” Chẳng hạn như khi yêu một người, đó như một thói quen không sửa được, vì là anh, nên cả đời cô đã định trước là sai lầm.

Long Tại Nham vô tình nhìn về gương chiếu hậu, thần sắc chợt trầm xuống, nói với Mộc Cận: “Ngồi cho vững, đừng nhìn về phía sau.” Nói xong thì đạp mạnh chân ga, phóng vút đi trên đường lớn.

Mộc Cận cũng nhanh chóng đoán được chuyện gì đang xảy ra, nói: “Chúng ta bị người khác theo dõi sao?” Cô nhìn vào gương chiếu hậu thì thấy có một chiếc xe màu đen cũng đã tăng tốc bám sát theo bọn họ.

Trong đầu Long Tại Nham nhanh chóng nghĩ đến những người nào ở gần đây nhất có thể hỗ trợ, cân nhắc xem có nên gọi người đến hay không.

“Anh Tại Nham, hình như là bọn họ không đuổi kịp.”

Chiếc xe màu đen kia không biết vì sao đột nhiên lại không bám theo nữa, đến khi tới ngã ba đường lại rẽ theo hướng khác.

Long Tại Nham nói: “Em thấy rõ biển số xe không.”

“Không rõ, có lẽ không phải là bám theo chúng ta đâu.”

Long Tại Nham không lạc quan như Mộc Cận, để an toàn hơn, anh lái thêm vài vòng trên đường, đến khi chắc chắn không có người theo đuôi mới đưa Mộc Cận trở về.

Khi trở về, Giang Thiếu Thành đã chờ ở chỗ anh, Long Tại Nham nhắc tới chuyện xảy ra vừa rồi ở trên đường, nói: “Cậu nghĩ là ai, có thể nào là người của Thôi gia không?” Tần Tiên Dững quay sang hợp tác với Mộc gia, Thôi Trí Uyên không thể không có hành động nào.

Giang Thiếu Thành nói: “Cũng khó nói, với tính tình của Thôi Trí Uyên ông ta cũng không tới mức làm ra chuyện này.”

Long Tại Nham gật đầu tán thành, Thôi Trí Uyên và Mộc gia đã tranh giành địa bàn từ lâu, quang minh chính đại động đao thương cũng không phải chỉ một, hai lần, nếu vừa rồi thật sự là người của Thôi Trí Uyên không chừng đã ra tay ngay trên đường. Vài ngày trước, Mộc gia có một chuyến hàng từ Thái Lan, cũng có thể là có người chú ý đến lô hàng này.

Long Tại Nham nói: “Tóm lại trong khoảng thời gian này cần cẩn thận một chút, dù sao vừa nãy Mộc Cận cũng ở trên xe, không loại trừ khả năng là nhầm vào Mộc Cận.”

Nhắc tới Mộc Cận, Long Tại Nham lại nghĩ tới chuyện đêm nay, hỏi: “Phải rồi, chuyện tối nay là sao? Làm sao Diệp Thiên có thể biết Mộc Cận?”

“Cô gái cùng Mộc Cận đi vào là tình nhân của Diệp Thiên, cũng là bạn đại học của Mộc Cận.”

Long Tại Nham nghi hoặc nói: “Có phải gọi là Trương Đình ?”

“Ừm.”

Long Tại Nham biết chuyện không phải đơn giản như vậy, nhưng Giang Thiệu Thành muốn nói ngắn gọn, anh cũng không hỏi nhiều. Nhưng, Diệp Thiên tuyệt đối là một nhân vật nguy hiểm, giống như việc đêm nay Diệp Thiên đưa Mộc Cận đến, bản thân không thể không đề phòng.

Giang Thiệu Thành ngồi lại chỗ Long Tại Nham một lúc thì cũng rời đi, trở về dưới lầu nhà mình, anh bước xuống xe, trên mặt đất đầy dầu lọc thuốc lá, vẫn còn lóe lên đầu lửa đỏ. Anh dừng lại vài giây, lại nhìn ra xung quanh, sau đó đi vào dãy hành lang đen như mực, một bóng người cao lớn rất nhanh đã khuất trong bóng đêm, phía đầu cầu thang đã có người đứng chờ anh.

Là một người đàn ông trung niên tóc húi cua, Giang Thiệu Thành thấy ông ta, nói: “Đêm nay có phải là người của các ông?”

Người đàn ông tóc húi cua dùng sức rít một hơi thuốc, ném đầu lọc xuống, chỉ đáp: “Lưu Tiến Dân.”

Giang Thiệu Thành nghe được cái tên này thì cau mày: “Cục đã đồng ý ?”

Người đàn ông kia không trả lời, Giang Thiệu Thành nói: “Tôi có nói không được mạnh động.”

“Long Tại Nham đã nghi ngờ?”

“Không nghĩ đến vấn đề này.”

“Cục đã nhận được tin, gần đây Mộc gia có một đợt giao dịch sừng ống đạn được.”

“Tôi biết, nhưng tôi vẫn chưa biết chính xác thời gian và địa điểm giao dịch, tạm thời việc tốt nhất là bên Cục nên án binh bất động, tránh đánh rắn động cỏ.”

Giang Thiệu Thành nghiêng người nhìn ra bên ngoài, nói: “Tôi lên trước.”

Người đàn ông tóc húi cua gạt đầu, từ phía sau vỗ vỗ bả vai Giang Thiệu Thành nói: “Vất vả cho cậu, tôi biết cảm giác của cậu, nhưng cậu phải hiểu rõ thân phận và nhiệm vụ của mình, cậu khác bọn họ.”

Giang Thiệu Thành đi lên mà không quay đầu lại. Mở cửa, anh ngồi trên sofa, liên tục rít thuốc, cho đến khi cả gói thuốc đều trở thành một đồng đầu lọc trong gạt tàn, anh mới đứng dậy, ban nãy Trương Đông Lâm nói anh và bọn họ không giống nhau, nhưng cái gì là giống nhau, cái gì là khác biệt?

Giống và không giống có thực sự rõ ràng như vậy sao, là giới hạn tuyệt đối ư?

36. Chương 36: Cảm Giác Ấm Áp Lúc này Chân Thật Đến Vậy

Trần Kiến Trung nhìn thời gian đã không còn sớm, mà Chu Lạc Khiết vẫn đợi từ hai, ba tiếng trước, nhân tiện nói: “Hay là để tôi gọi điện cho Nhất Minh.”

Chu Lạc Khiết lắc đầu: “Không cần, tôi cũng không có việc gì, anh lên nghỉ ngơi trước đi.”

Trần Kiến Trung không nói lời nào cảm điện thoại ngồi trên sofa chờ cùng cô, Chu Lạc Khiết cười nói: “Gần đây nó đang làm gì?”

Trần Kiến Trung chần chờ một lát rồi mới trả lời: “Bình thường cậu ta đi đến các khu vực của chúng ta, cô không cần lo lắng, Nhất Minh nó có chừng mực.”

Chu Lạc Khiết nhìn hần: “Có việc gì giấu giếm tôi không.”

Trần Kiến Trung không tránh khỏi ánh mắt của cô, cười gượng, nói: “Thật ra cũng không có gì, chỉ là gần đây đang theo đuổi một cô gái ở Học viện Điện ảnh”

“Học viện điện ảnh? Làm sao mà là quen biết nhau? Có thể là...”

“Cô yên tâm, tôi đã điều tra qua, chỉ là một cô gái bình thường, không có bối cảnh phức tạp gì như cô nghĩ. Lúc trước bởi vì nguyên nhân kinh tế mà cô ấy xuất hiện ở Kim Cương làm tiếp viên, vì vậy nên Nhất Minh mới quen biết, đều là người trẻ tuổi, tình đầu ý hợp, thường xuyên qua lại nên có cảm tình mà thôi.”

“Tình đầu ý hợp!” Chu Lạc Khiết cười một tiếng: “Tôi sợ là nó chỉ muốn theo ý mình, anh giúp tôi chú ý xem, đừng để cho nó gây ra chuyện gì khác người, nếu cô gái kia không có tình cảm gì với nó, anh nhất định không được để nó dính vào, không để đến lúc đó lại hại cả đời con gái nhà người ta.”

Trần Kiến Trung nói: “Cô suy nghĩ nhiều quá rồi, không đến mức ấy đâu, dù sao Nhất Minh cũng là người có tình nghĩa, tôi nhìn ra được lần này là cậu ta thật tình, quan tâm chu đáo với cô gái đó, lại chiếu cố đến người nhà cô ấy, nâng niu cô gái kia trong lòng bàn tay, nếu một người đàn ông đã thực lòng đối tốt với một cô gái như vậy, làm sao có thể làm khó cô ấy được.”

Chu Lạc Khiết hơi suy nghĩ rồi gật đầu: “Chỉ mong là vậy.”

Cô cứ đợi cho đến gần mười hai giờ đêm vẫn không thấy Chu Nhất Minh trở về, Chu Lạc Khiết thấy rằng nếu mình không đi, Trần Kiến Trung cũng không thể nghỉ ngơi, liền đứng dậy nói: “Tôi đi về trước, nếu Nhất Minh có chuyện gì thì anh lập tức điện thoại cho tôi.”

Trần Kiến Trung gật đầu đưa cô đi ra ngoài, anh đứng ở cửa nhìn Chu Lạc Khiết lên xe, chiếc xe biến mất trong màn đêm, anh mới thu hồi tầm mắt, xoay người đi vào.

Lúc Chu Lạc Khiết về nhà đã là rạng sáng, cô không lên phòng ngay, mà ngồi ở phòng khách tầng một, cô xoa cái trán nhớ tới sự việc xảy ra gần đây.

Ánh đèn chiếu xuống đỉnh đầu, khuôn mặt của Thiệu Nhiên Nhiên hiện ra mờ mờ ảo ảo, Chu Lạc Khiết lắc mạnh đầu, cho đến nay cô vẫn nhớ rõ khoảnh khắc nhìn thấy xác của Thiệu Nhiên Nhiên, lúc đó trong mắt Chu Nhất Minh ánh lên tia máu đầy đau đớn, một khoảng thời gian sau đó cuộc sống của hần càng thêm điên cuồng và hoang đường hơn, người khác có lẽ không biết vì sao, nhưng làm chị của hần, cô đương nhiên biết hần không chịu nổi đả kích quá lớn về cái chết của Thiệu Nhiên Nhiên. Lúc trước, tình cảm của Chu Nhất Minh đối với Thiệu Nhiên Nhiên không hề ít hơn Diệp Thiên. Loại chuyện này cô chỉ có thể giấu giếm thay hần, dù như thế nào cũng không dám để Diệp Thiên biết được, bằng không chỉ sợ Chu Nhất Minh cũng không sống cho tới hôm nay.

Cho nên, vừa rồi Trần Kiến Trung nói Chu Nhất Minh có tình cảm với cô gái kia, cô cũng chỉ dám nửa tin nửa ngờ, có lẽ thật sự có người con gái thay thế được vị trí của Thiệu Nhiên Nhiên trong lòng Chu Nhất Minh, có lẽ, tương lai một ngày nào đó cũng sẽ có người con gái thay thế được vị trí của Thiệu Nhiên Nhiên trong lòng của Diệp Thiên nhưng cô biết, cô gái đó không phải là mình.

“Cô còn muốn ngồi ở đây bao lâu nữa?”

Đỉnh đầu đột nhiên truyền đến âm thanh ngăn lại suy nghĩ trong đầu Chu Lạc Khiết làm cô giật mình, ngẩng đầu lên, Diệp Thiên mặc áo ngủ đang đứng ở lan can tay vịn tầng hai nhìn cô. Cũng không biết anh ta từ trong phòng đi ra từ lúc nào.

Chu Lạc Khiết lên tầng, đến trước mặt anh ta, nói: “Anh vẫn chưa ngủ?”

Anh ta hỏi: “Đi đâu thế? Trông cô có vẻ rất mệt, sao tôi không biết còn chuyện gì làm cho cô ra nông nỗi này!”

Chu Lạc Khiết nghe ra sự không hài lòng trong lời nói của anh ta, nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Đi thăm Nhất Minh, sao anh vẫn chưa ngủ?”

Diệp Thiên vươn cánh tay ôm lấy eo của cô kéo lại gần, nói bên tai cô: “Em không ở đây, tôi ngủ không được.”

Chu Lạc Khiết mỉm cười nhìn vào mặt anh ta: “Em ở đây cùng anh.”

Nằm ở trên giường, cô ôm lấy thắt lưng của hắn, áp mặt vào khuôn ngực hắn đến mức có thể nghe được tiếng tim đập, hắn ôm lấy cô, nhẹ nhàng cuốn lấy tóc cô, dĩ nhiên cô sẽ không ngốc nghếch tin lời hắn nói là thật. Ở trong vòng tay của hắn, khi nói những lời đường mật, trong tay hắn lại là một lưỡi dao sắc bén chuẩn bị đâm thẳng vào lòng cô, đã từng có nhiều lúc như vậy, mỗi lần bản thân cho rằng mình không cùng loại với hắn, trong một khắc đó hắn sẽ khiến cho cô thấy rõ ràng, cho nên cô đã không còn mơ mộng thế này nữa. Thế nhưng trong khoảnh khắc nằm sát bên sự ấm áp trong lòng như thế này, và vòng ôm dịu dàng của hắn lại chân thực như vậy, khiến cho cô lại ảo tưởng một lần nữa.

.....

“Lúc 10 giờ tối hôm qua ở số 23 Quan Miếu, đường Triều Dương đã xảy ra một vụ bắn nhau, theo nhân chứng tại hiện trường tường thuật, hai bên bắn nhau đều có đến ba bốn mươi người, vô cùng kịch liệt, nghi ngờ là xã hội đen đấu đá nhau, toàn bộ ngã tư đường đều là vết máu loang lổ... Trong đó có ba người dân đi qua bị đạn bắn trúng, đang cấp cứu ở bệnh viện còn chưa qua khỏi cơn nguy kịch. Trước mắt, đội cảnh sát đang dồn toàn lực điều tra vụ việc này, người dân chúng ta trong thời gian này buổi tối ra ngoài nhất định phải chú ý an toàn...”

Sáng sớm, trong bản tin, phát thanh viên thông báo rõ ràng tối hôm qua xảy ra bắn nhau, Giang Thiều Thành tắt tivi, lấy bao thuốc trong túi lôi ra hút, Tần gia và Thôi gia lần này đã xảy ra xung đột nhanh như vậy, thật ra anh cũng không ngờ tới. Tuy rằng không thấy, nhưng mà anh cũng nghe Long Tại Nham kể lại đại khái vụ việc trong điện thoại. Quan hệ hợp tác giữa Tần gia và Thôi gia bị đổ bể, Thôi Trí Uyên và Tần Tiên Dững ra đàm phán, kết quả đàm phán trên bàn đã chuyển thành động thủ, Tần Tiên Dững bị hai vết thương trên người, cho nên mới có sự việc sau đó hai bên sống mái với nhau.

Tối qua, suốt đêm Mộc Thường Phong nói chuyện với hắn và Long Tại Nham, ý của Mộc Thường Phong là nếu Thôi Trí Uyên đã muốn công khai trở mặt với Tần Tiên Dững, như vậy kế tiếp cũng sẽ quay sang trả đũa Mộc gia, bọn họ phải cẩn thận một chút.

Giang Thiều Thành thở ra một hơi thuốc dày đặc, tối hôm qua ở trước mặt anh Mộc Thường Phong và Long Tại Nham không đề cập đến việc Mộc gia sắp có một lô hàng chuyển đến từ Thái Lan, rõ ràng vẫn chưa đủ tín nhiệm anh. Đã năm năm, anh đã ở cái ranh giới nguy hiểm giữa hắc bạch đạo, đã năm năm, nguy hiểm nhất không phải đến từ súng đạn, mà là đến từ những bản khoản sâu trong lòng người ta. Anh dập tắt điếu thuốc, có phần bức bối, đi đến trước cửa sổ, trước mắt lại hiện lên khuôn mặt có nụ cười của Mộc Cận, sau đêm rời khỏi Mị thành, cô thật sự chưa từng một lần xuất hiện trước mặt anh, mà khi anh nhận được tin cô mất tích đã là một tuần sau.

37. Chương 37: Nếu Tình Yêu Tựa Như Băng Tuyết

Trong thời điểm nhạy cảm như thế này mà Mộc Cận lại mất tích, những người chịu trách nhiệm an toàn cho cô đều không thể giải thích rõ làm thế nào mà lại biến mất trong nháy mắt như vậy, điều này làm cho Mộc Thường Phong cực kỳ tức giận, suýt chút nữa là bắn chết bọn họ ngay tại chỗ.

Long Tại Nham cũng vô cùng lo lắng, cho tới bây giờ rất ít người biết được thân phận của Mộc Cận. Tuy nhiên, gần đây có nhiều chuyện xảy ra như vậy, nhất là buổi tối hôm đó, Diệp Thiên đã đưa Mộc Cận đến Mị Thành, việc này cũng đủ giải thích thân phận của Mộc Cận không còn là bí mật tuyệt đối nữa, ít nhất đã thu hút sự chú ý của người khác. Mà kẻ thù của Mộc gia không phải chỉ một, hai người, cho nên thật khó có thể nói là kẻ nào đã ra tay.

Người Mộc Thường Phong nghi ngờ đầu tiên chính là Thôi Trí Uyên, nhưng nếu nói Thôi Trí Uyên muốn lấy Mộc Cận ra uy hiếp Mộc gia thì chắc chắn Mộc gia đã sớm nhận được tin báo, nhưng mà đã hai ngày

trôi qua, một tí manh mối cũng không có.

Mộc Thường Phong dặn dò thuộc hạ bí mật truy tìm không nên có hành động gì lớn, nếu không chẳng khác nào thông báo với mọi người Mộc Cận là con gái của ông, hơn nữa hiện nay đang mất tích bên ngoài, đến lúc đó e tính mạng của Mộc Cận không thể bảo đảm.

Giang Thiệu Thành bề ngoài nhìn có vẻ bình tĩnh, nghe được tin Mộc Cận mất tích, anh chỉ ngồi đó trầm mặc hơn mười phút, sau đó đứng dậy đi ra ngoài. Khi anh đến nơi ở của Mộc Cận, dì Trâu dẫn anh vào phòng của Mộc Cận.

“Cậu coi chẵn đêm đều xếp ngay ngắn, cũng không biết ra ngoài lúc nào.” Dì Trâu gạt đi nước mắt. Mộc Cận là một tay bà nuôi lớn, cũng giống như con gái ruột thịt vậy, bây giờ đột nhiên mất tăm mất tích đương nhiên là lo lắng.

Long Tại Nham quan sát xung quanh cửa sổ, hệ thống bảo vệ của tòa biệt thự này đều hết sức tân tiến, người bên ngoài vốn không có khả năng đột nhập, hơn nữa xung quanh đều có hệ thống giám sát, anh bước đến trước màn hình giám sát, cũng không thấy ghi lại cảnh cô đi ra ngoài.

Nếu muốn tránh thoát khỏi sự theo dõi chặt chẽ của camera, nhất định phải là người rất quen thuộc với địa hình của tòa biệt thự, hiểu rõ những điểm mù của hệ thống giám sát. Khả năng rất lớn là Mộc Cận tự mình trốn ra ngoài, nhưng vì sao cô muốn ra ngoài mà lại tránh né những chiếc camera này? Là không muốn người khác phát hiện, không muốn người ta tìm được cô?

Long Tại Nham nói: “Bình thường Mộc Cận có hay một mình lên ra ngoài không?”

“Trước đây tiểu thư rất ít khi ra khỏi cửa, chứ đừng nói một mình lên ra ngoài, dù cho...” Dì Trâu lén liếc nhìn anh, nói tiếp: “Dù là thời gian trước đây có ra ngoài nhiều hơn, nhưng mà chúng tôi đều biết cô bé đến chỗ cậu, cho nên cũng không để ý nhiều.”

Giang Thiệu Thành nhớ tới người họa sĩ Lục Thừa nọ, nói: “Gần đây không ai đến tìm cô ấy sao?”

Dì Trâu lắc đầu: “Giang tiên sinh, cậu cũng biết, không có ai tùy tiện đến đây, thực ra, trong thời gian này tâm trạng của tiểu thư không được tốt, suốt ngày ngồi trước cửa sổ ngắm ngó, nhiều tâm sự, rất ít khi ra khỏi phòng, ngay cả giờ ăn cũng không muốn xuống lầu, người gầy đi nhiều.”

Lòng Giang Thiệu Thành thất lại, đương nhiên anh hiểu rõ vì sao gần đây tâm trạng của cô không tốt, là anh trong lúc vô tình đã trêu chọc cô bé ngốc này. Anh đã cố gắng cứu vãn nhưng không ngờ lại làm tổn thương cô, cũng khó trách, ngay cả chính anh cũng không thể thuyết phục bản thân, thì làm sao có thể đòi hỏi cô đem tình cảm của mình trở về.

“Giang tiên sinh...” Dì Trâu thấy anh im lặng đứng đó, mở miệng gọi anh một tiếng.

Giang Thiệu Thành sực tỉnh: “Bình thường quần áo hàng ngày của Mộc Cận đều do dì sắp xếp?”

“Đúng?”

“Có phát hiện thiếu cái nào không?”

Dì Trâu nghĩ nghĩ: “Cái này tôi không để ý.”

Giang Thiệu Thành nói: “Có thể cô ấy chỉ ra ngoài cho khuây khỏa, dì kiểm tra cẩn thận lại xem cô ấy có đem bộ quần áo nào theo không?”

“Cậu nói là tiểu thư tự mình rời nhà đi?”

“Tôi chỉ đoán, dì đi xem cô ấy có mang cái gì đi không.”

Sau khi dì Trâu kiểm tra tủ quần áo thì lắc đầu, lại đi mở ngăn kéo, lúc nhìn về phía cái bàn, bà đột nhiên nhớ tới, nói: “Quần áo gì đó thì còn đủ, chỉ thiếu một bức ảnh.”

“Ảnh gì?”

“Một bức ảnh chụp bầu trời, tối om, không thấy gì cả, cũng chỉ có vài chấm sao, dì nói tấm ảnh đó có gì đẹp đâu, cô ấy nói là cậu tặng.” Dì Trâu chỉ chỉ lên bàn: “Bình thường đều được đóng khung, để ở đây, cậu xem, bây giờ không thấy.”

Vừa nghe dì Trâu nói như vậy, Giang Thiếu Thành nhớ lại, buổi tối thật lâu trước đây, cô đòi đi ngắm sao, còn muốn chụp ảnh, anh giúp cô dùng di động chụp lại, sau đó rửa ra đưa lại cho cô. Chuyện nhỏ như vậy, anh suýt nữa đã quên mất, chỉ có cô vẫn ngơ nghe xem bức ảnh như báu vật vô giá mà cất kỹ, trong lòng Giang Thiếu Thành không rõ là cảm giác gì.

Trong đầu Giang Thiếu Thành nghĩ đến điều gì đó, chỉ vì hoàn cảnh gia đình đặc biệt, nếu có chuyện gì thì lại ‘thần hồn nát thần tính’, cho nên tất cả mọi người sẽ không nghĩ đến điều này, sẽ quên mất thật ra cô vẫn là một cô bé, cũng có lúc giờ trốn nhà đi chơi.

Nhưng cứ coi như tự cô trốn đi, một mình ở bên ngoài cũng là chuyện rất nguy hiểm.

Lúc rời đi, Giang Thiếu Thành nói với dì Trâu: “Dì yên tâm, Mộc Cận không sao.” Anh cũng tuyệt đối sẽ không để cô gặp chuyện.

Giang Thiếu Thành đi đến cửa thì đụng phải Long Tại Nham từ trên xe bước xuống, Long Tại Nham nói: “Tôi đoán cậu cũng sẽ ở đây, sao, có manh mối gì không?”

Giang Thiếu Thành nói: “Nếu tôi đoán không sai, có lẽ là tự cô ấy ra ngoài giải khuây thôi, tạm thời chắc cũng không có gì nguy hiểm, tuy nhiên phải tìm ra cô ấy sớm một chút.”

Long Tại Nham trầm ngâm một lúc sau, mới nói: “Con bé không có bạn bè, cậu có nghĩ ra con bé sẽ đi chỗ nào không?”

Giang Thiếu Thành lắc đầu: “Không rõ.” Anh mở cửa xe, nói: “Có tin gì tôi sẽ báo cho anh.” Nói xong, anh lái xe rời đi.

Long Tại Nham nhìn xe Giang Thiếu Thành đi xa, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng đến bây giờ anh đối với con người Giang Thiếu Thành vẫn còn ba phần cảnh giác, không thể tin tưởng hoàn toàn, nhưng anh tin Giang Thiếu Thành đối với Mộc Cận, là tình cảm chân thật.

Đối với nơi Mộc Cận đi đến, Giang Thiếu Thành quả thật không có tí manh mối nào. Giống như Long Tại Nham, trong thành phố này Mộc Cận không có bạn bè, lúc rời khỏi biệt thự, anh còn cho người đi thăm dò Lục Thừa, cũng không có kết quả gì, Mộc Cận cũng không liên lạc với cậu Lục Thừa đó.

Mãi cho đến tối anh mới nhận được một tin nhắn từ một dãy số lạ.

“Hôm nay em mang theo món đồ duy nhất mà anh tặng cho em, nhìn lại ngọn núi mà em với anh từng nói với nhau, giống như anh đang bên cạnh, cho dù tình yêu giống như bông tuyết tan chảy rồi biến mất, nhưng không phải cũng có tuyết đóng băng quanh năm sao? Em không rõ, nếu anh không có chút tình cảm nam nữ nào đối với em, vậy những điều tốt đẹp anh cho em thì là gì?”

Giang Thiếu Thành nhìn tin nhắn, tim hụt mất một nhịp, vội vàng bấm nút gọi lại, nhưng bên kia tắt điện thoại. Giang Thiếu Thành lại nhìn tin nhắn kia một lần nữa, bình tĩnh nghĩ lại thật tỉ mỉ, cô và anh từng nhắc tới một ngọn núi? Tuyết đóng băng quanh năm? Nháy mắt trong đầu anh bật ra hai chữ.

Anh không do dự thêm nữa, cầm áo khoác chạy đến sân bay.

38. Chương 38

Buổi chiều, Chu Lạc Khiết từ bên ngoài trở về, thấy trong sân nhà vài chiếc xe lạ, nhìn qua cửa kính xe có thể thấy mỗi chiếc đều có một hai người đàn ông vạm vỡ, đều là những khuôn mặt xa lạ. Cô dừng lại, nhìn kỹ thêm vài lần, bởi bình thường Diệp Thiên rất ít khi đem khách về nhà, cho nên nơi này cũng rất ít có người ngoài.

Vào nhà, Chu Lạc Khiết tìm một người giúp việc hỏi: “Khách đang ở đâu?”

“Dạ, đang trong thư phòng cùng tiên sinh bàn chuyện.”

“Đã bao lâu rồi.”

“Vừa mới đây, chưa được bao lâu.”

Đang nói, cửa thư phòng tầng 2 mở ra, Diệp Thiên cùng một người đàn ông một trước một sau đi ra, người đàn ông kia dừng tại cầu thang nói lời từ biệt, ý bảo không cần tiễn, thời điểm lúc đi qua Chu Lạc Khiết, người đàn ông hướng về phía cô hơi gật đầu, xem như chào hỏi, Chu Lạc Khiết cũng đáp lễ đối phương mỉm cười.

Đợi cho mọi người đi hết, Diệp Thiên mới nhìn hướng Chu Lạc Khiết, thấy cô trong tay cầm theo túi lớn túi nhỏ, liền thuận miệng hỏi: “Đi dạo phố?”

Chu Lạc Khiết gật đầu, đi theo phía sau Diệp Thiên lên lầu. Trở lại thư phòng, Diệp Thiên vắt chéo chân ngồi vào trước bàn tròn, cô đem các thứ để ra sau, thuận tay mang chén trà qua cho hắn, nói: “Vừa rồi người kia có phải Thôi Trí Uyên hay không?”

Diệp Thiên uống ngụm trà, cũng không trả lời của cô, mà là đặt cô ngồi trên đùi mình, hỏi: “Mua gì vậy?”

“Phụ nữ đi dạo phố có thể mua cái gì, không phải là quần áo trang sức thì còn gì nữa.”

Trong khoảng thời gian này, Diệp Thiên không cho cô nhúng tay vào bất cứ việc gì, cho nên hiện tại cô có thời gian rảnh, sáng tối đều đi dạo phố, mỗi ngày cuộc sống đều yên bình, thanh thoi.

Diệp Thiên nâng cằm lên hôn vào hai má cô: “Em không phải nói muốn có cuộc sống yên ổn mỗi ngày, như cuộc sống bây giờ không phải là điều em muốn sao?”

Chu Lạc Khiết dựa vào người hắn, để mặc cho hắn hôn lên mặt cô, cuộc sống yên ổn quả thật là khát vọng của cô, nhưng đây rõ ràng chỉ là vẻ ngoài mà thôi.

Đợi cho hắn dừng lại, Chu Lạc Khiết thoáng tạo ra khoảng cách, nói: “Thôi Trí Uyên tới tìm anh làm gì?”

Cô biết là không nên hỏi nhiều, cũng tự nhủ bản thân không nên hỏi chuyện của hắn, nhưng mà nhịn không được, cô muốn biết hắn với Tần gia, Thôi gia cùng Mộc gia trong lúc đó hợp tác rốt cuộc là muốn làm gì. Trai sò tranh chấp ngư ông đắc lợi cũng không phải tốt như vậy mà nhạt được.

Cho dù hắn có năng lực, nhưng mà ba đối thủ kia cũng không phải là dễ bắt nạt, đều là những người có máu mặt trong giới hắc đạo, làm sao có thể tùy ý để một người như hắn nắm trong lòng bàn tay mà đùa nghịch được. Chỉ sợ đến cuối cùng lợi không có, mà ngược lại mang đến một đồng phiền toái.

Diệp Thiên thay đổi tư thế nhưng vẫn ôm lấy cô nói: “Hắn hiện tại cùng Tần Tiên Dững đang cấu xé lẫn nhau, bên kia lại có Mộc gia như hổ rình mồi, cho nên muốn tìm đồng bọn để hợp tác.”

“Vậy anh làm như thế nào mà thuyết phục hắn, anh đồng ý rồi?”

Diệp Thiên buông tay: “Tôi đáp ứng cái gì, Diệp gia không có ý định hợp tác cùng hắn. Tôi chẳng qua thay hắn phân tích tình hình trước mắt, cho hắn biết kế tiếp nên làm gì.” Đương nhiên, còn thuận tiện nói cho hắn tin tức đại tiểu thư Mộc gia mất tích bên ngoài. Hắn vuốt ve khuôn mặt cô: “Được rồi, cho tôi xem thứ em mua xem, có phần của tôi không?”

Giang Thiếu Thành vừa xuống máy bay, bắt một chiếc xe, người lái xe vui vẻ dẫn đường, sau đó toàn bộ thời gian anh đều ngồi trên xe. Đến nơi cần đến, cũng đã chiều của ngày hôm sau, người lái xe nói với anh, nơi đây có nhiều ở lại nghỉ chân, nếu người anh muốn tìm mà chưa rời đi thì có khả năng sẽ tìm ra được.

Giang Thiếu Thành trả tiền xe, rồi một mình đi tới khách sạn lớn nhất ở gần đó hỏi thăm, bà chủ nghe xong rồi tra cứu danh sách khách thuê phòng nói: “Có một vị khách tên Mộc Cận, là một cô gái trẻ.”

“Cô ấy ở đâu?”

“Ở ngay trên tầng, nhưng tôi thấy cô ấy đi ra ngoài từ giữa trưa, đến bây giờ chưa thấy quay về.”

Giang Thiều Thành thở nhẹ ra, nói: “Không có việc gì, tôi ngồi đây chờ cô ấy. Đúng rồi, còn có phòng trống không, cho tôi một phòng.”

“Có, tôi đưa anh lên xem, anh không có hành lý sao?”

“Không có, tôi ở một đêm rồi đi.”

Bà chủ mang anh lên tầng, chỉ cho anh xem: “Kia là nơi cô gái đấy ở, tôi cho anh ngay phòng bên cạnh nhé.”

Giang Thiều Thành gật đầu: “Cảm ơn.”

Vào trong phòng, Giang Thiều Thành mặc nguyên quần áo nhắm mắt nằm tựa vào giường. Vừa nghe ngóng tiếng động phòng bên cạnh, đợi gần nửa tiếng mới nghe được tiếng mở cửa, anh lập tức đứng lên, mở cửa, nhìn thấy cô, anh mới có cảm giác yên tâm.

Mộc Cận ngơ ngác nhìn anh, phản ứng chậm chạp, nửa ngày mới lên tiếng: “Sao anh biết em ở đây?” Sao lại nhanh tìm được cô đến vậy.

Giang Thiều Thành cũng không biết là nên mắng cô hay là nên mắng chính mình, ở trong lòng lặng lẽ thở dài, nghiêng người nói: “Vào phòng trước đã.”

Mộc Cận đứng ở cửa phòng mình không nhúc nhích, có bao nhiêu cảm xúc hờn dỗi, cô lúc này bộ dáng như bị người lớn đang giáo huấn một đứa nhỏ. Cô muốn có cha mẹ ở bên cạnh dạy dỗ, chỉ bảo cô, để cô biết mình làm đúng hay sai.

Giang Thiều Thành đi qua kéo cô vào phòng mình, đóng cửa, nói: “Có biết mọi người đều đang đi tìm em, Mộc gia ra lệnh mọi người đi tìm.”

“Là cha em bảo anh đến đây?”

“Mộc gia còn không biết em ở đây, đêm nay ở lại đây một đêm, ngày mai theo tôi trở về.”

“Nói như vậy... Nói như vậy chỉ có một mình anh biết em ở đây, một mình anh tới tìm em?” Mộc Cận cắn môi dưới, tỉ mỉ quan sát anh, đáy lòng có chút vui sướng, thì ra anh ấy cũng không phải thật sự thờ ơ đối với cô?

“Tôi nói rồi, sự an nguy của em tôi lúc nào cũng để ở trong lòng.”

Trong lòng cô lại trùng xuống, đúng vậy, anh nói qua anh có thể dùng tính mạng để bảo vệ cô, nhưng không phải quan hệ tình yêu nam nữ, đơn giản cô là con gái của Mộc Thường Phong mà thôi.

Đến tối hai người xuống dưới khách sạn ăn cơm. Nơi này phần lớn đều là du khách, tuy nói không nhiều người lắm, nhưng là Giang Thiều Thành vì cẩn thận, ăn cơm xong liền trở về phòng, không dám để cô ở bên ngoài lâu.

Lúc lên tầng, Giang Thiều Thành chú ý nhìn phía dưới có một người đàn ông theo anh cùng Mộc Cận tới rất nhiều nơi, đôi phương chạm vào ánh mắt của anh, rất nhanh liền rời sang hướng khác.

Giang Thiều Thành cẩn thận dùng cơ thể chính mình bảo vệ Mộc Cận. Tuy rằng chỉ là chuyện trong nháy mắt, chỉ là mắt giao nhau, nhưng trực giác nói cho anh biết, người đàn ông kia tuyệt đối không phải người lương thiện. Hơn nữa, nhìn gương mặt người kia cũng không giống người địa phương, đã biết có người khác đi theo sau, cho dù là thế nào cũng sẽ gây ra rắc rối, hơn nữa còn có Mộc Cận ở đây.

“Anh Thiều Thành, làm sao vậy?” Mộc Cận nhìn dáng vẻ thận trọng của anh, cảm thấy có chút kỳ quái.

“Không có việc gì, em vào nghỉ ngơi đi, nhớ rõ, ngoại trừ tôi ra, cho dù ai gõ cửa em cũng không được trả lời. Buổi tối đi ngủ, điện thoại đặt ở bên gối, cảm thấy có chuyện gì không ổn, phải gọi điện ngay cho tôi.”

Mộc Cận nghe thấy anh nói vậy, cảm thấy hơi hoang mang: “Làm sao vậy, anh phát hiện ra chuyện gì ư?”

“Không có việc gì, tôi chỉ muốn em chú ý an toàn thôi, dù sao cũng ở nơi xa lạ, vào đi, không phải lo lắng, tôi ở ngay phòng bên cạnh.”

Mộc Cận mở cửa phòng: “Em đi vào đây.”

Giang Thiều Thành gật đầu: “Vào đi, nghỉ ngơi cho tốt, sáng sớm mai chúng ta trở về.”

Thấy cô đóng cửa, Giang Thiều Thành ở lại quan sát xung quanh, xác định không có gì khả nghi mới trở lại phòng mình.

39. Chương 39: Anh Không Thể Phủ Nhận Chuyện Em Yêu Anh

Buổi tối, Giang Thiều Thành tắm rửa sạch sẽ, rũ bỏ những vất vả mệt mỏi suốt một ngày đường, anh tựa người vào đầu giường, loay hoay chơi đùa với khẩu súng lục thường mang bên người.

Mãi một lúc mà anh vẫn không ngủ được, trong đầu đôi lúc lại hiện lên vẻ mặt của người đàn ông đã gặp trên cầu thang đêm nay, nếu lời ông ta nói không sai, trong lúc mình đến đây đã bị người khác theo dõi. Sau vài phút suy nghĩ, Giang Thiều Thành gọi một cuộc điện thoại cho Long Tại Nham, Long Tại Nham sau khi nghe xong mới nói: “Tôi lập tức cho máy bay đến đón, cậu bảo vệ an toàn cho Mộc Cận.”

Gác điện thoại, Giang Thiều Thành mặc quần áo vào đi qua gõ cửa phòng Mộc Cận, hình như cô vẫn chưa ngủ, nghe được tiếng của anh thì mở lập tức mở cửa, quần áo trên người vẫn chưa thay ra.

Giang Thiều Thành đóng cửa phòng bước vào bên trong mới nói: “Vài giờ nữa sẽ có người tới đón chúng ta trở về.”

“Có phải bây giờ chúng ta đang gặp nguy hiểm không?” Dù sao cô cũng là con gái Mộc Thường Phong, đối với những tình huống như vậy cũng đoán biết một, hai phần.

Anh nhìn cô, nói chắc chắn: “Yên tâm, có tôi, sẽ không gặp nguy hiểm.”

Cô cũng nhìn anh gật đầu: “Em tin.”

Giang Thiều Thành vỗ vỗ lên đầu cô: “Nếu thấy mệt thì ngủ một lúc đi, tôi ở đây, lúc nào đi tôi sẽ đánh thức em.”

“Em không buồn ngủ, anh Thiều Thành, chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi, giống như trước đây vậy.”

“Được.” Giang Thiều Thành cũng cùng cô ngồi xuống bên giường.

“Anh Thiều Thành, có phải là anh nghĩ em chưa chín chắn phải không?”

“Tuổi em vẫn còn nhỏ.”

Mộc Cận nở nụ cười cay đắng: “Cho nên anh mới cho rằng tất cả những lời em nói, bao gồm cả việc yêu anh, cũng không thể là thật, đúng không? Có thể anh đã quên, ngay cả khi em là một đứa trẻ, nhưng chính xác thì trẻ con mới là người thể hiện tình cảm của mình một cách trực tiếp nhất, anh có thể không yêu em, nhưng anh cũng không thể phủ nhận chuyện em yêu anh, anh Thiều Thành, anh thừa nhận điều này không, là em đúng cảm hơn anh!”

Giang Thiều Thành không nói gì, tình yêu của cô, can đảm hơn anh, nhưng anh không biết, anh có quá nhiều lo lắng và lí do không thể dũng cảm hơn, anh không thể giải thích nguyên do trong đó với cô.

Một lúc sau anh mới nói: “Nhưng em cũng không thể cứ như vậy mà chạy đến đây, hẳn em cũng hiểu rõ việc này rất nguy hiểm.”

“Em đã chịu đủ rồi, sống những ngày không được thấy mặt trời như vậy, giống như con tằm trong kén, vĩnh viễn không biết đến thế giới bên ngoài. Hai mươi mấy năm qua em chưa bao giờ biết cuộc sống của em có cái gì khiến cho em hi vọng, nếu như tính mạng này của em có nhiều người muốn như vậy, vậy thì lấy đi.” Đã từng, cô đã từng cho rằng anh sẽ là kỳ tích trong cuộc sống như nước tù ao của mình, nhưng rốt cuộc đó cũng chỉ là điều cô ảo tưởng mà thôi.

Giang Thiều Thành bắt giác chau mày: “Đừng nói những điều vô trách nhiệm như vậy, em có biết có bao nhiêu người mỗi ngày đều dốc hết tâm sức cho sự an toàn của em.”

“Không phải em giận dỗi mà nói, là em thật sự nghĩ như vậy. Anh Thiếu Thành, có thể anh không thể hiểu được cảm giác cô độc này của em, không có bạn, không có tự do, không có mẹ, thậm chí không có cha. Mỗi ngày đều trải qua cuộc sống mình không hề mong muốn, thời gian em vui vẻ nhất là lúc ở cùng với anh, nhưng mà em biết niềm vui này cũng ngay lập tức phải chấm dứt, về sau em lại phải một mình...”

Mộc Cận chớp chớp mắt, hơi nước trong mắt dâng lên, mỗi lần nghĩ đến những ngày sau này lại không còn anh, cô chợt cảm thấy tuyệt vọng và sợ hãi, cô không có cách nào sống tiếp cuộc sống như vậy, cô làm sao có thể quên những ngày qua, hồi hộp và hạnh phúc, tiếp đó lại đem khoảng thời gian hạnh phúc này xóa bỏ, coi như chưa từng xảy ra sao? Cô không làm được, cho nên mãi mãi còn đau khổ hơn cả trước đây.

Nhìn thấy viên mắt cô ửng đỏ, cảm giác bất lực cùng cực trong lòng Giang Thiếu Thành lại dâng lên, anh đứng dậy đi rót nước nóng, vừa mới xoay người lại, ly nước còn chưa đưa đến tay cô, anh hét lên một tiếng: “Nằm xuống.”

Dứt lời, cơ thể anh như một con báo phi tới, bổ nhào lên người cô, bảo vệ cô dưới người mình, từ bên ngoài cửa sổ viên đạn bay tới, xuyên qua lớp kính thủy tinh, ghim trúng chiếc bình hoa trên nóc tủ, tiếng bình hoa vỡ nát, âm thanh nghe thật chói tai.

Mộc Cận la lên vì hoảng sợ, Giang Thiếu Thành móm súng, dùng một tay che chở cho cô, nhanh chóng đi về phía cửa, người xung quanh có lẽ cũng nghe thấy tiếng súng đều đóng chặt cửa, không dám ra ngoài.

Chỉ có hai vị khách to gan, mở hé cửa phòng, muốn nhìn thử xem bên ngoài xảy ra chuyện gì, lại vài tiếng súng vang lên, lại nghe nhân viên phục vụ dưới lầu, bà chủ và các vị khách bên dưới lầu la hét thất thanh. Giang Thiếu Thành kéo Mộc Cận nép sát vào tấm ván gỗ nhô ra ở góc rẽ, cơ thể của hai người dựa sát vào nhau trong một góc nhỏ thó, Giang Thiếu Thành thì thầm trấn an bên tai cô: “Không có gì, đừng sợ.”

Mộc Cận túm chặt lấy phần áo bên hông anh, cả người run lên, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, cô không sợ chết, nhưng cô sợ anh xảy ra chuyện, cô sợ lần tùy hứng này của mình sẽ đổi bằng mạng của anh.

Một nhóm khách trọ vội vã tung cửa chạy xuống lầu, khắp nơi đều là tiếng la hét hoảng sợ, Giang Thiếu Thành nhân lúc mọi người đang rối loạn, dẫn theo Mộc Cận chạy xuống lầu, xe của anh đang đậu ở cổng ra của khách sạn.

Xung quanh đều là xe đậu ngổn ngang, anh mở cửa xe, đẩy Mộc Cận vào bên trong, vừa khởi động xe, thì nhóm người từ trên lầu nghe thấy tiếng động đã lao về phía bọn họ, Giang Thiếu Thành giữ tay lái, vừa xoay bánh lái chạy ra ngoài vừa nổ sừng, định phá hỏng lớp xe của bọn chúng, nhưng quá muộn, người đã ở ngay trước mắt, đạn từ phía sau không ngừng bay về phía bọn họ...

Cuộc đuổi giết và trốn chạy này xảy ra khiến cho nỗi sợ hãi trong kí ức từ đáy lòng Mộc Cận ngất quăng hiện ra, rất nhiều hình ảnh lộn xộn bắt đầu tuôn ra ngay trước mắt.

Một đêm rất rất rất tối, mẹ ôm chặt cô chạy xuống một cầu thang rất dài rất dài...mẹ từ trên lầu lăn xuống dưới đất, trên mặt toàn là máu, cô sợ cứ khóc mãi...Cô nhớ rõ mẹ khê nói, bé cưng, không được phép khóc, không thể khóc...

Mẹ đặt cô trên một chiếc xe khác, kêu lái xe mau chạy đi. Cũng giống thế này, chiếc xe phía sau giống như con thú dữ độc ác, cứ cắn chặt vào xe của bọn cô, không buông ta, cô ghé vào chỗ ngồi phía sau, quay mặt ra cửa sổ thủy tinh phía sau, khóc lớn gọi mẹ mẹ...

Chiếc xe chạy khỏi mẹ, đột nhiên tông vào hàng rào bảo vệ trên đường, rơi vào lòng sông...

Kí ức cuối cùng của cô đều là khuôn mặt đầy máu của mẹ, kí ức và sự việc hiện tại chồng chéo lên nhau, trong đầu cô thật hỗn loạn, đầu ra đầy mồ hôi, trong miệng khê lẩm bẩm: “Bọn họ đã đuổi theo, đuổi theo...anh không thể chết...không được chết...”

Lúc này Giang Thiếu Thành mới chú ý tới thần sắc Mộc Cận có vẻ khác lạ, anh vỗ vỗ lên khuôn mặt cô: “Mộc Cận, bình tĩnh một chút, vừa nãy không phải em nói mình rất dũng cảm sao, nghe lời anh nói gì không?”

Cô run rẩy gật đầu.

Ầm một tiếng, thân xe chấn động, Giang Thiệu Thành rửa thầm một tiếng, bánh xe phía sau bị nổ, xe phía sau ngày càng gần, anh quan sát địa hình xung quanh, chạy trên con đường núi này, cơ bản không thể trốn thoát, huống chi bây giờ xe đã hỏng, nhưng xung quanh lại là rừng cây um tùm, anh quyết đoán, nói: “Lúc tôi cho xe dừng lại, em nhảy ra ngoài, nghe rõ chưa?”

“Vâng.” Tuy Mộc Cận vẫn còn run không ngừng, nhưng ánh mắt đã tỉnh táo hơn nhiều, không hốt hoảng nữa.

Cửa xe mở ra, Mộc Cận nhảy ra phía ngoài, Giang Thiệu Thành gần như cùng một lúc cũng nhảy theo phía sau cô, ôm lấy cô, lăn người mấy vòng về hướng khu rừng, đạn không ngừng bắn phá về phía bọn họ, mượn cây cối che chắn, Giang Thiệu Thành kéo lấy cô chạy vào sâu trong rừng cây, phải lập tức tìm được chỗ ẩn náu, những người đó sẽ nhanh chóng đuổi kịp tôi.

“Em có bị thương không.” Giang Thiệu Thành chịu đựng cơn đau nhức trên lưng, trầm giọng hỏi cô.

“Không có, còn anh.” Vừa rồi đều là anh dùng cơ thể che chở cho cô.

Giang Thiệu Thành hít một hơi sâu: “Không có.”

40. Chương 40: Chương 40

Giang Thiệu Thành hô hấp khó khăn khiến cho Mộc Cận cảm giác được sự khác thường, nhưng là xung quanh một mảnh tối đen, chỉ có thể dựa vào ánh trăng để cảm nhận được bóng hình loáng thoáng trước mắt, cô không thể nhìn rõ biểu hiện trên khuôn mặt lúc này của anh.

Bởi vì sợ bị phát hiện, cô cũng không dám lấy di động ra để chiếu sáng, cách đó không xa truyền tới tiếng bước chân dồn dập, tiếng lá rụng khô vỡ vụn, vang lên sột soạt. Cô biết đây là những tên sát thủ đang truy sát hai người, chúng còn chưa buông tha cho cô và anh, giờ phút này vẫn đang ở trong rừng rậm điều tra, tìm dấu vết hai người.

Trong bóng tối, Mộc Cận chỉ có thể dựa vào động tác để xác nhận anh có bị thương hay không, cô sờ soạng tìm được tay anh, theo hai cánh tay chậm rãi đi xuống dưới nhưng Giang Thiệu Thành đã kịp ngăn cản: “Tôi không sao.”

Tuy rằng giọng nói của anh vẫn như thường ngay nhưng vẫn không thể khiến Mộc Cận yên lòng, lúc tay chạm vào lưng anh, anh hừ nhẹ một tiếng, trong lòng bàn tay dính vào chất lỏng ẩm ướt làm cho tim Mộc Cận trùng xuống, có mùi máu tươi làm cô thấp giọng kêu lên: “Là máu, anh bị thương? Vết thương thế nào rồi...”

“Dừng lên tiếng, chỉ là viên đạn sượt qua da thôi.”

“Nhưng mà chảy rất nhiều máu...” Phía sau lưng quần áo của anh đã thấm đẫm máu tươi.

“Không có việc gì, do em không nhìn thấy nên mới cảm thấy nghiêm trọng, không phải sợ, đợi qua một lúc nữa chúng ta sẽ an toàn.”

Anh tin tưởng Long Tại Nham rất nhanh sẽ tìm được bọn họ.

Giang Thiệu Thành thực sự mệt mỏi, viên đạn găm ở thịt, động một chút sẽ đau đến tận tim, cảm nhận được sức lực mỗi lúc một giảm, anh cắn răng xoa bóp ở miệng vết thương của mình, ít nhất đau đớn tạm thời có thể giữ anh tỉnh táo.

Vì cô , anh không thể mạo hiểm, không thể dựa vào may mắn! Mộc Cận cũng hiểu nỗi bản thân bây giờ đang làm gì nữa. Biết rõ trên người anh bị thương, không biết vết thương nặng hay nhẹ. Chỉ biết ngồi chờ đợi.

Cô hận không thể thay anh nhận nỗi đau này, tự trách và không tha thứ cho bản thân mình. Có một lần, cô thậm chí không nhin đã được đưa ngón tay kiểm tra hơi thở của anh, cô sợ anh sẽ ngừng thở. Giang Thiệu Thành chỉ biết cầm tay cô, thỉnh thoảng nắm chặt, để cô biết anh vẫn còn tỉnh.

Rất nhanh đã đến rạng sáng, rừng rậm rột cục không còn tiếng bước chân và tiếng hít thở của những tên sát thủ, Giang Thiệu Thành giật giật lòng bàn tay Mộc Cận: “Nhìn xem trong túi có di động không, giúp tôi lấy ra.”

Khi anh lên tiếng nói chuyện giọng đã khàn đặc, Mộc Cận chạm đến điện thoại của anh, nhìn nhìn, nói: “Làm sao bây giờ, không có tín hiệu.” Di động của cô cũng vậy.

“Không sao hết, người của Tại Nham nhất định sẽ tìm được chúng ta.”

Giang Thiệu Thành gần như sắp rơi vào trạng thái hôn mê, khi anh nói chuyện đều phải cố hết sức.

Trong nháy mắt, Mộc Cận nghĩ tới khả năng tồi tệ hơn: “Ngoài vết thương ở sau lưng, anh có bị thương ở chỗ khác không?”

Với sức chịu đựng của anh nếu chỉ là một vết thương ở sau lưng kia, anh sẽ không kiệt sức nhanh đến vậy. Lúc này nếu Mộc Cận nhìn thấy trên chiếc áo sơ mi của anh loang lổ những vết máu.

Giang Thiệu Thành lúc này ngay cả sức để trả lời cũng không có, bởi vì miệng vết thương bị nhiễm trùng, anh đã bắt đầu sốt cao, cả người rơi vào trạng thái hôn mê.

Giang Thiệu Thành dùng hơi sức còn lại nhéo nhéo tay Mộc Cận: “Nhớ rõ đừng khóc, chờ Tại Nham đến đón em.”

Mộc Cận không khóc ra tiếng nhưng nước mắt đã giàn giụa trên khuôn mặt.

“Anh Thiệu Thành, anh không thể xảy ra chuyện gì được, đừng tưởng anh chết là có thể thoát khỏi em, em sẽ nếu anh chết, em sẽ đi theo anh, vĩnh viễn không buông tha anh.”

Nhưng là cô không nhận được câu trả lời của anh, xung quanh chỉ còn có cô cúi đầu khóc, tự mình vùng vẫy trong cảm giác bị ai tuyệt vọng.

Lúc Long Tại Nham đuổi tới, Mộc Cận cũng sa vào trạng thái hôn mê, vào lúc rạng sáng tìm được Giang Thiệu Thành cùng Mộc Cận, Long Tại Nham không nghĩ sẽ tự mình đến đây, sợ trúng kế diệu hổ ly sơn. Khi không liên hệ được với Giang Thiệu Thành, anh liền dự cảm được có chuyện chẳng lành, đoán được Mộc Cận và Giang Thiệu Thành có khả năng xảy ra chuyện.

Khi đuổi tới khách sạn nơi Giang Thiệu Thành nhắc đến trong điện thoại, anh mới xác định bọn họ bị đuổi giết.

Giang Thiệu Thành tổng cộng bị thương ba chỗ, hai nơi ở phía trên thắt lưng, nguy hiểm nhất là viên đạn gần phổi. Cũng may Long Tại Nham đã chuẩn bị chu đáo từ trước, đưa theo bác sĩ tới đây, có thể xử lý vết thương.

Mộc Cận từ từ mở mắt ra, trong chốc lát mới phản ứng lại đây chính là phòng mình, Long Tại Nham cứu hai người họ về, nhưng anh đang đâu? Anh đang ở nơi nào?

Mộc Cận ngồi bật dậy, xốc chăn chuẩn bị xuống giường.

Dì Trâu đi vào thấy vậy cuống quýt ngăn cản: “Mau trở về giường.”

“Không được, cháu phải lập tức đến xem anh Thiệu Thành, anh ấy ở đâu?”

Dì Trâu đem cô ấn trở lại giường: “Long tiên sinh đã dặn, chờ lúc cô tỉnh lại liền nói cho cô, Giang tiên sinh không có việc gì, muốn cô nghỉ ngơi cho tốt. Lần này cô dọa đến tất cả mọi người, nhất là ba người đó, cô không biết cậu ấy luôn ở bên cạnh cô, vừa mới rời đi, để tôi đi gọi điện báo cho cậu ấy biết cô đã tỉnh.”

Mộc Cận không có tâm trí nghe nhiều như vậy, tìm được di động liền lập tức gọi cho Long Tại Nham: “Anh ấy có phải bị thương rất nặng hay không?”

“Cậu ta rất muốn tới thăm em.” Nói xong câu này Long Tại Nham cũng đổ mồ hôi lạnh. Tình trạng của Giang Thiếu Thành mười phần chết một phần sống, cho dù đã gặp bác sĩ giỏi nhưng đã mấy ngày nay anh luôn ở trong trạng thái hôn mê sâu.

“Em muốn gặp anh ấy một chút.” Không được tận mắt thấy anh bình an vô sự, cô không thể yên tâm.

Không nghe thấy Long Tại Nham trả lời, Mộc Cận nhắc lại lần nữa: “Anh Thiếu Thành rốt cuộc ở nơi nào, anh ấy bị thương như nào? Có phải...?”

“Em đừng nóng vội”. Long Tại Nham cắt ngang lời cô: “Cậu ta đang ở đây, chỉ là cơ thể suy yếu, hiện tại tinh thần Thiếu Thành chưa được tỉnh táo, em cho dù có lại đây thăm cậu ta, cậu ta cũng không biết.”

“Bây giờ em sẽ qua đó.”

Long Tại Nham biết ngăn cản không được cô, nhân tiện nói: “Được rồi, trên đường nhớ dặn bọn họ cẩn thận một chút.”

Cuối cùng Mộc Thường Phong cũng cho người thăm dò đám sát thủ truy sát bọn họ, hôm nay tin tức đến lúc sáng sớm, cơ bản có thể xác định là thủ hạ do Thôi Trí Uyên phái ra, hơn nữa, Thôi Trí Uyên còn gặp mặt với Diệp Thiên, cho nên, Long Tại Nham có thể tưởng tượng gần nhất Thôi gia cùng Mộc gia lại sắp có một phen tẩy máu, sau này Mộc gia và Diệp Thiên cũng khó mà giữ lấy được mối quan hệ tốt đẹp.

Mộc Cận vội vàng mặc quần áo, kêu người đưa cô đến chỗ của Long Tại Nham, Giang Thiếu Thành hai mắt nhắm nghiền, nằm bất động trên giường, trên người quần đầy băng vải trắng, Mộc Cận ngồi ở bên giường, đầu ngón tay khô nứt chạm vào anh: “Anh ấy khi nào mới có thể tỉnh lại?” Nhìn đến trên người anh khắp nơi đều bị thương, so với tưởng tượng của cô nghiêm trọng hơn rất nhiều, Mộc Cận bật khóc.

“Bác sĩ nói đợi cho đến khi hạ sốt, tinh thần sẽ tỉnh táo lại.”

“Thật sự đã qua cơn nguy hiểm rồi sao?”

Long Tại Nham ấn chặt vai Mộc Cận, an ủi cô: “Em nên tin tưởng y thuật của các bác sĩ, họ nói không có gì nguy hiểm, Thiếu Thành nhất định có thể bình phục trở lại.”

“Anh Tại Nham, em muốn ở lại đây chăm sóc anh ấy”

“Ở nơi này có bác sĩ chuyên nghiệp chăm sóc, em ở đây cũng không giúp được gì.”

“Em chỉ cần có thể giống như lúc này ngồi bên cạnh nhìn anh ấy, em mới có thể an tâm được phần nào, mà ở đây sẽ không gặp nguy hiểm, đúng không?”

Long Tại Nham trầm mặc, cái anh lo không phải là an toàn của cô, mà là anh không muốn cho Mộc Cận cùng Giang Thiếu Thành quan hệ trở lại như trước. Anh nói: “Em khiến anh rất lo lắng.”

Cho dù anh đồng ý rồi, Mộc Thường Phong chỉ sợ cũng sẽ không đồng ý.

Lần này tuy rằng Giang Thiếu Thành đánh đổi mạng sống để giữ cho Mộc Cận không bị thương, nhưng là Mộc Thường Phong biết Mộc Cận vì Giang Thiếu Thành mới trốn đi. Hơn nữa Giang Thiếu Thành là người đầu tiên tìm thấy Mộc Cận, việc này làm cho Mộc Thường Phong kết luận mối quan hệ hai người đã vượt qua suy đoán của ông, chỉ sợ Mộc Thường Phong sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Cho nên, Long Tại Nham không dám tỏ ra lạc quan, hiện tại là vì Giang Thiếu Thành còn trọng thương nằm trên giường, Mộc Thường Phong mới không có hành động gì ra mặt. Nếu Mộc Cận cùng Giang Thiếu Thành hai người cứ như vậy giằng co không dứt, sẽ rất dễ khiến cho Mộc Thường Phong dùng thủ đoạn cực đoan.

Một thủ hạ của Long Tại Nham gõ cửa vào báo cáo: “Anh Long, Mộc gia đến”.

Long Tại Nham gạt đầu tỏ vẻ đã biết, trong chốc lát Mộc Thường Phong liền đến.

“Mộc gia.”

“Cha”.

41. Chương 41: Thời Gian Sẽ Không Trở Lại

Mộc Thường Phong bước đến ôm lấy Mộc Cận, nhẹ nhàng vỗ lên lưng của cô: “Để con phải sợ rồi, khiến con sợ rồi phải không, nói với cha, có chỗ nào khó chịu không?”

Mộc Cận lắc đầu: “Con không sao, nhưng mà anh Thiếu Thành, anh ấy...”

“Cha biết rồi, con yên tâm đi, bác sĩ Mặc đã nói với cha tình trạng của Thiếu Thành, không có gì đáng ngại.”

“Cha, con muốn ở lại đây chăm sóc anh Thiếu Thành.” Mộc Cận lắc lắc cánh tay Mộc Thường Phong: “Để con ở lại đây được không, vì con anh Thiếu Thành mới bị thương...”

Mộc Thường Phong nhìn Giang Thiếu Thành đang nằm trên giường, lại nhìn Mộc Cận, sau cùng gật đầu, nói: “Đừng để quá sức.”

“Con biết rồi, cảm ơn cha.”

“Sau này con đừng tùy tiện như vậy nữa, có biết không?”

“Con không như vậy nữa đâu.” Lần này cô đã học được bài học nhớ đời rồi, thấy Giang Thiếu Thành vì cô mà nằm ở đó, cô thật sự vô cùng hối hận về hành động thiếu trách nhiệm của mình.

“Được rồi, cha về trước, con cũng đừng quá lo lắng.” Mộc Thường Phong nháy mắt ra hiệu với Long Tại Nham, Long Tại Nham hiểu ý theo ngay sau ông ra ngoài.

Ra đến cửa, Mộc Thường Phong nói: “Bây giờ bên ngoài rất lộn xộn, Mộc Cận ở chỗ cậu cũng tốt, qua một thời gian nữa, tôi muốn đưa nó ra nước ngoài.”

“Mộc Cận có đồng ý không?”

“Nó không đồng ý cũng phải đi, không thể để nó lại càng quấy nữa, giống như chuyện lần này, tôi không cho phép lại xảy ra lần thứ hai.”

“Nếu không, trước tiên để tôi nói chuyện với Mộc Cận, thử xem cô ấy nghĩ gì.”

Mộc Thường Phong gật đầu: “Còn nữa, tự cậu đi tìm Lục Thừa đưa đến gặp tôi, tôi muốn gặp cậu ta, nhớ, không được để người khác biết.”

“Vâng.”

Long Tại Nham quay lên lầu, Mộc Cận vẫn còn ngồi trong phòng, cẩn thận dùng tấm bông thấm nước lên môi Giang Thiếu Thành, Long Tại Nham đứng sau lưng cô nhìn thấy cảnh này, trong lòng thấy nặng trĩu.

...

Gần đây Lục Thừa ngày càng thêm sốt ruột, từ sau đêm ba mươi tết kia, hắn không có cơ hội gặp lại Mộc Cận, gọi điện thoại cho cô thì luôn ở trong tình trạng tắt máy, đã nhận lời tới triển lãm tranh cũng không thấy cô tới, cuộc sống của hắn dường như thoáng cái lại trở nên khốn đốn. Cả ngày đều nhốt mình trong phòng tô vẽ vẽ, nhưng cũng không nghĩ ra được tác phẩm nào khiến bản thân hài lòng, hắn nghĩ một chút hi vọng ban đầu của mình theo việc Mộc Cận biết mất cũng hoàn toàn dập tắt, cho nên lúc Long Tại Nham tìm hắn nói rằng cha của Mộc Cận muốn gặp hắn, Lục Thừa đã mừng rỡ đến phát điên.

Đối với lần gặp mặt này, Lục Thừa rất coi trọng, khi đi, Lục Thừa còn đặc biệt chỉnh chu lại bản thân, cạo sạch hàm râu đã nuôi hai tháng, thay một bộ quần áo sạch sẽ, mái tóc dài còn không kịp cắt.

Long Tại Nham đứng một mình, trong lúc chờ đợi, anh nhìn một vòng nơi ở của Lục Thừa, khắp nơi toàn là hộp mì ăn liền rỗng, trong phòng vẽ tranh thì thuốc màu đầy đất.

Trong lòng Long Tại Nham càng nặng nề hơn, tuy rằng anh cũng không tán thành việc Mộc Cận và Giang Thiếu Thành quen nhau, thế nhưng cũng không thể tán thành với suy nghĩ của Mộc Thường Phong, anh không hiểu người họa sĩ ‘tài hoa hơn người’ này sẽ cho Mộc Cận một hạnh phúc thể nào.

Trong mắt anh, nếu như một người đàn ông ngay cả cuộc sống của mình cũng không thể lo liệu, mà cứ khăng khăng mù quáng giữ lấy cái gọi là tài năng của mình, mơ tưởng của mình, loại người như anh ta làm sao gánh vác cho tương lai người phụ nữ.

Cho dù Mộc Thường Phong có thể cung cấp một số tiền đáng kể, để tên họa sĩ này và Mộc Cận không cần lo về cuộc sống sau này, nhưng mà ai có thể đảm bảo trong tương lai nếu như xảy ra chuyện rủi ro nào đó, hẳn không vứt bỏ Mộc Cận mà đi?

Người đàn ông như vậy làm sao có thể sẽ dùng chính tính mạng của mình mà bảo vệ Mộc Cận?

Ở trên xe, Lục Thừa hỏi: “Xin hỏi anh là gì của Mộc Cận?”

“Tôi?” Long Tại Nham cười cười: “Cứ coi như là anh của cô ấy đi, tôi nhìn cô ấy lớn lên từ nhỏ.”

“À, không biết bác trai tìm tôi có chuyện gì?”

“Mộc Cận là con gái một, cha con bé khó tránh phải quan tâm đến quan hệ bạn bè của nó, cho nên mới muốn tìm cậu Lục đến trò chuyện.”

“Thì ra là như vậy.” Lục Thừa gật đầu, hẳn không có thắc mắc, trong ấn tượng của hắn, người nhà của Mộc Cận đối với Mộc Cận quả thật bảo vệ quá mức, có lẽ con cái của những gia đình có tiền đều như vậy, sinh ra và nuôi dưỡng trong sự bảo bọc, không phải là sợ người ta bắt cóc thì cũng là sợ bị người khác lừa gạt.

Mộc Thường Phong để Long Tại Nham đưa Lục Thừa đến căn biệt thự mà Mộc Cận thường ở, bởi vì nơi này thoạt nhìn không khác gì nơi ở của những kẻ có tiền bình thường.

“Cháu chào bác.” Sau khi bước vào, Lục Thừa gật đầu chào Mộc Thường Phong đang ngồi trên sofa phòng khách, ông mặc kiểu áo Đường Sơn*, nhìn Mộc Thường Phong đang đọc báo và những người trung niên bình thường cơ bản không khác nhau lắm, dù thế nào Lục Thừa cũng không ngờ người đàn ông lớn tuổi trước mặt đây là một nhân vật oai hùng trong giới xã hội đen.

(*)

“Ngồi đi.” Mộc Thường Phong buông tờ báo trong tay, ý bảo Lục Thừa ngồi đối diện với ông, rồi nói với Long Tại Nham: “Cậu có việc thì đi trước đi.”

Long Tại Nham đứng ở cửa một lát, có lẽ khoảng hơn mười phút, Mộc Thường Phong và Lục Thừa mới cùng nhau đi ra, Mộc Thường Phong vỗ vỗ lên vai Lục Thừa: “Chàng trai trẻ, cứ quyết định như vậy, nhớ kĩ lời tôi, nếu cậu nuốt lời, tôi sẽ không tha cho cậu đâu!”

“Cháu nhớ rõ ạ.”

“Chú Ngô.” Mộc Thường Phong gọi lái xe: “Giúp tôi tiễn khách.”

Lục Thừa đi rồi, Long Tại Nham mới hỏi: “Mộc gia, người thật sự muốn để cho Mộc Cận và cậu ta ra nước ngoài?”

Mộc Thường Phong chỉ trả lời bốn chữ: “Càng nhanh càng tốt.”

Sau khi Mộc Cận chuyển đến chỗ ở Long Tại Nham, hầu như mỗi ngày Mộc Cận đều ở bên cạnh chăm sóc Giang Thiệu Thành, một chút không rời, trong vài ngày đầu, những lúc Giang Thiệu Thành tỉnh lại cũng không nhiều, phần lớn thời gian đều chỉ mở mắt nhìn xung quanh rồi lại thiếp đi, cũng may anh có sức khỏe tốt, sau khi hạ sốt thì cơ thể cũng dần dần phục hồi, nhưng lại nằm trên giường gần một tháng, nên cả người gầy đi khá nhiều.

Hôm nay, Mộc Cận thấy thời tiết hiếm khi có nắng nên cùng anh đi dạo trong sân một lúc, trong vườn mới trồng được không ít các loại hoa quý, có hai người làm vườn đang tỉ mỉ chăm sóc, Mộc Cận đỡ anh đi chậm chậm trên con đường nhỏ trong vườn, Giang Thiệu Thành vỗ lên tay cô nói: “Không sao, em buông tay ra, tôi có thể tự đi.”

Mộc Cận lắc đầu, đưa mắt nhìn anh: “Không buông, em thích như vậy.”

Giang Thiệu Thành không thể không dừng bước, nhưng nhìn vào đôi mắt đang cười của cô, cuối cùng lại không gạt tay cô ra nữa.

Trong vườn đã có thể thấy từng khóm năm bông ba bông păng-xê** bắt đầu nở hoa, Mộc Cận chỉ cho anh thấy: “Đó là hoa păng-xê, một hai tháng nữa sẽ nở rất đẹp, nghe ba em nói đó là hoa mà mẹ em thích nhất, cho nên trong Mộc gia đâu đâu cũng có loại hoa này, ngay đến tên của em cũng là lấy theo tên bông hoa mà mẹ em yêu thích.”

(**)

Giang Thiếu Thành chỉ nhàn nhạt nói: “Ừm.”

Nói xong, dường như anh có chút dăm chiêu nhìn ra xa xa cũng không nói nữa, tin tức anh bị thương chắc đã đến tay Cục, một tháng qua ở trong biệt thự của Long Tại Nham, anh không có cách nào gặp được Trương Đông Lâm, hơn nữa cũng không rõ Mộc gia và phía Thái Lan đã bắt đầu giao dịch số hàng hóa đó chưa, anh lo bên Cục đợi không nổi sẽ tùy tiện hành động, một mẻ bắt gọn là chuyện chắc chắn, nhưng kết quả sẽ ghê gớm thế nào anh cũng không đoán được. Có điều, đến lúc đó anh sẽ đối mặt với cô gái ở bên cạnh đang hoàn toàn tín nhiệm mình như thế nào. Trước mặt anh, cô luôn có thái độ dè chừng nhưng đứng ở trước tình cảnh nguy hiểm lại luôn đem tính mạng ra đánh cược giữa sự sống và cái chết.

“Anh Thiếu Thành, anh đang nghĩ gì vậy?”

“Không có gì.” Giang Thiếu Thành lấy lại tinh thần, giấu đi tâm sự trong lòng, hỏi: “Vậy em thích hoa gì?”

“Em?” Cô cười: “Em thích hoa hồng, hoa hồng trắng, từng khóm từng khóm nở đầy trong vườn, anh Thiếu Thành, anh sẽ trồng nó vì em chứ?”

“Chuyện này không có gì khó, nếu em thích, thì để bọn họ trồng giúp em.” Anh hất cằm về phía hai người làm vườn ở cách đó không xa.

Mộc Cận bĩu môi, tuy rằng đã cùng trải qua sinh tử, nhưng nếu muốn từ trong miệng anh nghe được điều mình muốn nghe thì khả năng rất hiếm. Tuy nhiên, không sao, chỉ cần giống như bây giờ cùng anh sống vai đứng chung một chỗ, cô cũng đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi.

Ánh mặt trời đầu xuân chiếu rọi từng tia từng tia dịu dịu, Mộc Cận kéo cánh tay của anh, một bàn tay che trước trán, nhắm mắt lại hướng về phía ánh mặt trời trên đầu, cuộc sống thế này thật tốt.

Long Tại Nham nhìn bóng lưng của hai người thì chợt dừng bước, anh không bước qua quấy rầy họ, nhìn thấy thì lập tức xoay người rời khỏi, bởi vì trong lòng anh rõ, đối với Mộc Cận và Giang Thiếu Thành, những khoảnh khắc như thế này có lẽ sẽ không còn nữa!

42. Chương 42

Chu Lạc Khiết đặt đồ ăn để lên bàn, ngồi đối diện với hai người đàn ông trong phòng khách, cô lên tiếng: “Có cơm rồi”.

Chu Nhất Minh nhìn Chu Lạc Khiết kéo tóc, mặc tạp dề, bèn lên tiếng: “Chị, không nói thì thôi. Nói ra, chị như bà chủ của gia đình vậy.”

Chu Lạc Khiết hé miệng cười không đáp. Cô tiếp tục bưng đồ ăn ra. Mỗi lần chạm vào bát, lại gợi nhớ cho cảm giác cảm sung. Cho đến bây giờ cô vẫn không thể quên được lần đầu tiên chứng kiến người ấy ngã dưới hòng súng của mình. Kí ức ủa về, lúc đó cô mới ở tuổi 17. Thế giới của Chu Lạc Khiết tràn ngập máu tanh và chết chóc.

Tuy rằng những người chết trên tay cô đều không phải người vô tội, nhưng cô cũng không thay đổi được việc hai tay mình đã dính máu.

Diệp Thiên cũng đứng dậy đi đến nhà ăn, ngồi xuống bên cạnh Chu Lạc Khiết, nói: “Xem ra em còn rất hứng thú.”

Chu Lạc Khiết cười: “Anh không biết đó thôi. Cô Văn đã bắt đầu lo lắng em sẽ cướp của cô ấy bát cơm.”

Diệp Thiên nhìn cô bằng đôi mắt tràn đầy ý cười. Hắn có chút run sợ, hắn phát hiện mình rất thích cô như bây giờ luôn tươi cười, nói thật hắn chưa từng thấy qua một Chu Lạc Khiết thoải mái không gánh nặng như lúc này. Hắn nhìn ra được trong khoảng thời gian này cô rất vui vẻ.

Mà hắn cũng không muốn giống như trước thỉnh thoảng lên giọng với cô, hắn không nỡ phá rối tâm trạng vui vẻ của cô lúc này. Chu Lạc Khiết nên là một cô gái bình thường, đơn thuần.

“Đến đây uống trước chén canh, canh gà đậu xanh có lợi trong việc giải độc.” Chu Lạc Khiết đưa Diệp Thiên và Chu Nhất Minh mỗi người một chén canh nhỏ. Diệp Thiên nhận thìa trong tay cô, lúc cô quay lại chén canh đã đưa tới trước mặt, Chu Lạc Khiết nhìn chăm chăm vào hành động của hắn, nhất thời còn không thể tiêu hóa nổi cử chỉ vừa rồi của hắn.

Hắn múc canh cho cô! Diệp Thiên tự tay múc canh cho cô! Gần đây, hắn dường như đối với cô có chút khác thường.

“Làm sao vậy, uống đi!”

“Vâng, cảm ơn.” Nghe thấy giọng âm của hắn, Chu Lạc Khiết mới hồi phục lại tinh thần.

Chu Nhất Minh chứng kiến toàn bộ hành động của hai người.

Hiện tại, thái độ của Diệp Thiên đối với Chu Lạc Khiết giống như hai người khác nhau. Mấy năm nay, cho dù là một tên càn quấy như Chu Nhất Minh, hắn cũng nhìn ra được chị mình là thật sự yêu Diệp Thiên, cho nên hiện tại Diệp Thiên thay đổi quả thật là chuyện làm cho hắn vui sướng.

Ăn xong bữa cơm tối, Diệp Thiên lên lầu trước, Chu Nhất Minh ngồi cạnh Chu Lạc Khiết, hắn xem đồng hồ liên tục, Chu Lạc Khiết thấy thế, hỏi: “Người có việc?”

“Có hẹn với một người”.

“Là cô gái ở trường học viện điện ảnh?”

“Lại là Trần Kiến Trung báo cáo với chị, em nói cho chị nghe, chị có thể bảo anh ta đừng quản lý em.”

“Anh ta khi nào quản lý em chứ? Có điều, sợ em lại gây chuyện.”

“Không thể hiểu nổi!”

“Em cùng cô gái học viện điện ảnh kia rốt cuộc là thế nào?”

Đáy mắt Chu Nhất Minh thoáng hiện lên vẻ dịu dàng ấm áp, ngẩng đầu nhìn Chu Lạc Khiết, thấy chị gái mình không có gì bất thường, mới nói: “Tốt. Rất tốt.”

“Vậy sao, không đe dọa cưỡng ép người ta chứ?” Chu Lạc Khiết chỉ đùa vui một câu.

Cô biết Chu Nhất Minh tuy rằng kiêu ngạo, làm việc không để ý hậu quả, nhưng đối với phụ nữ lại không hề dùng thủ đoạn gì cả. Đương nhiên, nguyên nhân là do hắn đối với Thiệu Nhiên Nhiên đã tình nghĩa sâu nặng, cho nên chưa có người con gái nào có thể làm cho hắn phí tâm tư đi gây chiến.

Mà lần này cô gái học viện điện ảnh cũng chỉ là có vài phần khẩu vị của đứa em trai này. Cô thậm chí nghĩ như vậy cũng tốt, nói em mình bắt đầu qua lại, cuối cùng cũng giải thoát khỏi Thiệu Nhiên Nhiên đã chết.

Nếu Chu Lạc Khiết gặp qua Lâm Hiểu Quân quá giống với Thiệu Nhiên Nhiên, cô sẽ hiểu rõ sự tình không đơn giản như cô nghĩ. Sau này, Chu Lạc Khiết từng vô số lần tự trách mình làm sao có thể làm như vậy, làm sao có thể tin tưởng em trai mình đã quên Thiệu Nhiên Nhiên!

Một người đàn ông, một khi động tình, chỉ so với phụ nữ họ càng cố chấp và điên cuồng hơn. Chỉ có điều, đợi cho cô biết được hết thấy, muốn quay đầu đã không kịp, cô không thể ngăn cản một màn bi kịch lại diễn ra.

Chu Nhất Minh nghe Chu Lạc Khiết nói xong, trầm mặc vài giây, lên tiếng: “Em đi tìm phụ nữ đâu cần phải cưỡng ép đe dọa ai, chị cảm thấy có cô gái nào không biết phân nặng nhẹ sao!”

“Em cũng thừa nhận là em tìm người ta, khi nào thì tiện cho chị gặp mặt, chúng ta cùng cố gắng một chút. Để cho cô gái ấy cảm nhận được thành ý của em, biết em là thật lòng.”

“Rắc rối như vậy sao?”

“Tin tưởng chị, chị so với em hiểu rõ về phụ nữ hơn. Phụ nữ là người rất hay để ý đó, nhất là người mà em yêu, đưa cô ấy tới gặp chị đi.”

Chu Nhất Minh có chút phiền chán lao ra khỏi ghế sofa, lấy áo khoác ra ngoài nói: “Nói sau đi.”

Chu Lạc Khiết đưa hân đi ra ngoài, đi đến cửa, Chu Nhất Minh nói: “Chị, em nhìn ra gần đây anh Diệp đối với chị có thái độ khác.”

“Em đừng lo chuyện của chị với anh ấy, tốt hay không đều vậy.”

“Chị, chị nói chị cùng anh Diệp không có khả năng.... Không có khả năng có một đứa nhỏ?” Suy nghĩ này không có gì là trái lý lẽ cả.

Chu Lạc Khiết bởi vì câu nói của Chu Nhất Minh mà ngây ngẩn cả người. Đứa nhỏ? Không phải không nghĩ tới, chỉ là không dám nghĩ đến, mấy năm nay cô phòng tránh không dám qua loa, bởi vì cô rõ ràng biết nếu mình thật sự có con của Diệp Thiên, chờ đợi cô là cái kết cục gì, đứa nhỏ căn bản không có cơ hội được sinh ra. Cô không chịu nổi sự đả kích này.

Chu Lạc Khiết lộ ra nụ cười chua xót: “Không được nói linh tinh.”

“Thật sự không có khả năng sao? Tuy rằng anh Diệp bên người cũng có nhiều cô gái ở bên cạnh. Nhưng chị là người ở bên cạnh anh Diệp mười năm, là mười năm đó, còn có người phụ nữ nào so với chị dài hơn.”

Chu Lạc Khiết khoanh hai tay, nhìn vào bầu trời đêm đen thẫm hư vô, thật lâu sau mới từ từ nói: “Ai biết được chị và anh ấy còn có mười năm nữa không.”

“Trước kia em không dám nói, nhưng hiện tại không phải anh Diệp đã thay đổi sao? Nếu hai người có một đứa nhỏ, mọi chuyện đều là việc tốt. Chị, chị đừng xem anh Diệp chơi bời như thế, nhưng anh ấy rất coi trọng chị.”

“Em biết được sao! Vì sao đột nhiên lại nói chuyện này, muốn làm cậu sao?”

“Chị, em nợ chị, chị vốn nên là một người phụ nữ bình thường, có chồng, có con, chị vốn nên có một gia đình.”

“Nghe được những lời này của em chị cũng rất bất lực. Chị là chị của em, phải là người quan tâm đến em mới đúng, em đừng bận tâm về việc này.” Chu Lạc Khiết vỗ vỗ bờ vai hân: “Về đi, đừng vì chuyện này mà phải suy nghĩ nhiều. Ít nhất hiện tại chị rất vui vẻ.” Tuy rằng, vui vẻ ấy chỉ như phù dung sớm nở tối tàn.

Tiến Chu Nhất Minh, Chu Lạc Khiết trở lại trên lầu, Diệp Thiên mặc áo tắm từ trong phòng bước ra. Hân vừa gọi đầuong, vừa đi, vừa lấy một tay gạt nước trên tóc. Chu Lạc Khiết cầm khăn mặt, để hân ngồi trên giường, quỳ hai gối xuống giường lau tóc cho hân, Diệp Thiên ôm lấy thắt lưng của cô, nhắm mắt vùi vào trước ngực cô tận hưởng cảm giác này, lau khô nước trên tóc, Chu Lạc Khiết một tay cầm khăn mặt, một tay mát xé nhẹ đầu hân, hai người cứ duy trì tư thế như vậy.

Trong chốc lát, Chu Lạc Khiết mới mở miệng, nói: “Tuần sau là Thanh Minh, em muốn cùng Nhất Minh đi viếng mộ cha mẹ.”

Diệp Thiên chậm rãi mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn cô: “Hai người cùng nhau đi?”

“Đúng vậy, đi vài ngày.”

Diệp Thiên đẩy cô ra, đứng lên đi ra ngoài, chỉ để lại một câu: “Trở về thì được. Nhưng, một là em đi, hai là cậu ta đi.”

Chu Lạc Khiết nhìn theo bóng lưng của hân, không khỏi kinh ngạc. Không hiểu vì sao hân lại phản ứng mạnh như vậy. Trước nay, tâm trạng buồn vui của hân vô cùng khó đoán, cũng không có gì là lạ.

43. Chương 43: Em Không Nỡ

“Nếu có một ngày em có thể có một cuộc sống khác, em nhất định phải rời khỏi...”

Diệp Thiên ngồi trong phòng sách, khuôn mặt u ám, hai mắt hơi nheo lại đầy vẻ nguy hiểm, tay bắt giắc nắm chặt, điều thuốc lá trên tay còn chưa châm đã bị hắt vô ý thức bóp bẹp dúm.

Đêm 30, giao thừa, lời dó của Chu Lạc Khiết nói với Chu Nhất Minh, trước sau vẫn động lại trong đầu hấn, hấn biết cô luôn một mực chờ đợi một cơ hội này, biết cô luôn muốn rời đi. Nhất là hiện nay, chỉ có điều bởi vì Chu Nhất Minh vẫn còn nằm trong tay hấn, cho nên cô mới không làm gì được.

Hấn biết mấy năm nay, lòng cô đã nguội lạnh, muốn thoát khỏi hấn cũng là điều bình thường, nhưng cô đã có suy nghĩ đó, không hiểu sao hấn vẫn cảm thấy tức giận! Đặc biệt là sau khi Long Tại Nam xuất hiện, suy nghĩ này của cô lại càng làm hấn tức giận hơn.

Dù Chu Lạc Khiết có mọc hai cánh cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của hấn, nhưng hấn vẫn không thể tự thuyết phục bản thân để cho cô và Chu Nhất Minh đều biến mất khỏi tầm mắt hấn. Điều làm hấn cảm thấy thất bại nhất chính là, tại sao hấn lại cảm thấy không yên trong lòng, cô, Chu Lạc Khiết, dựa vào đâu lại khiến hấn cảm thấy bất an? Hấn hận thấu xương cái cảm giác mất kiểm chế này của bản thân!

Khóe miệng Diệp Thiên chậm rãi nở một nụ cười nhàn nhạt, người đàn bà của hấn, không ai có thể có được, ai cũng không thể! Hấn chưa mở miệng, Chu Lạc Khiết cũng dừng hòng thoát, cô thiếu nợ hấn vẫn chưa trả hết. Khi đó Nhiên Nhiên chết thảm như vậy, cuối cùng, ngay cả nhìn mặt lần cuối hấn cũng không kịp nhìn, cho nên dừng hòng hấn sẽ bỏ qua cho cô dễ dàng như vậy!

Chu Lạc Khiết tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường nằm nhưng từ đầu đến cuối vẫn không ngủ được. Ở vị trí của cô thì có thể thấy cửa phòng sách đang khép hờ, hắt ra một thứ ánh sáng mờ nhạt, hấn đã ngồi bên trong lặng im tròn ba tiếng đồng hồ, rốt cục trong lòng cũng có chút lo lắng, cô xốc chăn bước xuống giường.

Đứng ở cửa phòng sách vài giây, không nghe thấy chút tiếng động nào bên trong, Chu Lạc Khiết khẽ đẩy cửa ra, Diệp Thiên đang ngồi dựa người trên ghế xoay nhắm mắt nghỉ ngơi, hai chân duỗi thẳng vắt chéo nhau gác lên trên mặt bàn, nghe được tiếng mở cửa, hấn cũng không mở mắt.

Chu Lạc Khiết bước đến bên cạnh hấn, mở miệng hỏi: “Không đi ngủ à?”

Suốt một lúc không nghe thấy hấn trả lời, Chu Lạc Khiết ngồi xổm xuống trước mặt hấn, dịu dàng nói: “Sao vậy, là em khiến anh không không vui à?”

“Em nhất định phải đi?” Cuối cùng hấn mở mắt ra nhìn cô, trong lời nói đã có ý cảnh cáo.

Chu Lạc Khiết vẫn tươi cười nhỏ nhẹ: “Anh cũng biết, mỗi năm, em đều phải đi tảo mộ cha mẹ, đây cũng là một trong một vài việc quan trọng còn lại của em.”

“Thật sao?” Diệp Thiên bỏ chân xuống, cúi đầu đối diện với cô: “Tôi rất muốn biết, mỗi lần ở trước mộ cha mẹ em, em sẽ nói cái gì? Nói em và em trai em đã thành công? Đã xây dựng sự nghiệp? Hạnh phúc mỹ mãn?”

Đừng coi thường người chết, họ cũng nhìn thấy, em không sợ cha mẹ em tức giận đến nổi bật mồ bước ra hay sao?” Giọng của hấn rất trầm, nhưng mỗi một câu đều làm cho cô đau đớn, khóe miệng hấn là một nụ cười có một sự hứng thú đến ác độc, cứ thế hấn lại chĩa vào vết thương của cô, chà đạp lên nỗi đau của cô!

Phải! Mỗi lần cô đều đứng trước mộ của cha mẹ mà dối trá, cô nói cô cùng chồng dạy dỗ con cái, nói em trai cũng đã cưới vợ sinh con. Bởi vì dù cha mẹ có an nghỉ trong lòng đất, nhưng sao cô lại có thể nhẫn tâm khiến cha mẹ dưới chín suối biết cô và em trai đang sống trong cảnh mưa bom bão đạn!

Sao cô có thể cho cha mẹ biết vì để em trai bớt đi một lần nhiệm vụ, bớt đi một phần nguy hiểm, thì chính cô lại phải thập tử nhất sinh, từ một người ngay cả con gà cũng không dám giết lại biến thành một kẻ khiến người khác mất mạng mà chưa tới một giây! Cô không thể đưa em trai thoát khỏi vòng xoáy đen tối này, ngược lại lại khiến chính bản thân cũng chìm theo xuống, cô có lỗi với cha mẹ đã mất! Cô chỉ có thể dùng những lời dối trá này để tự lừa dối bản thân.

Nụ cười của Chu Lạc Khiết trong đôi mắt hung ác của Diệp Thiên từ từ lạnh hấn, cho đến khi biến mất, cô chậm rãi đứng lên, cảm thấy mệt mỏi, giọng nói rã rời: “Được, anh đã không đồng ý, em sẽ không đi.” Nói xong thì bước ra ngoài.

Diệp Thiên giữ lấy cổ tay cô kéo trở lại, để cô ngồi trong lòng mình, chủ ý ban đầu của hắn không phải muốn làm cô đau, hắn chỉ là vô cùng ghét việc lúc nào cô cũng nghĩ đến rồi khỏi cái nhà này. Biểu hiện của cô như là cô vẫn mãi nhớ về cuộc sống trước kia, hắn chỉ cần cô ghi nhớ những việc từ sau khi cô gặp hắn.

Cũng giống như hắn không thích cô bảo vệ cho Chu Nhất Minh như vậy, trước đây cô càng thể hiện sự quan tâm, thì hắn lại càng cố ý để cho Chu Nhất Minh phải đi làm những chuyện nguy hiểm, chính vì hắn muốn nhìn thấy cô có thể vì Chu Nhất Minh mà làm đến chuyện gì! Về sau, hắn phát hiện, vì Chu Nhất Minh, không chuyện gì mà cô không dám làm. Hắn không dám thừa nhận, sâu trong lòng hắn là cảm giác đố kị, bởi vì bên cạnh hắn chưa từng có ai che chở cho hắn như vậy!

Diệp Thiên nói: “Em có thể đi, nhưng mà Chu Nhất Minh phải ở lại, tôi có việc muốn giao cho cậu ấy.”

Chu Lạc Khiết cố gắng nở một nụ cười, nhưng thất bại, cô nói: “Em đã nói là em không đi, anh cần Nhất Minh làm gì?”

Hắn cười cợt: “Em khẩn trương làm gì, yên tâm, tôi sẽ không làm gì cậu em bảo bối của em đâu.” Chẳng qua hắn muốn cô nhớ, để cô không tự coi mình là đúng, rồi lại làm ra chuyện không nên nào đó thách thức hắn!

Chu Lạc Khiết vẫn còn lo lắng, không biết lời hắn nói là thật hay giả.

Diệp Thiên thấy cô như vậy, chợt hỏi: “Trong lòng em, tôi và Nhất Minh, ai quan trọng?”

Chu Lạc Khiết nhìn vào đôi mắt hắn, lúc sau, nói ra hai chữ: “Nhất Minh.”

“Nếu cậu ấy chết trên tay tôi, em sẽ giết tôi chứ?”

“Phải!”

“Chu Lạc Khiết...” Đầu ngón tay của hắn miết nhẹ lên môi cô, kề sát mặt vào mặt cô, hai môi chạm vào nhau: “Em không nở...”

Chu Lạc Khiết nhắm mắt, chìm đắm trong nụ hôn của hắn, đúng là cô không nở để hắn chết, mặc dù hắn đối xử với cô như thế, cô vẫn không nở để hắn chết, nhưng nếu thật sự có một ngày như vậy, nếu thật sự có một ngày như vậy, cô sẽ để hắn và cô cùng chết.....

44. Chương 44

Tại một ghế lô trong hộp đêm, mùi thuốc lá và hơi rượu lượn lờ, mùi thuốc súng nồng nặc khắp bốn phía. Chu Nhất Minh và một vài tên thuộc hạ cũng đang vui chơi hết mình. Tiếng những ly rượu chạm vào nhau, những lời lẽ thô tục, những thanh âm đưa đẩy của cả nam và nữ tràn ngập trong phòng, xung quanh là khung cảnh xa hoa, trụy lạc, và mùi vị của sự hư hỏng, trên bục còn có một đôi nam nữ đang lôi kéo nhau ca hát, âm thanh lạc điệu và tiếng cười đùa truyền qua micro, phóng đại khiến cho bầu không khí thêm vài phần hỗn loạn.

Giữa đám người đó, chỉ có Chu Nhất Minh là ngồi bất động, nhưng trong sự trầm mặc của hắn càng giống như sự yên lặng trước cơn bão tố nhiều hơn. Hắn dựa vào lưng ghế, ánh mắt u ám nhìn những gì đang diễn ra trước mắt.

Không sai, đây là thế giới của hắn, đầy rẫy tội ác, sa đọa và đẫm máu. Tuy nhiên, nếu cô đồng ý, hắn bảo đảm sẽ không khiến cô mấy may tiếp xúc với những thứ tầm tối này, hắn sẽ cho cô một cuộc sống bình thường, cho cô tất cả sự nuông chiều và hạnh phúc, thế nhưng, cô không muốn!

Chỉ vài tiếng trước đây, hắn những tưởng dùng tấm lòng làm cô cảm động, chờ dưới lầu nhà cô đứng hai tiếng đồng hồ, cô lại trốn hắn như trốn thứ côn trùng độc địa, không chịu xuống gặp hắn! Bây giờ, sự nhẫn nại của hắn cũng đã hết rồi! Hắn nhấc ly rượu trên bàn, ngửa đầu nốc cạn, một đêm mê say như thế, những

kí ức lộn xộn trong quá khứ lại hiện về trước mắt hắn. Khuôn mặt kia trong trí nhớ mãi mãi xinh đẹp như vậy, mãi mãi là đang vẻ tươi cười đó.

Nhiên Nhiên của hắn, cho tới bây giờ, Nhiên Nhiên của hắn đều dùng khuôn mặt tươi cười chào đón hắn, lúc hắn bị thương cô sẽ không khóc, sẽ lên lút gạt Diệp Thiên giúp hắn băng bó vết thương. Nhiên Nhiên của hắn cũng sẽ có lúc phát cáu lên với hắn, không để ý đến hắn, nhưng lại rất dễ dỗ dành, chỉ cần hắn nói vài lời xin lỗi, thì cô lại sẽ mềm lòng.

Cô từng nói sẽ cùng hắn sống vui vẻ, nhưng lại chưa đợi được hắn có thể cứu cô rời khỏi Diệp Thiên, thì cô đã cứ vậy mà đi, nhưng cô từng nói, nếu như kiếp sau còn gặp lại hắn, chắc chắn cô sẽ dừng cảm ở bên hắn, hắn biết, Nhiên Nhiên yêu hắn. Nhưng bây giờ, không dễ gì để hắn gặp được, không dễ gì khiến hắn chờ đợi, cô lại nuốt lời, căm ghét hắn đủ điều, đối xử lạnh nhạt với hắn, sao có thể đối với hắn như vậy, sao có thể!

Con người của Chu Nhất Minh từ từ co lại, nụ cười dịu dàng của Thiệu Nhiên Nhiên và vẻ mặt lãnh đạm của Lâm Hiểu Quân không ngừng lướt qua trước mắt hắn, hai khuôn mặt quá giống nhau này khiến cho hắn có hơi mơ hồ giữa quá khứ và hiện tại. Đầu của hắn vang lên ong ong, hô hấp cũng càng thêm nặng nhọc.

“Pằng!” Sau tiếng súng nổ, trong ghế lô vang lên tiếng thét hoảng sợ của các cô gái, dung dịch óng ánh bị viên đạn xuyên qua, cùng với tiếng thủy tinh nứt vỡ thành những mảnh nhỏ.

“Cút hết ra ngoài cho tôi.” Giọng nói của Chu Nhất Minh không lớn, nhưng khẩu súng trong tay hắn và vẻ hung ác trên khuôn mặt cũng làm người ta khiếp đảm, thằng nhóc A Cát đi theo hắn tiến lên phát tay để đám người kia đi ra ngoài, trong ghế lô ngay tức thì trở nên yên tĩnh.

A Cát nở một nụ cười nhỉnh nọt, cẩn thận đứng ở chỗ gần Chu Nhất Minh một chút: “Anh Chu, buông súng ra trước đi, anh coi, dễ cướp cò không chừng!”

Chu Nhất Minh trừng mắt hầm hầm nhìn hắn, đập khẩu súng lên mặt bàn, tiện tay bưng một ly rượu uống cạn. A Cát thấy Chu Nhất Minh như vậy, cũng đoán anh ta vừa mới bị Lâm Hiểu Quân chọc giận. Hắn không hiểu, không phải là đàn bà thôi sao, một Chu Nhất Minh nhanh nhẹn, lưu loát lần này sao lại như đang bị giày vò khổ sở, đến mức phải phỉ sức như vậy sao? Vừa gọi điện, vừa tặng hoa, xong xuôi người ta vẫn không thêm nhớ đến!

A Cát liếm liếm môi khô khốc, lại gần một chút nói: “Có phải con bé họ Lâm kia lại làm cho anh phát cáu phải không, anh Chu, đàn bà không phải cứ nuông chiều như vậy, nghe em, cho cô ta nếm chút đau khổ, đảm bảo cô ta sẽ lập tức thông minh ra, vả lại, con bé Lâm Hiểu Quân không phải có eo mảnh mai, khuôn mặt xinh đẹp thôi sao, cũng không có gì đặc biệt, trong trường học còn rất nhiều gái đẹp, em sẽ tìm cho anh...”

Chu Nhất Minh nghiêng người liếc hắn, A Cát thức thời ngậm miệng, cười ha ha: “Em nói vớ vẩn, em nói vớ vẩn...”

Chu Nhất Minh buông ly rượu trong tay xuống, một lúc sau mới mở miệng: “Lần trước cậu nói cha cô ta thường hay đến sông bạc của Kim Báo?”

“Dạ, ở chỗ đó suốt!”

“Gần đây vận may thế nào?”

“Chuyện này...không rõ lắm, nếu không để em điều tra.”

“Ngày mai tìm Kim Báo đến gặp tôi.” Chu Nhất Minh đứng dậy, cầm lấy khẩu súng trên bàn bước ra ngoài.

A Cát đi theo phía sau: “Anh Chu, anh còn muốn đích thân gặp hả? Có chuyện gì chỉ cần dặn dò người khác một tiếng, em nói lại giúp anh!”

“Cậu nói nhảm ít thôi! Còn nữa, nhớ một chuyện, cậu là đàn em của tôi, nếu để cho tôi nghe được cậu nói bậy bạ gì với Trần Kiến Trung, coi chừng tôi lấy súng bắn cậu!”

“Vâng! Vâng! Em đâu dám anh Chu!” A Cát gãi gãi mái tóc dài rối tung, nhìn theo bóng lưng Chu Nhất Minh, không khỏi nghĩ đến, cô Lâm Hiểu Quân này thật đúng là kẻ gây ra tai họa!

... ..

Trong biệt thự của Long Tại Nham, Mộc Cận vươn tay nhẹ nhàng chạm vào phần thịt non trên miệng vết thương trước ngực Giang Thiếu Thành, rất lo lắng nói: “Có đỡ hơn chưa ? Còn đau không?”

Giang Thiếu Thành mặc áo sơ mi, cài nút rồi nói: “Một chút vết thương đó nằm một tháng là đủ rồi.” Hắn còn rất nhiều chuyện phải làm, không thể kéo dài như vậy.

Mộc Cận không đồng ý nói: “Cứ cẩn thận một chút, ra nhiều máu như vậy phải bao lâu mới bồi bổ lại cho đủ.” Trong lòng cô thật sự hi vọng anh có thể nghỉ ngơi nhiều hơn một chút, như vậy sẽ ít ra ngoài một chút, bởi vì gần đây cô biết Mộc gia và Thôi gia rất gây căng, tuy rằng Thôi gia không chiếm được lợi ích gì, nhưng Mộc gia cũng đã mất không ít thuộc hạ. Vết thương của anh vừa lành lại, chắc chắn sẽ lại tham gia vào những chuyện nguy hiểm như vậy.

Long Tại Nham lên lầu, gõ hai tiếng tượng trưng trên cánh cửa đang mở mới bước vào, nói với Giang Thiếu Thành: “Cảm thấy thế nào?”

“Không có gì đáng lo, đêm nay tôi sẽ quay về chỗ mình.”

Long Tại Nham trầm ngâm mới nói: “Đêm nay, Mộc gia muốn chúng ta đến biệt thự ở lưng đồi ăn cơm, Mộc Cận, em cũng đi.”

Mộc Cận nhíu mày, nói: “Có chuyện gì quan trọng sao?” Hôm nay hình như cũng không phải ngày gì? Hơn nữa sao lại khó hiểu như vậy, trước đây khi cha muốn gặp bọn họ thì sẽ để cô về nhà cũ Mộc gia, sao hôm nay lại muốn đến chỗ cô ăn cơm?

“Mộc gia có chuyện muốn nói, đến lúc đó em sẽ biết.” Lúc rời đi, Long Tại Nham còn nhìn thật sâu vào mắt hai người, Giang Thiếu Thành nhìn về mặt Long Tại Nham, cũng đoán được một phần, có lẽ là chuyện có liên quan đến Mộc Cận.

Buổi tối, khi trở lại biệt thự, Mộc Thường Phong quả thật đã chờ ở đó, đồ ăn bày đầy một bàn, dì Trâu và vài người hầu đang bận rộn trong nhà bếp, Mộc Cận lặng lẽ hỏi dì Trâu: “Sao lại chuẩn bị nhiều thức ăn như vậy hả dì...Có ai tới sao?”

Chắc là không phải đâu, cô ở đây cũng không thấy ai tới.

“Dì cũng không rõ lắm, Mộc tiên sinh chỉ dặn phải làm nhiều món một chút.” Dì Trâu nói xong thì bưng món ăn lên bàn, Mộc Cận nghi ngờ quay trở lại phòng khách, mọi người đang nói chuyện, cô cũng không nói chen vào, ngồi xuống sofa ăn thử một ít quýt.

Một lúc sau, dì Trâu tới hỏi Mộc Thường Phong: “Đồ ăn đều xong cả rồi, có thể ăn cơm chưa ạ?”

Mộc Cận nghe xong, đứng dậy chuẩn bị đến bàn ăn, Mộc Thường Phong đưa tay ngăn lại, nói: “Con chờ một chút, khách còn chưa tới.”

45. Chương 45

Mộc Cận nghe vậy ngồi lại, cô hơi nghi ngờ: “Còn có ai muốn đến?”

“Bạn của con, người họ Lục”

“Lục Thừa?” Mộc Cận có chút buồn bực: “Cha gọi cậu ta tới làm gì. Con không phải đã nói sao, Lục Thừa chỉ là một người sinh ra trong gia đình bình thường, bối cảnh trong sạch, không phải chỉ giúp người ta mở cuộc triển lãm tranh, có nhất thiết phải điều tra kỹ đến vậy không?”

Nói tới đây, Mộc Cận hình như nhớ tới điều gì đó, cô quay sang hỏi Long Tại Nham: “Anh Tại Nham, thời gian triển lãm tranh định rồi, không phải nói là năm sau sao?” Nay đã qua hai ba tháng, gần đây lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, toàn bộ tâm tư của cô đều đặt trên người Giang Thiếu Thành, nhất thời quên mất triển lãm tranh của Lục Thừa.

Mộc Thường Phong thay Long Tại Nham trả lời: “Triển lãm tranh này tạm thời sẽ hoãn lại. Tuy rằng nói là công ty a Thành ra mặt nhưng gần đây Mộc gia rất rối loạn, chúng ta thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.”

Mộc Cận ngẫm lại, trong khoảng thời gian này cô ở lại chỗ Long Tại Nham, không chỉ một lần nhìn thấy nửa đêm Long Tại Nham vội vã đi ra ngoài, sáng sớm mệt mỏi trở về. Bởi vậy dù không ai nói với cô, cô cũng biết gần đây Mộc gia gặp nhiều phiền phức, đã chịu không ít đả kích ngầm ngầm hoặc công khai, Thôi gia từng bước ép sát. Cho nên lúc này không cần thiết để Lục Thừa liên lụy, nếu cậu ta có cần, cô sau này có thể đưa tiền để Lục Thừa ra nước ngoài du học, được đào tạo chuyên sâu.

Mộc Cận gật đầu: “Con biết, việc kia cũng không cần thiết nói cho Lục Thừa, hai ngày sau con sẽ gọi điện giải thích rõ ràng là được.”

Mộc Thường Phong lại nói: “Không cần, cha muốn cùng cậu ta nói chuyện qua.”

Mộc Cận kinh ngạc: “Cha đi tìm Lục Thừa lúc nào vậy? Nói với cậu ta chuyện gì?” Cô cảm thấy có quá nhiều chuyện đang diễn ra mà mình không hề hay biết.

Mộc Thường Phong cười cười: “Đừng nóng vội, cha biết con để ý người ta, yên tâm, cha sẽ không dọa cậu ta sợ đến chết đâu.”

“Không phải, ai nói con để ý cậu ta...”

“Không cần ngại. Cha biết da mặt con mỏng, con yên tâm, chuyện sau này cứ giao cho cha, cha sẽ giúp con sắp xếp ổn thỏa.”

“Cha, cha muốn sắp xếp gì ...” Mộc Cận có cảm giác hết đường chối cãi, sớm biết cha mình nghĩ lệch hướng như này thì lúc trước cô sẽ không mở miệng nhờ cha giúp đỡ Lục Thừa.

Đang nói chuyện thì một người giúp việc dẫn Lục Thừa vào.

“Chào bác. Chào Mộc Cận.” Lục Thừa gật đầu chào hỏi.

Mộc Thường Phong đứng dậy vỗ vỗ bả vai Lục Thừa, tươi cười: “Đến đây”.

Mộc Cận cũng mỉm cười đáp lại. Đêm giao thừa và lời nói kia của Lục Thừa cô vốn không có để trong lòng, nhưng hiện tại cô không thể không cảnh giác. Cô không biết chỉ vì một cuộc triển lãm tranh lại khiến cho cha mình cùng Lục Thừa hiểu lầm, càng làm cô khó hiểu là cha cô luôn luôn rất hà khắc nhưng sao lần này ông có thể dễ dàng hài lòng với Lục Thừa đến vậy.

Mộc Thường Phong khoát tay: “Ăn cơm trước.”

Về mặt Mộc Cận nghi vấn nhìn Giang Thiếu Thành và Long Tại Nham, hy vọng tìm được đáp án thông qua nét mặt của họ. Cha và Lục Thừa từ khi nào trở nên thân quen như vậy? Về mặt khác thường của Giang Thiếu Thành làm cho cô càng khó hiểu, anh chỉ đi theo sau Mộc Thường Phong tới nhà ăn.

Long Tại Nham thì vươn tay xoa đầu cô, anh nợ nộ cười như muốn trấn an cô.

Lần này, Mộc Thường Phong là quyết tâm đưa cô đi xa khỏi chỗ này, anh không thể ngăn cản được. Anh vốn định nói qua với Mộc Cận một tiếng, hồng hãm dò xem suy nghĩ của cô như thế.

Nhưng thấy cô đối với Giang Thiếu Thành sâu nặng đến như vậy, anh lo cô sẽ làm ra những chuyện gì, lại sợ Mộc Cận đánh mất lí trí cho nên mới kéo dài tới ngày hôm nay.

Trên bàn cơm ngoại trừ Mộc Thường Phong và Lục Thừa ra, những người còn lại đều có tâm sự trong lòng.

Lục Thừa gấp một miếng thịt vào bát Mộc Cận, cười nói: “Mộc Cận, sao lại im lặng như vậy?”

Mộc Cận đưa miếng thịt cậu ta gấp để sang một bên, cúi đầu tiếp tục ăn cơm, cô không thích cậu ta như vậy tỏ ra thân thiết. Trước kia, cô coi Lục Thừa là bạn, cho dù đôi khi cậu ta cũng khiến người khác phải khó chịu. Nhưng xét thấy cũng là một người tài hoa, chỉ có điều chưa gặp thời. Nhưng sau này, khi cậu ta dễ dàng chia tay với Trương Đình rồi quay sang thổ lộ với cô, hình ảnh của Lục Thừa đã không còn ấn tượng trong mắt Mộc Cận nữa, cô cảm thấy con người này ích kỉ một cách đáng sợ.

Cô không thích người đàn ông không gánh vác được mọi chuyện như vậy.

Mộc Cận lãnh đạm làm cho Lục Thừa có điểm xấu hổ. Lần trước Mộc Thường Phong nói rằng sẽ cho cậu ta và Mộc Cận ra nước ngoài, hơn nữa có thể giúp cậu ta về chi phí học tập ở nước ngoài, điều này làm cho Lục Thừa vừa vui vừa sợ, điều giải thích duy nhất chính là Mộc Cận hồi tâm chuyển ý, nhưng là thái độ của Mộc Cận hôm nay khiến Lục Thừa không hề nghĩ đến.

Lục Thừa vẫn như cũ tươi cười, nói: “ Có phải bởi vì không nỡ rời xa cha không? Không sao đâu, sau này chúng ta cũng có thể trở về ...”

Mộc Cận đột nhiên ngắt đầu: “Cái gì rời xa gia đình, ai phải rời khỏi?”

Lục Thừa ngẩn người: “Chúng ta ngày mai sẽ cùng đi Pháp...” Cậu ta cười đến mức run cả tay lên: “Mộc Cận, không phải bạn định đổi ý ngay lúc này chứ.”

Bởi vì câu nói của Lục Thừa, Mộc Cận đơ lại vài giây, từ chỗ ngồi đứng lên: “Đi nước Pháp?Mình khi nào thì nói muốn cùng cậu đi Pháp.”

Lục Thừa không dự đoán được Mộc Cận phản ứng mạnh như vậy, cậu ta không biết làm gì nhìn về phía Mộc Thường Phong, chẳng lẽ Mộc Cận còn không biết chuyện này sao?

Mộc Cận liếc qua chỗ ngồi mọi người, không thấy ai tỏ vẻ kinh ngạc, cô đột nhiên nở nụ cười nhạt, cảm thấy phần nộ, cảm thấy khó chịu, cô vươn tay chỉ vào bọn họ, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Giang Thiệu Thành: “Mọi người đều biết, đều biết hết rồi đúng không? Cả anh cũng biết, cũng chỉ có em chẳng hay biết gì...Mọi người dựa vào cái gì, em là món hàng sao, không cần hỏi qua ý kiến của em cứ thế mà chuyển đi nơi này đến nơi khác sao?..”

Mộc Thường Phong mở miệng: “Con ngồi xuống trước, chuyện này cha sẽ từ từ nói với con.”

Mộc Cận nhất thời kích động: “Còn có gì để nói chứ, không phải cha ngày mai sẽ tiễn con đi hay sao!”

“Cha là vì tốt cho con, tới Pháp các con ở bên đó kia đăng kí, về sau cùng Lục Thừa sống cuộc sống tốt đẹp, bên Pháp đã có người an bài cho hai đứa cả rồi, các con cái gì cũng không cần lo lắng.”

“Cha, cha hình như đã hiểu lầm. Con và Lục Thừa chỉ là bạn, con đã có người trong lòng, nhưng không phải Lục Thừa mà là...”

“Rầm!” Mộc Thường Phong đem chiếc đũa thật mạnh đập xuống bàn, ngăn cản Mộc Cận tiếp tục nói, về mặt Mộc Thường Phong làm người ta không khỏi kinh sợ: “Bảo con đi thì con phải đi.”

Mộc Cận chưa từng nhìn thấy vẻ mặt của cha mình như vậy bao giờ, cô khóc lớn, ngửa đầu nói: “Con sẽ không đi!” Chuyện này hoàn toàn làm cho cô trở tay không kịp, cô không hề biết chuyện này xảy ra từ lúc nào. Không biết vì sao cô lại cùng Lục Thừa ra nước ngoài, càng kì lạ hơn là cô và Lục Thừa sẽ kết hôn!

Lục Thừa hình như đã hiểu ra được phần nào, xem ra cha của Mộc Cận không muốn cô và người trong lòng ở cùng một chỗ, nên mới để cậu ta cùng Mộc cận ra nước ngoài, mà Mộc Cận từ đầu tới cuối đều không biết. Chỉ còn có một việc mà Lục Thừa không nghĩ ra được , Mộc Thường Phong vì sao như vậy muốn cậu ta cùng Mộc Cận kết hôn.

Có điều, đã đi tới bước này đã không còn đường rút lui. Tuy rằng chân tướng mọi việc khiến cậu ta cảm thấy mình đang bị sỉ nhục, bị tổn thương lòng tự trọng nhưng cậu ta không thể buông tay một cơ hội tốt như vậy, chỉ có ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, chỉ có tiền tài chống đỡ, cậu ta mới có ngày trở nên nổi bật.

Lục Thừa lôi kéo tay Mộc Cận, nói: “Mộc Cận, anh biết em đối với chuyện của anh và Trương Đình còn có chút để ý. Về sau anh sẽ bù đắp cho em, em cho anh thêm một cơ hội, đừng khiến cha em tức giận.”

Mộc Cận gạt tay Lục thừa ra, nói: “Mặc kệ cha tôi đã đáp ứng cho anh cái gì. Tóm lại tôi sẽ không đi đâu cùng anh hết, Lục Thừa, tôi trước kia còn coi anh là bạn bè, hiện tại chúng ta ngay cả bạn bè cũng không được nữa rồi. Anh đừng tự cho là mình đúng, anh có biết tôi hiện tại ghét anh đến mức nào không, tôi đã sớm nói với anh rằng tôi đã có người trong lòng! Anh vì sao còn muốn ép tôi! Tôi coi thường anh!”

Lục Thừa mặt lúc đỏ lúc trắng, không khí trở nên vô vùng căng thẳng.

Mộc Thường Phong nói: “Con không đi cũng phải đi, a Thành, sáng mai cậu đưa hai đứa đi sân bay, nếu xảy ra vấn đề gì, tôi tìm cậu hỏi tội!”

“Vâng!”

Giang Thiều Thành trả lời khiến Mộc Cận toàn thân bất động. Cô như một con búp bê vải mềm nhũn ngã xuống ghế ngồi, hai tay nắm chặt thành quyền, cơ thể run lên vì tức giận.

Bữa cơm kết thúc trong không khí vô cùng nặng nề, Mộc Thường Phong cho người đưa Lục Thừa trở về, sau đó ông ta quay về Mộc gia.

Long Tại Nham thở dài trong lòng, nhìn Giang Thiều Thành nói: “Cậu hãy nói chuyện với Mộc Cận. Mộc gia sẽ không bao giờ thay đổi quyết định.”

Long Tại Nham đi rồi, phòng ăn trở về với không gian yên tĩnh vốn có. Mộc Cận và Giang Thiều Thành ngồi ở đó, không ai muốn lên tiếng phá vỡ không khí trầm mặc này.

Lát sau, Giang Thiều Thành mới đứng dậy đến trước mặt cô, định mở miệng nói gì đó, nhưng lại không biết nên nói gì, anh không phải không đau lòng nhưng kết cục đã được định rõ, không phải vậy sao?

Anh không thể lần làm tổn hại đến cô, anh là đàn ông, anh sẽ biết kiềm chế chính mình! Kỳ thật, việc khiến anh sợ nhất chính là để cô ở bên cạnh mình, những lúc ấy anh sẽ không thể khống chế được bản thân, anh có thể cảm nhận được sự thành trì kiên cố của mình đang dần biến mất.

Mộc Cận lên tiếng: “ Anh không cần phải nói điều gì cả. Em chỉ muốn hỏi anh một câu, anh thực sự muốn em ra đi sao?..”

Giang Thiều Thành nắm chặt hay tay lại, cố gắng tỏ ra bình tĩnh rồi gật đầu.

Mộc Cận cười lạnh, cao giọng nói: “ Giang Thiều Thành, anh là người đàn ông nhu nhược! Được, em đi!..” Nói xong, cô đẩy anh ra, chạy nhanh lên trên lầu.

46. Chương 46

Mộc Cận ngồi trước bàn trang điểm, trong gương hiện lên khuôn mặt với tâm trạng đang vô cùng rối ren. Dì Trâu gõ cửa bước vào đến bên cạnh cô, nói: “Xe của Giang tiên sinh đã đến.”

Mộc Cận nắm chặt lược trong lòng bàn tay, ánh mắt bình tĩnh bỗng xuất hiện một tia gợn sóng, anh thật sự đến đưa cô đi, anh thật biết nghe lời, có thể tự tay đưa cô đặt vào bên cạnh người đàn ông khác, đưa đến đất nước xa lạ!

Bởi vì dùng sức, chiếc lược trong lòng bàn tay cô hằn lên vết, dì Trâu nhìn thấy cơ thể Mộc Cận run lên vì đang cố kiềm chế cảm xúc của mình khiến bà không khỏi đau lòng, bà biết Mộc Cận không muốn đi, huống chi lần này đi còn không biết có hay không cơ hội gặp lại. Dì Trâu cũng thấy đau lòng, nhưng bà chỉ là người hầu trong Mộc gia, chuyện này ngay cả Long Tại Nham cũng không có biện pháp ngăn cản, bà làm sao có thể nói giúp cô. Dì Trâu nhìn Mộc Cận chải tóc, nói: “Hay là ăn chút gì đã, trễ một chút vẫn tới kịp mà.”

Mộc Cận lắc đầu, buông chiếc lược trong tay, toàn thân cứng ngắc đứng dậy, cô nói: “Không cần đâu ạ, đi sớm hay muộn có gì khác nhau.” Khi rời khỏi chiếc giường thân quen vào ban sáng hay là vừa rồi, cô đều ôm một tia hy vọng, đợi anh sẽ mềm lòng nhưng anh đã đến đánh vỡ ảo tưởng cuối cùng của cô. Hiện tại lúc này đây, cô không thể trông ngóng gì ở anh.

Mộc Cận ngửa đầu thở dài, đi xuống dưới nhà, dì Trâu theo phía sau đem hành lý mang xuống.

Giang Thiều Thành dừng xe ngay trong sân, nhìn thấy cô đi ra, anh cũng xuống xe, Mộc Cận nhìn anh, đón lấy ánh mắt anh nhìn cô, cô mong sẽ nhìn được vẻ mặt do dự của anh, dù chỉ là trong nháy mắt nhưng hoàn toàn không có.

Gương mặt anh hiện lên vẻ ảm đạm, tựa như mọi người trước mắt đều giống nhau, đều chỉ như râu ria. Có lẽ cô với anh nói thật ra cũng chỉ là râu ria, chính là cô đã nghĩ mình quan trọng mà thôi, dù sao những người như bọn họ như vậy đều đem địa vị người phụ nữ xếp cuối cùng, cho dù là anh ta có yêu người đó. Ở thế giới của bọn họ, thân - gia - tính mạng*, bốn chữ này so với phụ nữ quan trọng hơn nhiều! Có lẽ cô sẽ chẳng đợi được đến ngày anh sẽ đặt cô ở trong tim.

(*) Bản Thân – Gia Đình – Tính Mạng

Giang Thiếu Thành chỉ nhìn lướt qua Mộc Cận, anh rất nhanh đã rời tầm mắt sang hướng khác. Anh nhìn di Trâu đang xách vali lớn, nói: “Không cần mang nhiều như vậy, bên kia thứ gì cũng có.”

Di Trâu vẫn xách theo hành lí bỏ vào phía sau xe: “Vẫn nên mang theo, đó đều là những thứ đại tiểu thư thường dùng.”

Giang Thiếu Thành không nói thêm gì, mở cửa xe cho Mộc Cận, nói: “Lên xe đi, cậu ấy đang ở sân bay chờ em.”

Mộc Cận nhìn Giang Thiếu Thành vì mình mở cửa xe, di chuyển trở nên chậm chạp, hai người cứ như vậy giằng co, tay Giang Thiếu Thành đặt trong túi quần nắm thành quyền. Kì thật toàn thân anh lúc này vô cùng căng thẳng, trong nháy mắt anh rất muốn không để ý hậu quả mà đóng sầm cửa xe nói cho cô rằng, cô đừng đi.

Nhưng anh là Giang Thiếu Thành, Mộc gia là kẻ địch với Giang Thiếu Thành, cô rời khỏi đây càng sớm càng tốt, rời khỏi anh, tương lai sẽ đỡ chịu nhiều tổn thương. Hơn nữa, anh không cho phép cô trở thành nhược điểm của mình, cái này đối với anh và cô mà nói có thể là đòn trí mạng, cho nên cứ như vậy đi, giải phóng cho cô, đến ngày nào đó chân tướng rõ ràng, để cô sẽ không vì hiện thực mà đau khổ!

Mộc Cận ngồi trên xe, yên vị bên cạnh anh, đây có thể là lần cuối cô ngồi bên cạnh anh, dọc đường đi hai người đều không nói năng gì, họ đều hiểu nói gì lúc này đều dư thừa. Anh đã vì hai người mà lựa chọn kết cục này, cô không phải chưa cố gắng, chưa kiên trì, nhưng dù cô có nhiều tâm tư thì cũng không chịu nổi anh hết lần này đến lần khác kiên quyết đẩy cô cách xa anh, cô thấy đau khổ, cảm thấy mệt mỏi.

Có lẽ lúc này đây rất muốn nói lời hẹn gặp lại. Hốc mắt, sống mũi đều có cảm giác chua xót, cô cố gắng không cho nước mắt rơi xuống, trận chiến này, cô là kẻ chiến đấu đơn độc vì tình yêu, cô chẳng khác một con thiêu thân, tự lao đầu vào lửa, không đợi đến lúc cô bay qua anh cũng sẽ thiêu rụi toàn bộ để cô dừng lại giữa đường, không biết nên đi về hướng nào. Cô thật sự cảm thấy chính mình rất khổ sở.

Rất nhanh đã đến sân bay, Lục Thừa sốt ruột đứng đợi, nhìn thấy bóng dáng Mộc Cận, Lục Thừa thở phào một hơi, vừa rồi trong lúc chờ đợi, hắn vẫn sợ cô sẽ không xuất hiện.

Giang Thiếu Thành không nói tiếng nào, anh giúp Mộc Cận đi gửi hành lí, làm xong thủ tục rồi anh đem giấy tờ đưa cho Lục Thừa, nói: “Thời gian không còn sớm, hai người nên vào đi.”

Lục Thừa gật đầu, nắm tay Mộc Cận đi đến chỗ làm thủ tục, Mộc Cận chần chờ một lúc cuối cùng đỡ dẫn cùng Lục Thừa rời đi, cho đến cuối cô cũng không liếc nhìn anh lấy một cái.

Giang Thiếu Thành đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng Mộc Cận cùng Lục Thừa biến mất trước mắt. Anh không biết chính mình đi ra cửa chính bằng cách nào, trong lòng chết lặng, tâm tư đầy trống rỗng.

Dọc theo đường đi, anh tăng tốc, có một loại cảm xúc xao động đang không ngừng chồng chất, anh cần có chỗ để phát tiết. Xe lao nhanh thẳng tắp trên đường cao tốc, vượt qua hết chiếc xe này đến chiếc xe khác, anh có thể nghe thấy cả tiếng gió rít bên tai. Những hình ảnh khi hai người ở chung trong quá khứ, tâm trí anh dường như mất kiểm soát, kí ức cứ theo đó mà ủa về.

Trở lại công ty, Giang Thiếu Thành ép chính mình quên đi những hình ảnh đó, anh không thể quên mình còn có nhiệm vụ. Năm năm nay, tuy nói Mộc Thường Phong trọng dụng anh những vinh viễn không giống như sự tín nhiệm đối với Long Tại Nham, cho nên Giang Thiếu Thành không có cơ hội nhúng tay vào bộ phận trung tâm của Mộc gia.

Anh biết Mộc gia chưa bao giờ dừng việc giao dịch vũ khí và thuốc phiện, nhưng Long Tại Nham và Mộc Thường Phong đến bây giờ đều đề phòng anh, trước mắt còn chưa đến lúc có thể đem Mộc gia một lưới bắt

gọn. Bọn họ muốn tóm không chỉ có một mình Mộc gia, mà là cả đường dây giao dịch này, Mộc gia chẳng qua là một trong các con tốt thí! Giang Thiếu Thành tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm chặt đôi mắt lại, năm năm trôi qua, anh không biết chính mình còn bao nhiêu thời gian.

Buổi tối, rời công ty, anh lại tăng tốc độ trên đường, lái xe mà không có mục đích, anh chỉ muốn phóng túng mình một lần. Xe yên lặng lao vun vút trên đường, những bóng đèn nhanh chóng lùi về phía sau, thành phố đèn đuốc sáng trưng, đèn nê ông chiếu ra thành phố thật phồn hoa, nhưng cũng dễ làm cho Giang Thiếu Thành lúc này cảm thấy trống rỗng và lạnh lẽo.

Điện thoại trên tay rung lên, Giang Thiếu Thành cầm lấy xem, là điện thoại của Trương Đông Lâm.

Anh cũng bấm nút nghe, nhìn gương chiếu hậu về phía sau, đi theo anh phía sau là một chiếc xe đang giảm tốc độ đi ra phía bờ sông. Kỳ thật, anh sớm biết rằng xe của Trương Đông Lâm vẫn đi theo phía sau anh, chỉ là đêm nay anh không nghĩ muốn đối mặt với thân phận chính mình. Hai chiếc xe một trước một sau đi tới bên cạnh bờ đê.

Trương Đông Lâm từ phía trong xe đi ra, dùng sức đóng sầm cửa xe, bước tiến đến trước mặt Giang Thiếu Thành, nói: “Buổi sáng hôm nay con gái Mộc Thường Phong xuất ngoại, đã xảy ra chuyện gì?”

Giang Thiếu Thành không để ý Trương Đông Lâm đang chất vấn mình, anh tựa vào thân xe, hút mấy điếu thuốc, mới chậm rãi mở miệng: “Bây giờ có lẽ cô ấy đã ở nước Pháp.”

47. Chương 47: Cuối Cùng Vẫn Không Thể Thoát

Giọng nói của Giang Thiếu Thành không mấy may dao động, làm cho hàng chân mày của Trương Đông Lâm nhướn lại, chỉ tay về phía anh: “Vì sao tin tức quan trọng như vậy mà cậu không thông báo trước cho chúng tôi biết!”

Giang Thiếu Thành hít sâu một hơi thuốc mới nói: “Việc này không cần thiết.”

Trương Đông Lâm nâng cao giọng nói: “Chú ý thái độ nói chuyện của cậu, cậu nên biết người như Mộc Cận rất quan trọng đối với chúng ta, bây giờ Mộc Thường Phong đưa cô ấy xuất ngoại, đây là một tín hiệu nguy hiểm, chuyện này có nghĩa là chúng ta lại ít đi một con cờ có thể dùng không chế Mộc Thường Phong!”

“Tôi không cho là chúng ta có cách nào có thể ngăn cản cô ấy xuất cảnh, cô ấy không giống với Mộc Thường Phong, quá khứ của cô ấy giống như một tờ giấy trắng, không có bất cứ vết đen nào.”

“Chúng tôi không thể, nhưng cậu có thể...”

“Tôi không thể, ông không cảm thấy điều này quá bí ối hay sao?” Giang Thiếu Thành cao giọng gạt phăng lời nói của Trương Đông Lâm, đây cũng là một nguyên nhân khiến anh buông tay để Mộc Cận ra nước ngoài.

Từ lần trước sau khi anh và Mộc Cận trở về từ Tây Tạng, bên phía Trương Đông Lâm đã biết được tình cảm khác lạ của Mộc Cận đối với anh. Sau khi vết thương khỏi hơn, anh liên lạc với Trương Đông Lâm, Trương Đông Lâm đã thông báo cho anh ẩn ý bên trong kế hoạch của bên kia, muốn anh có thể lợi dụng sự tín nhiệm của Mộc Cận và tạo một mối quan hệ thân mật hơn, mượn việc này thu thập càng nhiều tin tức. Nói thẳng ra chính là dùng ‘mỹ nam kế’. Lúc đó, anh không nói lời nào mà lập tức từ chối, anh không thể hèn hạ như vậy, lợi dụng tình cảm của Mộc Cận đối với anh mà giữ cô lại trong nước, chuyện này giống như một việc vô cùng xúc phạm tới cô!

“Bỉ ối, cái gì gọi là bí ối? Cậu lấy lập trường gì mà nói những lời này, mỗi một vụ giao dịch của Mộc Thường Phong sẽ hại chết biết bao nhiêu người, chẳng lẽ cậu không biết sao? Thiếu Thành, cậu có còn nhớ lời thề khi vào trường cảnh sát không? Vĩnh viễn đừng quên thân phận của cậu.”

“Cho dù có bao nhiêu người đã chết trong tay Mộc Thường Phong cũng không có liên quan đến cô ấy.”

“Sao lại không có liên quan, cô ta họ Mộc! Thiếu Thành, nếu cậu vẫn còn có thái độ này, tôi sẽ cho rằng cậu không còn thích hợp để chấp hành nhiệm vụ lần này! Cậu nên biết cấp trên coi trọng cậu như thế nào,

đừng để chúng tôi thất vọng, càng đừng để chính bản thân cậu thất vọng, lúc trước cậu học trường cảnh sát vì điều gì?”

Giang Thiếu Thành ném điều thuốc trong tay: “Tự trong lòng tôi hiểu rõ.”

Trương Đông Lâm hiểu tính tình của Giang Thiếu Thành, cũng biết lúc này không thể lại bắt buộc anh, nên vỗ vỗ vào bả vai của anh, sau đó lên xe rời đi.

Giang Thiếu Thành dựa vào thân xe, một mình đứng ở bờ sông thật lâu, ngẩng đầu, nhìn lên những ánh sao yếu ớt trên bầu trời, anh nhớ tới cảnh cùng cô ngồi trên cỏ ngắm sao ở ngoại ô, ánh sao khi đó còn ảm đạm hơn đêm nay, nhưng trên mặt cô vẫn nở nụ cười thỏa mãn. So với những cô gái cùng tuổi mà nói, cô có thể có mơ ước của riêng mình, có thể có được vui vẻ quả là quá ít.

Mà giấc mơ đẹp nhất của cô cũng một tay anh đã cắt đứt, Giang Thiếu Thành không khỏi nghĩ đến cuộc sống sau này của cô ở tha hương nơi đất khách, cô có hận anh không? Nhưng anh hi vọng là có, có như vậy, chỉ ít cô cũng không dễ dàng quên anh. Anh nghĩ mình là một thằng đàn ông ích kỷ, rõ ràng đã nói để cô đi, lại không muốn có người đàn ông nào khác có thể thay thế được vị trí của mình trong lòng cô.

Tình yêu là liều thuốc độc, nếu một ngày trúng phải, có muốn cai cũng sẽ luôn luôn đau đớn đến không chịu nổi, anh chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày bản thân lại có tâm trạng như vậy, cho nên, cũng không biết làm thế nào để từ bỏ, làm thế nào để giải nổi cô đơn này.

Mãi cho đến khi đêm đã khuya, Giang Thiếu Thành mới lái xe trở về, anh tự thấy khi bản thân đối mặt với bất cứ chuyện gì không nằm trong dự đoán thì đều có thể bình tĩnh giải quyết, thế nhưng, khi anh lại nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đó đang co ro ở trước cửa nhà mình, thì trong hơn mười giây đó, ý thức cũng mất đi khả năng suy nghĩ.

Mộc Cận vịn tường chậm chậm đứng lên, mỉm cười với anh rồi lại cúi đầu. Đến lúc này thì anh mới khẳng định là mình không nhìn lầm rồi.

“Sao lại trở về?” Anh cho rằng hẳn là bây giờ cô đang ở Pháp với Lục Thừa.

Mộc Cận mím môi, hồi thật lâu sau mới trả lời: “Em không có lên máy bay.” Sau đó lại nói thêm một câu: “Em lén quay lại, ở đây chờ anh rất lâu rồi.”

Cho dù lúc đó Giang Thiếu Thành làm cho trái tim cô vô cùng đau đớn và thất vọng, nhưng quả thật cô không thể tự thuyết phục bản thân cùng Lục Thừa sang Pháp. Tới trước khi sắp đăng ký vài phút, cô nói xin lỗi với Lục Thừa, cô đã đưa chi phiếu của mình cho Lục Thừa, tiền trong đó cũng đủ để Lục Thừa chi dùng cho sinh hoạt và học tập trong vài năm tới. Cô lựa lời từ từ nói rõ với Lục Thừa đây là lựa chọn duy nhất của cậu ta, không nên ép cô đi Pháp, nếu không ngay cả chi phí tài trợ cậu ta cũng không nhận được.

Cuối cùng, Lục Thừa thấy không còn cách nào khác, có lẽ cũng biết rõ nếu để quan hệ giữa Mộc Cận và Mộc Thường Phong rạn nứt, bản thân thật sự sẽ mất cả chì lẫn chài, nói cho cùng Mộc gia cũng không phải muốn hắn trở thành con rể, cho nên cuối cùng hắn chỉ nói: “Chỉ cần cậu có thể giấu được cha cậu, tôi cũng sẽ không liên quan.” Sau đó một mình lên máy bay.

Về phần có thể giấu được cha của cô hay không, lúc đó Mộc Cận không suy nghĩ đến, cô chỉ nghĩ đã quyết định thì phải làm đến cùng, được ăn cả ngã về không.

Mộc Cận thấy Giang Thiếu Thành không nói chuyện, tâm trạng bắt đầu nặng nề, nếu như lần này cô vẫn thua, vậy thì quả thực đã không còn đường lui. Cô cười yếu ớt, xoa nhẹ bụng mình: “Cả ngày nay em chưa ăn gì, thật sự rất đói.”

Giang Thiếu Thành vẫn đứng nguyên đó nhìn cô, Mộc Cận cố gắng nở nụ cười nhàn nhạt bước lại gần: “Lẽ nào anh thật sự muốn thấy em và Lục Thừa kết hôn?” Cô hít sâu, vuốt tóc: “Xin lỗi, em biết là không nên anh quay về tìm anh, hay là em phải tin rằng anh thật sự chán ghét em...”

Giang Thiếu Thành mãi không có phản ứng gì đột nhiên bước lên từng bước, nắm lấy vai của cô kéo về phía mình, thoáng cái cô đã nằm trong lòng anh, Mộc Cận sững sờ một lúc, có hơi hoảng hốt, cho đến khi cánh tay siết chặt lại, cô mới tin rằng mình thật sự đang ở trong lòng anh. Cô nhắm hai mắt lại, hai tay

đặt trên thắt lưng anh ghé vào bên tai anh vẫn không thể tin: “Anh Thiếu thành, anh thật...thật sự bằng lòng để em ở bên anh sao?”

Giang Thiếu Thành chỉ dùng sức ôm lấy cô thật chặt cũng không trả lời câu hỏi của cô, một lúc sau, anh mới hơi buông cô ra, dùng ngón tay cái lau đi nước mắt trên mặt cô, đầu tựa vào trán cô nói: “Sau này không được hối hận, cho dù xảy ra chuyện gì, vĩnh viễn cũng không bao giờ được hối hận!” Giọng nói của anh mang theo một chút kiềm nén, dứt khoát.

Mộc Cận nở nụ cười, ánh mắt kiên định: “Mãi mãi không hối hận!”

Bốn mắt nhìn nhau, cho dù không nói ra miệng hai người đều hiểu, tình cảm kiềm nén trước nay đang dâng trào, ánh mắt chăm chú, có thể nhìn thấy trong đôi mắt của người đối diện là những khát khao, giằng tiếp theo, anh không chần chừ, ôm lấy khuôn mặt cô, hôn lên đôi môi ấy. Cuối cùng vẫn không thể thoát, cuộc đời này đã định trước sẽ vắn vít lấy nhau.

Có lẽ đã kiềm nén rất lâu, nụ hôn của anh chẳng hề dịu dàng, thậm chí còn có một chút thô bạo, ép cô lên trước cửa, mãnh liệt hôn lấy, Mộc Cận nín chặt lấy áo anh, tiếp nhận thứ xúc cảm mạnh mẽ đã mong chờ từ lâu, khung cảnh này mới vài giờ trước vẫn chỉ là giấc mộng với cô mà thôi, nhưng bây giờ đã là sự thật, cô vẫn thấy có chút gì đó không chân thật, nhưng cảm giác nhức nhối của đôi môi và hơi nóng khắp toàn thân đều nói với cô, tất cả điều này đều là có thật.

Sau nụ hôn, mỗi người đều thấy hơi thở có hơi không ổn định, Mộc Cận lại vùi khuôn mặt vào hõm vai anh, lại nói mãi mãi sẽ không hối hận, giống như lúc này được ôm nhau trong lòng, sao cô có thể nghĩ đến ngày sau sẽ có hai chữ hối hận.

48. Chương 48: Anh Sẽ Không Cho Em Quyền Nói Chia Tay

Giang Thiếu Thành đưa một cái áo choàng tắm của mình cho Mộc Cận: “Đêm nay mặc đồ này, ngày mai anh đưa em đi mua đồ.”

Mộc Cận gật đầu, cầm lấy quần áo đi vào phòng tắm, cô nhìn mọi thứ ở xung quanh, nhớ tới lần trước tắm ở chỗ này là vào đêm sinh nhật của anh, nhớ tới lúc đó còn ngốc nghếch muốn cầm đồ anh nhưng ngược lại lại phải vào bệnh viện, cô không kìm nổi phải bật cười, không nghĩ tới, hành động đêm nay lại khiến cho cảnh mà cô luôn luôn mơ ước lại trở thành sự thật.

Mộc Cận nhìn vào gương, khoe miệng hiện lên nét cười, cuối cùng cô cũng đến đích, tất cả những mệt mỏi và đau xót từng trải qua, đứng trước hạnh phúc ngay giờ phút này chỉ nhỏ bé chẳng đáng là bao. Cô thật sự vui mừng vì cuối cùng mình đã không từ bỏ.

Tắm rửa xong, cô bước ra ngoài với chiếc áo tắm rộng thùng thình của anh trên người, mùi thức ăn trong phòng bếp bay ra, Giang Thiếu Thành đang nấu mì, Mộc Cận bước vào, vòng tay ôm lấy thắt lưng của anh, kề khuôn mặt chạm vào tấm lưng rộng lớn của anh, lần đầu tiên lúc thấy anh xuống bếp vì cô cô đã muốn làm như vậy, rốt cục bây giờ cũng đường đường chính chính được mãn nguyện.

Giang Thiếu Thành vỗ vỗ vào cánh tay bên hông: “Ra ngoài chờ đi, xong ngay thôi, đói bụng rồi phải không?”

“Vâng.” Mộc Cận buông tay ra mà không nỡ, quả thật là cả ngày nay cô chưa ăn gì.

Một lát sau thì Giang Thiếu Thành bưng ra hai cái bát, Mộc Cận cúi mặt ăn, thỉnh thoảng lại nhìn anh nở nụ cười, Giang Thiếu Thành dừng đùa: “Sao vậy?”

“Anh Thiếu Thành, em vẫn không thể tin được chuyện này là sự thật, chúng mình thật sự đang bên nhau sao?”

Giang Thiếu Thành vươn tay ra, lòng bàn tay áp vào hai má của cô: “Cô bé, anh phải nói với em, sau này anh sẽ không cho em có quyền nói chia tay.”

“Quyền lợi như vậy, dù anh có cho em cũng không cần.”

Sau khi ăn xong, Mộc Cận chủ động xắn tay áo dọn dẹp, từ nay về sau cô là nữ chủ nhân của nơi này, cô muốn học cách làm một người bạn gái, thậm chí làm bà xã, muốn chăm lo ăn mặc sinh hoạt cho anh, lo lắng tất cả mọi chuyện cho anh.

Đợi đến khi cô vào bếp thì Giang Thiếu Thành gọi điện thoại cho Long Tại Nham, chuyện này nếu chỉ dựa vào một mình anh thì không thể nào giấu được Mộc Thường Phong.

Sau khi nghe Giang Thiếu Thành kể xong, Long Tại Nham chỉ nói: “Giang Thiếu Thành, đừng để tôi phải hối hận khi tán thành chuyện ngày hôm nay, nếu không ngày sau không phải anh em sẽ không đơn giản như vậy đâu.” Người bên phía Pháp không thấy Mộc Cận ở sân bay, đã gọi điện thoại thông báo từ sớm, chẳng qua Long Tại Nham đã giấu nhẹm tin tức này, bởi không cần đoán anh cũng biết đã xảy ra chuyện gì, anh không ủng hộ tình cảm của Mộc Cận và Giang Thiếu Thành, nhưng nếu giao Mộc Cận cho một người đàn ông như Lục Thừa, vậy anh thà rằng để cô và Giang Thiếu Thành ở bên nhau, ít ra được ở bên cạnh người mình yêu, cô sẽ hạnh phúc.

Mộc Cận từ nhà bếp đi ra đúng lúc thấy Giang Thiếu Thành cúp điện thoại, hỏi: “Đã trễ thế này, còn có chuyện gì hả anh?”

Anh trả lời qua loa: “Chút chuyện nhỏ, mệt không, đi vào phòng ngủ.”

Nghe hai chữ đi ngủ, Mộc Cận rất không trong sáng đỏ mặt, ở đây chỉ có một giường một phòng, không biết đi ngủ như anh nói có phải là nghĩa đen hay không, chỉ là đơn giản trùm chăn nói chuyện.

Giang Thiếu Thành nhìn thấy khuôn mặt cô đỏ rần, thì biết lúc này trong đầu cô đang nghĩ đến chuyện gì, anh vuốt nhẹ mái tóc dài của cô thấy hơi buồn cười: “Anh đi tắm, em mệt thì đi ngủ trước đi.”

Mộc Cận cúi đầu đi vào phòng, đúng là bản thân suy nghĩ quá nhiều, nằm trên giường, cô đâu có chỗ nào buồn ngủ, buổi sáng và buổi tối chẳng qua cũng chỉ hơn kém nhau mười mấy tiếng đồng hồ, vậy mà tâm trạng của cô lại liên tục qua lại ở hai nơi thiên đường và địa ngục.

Giang Thiếu Thành tắm rửa xong quay vào cô vẫn còn mở tròn mắt thức, anh lấy khăn chà chà mái tóc còn ướt của mình: “Đợi anh hả.”

Mộc Cận ngồi dậy, tựa vào đầu giường, nhíu mày nói: “Nếu cha em mà biết có cho người tới đây bắt em về không?”

Không phải là cô sợ mình sẽ bị phạt, mà cô lo lắng là tới lúc đó sẽ không được gặp anh, càng sợ cha mình sẽ không tha cho anh, từ lúc Mộc Thường Phong ép cô và Lục Thừa ra nước ngoài thì cô mới hiểu cha sẽ không cho phép cô và Giang Thiếu Thành bên nhau.

Giang Thiếu Thành buông khăn mặt trong tay, chui vào trong chăn, nằm xuống cùng cô dựa vào đầu giường: “Bây giờ mới nghĩ tới chuyện này có phải trễ quá không?”

“Anh nghĩ bây giờ cha có biết chưa?”

Giang Thiếu Thành đưa tay ôm lấy cô: “Đừng lo, anh sẽ giải quyết, tạm thời Mộc gia vẫn chưa biết.”

Mộc Cận nhào vào lòng anh: “Nói vậy, từ nay em là người yêu bí mật của anh.”

Ít khi thấy anh nở nụ cười hóm hỉnh: “Vậy em nhớ phải trốn cho kĩ đó.”

Tối hôm nay Giang Thiếu Thành chỉ đặt một nụ hôn lên trán cô, sau đó ôm lấy cô cùng chìm vào giấc ngủ.

... ..

Lâm Hiểu Quân nhận được điện thoại của mẹ thì vội vã từ trường về nhà, vừa về tới cửa chợt nghe bên trong truyền đến tiếng cãi vã, cô vội vàng lấy chìa khóa ra mở cửa, mấy tháng không gặp vậy mà hôm nay lại thấy cha cô xuất hiện ở nhà, phòng ngủ và phòng khách trở nên lộn xộn, chỗ nào cũng bị làm cho rối tung, giống như nửa đêm bị kẻ trộm đột nhập.

“Lâm Kiến Hào, ông dừng tay, đừng lục tung lên nữa, tôi đã nói là sẽ không đưa cho ông!” Tiếng bà Lâm ho khan từ trong phòng ngủ vọng ra.

“Đừng ép tôi, đưa giấy tờ cho tôi!” Người đàn ông cất cao giọng nói đã có phần tức giận và không kiên nhẫn.

Lâm Hiểu Quân nhìn căn nhà lộn xộn, ôm mấy bộ quần áo nằm rải rác trên mặt đất ném lên sô pha, dùng chân gạt những món đồ nằm ngổn ngang ra bước tới, cô đi tới cửa phòng ngủ, lạnh lùng nói: “Cha, cha quay về rồi.”

Chỉ cần nhìn qua, Lâm Hiểu Quân đã thấy cha mình túng quẫn đến thế nào, Lâm Kiến Hào ngày xưa cho dù trên người không có một đồng xu, ông cũng vẫn phải duy trì hình tượng của một kẻ có tiền, bất kể lúc nào cũng quần áo tinh tươm, toàn thân hàng hiệu, rành rành là một tay cờ bạc, nhưng dù sau ông vẫn ăn mặc giống như một ông chủ xí nghiệp giàu có, vậy mà bây giờ, quần áo trên người dù là cũng chỉnh tề nhưng tóc tai thì lộn xộn, râu thì lúng phún trên cằm, và khuôn mặt thì hóp lại, cũng đủ thấy bây giờ ông vô cùng nghèo túng!

Lâm Kiến Hào nghe giọng nói của Lâm Hiểu Quân, lúc này mới nhìn qua con gái đang đứng ở cửa, hần ném cái gì đó trong tay qua: “Con có biết giấy tờ nhà để ở đâu, lấy nó cho cha!”

“Cha lấy giấy tờ làm gì?”

“Con đừng hỏi nhiều như vậy, lấy nó cho cha, cha có chuyện dùng tới.”

Bà Lâm ôm con gái, kìm không được tiếng khóc: “Tiểu Quân, cha con ông ta muốn bán căn nhà...Lâm Kiến Hào, ông có còn lương tâm không, hai mẹ con chúng tôi chỉ còn có căn nhà để ở, ông đem đi bán, tôi với Hiểu Quân sống ở đâu, tôi xin ông, ông có thể đừng đánh bạc...”

Lâm Kiến Hào lớn tiếng cắt ngang tiếng khóc của bà Lâm: “Được rồi, đừng khóc với tôi, tôi để mẹ con bà ăn uống khổ sở chưa, không phải các người từng ở biệt thự sao? Xe đẹp các người chưa từng đi? Món ngon vật lạ gì mà tôi chưa từng cho các người ăn? Chẳng qua bây giờ số tôi có hơi đen đủi, bán căn nhà này để xoay sở mà thôi, tôi sẽ sắp xếp chỗ ở cho mấy người...”

49. Chương 49: Nguy Cơ Khắp Nơi

“Lâm Kiến Hào, tôi không ham nhà, xe, biệt thự của ông, tôi chỉ mong muốn được ngày qua ngày sống yên ổn, mấy năm qua, ông có đem về một đồng tiền nào không! Tại sao ông không sáng mắt ra chứ, cuộc mười thì mất chín, ông thấy có người nào dựa vào cờ bạc mà làm giàu chưa, không phải cuối cùng cũng tán gia bại sản sao, coi như tôi cầu xin ông, vì Hiểu Quân ông nên làm một người tốt, đừng đi đánh bài nữa...” Những lời cầu xin như thế này không phải mới lần đầu tiên bà Lâm nói ra, từ khi còn trẻ cho tới tận bây giờ, nhưng chưa lần nào Lâm Kiến Hào nghe lọt tai!

“Lúc tôi có tiền sao bà không nói, bây giờ tôi gặp khó khăn thì bà lại khóc lóc than thở, đừng nhiều lời với tôi, đem giấy tờ nhà ra cho tôi, bằng không tôi sẽ đánh bà!” Lâm Kiến Hào bực dọc cào cào tóc, vẻ mặt tàn nhẫn đe dọa.

Lâm Hiểu Quân có thể đoán được lần này Lâm Kiến Hào chắc là đã thua không ít tiền, cô vỗ nhẹ vào lưng mẹ trấn an, nói với Lâm Kiến Hào: “Căn phòng này cũng không có giá trị bao nhiêu, cho dù đem bán cũng không đủ cho cha, hơn nữa sức khỏe mẹ không tốt, còn cần tiền đi bác sĩ, cha , cha đừng đem cái nhà này đi gán nợ.”

“Mẹ, mẹ , trong mắt chỉ có mẹ mà, mẹ có nghĩ tới tao đây cũng là ba mà không, là ai nuôi mẹ lớn, Hiểu Quân, mẹ quên hả, lúc mẹ còn nhỏ, cha mẹ cũng rất thương mẹ, ngoan, nghe cha nói, đưa giấy tờ nhà cho cha, thật sự là cha cần gấp.” Mặc dù căn phòng này có hơi cũ, nhưng mà một khu đất ở đây cũng có thể bán với giá sáu, bảy trăm ngàn, cho dù không thể đắp vào khoảng nợ của ông ta, nhưng tốt xấu gì cũng có thể trả trước một phần tiền lãi, nếu không ông ta thật sự sẽ bị người ta chặt tay chặt chân. Ông ta không biết vì sao gần đây lại xui xẻo như thế, càng đánh lại càng thua, đã nợ ngân hàng tư nhân ngăm một số tiền lớn. Ông ta biết những người đó đều là các thế lực xã hội đen, không thể trốn thoát.

Vẻ mặt của Lâm Hiểu Quân không có chút nào xúc động trước yêu cầu của Lâm Kiến Hào, cô vẫn bình tĩnh có phần tuyệt tình, mấy năm nay cuộc sống cực khổ đã làm cho không còn dễ dàng mềm lòng, cũng làm cho thứ tình cảm giữa cha và con gái của cô đối với Lâm Kiến Hào từ từ nhạt đi, cô biết lúc này cha cô là một cái động không đáy, cô chỉ có thể lo cho mẹ và mình, cô nói: “Cha, không phải con không nhớ tình cha con, cuộc sống của mẹ và con quá khốn khổ, cha đã không thể cho cả hai có nơi chốn yên ổn, mẹ và con cũng không có đủ tiền để trả tiền thuê nhà.” Lời hứa của Lâm Kiến Hào có thể tin tưởng được bao nhiêu, là con gái Lâm Hiểu Quân rõ ràng nhất, cô cũng không tin sau này bản thân cha có đảm bảo thì còn nhớ gì cô và mẹ, một khi căn phòng này mà bán đi, cô và mẹ sẽ phải ra đường sống, mà cho dù có bán, số tiền này cũng không đủ cho ông ta. Tiền thuốc men của mẹ, tiền học phí của cô, và còn cả tiền sinh hoạt đều là một gánh nặng, cô đã sắp cẳng đáng không nổi, còn căn phòng này thì ít ra còn có thể dùng khi cần thiết.

Vẻ mặt thờ ơ của Lâm Hiểu Quân khiến cho Lâm Kiến Hào giờ phút này như lâm vào ngõ cụt, vô cùng bức tức, ông ta đá ngã lăn quay một chiếc ghế trong phòng: “Con mẹ mày, căn nhà này đứng tên tao, thì là tài sản của tao, ông muốn bán nó, cần gì chúng mày đồng ý, tao nói chúng mày biết, đưa ngay giấy tờ nhà cho tao, nếu không tao báo cảnh sát đuổi chúng bay ra ngoài!”

Lâm Hiểu Quân cười châm biếm: “Vậy ông báo đi, dù tôi có chết cũng sẽ không để ông bán căn nhà này, cha, là một người đàn ông sao cha có thể thất bại đến nước này...”

Lâm Kiến Hào không có tâm trạng nhiều lời với bọn họ, ông ta lôi một cánh tay của Lâm Hiểu Quân, khuôn mặt dữ tợn, gầm lên: “Tao thấy là mày muốn chết, đưa ngay giấy tờ nhà cho tao, nghe thấy không!”

Lâm Hiểu Quân bị ông ta lôi kéo thấy hơi cháng váng, nhưng vẫn kiên quyết: “Đừng mơ, sau này chúng tôi không cần ông nuôi, ông cũng đừng quay lại quấy rầy tôi với mẹ!”

Lâm Kiến Hào tát một cái khiến Lâm Hiểu Quân té ngã trên đất: “Đúng là ông đây đã nuôi được một đứa con gái tốt thật!”

Lâm Hiểu Quân ngẩng mặt lên nhìn Lâm Kiến Hào không chút sợ hãi, trong đôi mắt lóe lên sự căm phẫn, sức mà Lâm Kiến Hào đánh vào mặt cô cũng không nhẹ chút nào, một bên gò má đã đau đến nóng rát, cũng tê dại không còn cảm giác, cô nghĩ nửa bên mặt của mình chắc là cũng sưng lên rồi.

Bà Lâm thét lên một tiếng, bổ nhào qua che chắn cho Lâm Hiểu Quân: “Lâm Kiến Hào, ông có còn là người không!”

Vẻ mặt tràn đầy sự lo lắng, yêu thương của bà Lâm khiến cho trong lòng Lâm Kiến Hào nảy ra được một cách, ông ta kéo bà Lâm ra khỏi Lâm Hiểu Quân, độc ác mở miệng: “Nếu không đưa giấy tờ cho tao, tao đánh chết nó!”

Điều bộ này của Lâm Kiến Hào cũng không phải chỉ để đe dọa mà thôi, ông ta nhấc chân lên đá vào vào Lâm Hiểu Quân, Lâm Hiểu Quân đưa tay đỡ những cú đá của ông ta vào người mình, cánh tay bị đôi giày da cứng đá trúng, cô đau đến mặt trắng bệch, nhưng vẫn giương mắt nhìn chăm chăm, không kêu một tiếng.

Bà Lâm nhìn thấy cảnh này thì muốn phát điên, bà nhào tới ngăn cản tên độc ác Lâm Kiến Hào, nhưng mà với cơ thể gầy yếu thế này làm sao bà ngăn được tên Lâm Kiến Hào đang nổi điên, bà chỉ có thể dùng cơ thể che chở cho con gái, lại bị Lâm Kiến Hào đá vài cái, bà ho không thở nổi. Trong mắt Lâm Kiến Hào lúc này chỉ có tiền, chỉ có nỗi sợ hãi bị người khác đuổi giết, bây giờ ai muốn cản trở hắn lấy tiền, ông ta sẽ lấy mạng kẻ đó, làm sao còn nhớ được cái gì là tình cảm vợ chồng, cái gì là tình cảm cha con!

“Mẹ, mẹ có sao không! Mẹ...” Lâm Hiểu Quân nhìn mẹ ho đến khạc ra máu, cuối cùng cũng khóc nức lên.

Bà Lâm dùng sức đứng lên: “Lâm Kiến Hào, ông là đồ súc sinh, hổ dữ còn không ăn thịt con, ngay cả súc sinh ông cũng không bằng, được, tôi đưa giấy tờ cho ông, từ nay về sau tôi coi như ông đã chết, mãi mãi cũng đừng đến quấy rầy hai mẹ con chúng tôi!”

“Mẹ...”

Bà Lâm khễ chạm vào gương mặt Lâm Hiểu Quân: “Không sao, chúng ta đưa căn nhà cho ông ta, có mẹ ở đây thì con có gia đình, có chỗ để đi...Thứ tiền dơ bẩn của ông ta thì để ông ta giữ!”

Bà Lâm run rẩy lấy giấy tờ nhà đưa cho Lâm Kiến Hào: “Ông rút đi, sau này đừng bao giờ xuất hiện nữa!”

Lâm Kiến Hào cầm lấy giấy tờ nhà nhìn nhìn: “Sẽ sớm có người tới lấy nhà, các người cũng nhanh nhẹn lên, tốt nhất là sáng mai nên chuyển đi! Nếu không những người đó đến xiết nợ, tôi cũng không bảo đảm các người không việc gì.” Nói xong cũng không nhìn hai mẹ con một cái đã rời khỏi, tiếng đóng cửa từ bên ngoài truyền vào, bà Lâm xui lơ trên mặt đất, Lâm Hiểu Quân bỏ qua ôm lấy mẹ, không bình tĩnh được nữa khóc rống lên: “Mẹ... chúng ta làm sao bây giờ...” Cô mới chỉ là một cô gái hơn hai mươi tuổi, cô không có ba đầu sáu tay, không cách nào gánh nổi những khó khăn cự khổ cứ liên tiếp kéo tới như vậy.

Bà Lâm vỗ nhẹ vào tấm lưng yếu ớt của con gái động viên, nước mắt rơi không ngừng, chỉ trách mình lúc trước đã nhìn lầm người, không chỉ hủy đi cả đời của mình, mà còn liên lụy đến con gái cũng chịu khổ theo: “Không sao, còn mẹ đây...” Khuyên như vậy nhưng ngay cả sức đứng lên bà cũng không có, mấy năm nay sức khỏe xuống dốc, hoàn toàn không thể ra ngoài làm việc, hầu như đều do con gái chăm lo cho cuộc sống của cả hai!

... ..

Trong một căn phòng ở một cầu lạc bộ, Chu Nhất Minh và mấy người đàn ông đang xáo mạt chược, cả phòng khói thuốc lơ lửng, đàn em a Cát của Chu Nhất Minh không dám đi vào quấy rầy, nên ở ngoài chờ, cho đến khi bên trong tàn cuộc, a Cát mới theo sau Chu Nhất Minh đi về phía một căn phòng khác, cũng tiện tay đóng cửa lại.

Chu Nhất Minh cầm lấy chai rượu trên bàn rót vào một chiếc ly để cao, ngồi trên sofa, đưa lên miệng uống: “Chuyện làm sao rồi?”

“Anh Chu yên tâm, cho dù tên Lâm Kiến Hào có mười cái mạng cũng không dám thiếu tiền anh, ông ta vừa đưa giấy tờ nhà đây, trả tiền lời tháng này!”

50. Chương 50

Chu Nhất Minh nhìn qua trong tay hắn là giấy tờ nhà, hỏi A Cát: “Cô ấy đâu, còn ở trong căn phòng kia không?”

A Cát gật đầu: “Vẫn chưa chuyển đi.”

Chu Nhất Minh một ngụm uống cạn ly rượu, đứng dậy đem ly rượu đập mạnh lên mặt bàn, nói: “Đi lấy căn phòng đó.”

Thời điểm ngồi trong xe, tâm tình Chu Nhất Minh vô cùng khó chịu, hắn cũng không muốn dùng thủ đoạn như vậy để ép buộc một cô gái, hơn nữa hắn lại dự đoán được người con gái ấy.

Hắn không phải người tử tế gì cho cam, mà tất cả chuyện này làm cho hắn nhớ tới chị của mình năm đó phải chịu uất ức. Lúc trước, Diệp Thiên cũng dùng cách này đưa hai chị em bọn họ bức đến cảnh như hôm nay, đúng là kêu trời trời không ứng kêu sấm đất sấm linh, cho nên sau này trong cuộc sống, mặc kệ hắn đã từng làm biết bao chuyện táng tận lương tâm, cũng chưa từng cương bức, ép buộc một cô gái nào.

Thần sắc Chu Nhất Minh biến chuyển đều do Lâm Hiểu Quân bức đến, là cô không biết tốt xấu, tự mình chuốc lấy cực khổ, chỉ cần cô tự nhún mình một chút, sẽ không xảy ra sự việc như ngày hôm nay.

Tuy rằng Chu Nhất Minh không mang theo nhiều người, nhưng thời điểm lúc Lâm Hiểu Quân ra mở cửa nhìn thấy khuôn mặt của Chu Nhất Minh khiến cả người cô đều như bị đóng băng, trong lúc nhất thời chỉ nhớ được tư thế mở cửa, đứng chôn chân tại chỗ không nhúc nhích. Cảm giác quen thuộc sợ hãi lan ra khắp cơ thể, Lâm Hiểu Quân dự cảm kế tiếp sắp sửa không tránh khỏi tai nạn. Mấy ngày nay Chu Nhất Minh không còn xuất hiện trong cuộc sống của cô, cô nghĩ đến hắn đã muốn mất hứng, cho nên cố gắng thu mình lại, không nghĩ đến thế nào hắn lại chờ mình chỗ này. Vẫn là cô quá mức nhanh chân, sớm nên biết vận khí của cô không có tốt như vậy, cho nên ma quỷ sao có thể dễ dàng buông tha cô!

Chu Nhất Minh đẩy thân mình đang che cửa của Lâm Hiểu quân ra, đi thẳng vào, hần nhìn quanh nhà, nói: “Tuy rằng chỗ này có nhỏ, nhưng mà để nuôi mấy con chó, con mèo thì vẫn được.”

Lâm Hiểu Quân nắm chặt lòng bàn tay khiến các đốt ngón tay trắng bệch, cô dùng sự phẫn nộ ẩn dưới vẻ mặt nhẫn nhĩn nhìn hần, Chu Nhất Minh tiến tới trước mặt cô, ghé sát tai cô nói: “Em biết anh thực sự không thích bộ dạng em thế này.” Nửa câu sau hần nói thấp đi, cơ hồ làm người ta nghe không thấy: “Em trước kia không phải bộ dạng này.” Trước kia trên mặt Nhiên Nhiên làm sao có thể xuất hiện vẻ mặt quật cường như vậy, làm hần cảm thấy thật chán ghét!

Mẹ Lâm tiếng vang từ ngoài liền từ phòng ngủ đi ra, nhìn đến cảnh này cũng hoảng sợ, Chu Nhất Minh mang đến mấy tên thủ hạ đều là người vạm vỡ, trên đầu, mu bàn tay, thậm chí trên mặt đều mang những hình xăm dữ tợn. Bọn họ không cần phải nói, không cần động thủ, quanh bọn họ hơi thở lạnh lẽo, chỉ cần mặt không chút thay đổi đứng ở cửa đều có thể khiến người ta sợ hết vía.

Tuy rằng Lâm Kiến Hào đã sớm nói sẽ có người đến lấy phòng ở, nhưng bà Lâm như thế nào cũng không nghĩ là nhanh như vậy, bà vốn đang nghĩ chờ chủ nhà mới đến, cầu xin người ta cho thuê mấy ngày, cho bọn họ thời gian tìm địa điểm mới, nhưng bà lại không dự đoán được Lâm Kiến Hào đem phòng ở bán cho người khác như vậy. Bà Lâm nghe tin nhắm mắt lại, cũng là bình thường giao tiếp cùng Lâm Kiến Hào hần cũng biết ông ta là cái loại người gì, không phải con ma bài bạc thì cũng tiêu tiền như ông chủ một ngân hàng.

Bà Lâm tự biết không thể trêu vào những người trước mặt, cho nên cũng không có mở miệng khẩn cầu cho mẹ con bọn họ chút thời gian thuê, mà là lập tức hướng Chu Nhất Minh nói: “Chúng tôi lập tức liền chuyển đi ngay.”

Bà Lâm nhìn đến con gái đứng cạnh cửa cứng nhắc, cũng chỉ nghĩ cô bị những người này dọa choáng váng, bà đi qua túm tay Lâm Hiểu Quân: “Đi, cùng mẹ đi thu dọn hành lý.” Bà Lâm cũng cảm thấy được trong ánh mắt Chu Nhất Minh nhìn Lâm Hiểu Quân chứa đầy dự cảm, vốn con gái xinh đẹp luôn làm cho bà tự hào, nhưng ở trong tình huống này lại làm cho bà cảm thấy kinh hồn bạt vía, không dám để Lâm Hiểu Quân ở lại trước mặt mấy người đàn ông này.

Lâm Hiểu Quân đi theo phía sau mẹ mình, nhưng đi còn chưa được mấy bước đã bị Chu Nhất Minh ngăn lại: “Các người không cần vội vã chuyển đi như vậy, thật ra tôi hoan nghênh hai người ở lại nơi này.”

Bà Lâm không hiểu rõ, vội lên tiếng: “Ý anh là sao, anh muốn đem căn phòng này cho chúng tôi thuê?” Lâm Hiểu Quân ở bên cạnh hiểu rõ trong lời nói của hần, chỉ cần cô gật đầu đồng ý cùng hần một chỗ, hần sẽ thả hai người, nhưng cô không làm được! Thà làm ngọc vỡ, cô cũng phải cho hần biết cô Lâm Hiểu Quân sẽ không cầu xin hần tha thứ, cho dù có một ngày cô phải bán thân thể của mình để đổi lấy cuộc sống an nhàn, nhưng tuyệt đối không bao giờ bán cho hần!

Lâm Hiểu Quân né người lướt qua Chu Nhất Minh, nhìn mẹ mình nói: “Không có việc gì, chúng ta vào đi thôi.”

Thái độ kháng cự của Lâm Hiểu Quân làm cho lửa giận trong lòng Chu Nhất Minh bùng cháy, hần bắt lấy cánh tay đem cô túm đến trước mặt mình, gần từng chữ một: “Bây giờ còn kịp!” Trên mặt hần nổi lên gân xanh cùng trên tay cơ hồ muốn bóp nát xương cốt như muốn nói với cô rằng, không nghe theo hần kết cục sẽ rất thảm.

Lâm Hiểu Quân vốn đang bị thương ở cánh tay, cộng thêm lực đạo của hần khiến tay cô bầm tím, cô cắn răng đối diện với hần mà nói: “Buông!”

Chu Nhất Minh tay kia để ở thắt lưng làm cho cô dán trước ngực mình, hần cho cô một cơ hội cuối cùng: “Chỉ cần em đồng ý ở bên cạnh anh, của anh cũng sẽ là của em, em và mẹ đều có thể được chăm sóc tốt nhất, anh thậm chí có thể cam đoan với em không có người con gái nào khác...”

“Tôi không cần anh chăm sóc!”

Nhìn Chu Nhất Minh và Lâm Hiểu Quân giằng co, bà Lâm rút cuộc cũng hiểu được tình hình, thời điểm bà muốn ra tay kéo hai người ra, Chu Nhất Minh đã đi trước bà một bước buông tay đem Lâm Hiểu Quân đẩy ra, nói: “Được, về sau đừng trách tôi xuống tay thâm độc!”

Lâm Hiểu Quân bị hấn đẩy ngã lão đảo vài bước, bà Lâm hoảng sợ che chắn trước mặt Lâm Hiểu Quân: “Anh muốn làm gì, căn phòng này là của anh, chúng tôi lập tức chuyển đi! Anh đừng đánh con gái tôi.”

Bà Lâm lôi kéo Lâm Hiểu Quân vào phòng ngủ bắt đầu thu dọn hành lý, Chu Nhất Minh đứng đằng sau lạnh lùng nói: “Trừ quần áo ra, đồ dùng trong phòng các người đều không có quyền mang đi.”

Cuối cùng, Lâm Hiểu Quân và mẹ chỉ mang theo hai thùng quần áo rời đi.

A Cát nhìn hai người xuống tầng, đối Chu Nhất Minh nói: “Anh Chu, hiện tại làm sao, có muốn em đưa bọn họ...”

Chu Nhất Minh nâng tay ngăn lại A Cát phía dưới, cô nghĩ liệu cô có thể đi rất xa? Hấn sẽ làm cô phải khóc cầu xin hấn!

Dù đã tới nhưng Chu Lạc Khiết vẫn về quê, vừa hay hôm đó là tết Thanh Minh, khi máy bay hạ cánh, việc đầu tiên cô làm là đi thăm mộ. Trước đây, cha mẹ ngay cả phần mộ đều không có, bởi vì khi đó cô còn không mua nổi một cái bia mộ, chỉ có thể đem tro cốt của cha mẹ chôn ở trong nhà. Sau này, theo Diệp Thiên, cô mới đem cha mẹ hợp táng ở ngôi mộ khang trang, coi đó là sự tưởng niệm đối với cha mẹ.

Chu Lạc Khiết đem bó hoa đặt trước phần mộ, cô ngồi xổm xuống, lau bụi bám trên bia mộ đầy, ngắm nhìn hai di ảnh gắn ở trên tấm bia, trong chốc lát cô nhếch khóe miệng, cười cười, nhẹ giọng nói: “Cha mẹ, con đã trở về gặp hai người, Nhất Minh bận việc, cho nên chỉ có con về.”

51. Chương 51: Cô Đáng Được Hưởng Hạnh Phúc

Chu Lạc Khiết cũng không ở trước mộ bao lâu, cô cũng không tính sẽ ở lại ở thành phố này lâu, tuy rằng Diệp Thiên không giới hạn thời gian cô trở về, nhưng để một mình Chu Nhất Minh ở lại thành phố A, cô vẫn rất lo lắng.

Hiện tại Diệp Thiên dường như càng ngày càng khiến cô đoán không ra tâm tư của hấn, cho dù trong khoảng thời gian này, hấn đối với cô lúc nào cũng tốt khiến cô sinh ra ảo giác, nghĩ rằng chính mình là người phụ nữ hấn yêu chiều trong lòng bàn tay. Nhưng cô không thể mạo hiểm như vậy, bởi vì cô đã lĩnh hội thật sâu sắc mặt của Diệp Thiên.

Hôm nay thời tiết cũng không phải tốt lắm, gió ở khu mộ bắt đầu lớn, cô cuốn mái tóc dài trong gió hỗn độn lại, xung quanh là bầu không khí thê lương, làm cho tâm trạng của Chu Lạc Khiết trở nên bi thương. Cô ngửa đầu nhìn bầu trời trong xanh, không muốn cho nước mắt có cơ hội rơi xuống.

Thời điểm đi ra cửa khu mộ xuất hiện không ít xe gia đình hôm nay đến tảo mộ, cho nên cũng không có gì kỳ quái. Nhưng là Chu Lạc Khiết nhìn cách mình mấy mét chỗ kia có một chiếc xe nhìn rất quen mắt, sững sốt vài giây, cô nhớ rõ Long Tại Nham cũng dùng một chiếc Porsche màu đen. Chu Lạc Khiết theo bản năng nhìn đuôi xe, cũng không phải biển số xe của Long Tại Nham. Cô nhếch khóe miệng, cười tự giễu mình. Người dùng xe Porsche màu đen còn nhiều mà, mình sao có thể lại nghĩ đến anh, càng kì quái là chính mình còn nhớ rõ anh đi xe loại gì, thậm chí nhớ rõ biển số xe anh.

Có thể do trí nhớ của mình tốt! Cùng lắm cũng không thể phủ nhận, Long Tại Nham lúc ấy nói với cô những lời đó không phải không lưu lại chút dấu vết gì trong lòng cô, dù sao anh cũng là một người đàn ông không dễ bị người ta bỏ qua. Cô càng biết những lời của anh đều xuất phát từ đáy lòng, bởi vì một người đàn ông như anh cũng không thừa tâm tình để đi lừa gạt một người phụ nữ. Nếu không có Diệp Thiên, có lẽ...Nhưng, không có khả năng không có Diệp Thiên, cho nên giả thiết này là không thể!

Chu Lạc Khiết thu hồi ánh mắt, khi cô vừa mới chuẩn bị xoay người, cửa chiếc Porsche màu đen mở ra, đôi chân dài của một người đàn ông bước xuống, nhìn cô lộ ra vẻ tươi cười, người luôn luôn bình tĩnh như Chu Lạc Khiết cũng nhất thời có chút hoảng hốt. Trong chốc lát cô mới kịp phản ứng lại, đi đến trước mặt anh, dường như không thể tin những gì trước mắt: “Sao anh lại tới đây? Đi tảo mộ sao?”

Long Tại Nham đứng đó, miệng nở nụ cười: “Em cảm thấy người như tôi giống có người thân để đi viếng thăm sao?”

“Vậy anh là...”

Hắn gọn gàng dứt khoát: “Tôi đón em.”

“Tôi cũng chưa từng nói cho anh biết tôi tới đây.”

“Nói cho em biết, đối với người phụ nữ tôi yêu, hành tung của cô ấy tôi rất lưu tâm.” Anh mở cửa xe: “Lên xe đi.” Chu Lạc Khiết lo lắng vài giây khi thấy anh mở cửa xe, với loại tình huống này, cô không có sự lựa chọn khác.

Lúc trên xe, Chu Lạc Khiết hỏi anh: “Anh đến đây làm việc?”

Cô không phải thiếu nữ mới mười tuổi, cũng không phải vì người con trai đối với mình đặc biệt một chút liền lằng lằng không nhớ được vị trí của mình, cho dù cô biết Long Tại Nham đối với mình là thật lòng, nhưng cũng sẽ không tự tin đến mức anh là đặc biệt vì cô mà tới. Kiểu lằng mạn như vậy cũng không thích hợp với bọn họ.

Long Tại Nham chỉ đơn giản đáp lại: “Cứ xem là như vậy đi.” Tới nơi này quả là có một việc cần xử lý, vốn cũng không cần anh ra mặt, nhưng là có cô ở đây, cho nên anh liền tự mình đến.

Chu Lạc Khiết cũng không hỏi nhiều, nếu nói thêm chỉ sợ khó tránh có sự hiềm nghi. Long Tại Nham lái xe mắt nhìn cô hỏi: “Là cha mẹ em?” Anh còn nhớ rõ lúc ấy cô một mình đến chỗ anh cứu Chu Nhất Minh, cô gái này có thể vì người nhà mà đánh cược số mệnh mình.

Chu Lạc Khiết gật đầu: “Đã mất lâu rồi.”

“Đừng quá đau khổ, ít nhất còn có nơi cho em đến để hoài niệm bọn họ.” Giống như anh, người bên anh có thể gọi là người thân không phải những người bị oán thù sâu nặng giết chết không toàn thây, đến ngay cả thi thể đều không tìm thấy, làm sao còn có cái gọi là phần mộ, anh có thể tưởng tượng tương lai chính mình cũng chẳng có kết cục khác biệt là bao. Nghĩ đến đây, Long Tại Nham lại nói: “Tôi phải làm nhiều việc nguy hiểm, tương lai nếu tôi chết, cũng muốn có người tìm tới đưa tôi đi chôn cất, như vậy khi em muốn tìm tôi cũng có nơi để gặp!”

Đều là những người lúc nào cũng đứng trước lưỡi hái tử thần, khi nào nhắm mắt cũng không biết, đối với cái chết cũng không có gì kiêng kỵ, Chu Lạc Khiết nói: “Cho dù anh có gặp phải bất trắc, cũng không đến lượt tôi tới viếng mộ anh.”

“Tôi nghĩ đến giao tình hiện tại giữa chúng ta, em thế nào cũng sẽ đến trước mộ thăm tôi.” Anh đưa một bàn tay cầm tay cô, Chu Lạc Khiết định rút ra, ngược lại khiến cho anh tăng thêm lực: “Kĩ thuật bắn súng của em có lẽ không thua tôi, nhưng tôi cam đoan thân thủ em tuyệt đối không thắng được tôi.”

Nghe anh nói xong, Chu Lạc Khiết quả nhiên không giãy dụa nữa, cô không có đủ sức thắng anh, kỳ thật lúc này cô nghĩ đến dùng phương thức bình thản để giải quyết, cho dù là muốn cô hạ thấp thái độ của mình. Nhất là đối với chuyện Long Tại Nham theo đuổi cô, Chu Lạc Khiết muốn dùng thủ đoạn chu toàn để xử lý. Bởi cô không muốn để Diệp Thiên và Long Tại Nham có mâu thuẫn, hai con hổ đánh nhau, coi nhau là địch đối với cả hai bọn họ mà nói đều không có lợi.

Chu Lạc Khiết ngoan ngoãn làm theo ý mình, Long Tại Nham nở nụ cười. Anh thật không biết tình tình cô gái này nên là mạnh mẽ hay là dịu dàng nữa. Hiện tại anh cũng có thể lý giải được địa vị của người phụ nữ bên cạnh Diệp Thiên.

Nghe nói, cô làm bạn với Diệp Thiên nhiều năm, anh còn biết Diệp Thiên đối với cô cũng không hẳn là tốt như bề ngoài nhìn thấy, ít nhất bên người Diệp Thiên, phụ nữ cũng không chỉ có mình cô.

Nói thật anh thật sự đau lòng khi nhìn thấy người phụ nữ kiên cường này. Cô dường như nhìn thấu tất cả mọi chuyện trên đời, bao gồm cả chính cô. Nhưng cô lại khiến cho bản thân mình quá vất vả. Nhìn cô đêm ở Mị Thành ấy, thất thần đứng dựa vào lan can, anh liền hạ quyết tâm muốn đem tới cho cô cuộc sống khác, cô đáng để được hưởng hạnh phúc.

Anh sợ dĩ đến lúc này không dùng bất kì thủ đoạn nào quá khích cũng chẳng phải kiêng kỵ gì Diệp Thiên, đối với anh mà nói, người con gái mà anh yêu cho dù là người của ông trời anh cũng sẽ không lùi bước. Anh chính là không muốn trong thời điểm lòng cô còn có Diệp Thiên mà bức cô. Anh hiện tại cần phải làm là

làm cho cô biết anh yêu cô, làm cho cô biết cùng anh ở một chỗ sẽ thật hạnh phúc, sau đó chờ cô can tâm tình nguyện nằm trong vòng tay của anh.

Trong chốc lát, Long Tại Nham rút cục cũng buông tay ra, hỏi cô: “Em đêm nay nghỉ ngơi ở đâu?”

“Tôi ở khách sạn đã đặt phòng”

“Em có thể ở lại đây vài ngày không?”

“Ở đây đã không còn việc gì khiến tôi phải ở lại, tôi nghĩ vẫn nên sớm trở về, có lẽ sáng mai sẽ đi.” Cùng Long Tại Nham ở trong này lâu thêm vài ngày, sẽ có thêm vài phần ái muội. Khó bảo đảm Diệp Thiên sẽ không biết chuyện này, Diệp Thiên là một người khôn khéo, cô sao có thể giấu giếm được. Cô không muốn hấn nẩy sinh hoài nghi. Huống hồ, cô cũng không muốn cho Long Tại Nham đối với mình sinh ra hiểu lầm.

Long Tại Nham gật đầu: “Vậy ngày mai ở lại một ngày, buổi sáng ngày kia tôi và em cùng trở về.”Ngữ khí của anh không sắc bén nhưng không thể từ chối. Chu Lạc Khiết chỉ có thể trầm mặc không trả lời.

52. Chương 52

Cùng nhau ăn cơm trưa xong, Long Tại Nham đưa Chu Lạc Khiết trở về khách sạn, anh cũng thuê một phòng ở khách sạn này, ngay cạnh phòng cô. Chu Lạc Khiết xác nhận Long Tại Nham đúng là có việc cần làm, bởi vì vào phòng không lâu, cô từ cửa sổ nhìn thấy anh từ trong khách sạn đi ra.

Chu Lạc Khiết đứng phía sau rèm cửa nhìn bóng dáng mạnh mẽ của Long Tại Nham, nhìn anh mở cửa ngồi vào trong xe, cho đến khi xe biến mất trong tầm mắt cô. Cô cũng không biết chính mình suy nghĩ cái gì, chỉ là cô đột nhiên cảm thấy chính mình và Long Tại Nham dường như mới là người chung đường.

Cảm thấy trên người anh có gì đó làm cô thấy quen thuộc, đó là một loại cảm giác mà không từ ngữ nào diễn đạt được, không cách nào hình dung sự đặc biệt ấy. Có lẽ là vì cô và anh từ trong đáy lòng đều có một khát vọng giống nhau, cho nên càng khiến cho tâm tình hòa hợp.

Tuy rằng Chu Lạc Khiết cũng không hiểu hết người đàn ông này, nhưng cô lại có thể cảm nhận được ở sâu trong nội tâm Long Tại Nham có nơi nào đó vô cùng mềm mại, giống cô có một khát vọng không hề nhiễm bụi trần.

Chu Lạc Khiết khoanh tay trước ngực, đầu tựa vào bên tường cửa sổ, người đàn ông này cùng Diệp Thiên hoàn toàn không giống nhau, Diệp Thiên vĩnh viễn có dã tâm bành trướng, tùy thời điểm sẽ bắt đầu, điều này cũng làm cô vô cùng oán hận. Bỗng có tiếng di động vang lên, khiến Chu Lạc Khiết thoát ra khỏi một loạt suy nghĩ của chính mình, khôi phục tinh thần lại. Là dãy số của Diệp Thiên, Chu Lạc Khiết nhú mày, kinh ngạc khi thấy hấn chủ động gọi điện cho cô.

Giọng của Diệp Thiên vẫn như ngày thường, ở trong điện thoại hỏi: “Đã gặp cha mẹ chưa?”

“Rồi, em vừa từ mộ trở về.”

“Đã ăn cơm chưa?”

Chu Lạc Khiết dừng một lúc mới trả lời: “Đã ăn rồi, hiện đang ở khách sạn.” Câu hỏi đó của Diệp Thiên làm cho cô bất giác nhú mày, tuy rằng đầu kia điện thoại không nghe ra chút thanh âm dị thường của hấn, nhưng Diệp Thiên chưa từng hỏi cô chi tiết như vậy, liệu có phải cô “Có tật giật mình”, cảm thấy Diệp Thiên đã biết Long Tại Nham cũng ở nơi này.

“Em chừng nào thì trở về?”

“Sáng mai.”

“Chú ý an toàn!”

“Biết rồi.”

Cúp điện thoại, Chu Lạc Khiết mới phát hiện trong lòng bàn tay thấm đẫm mồ hôi, cô nắm điện thoại, đáy lòng mơ hồ cảm thấy bất an, nhớ tới Chu Nhất Minh ở thành phố A, cô lo lắng liền gọi điện cho Trần Kiến

Trung hỏi về tình hình của Chu Nhất Minh, cô nhớ rõ lúc ấy Diệp Thiên từng đề cập qua có việc muốn Chu Nhất Minh đi làm, cũng không biết là hẳn vì kìm hãm cô mới thuận miệng nói, hay đó thực sự là một công việc nguy hiểm!

“Nhất Minh gần đây có ra ngoài không?”

“Ra ngoài?” Trần Kiến Trung nghe xong lời của cô, nói: “Không có, đều ở nhà.”

Cô nhẹ nhàng thở ra: “Vây là tốt rồi, nó không có gây ra chuyện gì chứ?”

Bên kia truyền đến tiếng cười của Trần Kiến Trung: “Lạc Khiết, cô sao lại lo lắng cho Nhất Minh đến vậy, mỗi lần đều hỏi vấn đề này. Cô đừng tự mình nghĩ nhiều, đều không có xảy ra chuyện gì cả, cô cũng biết Nhất Minh không thích có người hỏi thúc cậ ta, khiến cậ ta mất hứng ngược lại đi sinh sự.” Trần Kiến Trung không có nói cho Chu Lạc Khiết, Chu Nhất Minh trước mặt hẳn, đem hai thuộc hạ của hẳn phế đi, đầu là vì hai thuộc hạ đó bào cáo hành tung của Nhất Minh cho hẳn. Thế nên, những ngày sau đó, hẳn vốn không có phái người đi theo Chu Nhất Minh, có một số việc hẳn cũng không nên nhúng tay vào, dù sao hẳn cũng chỉ là thủ hạ của Chu Nhất Minh.

Chu Lạc Khiết hiểu rõ, nói: “Anh vất vả rồi.”

Vốn cô còn muốn hỏi chuyện tình giữa Chu Nhất Minh và cô gái học viện điện ảnh kia, nhưng cô nghĩ lại, tính em trai mình không phải cô không biết, chuyện tình cảm của nó không muốn người khác xem xét, chỉ sợ Trần Kiến Trung cũng không biết được, vẫn là để chính mình trở về sẽ hỏi sau. Gần đây cô luôn có một lại cảm giác lo lắng, luôn cảm thấy chuẩn bị có một chuyện gì đó không tốt sắp xảy ra, nhưng cô không biết là có gì không may, cho nên chỉ có thể đề cao cảnh giác, dồn hết sự chú ý đặt lên người Chu Nhất Minh, chỉ cần đưa em trai này được an toàn, những chuyện khác cô đều có thể chịu đựng được. Nhưng Chu Lạc Khiết không biết chuẩn bị có một bi kịch mà vĩnh viễn cô không thể đoán trước, cũng không thể ngăn cản.

Sau khi trò chuyện với Trần Kiến Trung, Chu Lạc Khiết đến toilet rửa mặt, sau đó lên giường nghỉ ngơi. Đại khái là do mệt mỏi, vừa có cảm giác chìm vào giấc ngủ, mãi cho đến khi Long Tại Nham đến gõ cửa cô mới tỉnh lại, nhìn đồng hồ, đã là lúc ăn tối.

Đây là lần đầu tiên Long Tại Nham nhìn thấy bộ dạng cô lúc vừa tỉnh lại, so với bình thường thêm một gương mặt cô trông mơ hồ hơn bình thường, trên mặt ngái ngủ, làn da vẫn còn đang đỏ ửng, khiến cho anh không nhận được sờ vào hai má đang tỏa ra nhiệt ấy. Chu Lạc Khiết nghiêng người, khiến cho đầu ngón tay anh chuẩn bị chạm vào mặt trong gang tấc đã hụt. Long Tại Nham không nghĩ đến cô lại làm vậy, nhưng vẫn nhìn cô, cười nói: “Đói bụng chưa, xuống ăn cơm thôi.”

“Chưa đói, tôi không muốn ăn, muốn nghỉ ngơi một lát.”

“Em có thời gian cả đêm để nghỉ ngơi, nên hiện giờ em nên ra ngoài ăn cơm, nếu không thì tôi chỉ còn cách phối hợp với em.” Anh vừa nói vừa hướng cô tới gần, hai người trong lúc đó nhìn không có khoảng cách. Thậm chí hiện tại trong tầm mắt cô chỉ còn thấy cằm hẳn và đôi môi đang tiến gần.

Chu Lạc Khiết lui về phía sau, muốn đánh bay đi ý đồ của anh, nói: “Long Tại Nham, anh đừng như vậy!”

Anh dường như không nghe thấy, đi vào từng bước ép sát, nụ cười trên môi tỏ vẻ trêu tức vẫn, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô: “Em sợ hẳn biết?”

“Biết cái gì?”

“Quan hệ của chúng ta.”

“Chúng ta không có quan hệ gì cả!”

“Rất nhanh sẽ có!”

Anh đưa tay ép sát vào thắt lưng cô, Chu Lạc Khiết đã nhìn ra ý đồ của anh, ra tay chống cự, cho dù cô cũng đủ nhanh nhẹn, nhưng là so với anh vẫn chậm hơn, vòng eo đã bị cánh tay hẳn ôm chặt, đem cửa đóng lại, anh ôm cô đi vào, đem cô để ở trên cửa, cô cả người đều dán vào cửa lạnh như băng đứng trước mặt anh.

Long Tại Nham để cầm lên đỉnh đầu cô, cúi đầu cười rộ lên: “Tôi không lừa em, tôi nói rồi, với thân thủ của em tuyệt đối không phải đối thủ của Long Tại Nham này.” Mồi anh theo trán cô trượt xuống, hôn chóp mũi cô, đến khoe môi, Chu Lạc Khiết quay sang tránh đi, nói: “Long Tại Nham, anh đừng hăm hại tôi!”

Anh hôn chiếc gáy trắng nõn của cô, thì thầm bên vành tai cô, nói: “Hắn ta sẽ thế nào?”

“Tôi sẽ chết trên tay anh ta!”

Long Tại Nham dừng lại động tác, quay mặt lại, buộc cô đối diện với chính mình, nói: “Không bao giờ, có tôi ở đây, sẽ không có chuyện như vậy xảy ra.” Anh lại càng thêm dùng sức giữ chặt thắt lưng cô, làm cho cô và cơ thể của anh không một khe hở, lần đầu tiên anh gọi tên cô: “Lạc Khiết, đây không phải chuyện em nên băn khoăn, chỉ cần em đồng ý, mười tên Diệp Thiên cũng không phải trở ngại, anh có thể cam đoan Diệp Thiên không động vào một cái lông tơ của hai chị em em! Chỉ cần em đồng ý, Lạc Khiết, chỉ cần em đồng ý...”

Thanh âm trầm thấp đầy mê hoặc, nhưng cô vẫn tỏ ra kiên quyết, nói: “Long Tại Nham, tôi không muốn là kẻ đối đầu với anh ta, không phải vì tôi sợ anh ta, mà là vì tôi yêu anh ta!”

Cô thoát khỏi ngực anh, nói: “Anh đi đi, tôi đối với Diệp Thiên mà nói có lẽ là một người phụ nữ có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng là một khi tôi đến với anh, đối với anh ta chính là một loại phản bội không thể tha thứ, vì một người phụ nữ mà cùng Diệp Thiên đối địch, anh không nên làm!”

Long Tại Nham thoáng lùi lại, nhưng cũng không buông cô ra, anh nói: “Em là lo lắng cho anh?”

“Đúng vậy, so với lo lắng cho anh ta, tôi càng lo lắng cho anh hơn, phải biết rằng đặc tội với anh cũng là một chuyện rất nguy hiểm.”

“Nếu tôi nói với em, hắn ta sớm hay muộn cũng sẽ biết? Tôi sẽ cho hắn ta biết tôi luôn mơ ước có được người phụ nữ xinh đẹp bên người hắn.” Nói xong, Long Tại Nham ấn môi mình lên môi cô.

Lần này, anh buông cánh tay đang ôm lấy Chu Lạc Khiết, khôi phục nụ cười trên mặt, anh nói: “Đi thôi, đi xuống ăn cơm. Trừ phi em muốn tôi đứng trong phòng này cả đêm.”

53. Chương 53: Hắn Ghét Nhất Là Phản Bội

Lẽ ra Chu Lạc Khiết chuẩn bị sáng sớm ngày hôm sau sẽ trở về, nhưng vé máy bay lại vào buổi tối, khi máy bay đáp xuống thành phố A thì đã là mười giờ tối, bên ngoài là bóng đêm đen kịt. Chu Lạc Khiết và Long Tại Nham cùng ra khỏi sân bay, chiếc xe tới đón anh đã đậu sẵn bên ngoài, Chu Lạc Khiết chào tạm biệt anh: “Vậy anh đi trước đi.”

Đương nhiên Long Tại Nham không nói những câu vô ích đại loại như đưa cô trở về, dù sao đây là ở thành phố A, bây giờ vẫn chưa phải lúc, anh không muốn mang đến phiền toái lớn nào khác cho cô, chẳng qua chỉ vừa nghĩ đến việc cô lại muốn trở lại bên cạnh Diệp Thiên, quả thật trong lòng có phần khó chịu.

Long Tại Nham nhìn cô, nói: “Đi đường cẩn thận.”

Cô gật đầu: “Ừm.”

Chu Lạc Khiết cũng không báo cho người tới đón, chờ Long Tại Nham lên xe rồi khỏi cô mới định bắt taxi, vừa định nhắc chân, thì một chiếc xe camping đã dừng lại trước mặt cô, cửa sổ thủy tinh hạ xuống, cô thấy Diệp Thiên đang ngồi trên ghế lái. Chu Lạc Khiết kinh ngạc, sau một lúc lâu vẫn không thể tin được, hắn tới đón cô? Mà lại còn tự mình lái xe đến đây, cô nhớ bản thân cũng không có nói với hắn mấy giờ máy bay hạ cánh!

Diệp Thiên nghiêng người mở cửa xe bên ghế lái phụ, nói với cô: “Lên xe.”

Cho đến khi ngồi bên cạnh Diệp Thiên, nhìn một bên mặt quen thuộc của hắn, Chu Lạc Khiết mới có thể khẳng định mọi chuyện không phải là ảo giác. Chuyện này...Trái tim Chu Lạc Khiết bỗng đập nhanh hơn

nửa nhịp, vừa rồi có phải hần cũng đã trông thấy Long Tại Nham, cô kiềm không được nhìn sắc mặt Diệp Thiên, hần thông dong điều khiển bánh lái, trên mặt cũng không có vẻ gì là khó chịu, có điều nếu Diệp Thiên lại để hỉ nộ đều thể hiện hết trên mặt thì không phải là Diệp Thiên.

Có lẽ là cảm nhận được ánh mắt của cô, hần quay đầu lại, cùng lúc đó khóe miệng nhếch lên lộ vẻ tươi cười với cô. Chu Lạc Khiết càng cảm thấy bất an hơn nữa, vì cô có thể giải thích biểu hiện này của Diệp Thiên, nụ cười này của hần còn bao hàm nhiều ý nghĩa sâu xa. Dọc đường, Chu Lạc Khiết thử phá vỡ không khí nặng nề đè nén cô, cô nói: “Sao anh lại tới đây đón em?”

“Sợ em đã quên đường quay về.”

“Anh đang nói đùa sao.”

Hần đột nhiên cười thành tiếng, vươn tay vỗ vỗ lên khuôn mặt cô: “Ừ, đúng là nói đùa với em, sợ tâm trạng em lúc đi viếng mộ về quá nặng nề.” Ý cười không vương đến đáy mắt, Chu Lạc Khiết gượng gạo cười cười, cũng không nói chuyện nữa, trong xe lại một thoáng yên tĩnh. Tâm trạng thấp thỏm suốt đường đi, sau khi xe dừng lại, Diệp Thiên liền mở cửa xuống xe, Chu Lạc Khiết đi theo sau hần lên lầu, có cảm giác tiếp theo đã có một cơn phong ba đang đón chờ cô, bởi vì lúc xuống xe, cô chợt thấy vẻ nghiêng ngàm chịu đựng trong đôi mắt hần.

Sau khi vào phòng Diệp Thiên dùng một ánh mắt dò xét quan sát cô, mặc dù bình thường Diệp Thiên cũng không ít lần nổi giận, xảy ra tranh cãi với cô, thậm chí không chỉ một hai lần đã dùng đến vũ lực, thế nhưng sau một thời gian “cầm sắt hòa minh” *, bây giờ lại bị ánh mắt hung ác nham hiểm của hần nhìn chằm chằm, trong nhất thời Chu Lạc Khiết vẫn cảm thấy có chút khó chịu.

Nhớ tới nụ hôn đó của Long Tại Nham trong khách sạn, cô lại cảm thấy chột dạ, cho dù cô và Long Tại Nham không có bất kì quan hệ gì, nhưng chỉ với việc cô và Long Tại Nham ở cùng nhau hai ngày, nếu như Diệp Thiên biết được, đây là tội không thể tha thứ. Làm sao Diệp Thiên lại không phát hiện đáy mắt cô thoáng qua một chút chột dạ chứ.

(*): cầm sắt hòa minh: Ý nói vợ chồng đoàn kết, thương yêu nhau.

Diệp Thiên nhìn chằm chằm vào cô, cởi áo khoác của mình, Chu Lạc Khiết đi lên nhận lấy, lại bị hần lôi vào ôm trong lòng: “Chơi có vui không?”

“Em chỉ đi tảo mộ cho cha mẹ.”

“Hừm, hần cùng đi với em?”

Quả nhiên hần đã biết!

Trong tình huống thế này, Chu Lạc Khiết biết bản thân không thể giải thích được gì, chuyện này chỉ sẽ khiến cho hần càng thêm tức giận. Nhưng sự im lặng của cô làm giảm bớt lửa giận đang bốc lên cao trong lòng hần, thật ra hần không cho người theo dõi cô, chẳng qua bởi vì gần đây Mộc gia có một cuộc giao dịch lớn, cho nên hần mới phá lệ theo dõi hành tung của Long Tại Nham, không ngờ tới hần lại có thu hoạch ngoài ý muốn.

Hai ngày, cô ở nơi đó cùng Long Tại Nham suốt hai ngày. Cô không biết hai ngày qua hần phải dùng bao nhiêu là tự chủ mới đủ để có thể ngăn cản mình không ngay tức khắc bay đến tự tay giết cô và Long Tại Nham, nhất là khi ở sân bay nhìn thấy cảnh cô và Long Tại Nham sóng vai bước ra, hần hận không thể lập tức cắt đứt cổ cô! Hần không biết bản thân rốt cục sao lại để ý đến như vậy, hần không cho phép có loại phản bội này, tuyệt đối không cho phép!

Diệp Thiên bóp lấy cằm của cô: “Tôi có nên vỗ tay cổ vũ cô hay không, lá gan của Chu Lạc Khiết cô dạo này lớn thật đấy!”

Lực tay của hần khiến cho cằm của cô phát đau, cô giãy dụa nói: “Diệp Thiên, anh buông tay.” Rốt cục cô cũng giải thích: “Em không biết Long Tại Nham cũng ở đó...”

Diệp Thiên cười đến mức làm kẻ khác khiếp sợ: “Nói như vậy, cô không biết hần và cô ở cùng một khách sạn, thậm chí không biết hần vào phòng của cô?”

Chu Lạc Khiết há hốc miệng nhưng không trả lời, thì ra dọc đường đi hần luôn cho người theo dõi cô, rốt cuộc hần cũng không tin tưởng cô, xem ra hần không chỉ nghi ngờ cô hồng hạnh vượt tường, còn nghi ngờ cô và Long Tại Nham liên kết hạ gục hần! Thì ra , ngoại trừ Thiệu Nhiên Nhiên, hần vốn không hoàn toàn tin tưởng bất kì kẻ nào ở bên cạnh hần!

Cô nói: “Tôi không có gì để nói, như anh thấy đó, hai ngày nay tôi đều ở cùng một chỗ với anh ta...”

Nghe tiếng cô nói, lại nhìn gương mặt của cô, các khớp ngón tay của Diệp Thiên vang lên răng rắc, ánh mắt ngày càng u ám, lời hần nói như rít ra từ kẽ răng: “Được lắm...Chu Lạc Khiết, được lắm...”

Chu Lạc Khiết nhắm mắt lại khi thấy hần giơ tay lên, thế nhưng cái tát trong dự đoán lại không có, giây tiếp theo, cả người cô bị hần ném ra, khuỷu tay va vào đất, cô nằm gục trên mặt đất rên rỉ chịu đựng cơn đau đớn, cô ngẩng đầu nhìn hần, Diệp Thiên gạt đầu như chẳng có việc gì, nói: “Xem ra cô không định sống nữa...”

Chu Lạc Khiết cười buồn bã: “Có thể sống tới bây giờ hay không không phải do tôi quyết định...”

Diệp Thiên ngồi xổm xuống, nói bên tai cô: “Cô yên tâm, tạm thời tôi sẽ giữ lại cái mạng này cho cô, để cô nhìn thấy Long Tại Nham chết như thế nào, đừng nói là tôi không nhớ tình bạn cũ, đến lúc đó tôi có thể để cô xuống đó với hần, nếu như cô không nỡ bỏ lại cậu em trai tốt kia của cô, tôi cũng có thể mở lòng nhân từ để cậu ta cùng xuống dưới làm bạn với các người!”

Nói xong hần đứng dậy đi ra ngoài, cửa phòng bị đóng rầm một tiếng thật lớn làm cho cả người Chu Lạc Khiết run rẩy, vậy mà lần này hần lại không động đến cô!

... ..

Mộc Cận nâng nâng chiếc kính râm màu đen nằm trên mũi hầu như che khuất nửa khuôn mặt của cô, vào buổi tối mà mang kính râm đi dạo siêu thị quả thật là rất kì quái, nhưng vì để tránh cho mình bị thuộc hạ của cha phát hiện, lúc cô đi ra ngoài cứ nên cải trang một chút. Mặc dù những nơi giống như siêu thị thì khả năng các thuộc hạ của cha cô xuất hiện là không lớn, nhưng không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn, nghĩ vậy, Mộc Cận không khỏi tò mò rốt cục Giang Thiệu Thành là dùng cách gì để có thể giấu được cha của cô, phải biết rằng những thân tín của cha cô chỉ nghe theo lệnh của cha và Long Tại Nham.

Nhưng mỗi khi cô lo lắng hỏi chuyện này, anh đều chỉ thản nhiên cười nói: “Đừng lo, anh đương nhiên có cách của mình.”

Nếu anh đã nói như vậy, cô cũng không cố chấp hỏi thêm nữa. Nhưng những ngày hạnh phúc như thế này lại thỉnh thoảng khiến cô nảy sinh cảm giác bất an, có lẽ vì tận đáy lòng mình cô hiểu rõ một ngày nào đó giấy không gói được lửa, không thể cả đời gạt được cha cô, cô sợ bất cứ lúc nào hạnh phúc này cũng sẽ biến mất, cô không thể lại chịu đựng nỗi đau mất mát này nữa.

54. Chương 54: Anh Không Muốn Hai Tay Cô Cũng Dính Máu

Mua xong những thứ cần dùng trong nhà, Mộc Cận đẩy xe hàng đi tính tiền. Cô không dám đi loanh quanh bên ngoài, mấy ngày nay chỉ ở một chỗ, Giang Thiệu Thành đã căn dặn cô rất nhiều lần là không nên ra ngoài một mình, cô biết là anh lo lắng cho an toàn của cô, cho nên trừ khi là Giang Thiệu Thành cùng đưa cô ra ngoài thì hầu như là cô không ra khỏi cửa. Tối nay nếu không phải vì thấy trong tủ lạnh không còn đồ ăn, còn cô lại chỉ có một mình buồn chán ngồi trong phòng thì cô cũng sẽ không chạy đến siêu thị lúc trời tối thế này.

Cầm theo hai túi đồ từ trong siêu thị đi ra, Mộc Cận định gọi xe thì có một người từ phía sau vỗ lên vai cô một cái, cô giật mình hoảng hốt, theo bản năng quay đầu lại thì thấy khuôn mặt của Long Tại Nham, sợ đến nỗi mấy túi đồ trong tay xém chút nữa là rơi xuống đất.

Sắc mặt Mộc Cận tái mét, cười như mếu: “Anh Tại Nham...em...” Mộc Cận không biết là Long Tại Nham đã biết chuyện rồi, trong lòng lo sợ sẽ bị bắt trở về, cuống quýt lùi về sau, nếu như không phải biết chắc chắn sẽ không thoát khỏi Long Tại Nham thì cô nhất định đã bỏ chạy ngay.

“Sao thấy anh mà như thấy quỷ vậy.” Long Tại Nham nhìn nhìn xung quanh, rồi nắm lấy tay cô, kéo cô qua một góc tối ít người qua lại.

Mộc Cận buông đồ đạc xuống, chưa đợi Long Tại Nham kịp nói, cô đã nhanh nhẹn chắp hai tay thành hình chữ thập cầu xin nói: “Anh Tại Nham, em xin anh, coi như anh không thấy em...”

“Không phải là em nên ở Pháp rồi sao?”

Mộc Cận làm bộ như sắp khóc tới nơi: “Thật ra là em không có đi Pháp, bây giờ em đang ở cùng với anh Thiếu Thành, anh Tại Nham, anh tác thành cho chúng em đi, nhất định là không được nói với cha em, được không, xin anh...” Lấy kinh nghiệm trước đây, mỗi lần cô năn nỉ như vậy, phần lớn là Long Tại Nham sẽ mềm lòng, dù sao anh cũng rất thương người em gái như cô!

Long Tại Nham nói: “Nếu anh không đồng ý!”

Mộc Cận quỳ xuống trước mặt anh, lưng thẳng tắp: “Anh Tại Nham, anh đừng ép em!”

Long Tại Nham không kịp ngăn cản, nhìn thấy hành động này của cô thì thở dài, kéo cô đứng dậy, nói: “Em thật sự yêu Giang Thiếu Thành như vậy à, không phải cậu ta thì không được sao?”

“Phải, ngoài Thiếu Thành, em không cần ai hết.”

“Ngay cả cha em em cũng không cần, Mộc Cận, em nên biết nếu để Mộc gia biết chuyện này, sợ là Giang Thiếu Thành không còn mạng để sống.” Nghĩ đến đây, Long Tại Nham không biết là nên khâm phục lòng can đảm của Giang Thiếu Thành hay là nói cậu ta bị tình yêu làm cho mù quáng, nhưng mà, không thể không công nhận, tình cảm của hai người này khiến cho anh không thể nào từ chối!

Mộc Cận biết lời này của Long Tại Nham tuyệt đối không phải để hù dọa cô, cô cắn cắn môi, vẻ mặt dứt khoát: “Nếu như cha dám động đến Giang Thiếu Thành, em sẽ cùng chết với Thiếu Thành!”

Long Tại Nham xoa nhẹ tóc của cô: “Cũng không nhất định phải như vậy, đi thôi, anh đưa em về, một mình em sao lại lang thang bên ngoài, may mà hôm nay em gặp anh, chứ nếu là người khác, em đợi Mộc gia phạt hai người đi.”

Mộc Cận không chắc chắn nói: “Chuyện đó...Anh đồng ý rồi?”

Long Tại Nham cười nói: “Nhóc con ngốc, em cho là chỉ với một mình Giang Thiếu Thành thì có thể che mắt được sao?”

“Anh Thiếu Thành ảnh nói với anh?”

“Trước khi cậu ta nói cho anh biết thì anh đã biết rồi.”

“Vậy mà anh còn hù dọa em!”

Long Tại Nham đưa cô đến dưới lầu, nói: “Sau này tự mình phải cẩn thận, Thiếu Thành cậu ta có ba đầu sáu tay cũng không phải lúc nào cũng lo được cho em.”

Mộc Cận gật đầu bước xuống xe: “Em biết.” Cô hiểu ý của Long Tại Nham, sau này cô càng phải tự chú ý an toàn cho mình, nếu không sẽ liên lụy tới Thiếu Thành.

Cô vừa mới đi đến hành lang thì Giang Thiếu Thành gọi điện tới, hiếm khi thấy trong giọng nói của anh có chứa cả sự lo lắng: “Em ở đâu?”

“Em ở dưới lầu, anh về rồi?”

Lúc nói chuyện thì Mộc Cận đã bước lên lầu, nhìn thấy cô, Giang Thiếu Thành mới nhẹ thở ra: “Sao không nói một tiếng đã chạy ra ngoài?”

Vừa rồi lúc mở cửa vào nhà không thấy cô, phản ứng đầu tiên của anh là quan sát xem trong phòng có gì khác thường, nếu đã quyết định giữ cô lại, tự anh sẽ không cho phép cô có bất cứ sơ sẩy gì, theo anh biết

bây giờ người muốn tìm cô không phải là ít, ít nhất cho đến lúc này Thôi Trí Uyên vẫn chưa từ bỏ ý định dùng cô để uy hiếp Mộc Thường Phong.

Hôm nay, anh đi gặp mặt Trương Đông Lâm, chuyện anh và Mộc Cận ở chung không thể giấu được nữa, Trương Đông Lâm còn tưởng chuyện lần trước nói với anh đã có tác dụng, cho nên mới có được kết quả này, ông ta liên tục vỗ vai khen ngợi Giang Thiếu Thành: “Tôi biết cậu sẽ không làm cho chúng tôi thất vọng.”

Lúc đó Giang Thiếu Thành không trả lời, mặc kệ ý định ban đầu của bản thân là gì, kết quả cuối cùng chính là Mộc Cận vẫn còn ở lại trong nước, dường như là chuyện mà số phận đã định trước, trước đây anh có đấu tranh nhiều như thế nào, vẫn khiến cho sự việc phát triển tới bước này. Có đôi khi nhìn khuôn mặt cô bình yên chìm vào giấc ngủ, đáng vẻ thuần khiết như vậy, giống như một đứa bé không nhiễm bất cứ bụi đời nào, cô không làm gì sai, nhưng chỉ vì cô là con gái của Mộc Thường Phong, nên cô phải gánh chịu những đối xử bất công. Chỉ cần nhìn thấy đáng vẻ hoàn toàn tin tưởng vào mình của cô, thì anh lại cảm thấy áy náy, anh có thể tưởng tượng ra về sau giây phút khi cô biết được thân phận kia của anh, cô sẽ suy sụp mất! Bây giờ điều anh có thể làm chính là yêu thương cô để sau này cô bớt đi một chút tổn thương.

Mộc Cận xách quai túi nâng lên, cười nói: “Em đi mua đồ ăn, hôm nay anh về sớm quá.”

Cô cất đồ ăn vào trong tủ lạnh, hỏi: “Để em làm cho anh bữa khuya, anh muốn ăn cái gì?”

Mấy ngày nay tài nấu ăn của cô tiến bộ rất nhiều. Bởi vì cô xấu hổ khi phải để anh mỗi ngày đều phải nấu nướng trong bếp, cho nên cô bắt đầu học cách tự nấu ba bữa, vả lại vì người đàn ông mình yêu mà nấu ăn là một chuyện rất hạnh phúc.

Giang Thiếu Thành ôm cô vào trong lòng, nói: “Không phải đã nói với em đừng ra ngoài một mình sao, lần sau nếu cần cái gì thì nói cho anh biết, anh mua về là được.”

Mộc Cận dựa vào vai anh nói: “Nhưng em cũng không thể ở mãi trong nhà được.”

“Xin lỗi, trong khoảng thời gian này anh phải giải quyết nhiều việc, sau này anh sẽ đưa em ra ngoài nhiều hơn.”

Mộc Cận lẳng lặng đứng trong lòng anh, giờ phút ấm áp này khiến cho cô không nỡ rời khỏi cái ôm của anh, một lúc sau cô mới ngẩng đầu lên nói: “Thiếu Thành, anh dạy em sử dụng súng đi.”

“Tại sao?”

“Em muốn học.” Làm người phụ nữ của anh, cô không thể yếu đuối như vậy, cho dù không có khả năng bảo vệ anh, cũng phải có thể tự bảo vệ mình, giống như lần trước khi anh bị thương ở Tây Tạng, cô lại không làm được gì. Cô không bao giờ muốn lần sau nếu gặp phải tình huống thế này cô cũng vẫn chỉ biết khóc thối!

Giang Thiếu Thành xoa đôi tay mịn màng của cô nói: “Hai bàn tay này không thích hợp dùng súng, hơn nữa con gái tập súng không tốt.”

Quá khứ của cô trong sạch, anh không muốn có một ngày tay cô cũng dính máu, chỉ cần cô vẫn như bây giờ là một Mộc Cận không chút tì vết, thì mặc kệ sau này kết cục của Mộc Thường Phong thế nào, tự anh có thể giữ cho Mộc Cận yên ổn không lo âu.

“Nhưng em muốn mình trở nên dũng cảm, kiên cường hơn một chút.”

Giang Thiếu Thành không nói gì, Mộc Cận choàng hai tay lên cổ anh, làm nũng nói: “Hứa với em đi, được không, được không mà...”

Cuối cùng Giang Thiếu Thành “cũng không còn cách nào từ chối” đành gật đầu: “Chỉ có thể dùng để phòng thân, không phải lúc bắt buộc thì đừng nổ súng!”

Mộc Cận vui vẻ hôn chụt một cái lên môi anh: “Cảm ơn, em đi nấu bữa khuya cho anh.”

Giang Thiếu Thành nhìn đáng vẻ nháy nhót của cô, vuốt khóe môi, miệng bất giác nở nụ cười.

55. Chương 55: Cô Không Muốn Ở Bên Hắn Thêm Giây Nào Nữa

Sau khi hoàn thành bài biểu diễn trên sân khấu, Lâm Hiểu Quân vội vàng chạy vào hậu trường thay quần áo, trang sức. Hôm nay là buổi liên hoan kỉ niệm ngày thành lập trường của Học viện Điện ảnh, cô tham gia biểu diễn một tiết mục múa đơn, tuy rằng cô học khoa diễn xuất, nhưng sở trường của cô lại chính là vũ đạo, sau khi kết thúc, dưới khán đài tiếng vỗ tay vang rền, có nam sinh hét gọi cả tên của cô.

Là một học viện nghệ thuật, từ trước đến nay tuy là không thiếu mỹ nữ, nhưng nổi tiếng là một hoa hậu giảng đường nên Lâm Hiểu Quân vẫn hấp dẫn rất nhiều nam sinh vây quanh mình, nhất là vì những lúc bình thường tính tình cô luôn lạnh lùng kiêu ngạo nên càng làm cho những nam sinh này háo hức muốn chinh phục.

Mà hoàn cảnh của cô lại không cho phép cô có thể giống với những nữ sinh khác có thể hưởng thụ chuyện tình cảm nam nữ lãng mạn, cho nên đối với những nam sinh thẳng thắn bày tỏ tình cảm với mình, cô đều từ chối không nể nang, còn với những người không dám nói ra, lại kiếm đủ mọi cách mà lấy lòng cô, cô chỉ đơn giản là không quan tâm. Bởi vì thời gian của cô rất quý giá, cần kiếm tiền để nuôi gia đình, không đủ để lãng phí vào những chuyện yêu đương. Mọi người trong trường học đều biết cô gái xinh đẹp Lâm Hiểu Quân rất lạnh lùng, đến bây giờ vẫn không có nam sinh nào có khả năng làm tan trái tim băng giá của cô, nhưng điều này cũng khiến cho cô càng trở nên thần bí hơn trong mắt các nam sinh.

Trong phòng thay đồ còn có các sinh viên khác đang chờ lên sân khấu, trong đó có cả Thường Hân bạn cùng phòng của cô, nhìn thấy Lâm Hiểu Quân thay đồ xong mang túi chuẩn bị đi, Thường Hân không nhịn nổi nói: “Hiểu Quân, cậu phải đi sao, còn những tiết mục ở phần sau, cậu không xem à?”

“Không được, tớ còn có việc, đêm nay không về kí túc.” Nói xong thì đã cầm túi đi ra ngoài.

Thường Hân nói với một bạn nữ khác: “Gần đây Hiểu Quân làm sao vậy, có phải mẹ cô ấy lại bệnh rồi không?”

Bạn nữ kia dậm thêm phần, nhún nhún vai: “Có thể, nhưng mà...” Cô ta đưa mắt ra hiệu, thấp giọng nói nhỏ bên tai Thường Hân: “Tớ nghe nói, cô ta làm việc đó...”

Thường Hân sửng sốt mấy giây mới hiểu được “việc đó” như lời cô bạn nói là có ý gì, cô há miệng kinh ngạc, cứ lắc đầu: “Không thể nào, làm sao Hiểu Quân cô ấy có thể bán...”

“Có chuyện gì là không thể, theo tớ biết trong khoa chúng ta cũng có mấy người, nhưng mà chuyện này tớ cũng chỉ nghe người ta nói, cậu đừng bao giờ nói ra ngoài!”

Lâm Hiểu Quân đi ra theo cửa hông của hội trường thì bị một bó hoa hồng chặn ngay lối đi, phía sau bó hoa hồng xuất hiện một gương mặt khôi ngô, tuổi trẻ tràn đầy sức sống, Tần Dương cầm bó hoa đưa qua: “Hiểu Quân, điệu múa của cậu lúc nãy rất tuyệt vời, không hề thua kém các bạn nữ của khoa múa.”

Lâm Hiểu Quân nhìn khuôn mặt có chút ấn tượng trước mặt, không phải là gần đây cậu ta thường xuất hiện trước mặt cô hay sao, nhưng mà thật có lỗi, cô vẫn không nhớ nổi tên của cậu ta. Lâm Hiểu Quân không có tâm trạng tiếp tục nghe những lời huyền thoại ca ngợi nữa, nhận lấy bó hoa trong tay cậu ta. Nói một câu cảm ơn, rồi vòng qua cậu ta định rời đi.

Dĩ nhiên Tần Dương sẽ chẳng chịu để cho cô bỏ đi như vậy, cậu ta theo sau cô nói: “Cậu không đợi đến khi kết thúc buổi liên hoan sao?”

Lâm Hiểu Quân không dừng bước: “Xin lỗi, tớ còn có việc phải đi.”

“Cậu đi đâu, tớ đưa cậu đi, trời tối rồi cậu ngồi xe cũng không tiện.”

Lâm Hiểu Quân dừng lại, nhét lại bó hoa hồng vào tay cậu ta, cô lui lại hai bước, đưa tay ra cản cậu ta tới gần: “Đừng đi theo tôi nữa, cảm ơn!” Nói xong thì xoay người nhanh chóng rời khỏi.

Tần Dương nhìn bóng lưng khuất trong đêm tối của cô, la lớn: “Lâm Hiểu Quân, tớ không từ bỏ đâu...”

Những người đi đường xung quanh thích thú dừng lại xem, chỉ có bóng dáng Lâm Hiểu Quân là vẫn bước về phía trước mà không dừng lại. Khi tới cổng trường, cô đi tới quầy bán thức ăn vặt định mua bữa khuya cho mẹ cô, cả ngày nay, cô lo lắng mẹ lại không ăn gì.

Sau khi chuyển đi thì không tìm được căn nhà nào thích hợp, cô còn có thể ngủ ở kí túc xá, nhưng mà mẹ cô thì cũng chỉ có thể tạm ở trong một khách sạn nhỏ, loại mà ba mươi đồng một phòng một đêm, chỗ nào cũng bốc lên mùi khó ngửi. Cơ thể mẹ vốn đã không tốt, mấy ngày nay ăn không thấy ngon miệng, ngủ không được, tính tình rất cáu bẳn, bệnh lại càng nặng thêm, nhưng bà vẫn không chịu đến bệnh viện, có một lần Lâm Hiểu Quân thấy bà ho ra cả máu, nhưng bà nhất định không chịu mua thuốc, ngay cả đến một phòng khám nhỏ truyền dịch cũng không chịu, nói là bản thân không có gì. Lâm Hiểu Quân cũng biết mẹ cô sợ thuốc thang đắt tiền, cho nên mới kiên cường cố gắng, mỗi lần bản thân thấy mẹ như vậy, Lâm Hiểu Quân lại càng hận cha cô và Chu Nhất Minh hơn!

Cắt gói thức ăn xong, Lâm Hiểu Quân đi về hướng khách sạn mẹ cô đang trọ lại, nơi đó cách trường học không xa, đi bộ chừng mười phút là đến, chưa đến khách sạn thì Hiểu Quân đã thấy có một chiếc xe đậu trước cửa, có hai người đàn ông đứng bên cạnh xe. Nhờ ánh đèn leo lắt trên bảng hiệu, Lâm Hiểu Quân nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của hai người đàn ông, cô nhận ra những người đến là đàn em của Chu Nhất Minh, bọn họ là một trong số những tên cao lớn mà hôm đó đi theo Chu Nhất Minh đến xiết nhà.

Lâm Hiểu Quân toan bỏ chạy, nhưng vừa chạy được hai bước thì lại nghĩ đến mẹ còn đang ở trong khách sạn, bọn họ đứng canh ở đây thì nhất định đã biết mẹ cô đang sống chỗ này.

Cô vội vàng lấy điện thoại ra gọi điện cho mẹ, nhưng không có ai nghe máy, cô cũng bất chấp tất cả quay người xông về phía khách sạn, đàn em của Chu Nhất Minh nhắc thấy bóng cô xuất hiện, thì ngay lập tức bắt lấy cánh tay của cô nhét vào trong xe, cửa xe vừa đóng lại thì ngay lập tức xe nổ máy rời khỏi. Từ đầu đến cuối mọi chuyện diễn ra không quá ba mươi giây, trời tối lại ở chỗ vắng người, cho dù trong khách sạn có người nhìn thấy cũng không dám bước ra xen vào chuyện người khác.

Ở trên xe, Lâm Hiểu Quân hét lớn: “Các người đã làm gì mẹ tôi...” Cô nhào qua tên đàn ông bên cạnh nắm lấy tay nắm cửa: “Thả tôi xuống, các người muốn đưa tôi đi đâu, tôi đã báo cảnh sát...”

Có thể là do Chu Nhất Minh đã có dặn dò, cho nên dọc đường đi cho dù cô có chống đối thế nào, cả hai tên đàn ông đều không dám chạm tới cô, chỉ ngồi hai bên canh chừng đề phòng cô nhảy khỏi xe.

Khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, rốt cục chiếc xe dừng lại trước cửa một hộp đêm.

“Các người đưa tôi tới đây làm gì...” Lâm Hiểu Quân không chịu đi theo họ, kêu lớn lên hy vọng sẽ có một hai người tốt bụng đi ngang qua giúp đỡ cô, nhưng dĩ nhiên không có ai dám sầm vai một anh hùng ở trước một nơi ăn chơi trụy lạc như thế này.

Hai người đàn ông vẫn kéo cô vào trong, đưa cô vào một gian phòng bí mật, người ngồi bên trong phòng quả nhiên là Chu Nhất Minh, ngoài ra còn có một người đàn ông khác.

“Anh Chu, anh Báo, đã đưa người đến.”

Người đàn ông gọi là anh Báo đứng dậy nói: “Vậy tôi đi trước, lần khác tôi lại đến đây!” Khi đi ngang qua bên cạnh Chu Nhất Minh, Kim Báo dừng lại nhìn một cái khẽ nói: “Dáng vẻ không tệ, không nghĩ ra Lâm Kiến Hào lại có một cô con gái xinh đẹp như vậy!”

Chu Nhất Minh chỉ nâng ly rượu trong tay lên nói: “Không tiễn!”

Kim Báo đi rồi, Chu Nhất Minh phất tay cho hai đàn em đi ra ngoài, Lâm Hiểu Quân đứng đó đề phòng nhìn hắn: “Anh muốn làm gì!”

Chu Nhất Minh đứng dậy, bước đến trước mặt cô, vuốt ve gương mặt trông gầy gò của cô: “Gần đây sống thế nào?”

Lâm Hiểu Quân bướng bỉnh nghiêng mặt, trừng mắt với hắn: “Nói đi, đưa tôi tới đây cuối cùng là muốn làm gì!” Cô không muốn ở bên hắn thêm giây nào nữa.

“Đừng vội, gần đây cha em gặp rắc rối không nhỏ, hình như là cần đứa con gái là em đây tới cứu ông ta.”

“Sống chết của ông ta không liên quan gì tới tôi, dù ông ta thiếu tiền các người hay thiếu mạng các người, tôi cũng không quan tâm, anh đừng dùng ông ta uy hiếp tôi, tôi còn hy vọng ông ta mau chết hơn cả anh!”

“Đừng nói chuyện tuyệt tình sớm như vậy, nếu không em sẽ hối hận.”

Chu Nhất Minh vỗ tay hai cái, đàn em đứng canh ngoài cửa hiểu ý gật gật đầu, ngay lập tức đưa Lâm Kiến Hào vào!

Tình trạng của Lâm Kiến Hào còn tệ hơn so với trong tưởng tượng của Lâm Hiểu Quân, mới cách lần gặp mặt trước chẳng bao lâu, mà lưng của ông đã hơi còng xuống, vừa nãy khi ông mới bước vào, trên mặt còn có vết máu chưa khô, trên người bốc ra mùi hôi thối, ánh mắt hoảng sợ cứ nhìn ngó xung quanh, không còn có dáng vẻ như trước đây. Đôi lông mày Lâm Hiểu Quân hơi nhíu lại, nhưng cũng chưa nói lời nào, chỉ vuốt tóc lạnh lùng nhìn thoáng một cái.

Chu Nhất Minh nắm lấy cằm của cô, buộc cô phải nhìn vào Lâm Kiến Hào: “Biết không, lúc người của tôi tìm được ông ta thì ông ta đang lực lực trong thùng rác tìm thức ăn.”

Lâm Kiến Hào nhìn qua thấy con gái của mình thì kinh ngạc: “Hiểu Quân, sao con lại ở đây?” Không lẽ muốn bắt con gái của hắn tới đây làm tiếp viên để gán nợ cho hắn sao? Hắn xoa hai tay của mình, dè dặt từng chút nói: “Chu...anh Chu, có thể thư thả cho tôi mấy ngày được không, tôi còn có thể bán thận bán máu, anh xem, con gái của tôi vẫn còn đang đi học, cũng...cũng chưa có làm ra tiền, anh có thể thả con gái tôi ra không...” Coi như lương tâm của Lâm Kiến Hào chưa mất hết, cũng không đành lòng trở mặt đứng nhìn con gái của mình bị lôi xuống bùn.

Mấy câu nói đó của Lâm Kiến Hào khiến trong lòng Lâm Hiểu Quân có chút rung động, dù sao cũng là cha cô, lúc có tiền vẫn rất thương yêu cô, tuy rằng đó đã là chuyện rất lâu trước đây. Hơn nữa, cô lỡ mờ đoán được số dĩ Lâm Kiến Hào rơi vào tay Chu Nhất Minh, e là nguyên do lớn nhất là vì cô.

Chu Nhất Minh trầm giọng nói: “Có thể, nhưng mà sau một ngày thì các bộ phận trên người ông cũng sẽ ít đi một thứ, mạng của ông có thể qua được mấy ngày, hả?”

Hai chân Lâm Kiến Hào mềm nhũn, quỳ thụp xuống trước mặt Chu Nhất Minh: “Anh Chu...cậu tha cho tôi đi...”

Lâm Hiểu Quân nói: “Ông ấy nợ anh bao nhiêu?”

“Ba mươi triệu!”

“Ba...” Lâm Hiểu Quân hít một hơi: “Tôi nghĩ ông ta chỉ có tính mạng để trả lại anh.” Không phải cô là đứa con bất hiếu, nhưng nếu phải liên lụy đến cô và mẹ cùng nhảy vào chỗ chết, chi bằng cứ để cho Lâm Kiến Hào một mình chết đi.

Chu Nhất Minh nói: “Ông ta có thể không chết, ba mươi triệu, tôi có thể mua cô bằng số đó.”

Lâm Hiểu Quân cười khẩy nói: “Anh không thấy quá đắt sao?”

“Tương lai cô còn đi theo tôi năm sáu mươi năm, đáng giá.”

“Tôi sợ anh không sống nổi đến năm sáu mươi năm.”

“Vậy là cô buồn bán có lời! Sao, suy nghĩ cho kĩ!”

Lâm Hiểu Quân nhả ra mấy chữ: “Tôi không đồng ý!”

Chu Nhất Minh nắm tay thành nắm đấm, chỉ vào Lâm Kiến Hào đang quỳ trên mặt đất, nói với đàn em: “Một ngón tay!”

Lâm Kiến Hào vẫn chưa kịp mở miệng cầu xin tha thứ, đàn em của Chu Nhất Minh đã nhanh nhẹn tóm lấy Lâm Kiến Hào, đặt bàn tay của ông ta lên mặt bàn, giờ tay chém xuống, cùng lúc đó là tiếng kêu rên thảm thiết của Lâm Kiến Hào, một đọt ngón tay đã rơi xuống đất, một dòng máu tươi phun ra bắn lên mặt của Lâm Hiểu Quân, Lâm Hiểu Quân nhắm mắt lại, cả người không ngừng run lên, trong không khí đều là mùi máu tanh. Mở mắt ra, nhìn thấy một phần ngón tay, dạ dày của cô trào lên nhộn nhạo, không nén được chỉ nôn khan, nước mắt trào ra, cô run rẩy lấy tay che miệng, kiềm nén không để mình khóc ra tiếng.

Chu Nhất Minh hỏi cô: “Bây giờ câu trả lời của cô là?”

Cô nhấc chân khó khăn bước từng bước, đi tới gần cửa, lúc này khi thấy Lâm Kiến Hào bị lôi vào đây, cô đã tự thề với lòng, cho dù đêm nay Chu Nhất Minh có dùng Lâm Kiến Hào để ép buộc cô, cô cũng không khuất phục!

Chu Nhất Minh nhìn bóng cô xoay người, khuôn mặt nổi gân xanh càng thêm dữ tợn, nói: “Hai ngón tay!”

Phía sau truyền đến tiếng kêu khóc của Lâm Kiến Hào: “Hiếu Quân cứu cứu cha, cứu cha, a...” Lại có hai ngón tay rơi xuống theo lưỡi dao.

Nước mắt của Lâm Hiếu Quân không ngừng rơi làm nhòe cả vết máu đọng lại trên mặt chảy xuống làm cô nếm được mùi vị của máu tươi, tiếng cầu xin của Lâm Kiến Hào, tiếng khóc la cứ quanh quẩn bên tai cô, cô cảm thấy mình sắp điên mất, cô phải lập tức rời khỏi chốn địa ngục này, tay sắp chạm đến cửa, giọng nói của Chu Nhất Minh từ đằng sau vọng đến: “Một bàn tay!”

Cơ thể Lâm Hiếu Quân trượt xuống theo cánh cửa, gục trên mặt đất khóc thành tiếng: “Đủ rồi! Đủ rồi! Chu Nhất Minh đủ rồi, tôi xin anh...”

Nếu hôm nay cái cô gặp là thi thể của Lâm Kiến Hào, thì có lẽ cô cũng sẽ chỉ rơi vài giọt nước mắt, sau đó sẽ chôn cất cho ông ta, nhưng cái cô thấy được lại là cảnh Lâm Kiến Hào bị hành hạ sờ sờ ngay trước mắt đến chết, bị người ta từng dao từng dao chém đứt tay chân, nhìn thấy cảnh tượng diễn ra như vậy cô không chịu nổi, thật sự không thể chịu nổi, cho nên, giờ phút này biết rõ rằng mình mở miệng nói một câu đồng ý thì không còn đường lui, cô vẫn chấp nhận!

Chu Nhất Minh bước lại nâng khuôn mặt của cô lên: “Nói như vậy sớm hơn thì ông ta đã không chịu nhiều đau khổ thế rồi!”

Hai mắt Lâm Hiếu Quân đầy nước mắt, ánh mắt như chất chứa nhiều nỗi căm hận: “Chu Nhất Minh, đồ lưu manh, mày sẽ không được chết tử tế...”

“Lưu manh? Tôi vẫn muốn làm chính nhân quân tử đứng trước mặt cô, nhưng mà cô không cho tôi cơ hội này!”

Cô dùng hết sức lau nước mắt: “Được, ba mươi triệu, tôi trả, cho tôi một tháng, nhất định tôi sẽ trả hết số nợ này!”

Chu Nhất Minh hí hóp mắt, ý của cô là cô sẽ dùng tiền để trả chứ không phải là bản thân cô?

“Lâm Hiếu Quân, ba mươi triệu, chứ không phải ba ngàn, cô khẳng định ngoại trừ tôi thì còn có người nào khác dùng cái giá này mua cô?” Theo hần biết, gần như đến tiền ăn cô cũng không có.

“Sau một tháng, nếu tôi không trả được, đến lúc đó tùy anh xử lý!”

Chu Nhất Minh biết cô đang muốn kéo dài thời gian, đừng nói là cho cô một tháng, dù có cho cô một năm thì cô cũng không có tiền, nhưng hần lại không có đủ nhẫn nại để tiếp tục đợi nữa.

Hần nói: “Cho cô một tuần, nhiều hơn một giây cũng không được! Nếu một tuần sau tôi không nhận được tiền của cô, hoặc là không thấy được cô, tôi sẽ moi tim của ông ta ra tặng cho cô, không, sẽ thêm vào mạng của mẹ cô để làm tiền lời!”

Lâm Hiếu Quân thẫn thờ đi ra khỏi câu lạc bộ, ba mươi triệu gom trong một tuần, cô rơi nước mắt nhìn vào bóng đêm mênh mông, cười như điên dại, không cần ba mươi triệu, ba mươi ngàn cô cũng không kiếm nổi. Nhớ tới mẹ mình, cô lau khô vết máu và nước mắt trên mặt, lại chạy về khách sạn. Gõ cửa vào phòng thấy mẹ vẫn bình yên vô sự, cô nhẹ nhàng thở ra, bà Lâm nhìn hai mắt sưng đỏ của cô, lo lắng hỏi: “Sao khóc vậy, Hiếu Quân?”

Lâm Hiếu Quân ôm cổ mẹ, úp vào vai bà, tuy là không khóc ra tiếng, nhưng những giọt nước mắt như những hạt đậu vẫn tong tong rơi xuống, chẳng mấy chốc đã thấm ướt cả vai áo của bà Lâm.

Bà Lâm vỗ vỗ lên lưng con gái, lo lắng hỏi: “Rất cực là làm sao, nói cho mẹ nghe.”

“Con cãi nhau với bạn cùng phòng...”

Bà Lâm cười ra tiếng: “Con bé này, mẹ còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, khóc đến như vậy, hừ chết mẹ, được rồi, đi tắm rửa, đêm nay ngủ với mẹ, ngày mai trở về kí túc xá nói mấy câu làm lành với bạn.”

Lâm Hiểu Quân lắc đầu, ôm chặt lấy mẹ không buông, bà Lâm chỉ nghĩ là con gái bị mấy đứa bạn giàu có bắt nạt, đau lòng vỗ về lưng con: “Không có gì, có mẹ rồi, đừng khóc.”

Nghe mẹ an ủi, Lâm Hiểu Quân vẫn không nín khóc, ngược lại càng khóc to hơn, trong căn phòng nhỏ bốc lên mùi mốc meo, tiếng khóc của cô vang lên thật bi thương, vô cùng thê lương, cô đã làm sai cái gì? Chẳng qua là cô chỉ muốn cùng với mẹ sống yên ổn, tại sao không buông tha cho cô!

56. Chương 56: Em Tin Anh

Mộc Cận ngồi trên sofa trong phòng khách gấp quần áo từng cái một lại, cô cẩn thận vuốt phẳng mỗi một nếp nhăn, nhìn quần áo của mình và anh đang nằm lẫn với nhau thì bất giác bật cười, lại cúi đầu ngửi mùi hương thơm mát tỏa ra trên chiếc áo sơ mi trắng của anh, niềm vui trong lòng khó có thể nói thành lời, mọi thứ rõ ràng đang dần dần hòa nhập vào cuộc sống của anh, mai này cũng sẽ hoàn toàn bước vào thế giới của anh, không còn người nào, không còn chuyện gì có thể đẩy cô tách khỏi anh.

Canh còn đang được hầm trong phòng bếp, trong nồi đã có sẵn cơm, chờ khi anh về xào thêm một món là có thể ăn, trong khoảng thời gian này Mộc Cận nghiêm nhiên sắm vai một cô vợ nhỏ, dọn dẹp nhà cửa ngăn nắp, cô rất thích cuộc sống như vậy, dường như cô và anh trở thành một đôi vợ chồng bình thường trên thế giới, cùng nhau làm việc xây dựng một gia đình ấm áp, sống nương tựa lẫn nhau.

Sắp xếp quần áo xong xuôi, Mộc Cận nhìn đồng hồ, sắp đến lúc anh trở về, cô vén rèm cửa sổ, đứng đó chờ thì khi xe của anh chạy vào là cô có thể nhìn thấy trước nhất. Chừng mười phút sau quả thật đã thấy xe anh xuất hiện trong tầm mắt. Mộc Cận buông rèm cửa nhảy lên, đi vào nhà bếp xào thức ăn, theo kinh nghiệm thì năm phút sau anh sẽ xuất hiện trước mặt.

Giang Thiệu Thành vừa định cho xe chạy vào gara thì nhìn thấy một cô gái đi ra từ cửa thang bộ, đèn xe quét qua trước mặt cô ta, nhận ra người tới là ai khiến Giang Thiệu Thành thoáng tức giận, thắng xe lại, từ trên xe bước xuống, anh cảnh giác nhìn xung quanh rồi bước đến trước mặt Mã Yến Dung, hỏi nhỏ: “Sao lại có thể gặp cô ở đây?”

Mã Yến Dung là một trong số ít người biết được thân phận của anh, ngoài việc là bạn học ở học viện cảnh sát thì cô cũng là con gái của cấp trên của anh.

Mã Yến Dung thấy anh nhíu mày cũng biết anh đã tức giận, là một nhân viên cảnh sát, đương nhiên cô cũng hiểu đây không phải là lúc cô nên xuất hiện trước mặt anh, nhưng cô thật sự lo lắng cho an toàn của anh, Mã Yến Dung nói: “Em nghe anh Trương nói anh bị thương...”

Mới hôm nay cô mới biết chuyện này từ miệng của Trương Đông Lâm, nghe được anh vì con gái của một đại ca xã hội đen mà để mình bị thương nặng, lòng cô có chút chua xót, trước đây lúc Giang Thiệu Thành phải nhận nhiệm vụ này, cô đã từng cầu xin cha mình đổi một người khác, nhưng nào biết Giang Thiệu Thành khẳng khái muốn đi.

Anh đi những năm năm, chẳng những cô phải khổ sở chịu đựng việc không thể gặp anh, mà lúc nào cũng đau đầu lo cho sự an nguy của anh, cô biết nhiệm vụ lần này vô cùng nguy hiểm, khả năng không thể quay lại lại quá cao. Lúc này nghe được tin anh bị thương, lại nghe nói bây giờ anh đang sống chung với con gái của tên đại ca đó, cô đã không nhịn được nữa.

Giang Thiệu Thành nói: “Chuyện này đã là chuyện lâu rồi, cô rời khỏi đây nhanh đi!”

“Yên tâm, lúc tới em đã rất cẩn thận, không có ai theo dõi!” Cô nhìn thật kĩ Giang Thiệu Thành: “Vết thương của anh sao rồi?”

“Đã không sao rồi.” Tình cảm không chút giấu giếm trong mắt Mã Yến Dung bị Giang Thiếu Thành lờ đi, từ lâu anh đã biết Mã Yến Dung có ý với mình, nhưng khi đó anh hoàn toàn không có lòng dạ để tâm đến chuyện yên đương, bây giờ đã có Mộc Cận thì lại càng không thể.

“Thiếu Thành, không bằng hay là anh quay về đi, chúng ta còn có những người khác, không nhất thiết phải là...”

Giang Thiếu Thành ngắt lời cô: “Đừng nói chuyện không thể, đây là lần cuối cùng cô tới đây, sau này đừng để có chuyện như vậy!”

“Thật sự là anh ở chung với cô gái kia?”

Chân mày Giang Thiếu Thành càng ngày càng nhíu chặt, có lẽ cũng là Trương Đông lâm nói cho cô ta.

Thấy anh không phủ nhận, ánh mắt của Mã Yến Dung thêm âm đạm, cô nói: “Anh Trương đã nói cho em biết hết rồi, em biết anh bất đắc dĩ, nhưng mà, Thiếu Thành, chẳng lẽ không còn cách nào khác sao, phải nhất định...nhất định phải cùng cô gái đó...” Cô sợ lâu ngày, Giang Thiếu Thành sẽ diễn giả thành thật, nhưng cô lại không biết thật ra Giang Thiếu Thành chưa từng cho rằng việc sống chung với Mộc Cận là một vở kịch.

Nghe được tiếng bước chân, theo bản năng Giang Thiếu Thành dùng cả người mình che cho Mã Yến Dung đang lui ra cửa thang bộ, nhưng mà đã không còn kịp, có lẽ Mộc Cận đã thấy được cảnh này, nhìn thấy người phụ nữ đang đứng gần trước ngực Giang Thiếu Thành, cô hơi bối rối, hơi mơ màng cất tiếng gọi tên anh: “Thiếu Thành...”

Giang Thiếu Thành không ngờ là Mộc Cận, anh lấy lại bình tĩnh, xoay người nói: “Sao lại xuống đây?”

Cô ở trên lầu đợi hơn mười phút cũng không nghe thấy tiếng anh mở cửa, cô thấy hơi lạ cho nên mới xuống lầu xem thử, đầu thế đoán được anh đang đứng cùng một người phụ nữ.

Nhưng vẻ mặt bình tĩnh của anh làm cho Mộc Cận cảm thấy lúc này mình nhìn thấy chỉ là ảo giác, nhưng không phải vẫn còn người phụ nữ đang đứng trước mặt cô đây sao?

Mộc Cận không biết lúc này mình nên phản ứng như thế nào, vẻ mặt rất hoang mang, nói cho cùng thì có lẽ cô đã nghĩ nhiều, anh cũng không phải là loại người hay thay lòng đổi dạ. Cô đi về phía Giang Thiếu Thành, nói: “Em nhìn thấy xe của anh, lại không thấy anh lên nên xuống xem thử. Cô ấy là?”

“Bạn làm ăn của anh.” Anh nói với Mã Yến Dung: “Cô về trước đi, chuyện cô nói tôi sẽ cân nhắc.”

Mã Yến Dung gật đầu: “Vây tạm biệt, anh Giang.”

Giang Thiếu Thành khoát vai Mộc Cận: “Đi thôi, bên ngoài trời lạnh, sao em không mặc thêm áo đã đi ra ngoài rồi.”

Mộc Cận không muốn cư xử như một người phụ nữ nhỏ mọn, nhưng tình huống vừa rồi vẫn tái đi tái lại trong đầu cô không mất đi đâu được, cô không ngốc, người phụ nữ đó cũng thật sự rất đáng nghi, anh nói là bạn làm ăn, cái gì mà làm ăn? Nếu nói là làm ăn đang hoang với công ty anh, thì sao đã tới rồi mà người phụ nữ đó còn đến tìm anh, còn nếu là chuyện làm ăn bí mật của Mộc gia thì cũng không cần phải trao đổi với một người phụ nữ, huống chi người phụ nữ đó cũng không giống với người như vậy chút nào, cứ cho là như vậy, thì làm sao lại một mình xuất hiện ở đây nói chuyện làm ăn với anh chứ?

Càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, cho nên lúc ăn cơm Mộc Cận vẫn không nén được hỏi: “Người phụ nữ lúc này rốt cuộc là ai vậy? Cô ấy tới tìm anh có chuyện gì sao?”

Giang Thiếu Thành trầm tư một lúc, đưa tay vuốt đầu cô: “Nhóc con, có một số việc có lẽ em không nên biết thì tốt hơn.”

“Vây chuyện đó là chuyện gì, anh không cho em biết, chẳng lẽ...Chẳng lẽ anh với cô ấy trước đây đã từng có gì sao?” Lúc này khi người phụ nữ đó bước đi, khi đi ngang qua mình cô nhìn thấy ánh mắt của người phụ nữ đó không mấy thân thiện, trong mắt như lóe lên một sự ghen ghét.

Giang Thiếu Thành bật cười: “Sao lại có thể nghĩ như vậy.”

“Không lẽ không đúng à?” Mộc Cận bĩu môi: “Lúc này rõ ràng em thấy anh còn ôm cô ấy.”

“Đó không phải là ôm, chỉ là đứng gần một chút, đừng nghĩ lung tung, em không tin anh sao?”

Đương nhiên cô biết anh không phải là một người háu sắc, nhưng bỗng nhiên vì đêm nay có một người phụ nữ xuất hiện mới làm cho cô cảm thấy khó hiểu, xin tha thứ cho vì trong mắt trong tim của một người con gái đang yêu thì còn hẹp hơn cả lỗ kim.

“Cô ấy thật sự không phải là người yêu cũ của anh hay gì gì khác sao?”

“Không phải!”

Mộc Cận nghĩ nghĩ, gật đầu: “Được rồi, em tin anh, không hỏi nữa.”

Sau khi ăn cơm xong cô quyết định quét sạch chuyện này ra khỏi đầu, anh đã nói không phải thì là không phải, chỉ cần tin tưởng anh là được.

57. Chương 57: Có Lẽ Ông Trời Đã Cho Cô Một Sự Cứu Rỗi

Giữa trưa, Thường Hân hết giờ học quay trở lại kí túc xá, thì thấy Lâm Hiểu Quân vẫn đang ngồi ngẩn ra ở trước bàn, cô nói: “Hiểu Quân, không phải cậu vẫn ngồi vậy đến trưa đó chứ, sao không lên lớp, cũng không ăn cơm sao?”

Lâm Hiểu Quân nghe thấy giọng nói của Thường Hân mới định thần lại, nói: “Tớ không muốn ăn.” Bây giờ sao cô có thể nuốt nổi, còn ba ngày nữa là tới kỳ hạn mà Chu Nhất Minh hạn cho cô, có lẽ cô đã hết cách, giống như hần ta đã nói, cho dù có bán mình, thì cũng không ai có thể mua cô với giá này.

Thường Hân thấy mấy ngày nay Lâm Hiểu Quân có vẻ khác lạ, lại nhớ tới những lời mà ngày hôm đó bạn học nữ kia nói trong phòng thay đồ phía sau hội trường, nên kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Lâm Hiểu Quân, nói: “Hiểu Quân, có phải cậu gặp chuyện gì khó khăn không, có thể nói với tớ.” Trong phòng kí túc này có ba cô gái ở cùng nhau, trong đó thì một người vào học kì này đã dọn ra ngoài sống cùng bạn trai, những lúc bình thường ký túc xá cũng chỉ có cô và Lâm Hiểu Quân, bởi vậy khi thấy Lâm Hiểu Quân như vậy, Thường Hân cũng đặc biệt quan tâm.

Lâm Hiểu Quân trầm ngâm một lúc rồi cũng lắc đầu: “Tớ không sao, cậu cứ làm việc của mình đi.”

Thường Hân thấy cô không muốn nói, cũng không miễn cưỡng: “Cũng được, nếu có cần giúp gì thì nhất định phải nói cho tớ biết.”

“Được, cảm ơn cậu!” Chờ sau khi Thường Hân đứng dậy, vẻ tươi cười gượng gạo trên mặt Lâm Hiểu Quân cũng ảm đạm dần, cô biết gia cảnh nhà Thường Hân khá giả, nhưng ba mươi triệu, một con số khổng lồ như thế, làm sao có thể giúp được cô!

Lâm Hiểu Quân vẫn ngồi yên lặng ở đó, di động đặt trên bàn vang lên khiến cô thấy phiền não, cô nhìn thấy dãy số thì ấn nút tắt đi, từ sau bữa tiệc kỉ niệm thành lập trường, cậu Tần Dương kia cứ theo đuổi cô mãi không buông. Bây giờ mọi người trong trường đều biết Tần Dương khoa đạo diễn đang điên cuồng theo đuổi Lâm Hiểu Quân khoa biểu diễn.

Di động không vang lên nữa, nhưng Thường Hân đứng ngoài ban công lại lên tiếng: “Hiểu Quân, cậu xem, Tần Dương lại tới nữa...” Các cô ở trên tầng hai kí túc xá, Thường Hân mở cửa sổ vẫy vẫy tay với Tần Dương đứng dưới lầu: “Tần Dương, lại tới tặng hoa cho Hiểu Quân hả?”

Lâm Hiểu Quân không bước qua, nhưng Thường Hân thì lại đứng bên cửa sổ cách một khoảng xa nói chuyện với Tần Dương, đại để là nhờ Thường Hân nói lại là Lâm Hiểu Quân hãy xuống lầu.

Lâm Hiểu Quân chỉ cảm thấy phiền phức muốn chết, cô đi qua đóng mạnh cửa sổ kéo rèm lại, cũng không nhìn Tần Dương đứng dưới lầu một cái.

Thường Hán nhún nhún vai cảm thấy có vẻ không thú vị, bước qua nói với Lâm Hiểu Quân: “Tớ thấy Tần Dương cũng không tệ, bất luận là gia cảnh hay hình thức đều không thể bắt bẻ, hiếm có người con trai nào như cậu ấy, lần này lại thật lòng nghiêm túc, tớ thấy cậu nên suy nghĩ kĩ xem.”

Lâm Hiểu Quân chỉ nghe được hai chữ “gia cảnh” trong lời nói của Thường Hán: “Cậu Tần Dương đó, gia đình cậu ta rất giàu có à?”

Thường Hán giật mình, không thể tin được nói: “Chẳng lẽ cậu không biết, cậu ấy là cậu ấm của tập đoàn Úc Dương đó, cậu nghĩ gia đình cậu ta có giàu có không?”

Lâm Hiểu Quân có thể chưa nghe nói đến cái khác nhưng bốn chữ tập đoàn Úc Dương cũng không quá xa lạ, lập nghiệp từ khai thác than đá, sau cùng bước chân vào truyền thông, dịch vụ ăn uống, khách sạn, hàng không, mỗi lĩnh vực tập đoàn Úc Dương đều là truyền kỳ trong giới thương nghiệp, mà gia tộc Tần thị trong xã hội thượng lưu cũng có địa vị hết sức quan trọng. Cô không ngờ cũng không biết Tần Dương lại là người thừa kế của tập đoàn Úc Dương.

Lâm Hiểu Quân chỉ sững sờ hai, ba giây rồi nhanh chóng chạy vội xuống lầu, Thường Hán thấy bóng cô chạy nhanh như vậy thì trợn mắt há mồm, lúc bình thường thật đúng là không thấy thì ra cô ấy lại là một người hám của như vậy.

Tần Dương vẫn đang cầm hoa đứng dưới lầu, lúc thấy cửa sổ bị đóng mạnh lại thì cậu ta còn nghĩ hôm nay mình đứng ở đây công toi mấy tiếng đồng hồ rồi, tâm trạng đang tụt dốc thì lại thấy Lâm Hiểu Quân từ trong ký túc xá chạy về hướng mình.

Bởi vì chạy quá nhanh, khi đến trước mặt cậu ta cô vẫn còn thở hổn hển, mấy giây sau, Tần Dương mới thấy ngạc nhiên mừng rỡ, đưa bó hoa hồng cho cô nói: “Hiểu Quân, rốt cuộc em cũng xuống đây tìm mình.”

Mấy ngày nay cậu ta gọi điện nhưng cô không nghe máy, đến dưới lầu kí túc thì không gặp được, đôi khi có thể bắt gặp cô ra ngoài nhưng cô lúc nào cũng có vẻ mặt cau có nói cậu ta đừng đi theo cô, hơn nữa đây lại là lần đầu tiên cậu ta chủ động theo đuổi con gái, đúng phải chuyện khó giải quyết như vậy, thật sự cậu ta không biết phải dùng cách gì nữa!

Lâm Hiểu Quân nhận bó hoa, nói: “Anh nói anh thích tôi?”

“Phải, Hiểu Quân, có thể em vẫn chưa hiểu nhiều về tôi, nhưng mà nếu em cho tôi cơ hội...”

Lâm Hiểu Quân ngắt lời cậu ta: “Thích nhiều thế nào, thích đến mức có thể vì tôi làm một chuyện không?”

Tuy Tần Dương cảm thấy trong lời nói của Lâm Hiểu Quân có hơi kì lạ, nhưng cũng một lòng vui vẻ đáp ứng người trong lòng mình, chỉ tưởng cô muốn cậu ta xác nhận có bao nhiêu là thật lòng thích cô, nên nói: “Đương nhiên, chỉ cần trong phạm vi tôi có thể, tôi cũng có thể làm cho em.”

“Nếu tôi muốn là tiền, rất nhiều rất nhiều tiền?”

Tần Dương nhìn vẻ mặt của Lâm Hiểu Quân, chắc chắn là không phải cô đang nói giỡn, trong mắt cô có một vẻ điên cuồng kì lạ, giống như là một con bạc đang đánh cược cả tính mạng của mình và gia đình.

Tần Dương cười gượng nói: “Hiểu Quân, tôi chưa từng thấy người con gái nào thẳng thắn như em.”

“Không phải tôi đang nói chơi, tôi cần tiền cứu mạng!”

Tần Dương không cười nữa: “Người nhà của em ngã bệnh?” Cậu ta nghe nói sức khỏe mẹ cô không được tốt lắm.

Lâm Hiểu Quân lắc đầu: “Không phải, còn rắc rối hơn cả chuyện này.”

Tần Dương nói: “Chúng ta kiếm chỗ nào nói chuyện.”

Ngồi trong tiệm giải khát của sân thể dục trong trường học, nghe Lâm Hiểu Quân nói xong, Tần Dương uống cà phê trong tay nói: “Chuyện này quả thật rất khó giải quyết.” Cậu ta không biết cô còn có một người cha nghiện cờ bạc.

Lâm Hiểu Quân khẽ cắn môi, chờ đợi câu trả lời của Tần Dương, cô đang nghĩ có lẽ Tần Dương xuất hiện lúc này, là cứu tinh ông trời ban cho cô. Cũng là cộc gỗ duy nhất mà trước mắt cô có thể bám vào, cô không

còn cách nào suy nghĩ thêm nữa, sau này bất luận là kết quả với Tần Dương ra sao cũng dễ chịu hơn là bị Chu Nhất Minh kiểm chế cả đời. Lúc này khi cô nói chuyện này, dĩ nhiên là cô đã bỏ bớt những gì liên quan tới Chu Nhất Minh, chỉ nói đơn giản với Tần Dương, là bởi cha cô ham cờ bạc mà vay nống một khoản nợ lớn, bởi vì không thể trả tiền, nên tánh mạng người nhà cô đang gặp nguy hiểm.

Sau khi Tần Dương trầm ngâm một lúc lâu, cậu ta lại trở lại dáng vẻ tươi cười trong sáng, nói: “Trước mắt ba mươi triệu với tôi mà nói cũng là một con số lớn, nhưng mà không sao, tôi nghĩ ông nội tôi sẽ đồng ý giúp đỡ, em yên tâm, nhà tôi không những giúp mà còn bảo đảm an toàn cho em và cha mẹ em nữa.”

Đương nhiên Lâm Hiểu Quân biết với thế lực trong thương giới và chính trị của Tần gia thì chuyện này đối với Tần gia mà nói cũng không phải là việc gì khó, nhưng mà, dù sao Tần Dương cũng chưa kế thừa sự nghiệp, cũng chỉ là một thanh niên sống dưới sự che chở của cha mẹ, nếu cha mẹ cậu ta không chịu giúp, vậy nhất định là cậu ta cũng bó tay không còn cách nào, cô không nhịn được nắm lấy tay Tần Dương: “Có thật không? Gia đình anh sẽ đồng ý giúp tôi chứ?” Dù sao gia đình nhà họ cũng không cần phải vì cô mà đi đắc tội với thế lực xã hội đen.

Tần Dương nở nụ cười để cho cô yên tâm, nói: “Em yên tâm, ông nội của tôi là một người rất nhân hậu, chuyện này ông sẽ giúp, tối nay tôi sẽ về nhờ ông, Hiểu Quân, em chờ tin tốt của tôi.”

Lâm Hiểu Quân bất chợt rơi nước mắt: “Vậy là tốt, vậy là tốt, cảm ơn anh Tần Dương...”

Ngay lúc Lâm Hiểu Quân cho rằng rốt cục ông trời cũng nhân từ với cô một lần, nhưng cô lại không đoán được mình không chờ được tin tốt của Tần Dương, thứ chờ được lại là một tin xấu.

Ngày thứ ba sau khi cô và Tần Dương nói chuyện, video cô làm phục vụ ở câu lạc bộ Kim Cương bị người ta phát tán trên mạng của trường, gây ra sóng to gió lớn.

58. Chương 58: Cắt Đứt Toàn Bộ Đường Lui Của Cô

Hình ảnh thối nát trong đoạn phim khiến cho máu nóng trong người các nam sinh trong trường học lúc này sôi trào, hoa hậu giảng đường mà bình thường cao vợ không thể với tới đúng là ...Lâm Hiểu Quân trong đoạn phim đã thay đổi đáng kể thanh khiết lúc bình thường, tuy trong hình trang điểm không đậm quá, thể nhưng ăn vận rất lộ liễu, hết sức lả lơi, mặc cho những người đàn ông lớn tuổi động tay động chân với cô, đoạn phim này được lan truyền với tốc độ chóng mặt trên trang web, chỉ trong một đêm mọi người trong trường đều biết tin tức về hoa hậu giảng đường Lâm Hiểu Quân đi làm gái bar.

Vốn dĩ chuyện cô và Tần Dương qua lại đã đủ khiến mọi người chú ý, chuyện cô và Tần Dương còn chưa nóng tay thì lại xảy ra chuyện như vậy, cả trường học đều xôn xao, kinh ngạc có, xem kịch vui cũng có. Nam sinh thì khẳng định mình không có nhìn nhầm, còn nữ sinh thì lại như cười trên nỗi đau của người khác.

Lâm Hiểu Quân vai chính trong đoạn phim biết được chuyện này là từ miệng của bạn cùng phòng Thường Hân, cô run lấy bầy khi mở đoạn phim có hình ảnh của mình trong đó, cô biết đời này của cô coi như xong, không còn có ai có thể cứu cô nữa.

Điện thoại của cô vẫn vang lên không ngừng, có của Tần Dương, còn có những dãy số lạ khác, cô đều không nghe máy, trong đầu là một mớ bòng bong, sau khi coi hết đoạn phim cô vẫn còn hốt hoảng. Thường Hân lại nói: “Vừa rồi giáo viên hướng dẫn gọi điện tới nói muốn cậu đi tới văn phòng gặp ông ấy.”

Cô chậm chạp đối diện với Thường Hân, vẻ mặt như khúc gỗ, giống như một người mới vừa bước ra từ một tai nạn khủng khiếp, Thường Hân nói: “Hiểu Quân, chuyện đã như vậy, cậu đi cầu xin nhà trường, còn một năm nữa là tốt nghiệp, cậu đừng làm chuyện gì ngốc nghếch...” Trước đây trong trường không phải chưa từng có chuyện này xảy ra, theo nội quy thì đều bị đuổi học.

Thần sắc trên mặt Lâm Hiểu Quân vẫn còn vẻ ngỡ ngàng, cô máy móc khoác một chiếc áo mỏng, sau đó đi ra cửa, Thường Hân cũng không biết Lâm Hiểu Quân có nghe lọt tai những gì cô nói hay không, thấy tình

thần cô hoảng loạn như vậy, nên lo lắng đi theo sau cô hai bước, nhưng lại sợ mình càng an ủi ngược lại sẽ khiến cho bạn khó xử nên đứng ở chỗ cũ, không đi theo nữa.

Điện thoại của Lâm Hiểu Quân để lại kí túc xá lại vang lên, là Tần Dương gọi đến, Thường Hân nghe giúp, nói với cậu ta: “Hiểu Quân vừa xuống lầu.”

Dọc theo hành lang, trong mắt mỗi người gặp phải Lâm Hiểu Quân đều như biến thành thú dữ muốn cắn xé cô ra thành từng mảnh nhỏ, cô biết dù cho nhà trường có không đuổi học cô đi nữa, thì cô cũng không còn mặt mũi nào ở lại thêm, ánh mắt xem thường của bọn họ và những lời nói quá quắt đó đều khiến cho cô mất đi dũng khí sống tiếp.

Tần Dương vẫn đứng chờ ở dưới lầu đã hứng chịu vô số những ánh mắt khác nhau, hoặc là đùa cợt, hoặc là đồng tình. Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, bầu không khí lúng túng khó xử như vậy đã khiến cho cậu ta không chịu nổi muốn bỏ chạy, khi xem đoạn phim kia cậu ta chỉ cảm thấy đây thật là một cơn ác mộng, chỉ trong hai ngày mà cậu ta đã từ trên mây rớt xuống đáy vực, đến bây giờ cậu ta vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng tất cả những chuyện này là thật! Cô gái mà cậu ta thích rất cuộc là người như thế nào, còn có bao nhiêu bí mật đáng sợ đằng sau đó mà cậu ta không biết.

Lâm Hiểu Quân từ trong kí túc xá đi ra nhưng quả thật không biết là mình muốn đi làm chuyện gì, cho nên khi bị Tần Dương đứng dưới lầu bắt lại cô cũng ngoan ngoãn đi theo cậu ta, Tần Dương đưa cô ra một góc sân thể dục. Thấy cô vẫn trầm ngâm, Tần Dương nói: “Hiểu Quân, em không có gì để nói với tôi sao?”

Lâm Hiểu Quân cười yếu ớt, ánh mắt trống rỗng: “Còn muốn nói gì nữa, giống như những gì anh đã thấy ở trên mạng, tôi chính là một gái mại dâm...”

Tần Dương đau khổ nói: “Em thật sự thiếu tiền đến mức như vậy à, tại sao nhất định phải như vậy...Như vậy...”

Lâm Hiểu Quân thay cậu ta nói ra lời: “Rất thấp hèn phải không?”

Cô không còn chút hi vọng gặt đầu: “Tôi cũng hiểu được bản thân thấp hèn, Tần Dương, chuyện chúng ta trong mấy ngày nay coi như chưa từng xảy ra, chuyện trước đây muốn anh giúp đỡ cũng không cần nữa, anh coi như mình xui xẻo, đã gặp phải ác mộng thôi!” Nói xong thì cô quay người đi khỏi, Tần Dương ở phía sau há miệng thở hổn hển, cuối cùng cũng không gọi cô lại.

Lâm Hiểu Quân giống như một con rối đi quanh sân trường, có thể quay được video ở hộp đêm Kim Cương thì không phải chuyện người nào cũng có thể làm, chuyện này ngoại trừ Chu Nhất Minh ra thì không có ai khác. Hắn dùng thủ đoạn dè tiện như vậy để đẩy cô vào chỗ chết, hắn khiến cho đời cô không còn có hi vọng gì cả, nhưng hắn đã quên, cô đã từng nói cho dù có một ngày Lâm hiểu Quân muốn bán mình cũng tuyệt đối sẽ không bán cho Chu Nhất Minh, cô sẽ đến một ngày nào đó, đến một ngày nào đó cô sẽ đem tất cả những chuyện Chu Nhất Minh gây ra cho cô hôm nay trả tất cả, cả vốn lẫn lãi cho hắn!

... ..

Chu Nhất Minh nghe đàn em A Cát báo cáo xong, bỗng nhiên đang ngồi lại đứng lên, ly rượu cầm trong tay rơi trên mặt đất.

A cát nhìn thấy hắn như vậy thì biết hắn đã tức giận, cảm thấy hơi khiếp đảm, nói nhỏ: “Không ngờ tính tình của cô ta lại ngang ngạnh như vậy, thà là đi...” Nhìn thấy sắc mặt Chu Nhất Minh càng ngày càng tái mét, a Cát cũng không dám nói nữa!

Chu Nhất Minh lắc cổ tay: “Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, đi!”

Lúc ngồi trên xe, A Cát nhìn hai đội người xe phía sau, khuyên can: “Anh Chu, không thì để em đem cô ta quay về, không phải chỉ là đàn bà thôi sao, không đáng cho chúng ta huy động nhiều người...” Nếu để gây ra án mạng, thì hắn cũng không biết ăn nói với Trần Kiến Trung sao cho phải đầu!

Chu Nhất Minh chỉ quay lại cho hắn ta một nụ cười lạnh lùng, nhún ga tăng tốc lao đi, A Cát biết điều ngậm miệng lại. Lúc này Chu Nhất Minh chỉ thấy đầu vang lên âm âm, như là muốn nổ tung ra. Hắn vốn không muốn hoàn toàn hủy hoại cô, nhưng không ngờ cô lại có bản lĩnh nhờ đến sự giúp đỡ của người thừa kế tập đoàn Úc Dương, hắn còn nhớ rõ người luật sư của tập đoàn Úc Dương kia lúc tìm gặp hắn đã nói mấy

câu, tên luật sư đó nói: “Tổng tài của chúng tôi ủy thác cho tôi đến nói với anh Chu mấy lời, lẽ ra chuyện này tập đoàn Ưc Dương chúng tôi không nhúng tay vào, nhưng không may là cô Lâm vừa hay là bạn học của thiếu gia nhà chúng tôi, cũng có chút tình bạn bè, cho nên tổng tài của chúng tôi hy vọng anh Chu đây có thể nể mặt ông ấy đừng tính toán với hai đứa trẻ!”

Bạn học! Có chút tình bạn! Lâm Hiểu Quân cô thật sự cho rằng hần không còn cách nào sao? Hần không cần ra mặt xung đột với tập đoàn Ưc Dương, chỉ cần tung ra một vài đoạn video, là có thể chặt đứt đường lui của cô! Đúng như hần đoán, Tần gia không can thiệp nữa, trường học cũng đuổi cô rồi, nhưng cô thà rằng lại tiếp tục phục vụ những người đàn ông khác nhau tại Kim Cương, cũng không chịu ở lại bên cạnh hần, rõ là không biết tự trọng!

Khi Chu Nhất Minh dẫn người đá bay cửa phòng, thì Lâm Hiểu Quân đang ngồi đút rượu trên đùi của một người đàn ông, cô ngậm rượu vang mớm vào miệng người đàn ông, còn vươn đầu lưỡi liếm chất lỏng chảy xuống từ miệng người đàn ông đó, người đàn ông từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ sự phục vụ của cô, da đầu Chu Nhất Minh tê dại, hần nắm tay thủ thế, những đàn em đi theo phía sau hần đồng loạt cảm sùng nhắm vào người trong phòng, tiếng kêu sợ hãi vang lên khắp phòng.

Chu Nhất Minh đi qua bắt lấy mái tóc dài của Lâm Hiểu Quân vút sang một bên, quát lên với những người trong phòng: “Cút hết ra ngoài cho tao!”

Thấy một loạt những hòng sùng đen thùi, cả nam lẫn nữ trong phòng đã bị dọa cho mất hồn mất vía, tay giơ lên đầu đi ra, đàn em của hần thay hần đóng cửa, đứng canh bên ngoài. Ông chủ câu lạc bộ nghe tin chạy tới cũng bị hòng sùng chặn lại bên ngoài.

59. Chương 59: Ngày Nào Đó Tôi Sẽ Giết Anh

Lâm Hiểu Quân bị ném lên sofa còn chưa kịp đứng lên đã bị Chu Nhất Minh tát một cái vào mặt, mặt cô nghiêng hẳn sang một bên, cái tát này của Chu Nhất Minh vô cùng tàn nhẫn, khóe miệng Lâm Hiểu Quân đã rướm máu. Cô lấy tay chùi đi vết máu thờ ơ như không có gì, khi ngẩng đầu nụ cười trào phúng trên mặt đã hoàn toàn chọc giận Chu Nhất Minh, hần quỳ gối bên cạnh sofa, kéo ngược tóc cô: “Cô thích dễ tiện như vậy phải không!”

Những lọn tóc dài quấn vòng trong tay hần, bị hần túm tóc da đầu Lâm Hiểu Quân đau rần, nhưng cô cũng không van xin, chỉ dùng đôi mắt mở to chất chứa hận thù nhìn chăm chăm hần! Một bên mặt của cô trong cơn giận của hần mà hần rõ nằm dấu ngón tay, đã sưng tấy lên nhanh chóng, trông thấy vô cùng đáng thương, nhưng nụ cười khinh người trên môi cô khiến cho lúc này Chu Nhất Minh không còn nổi một chút xót xa nào dành cho cô, tất cả đều biến mất chẳng còn gì.

Hần vô cùng căm ghét vẻ mặt này của cô, vì sao cô lại không biết điều mà chống đối hần như vậy, hần từng biết bao khát vọng muốn lần nữa nhìn thấy khuôn mặt tươi cười dịu dàng, đáng yêu kia của cô trong mộng. Từng có bao nhiêu khát khao được nghe cô dùng giọng nói ngọt ngào như trong trí nhớ gọi hần một tiếng “anh Nhất Minh”. Tại sao cô lại cho hần thấy tuyệt vọng như vậy! Nỗi hận thù trong mắt cô dâng lên một phần thì sự tuyệt vọng của hần lại nhiều hơn một phần, bởi vậy hần lại càng không thể lờ gạt chính bản thân, rằng cô không phải Thiệu Nhiên Nhiên, cô không phải Thiệu Nhiên Nhiên! Không ai biết khi tỉnh ra có bao nhiêu đau đớn! Hần hận người phụ nữ trước mắt này, nếu không phải để hần thấy cô có khuôn mặt giống đến như vậy, hần cũng sẽ không rơi vào nỗi vô vọng lần thứ hai.

Hai mắt Chu Nhất Minh đỏ ngầu, tất cả mọi thứ trước mắt đều trở nên mơ hồ, thế giới xung quanh cũng không còn tiếng động, trong mắt hần giờ chỉ còn khuôn mặt vô cùng rõ ràng của Lâm Hiểu Quân, hần dùng hết sức nhắm hai mắt lại, hai chân đè chặt nửa người dưới của Lâm Hiểu Quân, không để cô có thể giãy dụa, giây tiếp theo, hần giống như một con dã thú khát máu, như điên như cuồng xé rách quần áo trên người cô, quần áo trên người cô vốn đã mỏng manh, chỉ là một chiếc váy ngắn củn ôm thít lấy cơ thể vừa đủ phủ qua hông, bên trong thậm chí còn không mặc đồ lót, bị hần lỗ mãng xé ra, cô nằm dưới thân hần gần như chẳng còn quần áo.

Nỗi nhục nhã vô cùng này rốt cục cũng khiến Lâm Hiểu Quân hét lên: “Chu Nhất Minh, anh là đồ cầm thú... Tôi có chết cũng không tha cho anh...” Hai tay cô đập bừa lên trên mặt hắn, móng tay nhọn cào mặt hắn rướm máu, nhưng sức lực nam nữ vốn khác nhau, huống chi cô đã nằm trong tay Chu Nhất Minh, không để cô phản kháng, hắn chỉ dùng một tay đã giữ chặt được hai tay cô đặt lên đầu! Làm cho cô không thể động đậy.

Hắn vừa cởi quần áo của mình vừa cúi người hôn lên môi cô, bờ môi mang theo khao khát mãnh liệt lướt khắp cơ thể trắng ngần của cô, cắn, xé, Lâm Hiểu Quân nhục nhã khóc nức thành tiếng, cô nguyện rửa trong tuyết vọng: “Chu Nhất Minh, tôi sẽ giết anh, tôi sẽ giết anh... Một ngày nào đó tôi sẽ cho anh chết không có chỗ chôn...”

Giữa tiếng chửi mắng của cô, Chu Nhất Minh không do dự mà để phần thân thể của mình trượt vào trong cô, giọng nói của Lâm Hiểu Quân trong nháy mắt nghẹn ứ trong cổ họng không thoát ra được, đau đớn vì bị xé rách khiến cho khuôn mặt cô trắng nhợt không còn chút máu, ngay sau đó trong phòng lại vang lên tiếng khóc la đau đớn tâm can của cô, vô cùng thảm thiết!

Chu Nhất Minh nằm trên người cô, khuôn mặt do dự vọng mà trở nên méo mó dữ tợn, không có chút dịu dàng nào với cô, mồ hôi của hắn theo từng động tác rơi trên người cô, khuôn mặt hưởng thụ cho hắn khoái cảm.

Dần dần Lâm Hiểu Quân không còn giãy dụa và chửi bới, cô giống như một cái xác mặc cho loài dã thú như hắn dầy vò trên cơ thể mình, thô bạo chiếm lấy cơ thể cô, ánh mắt trống rỗng, không có tức giận, chỉ có nước mắt không ngừng trào ra khóe mắt nhắc nhở cô mình vẫn còn sống.

Cô không biết qua bao lâu, chuyện như vậy mới chấm dứt, sau khi đã thỏa mãn trên người cô, Chu Nhất Minh đứng lên rửa ráy qua loa bản thân rồi mặc quần áo, cô vẫn nằm im không nhúc nhích trên sofa, tóc tai rối bời, ánh mắt thần thờ, móng tay bấm thật sâu vào lòng bàn tay. Chu Nhất Minh nhìn quần áo cô bị hắn xé rách vương vãi trên mặt đất, hắn cầm lấy áo khoác của mình ném lên người.

Hắn cài nút áo sơ mi đi ra mở cửa, nói với một đàn em đứng canh ở bên ngoài: “Đi kiếm một bộ quần áo lại đây.”

Ông chủ của câu lạc bộ vẫn chưa đi, nói với Chu Nhất Minh: “Chu tiên sinh, hôm nay anh không để chút mặt mũi nào cho tôi. Anh coi anh đã làm cho nhiều khách hàng của tôi hoảng sợ, làm cho tôi cũng không biết nên giải thích với bọn họ thế nào...”

Ông chủ Kim của câu lạc bộ này không phải không có thể lực, cũng không phải là hắn thật sự sợ vài cây súng này, chẳng qua trên Chu Nhất Minh còn có Diệp Thiên, cho nên vừa rồi hắn mới nhịn, cũng không muốn làm mất mặt. Chu Nhất Minh vừa ý một, hai gái điếm ở chỗ hắn thì không sao, nhưng cũng không nên không nể nang gì mà cầm súng xông vào địa bàn của hắn, làm hắn mất thể.

Chu Nhất Minh chỉ nói: “Ông chủ Kim, tôi đưa người đi, coi như tôi nợ anh lần này.”

Đàn em của hắn đã đưa tới một bộ quần áo mới, Chu Nhất Minh cầm lấy rồi đóng cửa đi vào, hắn quăng quần áo cho Lâm Hiểu

Quân: “Mặc vào!”

Lâm Hiểu Quân vẫn nắm thẳng đờ như cũ, Chu Nhất Minh lạnh lùng cười nói: “Nếu cô muốn trần truồng đi khỏi đây cũng có thể!”

Nghe hắn nói xong cô mới từ từ có phản ứng, từ sofa đứng lên, ngây như khúc gỗ mà mặc quần áo, ánh mắt không có tiêu cự dần trở nên độc ác và kiên.

Thấy cô mặc xong quần áo, Chu Nhất Minh nắm lấy cánh tay cô đưa cô ra khỏi câu lạc bộ Kim Cương, cũng cho đàn em rút đi. Chu Nhất Minh không đưa Lâm Hiểu Quân về nhà, mà giao cô cho má mì ở Mị Thành, nói: “Giao cho bà, dạy cô ta làm sao để tiếp khách!”

Mất Lâm Hiểu Quân giật giật, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ, Chu Nhất Minh nói bên tai cô: “Không phải cô không có tự trọng sao, không phải cô thích hầu hạ đàn ông sao, tôi cho cô cơ hội! Phải rồi, phải nói

với cô điều này, cô không làm cho tôi vui vẻ, cho nên ông cha đáng thương kia của cô hoặc là...mẹ cô sẽ phải trả giá cho hành động của cô!”

Nghe nhắc đến mẹ, Lâm Hiểu Quân ngẩng phắt đầu lên, giận dữ nhìn hấn: “Anh dám đụng đến mẹ tôi!”

“Tôi sẽ cho cô thấy cô phải trả giá cho kiêu ngạo của mình như thế nào!” Hấn muốn mài mòn sự sắc bén của cô. Cho cô một bài học để cô biết hấn cũng chẳng nhân từ với cô.

Nói xong Chu Nhất Minh để cô đứng đó, còn mình thì đi ra ngoài, má mì cũng theo sau hấn ra ngoài, ra tới ngoài rồi hấn mới dừng lại nói với má mì: “Dọa cho cô ta nghe lời là được, không được đụng tới cô ấy!”

“Tôi đã hiểu!”

Chu Lạc Khiết biết chuyện Lâm Hiểu Quân ở Mị Thành là một tuần sau, ông chủ Kim của câu lạc bộ Kim Cương gọi điện cho cô, nói với cô chuyện đêm đó Chu Nhất Minh vì một nữ tiếp viên mà dẫn người cầm súng xông vào câu lạc bộ của ông ta. Ban đầu chuyện làm Chu Lạc Khiết sợ là em trai cô lại vì một người phụ nữ mà gây chuyện, nhưng nghe xong tên của người phụ nữ đó thì lại nhớ tới tên của cô gái học học viện điện ảnh mà Trần Kiến Trung từng nói, Chu Lạc Khiết mới bắt đầu thấy chuyện này kì lạ, cô nói lời xin lỗi với đối phương rồi lập tức tìm Trần Kiến Trung.

60. Chương 60: Chu Lạc Khiết Lại Thấy Minh Rơi Vào Tuyệt Vọng

Trần Kiến Trung cũng mới biết chuyện này vào hai ngày trước, nhưng hấn chỉ nghĩ đây là chuyện nhà của vợ chồng son mà thôi, hấn không tiện can thiệp.

Má mì ở Mị Thành nói với hấn, tuy là Chu Nhất Minh giao Lâm Hiểu Quân cho bà nhưng mà cũng dặn không được động tay động chân, Trần Kiến Trung nghe má mì nói như vậy, Trần Kiến Trung càng cho rằng chuyện này cũng không có gì đáng ngại. Chẳng qua là Chu Nhất Minh muốn dạy dỗ người đàn bà của mình một chút mà thôi, nên hấn cũng không để chuyện này trong lòng, cũng không báo lại với Chu Lạc Khiết.

Gần đây tâm trạng của Chu Lạc Khiết cũng không tốt, sau cái đêm tranh cãi với Diệp Thiên, hai người lại rơi vào cảnh chiến tranh lạnh trước nay chưa từng có, nếu là trước đây cô sẽ lựa một lúc nào đó thích hợp cúi đầu xin lỗi hấn, mà hấn thì dù trong lòng nghĩ gì, hay trước đó có tranh cãi kịch liệt như thế nào, miễn là chịu nhận lỗi trước mặt hấn, hấn cũng sẽ không so đo tính toán gì nữa!

Có điều lần này thái độ của hấn rất khác, suốt mấy ngày nay, lúc nào đối diện với cô cũng trưng ra vẻ mặt lạnh lùng mĩa mai, nhưng có khác trước là hấn không còn đánh hay giày vò cô nữa. Với tình trạng giằng co này, Chu Lạc Khiết không biết nên giải quyết như thế nào, hơn nữa hấn ít trở về hơn và thời gian ở lại cũng càng ngày càng ngắn, cho dù cô có lòng muốn hòa giải cũng không có cơ hội.

Vốn là cô định gọi điện thoại cho Long Tại Nham, thử dò hỏi xem Diệp Thiên có xích mích gì với hấn không, nhưng lại sợ chữa lợn lành thành lợn què. Trong lúc tâm trạng thế này, nhất thời cô đã lơ là Chu Nhất Minh, hơn nữa mỗi ngày hấn luôn ở lại thành phố A, đều ở ngay trước mắt cô, có một hai lần nói chuyện với Trần Kiến Trung, Trần Khiển Trung cũng nói mọi chuyện đều suôn sẻ, nên cô cũng không quá quan tâm.

Chu Lạc Khiết không gọi cho Chu Nhất Minh, mà cùng Trần Kiến Trung tới thẳng Mị Thành, Trần Kiến Trung biết trước giờ cô ghét nhất là những chuyện lấy sức mạnh đi cưỡng ép người khác, cho nên suốt dọc đường đi cũng không nói gì thêm.

Đêm nay Chu Nhất Minh ở Mị Thành, Chu Lạc Khiết chưa tới, thì đàn em đã báo tin này cho hấn, cho nên hấn đã đón sẵn trước cửa Mị Thành. Chu Lạc Khiết phần nộ trừng mắt liếc nhìn hấn rồi đi lướt qua, Chu Nhất Minh giữ chặt cô: “Chị, chuyện này chị đừng quan tâm!”

Chu Lạc Khiết gạt tay, chỉ vào hấn mắng: “Cút ngay, trở về sẽ tìm em tính sổ, biết chị không thể chịu nổi cái gì nhất không, em biết rõ còn cố tình!”

“Chị, không phải như chị nghĩ đâu, chị đừng làm chuyện bé xé to, hơn nữa, đây là việc riêng của em, cho dù chị là chị của em cũng không được phép xen vào!”

Chu Lạc Khiết hừ lạnh: “Được lắm, cũng dám dùng chữ “cho phép” này với chị! Em khiến con gái người ta đang sống êm đẹp mà hành hạ ra thành thế này, còn cho là việc riêng của mình? Em không dùng bạo lực với người ta? Em không ép người ta tới đường cùng?” Trên đường tới đây cô đã nắm đại khái tình hình.

Chu Nhất Minh không dám mạnh miệng, nhưng thái độ vẫn ngang ngạnh: “Tóm lại đây là chuyện của em, em đối xử với người phụ nữ của em thế nào không tới lượt người khác chỉ tay năm ngón!”

Chu Lạc Khiết ngẩn người, Chu Nhất Minh vẫn một mực tôn trọng, yêu quý người chị như cô đây, vậy mà hôm nay lại coi cô trở thành “ người khác”! Xem ra quả thật cậu ta thực sự quan tâm tới cô bé kia, chỉ là bằng cách quá ác liệt, cô không thể dễ dàng tha thứ cho hành động vô liêm sỉ này của em trai mình!

Chu Lạc Khiết không nói nhiều với hắn, đẩy hắn ra, Chu Nhất Minh thấy cô muốn xông vào, nghiêng rặng, vẩy tay với đàn em phía sau, mấy người đàn ông lực lưỡng làm thành một bức tường chắn trước mặt Chu Lạc Khiết, chặn đường đi của cô!

Ánh mắt Chu Lạc Khiết trở nên lạnh lùng, mắng: “Làm phản hết rồi có phải không! Tất cả tránh ra cho tôi, hôm nay tôi không muốn dùng đến súng!”

Chu Lạc Khiết nổi giận thì áp lực không thua Diệp Thiên, những người này lại kiêng kỵ thân phận của cô, nhất thời tiến thoái lưỡng nan, không biết có nên ngăn cô nữa hay không, Chu Lạc Khiết lướt qua mấy tên đàn ông, vừa đi vừa nói với Trần Kiến Trung: “Đưa Tề Hồng tới gặp tôi.”

Tề Hồng chính là má mì ở đây, bà nghe nói Chu Lạc Khiết tới thì đã ra đứng đón từ sớm, cười cười: “Sao đêm nay rảnh rồi mà...”

“Lâm Hiểu Quân ở đâu?”

Tề Hồng theo bản năng đưa mắt nhìn Chu Nhất Minh, nói: “Đang ở phòng số bảy tiếp khách!”

“Đưa tôi tới đó!”

“Chị, đủ rồi! Chị muốn làm gì!”

Chu Lạc Khiết bước tới phòng có Lâm Hiểu Quân, Chu Nhất Minh đành phải đi theo sau cô lên lầu, khách hàng trong phòng số bảy là những thương nhân Đài Loan, bên trong còn có ba, bốn cô gái ngồi tiếp khách, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, mấy người đàn ông đều ngừng tay giữa không trung, Chu Lạc Khiết nhìn một vòng xung quanh, thấy mấy cô gái đều trang điểm thật đậm thật rực rỡ, không thể phân biệt, cô hỏi Trần Kiến Trung bên cạnh: “Là ai?”

Trần Kiến Trung chỉ vào người từ đầu đến cuối vẫn đưa lưng về phía mọi người, Lâm Hiểu Quân, nói: “Là cô gái đó!”

Chu Lạc Khiết đi đến kéo Lâm Hiểu Quân định đưa cô đi, nhưng khi Lâm Hiểu Quân quay đầu lại, hiện ra khuôn mặt quen thuộc làm cho Chu Lạc Khiết kinh ngạc buông lỏng tay ra, bất giác lao đảo lùi về phía sau, Chu Lạc Khiết nghĩ sắc mặt mình lúc này nhất định rất khó coi, nếu không phải tận mắt chứng kiến Thiệu Nhiên Nhiên chết trước mặt mình, cô sẽ không nghĩ ngờ gì là Thiệu Nhiên Nhiên đã trở lại, cho nên, bây giờ cô đang nhìn thấy quỷ, nhất định là nhìn thấy quỷ! Thì ra là như vậy! Rốt cục cô cũng hiểu vì sao lần này em trai mình lại làm ra những chuyện như vậy, ngay cả cô cũng thấy hoảng sợ, thì càng chẳng cần bàn tới tâm trạng của hắn ta làm gì!

Vừa rồi lúc cửa bị mở ra, Lâm Hiểu Quân cũng không quay đầu lại, bởi vì trong hai ngày qua, chỉ cần ở trong phòng tiếp khách đều sẽ có bóng dáng của Chu Nhất Minh, sau đó hắn ta sẽ ở bên cạnh xem cô chặt vật diễn trò, đối đáp dung tục với những tên đàn ông xấu xí, đêm nay cô biết cũng sẽ chẳng có ngoại lệ, quả nhiên là Chu Nhất Minh! Nhưng nhìn thấy Chu Lạc Khiết người đến cùng Chu Nhất Minh đang đứng trước mặt cô, cô có hơi bất ngờ, người phụ nữ này là ai, vì sao lại có vẻ mặt phức tạp như vậy khi thấy cô, dường như là quá sợ hãi.

Chu Lạc Khiết gắng sức nuốt nước miếng, hô hấp vẫn chưa thông, tuy rằng Thiệu Nhiên Nhiên là một cô gái hiền lành, nhưng vì Diệp Thiên, cho nên khi còn sống Thiệu Nhiên Nhiên đã gây cho cô rất nhiều đau

khổ, bây giờ nhìn thấy khuôn mặt này, Chu Lạc Khiết lại cảm thấy mình như rơi vào tuyệt vọng. dường như cô hơi tỉnh táo lại từ trong cơn hoảng, hỏi Chu Nhất Minh: “Là vì Thiệu Nhiên Nhiên?”

Chu Nhất Minh nhìn cô trên đầu tứa ra một lớp mồ hôi, lo lắng nói: “Chị, chị không sao chứ?”

Hắn tự trách mình rốt cục lại quên trên đời này không chỉ có mình hắn mới cảm thấy Lâm Hiểu Quân giống Thiệu Nhiên Nhiên, còn chị của hắn, còn Diệp Thiên! Nghĩ đến Diệp Thiên, lúc này Chu Nhất Minh mới thấy sợ khi mình lại giữ Lâm Hiểu Quân ở đây, hành động này thật chẳng không ngoan, nếu để Diệp Thiên gặp được Lâm Hiểu Quân, vậy... Đến lúc đó, e là Diệp Thiên cũng sẽ nảy sinh ý muốn đối với Lâm Hiểu Quân, như vậy là tổn thương chị hắn, hắn không thể chuyện như vậy xảy ra!

Hắn nói: “Chị, chị đi về trước đi, chị yên tâm, em sẽ đưa cô ấy đi, sẽ không để anh Diệp nhìn thấy!”

Lâm Hiểu Quân không thể hiểu nổi phản ứng của hai người này, thì ra Chu Nhất Minh còn có một người chị, anh Diệp là ai? Thì ra vẫn còn có người khiến cho Chu Nhất Minh cảm thấy sợ hãi, thật là thú vị, cô rất muốn gặp được người này! Chỉ là chưa để cô nói gì đã bị Chu Nhất Minh dẫn đi.

Lâm Hiểu Quân giãy dụa: “Anh buông ra!”

Chu Nhất Minh đột nhiên dừng bước, trong tầm mắt Lâm Hiểu Quân xuất hiện một đôi giày da đàn ông, cô ngẩng đầu, đứng trước mặt cô là một người đàn ông dáng người cao lớn, hắn ta mặc áo sơ mi màu đen, tay áo xắn lên một đoạn, khí thế của người đàn ông trước mặt giống như của một vị quân vương, vẻ mặt hắn ta thật kì lạ, nhưng sự say mê trong đôi mắt thì cô hiểu rõ, giống như những lần Chu Nhất Minh nhìn thấy cô vậy.

Chu Nhất Minh nắm chặt tay Lâm Hiểu Quân, bất giác gọi một tiếng: “Anh Diệp!” Còn một giây khi Chu Lạc Khiết nhìn thấy Diệp Thiên, trên mặt đã không còn một giọt máu!

61. Chương 61: Muốn Động Đến Cậu Ấy Trước Tiên Phải Bước Qua Xác Của Tôi

Mấy buổi tối gần đây Diệp Thiên đều ở Mị Thành, có điều hắn thường ngồi một mình trong phòng, đêm nay hắn nghe đàn em nói có Chu Lạc Khiết tới đây, hình như là xảy ra tranh cãi với Chu Nhất Minh dưới lầu, hắn thấy rất ngạc nhiên, là chuyện gì mà khiến cho hai chị em phải đến nỗi trở mặt! Cho nên mới ra xem thử.

Một giây khi Lâm Hiểu Quân ngẩng đầu nhìn hắn, trong nháy mắt Diệp Thiên bị khuôn mặt trước mắt này cướp đi hô hấp, thì ra ông trời vẫn thiên vị hắn lắm, vẫn cho cô ấy quay lại bên cạnh hắn.

Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Lâm Hiểu Quân, đi đến gần hơn, Chu Nhất Minh đứng che đàng trước Lâm Hiểu Quân: “Anh Diệp ...”

Diệp Thiên giơ một tay ra, hắn nâng cằm của Lâm Hiểu Quân, cẩn thận tỉ mỉ quan sát khuôn mặt cô, lát sau, hắn nhíu nhíu đầu mày, ngón cái miết mạnh lau đi son môi của cô, trong mắt lộ ra cảm giác vừa lòng.

“Tên gì?”

Chu Nhất Minh đã chẳng thể nhẫn nại, hắn kéo Lâm Hiểu Quân ra phía sau, để cho cô cách xa Diệp Thiên một chút, mới nói: “Anh Diệp, giới thiệu với anh, cô ấy là Lâm Hiểu Quân, là người phụ nữ của em!”

Diệp Thiên như chẳng nhìn thấy Chu Nhất Minh, lại nhìn về phía Lâm Hiểu Quân: “Tôi là ông chủ ở đây, đồng ý đi theo tôi không?”

Lâm Hiểu Quân mới đầu còn thấy hoang mang nhưng cũng bình tĩnh trở lại, cô không ngạc nhiên, nhớ lại vẻ mặt của những người này khi nhìn thấy cô, và câu nói kia của Chu Lạc Khiết “ Là vì Thiệu Nhiên Nhiên” cũng đủ để cô hiểu được phần nào chuyện này. Cho dù diện mạo mình có xinh đẹp thế nào, cũng không đến mức làm cho mỗi người đàn ông khi nhìn thấy khuôn mặt mình đều như bị cô mê hoặc, huống chi đây lại là ông

chủ của nơi này, nơi muôn hồng nghìn tía này, đàn bà bên cạnh kiêu nào cũng có, không có lí nào lần đầu tiên nhìn thấy cô lại có ánh mắt si mê như vậy. Cho nên chỉ có một cách giải thích, là khuôn mặt này của cô giống với của một người phụ nữ nào đó! Trong lòng âm thầm cười lạnh, thì ra là như vậy, thì ra bản thân phải chịu những bất hạnh này đều là vì mình giống với người phụ nữ đó!

Cô chỉ suy nghĩ một hai giây rồi bày ra vẻ mặt tươi cười với Diệp Thiên: “Đi theo anh anh có thể cho tôi cái gì?”

“Cô muốn cái gì?”

“Muốn được nuông chiều, muốn được giàu sang phú quý.”

Diệp Thiên nắm lấy say gáy cô, lại in dấu lên môi cô, thấp giọng lẩm bẩm: “Đồng ý!”

Đứng cách cách Diệp Thiên vài bước, Chu Lạc Khiết nhắm hai mắt lại, lưng tựa lên tường, cơ thể cô không thể khống chế mà phát run, đã nhiều năm rồi, vậy mà cô lại chẳng thể vượt qua được cái bóng của Thiệu Nhiên Nhiên, thật ra chuyện này trong lòng cô đã sớm có đáp án, nhưng khi thật sự đối mặt với nó, lại vẫn đau đớn khó chịu như vậy, giống như là bị người ta dùng dao nhọn đâm thật sâu vào lòng ngực! Cô có linh cảm lúc này đây cô và Diệp Thiên đã bước tới ngõ cụt! Cũng được! Vốn cũng là cam chịu số phận, cũng nên hết hi vọng rồi!

Trần Kiến Trung nhìn Chu Lạc Khiết, ánh mắt hiện lên nét lo lắng, lại không biết nên nói gì để giúp cô, đều trách mình quá sơ ý, nếu sớm gặp cô ta, hẳn tuyệt đối sẽ không để cô ta có cơ hội xuất hiện trước mặt Diệp Thiên và Chu Lạc Khiết.

Bây giờ nói gì cũng đã muộn, xem cách Diệp Thiên đối Lâm Hiểu Quân, rõ ràng đã coi Lâm Hiểu Quân là Thiệu Nhiên Nhiên. Đáy lòng Trần Kiến Trung thở dài u ám, nếu thật sự là Thiệu Nhiên Nhiên thì tốt, ít nhất Thiệu Nhiên Nhiên không có lòng riêng, đối với hai chị em Chu Lạc Khiết cũng không có gì đáng ngại, nhưng cô Lâm Hiểu Quân này, chỉ bằng câu nói vừa rồi cô ta nói với Diệp Thiên, thì cũng thấy cô ta không phải chỉ là một cô gái đơn thuần, bây giờ lại rất hận Chu Nhất Minh, sau này không biết còn xảy ra những chuyện gì! Chỉ hy vọng là đừng liên lụy đến Chu Lạc Khiết!

Chu Nhất Minh nhìn thấy Diệp Thiên muốn đưa Lâm Hiểu Quân đi, tình cảnh này thật giống nhiều năm trước, mỗi lần hắn đều trở mắt nhìn Diệp Thiên đưa Thiệu Nhiên Nhiên từ bên cạnh hắn đi, biết rõ ràng cô ở bên cạnh Diệp Thiên chẳng vui vẻ gì, nhưng hắn lại bất lực với nỗi u oán trong mắt cô, chỉ có thể nắm chặt nắm tay đứng sau lưng nhìn chằm chằm bọn họ.

Khi đó Diệp Thiên gặp gỡ Thiệu Nhiên Nhiên trước hắn, hắn cũng không thể nói gì, chỉ có thể đè nén tình cảm của bản thân.

Đến khoảnh khắc khi Thiệu Nhiên Nhiên mất, cô nói với hắn, kiếp sau muốn bên hắn, không ai biết lúc đó hắn hận chính bản thân mình đã kiềm chế tình cảm đó như thế nào, bây giờ rốt cục cơ hội cũng đến với hắn, nhưng Diệp Thiên lại xuất hiện, hắn ta muốn chen ngang, lần này hắn sẽ không bao giờ lùi bước nữa!

Hắn bắt lấy cánh tay của Lâm Hiểu Quân, nói với Diệp Thiên: “Anh không thể đưa cô ấy đi, cô ấy là người đàn bà của tôi ! Anh đừng hòng lại giành lấy tình yêu của tôi!”

Diệp Thiên khinh thường Chu Nhất Minh. Nhưng một câu “Anh đừng hòng lại giành lấy tình yêu của tôi !” lại nhắc nhở hắn, Diệp Thiên nói: “Tốt nhất cậu nên kiềm chế một chút, tôi tha cho cậu một lần nhưng sẽ không tha cho cậu lần thứ hai!” Đừng tưởng trước đây hắn không biết Chu Nhất Minh có tình cảm gì với Thiệu Nhiên Nhiên, cũng vì cậu ta có tâm nhưng không dám làm, hơn nữa cũng vì nể mặt Chu Lạc Khiết nên hắn mới mắt nhắm mắt mở cho qua, nếu không Chu Nhất Minh có chết vạn lần cũng không đủ!

Chu Nhất Minh vẫn không buông tay, nói: “Cô ấy yêu tôi!”

Diệp Thiên nghe vậy cười cợt, quay lại hỏi Lâm Hiểu Quân: “Cô muốn đi với ai?”

“Đi theo anh!” Lâm Hiểu Quân ngẩng đầu lạnh lùng nói với Chu Nhất Minh: “Buông ra!” Trong mắt cô lóe lên sự lạnh lẽo sắc bén của lưỡi dao, giống như lúc nào cũng có thể lấy mạng hắn! Cô chính là muốn mạng của hắn, từ lâu cô đã thề, nếu có một ngày Chu Nhất Minh rơi vào tay cô, cô sẽ cho hắn muốn sống không được, bây giờ xem ra ngày này của hắn cũng chẳng còn bao xa!

Đồng tử Chu Nhất Minh dần dần co lại, trong nháy mắt khi hấn móc súng ra, Diệp Thiên đã kề họng súng lên trán Chu Nhất Minh: “Đấu súng với tao? Nếu mày thật lòng muốn chết tao sẽ tiễn mày một đoạn!”

Trần Kiến Trung hoảng sợ, la lên: “Anh Diệp!”

Chu Lạc Khiết cũng hồi phục tinh thần, cô chạy tới ôm lấy người Chu Nhất Minh, khuyên nhủ: “Nhất Minh, đi với chị!”

“Không!” Ánh mắt Chu Nhất Minh mang theo sự điên cuồng, như mất đi lý trí, cũng bất chấp hậu quả, trong đầu đều là ánh mắt chờ mong của Thiệu Nhiên Nhiên, hấn không thể lại để cho cô không vui vẻ, Diệp Thiên muốn nhốt cô cả đời, lần này rõ ràng là hấn gặp trước, hấn sẽ không để cho Diệp Thiên có cơ hội tổn thương cô!

Diệp Thiên gật gật đầu, hấn dường như còn cười cười: “Được lắm! Xem ra tao thả lỏng mấy năm nay, ngay cả con chó mà tao nuôi cũng muốn quay lại cắn tao!”

Chu Lạc Khiết thấy Diệp Thiên đặt tay lên cò súng, cô vội đẩy Chu Nhất Minh ra, để họng súng của Diệp Thiên chĩa vào trán mình: “Diệp Thiên, nếu hôm nay anh muốn động đến cậu ấy thì bước qua xác tôi trước đi!”

“Cô nghĩ là tôi không dám phải không!”

“Tôi bây giờ tôi cũng chưa từng nghĩ vậy, không phải lần đầu tiên anh chĩa súng vào tôi!”

Về mặt Diệp Thiên càng ngày càng âm trầm, lần đầu tiên hấn chĩa súng vào cô là khi hấn biết được tin Thiệu Nhiên Nhiên chết, một giây đó hấn muốn cho cô cũng chết luôn đi, nhưng cuối cùng tại sao hấn lại không làm vậy? Khi hấn nổ súng chưa bao giờ nường tay, nhưng khi cô nhắm hai mắt lại trước họng súng của hấn, hấn lại run run chẳng còn sức lực để bóp cò, hấn không biết tại sao mình lại không ra tay được, hấn cũng không muốn nghĩ.

Trần Kiến Trung thấy chuyện không tốt, chạy lên giải vây: “Anh Diệp, anh đừng tức giận, Lạc Khiết cô ấy chỉ là lo lắng cho Nhất Minh, nhất thời nóng ruột mà thôi!”

Cánh tay Diệp Thiên chậm rãi buông xuống, nói: “Cô nên hiểu rõ tình tình của tôi, không có lần sau!”

62. Chương 62: Cách Tốt Nhất Là Rời Khỏi Diệp Thiên

Chu Lạc Khiết dùng sức giữ chặt lấy tay của Chu Nhất Minh, cho đến khi bóng dáng của Diệp Thiên và Lâm Hiểu Quân biến mất trong tầm mắt, cô mới buông tay ra, thấy cả người em mình vẫn đứng cứng ngắc, cô khẽ ôm lấy cậu ta: “Nhất Minh, nghe chị nói, quên cô ấy đi, cô ấy không phải Thiệu Nhiên Nhiên, chỉ là bọn họ có hơi giống nhau mà thôi!”

Tuy rằng Chu Nhất Minh không đuổi theo nữa, nhưng hai mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm về phía mà Diệp Thiên và Lâm Hiểu Quân vừa rời đi. Vừa nãy, hấn thà rằng người chết ta sống một phen cùng với Diệp Thiên, cho dù chết dưới họng súng của hấn ta cũng không phải sống uất ức. Nhưng mà hấn còn phải chăm sóc cho chị của hấn, nếu như hấn chết rồi, thì trên đời này chỉ còn lại chị hấn bơ vơ một mình.

Để đề phòng hấn lại làm chuyện ngốc nghếch, Chu Lạc Khiết tự mình lái xe đưa hấn về, buổi tối cũng ở lại với Chu Nhất Minh, nhưng cả đêm cô lại không thể ngủ. Sự xuất hiện của Lâm Hiểu Quân làm cho cô thật bất ngờ, cô không nghĩ tới thì ra nhiều năm sau còn có thể lại xuất hiện thêm một Thiệu Nhiên Nhiên.

Chuyện lần này dường như còn gay go hơn lúc trước, khi này, cô thấy rõ ràng Lâm Hiểu Quân quay đầu cười khẩy một tiếng với em trai mình, cô biết rõ chút tình cảm giữa mình và Diệp Thiên đã không còn có thể bảo đảm an toàn cho Chu Nhất Minh.

Cô phải nghĩ ra cách nào dứt khoát để ngăn sự tình ngày càng trở nên phức tạp hơn nữa, cô không muốn giống mỗi ngày trong quá khứ, chờ đợi trong lo lắng, cô sợ một ngày nào đó Diệp Thiên sẽ cho Chu Nhất Minh một phát súng mất!

Cô ngồi bên bệ cửa sổ đến hai, ba giờ sáng, nghĩ ngợi đến đâu muốn nổ tung, khi nhìn bóng đêm đen kịt ngoài cửa sổ, cô đột nhiên có một thôi thúc muốn mở cửa thả mình nhảy xuống lầu, quên đi tất cả, có thể như vậy sẽ kết thúc mọi chuyện, không cần phải lo lắng cho an nguy của Chu Nhất Minh, cũng không cần phải phí sức chịu đựng sự hung ác khắc nghiệt của Diệp Thiên.

Cô có thể tưởng tượng ngày đó mình có bộ dạng như thế nào, tưởng tượng như vậy khiến cho cô gần như đánh mất ham muốn được tiếp tục sống, đau đớn mà một người phụ nữ có khả năng chịu đựng được thì cô cũng có thể, cô không biết cuộc sống của mình còn có gì có thể chờ đợi.

Cô rút một hơi thuốc, nhắm mắt lại tựa lưng vào tường, thật ra bây giờ cách tốt nhất là rời khỏi Diệp Thiên. Cô còn nhớ rõ Long Tại Nham từng nói, chỉ cần cô đồng ý, mười Diệp Thiên cũng không đáng ngại, cô tin những lời này. Với thế lực của Long Tại Nham tại thành phố A, che chở cho hai chị em cô không phải là chuyện khó khăn gì. Nhưng cho tới khi trời sáng, cuối cùng cô vẫn không ấn được dây số kia, rời khỏi Diệp Thiên, vậy có nghĩa là cô phải trung thành với Long Tại Nham, cô không biết mình có thể làm được hay không, hơn nữa cô không muốn dùng cách này để cắt đứt với Diệp Thiên.

Có lẽ trước tiên cô nên bình tĩnh nói chuyện với Diệp Thiên, chỉ cần Diệp Thiên đồng ý, đưa Nhất Minh ra nước ngoài cũng có thể coi là một cách, chỉ cần để cậu ấy không còn nhìn thấy Diệp Thiên và Lâm Hiểu Quân trong tầm mắt, thì chuyện cũng không đến mức không thể giải quyết. Về phần mình, cô cười khổ, chẳng qua là tâm còn chưa chết hẳn mà thôi, dù sao cũng không chết người! Mấy lần gió đổi mây vần, cô đều đã trải qua, chỉ có lần này, sau khi hấn đẩy cô xuống cũng sẽ không nhớ nổi cô vẫn còn đứng dưới vệt sâu bên dưới nữa.

Nhiều lần cô tự lặp lại với chính mình rằng không có liên quan, thực sự không liên quan, những yêu thương thỉnh thoảng hấn dành cho cô, chẳng qua chỉ là một phút vui vẻ tạm thời của hấn, ảo ảnh, tất cả chỉ là hư ảo. Cô khát khao đến tận cùng, cho nên tuy là năm lần bảy lượt cảnh cáo mình không thể, nhưng vẫn mê muội cứ cho mọi thứ là thật, bây giờ tỉnh táo lại, sau này cũng sẽ không để cho mình có cơ hội lại chìm đắm như vậy nữa.

Chỉ một buổi tối mà những suy nghĩ trong lòng có hàng trăm hàng vạn, trăm xoay vạn chuyển, trời bên ngoài cũng đã sáng tỏ, cuối cùng Chu Lạc Khiết đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như cô đã hạ quyết tâm, đi đến toa lét rửa mặt, mới đi tới cửa phòng Chu Nhất Minh, cô đứng bên ngoài lắng nghe, bên trong không có tiếng động, chắc là vẫn còn chưa rời giường.

Cô nghĩ trải qua chuyện tối qua, cậu ta nhất định đã hận Diệp Thiên thấu xương. Thật ra đêm qua Chu Nhất Minh cũng thức trắng đêm, trên đời này hai người mà hấn quan tâm chỉ là chị hấn và Thiệu Nhiên Nhiên, mà tối hôm qua Diệp Thiên không chỉ kiên quyết đưa “Thiệu Nhiên Nhiên” của hấn đi, mà còn chĩa súng vào chị hấn, không nói đến chút tình cảm nào, khiến cho lòng hấn lạnh lẽo vô cùng, điều quan trọng là hấn lại cũng không làm gì được, danh dự đàn ông của hấn bị Diệp Thiên độc ác dẫm nát dưới lòng bàn chân, mười năm trước là vậy, mười năm sau cũng vẫn như cũ! Hấn nuốt không trôi!

Chu Lạc Khiết không đẩy cửa đi vào, chỉ đứng đó rồi đi xuống lầu, với tâm trạng của cậu ta bây giờ, chỉ e là mình có khuyên như thế nào cũng không thể cởi bỏ nút thắt này, hy vọng cô trở lại nói chuyện với Diệp Thiên có thể có kết quả tốt. Cô lại nghĩ tới cảnh tượng tối qua Diệp Thiên ôm Lâm Hiểu Quân rời đi, nhất định tối hôm qua hấn ôm oan ngọc ôn hương trong lòng, cũng không biết sáng nay hấn có thể trở về hay không! Chu Lạc Khiết lắc lắc đầu, vứt những suy nghĩ không nên này đi khỏi đầu.

Người giúp việc thấy cô đi xuống lầu thì hỏi cô có muốn dùng bữa sáng ở đây không? Cô không muốn ăn, lắc đầu đi ra ngoài, sáng sớm Trần Kiến Trung cũng đã thức dậy, đang đứng ở trong sân, thấy Chu Lạc Khiết đi ra, hấn chào, hỏi: “Phải đi rồi à?”

“Ừ, tôi quay về nói chuyện với anh ấy, chuyện này kéo dài sớm muộn gì cũng là mầm họa, mấy ngày nay anh giúp tôi giám sát Nhất Minh cho cẩn thận, đừng để cho nó có cơ hội đi tìm Lâm Hiểu Quân.”

“Tôi hiểu.” Thấy viên mắt Chu Lạc Khiết thâm quầng, Trần Kiến Trung đoán chắc là tối hôm qua cả đêm cô cũng không ngủ yên giấc, cho nên nói: “Muốn tôi lái xe không?”

Chu Lạc Khiết cười cười trên hân: “Không cần, tôi không sao.” Cô nói rồi mở cửa xe chuẩn bị ngồi vào.

Trần Kiến Trung nhìn nụ cười của cô thì thoáng hoảng hốt, bất chợt vươn tay vịn cửa xe, gọi: “Lạc Khiết...”

Chu Lạc Khiết thấy hân thật lâu không nói tiếp, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn hân: “Sao vậy?”

Trần Kiến Trung lấy lại tinh thần, nói: “Cô đi phải cẩn thận, tôi biết cô lo cho Nhất Minh, nhưng bất luận thế nào cũng đừng đối đầu với Diệp tổng, còn cô... Lâm hiểu Quân kia sợ là không phải người phụ nữ đơn giản, cô nên chú ý hơn...”

Chu Lạc Khiết cảm kích cười cười: “Tôi biết rồi, cảm ơn anh, Kiến Trung.”

Trần Kiến Trung nhìn xe cô rời đi cảm thấy hơi thất vọng, mắt mát, chẳng qua bản thân thật sự không có bản lĩnh, không giúp được cô cái gì, càng đừng nói là sẽ bảo vệ được cô!

Cho dù tối hôm qua Chu Lạc Khiết đã nghĩ thật kĩ, cũng đã quyết định, nhưng cảm giác đau lòng vẫn lan tràn khắp cơ thể, cô hận bản thân mình vì hân tuyệt tình mà còn cảm thấy đau khổ, thế nhưng đây là chuyện không phải lí trí có thể khống chế. Nếu như có thể cô thật sự muốn tránh khỏi Diệp Thiên một thời gian, nhưng dù sao mọi chuyện cũng phải giải quyết! Cái gì cần đối mặt thì phải đối mặt!

Dừng xe xong, Chu Lạc Khiết hít sâu, bước chân cũng không còn do dự, đứng phải đi Văn ở cửa vào, cô hỏi: “Tối hôm qua anh ấy có trở về không?”

Sắc mặt đi Văn hơi khác, ngập ngừng cả buổi cũng không trả lời câu hỏi của cô, nghe thấy tiếng của chủ, cả người Chu Lạc Khiết nháy mắt trở nên cứng nhắc, cô hỏi đi Văn: “Đến đây lúc nào?”

Đi Văn đưa mắt nhìn vào phòng ăn, nói nhỏ: “Tối hôm qua cùng nhau về đây.”

Đi Văn nhìn Chu Lạc Khiết, không biết nên nói cái gì để khiến cô dễ chịu hơn, bà cũng coi như là người già trong Diệp gia, cho nên cũng biết đến sự tồn tại của Thiệu Nhiên Nhiên, tối hôm qua khi bất ngờ nhìn thấy Lâm Hiểu Quân, trong chớp mắt thật đúng là bị hù dọa cho nhảy dựng!

63. Chương 63: Sau Đây Cô Phải Sắm Vai Gì Đây!

Chẳng mấy chốc Chu Lạc Khiết đã điều chỉnh lại tâm trạng của mình cho ổn định, nói đơn giản với đi Văn: “Không có gì đâu, đi đi làm chuyện của đi đi.”

Cô không đi thẳng vào phòng ăn, mà quay người đi đến ngồi ở phòng khách. Cô tiện tay rót ly nước uống mấy ngụm, cố gắng làm tâm trạng bình tĩnh trở lại trước khi gặp mặt Diệp Thiên và Lâm Hiểu Quân. Thật ra, cũng không thể nói là quá kinh ngạc, tuy rằng Diệp Thiên chưa từng đưa người phụ nữ nào khác về đây, nhưng Lâm Hiểu Quân này lại không phải là người phụ nữ nào khác, hơn nữa đây là nhà của hân, hân muốn dẫn ai về qua đêm, cô cũng chẳng có quyền gì mà can thiệp.

Chỉ có điều, đi Văn nói, tối hôm qua bọn họ trở về, vừa nghĩ đến cảnh hân và Lâm Hiểu Quân cùng nhau triền miên trên chiếc giường mình từng ngủ, cô vẫn cảm thấy cả người đều như bị gai đâm, từng chiếc gai nhọn đâm vào cô thật đau đớn. Sau này, rất có thể Lâm Hiểu Quân sẽ trở thành nữ chủ nhân của căn nhà này, như vậy cô sẽ sắm vai gì ở nơi này? Tình nhân? Người giúp việc? Thuộc hạ? Cho dù là loại nào cũng đủ khiến cô không thể chịu đựng nổi, cô không mong Diệp Thiên sẽ suy nghĩ cho tương lai của cô, thế nhưng hân đâu cần phải gấp gáp như vậy chứ?

Không thể cho cô một chút thời gian để dọn dẹp những thứ xấu hổ này, ngoài kia chỗ ở của hân còn nhiều như vậy, cần gì hân phải đưa Lâm Hiểu Quân đến đây? Nhường một bước, dù hân không đè nén nổi tâm tình vui vẻ, nóng lòng muốn bày tỏ tầm quan trọng của Lâm Hiểu Quân đối với hân, vậy có phải là cũng nên nói với cô một tiếng không? Cô sẽ rất thức thời mà dọn sạch sẽ ra ngoài. Nhưng không! Cô là một con

người, vậy mà những hành động của hắn lại khiến cô cảm thấy mình thật ti tiện, những cô gái trong Mị Thành còn có tôn nghiêm, danh dự hơn cả cô!

Trong phòng ăn vẫn truyền đến tiếng nói chuyện nho nhỏ, nghe không rõ lắm, Chu Lạc Khiết nắm chặt ly thủy tinh trong tay, hết sức nhắm mắt lại, cuối cùng vẫn không kiềm chế được, cô tức giận ném cái ly xuống đất, bầu không gian vang lên tiếng thủy tinh vỡ vụn, tiếng nói trong phòng ăn dường như cũng dừng lại trong tích tắc, Chu Lạc Khiết đi hai, ba bước đến trước mặt bọn họ.

Chu Lạc Khiết nhìn Diệp Thiên, ánh mắt lại chuyển đến trên người Lâm Hiểu Quân, hôm nay cô ta mặc một chiếc váy liền thân hoa, bên ngoài khoác áo mỏng dệt kim, tạo cảm giác tràn đầy sức sống, không, phải nói là rất có phong thái của Thiệu Nhiên Nhiên!

Diệp Thiên nhìn cô đi đến gần, lấy khăn lau lau miệng, nói: “Đã về rồi.” Dường như hắn không cảm thấy tình huống bây giờ có cái gì không ổn, càng quên đi vẻ lạnh lùng trên mặt Chu Lạc Khiết.

Lâm Hiểu Quân ngẩng đầu cười rất dịu dàng, cùng lúc đó trên khuôn mặt hiện lên một chút nghi hoặc hỏi Diệp Thiên: “Không lẽ chị Chu cũng ở đây sao?”

Chỉ vừa qua một buổi tối, Chu Lạc Khiết lại cảm nhận rõ ràng ánh mắt của cô gái trước mặt không còn như trước, cô ta gọi mình là chị Chu, trên mặt bày ra dáng vẻ ngây thơ, giống như cô em gái nhỏ nhà hàng xóm, nhưng nét hồn nhiên này có cảm giác không chân thực, thậm chí có một chút kì quái chẳng nói rõ được. Chu Lạc Khiết nhớ lại dáng vẻ kiên cường tối hôm qua của cô ta, ánh mắt trong suốt nhưng lạnh lùng, không giống với dáng vẻ hiện bây giờ chút nào.

Chu Lạc Khiết kiềm nén nỗi bất an trong lòng, bây giờ không phải là lúc để hỏi vấn đề này, có lẽ chỉ là mình suy nghĩ quá nhiều, hơn nữa, có lẽ là Diệp Thiên có sức lôi cuốn khiến người ta trong một đêm trở thành người khác, nói không chừng đây mới là tính cách thật của cô ấy, dù sao, nói đến cô gái này, cô ta cũng chỉ là một sinh viên mới hơn hai mươi tuổi, nếu như không phải tại em mình, cuộc sống của cô ta cũng có thể trải qua đơn giản. Chẳng qua là mình ghen ghét với vẻ đơn thuần của cô ta, giống như trước đây đã từng ghen ghét với người họ Thiệu kia. Bởi vì mình cũng muốn giống như một đóa hoa lan được người khác che chở trong lòng bàn tay, nhưng cuộc đời lại chưa bao giờ cho phép cô được ngây thơ như vậy.

Đối với vấn đề của Lâm Hiểu Quân, Diệp Thiên cũng chỉ ừ ọn một tiếng, khóe miệng có nét cười dịu dàng, nói: “No rồi à, còn muốn ăn chút gì khác không?”

“Không cần, buổi sáng em ăn không nhiều lắm.” Cô hỏi Chu Lạc Khiết: “Chị Chu này, chị ăn sáng chưa, có muốn cùng ăn không?”

“Không cần, tôi không đói.” Chu Lạc Khiết nhìn về phía Diệp Thiên, nói ngắn gọn dứt khoát: “Em có chuyện muốn nói với anh.”

Lâm Hiểu Quân cười cười: “Vậy đúng lúc cùng ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện đi!”

Diệp Thiên ở một bên cũng không phản đối, vẫn ngồi yên không định đứng lên, Chu Lạc Khiết nghĩ máu cả người mình đều dồn cả lên đầu, trong đầu ù ù, cô sợ mình không kiềm chế nổi, một giây sau sẽ hất bát nước canh lên người hắn ta, cô hít sâu, nhẫn nại nói: “Diệp Thiên, không phải cái gì em cũng có thể chịu đựng!”

Bầu không khí có hơi ngột ngạt, lần đầu tiên cô lại dùng ánh mắt quyết liệt như vậy nhìn Diệp Thiên, hai người cứ giằng co không ai chịu lùi bước.

Lâm Hiểu Quân nói: “Chị Chu là tại vì em sao?” Cô ta giả bộ đứng dậy: “Vậy em đi trước, mọi người cứ nói chuyện.”

Diệp Thiên giữ tay Lâm Hiểu Quân lại, giọng điệu vẫn dịu dàng cương chiều: “Không cần, em cứ ăn xong bữa sáng đi.”

Nếu có thể Chu Lạc Khiết thật sự muốn học cái kiểu khóc la om sòm như vậy, xông đến túm chặt lấy hắn, cào móng tay vào mặt hắn, thế nhưng lí trí nói với cô, trong tay hắn thì mình chẳng thể được lợi gì, sợ là còn chưa đụng tới hắn, thì bản thân đã chết trong tay hắn, nên biết rằng hắn đối với cô cũng chẳng phải là kẻ thương hương tiếc ngọc gì cho cam, trước đây không, bây giờ lại càng không. Hơn nữa, chuyện này sẽ

chỉ làm cho mình trở thành trò cười mà thôi, cô bắt lực phát hiện mình không có gì có thể không chế hấn, chẳng có thân phận, địa vị, cho nên ngày hôm nay mới phải chịu nỗi nhục như vậy!

Chu Lạc Khiết giận dữ thu hồi tầm mắt, nói: “Em ở bên ngoài chờ anh!”

Xoay người nói với Lâm Hiểu Quân: “Cô có thể gọi tôi là Chu Lạc Khiết, tôi vẫn chưa quen có một cô em gái!”

Chu Lạc Khiết thừa nhận, mặc kệ là Lâm Hiểu Quân đơn thuần hay gây thơ, trong giờ phút này, bản thân không thể kiềm nén nảy sinh cảm giác chán ghét cô ta, cho dù không thể hi vọng cô thật có thể coi cô ta như em gái của mình mà đối xử hay sao? Xin lỗi! Cô thật tình không làm được, tuy là cho tới bây giờ cô ta cũng chưa làm sai cái gì!

Chu Lạc Khiết trở lại phòng khách, lại đợi thêm mười phút Diệp Thiên mới đi ra, tuy rằng hơn mười phút không đủ để cho lửa giận trong lòng cô bay đi sạch sẽ, nhưng mà cũng đủ để cho đầu óc cô bình tĩnh trở lại.

Mắt Diệp Thiên nhìn thấy thủy tinh nát vụn trên nền nhà, sau đó ngồi xuống sofa, thông dong gác chân nhìn cô: “Nói chuyện gì? Nói chuyện gì thì cô có thể chịu đựng, chuyện gì thì cô không thể chịu đựng?”

Bởi vì muốn nói chuyện của Chu Nhất Minh, cho nên Chu Lạc Khiết không muốn để Lâm Hiểu Quân nghe thấy, thế nhưng coi tình hình này, Diệp Thiên cũng sẽ không cùng mình lên lầu nói chuyện, cho nên Chu Lạc Khiết muốn tốc chiến tốc thắng, đạt được kết quả trước khi Lâm Hiểu Quân đi ra, cô đi thẳng vào vấn đề, đơn giản nói tóm tắt mục đích của mình: “Hai chuyện, một là, em mong anh có thể đồng ý để Nhất Minh ra nước ngoài, hai là, em muốn dọn ra ngoài ở!”

“Ra nước ngoài? Nước nào?”

“Nước nào cũng được, không phải công ty của anh ở nước ngoài cũng cần người sao, đương nhiên nếu anh không muốn cho nó nhúng tay vào, thì cho nó đơn giản làm một du học sinh cũng được!”

Diệp Thiên cười khẩy: “Chuyện này là muốn xóa sạch sao! Còn cô, có muốn ra nước ngoài chung không? Uống được chút nước tây, nói không chừng đến lúc đó có thể nổi bật hấn! Không còn nhìn ra được bản chất nữa đấy!”

Chu Lạc Khiết không để ý tới lời nói châm biếm của hấn: “Nếu anh không phản đối, em không có ý kiến.”

“Tôi phản đối!”

“Nói rõ ràng, anh phản đối cái gì? Phản đối Nhất Minh ra nước ngoài, hay phản đối em và cậu ấy cùng đi?”

64. Chương 64: Anh Vẫn Chưa Muốn Cho Cô Cơ Hội Cao Bay Xa Chạy

“Vì sao phải đi vậy, là vì liên quan tới em?” Lâm Hiểu Quân từ phòng ăn trả lời Chu Lạc Khiết thay cho Diệp Thiên. Rất hiển nhiên là ban này cô ta đã nghe được cuộc nói chuyện giữa Chu Lạc Khiết và Diệp Thiên.

Chu Lạc Khiết không trả lời Lâm Hiểu Quân, chỉ quay lại nhìn cô ta một cái, vẫn hỏi Diệp Thiên: “Diệp Thiên, xin nói rõ cho tôi biết rốt cuộc là anh có ý gì?” Ngày hôm nay cô phải có một đáp án. Cô không muốn để chuyện này lại kéo dài hơn nữa, như vậy sẽ lại càng sinh ra nhiều rắc rối!

Ánh mắt hùng hổ đe dọa của cô làm cho Diệp Thiên thấy hơi tức giận, bởi vì tâm trạng của hấn lúc này cũng rất phức tạp, tối hôm qua khi mới nhìn thấy Lâm Hiểu Quân đã khiến cho hấn thấy khiếp sợ cũng không thua kém bất cứ một kẻ nào.

Vốn tưởng rằng Thiệu Nhiên Nhiên sẽ là nỗi tiếc nuối cả đời của hấn, thế nhưng đi một vòng, trời cao đã dùng một cách khác để bù đắp cho hấn, hỏi hấn làm sao không mừng rỡ như điên lên được đây! Tuy biết rõ đây không phải là cùng một người, nhưng hấn không có cách nào kháng cự lại khuôn mặt giống Thiệu

Nhiên Nhiên như đúc này, hấn muốn giống như trước đây, sẽ cho cô được hưởng sự nuông chiều tốt bậc, hấn gấp gáp muốn ở cùng cô, cùng cô nhớ lại đoạn thời gian quá khứ đó.

Và thực tế hấn cũng đã làm như vậy, hấn đưa Lâm Hiểu Quân về đây, tuyên bố với mọi người địa vị của cô, tầm quan trọng của cô. Thế nhưng, buổi tối, lúc hấn ôm Lâm Hiểu Quân vào phòng tắm sau khi đã hưởng thụ vui sướng tốt cùng khi hấn ở trên người Lâm Hiểu Quân, hấn nhìn thấy chiếc lược của Chu Lạc Khiết trong phòng tắm, không biết tại sao trong lòng lại đột nhiên có một loại tâm trạng phiền muộn và mất mát, nhớ tới lúc ở Mị Thành hấn dùng súng chĩa vào đầu cô, cô nhìn hấn bằng ánh mắt thật xót xa, nó giống như một chậu nước lạnh hắt lên đầu hấn, khiến hấn thấy những cảm xúc vui sướng và thỏa mãn mãnh liệt vừa nãy bỗng chốc nguội lạnh.

Nhớ tới việc đêm nay cô cũng sẽ quay về đây, tự nhiên hấn lại có một chút buồn cười, tự tay hấn có thể không chút do dự móc súng nhắm vào đầu cô, mà lại cảm thấy không yên vì mang một phụ nữ về đây qua đêm, hấn khó có thể giải thích chuyện này là vì sao! Đêm đã khuya, hấn là thời gian hấn nên ôm người vợ “bấy lâu lưu lạc” mà yên tâm ngủ ngon, nhưng hấn lại ngồi trong phòng nhỏ cho khách, hấn nghĩ là vì có lẽ những hạnh phúc và vui vẻ của đêm nay đến quá nhanh, cho nên lúc này mới ngồi trong gian phòng khách u ám, trong lòng lại có những buồn bã không thể nói ra lời.

Một chỗ nào đó không có cách nào chạm đến trong lòng ngực lại vẫn trống rỗng như cũ. Thậm chí còn hơn cả trước đây! Hấn không kiềm chế được mà nhớ tới Chu Lạc Khiết, hấn vẫn hiểu rõ cô, đa phần cô sẽ cần rằng và nhẫn nhịn, nhưng có một số việc cô sẽ không thể chịu đựng, tựa như việc đêm nay hấn đưa Lâm Hiểu Quân về đây qua đêm, tựa như việc sau đó đem phòng của nữ chủ nhân trở thành phòng cho Lâm Hiểu Quân! Nhưng mà, hấn không mong muốn Chu Lạc Khiết biến mất khỏi tầm mắt hấn, trong phòng Chu Lạc Khiết vẫn không có tiếng động, xem ra đêm nay cô sẽ không trở về, hấn thấy hơi bức bối ngồi trong phòng hút nửa bao thuốc lá, cho đến khi trời hừng sáng hấn mới trở về phòng ngủ.

Người trên giường đã ngủ say, lông mi thật dài cong cong lên, khuôn mặt không son phấn trắng nõn như trứng gà bóc, càng giống với khuôn mặt của người con gái trong trí nhớ, hấn không nén được tiếng thở dài, bảy năm, đã bảy năm rồi sao, hôm nay lại trở về trong lòng hấn.

Hấn lên giường nằm lại, ôm lấy cô, khẽ đặt nụ hôn lên đôi mắt đang nhắm lại của cô, hấn tự nói với bản thân tâm trạng của Chu Lạc Khiết không phải là thứ hấn nên quan tâm, người phụ nữ quý giá trong lòng lúc này đây mới là người hấn nên nâng niu trong tay. Còn về Chu Lạc Khiết, cô chỉ cần lại về ở đúng vị trí của cô, trách nhiệm của cô chính là trung thành, bao gồm cả việc bảo vệ người phụ nữ của hấn! Tất cả nên trở lại giống như lúc ban đầu.

Nhưng đối mặt với yêu cầu rời đi của Chu Lạc Khiết, hấn biết rõ bản thân hấn muốn cô ở lại, thế nhưng lại không có lí do nào đủ thuyết phục để từ chối cô, cho nên mãi một lúc hấn lại không biết phải trả lời vấn đề của cô như thế nào, bất kể là để một mình Chu Nhất Minh ra nước ngoài, hay là để cho hai chị em của cô cùng đi, tất cả đều là cơ hội cho Chu Lạc Khiết cao chạy xa bay, mà hấn vẫn chưa muốn cho cô bay khỏi lòng bàn tay của mình!

Lâm Hiểu Quân bước tới, nói: “Nếu như là vì em vậy thì không cần thiết, em thừa nhận, những việc làm trước đây của Chu Nhất Minh quả thật khiến cho em rất hận anh ta, nhưng nể mặt anh Diệp Thiên, em đã không so đo tính toán rồi, còn về chị...”

Cô ta cười cười có vẻ rộng rãi: “Em lại càng không đem những tội lỗi của em trai chị mà đặt lên người chị, cho nên, chuyện rời đi, không cần...không phải sao?”

Chu Lạc Khiết nói: “Cám ơn, lỗi lầm của Nhất Minh, tôi không có lời nào để nói, điều có thể làm cũng chỉ là nói xin lỗi với cô, nhưng nếu để cậu ta tiếp tục xuất hiện trước mắt cô, tôi nghĩ cô cũng sẽ chẳng vui vẻ gì, hơn nữa trong lòng Diệp tổng cũng không thoải mái đâu, cho nên đề nghị của tôi vẫn là, để cho cậu ấy ra nước ngoài kiểm điểm, cô nói có đúng không?”

Lâm Hiểu Quân ngồi xuống bên cạnh Diệp Thiên, kéo tay hấn, dựa sát vào người hấn, lại hỏi Diệp Thiên: “Có không, anh có vì chuyện này mà không thoải mái không?” Thấy Diệp Thiên không trả lời, trên mặt Lâm Hiểu Quân nở một nụ cười, giọng điệu cũng có phần lạnh lùng: “Sao anh không trả lời? Lẽ nào anh thật sự quan tâm?”

Diệp Thiên nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của cô: “Có thì sao.”

“Được thôi, nếu như vậy, vậy anh để các người chị Chu ở lại đây, anh nghĩ xem cái nhà này lớn như vậy, nhưng mà lại trống không, lúc không có anh ở đây thì còn có chị Chu ở cùng em!”

Diệp Thiên ngắt đầu nói với Chu Lạc Khiết: “Cứ như vậy đi, cô và Nhất Minh cũng không cần phải đi!”

Nói xong, hắn đứng lên kéo Lâm Hiểu Quân chuẩn bị lên lầu, Chu Lạc Khiết đứng nguyên một chỗ, lúc hai người đi ngang qua cô, cô nắm lấy một tay của Lâm Hiểu Quân, Diệp Thiên không vui nhìn cô!

Chu Lạc Khiết nói: “Tôi muốn nói riêng với cô mấy câu.”

Diệp Thiên lưỡng lự nhíu nhíu mày, Chu Lạc Khiết cười khẩy: “Yên tâm, tôi không dám cũng sẽ không làm gì cô ấy!”

Lâm Hiểu Quân nói với Diệp Thiên: “Không có gì, anh lên trước đi.”

Đợi cho bóng dáng của Diệp Thiên biến mất ở đầu cầu thang, Lâm Hiểu Quân hỏi: “Chị Chu muốn nói với tôi cái gì?”

“Cô muốn làm gì?”

“Có ý gì?”

“Tự cho là thông minh!” Sáng sớm nay, Trần Kiến Trung nói không sai, người phụ nữ này vẫn không định từ bỏ ý đồ!

Chút ý cười còn sót lại trên mặt Lâm Hiểu Quân cũng nhạt đi, trở lại đáng vẻ lạnh lùng, ánh mắt lóe lên tia hận thù, nếu muốn nói toạc ra, vậy cô cũng không cần phải diễn nữa, cô nói: “Cô đã hỏi, tôi cũng không ngại nói với cô, con người của tôi không có gì, nhưng nếu ai thiếu nợ tôi, tôi nhất định phải đòi lại tới cùng.

Cô biết không, tôi vốn đã có thể yên ổn mà sống đến hết đời, sau này có thể không giàu có gì, nhưng tôi cũng sẽ có một người chồng có xuất thân trong sạch, tạo dựng một gia đình bình thường, có một đứa con đáng yêu, trải qua một cuộc sống hạnh phúc, nhưng mà...”

Cô cất cao giọng, nổi căm hận trong mắt càng rõ ràng hơn, giận dữ nói: “Chu Nhất Minh là đồ cầm thú, tất cả mọi thứ của tôi đều bị anh ta phá hủy! Tương lai của tôi, cuộc đời của tôi đều bị anh ta làm hỏng!

Chẳng qua tôi chỉ đi lầm đường một chút mà thôi, nếu như không có anh ta, tôi đã có thể sửa sai, là anh ta không chịu buông tha cho tôi, anh ta kéo tôi xuống địa ngục, dựa vào cái gì mà anh ta dám thay đổi cuộc đời của tôi?

Tôi không phải là một người không biết nói đạo lý, nhưng mà những việc anh ta đã làm thì rồi có lúc bản thân anh ta sẽ phải trả giá, không phải sao? Cô là chị của anh ta, cô yêu thương anh ta, bảo vệ anh ta, nhưng tôi không có ai yêu thương, chẳng lẽ không cho tôi vì bản thân mà tự đòi lấy công bằng cho mình sao?”

65. Chương 65: Đừng Tưởng Rằng Cái Gì Anh Cũng Làm Được

Chu Lạc Khiết biết rõ cho dù lúc này bản thân có nói gì đi nữa cũng chẳng ăn thua, người phụ nữ trước mặt đây rõ ràng đã khắc sâu thù hận vào trong lòng rồi, cô quay trở về phòng, thật đau đầu, cô nên suy nghĩ xem bước tiếp theo đi như thế nào, thái độ của Diệp Thiên khiến cô không thể chấp nhận.

Cả đêm hôm qua không ngủ, nên lúc này đầu càng nhức hơn, cô xốc chăn lên giường nằm, nếu nói, khoảnh khắc ban sáng khi trở về đây trông thấy Lâm Hiểu Quân, trong đầu cô nảy ra suy nghĩ dọn khỏi nơi này, thì bây giờ cô tạm gác lại suy nghĩ này, ít nhất là tạm thời không nghĩ đến, chỉ ít khi ở đây cô có thể nắm rõ nhất cử nhất động của Lâm Hiểu Quân.

Thật ra, lòng dạ của Lâm Hiểu Quân ở trước mặt cô cũng chỉ là múa rìu qua mắt thợ mà thôi. Nhưng phía sau Lâm Hiểu Quân lại là Diệp Thiên, cho nên mọi thứ đều không thể coi thường, cô nghĩ người phụ nữ như

vậy thật đáng thương, được hay mất, tất cả đều phải dựa vào tình yêu của người đàn ông! Giống như cô có một ngàn cách có thể dùng để đối phó với Lâm Hiểu Quân, nhưng như vậy thì sao! Có Diệp Thiên ra mặt giúp Lâm Hiểu Quân, bản thân cô dù dốc hết cách cũng chỉ có thất bại thảm hại!

Cơm trưa cô cũng không xuống ăn, Trần Kiến Trung gọi điện cho cô, nghe Chu Nhất Minh vẫn ở trong phòng không đi ra ngoài, cô mới thoáng yên tâm được phần nào. Cuối cùng, Trần Kiến Trung ở đầu bên kia điện thoại hỏi: “Lạc Khiết, cô và Diệp tổng nói chuyện thế nào rồi?”

Thấy cô im lặng, Trần Kiến Trung bất giác cảm thấy lo lắng, cẩn thận hỏi: “Diệp tổng, anh ấy làm khó dễ cô sao?”

Chu Lạc Khiết thở dài nói: “Anh ta không gây khó dễ tôi, cũng có người khiến anh ta gây khó dễ cho tôi. Nhưng mà thủ đoạn nào của anh ta mà tôi chưa từng lĩnh giáo qua!”

Trần Kiến Trung nói: “Lạc Khiết, tôi nói năng vụng về, cũng không biết nói gì, nhưng mà nếu như tôi có thể làm gì, cô cứ nói ra, tôi có chết cũng không từ chối!”

“Cám ơn anh, Kiến Trung, nhưng đừng nói chữ ‘chết’ này, chúng ta đều phải sống thật tốt!”

Cúp điện thoại rồi, cô vẫn nằm trên giường, màn đêm bên ngoài dần trở nên mờ lung, dì Văn đi lên gọi cô xuống ăn cơm chiều, cô xoa đầu, nói: “Thôi, con không muốn ăn.”

Có lẽ dì Văn muốn khuyên cô, nhưng thấy cô mệt mỏi từ từ nhắm hai mắt lại, lời muốn nói ra lại thôi, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại đi ra. Chốc lát sau thì dì Văn lại quay lại, nhưng mà lần này trong tay còn bưng theo một mâm cơm, chưa đợi Chu Lạc Khiết nói, dì Văn đã giành nói trước: “Là ông chủ bảo tôi bưng lên, cả ngày nay cô không ăn gì, tôi thấy cậu ấy cũng không nở lòng nào!”

Trong lòng Chu Lạc Khiết nở nụ cười bất đắc dĩ, cô biết là dì Văn muốn dùng lời này để cho cô thấy thoải mái hơn, cô cũng không muốn phụ ý tốt của dì. Tuy rằng, dì Văn chỉ là một người giúp việc, nhưng mà từ khi cô ở tại nhà họ Diệp đã đối xử với cô vô cùng tốt, cho nên cô cũng coi dì Văn như là người thân của mình, cô nói: “Cám ơn dì, dì để đó đi rồi con ăn.”

Dì Văn thấy cô cười, cũng thấy yên tâm hơn, trước khi ra ngoài, dì nói: “Cho dù thế nào, vẫn phải ăn cơm, chuyện khác từ từ hẵng tính.”

Chờ dì Văn đóng cửa lại, nụ cười của Chu Lạc Khiết cũng tắt ngấm, ngay cả dì Văn cũng nghĩ cô nên có dự định khác!

Có thể là vì trong lòng có một chút phiền muộn, cho nên buổi tối cô ngủ không ngon, tỉnh lại vài lần, cho tới ba giờ cô đã mở hâu hấu mắt thức tới tận sáng, đợi tới hơn tám giờ, cô mới trở mình đứng dậy từ trên giường rồi thay đồ, bước nhanh đến phòng của Diệp Thiên, đẩy mạnh cửa phòng của hắn.

Chăn đệm trên giường bừa bộn, nhưng không thấy Lâm Hiểu Quân ở trong phòng, Diệp Thiên đang thay quần áo, thoáng dừng lại một chút. Chu Lạc Khiết đi thẳng tới trước mặt hắn, hỏi: “Tại sao? Không phải anh không biết trong lòng cô ta muốn gì!”

Cô không tin với khả năng của hắn lại không nhìn ra Lâm Hiểu Quân rắp tâm muốn ngăn cản Chu Nhất Minh ra nước ngoài! Dù là người đàn ông như thế nào thì cũng đều có thể bị tình yêu che mắt, nhưng không bao gồm Diệp Thiên.

Diệp Thiên thay đồ xong mới nói: “Vậy thì sao, tôi muốn dung túng cô ấy, ở chỗ của tôi thì cô ấy có quyền này!”

“Nói cách khác là anh ngầm đồng ý cho cô ta, sau này cô ta có thể trả thù tôi và Nhất Minh?”

“Hiểu Quân còn là một cô bé, những lời cô ấy nói lúc tức giận cũng không phải chuyện gì ghê gớm.” Không phải hắn không thấy được Chu Nhất Minh là bảo bối của Chu Lạc Khiết, giống như ai cũng không được đụng tới! Đương nhiên hắn cũng biết một chút tiểu xảo nhỏ nhỏ đó của Lâm Hiểu Quân, nhưng hắn thấy, cho dù là có trả thù đi nữa cũng chỉ là một chút chuyện âm ỉ, tất cả đều trong lòng bàn tay của hắn, nhưng cho đến khi Chu Nhất Minh chết trước mặt hắn, Diệp Thiên mới biết mình không phải là thần thánh, không phải mọi chuyện hắn đều có thể không chế! Nhưng chỉ một suy nghĩ sai lầm, đã tạo thành một thảm kịch không có cách nào cứu vãn lại được!

Chu Lạc Khiết gật đầu: “Được! Tôi nói với anh Diệp Thiên, ở đây cô ta có quyền này! Mà anh sau khi tôi ở đây thì không có bất cứ quyền gì, đừng tưởng rằng cái gì anh cũng làm được, cũng đừng cho là tôi không còn đường nào để đi, chỉ có thể ở chỗ này chịu đựng anh hết lần này đến lần khác làm nhục tôi!” Nhưng bởi vì yêu, cho nên không đành lòng, cho nên không thể! Cô không muốn sau này phải là kẻ địch của hắn, nhưng mà bây giờ nếu như hắn thật sự không để tâm những lời cô nói, thì cô sẽ cân nhắc đến lời nói của Long Tại Nham.

Diệp Thiên nghe ra ý trong lời nói của Chu Lạc Khiết, hắn nắm lấy tay của cô, gân xanh hẳn rõ lên mu bàn tay: “Cô dám uy hiếp tôi!”

“Lời này với anh mà là uy hiếp sao?”

“Cô thật sự cho rằng Long Tại Nham có thể trở thành chỗ dựa vững chắc cho cô sao? Cô dám đi tìm hắn thử xem! Tôi sẽ cho cô lập tức nhìn thấy xác của Chu Nhất Minh!”

“Diệp Thiên, anh đừng ép tôi! Nếu Nhất Minh có chuyện, cái gì tôi cũng có thể bắt chấp!”

Hắn cười khinh miệt: “Nếu như cô đã gặp Long Tại Nham, tôi nghĩ tôi thật sự không thể bảo đảm em trai yêu quý của cô không xảy ra chuyện gì đâu!”

Chu Lạc Khiết bình tĩnh nhìn hắn, trong mắt cô lại xuất hiện loại thần thái này, đau khổ, xót xa, thậm chí là còn có một chút thương xót, loại cảm giác mà Diệp Thiên thấy trong mắt cô, vừa có chút quyết tâm lại có chút nóng nảy quen thuộc, Chu Lạc Khiết lại gần hắn, môi gần như dán bên tai hắn nói: “Diệp Thiên! Cho dù tình yêu của tôi trong mắt anh không đáng một đồng, nhưng mà tôi vẫn muốn nói với anh, mấy năm nay tôi là dùng cả cái mạng này để yêu anh! Tin tôi đi, trên đời này không có một người phụ nữ nào yêu anh hơn tôi, nhưng mà hết rồi! Từ giờ phút này đã bắt đầu chấm dứt!”

Chu Lạc Khiết nói rất nhẹ nhàng, gần như là thì thầm, thế nhưng từng chữ từng chữ nặng nề gõ vào ngực Diệp Thiên, cô thương hắn, điều này hắn đã biết từ lâu, nhưng nghe chính miệng cô thốt ra, lại khiến cho hắn có một cảm giác khác lạ, nhất là sau câu chấm hết kia của cô khiến cho hắn cảm thấy hoảng hốt!

Trong lúc giật mình thì tay hắn hơi buông lỏng, cuối cùng Chu Lạc Khiết cười với hắn rồi đi ra khỏi phòng, ngoài hành lang đứng phải Lâm Hiểu Quân, cô ta đang cầm một bó hoa hồng, trên những cánh hoa trắng muốt mềm mại vẫn còn đọng lại những giọt sương sớm, thấy tầm mắt Chu Lạc Khiết dừng lại trên những đóa hồng trắng trong tay, Lâm Hiểu Quân dừng lại, trong nụ cười còn có vẻ muốn khiêu khích: “Đẹp không? Những bông hồng trong vườn nở rất đẹp, dì Văn nói chị rất thích hoa hồng, những bông hoa này đều là loại chị thích! Cho nên tôi giúp chị hái một ít, có muốn tôi mang đến phòng cho chị không?”

“Không cần, nếu cô thích thì giữ cho mình đi!”

“Tôi không thích, cho nên lúc này đã cho người làm xới cả vườn hoa hồng lên rồi, tôi muốn trồng loại khác! Đây chính là bó cuối cùng đây, của chị, cầm lấy đi, hay là muốn tôi đưa đến phòng của chị...”

Chu Lạc Khiết vươn tay, đầu ngón tay vừa chạm được vào cánh hoa, cả bó hoa hồng từ trên tay Lâm Hiểu Quân rơi lả tả xuống mặt sàn, cô lấy tay bứt ra: “Cô coi, thế giới này chính là như vậy, cô thích cái gì thì đều không giữ được!”

Chu Lạc Khiết rất bình tĩnh nhìn cô ta thật lâu: “Tôi vẫn cho rằng phụ nữ càng đẹp thì càng dễ làm ra nhiều chuyện điên rồ, bởi vì bọn họ luôn tự cho mình là đúng, Diệp Thiên nói đúng, chẳng qua cô chỉ là một cô bé!” Nói xong cô cũng quay người đi mất.

Nhìn bóng dáng Chu Lạc Khiết rời đi, Lâm Hiểu Quân nhắc chân tức tối giẫm nát những cánh hoa hồng trên sàn, cái này chỉ là mở đầu thôi!

66. Chương 66: Đừng Để Chỗ Cho Tôi Hối Hận

Giang Thiều Thành từ trong phòng tắm đi ra, vừa lau tóc vừa đi vào phòng ngủ, trước mắt là Mộc Cận, cô nửa nằm nửa ngồi trên giường, đang nghiêng đầu quan sát anh. Giang Thiều Thành đi qua, ngồi xuống mép giường vòng cánh tay ôm lấy cô, cười nói: “Nhìn anh như vậy làm gì!”

Mộc Cận cười hi hi, vươn tay ra vuốt ve khuôn mặt anh: “Thấy anh thật là đẹp trai!”

Giang Thiều Thành nghe xong thì nhú mày, tiện tay cầm lấy quyển sách đặt bên cạnh cô lên: “Đẹp trai? Gần đây em xem tiểu thuyết nhiều quá rồi!” Đàn ông hơn ba mươi mà lại bị một cô bé dùng từ này để hình dung, đúng là nổi da gà!

Mộc Cận vẫn còn cười, cô tỏ vẻ không tin, nói: “Kỳ lạ! Sao trước đây em lại nghĩ anh là người lạnh lùng nhỉ, thật ra anh đâu có như vậy, mà là người đàn ông rất dịu dàng rất tốt.”

“Vậy em thích ai hơn.”

Mộc Cận còn nghiêm túc ngồi thẳng dậy, hai tay ôm lấy cổ anh, kề trán vào trán anh, nói nhỏ: “Thiếu Thành, hứa với em, sau này chỉ cho phép dịu dàng với một mình em thôi!”

“Ừ.”

“Chỉ cho phép yêu một mình em thôi!”

“Ừ.”

“Vĩnh viễn không được đổi ý.”

“Ừ.”

Cô nở một nụ cười thỏa mãn, đôi mắt cong lên như hình mặt trăng, trong trẻo khiến cho người khác như lún vào đầm sâu, đôi môi mềm mại như cánh hoa chủ động dán lên môi anh, ánh mắt Giang Thiều Thành trầm xuống, thừa thế đặt cô xuống giường, một nụ hôn thật sâu, trong không khí dần dần lan tràn hương vị tình ái, Mộc Cận cảm thấy nhiệt độ cơ thể của hai người đều đột ngột cao lên, nóng như lửa, cách một lớp áo ngủ mỏng từ cơ thể mình lây sang cả cho đối phương, còn trái tim thì đang đập thành thịch không yên, gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực của cô.

Anh hôn đôi môi của cô rồi xuống đến cằm, đến cổ, cứ hôn mãi xuống, hai tay Mộc Cận níu chặt lấy lưng áo anh, có hơi căng thẳng, và hơn nữa là cô đang mong đợi.

Dù là từ đáy lòng cô đã tự nhắc nhở bản thân đừng nên để xảy ra chuyện gì, nhưng người phụ nữ xuất hiện đêm hôm đó vẫn khiến cô thường xuyên cảm thấy không yên lòng, cho nên trong mắt cô ấy, chỉ có khi cơ thể của cả hai hoàn toàn thuộc về nhau, thì cô mới cảm nhận được hạnh phúc của những ngày say này, nó mới không thể phai nhạt.

Nhưng mà, khi Giang Thiều Thành tháo đai áo ngủ của cô, anh bỗng nhiên dừng lại, chỉ nắm sắp trước ngực cô, hít thở hổn hển nặng nề, chuyện như thế này đã không phải là lần đầu tiên. Mỗi lần tới thời điểm này, anh đều kiểm chế bản thân không tiếp tục nữa, giống như bây giờ, cô cảm nhận rõ ràng những thôi thúc và dục vọng trong cơ thể anh, nhưng anh lại cố hết sức đè nén chúng lại.

Bàn tay của Mộc Cận lần vào trong áo ngủ của anh, dán sát vào phần lưng trơn mượt của anh, còn chưa chạm tới thì đã bị anh bắt lấy kéo lên: “Đừng, đừng cử động.” Giọng nói của anh vẫn còn chưa mất đi mùi vị hưng phấn, trầm đục mà khàn khàn.

Mộc Cận đỏ mặt, cắn môi, mãi lâu sau mới mở miệng: “Tại sao? Em...Em bằng lòng...”

“Anh biết.” Anh hôn lên hai bên má của cô rồi từ trên người cô đứng lên, rồi lại bước vào trong phòng tắm.

Chờ khi anh lại trở ra rồi chui vào chăn nằm xuống giường, Mộc Cận cảm thấy trên người anh mang đến một hương vị mát mẻ, chắc là anh lại chạy đi tắm nước lạnh. Mặc dù là hơi khó mở miệng, nhưng mà cô nghĩ là vẫn nên nói với anh chuyện này.

“Thiếu Thành, chúng ta sống cùng nhau đã hai tháng hai mươi ngày rồi.” Anh là một người đàn ông sinh lý đều bình thường, nhưng cùng nằm chung trên một chiếc giường với cô đã hơn tám mươi buổi tối rồi, trong tám mươi đêm này bọn họ đều ôm nhau rất thân mật, hôn nhau rất nồng nhiệt, thậm chí còn tìm kiếm trên thân thể của nhau, nhưng mà nhất định là không đi đến bước cuối cùng, dù cô là một cô gái không hiểu gì, nhưng mà cô cũng hiểu đàn ông có nhu cầu của họ, cũng hiểu là trong khoảng thời gian dài từ đó đến nay như vậy mà chỉ đơn thuần đắp chăn nói chuyện phiếm là một chuyện chẳng bình thường.

“Ừ.” Giang Thiếu Thành thản nhiên đáp một tiếng.

“Nhưng ...” Mộc Cận không biết nên nói vòng vo làm sao, nên chẳng nghĩ gì thẳng thắn hỏi: “Nhưng sao anh không chạm vào em, là do em không có đủ sức hấp dẫn sao?” Điều này giải thích tại sao mà mỗi lần anh đều cần dùng nước lạnh xối lên người để dập tắt dục vọng mà cô dấy lên.

Giang Thiếu Thành trầm mặc mấy giây rồi hôn lên mấy ngón tay của cô, nói: “Mộc Cận, em còn chưa hiểu rõ anh, anh sợ đến sau này khi em biết anh là loại người gì thì em sẽ hối hận.” Tất cả mọi chuyện lúc này anh đều giấu cô, điều này với cô mà nói thì rất không công bằng.

Mộc Cận dựa sát vào lồng ngực của anh, nghe tiếng tim anh đập nhịp nhàng, hơi rầu rầu nói: “Vậy anh đừng cho em có cơ hội lùi bước đi, còn nữa, em đã nói là mãi mãi không hối hận, cho dù anh là người như thế nào, anh đều là Thiếu Thành của em.”

Giang Thiếu Thành chỉ lặng lẽ xoa bàn tay cô, có thể cô nói đúng, trong tiềm thức, anh vẫn muốn chừa một đường lui cho cô.

“Thiếu Thành, chúng ta sẽ không xa nhau đúng không?” Tại sao cô cứ cảm thấy không yên tâm, dường như hạnh phúc bây giờ bất cứ lúc nào cũng có thể bay khỏi tầm tay cô, cô sợ cảm giác này, nhất là những khi anh không nói gì.

Cô nghĩ chắc là anh có rất nhiều tâm sự, cô biết thế giới của anh rất phức tạp, cô cũng không mong mình chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã có thể chiếm lấy từng góc ngách trong tâm hồn anh, nhưng mà thỉnh thoảng trong lời nói của anh sẽ khiến cô nghĩ tới những việc xấu sắp xảy ra, cô rất ghét những ý nghĩ như vậy cứ chực nảy ra trong đầu.

“Ừ, không rời xa nhau.” Giang Thiếu Thành ôm chặt cô vào lòng: “Được rồi, ngủ đi, anh bảo đảm mãi mãi ở lại bên cạnh em.”

Mộc Cận cong người nằm gọn trong lòng anh, tuy rằng trong lòng vẫn còn hơi vướng mắc nhưng cơn buồn ngủ kéo tới đã tạm thời cuốn đi những không yên trong lòng cô, khi nhắm mắt lại cô tự nói với chính mình đừng lo nghĩ vớ vẩn nữa, ít ra bây giờ anh vẫn đang ngủ cạnh bên cô.

Ngày hôm sau, Giang Thiếu Thành thức dậy rất sớm, Mộc Cận mở đôi mắt nhap nhem của mình ra thì thấy anh đã mặc quần áo đầu vào đó gọn gàng rồi.

Cô cảm di động đưa lên trước mắt, mới hơn năm giờ, bên ngoài trời vẫn còn chưa sáng, cô nói: “Thiếu Thành, sớm vậy mà anh đã đi ra ngoài rồi?” Cô đang muốn ngồi dậy.

Giang Thiếu Thành ngăn cô lại: “Em cứ ngủ tiếp đi, nhớ phải ăn sáng.” Anh cúi người hôn lên trán của cô rồi bước ra ngoài.

Ban ngày, lúc Giang Thiếu Thành không có nhà, hoạt động của Mộc Cận cũng rất đơn giản, sáng sớm ngủ thẳng cho tới bữa trưa mới rời giường, sau đó thì tự chuẩn bị đồ ăn cho mình, buổi chiều thì lên mạng một chút, thử xem anh có mang sách về cho cô không, buổi tối thì chuẩn bị một bữa cơm thật ngon chờ anh trở về, đối với cô, lúc anh trở về một ngày của cô mới thật sự bắt đầu, cô sẽ đem chuyện của suốt cả ngày hôm đó lủi lủi kể với anh trên bàn cơm.

Thông thường anh sẽ lắng nghe rồi mỉm cười, hoặc là sẽ nhìn cô với ánh mắt cưng chiều. Sau bữa cơm tối, cô sẽ ngồi mãi ở trong lòng anh, cho đến khi anh thúc dục cô phải đứng lên. Nhưng mà hôm nay, đã quá giờ cơm tối thường ngày từ lâu mà anh còn chưa quay về, bình thường cho dù buổi tối nếu có chuyện gì, cũng sẽ trở về dùng cơm tối với cô, sau đó mới lại đi, nếu thật không về được, ít nhất anh cũng sẽ gọi điện thoại bảo cô đi ngủ sớm một chút.

Bởi vì sợ gây bất tiện cho anh, cho nên cô rất ít khi chủ động gọi điện thoại cho anh, nhưng mà đợi đến mãi gần mười hai giờ mà anh vẫn không có một chút tin tức gì, rốt cục Mộc Cận cũng không nhịn được mà gọi điện thoại cho anh, chuông reo thật lâu, không có ai nghe máy, cách một lúc lại gọi lại, vẫn như vậy.

Điều này làm cho trái tim Mộc Cận như muốn treo ngược, rõ ràng biết cô sẽ lo lắng, cho nên điện thoại của anh lúc nào cũng đem theo bên người, bây giờ cũng không biết bên anh đang xảy ra chuyện gì, mà lại không thể nghe điện thoại!

Trước mắt hiện lên những hình ảnh đầm máu, đạn bắn khắp nơi, trên đất toàn là xác người, còn có máu chảy thành dòng khắp nơi, cô không dám nghĩ nữa, khó khăn nuốt nuốt nước bọt, cô hít sâu cho tỉnh táo lại rồi gọi điện cho Long Tại Nham.

67. Chương 67: Cô Biết Điều Đó Không Thể Đạt Được

“Em đừng gấp, Thiếu Thành đang ở chỗ anh.” Long Tại Nham đưa điện thoại trong tay cho Giang Thiếu Thành.

“Đêm nay anh có chút việc phải giải quyết nên sẽ ở lại đây, em ngủ sớm đi đừng chờ anh... Có thể anh để quên điện thoại trong xe...Ừ, anh sẽ cẩn thận.” Trái tim cả đêm như bị treo ngược của Mộc Cận khi nghe được giọng nói của Giang Thiếu Thành cuối cùng cũng nhẹ nhõm, có điều ngồi trong căn phòng vắng lặng, trái tim cũng trống rỗng theo, cô nghĩ càng ngày mình càng trở nên tham tham và ích kỷ.

Cô bây giờ chỉ mong sao anh sẽ vứt bỏ tất cả, đưa cô đi đến một nơi xa lạ bắt đầu cuộc sống mới. Không chỉ một lần cô đã tưởng tượng những cảnh như vậy, một nơi nhỏ bé có phong cảnh như tranh, cô, Thiếu Thành, cha và Long Tại Nham bốn người sẽ vui vẻ mà sống một cuộc sống bình thường, bọn họ có thể giống như những gia đình bình thường, buôn bán gì đó nho nhỏ, đời sống không cần quá giàu có, chỉ cần có thể đủ tiền chi tiêu hàng ngày.

Cô và Thiếu Thành sẽ có một hoặc hai đứa con trai, anh Tại Nham cũng sẽ cưới vợ sinh con, cha cũng sẽ như những ông lão bình thường vui vầy với con cháu, an hưởng tuổi già. Không có máu chảy, không có truy sát, không còn nơm nớp lo sợ tính mạng khó bảo toàn. Nhưng mà Mộc Cận biết chuyện này dường như là chuyện không thể đạt được, cho dù là Giang Thiếu Thành, hay Long Tại Nham, hay là cha của cô, bọn họ cũng đều không thể dừng bước trên con đường này, đã đi cho tới ngày hôm nay, bọn họ đã không còn có quyền chọn lựa, chỉ phải đi mãi, một ngày chưa chết thì còn một ngày chưa kết thúc.

Hiều được điều này có đôi khi sẽ làm cô sinh ra những cảm giác vô cùng tê lương, cô không dám nghĩ đến sau này, không dám nghĩ đến kết quả, bởi vì kết cục của bọn họ có những việc không thể nào đoán trước được khác với những người bình thường, kết quả xấu nhất là chết, cô không thể nào tưởng tượng được nếu có một ngày những người rất thân thuộc bên cạnh cô đột ngột mất đi, cô sẽ phải đối mặt như thế nào!

Sau này Mộc Cận nghĩ lại những linh tính của cô trước đó, rõ ràng đã cảm giác thấy tương lai không lâu nữa sẽ có một lúc cô không thể chịu nổi những bất hạnh phụ xuống cho mình. Có điều cô không ngờ tới cách mà chuỗi bất hạnh này kéo đến với cô, trong nháy mắt, người cô yêu trong lúc đó lại có thể trở thành kẻ thù của cô!

Bên đây Giang Thiếu Thành gác điện thoại, bởi vì đau đớn, trên đầu mồ hôi lạnh tuôn ra giàn giụa. Đêm nay, cánh tay của anh bị đạn lạc bắn trúng, bác sĩ đang gấp đạn ra cho anh, sau khi băng lại vết thương thật tốt, bác sĩ truyền nước cho anh, vết thương như vậy đối với bọn họ chỉ bình thường như ăn cơm bữa, bác sĩ chỉ dặn dò hai câu trước khi rời khỏi.

Giang Thiếu Thành tựa vào đầu giường, nhìn vết thương được băng vải trắng của mình thì tự hỏi lát nữa khi trở về thì nên giấu vết thương này như thế nào đây, anh nói với Long Tại Nham: “Chuyện đêm nay đừng nói lộ ra trước mặt Mộc Cận.”

Long Tại Nham gật đầu: “Trong khoảng thời gian này, cậu cũng nên chú ý con bé một chút, đừng bao giờ để cho nó đi ra ngoài.” Anh hơi trầm ngâm lại nói: “Tôi thấy vẫn là nên để con bé qua chỗ tôi ở, chỗ của cậu đã không còn an toàn, hơn nữa Mộc Cận sớm muộn cũng sẽ biết chuyện của hai người, dứt khoát tìm một cơ hội nói thật đi!”

“Đợi qua một thời gian nữa hãy nói.”

Đợi tới khi truyền nước xong thì đã hơn nửa tiếng sau đó, Giang Thiếu Thành rút kim tiêm ra.

“Vẫn còn hai bình.” Long Tại Nham đang định gọi người thay bình truyền nước cho anh.

Giang Thiếu Thành khoát tay ngăn lại: “Không cần, vết thương nhỏ này không có vấn đề gì, tôi phải quay về, cô ấy rất nhát, không chừng tối nay sẽ lo quá mà không ngủ được.”

Long Tại Nham cũng lo cho Mộc Cận có một mình ở đó, gật đầu nói: “Vây đi, cậu cứ về trước, cẩn thận một chút, đừng để nhiễm trùng.”

Long Tại Nham dặn dò đàn em lái xe đưa anh trở về, lúc Giang Thiếu Thành về đến nhà quả nhiên Mộc Cận vẫn chưa ngủ, nghe thấy bên ngoài có tiếng mở cửa, cô lập tức từ trên giường ngồi dậy chạy lại mở cửa phòng ngủ.

Thấy anh bình yên vô sự, cô mới thật sự thở phào nhẹ nhõm, cười cười đón anh: “Mọi chuyện giải quyết xong rồi hả anh? Em còn tưởng đêm nay anh sẽ không về!”

Mộc Cận đi qua nắm lấy cánh tay anh, Giang Thiếu Thành tránh cánh tay không để chạm vào vết thương, xoa nhẹ tóc của cô: “Trẻ như vậy còn chưa ngủ.”

“Em đang ngủ, nhưng mà nghe thấy tiếng anh trở về nên mới dậy.”

Giang Thiếu Thành không vạch trần lời nói dối của cô, nếu như anh không gọi điện về, không chừng đêm nay cô có lẽ cũng sẽ thức đến sáng. Giang Thiếu Thành cầm áo ngủ đi thẳng vào phòng tắm, Mộc Cận nghĩ anh muốn đi tắm, nên không nghĩ nhiều nữa, vết thương nằm trên tay trái của anh, còn Mộc Cận hay gối đầu lên tay phải của anh ngủ theo thói quen. Cho nên, nếu như không phải tối ngày hôm sau Giang Thiếu Thành bỗng nhiên sốt cao, thì cho dù cô có ngủ bên cạnh anh, e là cô cũng không biết được chuyện anh bị thương.

Lần này là do Giang Thiếu Thành sơ ý, cho rằng vết thương không nghiêm trọng nên anh cũng không cẩn thận, nhưng dù sao cũng là vết thương do súng gây ra, thời tiết lại nóng, nên không ngờ cuối cùng lại nhiễm trùng. Buổi tối, Mộc Cận chạm vào anh thấy cả người anh nóng rực, còn tưởng là do tay mình quá lạnh, cô ôm lấy anh giống như thường ngày, còn nói giỡn: “Anh thật giống một cái bếp lò lớn quá, tiếc là bây giờ là mùa hè, nếu là mùa đông thì tốt rồi...”

Lúc đó Giang Thiếu Thành đã hơi mê mang, lại không muốn làm cho cô sợ, nên cố gắng để cô không nghe ra hơi thở ồ ồ của anh: “Ngủ đi.”

“Dạ.” Lúc bàn tay của Mộc Cận ôm lấy cánh tay anh, anh chưa kịp ngăn lại, thì đã rên lên một tiếng đau đớn, nghe thấy tiếng này, Mộc Cận nhảy cảm nhớ lại lần trước lúc anh bị thương cũng giống thế này. Lúc này cô mới giật mình, cảm thấy nhiệt độ cơ thể anh không bình thường, cô nhanh chóng đứng dậy mở đèn.

Dưới ánh đèn, trên trán anh rịn ra toàn mồ hôi, cô đưa tay ra rồi lại rút về: “Thiếu Thành, anh bị thương ở đâu!”

“Không sao, chỉ hơi khó chịu một chút, có thể là giao mùa nên bị cảm thôi.”

“Đừng gạt em!” Mộc Cận muốn khóc: “Mau nói cho em biết, ở đâu, nếu không nói, em cởi hết đồ của anh ra, sao lần nào anh cũng như vậy...”

Giang Thiếu Thành muốn sắc cười vì câu nói của cô, đằng hắng vài cái, mới cởi một nửa cái áo ngủ ra cho cô coi: “Em nhìn xem, có vết thương nhỏ thôi.”

Mộc Cận thấy vết thương trên cánh tay anh mới thở phào, vẫn còn tức giận: “Bị thương sao anh không nói, em ghét anh gạt em!” Cho dù là vết thương nhỏ nhưng mà sau nó cũng là những chuyện chém giết sống

chết. tay cô lại áp lên trán anh: “Thấy khó chịu hả, nóng hổi như vậy làm sao bây giờ, có muốn em gọi điện thoại cho anh Tại Nham cho bác sĩ tới...”

“Đừng em, em ra ngoài cầm hộp thuốc dưới bàn vào đây cho anh, chỗ đó có thuốc bác sĩ Mặc kê.”

Mộc Cận chạy nhanh đi thấy hộp thuốc, rót thêm một ly nước bưng vào, nhìn anh uống thuốc rồi nằm xuống, cô vẫn lo lắng hỏi: “Thật sự không cần gọi bác sĩ qua đây sao, nếu như càng nóng hơn thì phải làm sao...”

“Thật sự không có gì đâu, anh tự biết mà, em yên tâm ngủ đi.”

Giang Thiều Thành nhìn vẻ mặt vẫn còn đang vô cùng lo lắng của cô, giơ tay lên vuốt ve khuôn mặt cô, thật sự hận bản thân không thể chấm dứt cuộc sống đầy lo lắng sợ hãi của cô ngay lập tức.

Lẽ ra cô nên sống dưới ánh mặt trời, giống như những cô gái đồng trang lứa có được cuộc sống toàn những điều tốt đẹp, chứ không phải mỗi ngày đều trốn trốn tránh tránh, lo lắng cái này cái nọ, nhưng nếu như muốn cô phải trả giá bằng mạng của những người thân thương để đổi lấy cuộc sống như vậy.

Có lẽ cô nhất định không mong muốn, dù sao Mộc Thường Phong và Long Tại Nham đều là những người rất quan trọng trong lòng cô. Cho nên anh thật không biết đến một ngày nào đó, anh nên làm thế nào để đối diện với cô.

68. Chương 68: Tất Cả Điều Là Số Phận

Suốt buổi tối Mộc Cận không dám ngủ, cũng không dám tắt đèn, chỉ nằm bên cạnh anh, cách một lúc thì lại đưa tay thử nhiệt độ của anh, lại học theo trên tivi, lấy khăn mặt vắt nước lạnh đắp lên trán cho anh, cô nghĩ nếu sớm biết như vậy trước đây mình phải theo ngành y, ít ra cho dù người bên cạnh mình gặp vết thương gì thì cô cũng sẽ biết cách xử lý chúng như thế nào.

Trong lúc ngủ mơ màng, Giang Thiều Thành cảm thấy trên trán lúc lạnh lúc nóng, nhưng mà đến ba, bốn giờ sáng thì đã thấy cả người khỏe hơn. Anh hơi động dậy thì thấy Mộc Cận đang đang gối đầu ngủ mơ màng mở mắt ra: “Còn đau không anh?”

Muốn uống thuốc nữa...Anh có muốn uống nước không, em đi rót nước cho anh...” Cô gỡ chiếc khăn rồi sờ lên trán anh, nhiệt độ không còn cao nữa, cũng không biết là do khăn lạnh nên mới tạm thời hạ nhiệt hay đã hết sốt thật rồi.

“Không cần đâu, anh không có gì, chờ trời sáng là anh có thể đi gặp bác sĩ Mặc lần nữa để sát trùng lại vết thương, em nằm xuống ngủ thêm một giấc đi.”

“Môi của anh rất khô.”

Cô nhích đến gần liếm lên đôi môi khô nẻ của anh. Bởi vì ngủ không ngon giấc nên trông mắt cô thâm quầng, trên mặt cũng có vẻ mệt mỏi, nhưng mà lúc này, dưới ánh đèn Giang Thiều Thành lại cảm thấy khuôn mặt bị mái tóc dài của cô che khuất một nửa rất sống động, yêu kiều quyến rũ hơn bình thường, làm cho tim anh đập thành thịch.

Mộc Cận vốn chỉ ở trên môi anh vài giây, nhưng thấy anh khẽ ngẩng đầu, nên cô vừa cười vừa cúi xuống hôn lên môi anh.

Giang Thiều Thành dần dần cảm thấy chỉ một nụ hôn đơn giản như vậy là không đủ, lần lên váy ngủ bằng tơ trắng mịn giống như làn da của cô, nhưng chỉ như vậy thì anh vẫn cảm thấy bị ngăn trở, muốn cởi chiếc áo ngủ của cô ra, Mộc Cận phối hợp với động tác của anh, váy ngủ rộng rãi đã bị vứt ra nằm trên mặt đất từ lâu.

Tất cả khuy áo ngủ trên người anh đều bị cởi ra, để trần vòm ngực rộng lớn. Vết chai trong lòng bàn tay anh nhẹ nhẹ vuốt ve trên da thịt mịn màng của cô, Mộc Cận khẽ run, càng ôm chặt anh hơn nữa, cảm xúc lúc sáng tinh mơ đột nhiên mãnh liệt hơn, anh biết không thể lại tiếp thêm nữa, sợ rằng mình sẽ không còn

không chế được, anh khẽ cắn lên vai cô, động tác hơi dừng lại, anh hít thở hổn hển, muốn làm cho mình tỉnh táo lại. Chuyện đã từng trải qua nên lúc này Mộc Cận dễ nhận ra suy nghĩ của anh. Cô đã bất chấp, cũng cố gắng không rụt rè, nhưng trong mắt Mộc Cận, sự lùi bước của anh có ý nghĩa như sự chần chừ của anh trong mối quan hệ này vậy. Có lẽ cô muốn dùng cách thấp kém nhất để ràng buộc anh, để cho sau đó anh phải chịu trách nhiệm vì điều này, bất kể khi nào và ở đâu đều không thể dễ dàng rời bỏ cô.

Cho nên giờ phút này, cơ thể trần trụi đỏ hồng không chút do dự kề sát vào trong ngực của anh, miệng cô vừa cắn nhẹ vào cổ anh, tay cũng không để yên. Giang Thiếu Thành gầm nhẹ rên rỉ, các giác quan bị kích thích cuối cùng cũng chiến thắng lí trí, anh lại không còn cách nào kiềm chế bản thân nữa, ném bỏ mọi thứ ra khỏi đầu để mặc cho hai thân thể cùng quấn lấy nhau.

Mộc Cận cảm thấy cả cơ thể anh lại được đốt cháy, lần này còn truyền sang cả cô, nhiệt độ trên cơ thể cô cũng không thấp hơn anh, mồ hôi dung hòa lẫn nhau rơi trên da thịt, đập dính và ẩm ướt giống như nước biển.

Cô cảm nhận được cơn đau nhói mơ hồ chạy dọc theo dây thần kinh giữa những rung động mãnh liệt, cô cắn chặt đôi môi, nhưng nước mắt lại theo khóe mắt rơi xuống, bản thân cô cũng không biết những giọt nước mắt lúc này là vì đau đớn hay là bởi vì đã nếm trải được sự thỏa mãn của lòng mong muốn, hay lại là vì cảm động trong giờ phút giao hòa thân mật này.

Giang Thiếu Thành nằm trên người cô dùng môi dịu dàng hôn lên khuôn mặt cô, bản thân anh khi lần đầu tiên nhìn thấy cô là khi cô còn là một cô bé mười tám tuổi, thỉnh thoảng gặp anh đều chỉ dám dùng khóe mắt ngấm nhìn anh, khi đó anh đâu ngờ đến có một ngày cô gái mỏng manh này sẽ nằm dưới thân anh giải phóng trở thành một người phụ nữ. Anh chỉ có thể nói tất cả đều do số phận an bài, cuộc sống của cô và anh đã định trước là kiếp này gặp nhau, yêu nhau, rồi tổn thương lẫn nhau.

Giữa sự va chạm của dục vọng nguyên thủy, trong lòng anh tràn đầy tình cảm dịu dàng, cô giống như một gốc cây hoa hồng mềm mại, anh nghĩ thầm cả đời này anh đều sẽ bảo vệ cô ở nơi an toàn nhất, để cô mãi mãi không lụi tàn, mãi mãi không héo

rũ.

Dưới ánh đèn sáng rõ có thể thấy rõ ràng nét mặt của hai bên, cho dù có xấu hổ, Mộc Cận vẫn mở to hai mắt nhìn anh, cô sẽ nhớ mãi khoảnh khắc này anh vì cô mà không khống chế được, bày ra dáng vẻ điên cuồng đó.

Cô đưa tay đặt trên khuôn mặt mát mẻ mồ hôi của anh, hơi ngẩng đầu dùng môi hôn môi anh, hôn lên chiếc cằm lõm chồm râu của anh. Trong đôi mắt bị tình dục che khuất của anh cô mơ màng nhìn thấy chính mình cũng như vậy.

Lại một khắc không thể khống chế được, Mộc Cận nắm chặt lấy tay anh, trong một giây đó cô gần như cho rằng mình đã nắm chắc được vĩnh hằng. Hạnh phúc lúc này thật chân thực, nhưng những rộn ràng trong đáy lòng mãi mãi kéo dài còn hơn cả những vui sướng trên thân thể. Sau đó, Mộc Cận úp mặt vào giữa vai và cổ anh, hơi thở dần dần bình thường trở lại, nhưng trái tim vẫn như có con sóng cuộn trào mãnh liệt như cũ, buổi sáng nay sẽ suốt đời khắc sâu vào lòng cô, không cách nào, không bao giờ phai nhạt. Nhưng có lẽ vì những kỉ niệm này quá rõ ràng và sâu sắc, cho nên sau đó cô mới càng thêm hận anh hơn!

Ai cũng không muốn thức dậy, cô vẫn dựa sát vào lòng anh, nhẹ nhàng kéo cánh tay bị thương của anh qua nhìn. Trên daibằng có vết máu đã cũ, chắc là không làm rách miệng vết thương. Trên cổ tay của anh còn có dấu răng mà cô để lại khi tình cảm quá xúc động, ngón tay cô tỉ mỉ vuốt ve trên miệng vết thương.

Anh cười trêu chọc: “Vẫn ổn, ban nãy nếu như em nhiệt tình hơn chút nữa, đúng là anh sẽ chịu không nổi đâu.”

Cô cũng cười theo, càng dụi khuôn mặt vào ngực anh, sau đó lại ngủ thiếp đi, lúc mở mắt ra lần nữa thì bên ngoài trời đã sáng, cô nhìn di động, đã tám giờ rồi. Nhớ lại anh nói còn muốn để bác sĩ Mặc xử lý vết thương lần nữa, nên đẩy đẩy anh: “Thiếu Thành, dậy đi.”

Chuyện thân mật xảy ra mấy giờ trước khiến cho cô ngồi ở giữa ánh nắng sớm thấy hơi mắc cỡ, nhất là khi nhìn thấy đồng quần áo vứt lộn xộn trên mặt đất và gần như phân nửa chăn ga đều trượt xuống sàn, cô lại

chợt nghĩ tới những cảnh tượng lúc đó. Mộc Cận vội vàng đứng lên nhặt váy ngủ, nói: “Anh đi tắm trước đi, em dọn dẹp một chút.”

“Ừ.” Giang Thiệu Thành vuốt mái tóc dài của cô, cầm quần áo đi tắm, Mộc Cận nhớ đến vết thương trên cánh tay của anh, lại ném ga giường vừa nhặt lên xuống sàn, chạy tới: “Để em giúp anh.”

Trong phòng tắm, cô cẩn thận không cho nước chảy vào vết thương của anh, Mộc Cận phát hiện trên người anh có rất nhiều vết sẹo, mới có, cũ có, do súng, do dao, mỗi một vết đều đại diện cho mỗi lần tìm đường sống từ trong chỗ chết, cô rất không nỡ, bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn: “Lúc đó chắc là rất đau?”

Anh nói: “Thật ra không đau như em nghĩ đâu, cảm giác đau đớn của anh không nhạy bén bằng người thường.”

“Đó cũng là máu thịt của cơ thể mà! Sau này nhất định phải cẩn thận một chút, đừng để bị thương!” Cô cầm khăn tắm lau lên người anh: “Xong rồi, mặc quần áo rồi đi ra ngoài, đừng để cho vết thương dính nước nữa.”

“Em cũng tắm đi, anh lấy đồ cho em.”

Mộc Cận ở trong phòng tắm vội vàng rửa ráy, mặc quần áo rồi ra ngoài. Hình như Giang Thiệu Thành đang ở trong phòng bếp làm bữa sáng, cô cười cười nhìn bóng lưng của anh, vào phòng cầm khăn trải giường chuẩn bị đem đi giặt, đứng bên cạnh máy giặt, cô ngơ ngẩn nhìn vết máu trên ga trải giường, cô thật sự đã trở thành một người phụ nữ, còn là người phụ nữ của anh!

69. Chương 69: Em Và Cô Ta Ai Quan Trọng

Lúc Chu Lạc Khiết đi ra từ chỗ của Chu Nhất Minh, mắt mũi vẫn còn đỏ hồng sưng múp, có hơi nhếch nhếch. Trước khi đi, Trần Kiến Trung có nói với cô: “Lạc Khiết, chuyện này tốt nhất là nên nói trước với Diệp tổng một tiếng, tên kim Báo đó dù sao cũng là trợ thủ đắc lực của Thôi Trí Uyên! Nếu xử lý chậm trễ, e là Thôi Trí Uyên sẽ làm khó dễ!”

Chu Lạc Khiết gật đầu: “Tôi hiểu rồi, tôi sẽ nói lại với anh ta, xem có thể nhờ anh ta đứng ra nói chuyện với Thôi Trí Uyên không.”

Thời gian trước cô thấy Diệp Thiên và Thôi Trí Uyên rất mật thiết, cho nên để ứng phó với Thôi Trí Uyên sẽ lại mang nợ Diệp Thiên, chỉ là lại phải cạnh tranh Diệp Thiên, điều này làm cho cô rất khó chịu.

Trần Kiến Trung lại nói: “Lạc khiết, cũng đừng quá lo lắng, thoải mái một chút đi.”

Dưới ánh mặt trời đầu hạ, Chu Lạc Khiết nhìn người đàn ông ngốc nghếch ăn nói vụng về đang đứng trước mặt cô, cảm nhận được sự ấm áp thật lâu chưa từng có. Anh ấy không giống với Diệp Thiên và Long Tại Nham, anh đối xử với cô tốt một cách vô điều kiện, thậm chí còn cố gắng che giấu nó. Lúc này đây cô chủ động dang hai tay ôm lấy anh: “Anh cũng vậy, Kiến Trung, anh cũng như Nhất Minh, đều là người thân của tôi, người thân của tôi đã không còn nhiều nữa, cho nên mọi người phải sống thật tốt.” Nói xong cô buông tay ra, vẫy tay đi về phía xe.

Trần Kiến Trung Vuốt mặt, nhìn bóng lưng của cô nở nụ cười, có thể làm người thân cũng tốt, hẳn đã rất thỏa mãn, nên biết trong thế giới của bọn họ, tình thân và tình yêu đều đáng quý như nhau!

Trở lại Diệp gia, dì Văn nói với cô là sau khi Diệp Thiên đưa Lâm Hiểu Quân về thì đã ra ngoài, không biết là đã đi đâu rồi. Chu Lạc Khiết vừa bước lên cầu thang vừa dặn: “Nếu anh ấy trở về thì gọi con một tiếng.”

“Chắc là một lát nữa tiên sinh sẽ quay lại thôi, cậu ấy có nói sẽ trở về ăn cơm tối.” Dì Văn đem thông tin nghe được từ cuộc nói chuyện của Diệp Thiên và Lâm Hiểu Quân nói với Chu Lạc Khiết.

Chu Lạc Khiết quay về phòng, nhìn thấy cửa tủ quần áo bị mở toang, đồ đạc quần áo ở bên trong bị xáo trộn lung tung thì chợt nhíu mày. Cái hộp gỗ đáng lẽ đang nằm bên trong ngăn tủ quần áo bây giờ đang

nằm lẫn lộn dưới sàn, Chu Lạc Khiết ngồi xổm xuống run rẩy nhặt lấy bức ảnh đã bị xé thành những mảnh vụn, đó là ảnh chụp chung của cô và người nhà, Chu Nhất Minh trên mỗi tấm ảnh đều bị xé nát thành từng mảnh nhỏ, rơi vãi trên mặt đất, nằm lẫn trong những bức ảnh chụp gia đình.

Ngay cả chiếc vòng ngọc mẹ cô để lại cho cô cũng bể thành mấy mảnh. Nhiều năm qua, Chu Lạc Khiết đều vẫn giữ những thứ này bên mình, đây là những thứ duy nhất của cha mẹ còn lại thuộc về cô, về những ký ức hạnh phúc.

Chu Lạc Khiết nắm chặt một mảnh vòng ngọc, cứng người đứng lên đi ra khỏi phòng, vừa đúng lúc Lâm Hiểu Quân cũng từ phòng kế bên đi ra, bản tay Chu Lạc Khiết nắm chặt lại, mảnh vòng ngọc lồm chồm cửa sâu vào lòng bàn tay cô, và trái tim cô có hơi đau nhói. Chu Lạc Khiết thẳng thừng hỏi: “Cô đã vào phòng tôi!”

Lâm Hiểu Quân nghiêng người dựa vào khung cửa, gật đầu: “Anh ấy còn để vài bộ quần áo trong phòng của cô, tôi cảm thấy không thích hợp lắm, cho nên vào lấy.”

Chu Lạc Khiết bước lại gần mấy bước: “Lâm Hiểu Quân, ngày nào cũng làm những chuyện lén lút như vậy, cô thấy nó thú vị à?”

Dường như Lâm Hiểu Quân cảm thấy lời nói của cô rất tức cười, cười lên hai tiếng, nói: “Cô biết không, bây giờ chỉ cần thấy vẻ mặt đau khổ của các người là tôi đã thấy hài lòng, đúng là tôi muốn cho các người nếm thử cảnh phải mở trừng trừng hai mắt nhìn người mình quan tâm nhất, thứ mình quan tâm nhất thứ từng thứ bị người ta phá hủy nhưng mình thì bất lực chẳng thể làm gì là tâm trạng như thế nào! những gì Chu Nhất Minh đã sỉ nhục trên người tôi, tất cả tôi đều phải trả lại hết cho các người, không, phải là trả lại gấp đôi!”

“Cho dù Nhất Minh có làm sai hơn nữa thì chẳng qua đó cũng chỉ là tình yêu của một người đàn ông dành cho cô mà thôi! Chỉ là dùng sai cách! Hơn nữa, bây giờ cô đã có Diệp thiên, anh ta có thể cho cô tất cả những thứ mà một người phụ nữ có thể mong muốn, cho nên, coi như tôi xin cô, buông tha đi! Nói thật, tôi đã quá mệt mỏi, trong cuộc sống những thứ khiến tôi tuyệt vọng gì đó đã nhiều lắm, tôi đã không còn tinh thần, sức lực đâu để mà đối phó với những yêu hận tình thù này của cô, so với tôi, số phận đối với cô cũng đã khắc nghiệt như vậy rồi!” Chu Lạc Khiết không muốn mình và cô gái chỉ nhỏ hơn mình vài tuổi này phải đầu rơi máu chảy, nếu có thể, lúc này cô chỉ muốn tự hạ mình để đổi lấy sự nhân nhượng của cô ta.

Nhưng dĩ nhiên là Lâm Hiểu Quân cũng không vì mấy câu nói đó của Chu Lạc Khiết mà cảm động, trái lại vẻ mặt lại càng thêm căm hận, cô ta hơi hít mắt, giọng nói sắc bén: “Nói thật dễ nghe, anh ta đã dùng mạng sống của cha tôi để cưỡng bức tôi!”

Anh ta khiến cho mẹ con tôi lưu lạc đầu đường xó chợ, không có nhà để về! Anh ta khiến tôi thân bại danh liệt, trong trường học không còn chỗ dung thân, bây giờ tôi nhìn thấy những khuôn mặt quen thuộc đó đều sợ hãi mà trốn tránh! Anh ta cưỡng hiếp tôi, dùng những thủ đoạn độc ác nhất để hủy hoại tất cả của tôi, cô dùng chữ yêu như thế này đến để biện minh cho tất cả những tội lỗi của anh ta! Dùng sai cách mà thôi? Thấy cô nói sao quá nhẹ nhàng vậy! Có phải tôi nên cảm ơn tình yêu của anh ta?” Lâm Hiểu Quân cất cao giọng nói tiếp: “Cô có biết mẹ tôi bởi vì chuyện của tôi mà bây giờ vẫn còn nằm trên giường bệnh không! Còn nữa, cô nghĩ rằng tôi yêu thích những thứ mà Diệp Thiên cho tôi sao? Yêu cái gì? Chẳng qua bọn họ cũng chỉ coi tôi trở thành một người chết! Dựa vào cái gì mà muốn tôi phải nhận những thứ này! Dựa vào cái gì! Không phải tôi chẳng phân phải trái, nhưng mà nếu đổi lại là cô gặp phải cảnh này, cô có thể đều coi tất cả như chưa từng có chuyện gì xảy ra hay không?”

Chu Lạc Khiết chậm chậm quay người bỏ đi, không phải cô chưa từng gặp qua cảnh này, trên đời này những chuyện không công bằng nhiều lắm, cô cũng muốn đòi lấy công bằng cho mình, nhưng mà cô nên tìm ai đòi đây!

Chưa đi đến phòng, thì dì Văn từ dưới lầu chạy lên nói: “Diệp thiên sinh đã trở về.”

Chu Lạc Khiết quệt mặt, chỉ khẽ đáp lại một tiếng rồi đi xuống lầu, cô đến trước mặt Diệp Thiên: “Có rảnh không, tôi muốn thương lượng với anh một chuyện.” Trong khoảng thời gian này, đây là lần đầu tiên cô chủ động nói nhiều với hắn ta như vậy, lại thấy hai mắt cô sưng húp, Diệp Thiên giật mình hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Lâm Hiểu Quân cũng bước xuống lầu, cô ta bước rất mạnh, đi cũng rất nhanh, nhanh chóng tới trước mặt Diệp Thiên, tức giận nói: “Ăn cơm đi, chờ anh cả buổi rồi!”

Diệp Thiên hất cằm về phía nhà ăn: “Em vào trước đi, chờ anh hai phút.”

Lâm Hiểu Quân xoay người đi về phía nhà ăn, có vẻ như đang bực bội.

Chờ Lâm Hiểu Quân đi khỏi, Chu Lạc Khiết mới nói ngắn gọn: “Buổi trưa Nhất Minh đánh bị thương đàn em của Thôi Trí Uyên, là tên Kim Bảo, tôi sợ hắn ta chưa chịu thôi đâu, anh có thể thử sắp xếp giúp tôi để tôi đi gặp Thôi Trí Uyên và Kim Bảo, ở trước mặt họ xin nhận lỗi!”

“Cô định nhận lỗi thế nào?” Chuyện này Diệp Thiên cũng đã được biết, hắn hừ lạnh: “Gần đây em trai yêu quý của cô đúng là không có lúc nào rảnh rỗi. Nói với nó, đừng cho là tôi không biết nó đang tính toán cái gì, tưởng là có thể khiến ôi chuốc thù oán khắp nơi? Rõ thật là chuyện cười!”

Chu Lạc Khiết không trả lời những câu này của hắn ta, chỉ nói: “Có thể giải quyết không? Nếu như khó khăn, vậy tôi sẽ nghĩ cách khác!”

Giọng điệu Diệp Thiên mỉa mai: “Thôi Trí Uyên không phải là Long Tại Nham, ông ta cũng sẽ không ăn bộ dạng này của cô!”

Nhìn thấy cô hạ mi mắt nhìn xuống, Diệp Thiên thấy hơi cáu kỉnh nói: “Thôi được, để cho tôi sắp xếp.”

Chu Lạc Khiết chỉ nói hai chữ cảm ơn rồi lên lầu.

Diệp Thiên vừa gọi điện thoại cho Thôi Trí Uyên cửa đi vào phòng ăn, Lâm Hiểu Quân ngồi trên bàn cơm thờ ơ nhìn hắn ta hẹn thời gian với đối phương trong điện thoại.

Chờ hắn cúp điện thoại, Lâm Hiểu Quân cầm cái muỗng trong tay khảy khảy rồi ném mạnh lên bàn, tiếng đồ sứ vang lên lảnh lót, cô ta đẩy ghế đứng dậy, Diệp Thiên vừa kịp chụp tay cô ta: “Sao vậy?”

“Buông tay!” Lâm Hiểu Quân bước qua Diệp Thiên, vẻ mặt lạnh lùng rời khỏi phòng ăn.

Diệp Thiên đi theo sau cô ta lên lầu, Lâm Hiểu Quân bước vào phòng trước một bước, tiếng cửa sập đánh rầm.

Phía sau, bước chân Diệp Thiên đi ngang qua phòng Chu Lạc Khiết thì ngừng lại, hắn gõ cửa phòng cô, Chu Lạc Khiết mở cửa, chờ hắn nói.

“Tôi đã hẹn với Thôi Trí Uyên rồi, chín giờ tối.”

“Được, cảm ơn.”

“Hôm nay cô làm sao vậy?” Rõ ràng là cô đã khóc.

“Không có gì, có hơi mệt mỏi, tôi nghỉ ngơi một chút, lúc đi gọi tôi.” Nói xong, cô cũng không khép cửa. Diệp Thiên đứng ở cửa phòng cô cảm thấy hơi mất mát, mấy giây sau thì quay người đi mất.

Trong phòng, Lâm Hiểu Quân vẫn còn ngồi ở mép giường hờn dỗi, Diệp Thiên đi qua ôm cô ta, để dựa vào vai: “Chuyện này là sao?”

“Em hỏi anh, em quan trọng hay cô ta quan trọng?”

“Ai?”

“Trong lòng anh, em với Chu Lạc Khiết ai quan trọng?”

“Là bởi vì anh nói với cô ta hai câu?” Diệp Thiên hôn lên gương mặt cô: “Ai cũng không quan trọng bằng bảo bối của anh!”

Lâm Hiểu Quân hừ một tiếng, tức tối nói: “Anh cũng chỉ nói dối để lừa em, cái gì mà hết mực cưng chiều, ai iết trong lòng anh có ai! Em nói với anh này Diệp Thiên, em không giống với người phụ nữ khác, em muốn mình có một không hai, nhất không không chia sẻ anh với người phụ nữ khác! Nếu anh không thể làm vậy thì đừng nói gì tới yêu em!”

Diệp Thiên nhìn viên mắt đỏ hồng của cô, ôm cô nói dối: "Đừng khóc nữa, chuyện này làm sao có được, sao lại có người phụ

nữ khác."

"Được thôi, vậy đêm nay anh không được đi với cô ta."

"Đừng quậy, đêm nay là chuyện quan trọng."

Lâm Hiểu Quân đứng phắt dậy, sắc mặt lạnh lẽo vô cùng: "Nói anh lừa em anh còn không nhận! Cô ta có thể đi cùng anh bàn công việc? Em lại không được ra mặt, khiến anh vướng tay vướng chân có phải không?"

Diệp Thiên vẫn tiếp tục nói dối, bởi vì trước đây thiệu Nhiên Nhiên cũng có tính cách hơi giống thế này, rồi đi một chút, là luôn luôn muốn hấn phải xin lỗi mới có thể khiến cô ấy lại cười trở lại.

Diệp Thiên nói: "Anh đâu phải có ý này."

"Vậy đêm nay anh đưa em đi cùng đi! Cô ta có thể, em cũng có thể!" Cô cắn môi nhìn hấn, nước mắt long lanh trong mắt:

"Rốt cục có đồng ý hay không!"

Diệp Thiên nhìn về phía ánh mắt dần mất đi tiêu cự của Lâm Hiểu Quân, nhớ lại trước đây cô cũng dùng ánh mắt như vậy cầu xin hấn: "Anh Diệp, anh hứa với em đi, hứa nha..."

Trong lúc hoảng hốt bất giác hấn nói: "Được, đưa em đi, đừng cần môi nữa."

Sắc mặt Lâm Hiểu Quân lúc này mới dịu trở lại, hơi cười cười, khoác lấy cánh tay của Diệp Thiên: "Vậy anh nói với em đêm nay sẽ gặp ai, em nên chú ý cái gì."

"Em chỉ cần đi thôi, có anh bên cạnh, không cần để ý gì cả."

"Anh không sợ lúc đó em nói sai làm cho anh mất mặt sao chứ!"

"Em còn sợ, em có thể tức giận với anh mà còn lo lắng cái này, chưa có người phụ nữ nào như em dám lớn tiếng với anh, cũng chỉ có em thôi!"

Trong lòng Lâm Hiểu Quân cười khẩy, bởi vì tôi? Là bởi vì người tên Thiệu Nhiên Nhiên kia mới phải! Nhưng mà cái khuôn mặt của người chết này cũng đem tới cho cô rất nhiều tiện lợi. Cô vẫn nỗ lực rõ ràng nhất: "Sau này nếu như anh và người phụ nữ khác không rõ ràng, em vẫn sẽ âm ỉ trước mặt anh. Em nói với anh là em không sợ anh!"

"Đương nhiên là em không sợ anh rồi!" Khi đó cũng chỉ có cô cả ngày đi theo phía sau hấn gọi anh Diệp anh Diệp.

70. Chương 70: Tôi Có Thể Tin Tưởng Anh Hay Không

Ban này Diệp Thiên vừa mới nói với cô đêm nay đã hẹn Thôi Trí Uyên lúc chín giờ, Chu Lạc Khiết thấy sắp đến giờ thì lấy áo khoác chuẩn bị ra ngoài. Từ phòng kế bên, Lâm Hiểu Quân cũng khoác tay Diệp Thiên đi ra, Chu Lạc Khiết thấy cách ăn mặc của Lâm Hiểu Quân, rõ ràng là cô ta muốn đi cùng Diệp Thiên ra ngoài. Lúc này cô cũng không quan tâm cái gì là khó chịu hay không khó chịu nữa, chỉ cần đêm nay hấn có thể giúp cô giải quyết công bằng với hai người Thôi Trí Uyên và Kim Bảo là được.

Nhưng Diệp Thiên lại nói với cô: "Cô không cần đi."

Giọng nói Chu Lạc Khiết căng thẳng: "Anh có ý gì!"

"Chỉ cần tôi nói chuyện với Thôi trí Uyên là được."

Lâm Hiểu Quân cười nói: "Hay là, chị Chu, chuyện này giao cho anh Diệp mà chị còn có cái gì lo lắng hay sao? Hay là chị không tin tôi?"

Chu Lạc Khiết trầm ngâm mấy giây, nói với Diệp Thiên: "Diệp Thiên, tôi chỉ hỏi anh một lần, tôi có thể tin tưởng anh không?"

Hiếm khi thấy Diệp Thiên nhìn cô với ánh mắt kiên định, nói: “Yên tâm đi, không nghiêm trọng như cô nghĩ đâu!” Quả thật là không phải chuyện gì lớn! Chút mặt mũi này, Thôi Trí Uyên cũng không dám không cho hẳn, cũng chỉ có cô, chỉ cần nếu là chuyện của em trai thì đã rồi rít cả lên.

Chu Lạc Khiết lại trở về phòng, nhưng trong lòng vẫn không yên tâm, nếu như chỉ có một mình Diệp Thiên đi, thì có thể không thành vấn đề, cô lo lắng chính là Lâm Hiểu Quân, chẳng may...Chu Lạc Khiết lắc lắc đầu, chắc không đến nỗi nào. Lâm Hiểu Quân không biết Thôi Trí Uyên, hơn nữa, chỉ cần Diệp Thiên có lòng giúp đỡ dàn xếp, thì ngay cả Lâm Hiểu Quân có muốn dùng mảnh khỏe gì cũng không có tác dụng.

Xe của Diệp Thiên chạy vào nơi ở của Thôi Trí Uyên thì dừng lại, đàn em của Thôi Trí Uyên thay ông ta đón khách: “Diệp tiên sinh, mời vào trong, anh Thôi đang đợi anh.”

Bàn cơm trong phòng khách đã bày sẵn rượu và thức ăn, Thôi Trí Uyên thấy Diệp Thiên và Lâm Hiểu Quân, ông ta bắt tay với Diệp Thiên cười ha hả: “Tối đây, ngồi đi.”

Trong bữa tiệc, Diệp Thiên và Thôi Trí Uyên vừa ăn uống vừa nói chuyện, Lâm Hiểu Quân cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi ở bên cạnh Diệp Thiên, thỉnh thoảng nhấp môi một chút rượu, dường như là rất có hứng thú với cách bày trí xa hoa trong căn phòng. Rượu quá ba tuần, Diệp Thiên nói đến chuyện của Chu Nhất Minh. Thôi Trí Uyên buông chén rượu nói: “Nói thật, ở thành phố A này ai không biết a Báo là trợ thủ đắc lực của tôi, cậu ta bị thương quả thật là đã chặt mất một cánh tay tôi, con người tôi cũng chẳng có gì, cũng giống như ai, cho dù động đến đàn bà của tôi thì cũng không được động đến anh em của tôi! Lần này nếu không vì nể mặt cậu, tôi đã một phát bắn nát sọ tên họ Chu kia, cũng không phải chờ cậu đến đây đúng không?”

Diệp Thiên hơi gợn ly rượu lên: “Đa tạ, ân tình này tôi sẽ ghi nhớ, bất cứ lúc nào cũng có thể tới tìm tôi.” Diệp Thiên hiểu rõ, có thể Thôi Trí Uyên coi trọng Kim Báo, nhưng lại càng yêu thích những lợi ích ở chỗ mình, Tàn gia và Mộc gia hợp tác đối phó Thôi gia, bây giờ Thôi Trí Uyên đang nóng lòng muốn lôi kéo mình.

“Được, có những lời này của Diệp tiên sinh, tôi thay a Báo bỏ qua chuyện này, nhưng mà tôi vẫn muốn nói, có nhiều người muốn cái mạng của Chu Nhất Minh, chỉ sợ không phải chỉ một mình a Báo ghi nợ cậu ta, Diệp tiên sinh, cậu cũng đâu có cách nào ra mặt thay cậu ta cả chứ.”

“Chuyện này là đương nhiên, lần này là sơ suất của tôi, khi quay về tôi sẽ chỉnh đốn lại đàn em của mình, nào, uống thôi...”

Lúc ăn cơm, Thôi Trí Uyên nói với Diệp thiên: “Bên a Báo tôi sẽ nói chuyện, nếu đại ca tôi đã nói, cậu ta chắc cũng sẽ nghe lọt mấy câu, đi, chúng ta đến thư phòng nói chuyện.”

Lâm Hiểu Quân nghe vậy nói: “Vậy mọi người nói chuyện đi, em đi dạo trong sân một lúc, Thôi tiên sinh thật đúng là một người biết hưởng thụ, anh xem phong cảnh ngoài vườn thật là đẹp.”

“Tôi chỉ là một người thô tục, đâu hiểu được cái gì là hưởng thụ hay không hưởng thụ, nếu em đâu đã nói là thích đi dạo thì cũng không sao.” Thôi Trí Uyên từ trước đã nghe nói Diệp Thiên cực kỳ nuông chiều người phụ nữ này, bởi vậy lại gọi mấy người hầu lại dặn dò: “Thay tôi tiếp khách thật tốt.”

Diệp thiên vỗ nhẹ lên khuôn mặt của cô: “Đi dạo ở trong sân, đừng đi lung tung.”

Lâm Hiểu Quân hờn dỗi liếc mắt: “Anh đi đi, em không đi lạc đâu.”

Diện tích khu biệt thự Thôi gia tương đối rộng, ban đầu xây dựng trên một nửa quả núi, do những căn biệt thự nhỏ xây dựng nối tiếp nhau thành một dãy, mặt sau của ngọn núi cũng vì vậy mà được cải tạo thành đủ kiểu phong cảnh phù hợp với từng phong cách biệt thự. Toàn bộ biệt thự đều thấp đèn rực rỡ, rất hùng vĩ.

Những người hầu được căn dặn đi theo phía sau Lâm Hiểu Quân một bước không rời, Lâm Hiểu Quân cũng chỉ ở trong sân, lúc thì đi quanh lúc thì dừng lại, người hầu đó thấy cô đứng đã lâu, sợ mình thất lễ làm cho cô mất hứng, nên mở miệng nói: “Cô có thể đi xa hơn một chút...” Người hầu đó chỉ vào một dãy lầu cột đá ở bên cạnh: “Ngoài chỗ đó thì không tiện ra, những chỗ khác cô đều có thể xem tùy thích...”

Lâm Hiểu Quân cười nói: “Hả, chỗ đó có gì đặc biệt à?”

Người hầu nói: “Thật ra cũng không có gì đặc biệt, có điều chỗ đó là nơi ở của Kim tiên sinh, anh ta không thích có người quấy rầy!”

Kim Báo! Lâm Hiểu Quân hỏi cô ta: “Tôi nghe nói Kim tiên sinh bị thương, có nặng lắm không?”

“Chuyện này tôi không rõ lắm, nhưng mà từ sau khi Kim tiên sinh bị thương, ngoại trừ bác sĩ và người hầu đưa cơm ra, ai anh ta cũng không gặp.”

Trước đó, Lâm hiểu Quân chỉ biết là Chu Nhất Minh đánh bị thương Kim Báo, nhưng lúc trên bàn cơm, trong lời nói không rõ ràng của bọn họ, cô mới biết được Kim Báo bị thương ở chỗ quan trọng của đàn ông, không chừng là đã tuyệt đường con cái!

Nếu như có thể, quả đúng là cô muốn đem những tên đàn ông này từng bước từng bước trừ khử! Nhất là Chu Nhất Minh!

Người hầu nói: “Tôi đưa cô tới nơi khác xem được chứ.”

“Không cần, hôm nay thời tiết cũng có hơi oi bức, cô đi lấy cho tôi ly nước đá được không, tôi có hơi khát.”

Đợi đến khi cô không nhìn thấy người hầu đó nữa, thì Lâm Hiểu Quân đi về phía tòa lầu kia, giống như điều mà người hầu kia nói, nơi này hầu như là không có ai. Cô đi lên lầu hai, dán tai lên cửa nghe động tĩnh, không ngờ không có chút tiếng động nào, nhưng khi vặn mở cửa, một người đàn ông đã đứng trước mặt cô, Lâm Hiểu Quân bị dọa sợ, lao đảo lùi về phía sau một bước.

Kim Báo trừng mắt nham hiểm nhìn cô: “Là cô! Sao cô lại ở chỗ này!”

Lâm Hiểu Quân đã nhanh bình tĩnh lại, nói: “Nghe nói anh bị thương! Tôi và Diệp Thiên đến thăm anh!”

Nghe thấy hai chữ bị thương, con người Kim Báo mở to, vẻ mặt dữ tợn, một tay bóp lấy cái cổ mảnh khảnh của Lâm Hiểu Quân, nhanh chóng siết chặt, đều đến đây cười chê hần có đúng không!

“Anh buông ra...buông ra...” Hai tay Lâm Hiểu Quân phí công cạy bàn tay cứng như thép của Kim Báo đang vòng quanh cổ mình, cô khó khăn tìm cách nói: “Anh...Người...anh muốn giết là...là...Chu Nhất Minh!”

Khi Lâm Hiểu Quân sắp không thở nổi, thì Kim Báo mới buông tay đẩy cô ra, hần cười đến đáng sợ: “Chu Nhất Minh! Tôi sẽ giết hần!” Hần nắm chặt tay, các đốt ngón tay phát ra tiếng kêu lộp cộp, khuôn mặt u ám nhìn về phía cô nói: “Nói, cô tới đây làm gì!”

Lâm Hiểu Quân dựa cửa khụ khụ hai tiếng mới đỡ hơn, nói: “Rất đơn giản, bởi vì tâm nguyện bây giờ của anh cũng là tâm nguyện của tôi!”

“Ý cô là chúng ta hợp tác?”

“Đúng! Không lẽ anh không muốn gây ông đập lưng ông sao?”

Kim Báo hừ một tiếng, ngồi xuống sô pha bên cạnh: “Không cần!” Một mình Chu Nhất Minh mà thôi, muốn lấy mạng của hần hà tất phải gây chiến.

“Trước đây có thể không cần, nhưng mà bây giờ Diệp Thiên đang nói chuyện rất vui vẻ với anh Thôi, anh Thôi của anh đang chuẩn bị sẽ bỏ qua chuyện cũ, thay anh nuốt xuống cục tức này. Anh nói có không cần tôi không?”

71. Chương 71: Độ Súng

Trên đường trở về, Lâm Hiểu Quân ngồi ở bên cạnh Diệp Thiên, trầm mặc như có tâm sự gì đó. Bình thường lúc cô không nói lời nào cũng yên lặng giống như thế này, có hơi ngẩn ngơ cho nên Diệp Thiên cũng không mấy chú ý.

Chu Lạc Khiết đợi suốt ở nhà, khi nghe thấy tiếng xe trở về thì từ trong phòng đi ra, Lâm Hiểu Quân liếc mắt nhìn Chu Lạc Khiết, rồi nói với Diệp Thiên: “Em có hơi mệt, đi nghỉ trước đây.” Nói xong thì lên lầu.

Diệp Thiên nói với Chu Lạc Khiết: “Tôi đã nói chuyện ổn thỏa với Thôi Trí Uyên, nhất định cô phải bắt Nhất Minh sau này đăng hoàng một chút.”

Chu Lạc Khiết giống như thở phào một hơi: “Cám ơn.”

Diệp Thiên nhìn cô không nói gì rồi bước lên lầu.

Đột nhiên, Chu Lạc Khiết ở phía sau gọi hân lại: “Diệp Thiên...”

Diệp Thiên dừng bước dừng bước nhưng không quay đầu lại.

Trong phòng khách trống trải, giọng nói của cô từ phía sau vọng đến có hơi cô đơn: “Diệp Thiên, sự tuyệt tình của anh làm cho tôi rất thất vọng, nhưng mà, bây giờ nghĩ lại, chuyện này đối với anh với tôi mà nói thật ra lại là chuyện tốt, ít ra có một ngày khi chúng ta đối địch thì cũng sẽ không nương tay với đối phương.”

Sự khác thường trong câu nói của cô khiến Diệp Thiên cau mày khó chịu: “Cô muốn nói cái gì?”

“Không, chỉ có hơi cảm khái, anh lên đi, cô ấy đang đợi anh.”

“Không còn sớm nữa, cô không ngủ?”

“Anh đi trước đi, tôi muốn ngồi lại một lúc.”

Anh ta có hơi chần chờ, nhưng cuối cùng cũng bước lên lầu. Chu Lạc Khiết cũng đứng dậy đi ra sân, hoa hồng mà chính tay cô trồng trong vườn đã bị nhổ sạch, chỉ còn lại mặt đất trơ trọi không che đậy, đứng trong bóng đêm không một bóng người, nước mắt của cô đột nhiên rơi xuống. Chẳng bao lâu nữa, những dấu vết về cô ở nơi này cũng sẽ bị xóa bỏ sạch sẽ, những ký ức mà Diệp Thiên đã cho cô ở tại nơi đây cô cũng phải hoàn toàn quên đi. Chu Lạc Khiết đau đớn nhắm mắt lại, cuối cùng vẫn phải đi tới bước này, là hân không chịu giải thoát cho cô để cô cao bay xa chạy, làm cô chỉ có thể đứng ở phía đối nghịch với hân.

Lúc Diệp Thiên đưa Lâm Hiểu Quân đến Thôi gia, cuối cùng cô cũng đã gọi điện thoại cho Long Tại Nham, đối với những chuyện xảy ra gần đây xung quanh Chu Lạc Khiết, không phải Long Tại Nham hoàn toàn không biết gì, bao gồm cả sự xuất hiện của Lâm Hiểu Quân, và cả những phiền phức mà Chu Nhất Minh gây ra, anh đều biết tất cả. Trong khoảng thời gian này anh vẫn không liên lạc với cô, mà vẫn chờ điện thoại của cô.

Hai người đều hiểu rõ con người nhau, vốn không cần cô mở miệng, khi Long Tại Nham nhận được điện thoại của cô chỉ hỏi một câu: “Nghĩ kỹ rồi sao, tôi sẽ không thể cho cô đổi ý, Chu Lạc Khiết, cho cô thời gian ba giây đổi ý, quá ba giây thì đời này kiếp này của cô sẽ là người của Long Tại Nham.” Anh bắt đầu đếm: “Một...Hai...Ba!”

Bên này cô chỉ im lặng nắm chặt điện thoại, anh nở nụ cười: “Tôi đoán cô đang khóc.”

Đúng vậy, cô rơi lệ, không biết tại sao, một giây đó khi nghe được giọng nói của anh cô đột nhiên cảm thấy thật vô cùng tủi thân, giống như một đứa trẻ bị ngã, khi nhìn thấy mẹ nó thì lúc nào cũng khóc rất thảm thương.

Long Tại Nham nói: “Như thế này thì gay thật, nếu như bây giờ cô đồng ý với điều tôi nói, tôi còn có thể cho cô mượn một bờ vai, giúp cô lau nước mắt.”

Chu Lạc Khiết hít sâu, ép mình không được khóc thành tiếng, cô nói: “Sau này đi, sau này lúc tôi khóc, thì anh phải có trách nhiệm lau nước mắt cho tôi.”

Anh trầm ngâm vài giây, mới nghiêm túc nói: “Chu Lạc Khiết, đến bên cạnh tôi, tôi sẽ cho cô một gia đình.”

Cuối cùng cô nói: “Long Tại Nham, chờ tôi hai ngày.”

“Được.”

Diệp Thiên đứng trước cửa sổ nhìn Chu Lạc Khiết đang đứng trong sân, hai cánh tay cô ôm lấy người nhìn về phía xa xa, gió hây hây khẽ thổi bay sợi tóc cô, sợi tóc dính vào gương mặt, bóng dáng của cô trong đêm tối đen càng có vẻ cô đơn tiêu điều.

Lâm Hiểu Quân từ phòng tắm đi ra nói: “Nhìn cái gì vậy, anh không tắm sao?”

Diệp Thiên dụi thuốc, kéo rèm cửa sổ lại. Đêm đó, Diệp Thiên nằm trên giường, lần đầu tiên mất ngủ, còn Lâm Hiểu Quân bên cạnh hẳn cũng không tài nào chìm vào giấc ngủ được.

Chu Lạc Khiết nghĩ có lẽ cuộc đời mình đã định sẵn là sẽ lẻ loi cô độc, cho nên cuối cùng không giữ được người thân ở bên cạnh, ngày hôm sau nếu như cô đi tìm Chu Nhất Minh sớm mấy tiếng thì những chuyện sau đó cũng sẽ không xảy ra, nhưng như vậy vẫn chậm một bước, tối ngày hôm đó, khi cô đến chỗ Chu Nhất Minh thì Chu Nhất Minh đã ra ngoài, Trần Kiến Trung vẫn nghĩ rằng cậu ta còn ở trong phòng, cho đến khi Chu Lạc Khiết đến gõ cửa phòng thì mới phát hiện người đã biến mất, hơn nữa lại không có đem theo một đàn em nào.

Trần Kiến Trung nghĩ đến người mà gần đây Chu Nhất Minh đặc tội, trong lòng cảm thấy sợ hãi, nói: “Tôi ra ngoài kiếm cậu ấy ngay đây.”

Đột nhiên Chu Lạc Khiết nhớ tới khi mình vừa rời nhà thì thấy Lâm Hiểu Quân cũng lên xe đi ra ngoài, lúc đó cô không nghĩ gì nhiều, chỉ cho rằng Lâm Hiểu Quân đi tìm Diệp Thiên, nhưng bây giờ, cô liên hệ hai chuyện này với nhau thì lập tức có một dự cảm không lành: “Không xong, có thể Nhất Minh đã đi gặp Lâm Hiểu Quân rồi không!”

Chu Lạc Khiết vội vội vàng vàng lái xe chạy ra ngoài, nói: “Gọi điện thoại cho a Luân, vừa rồi là cậu ta chở Lâm Hiểu Quân ra ngoài.” Trần Kiến Trung vừa gọi điện vừa ngồi lên xe, một lúc thì cúp máy: “Ồ bên thành Đông.”

Chu Lạc Khiết không dám chần chờ giây nào, ngay lập tức đi theo hướng Trần Kiến Trung nói, trong điện thoại thì được biết hôm nay một mình Lâm Hiểu Quân đến quán cơm dùng bữa, Chu Lạc Khiết càng thêm chắc chắn suy nghĩ của mình, thậm kê không tốt.

Lúc tới nơi, Chu Lạc Khiết kéo cần gạt, thắng xe, rồi chạy xuống xe. Mấy tên đàn em đi theo Lâm Hiểu Quân cũng ở đây, Chu Lạc Khiết hỏi: “Lâm Hiểu Quân ở đâu?”

“Đang ở phòng ăn trên lầu.”

Chu Lạc Khiết gấp gấp nói: “Vây cả đám các người đứng ở đây làm gì! Cô ta vào trong bao lâu rồi, ở phòng nào?”

Tên gọi là a Luân bị Chu Lạc Khiết quát, cũng không hiểu gì. Lúc này Lâm Hiểu Quân dặn dò bọn họ ở dưới lầu chờ, cho dù là ai cũng không được tới gần, ngay cả Diệp Thiên cũng răm rắp nghe theo Lâm Hiểu Quân, kẻ dưới như bọn họ làm sao dám không nghe.

A Luân nói: “Chị Chu, chị đừng nóng, cô ấy vừa lên thì chị đã tới rồi, để em đưa chị lên...”

Vừa mới nói xong, thì bên trong vang lên hai tiếng súng, gần như trong nháy mắt Chu Lạc Khiết và Trần Kiến Trung nghe được âm thanh đó thì đã rút súng chạy vọt vào trong, những người khác cũng lập tức phản ứng cùng chạy theo sau hai người, những tiếng súng vang lên liên tiếp.

Người của đối phương rất đông, trong tiệm cơm cũng không có người khách nào, xem ra là đã bày binh bố trận từ trước.

Trong phòng vip đang mở cửa, Chu Lạc Khiết thấy Chu Nhất Minh đang nằm trên sàn, dưới người của cậu ta đều là máu, tay cầm súng không còn chút sức, sự can đảm của Chu Lạc Khiết đều vỡ vụn, kêu lên một tiếng thảm thiết: “Nhất Minh...” Hai mắt cô đỏ ngầu, cả người giống như muốn điên lên, có người liên tục ngã vào dưới chân cô, cô chạy về phía Chu Nhất Minh: “Nhất Minh...Nhất Minh...Đừng sợ, chị đưa em ra ngoài, chị sẽ không để em xảy ra chuyện gì...”

Trần Kiến Trung ở phía sau cô hét lên: “Lạc Khiết, nhanh lên, cô đưa Nhất Minh đi trước đi!”

Chu Lạc Khiết xốc Chu Nhất Minh từ trên mặt đất lên, vác trên lưng: “Nhất Minh, em ráng chịu một chút...”

“Chị, đừng lo cho em, chạy nhanh đi...”

“Lạc Khiết...” Chu Lạc Khiết vừa cảm thấy một cơn gió xẹt qua tai, cả người Trần Kiến Trung nặng trĩu bỏ nhào về phía cô, ôm cô vào lòng che chở, máu tươi trong miệng anh trào ra đầy trên mặt cô.

... ..

72. Chương 72: Không Phải Cô Ta Chết Thì Là Tôi Chết

Chu Lạc Khiết liền bắt lấy cây súng trong tay Trần Kiến Trung bắn quét một vòng, mùi máu tươi tràn ngập xung quanh, chỗ nào cũng có vết máu bắn tung tóe và những thi thể ngã xuống khắp nơi, Trần Kiến Trung ngã vào người cô cũng đang dần dần kiệt sức, Chu Lạc Khiết đè chặt vết thương của anh, dòng máu tươi ồ ạt trào ra nhuộm đỏ cả bàn tay cô, Trần Kiến Trung thở hổn hển, khó nhọc nói: “Đưa...đưa Nhất Minh đi...”

“Chúng ta cùng đi...”

“Đừng...không kịp nữa...”

“Đừng nói chuyện ngu ngốc như vậy, Kiến Trung, tôi nói rồi chúng ta đều phải tiếp tục sống...”

Trần Kiến Trung cười cười như chẳng còn sức: “Hứa với tôi hãy sống lâu hơn nữa...Lạc Khiết, tôi rất vui...thật sự rất vui vì...có thể trở thành người thân của cô...” Hắn biết sớm muộn gì cũng có một ngày như thế này, cho nên hắn thật sự vui mừng được vì cô mà chết, nằm trong lòng cô nhắm mắt lại, trước khi chết còn có thể thấy cô vì hắn mà rơi lệ, đời này đã đáng giá, nhưng vẫn còn một chút tiếc nuối, hắn chưa được hình thấy dáng vẻ cô lúc về già, chưa từng nhìn thấy dáng vẻ cô lúc hạnh phúc! Vẫn còn nhiều lời chưa kịp nói với cô, hắn muốn thử hỏi cô một chút, liệu kiếp sau có thể không làm người thân của cô hay không...

Trần Kiến Trung mang theo một nụ cười mà nhắm mắt, tay hắn giơ lên vẫn chưa kịp chạm vào được khuôn mặt của cô thì đã chẳng còn sức mà buông xuống, không biết từ lúc nào tiếng súng bên ngoài đã dừng lại, một nhóm đông người từ bên dưới chạy lên, khi Diệp Thiên lên tới nơi chỉ nhìn thấy giữa vũng máu, Chu Lạc Khiết ôm thi thể của Trần Kiến Trung nghẹn ngào khóc nức nở, trên mặt cô đầy những vết máu nhỏ li ti, nước mắt và máu chảy xuống cằm, vừa nhìn đã thấy vô cùng thê thảm.

Chu Nhất Minh nằm một bên dù mắt đang mở to, nhưng không còn nhúc nhích giống như đã chết, cái quần cậu ta mặc đã không còn nhìn ra màu sắc ban đầu, tất cả đã bị máu tươi nhuộm đỏ, có lẽ chính là cậu ta, cũng có lẽ là một người khác. Diệp Thiên nhìn vị trí vết thương của Chu Nhất Minh thì trong lòng cũng đã hiểu ra vấn đề, hắn ra hiệu bảo mấy tên đàn em bước qua khiêng Chu Nhất Minh đi, nhưng khi Chu Lạc Khiết thấy anh ta, không khống chế nổi tâm trạng mà hét to lên: “Không được chạm vào nó! Không cho phép các người chạm vào nó, Diệp Thiên, anh rút đi cho tôi...” Cô run rẩy, khản cả giọng, buông Trần Kiến Trung ra lại bò đến bên cạnh Chu Nhất Minh. Vừa nhìn Diệp Thiên giống như nhìn thấy kẻ thù!

Diệp Thiên kéo cô lại, gầm lên: “Phải đưa cậu ta đến bác sĩ ngay! Cô muốn nhìn cậu ta chết sao?”

Người của Diệp Thiên nhân lúc đó khiêng Chu Nhất Minh đi, thi thể của Trần Kiến Trung cũng bị đưa đi, Chu Lạc Khiết đẩy Diệp Thiên ra, thất tha thất thủ chạy xuống lầu. Giống như Diệp Thiên nghĩ, tuy rằng Chu Nhất Minh không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mà sau này cũng không còn là một người đàn ông thật sự.

Nhất định là đối phương muốn từ từ chậm rãi hành hạ, dày vò cậu ta, cho nên ngay từ đầu đã không muốn lấy mạng cậu ta, mà chỉ bắn hai phát súng vào dưới hạ thân, mà còn chưa kịp bắn phát thứ ba thì Chu Lạc Khiết đã đưa người chạy tới, người dùng thủ đoạn như vậy, không cần nghĩ, cũng chỉ có Kim Báo.

Sau khi Chu Lạc Khiết nghe xong lời bác sĩ nói thì vẫn im lặng, ánh mắt của cô trống rỗng đến đáng sợ, nước mắt cũng đã khô cạn. Mất khả năng đàn ông, đối với một người đàn ông mà nói là nỗi sỉ nhục to lớn, cho nên em cô cho dù giữ lại mạng sống, sau này e là cũng sẽ giống một phế nhân!

Diệp Thiên vắt khăn mặt đi qua muồn chùi vết máu trên mặt cô, Chu Lạc Khiết nghiêng đầu né tránh, ánh mắt đau thương nhìn hẳn: “Bây giờ anh có còn nghĩ cô ta chỉ là một cô bé?”

“Chuyện này tôi sẽ giải quyết!”

Chu Lạc Khiết nhìn hẳn chăm chăm, đột nhiên bật cười: “Đêm hôm đó vậy mà tôi lại hỏi anh là có tin được anh không! Tôi nghĩ chắc mình điên rồi, nhất định là đã điên mất rồi, nếu không thì đã không lựa chọn tin tưởng anh thêm một lần nữa...”

Cô cười đến mức không kìm chế nổi, lê chân chậm chạp bỏ đi, Diệp Thiên nắm chặt khăn mặt, tiếng cười đau thương đó của cô khiến trái tim hẳn cũng trống rỗng theo.

Ngày ngày hôm sau là tang lễ của Trần Kiến Trung, mấy trăm anh em đều mặc quần áo màu đen đưa tiễn anh, Chu Lạc Khiết nhìn di ảnh của anh mà ngơ ngẩn, hai ngày trước anh vẫn còn nói với cô, Lạc khiết, cô phải vui vẻ một chút, cô còn nhớ mình đã ôm lại anh một cái, mà ngày hôm nay hai người đã mãi mãi âm dương cách biệt. Từ nay về sau, trên đời này sợ rằng sẽ chẳng còn có ai giống như anh phục thù vô điều kiện, xả thân bảo vệ cô nữa. Tay cô lướt qua khuôn mặt anh trên khung ảnh, khẽ nói: “Kiến Trung, trên đường thuận lợi, đừng khiến tôi lo lắng nữa.”

Diệp Thiên cũng bước qua thấp cho Trần Kiến Trung một nén nhang, Chu Lạc Khiết đưa mắt nhìn vào vị trí trống không bên cạnh Diệp Thiên, hỏi anh ta: “Cô ta đâu? Không đến tiễn một đoạn sao? Hay là muốn tôi mời!”

Diệp Thiên dừng hai giây mới mở miệng: “Bây giờ cô ấy đang mang thai, sáng nay mới vừa biết, bác sĩ nói cái thai không ổn định, cô đừng động vào cô ấy!”

“Đã mang thai, quả thật là quý giá!” Chu Lạc Khiết gật đầu, đột nhiên trở tay tát Diệp Thiên một cái: “Anh nói giải quyết là đây!”

Cô ra tay rất nặng, bàn tay cũng hơi tê dại, tiếng tát tay vang lên trong trẻo trong không gian, xung quanh đều yên tĩnh lại, toàn bộ đàn em đều đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt Diệp Thiên cũng xám xịt đáng sợ, dấu năm ngón tay hiện rõ trên mặt. Huyệth thái dương hẳn đập thành thịch, nhưng cuối cùng cũng không có hành động gì.

Từ nghĩa trang đi ra, Chu Lạc Khiết lái xe đi ngay, ban đầu dự tính là đến chỗ Chu Nhất Minh, nhưng mà chạy được nửa đường thì đột nhiên cô giảm thắng xe phanh gấp lại, quay đầu xe trở ngược về Diệp gia, cô mặc toàn thân đồ đen, trên mặt không có cảm xúc gì, có vẻ rất nghiêm túc, dì Văn cũng biết được tin Trần Kiến Trung qua đời, còn nắm tay cô thật chặt, an ủi: “Đừng quá đau buồn, dù sao người cũng đi rồi.” Bà ở Diệp gia nhiều năm như vậy, đã từng chứng kiến vô số cái chết.

Chu Lạc Khiết gật khẽ rồi đi lên lầu, cô đẩy cửa phòng Diệp Thiên, Lâm Hiểu Quân đang nửa nằm đọc sách trên giường, thấy cô đi vào, Lâm Hiểu Quân còn mỉm cười với cô: “Chị Chu sao trở lại sớm vậy, tôi nghĩ là hôm nay chắc chị phải bận rộn nhiều việc lắm!”

“Cô còn bận rộn hơn cả tôi!”

Lâm Hiểu Quân vẫn nở nụ cười: “Tôi cũng muốn bận một chút, nhưng mà bây giờ tôi đang có mang, bác sĩ nói nhất định là phải nằm nghỉ ngơi trên giường, côo thấy đó, cũng đâu thể làm gì, tôi thật sự thấy có hơi đáng tiếc.”

“Cô vẫn còn muốn làm gì nữa, có thể nói thử nghe xem.”

“Dĩ nhiên vẫn còn rất nhiều chuyện, ví như là đưa tiễn Trần Kiến Trung, ví như đi thăm em trai của chị, chị thấy không, tối hôm qua mời anh ta ra ngoài vẫn chưa kịp nói chuyện đây chứ!” Lâm Hiểu Quân trưng ra vẻ mặt cảm thông: “Nghe nói còn bị thương khá nặng, có muốn tôi đi an ủi động viên anh ta không!”

Chu Lạc Khiết đi tới bên cạnh giường Lâm Hiểu Quân, nhìn khuôn mặt có nụ cười đắc ý của cô ta, rốt cục cũng gơ tay lên tát một cái, Lâm Hiểu Quân bị đánh đầu nghiêng về một bên, cô ta bưng bình ngẩng mặt lên, xóc chần lên nhảy xuống giường, dùng sức vỗ vào bụng của mình, kêu lên: “Đánh đi đánh đi! Có bản lĩnh thì đánh ở chỗ này đi!”

“Lâm Hiểu Quân, là Nhất Minh nợ cô, nhưng Trần Kiến Trung chưa từng làm gì cô, vậy mà cô khiến người vô tội như anh ấy phải mất mạng!”

“Vô tội?” Lâm Hiểu Quân khó tin cười cười : “Chu Lạc Khiết, cô thật đúng là không biết lấy thân, các người mà cũng xứng dùng từ này sao? Không nghĩ lại coi bình thường các người đã giở những thủ đoạn gì! Những người như các người một mạng đổi một mạng thì vẫn còn ít! Cô dám nói chưa có mạng người nào qua tay Trần Kiến Trung? Hắn ta chết cũng chưa đền hết tội!”

Chu Lạc Khiết cất cao giọng: “Cô cho rằng cô là ai, đã tới phiên cô được biểu dương công lý ở đây sao? Có ai sinh ra đã xấu xa độc ác như vậy? Chưa chắc cô cũng trong sạch, đừng tưởng rằng đi làm gái bar thì cả đời này cô đều là gái bar! Trước đây cho dù không có Nhất Minh, thì cũng có người khác đem chuyện của cô nói ra! Nếu cô thật sự là tam trình cửu liệt [1] thì ban đầu đã không tới những nơi ăn chơi đó để bán rẻ mình rồi! Nhớ lấy! Sau này mãi mãi đừng bao giờ ở trước mặt tôi mà tự cho mình là người thanh cao, cô không có tư cách đó!”

[1] Tam trình cửu liệt: ý chỉ những người một lòng chung thủy, kiên định, hết lòng thờ chồng hay một lòng vì tình yêu duy nhất

Lời nói của Chu Lạc Khiết giống như một lưỡi dao sắc bén lạnh buốt cắt qua lồng ngực Lâm Hiểu Quân, cô thở hào hển, tâm trạng trở nên kịch động, kêu lên: “Rút lại những lời này! Rút lại! Đừng mong biện bạch cho bọn họ, là các người đã biến tôi trở thành cái dạng như bây giờ, là các người! Các người đều chết hết đi, tất cả chết hết đi...”

“Lâm Hiểu Quân, ngày hôm nay tôi không động đến cô, không phải vì Diệp Thiên, cũng chẳng phải vì đứa bé trong bụng cô, mà là bởi vì quả thật là Nhất Minh đã có lỗi với cô, nhưng mà hôm nay lại phải đền bằng mạng của Kiến Trung, chúng tôi đã không còn nợ cô cái gì nữa, nếu như cô còn dám có suy nghĩ này trong đầu, cho dù có là Diệp Thiên che chở cho cô, thì tôi cũng sẽ không bỏ qua, nhớ kỹ lời tôi nói!”

Chu Lạc Khiết nói xong thì đóng sầm cửa rời khỏi đó, trong phòng vang lên tiếng đồ vật bị đập bể và âm thanh oán hận của Lâm Hiểu Quân: “Chu Lạc Khiết, cô chết đi! Tốt nhất là cô đừng bỏ qua cho tôi, tôi cũng sẽ không buông tha cho các người!”

Dì Văn ở dưới lầu nghe thấy thì hoảng hồn, thấy Chu Lạc Khiết đi xuống nên chạy lại, lo lắng nói: “Lạc Khiết, chuyện này là sao, con đừng tính toán với cô ta, cô ta vẫn còn trẻ con, Diệp tiên sinh ở đây thì con phải chịu thiệt rồi!”

Dì Văn cảm thấy xót xa, bà nghĩ nếu như Chu Lạc Khiết cũng có một đứa con thì còn có thể có một phần thắng, nhưng mà nhiều năm qua như vậy, cũng không thấy có đứa nào, cô Lâm Hiểu Quân đó cũng không phải là người rộng lượng, bao dung với người khác gì, chỉ sợ những ngày sau này của Chu Lạc Khiết sẽ không dễ chịu nữa.

Chu Lạc Khiết ôm lấy dì Văn: “Dì Văn, con đi rồi, sau này dì nhớ bảo trọng.”

Dì Văn không biết được suy nghĩ trong lòng Chu Lạc Khiết, còn tưởng rằng cô vì chuyện Lâm Hiểu Quân có con, mà cảm thấy khó chịu, nên mới hỏi: “Đi? Đi đâu? Đi mấy ngày?”

Chu Lạc Khiết chỉ cười cười, lại dặn dò giữ gìn sức khỏe rồi lên xe rời khỏi Diệp gia, Chu Nhất Minh vẫn còn nằm trên giường, Chu Lạc Khiết đẩy cửa đi vào ngồi ở bên cạnh giường của cậu ta, nói: “Nhất Minh, hứa với chị, mọi chuyện dừng ở đây. Ân oán từ trước đến giờ đều kết thúc, tối nay Long Tại Nham sẽ qua đón chúng ta.” Chu Nhất Minh vẫn nhắm chặt hai mắt, nhưng Chu Lạc Khiết biết cậu ta có nghe thấy. Cô vén chăn lại cho cậu ta rồi rời khỏi phòng, lần này cậu ta bị thương cho dù là về tâm lý hay về thân thể thì đều là tổn thương rất lớn, khả năng là cả đời này sẽ không thể phục hồi, bây giờ cô cũng không nghĩ chuyện gì xa xôi, chỉ hy vọng tất cả dừng lại ở đây, không có đổ máu nữa, không có tổn thương nữa!

Cô vừa gọi điện cho Long Tại Nham nói tối nay đến đây đón cô và Chu Nhất Minh, sau đó cô sẽ có một cuộc sống mới, tuy là không có gì để mong đợi, nhưng mà cô biết, ở cùng Long Tại Nham thì sẽ không có những chuyện đau đớn.

Cô than thở rồi trở về phòng, nằm trên giường chờ Long Tại Nham, thật ra cũng ngủ không được, hơn bảy giờ tối Long Tại Nham gọi điện thoại cho cô bảo cô chuẩn bị hai mươi phút nữa đi ra, cô cúp điện thoại đi

gọi Chu Nhất Minh, nhưng mà trong phòng cậu ta không có một bóng người, điện thoại của cậu ta vẫn đặt trên đầu giường. Trái tim Chu Lạc Khiết kêu loảng xoảng, đẩy cửa phòng vệ sinh, sân thượng, phòng sách, cũng không có! Cô chạy xuống lầu hỏi người giúp việc, người giúp việc thấy lạ nói: “Không phải là ở trong phòng sao?”

“Không có, cô không thấy nó đi ra ngoài sao?”

Nhìn vẻ mặt mù tịt của người giúp việc, Chu Lạc Khiết thầm rửa một câu rồi nhanh chóng lên xe lái đi, trong đầu cô thoáng hiện qua suy nghĩ, nhất định là Lâm Hiểu Quân, cho nên lúc đang chạy trên đường thì gọi điện cho dì Văn.

“Nhất Minh? Không có, không tới đây!”

Tuy dì Văn nói như vậy, nhưng mà Chu Lạc Khiết vẫn còn lo lắng, chạy thẳng đến nhà Diệp Thiên. Quả thật là dì Văn không thấy Chu Nhất Minh đi vào, lúc đó bà đang ở trong phòng bếp sắc thuốc bổ cho Lâm Hiểu Quân, trong phòng khách cũng không có người giúp việc nào, cho nên lúc Chu Nhất Minh vào cửa chỉ có bảo vệ thấy.

Lâm Hiểu Quân thấy Chu Nhất Minh vào phòng cô, bản năng khiến cô cảm thấy nguy hiểm, nhưng mà cô chưa kịp kêu cứu thì Chu Nhất Minh đã dùng một tay bịt miệng của cô lại..

Xe của Chu Lạc Khiết và Diệp Thiên một trước một sau cùng dừng lại, Chu Lạc Khiết từ trên xe nhảy xuống chạy vào bên trong, Diệp Thiên nhanh tay bắt cô lại: “Sao vậy, lại xảy ra chuyện gì...”

“Nhất Minh, cậu ấy...”

“Dừng!” Tiếng súng truyền ra từ cửa sổ trên lầu là cho hai người chấn động, đó là từ phòng của Lâm Hiểu Quân, Chu Lạc Khiết và Diệp Thiên cùng nhau chạy vọt vào trong.

Diệp Thiên đi trước đẩy cửa ra, trong phòng, Chu Nhất Minh nằm trên sàn nhà, một lỗ thủng trên trán, máu không ngừng trào ra ngoài, hai con mắt cậu ta trợn lên trừng trừng. Lâm Hiểu Quân sợ đến mức cây súng trong tay rớt trên mặt đất, cô khinh hoàng nhìn về phía Diệp Thiên, dùng hết sức lắc đầu, hai hàm răng va lập cập: “Không...không...em...là anh ta...”

Thế giới của Chu Lạc Khiết bỗng chốc đứng im, trống rỗng không còn bất cứ thứ gì, trời đất như ngã nghiêng, tất cả mọi thứ trước mắt đều lung lay chực đổ, cô thẳng đơ bước đến bên cạnh Chu Nhất Minh, chăm chăm rũ quỳ xuống, cô vươn tay chạm chạm vào khuôn mặt Chu Nhất Minh, khuôn mặt cậu ta vẫn còn ấm, con mắt vẫn mở to không cam tâm, Chu Lạc Khiết đưa tay phủ lên đôi mắt Chu Nhất Minh, lúc nhấc tay ra, cuối cùng đôi mắt cậu ta cũng từ từ nhắm lại, lúc Chu Lạc Khiết đứng lên, trong tay đã cầm thêm một khẩu súng, hòng súng nhắm vào Lâm Hiểu Quân, gần như cùng một lúc hòng súng trong tay của Diệp Thiên cũng chĩa vào Chu Lạc Khiết.

Chu Lạc Khiết gật đầu, dứt khoát nói: “Được, Diệp Thiên, ngày hôm nay chúng ta kết thúc tại đây đi, kỹ năng bắn súng của tôi anh cũng biết, hôm nay nếu không phải cô ta chết thì là tôi chết, để xem súng của ai trong chúng ta nhanh hơn!”

73. Chương 73: Quả Nhiên Là Anh Đã Nổ Súng

“Lạc Khiết, buông súng xuống! Không nhớ à, kĩ thuật bắn súng của cô là do tôi dạy, cô không thắng được tôi!”

Đúng vậy, kĩ thuật bắn súng ban đầu là do hần dạy cô, mỗi chiêu mỗi thức đều là tự tay hần hướng dẫn, không ngờ tới hôm nay lại phải dùng để đối phó với hần. Trong lòng cô trống trải, người thân nhất của cô, từng người từng người đều rời bỏ cô, người đàn ông cô yêu vì người phụ nữ khác không ngần ngại chĩa hòng súng vào cô!

Chết cũng không có gì quá đáng sợ, hôm nay cô muốn thử xem hần dám hay không dám ra tay! Chu Lạc Khiết nói: “Đúng không? Không hần vậy đâu.” Ngón tay đặt trên cò súng của cô lại co lại một chút.

Lúc này Diệp Thiên lại có vẻ hơi luống cuống, từ khoảnh khắc hần nhìn thấy Chu Nhất Minh nằm trên mặt đất thì trái tim của hần đã trở nên lạnh lẽo, hần quá rõ tầm quan trọng của Chu Nhất Minh đối với Chu Lạc Khiết, đây quả thật là điểm yếu của cô. Hần cưỡng ép mình bình tĩnh trở lại, mong rằng có thể thuyết phục được cô: “Lạc khiết, cô bình tĩnh lại đi, tôi biết cô rất đau khổ, hãy buông khẩu súng xuống.” Hần vươn tay kia, dấn dắt: “Nào, đưa khẩu súng cho tôi...”

Nước mắt trên vành mắt rơi xuống: “Nghe anh gọi tên tôi vẫn còn hay như vậy...Anh cũng biết tôi đau khổ à, anh hiểu trái tim bị người ta khoét ra thì có cảm giác gì không, anh đâu biết, tới bây giờ anh cũng đâu biết tôi đau nhiều thế nào...” Cô rưng rưng nước mắt gượng cười: “Nhưng mà không quan trọng, nên kết thúc tất cả, Diệp Thiên, tôi đếm đến ba, anh ra tay nên nhanh gọn một chút, nếu không đứa con của các người và cô ta sẽ không thấy được ngày mai đâu...”

“Lạc Khiết...”

“Một...Hai...Ba!”

Pằng, một tiếng súng vang lên, Lâm Hiểu Quân nhắm mắt lại thét lên chói tai, nhưng trên người lại không cảm thấy chút đau đớn nào, cô ta dè dặt mở mắt ra, trong tầm mắt chỉ nhìn thấy cây súng trong tay Chu Lạc Khiết rơi xuống, ngực cô có một vết máu thật lớn dần dần lan rộng ra, cả người cũng đứng không vững.

Máu trên ngực Chu Lạc Khiết tuôn ra không ngừng, cô chậm rãi cúi đầu nhìn vết thương của mình, lại khẽ ngẩng đầu lên, tầm mắt tìm kiếm khuôn mặt của hần ta, cô lại còn nở một nụ cười, cô khó khăn cố nói mấy chữ: “Anh...thật sự...nổ súng!” Trước mắt Diệp Thiên giăng một màn sương trắng xóa, tầm mắt và suy nghĩ đều trống rỗng, hần không thể nghĩ nổi cái gì, trong một giây khi Chu Lạc Khiết ngã xuống, dường như hần mới đột nhiên tỉnh lại, hần ném súng đi, chạy vài bước đỡ lấy cơ thể cô.

Trái tim Diệp Thiên vô cùng nhức nhối, hần không nhớ nổi vừa rồi mình đã nổ súng thế nào, thậm chí, hần cho rằng mình đã không nổ súng! Không! Người không nổ súng chính là cô, ngay từ đầu cô đã không bóp cò, ngay từ đầu cô đã lừa hần! Cô đang đặt cược sự sống chết của mình và Lâm Hiểu Quân, xem thử hần sẽ chọn người nào! Điều này khiến cho Diệp Thiên lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác trái tim bị xé rách là như thế nào, cô nói hần không hiểu nỗi đau của cô, bây giờ thì hần hiểu!

Diệp Thiên run rẩy đè lại vết thương của cô, máu tươi sền sệt dính đầy tay hần, Chu Lạc Khiết hỗn hển thở từng hơi một, mí mắt nặng trĩu, cô nhắm mắt lại, Diệp Thiên hốt hoảng vỗ lên khuôn mặt của cô, một khắc này, hần đã nghĩ cô cứ thế mà nhắm mắt lại, mãi mãi không mở ra nữa. Mấy giây sau hần mới có phản ứng, gọi to xuống dưới lầu: “Gọi điện thoại cho bác sĩ Chung, bảo ông ta đến đây! Ngay!”

Quản gia ngay lập tức gọi điện thoại cho bác sĩ Chung, lúc dì Văn nghe được tiếng súng đầu tiên thì cũng đã bị dọa cho hoảng sợ, nhưng lúc đó Chu Lạc Khiết và Diệp Thiên lại xông lên trước tiên, bà cũng không dám theo lên xem xảy ra chuyện gì, cho tới lúc tiếng súng thứ hai vang lên, lại nghe thấy tiếng gầm lo lắng của Diệp Thiên, dì Văn mới run rẩy chạy lên lầu, thấy Chu Nhất Minh và Chu Lạc Khiết cả người đầy máu nằm trên sàn, dì Văn không nói nổi câu nào, nửa ngày mới hoảng sợ nói:

“Chuyện này là sao vậy, làm sao rồi, Lạc Khiết...”

Diệp Thiên ôm Chu Lạc Khiết đặt trên giường, nói với dì Văn: “Lo lắng cái gì, cầm hộp thuốc đưa đây.”

Dì Văn không dám chần chừ, ôi trời một tiếng, tay chân luống cuống cầm hộp thuốc lại. Diệp Thiên ép mình phải tỉnh táo lại.

Muốn làm sạch xung quanh miệng vết thương cho cô, trên đầu hần lấm tấm mồ hôi, tay vẫn không ngừng run rẩy.

Cắt bỏ quần áo xung quanh vết thương, hần hít sâu, viên đạn đó nằm rất gần với trái tim. Cô đã rơi vào hôn mê, trên mặt dần không còn chút máu, chỉ còn lại vẻ tái nhợt. Diệp Thiên ném cái kéo trong tay đi, ôm ngang lấy Chu Lạc Khiết bước nhanh xuống lầu.

“Nói với bác sĩ Chung liên lạc ngay với bệnh viện chuẩn bị phẫu thuật.” Trong nhà không có đủ thiết bị điều trị, hần không thể mạo hiểm, trên đường đến bệnh viện, hần ôm cô ngồi ở phía sau xe, liên tục vỗ lên khuôn mặt cô: “Đừng ngủ, Lạc Khiết, nói chuyện với tôi đi, Lạc Khiết...”

Chu Lạc Khiết đã mất đi ý thức, vẫn vô tri vô giác, đau nhức trên vết thương khiến cô hơi nhú mào, thỉnh thoảng rên lên một tiếng yếu ớt.

Diệp Thiên nắm chặt tay cô: “Cô không sao, tuyệt đối sẽ không sao!” Hắn như an ủi cô, lại như đang tự nói với mình, hắn nói rất chắc chắn, nhưng nếu cẩn thận lắng nghe, sẽ phát hiện giọng nói của hắn thật ra là tràn đầy lo lắng và sợ hãi, trong lòng hắn cũng không biết lần này cô có thể qua khỏi hay không, nhiều khó khăn hiểm trở mà bọn họ từng cùng nhau vượt qua, cuối cùng lại không qua nổi quỷ môn quan trong tay hắn, hắn sợ cô nhắm mắt lại, lại cũng sợ ánh mắt khi cô mở mắt ra nhìn hắn.

Bác sĩ Chung đã chờ ở trước cửa phòng phẫu thuật, Diệp Thiên nói: “Tôi cũng vào trong.”

Bác sĩ Chung gật đầu, đeo khẩu trang, đẩy Chu Lạc Khiết vào bên trong.

Diệp Thiên nắm chặt tay, hắn nghe mình nói với bác sĩ: “Tôi không cho phép có sơ suất! Ông hiểu rõ ý của tôi chứ!”

“Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Hắn nói không cho phép có việc xảy ra ngoài ý muốn! Nhưng ai cũng hiểu rõ, hắn không phải thần thánh, hắn không có khả năng quyết định sống chết trong tay, không phải hắn không cho phép thì những việc ngoài ý muốn sẽ không xảy ra. Đứng trong phòng phẫu thuật, nhìn những dụng cụ lạnh lẽo vạch, mở trên cơ thể của cô, nhìn cô giãy dựa trên bờ sinh tử, điều này còn hành hạ người khác nhiều hơn cả khi đứng chờ bên ngoài phòng phẫu thuật.

Hai tay Diệp Thiên chà xát khuôn mặt, hắn thấy trên tay dính toàn là nước, hắn cho rằng đó chỉ là mồ hôi, vì hắn không có nước mắt, ngay cả trước đây khi Thiệu Nhiên Nhiên chết, hắn đau khổ như vậy nhưng cũng không chảy một giọt nước mắt, nhưng vì sao đôi mắt lại nhức nhối như vậy! Hắn chăm chú quan sát khuôn mặt của bác sĩ, động tác của bác sĩ, sợ hãi nếu trên mặt bọn họ lại hiện lên vẻ thương tiếc, xót xa.

Lúc này hắn mới thấm thía rằng chẳng qua hắn chỉ là một con người mà thôi, hắn không thể nắm trong tay tất cả mọi chuyện, gồm cái chết của Chu Nhất Minh, gồm cả việc cô đang nằm trên bàn mổ sống chết còn chưa rõ, vì sao trước đây hắn lại tự phụ đến mức cho rằng tất cả mọi chuyện đều nằm trong tay hắn, kể cả trái tim của cô!

Hắn không biết mình cùng đứng trong phòng phẫu thuật bao lâu, đợi đến khi bác sĩ rời khỏi bàn giải phẫu, khi đẩy cô rời đi hắn mới kéo bác sĩ Chung: “Sao rồi!”

Bác sĩ Chung tháo bao tay đầy máu ra, vừa gỡ khẩu trang vừa bước ra khỏi phòng phẫu thuật, nói: “Viện đạn đã được gấp ra, tạm thời không có nguy hiểm.”

Diệp Thiên hít một hơi thật sâu, rốt cục cũng có thể hô hấp trở lại, Chu Lạc Khiết được đưa đến phòng ICU*, hắn cũng đi theo vì muốn được nhìn thấy cô một lát, nhưng thấy hai tay mình dính đầy máu, nên hắn vào toa lét khử trùng cho sạch sẽ, máu tươi trên tay đều dính từ người cô được nước rửa trôi dường như càng trở nên đỏ thẫm hơn, Diệp Thiên nặng nề nhắm mắt lại, bước ra ngoài. Nhưng cho đến khi hắn quay lại phòng bệnh thì bên trong đã không còn bóng dáng Chu Lạc Khiết đâu nữa.

... ..

74. Chương 74: Tôi Muốn Tranh Đoạt Phụ Nữ Với Anh

Diệp Thiên nghi ngờ mình đã nhìn lầm rồi, rõ ràng vừa rồi hắn thấy Chu Lạc Khiết được đẩy vào trong phòng bệnh này, sao người lại có thể biến mất tăm mất tích như vậy, có thể nào là đổi phòng bệnh không, hắn xoay người định đi tìm bác sĩ, vừa lúc đó có mấy y tá đi ngang qua, Diệp Thiên hỏi: “Vừa nãy ở đây có bệnh nhân phải không, đã đổi phòng rồi sao?”

Y tá thấy lạ nói: “Đổi phòng? Không có, không phải bệnh nhân vẫn còn nằm ở bên trong sao?” Cô ta liếc mắt nhìn vào bên trong, trên giường bệnh quả thật trống không, y tá cũng cuống cuống: “Người đâu?”

Diệp Thiên nổi giận: “Là tôi hỏi cô! Các người đã đưa cô ấy đi đâu rồi?”

“Bác sĩ Chung...bác sĩ Chung...” Sau khi người y tá đó bình tĩnh lại thì ngay lập tức hoảng hốt chạy tới phòng làm việc tìm bác sĩ, bác sĩ Chung vừa mới phẫu thuật xong, đang định nghỉ ngơi một lúc, thì nghe được tiếng gọi của y tá, ông nhú mào khó chịu: “Có chuyện gì sao?”

“Này, Bệnh nhân vừa này...”

Diệp Thiên ngắt ngang lời nói không rõ ràng của y tá: “Lạc Khiết không có ở trong phòng bệnh.”

Bác sĩ Chung cũng bị lời nói của hắc khiến cho sợ hãi: “Sao lại không thấy người?” Về mặt hoàn toàn không biết gì của bác sĩ Chung khiến Diệp Thiên nghĩ chuyện này không đơn giản nữa, Chu Lạc Khiết vẫn chưa tỉnh lại, ngay cả nhúc nhích cũng chưa thể thì làm sao còn nói tới việc rời khỏi đây, nhưng ai lại có bản lĩnh trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà đã đưa được cô đi?

Diệp Thiên nghĩ tới một người có thể làm việc này, Long Tại Nham! Lúc suy nghĩ này nảy ra trong đầu khiến cho sắc mặt của Diệp Thiên cực kỳ khó coi: “Đi kiểm tra camera của bệnh viện đi!”

Tiếc là đã khiến hắc thất vọng ‘rất không khéo’ là camera của phòng bệnh này bị hỏng! Chu Lạc Khiết lại bị người ta đưa ra khỏi bệnh viện ngay trước mắt của hắc, hắc ngăn người đứng trong hành lang bệnh viện mất một lúc, sau đó giống như một trận gió vội vàng lao ra khỏi cổng bệnh viện. Bên ngoài đêm đã khuya, trong vài giờ qua, hắc hoàn toàn mù tịt về sống chết của cô.

Tài xế vẫn chờ bên ngoài bệnh viện không dám rời khỏi, thấy hắc đi ra thì nhanh chóng mở cửa xe, Diệp Thiên phát tay, nói:

“Đưa xe cho tôi!”

Hắc tự mình lái xe, lao vút đi trong bóng đêm mờ mịt, mười năm! Trong thời gian mười năm, hắc đã biến cô từ một cô gái đơn thuần trở thành một người phụ nữ hai tay dính đầy máu tươi. Hắc nhớ rõ dáng vẻ của cô lần đầu tiên giết người, hắc cầm lấy bàn tay lạnh như băng của cô, cầm lấy ngón tay cô, lúc tiếng nổ vang lên khi bóp cò súng, rồi cô nhìn người đang ngã xuống trước mắt, khóc ngất nghẹn ngào, ỉu xìu trước mặt hắc, ôm chân hắc cầu xin: “Diệp Thiên, xin anh đừng bắt tôi giết người!”

Đừng bắt tôi giết người có được không...”

Đã mười năm, rất nhiều chuyện cô cầu xin hắc, nhưng hắc nhất quyết không đồng ý. Ngay cả một lần cuối cùng này.

Cô cầu xin hắc giúp giải quyết với Kim Báo và Thôi Trí Uyên, hắc cũng không làm tốt chuyện này giúp cô được! Ngay cả chuyện cô xin hắc thả cho cô đi, đáng tiếc hắc vẫn không thể đồng ý!

Trong biệt thự của Long Tại Nham, Giang Thiệu Thành nhìn người phụ nữ trước mắt đang nằm trên giường, lại nhìn Long Tại Nham ngồi bên cạnh, khẽ nói: “Anh kiếm cô ấy ở đâu ra thế!”

“Bệnh viện, lần này bị thương không nhẹ.” Long Tại Nham dùng tay gạt mấy sợi tóc trên trán cô ra, khuôn mặt cô trắng nhợt đến đáng sợ, sống như một trang giấy trắng không có sức sống.

Giang Thiệu Thành nói: “Tốt nhất anh nên chú ý, Diệp Thiên sẽ không để yên đâu.”

Long Tại Nham cười cười lơ đãng, anh đã dám đưa người đi, thì đã không sợ chuyện Diệp Thiên tìm tới tận cửa, trong điện thoại rõ ràng cô nói sẽ chờ anh đến, nhưng chờ đến khi anh đến thì chẳng tìm thấy người đâu, lúc đó anh cảm thấy cô đã xảy ra chuyện, bởi vì cô không phải là một phụ nữ không đúng hẹn, nếu đã đồng ý cùng anh đi rồi thì sẽ không đổi ý!

Quả nhiên, người anh phái đi tìm hiểu đã nhanh chóng thông báo với anh, trong mấy giờ đó, Diệp Thiên ở trong phòng phẫu thuật, còn anh thì chờ bên ngoài.

Một đàn em có lẽ có việc gấp, về mặt hấp ta hấp tấp, Long Tại Nham ra hiệu im lặng, ý bảo cậu ta ra ngoài nói chuyện, anh đắp lại chăn cho Chu Lạc Khiết, cùng Giang Thiệu Thành đi ra ngoài.

“Anh Long, Diệp Thiên tới!”

Long Tại Nham và Giang Thiệu Thành đưa mắt nhìn nhau: “Hành động rất nhanh nhẹn.”

Giang Thiều Thành vỗ vỗ vai anh, nhắc nhở: “Cẩn thận, gần đây Diệp Thiên và Thôi Trí Uyên đang qua lại mật thiết.”

“Tôi hiểu rồi.”

“Diệp tiên sinh, đã lâu không thấy tới đây, sao hôm nay lại nhớ tới đây thăm tôi, nào, ngồi đi!” Long Tại Nham đi tới trước mặt Diệp Thiên, ý bảo anh ta ngồi xuống sô pha.

Diệp Thiên không có tâm trạng vòng vo với Long Tại Nham, nói: “Long Tại Nham, chúng ta không cần nói lời khách sáo, anh hẳn là biết vì sao tôi đến, tôi cũng không muốn trở mặt với Mộc gia các người, cho nên hãy giao người ra đây!”

“Anh nói Chu Lạc Khiết?”

“Quả nhiên là anh đưa người đi!”

Long Tại Nham nói thẳng: “Đúng là Lạc Khiết ở chỗ của tôi, tôi với Lạc khiết cũng coi như có quen biết, bây giờ cô ấy bị thương nặng, chỗ của tôi lại yên tĩnh, cho nên muốn để cô ấy ở lại đây dưỡng thương, còn về chuyện sau khi vết thương cô ấy hồi phục có đi hay không là do cô ấy quyết định, không phải chuyện anh có thể can thiệp, anh nói có phải không, Diệp tiên sinh!”

“Theo lời anh nói thì hôm nay anh không để tôi đưa cô ấy đi.”

“Tôi nghĩ là cô ấy cũng không muốn được anh đưa đi!”

Những lời này đánh trúng vào điểm yếu của Diệp Thiên, đúng vậy, nếu như cô tỉnh lại, chưa chắc sẽ muốn ở lại bên cạnh hắn, trước đây hắn còn có thể dùng Chu Nhất Minh, dùng tình yêu của cô dành cho hắn để kiềm giữ cô, nhưng hiện tại những điều này đã không còn nữa, gần như hắn chẳng còn gì để có thể giữ cô ở lại.

Nhưng ở trước mặt Long Tại Nham, Diệp Thiên vẫn cương quyết nói: “Đây là chuyện nhà của tôi và cô ấy, không cần người ngoài nhúng tay!” Thậm chí giữa hắn và Chu Lạc Khiết đã không thể quay lại, nhưng dù sao cũng từng có mười năm, tuy rằng thời gian này đối với cô mà nói cũng không phải là kí ức vui vẻ gì. Nhưng Diệp Thiên vẫn cho rằng, dù thế nào thì thế giới của Chu Lạc Khiết chỉ có thể liên quan đến hắn, cho dù đó là yêu, cho dù đó là hận, cũng chỉ có thể xoay quanh hắn. Hắn chưa bao giờ lo lắng đến chuyện trong cuộc sống của cô sẽ gặp phải người và chuyện gì không có can hệ đến hắn, hắn không thích nghĩ đến những chuyện như vậy.

Nhưng Long Tại Nham lại nói với hắn: “Diệp tiên sinh, anh sai rồi, sau này chỉ có chuyện ”tôi với cô ấy“, không có chuyện ”anh và cô ấy“ nữa! Càng không có chuyện nhà của anh và cô ấy!”

“Long Tại Nham, anh có ý gì!”

“Ý của tôi rất rõ ràng, tương lai của cô ấy chỉ có liên quan tới tôi, anh và cô ấy đã trở thành quá khứ!” Long Tại Nham chỉ còn chưa nói rõ với hắn: Tôi muốn tranh đoạt phụ nữ với anh!

Hai người đàn ông, bốn mắt nhìn nhau, ai cũng không chịu lùi bước, mùi thuốc súng trong không khí nhanh chóng lan tràn, Giang Thiều Thành hẳn giọng giảng hòa: “Diệp tiên sinh, tôi biết là anh lo lắng cho vết thương của cô Chu, nhưng mà anh yên tâm, chỗ chúng tôi có nhân viên chữa trị và săn sóc chăm lo cho cô Chu, chờ sau khi vết thương của cô Chu tốt lên, nếu như cô ấy muốn gặp anh, thì chúng tôi cũng không ngăn cản, cũng ngăn không được!”

Giang Thiều Thành có nghĩ tới chuyện Diệp Thiên là kẻ địch của Mộc gia, chỉ không nghĩ tới chuyện lần đầu tiên hai người đàn ông xung đột trực diện lại là vì phụ nữ! Quả nhiên đúng với câu nói, anh hùng khó qua ải mỹ nhân!

Tuy rằng Diệp Thiên gây áp lực, nhưng dù sao đây cũng là địa bàn của Long Tại Nham, hắn lại đến đây một mình, rốt cục cũng ở thế dưới, có lẽ hắn cũng nghĩ đến điểm này, nên cuối cùng để lại một câu, nói: “Long Tại Nham, sau này còn gặp lại!”

“Không tiễn!”

Chờ khi Diệp Thiên đi rồi, Giang Thiếu Thành nói : “Lần sau gặp lại chỉ e là anh ta sẽ dùng súng nói chuyện với anh!”

Long Tại Nham không nghĩ vậy, dù cho Diệp Thiên dùng thủ đoạn gì anh cũng tiếp đãi!

75. Chương 75: Tỉnh Mộng

Lúc Diệp Thiên về đến nhà thì dì Văn vẫn còn chờ tin từ bệnh viện cũng chưa đi ngủ, bây giờ thấy Diệp Thiên như người mất hồn từ ngoài trở về thì bà nghĩ rằng Chu Lạc Khiết đã không qua khỏi, nghĩ như vậy khiến bà không dẫn nổi nước mắt. Tuy dì Văn là một người già ở Diệp gia, số năm sống ở Diệp gia còn lớn hơn số tuổi của Diệp Thiên, nhưng cũng vẫn rất kiên dè Diệp Thiên, ở trước mặt hắn ta cũng không dám khóc lớn thành tiếng, chỉ liên tục nghẹn ngào chùi chùi nước mắt. Mấy năm nay chuyện đánh đánh giết giết ở Diệp gia cũng đã ít đi, bà không biết tại sao chỉ trong thời gian hai ngày mà lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, đầu tiên là chuyện Trần Kiến Trung mất, tiếp theo lại đến Chu Nhất Minh cũng chết ở đây, bây giờ lại là Chu Lạc Khiết, đều là những người bà xem như con cái mười năm nay cả!

Diệp Thiên đột nhiên quay đầu lại quát: “Khóc cái gì, cô ấy vẫn chưa chết!”

Dì Văn bị Diệp Thiên la đến mức run rẩy, nhưng nghe Chu Lạc Khiết vẫn còn sống, bà ngừng khóc ngay lập tức, cũng bắt chấp nét mặt u ám như diêm vương của Diệp Thiên, gấp gấp hỏi: “Vậy, Lạc Khiết ra sao rồi, vẫn còn ở bệnh viện sao, bao giờ thì có thể xuất viện, có cần tôi chuẩn bị cái gì để đưa đến bệnh viện không!”

Diệp Thiên không nén được cắt ngang lời bà: “Không cần phiền phức, cô ấy sẽ sớm trở về thôi!”

Lâm Hiểu Quân ngồi trên đầu cầu thang lầu hai nhìn vào hắn, trong tình huống này Diệp Thiên cũng không biết nên đối mặt với Lâm Hiểu Quân với tâm trạng gì, bản Chu Lạc Khiết một phát súng đó cũng giống như bóp nát tình yêu mà hắn dành cho Lâm Hiểu Quân, ít ra thì bây giờ hắn không có cách nào coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra mà vẫn yêu chiều Lâm Hiểu Quân như trước nữa.

Lúc này tâm trạng của Lâm Hiểu Quân đối với cho Diệp Thiên cũng âm thầm thay đổi. Khi đó, để bảo vệ cô Diệp Thiên đã lựa chọn nổ súng vào Chu Lạc Khiết, tuy rằng cô vẫn biết trong tiềm thức của Diệp Thiên còn coi cô là Thiệu Nhiên Nhiên cho nên mới không ngần ngại mà tổn thương Chu Lạc Khiết và bảo vệ cô. Nhưng cô vẫn thấy cảm động, người đàn ông này không phải không tốt với cô, thậm chí là còn cưng chiều cô, luôn đáp ứng mọi thứ, còn giúp mẹ cô có tâm trạng thoải mái để có thể trị bệnh cho tốt, không chỉ mới hộ lý tốt nhất, thậm chí hắn còn giữ lại mặt mũi cho cô trước mặt của mẹ. Thật ra cô cũng ý lại vào điều này nên mới dám đặt bẫy Chu Nhất Minh. Còn chuyện xảy ra ngay sau đó, cô biết đã làm hắn nổi giận, nhưng sáng sớm hôm đó bác sĩ lại báo tin rằng cô đã mang thai, nên ngay cả một lời nói nặng nói nhẹ hắn cũng không có nói, còn bảo cô phải nghỉ ngơi cho tốt! Thật ra cô vốn không định giữ lại đứa bé này, nhưng bây giờ, cô nghĩ chuyện cô muốn có con của hắn cũng không phải là chuyện khó chấp nhận gì lắm.

Vừa nãy quần gia đã cho người đưa thi thể của Chu Nhất Minh đi, cũng gọi người đến dọn dẹp căn phòng, nhưng cảnh tượng máu me lúc đó lại đã khắc sâu vào trong bộ nhớ của cô, nhất là hình ảnh trước khi chết Chu Nhất Minh còn trợn trừng hai mắt trở đi trở lại trước mắt cô không ngừng, cô không dám ở trong phòng nữa, cho nên vẫn ngồi đây chờ hắn.

Diệp Thiên đi tới trước mặt cô: “Đừng ngồi ở đây, sàn nhà rất lạnh, em về phòng nghỉ ngơi đi, trễ vậy rồi vẫn chưa ngủ!”

Cô tưởng là hắn sẽ kéo cô đứng lên, nhưng mà Diệp Thiên chỉ lướt qua bên cạnh cô, Lâm Hiểu Quân đứng dậy, chân hơi tê dại, cô đi mấy bước cố gắng mới đuổi kịp hắn, khẽ hỏi: “Cô ấy...không có chuyện gì chứ...” Vừa rồi cô nghe hắn đứng dưới lầu nói chuyện với dì Văn.

Diệp Thiên dừng lại: “Không có gì, cô ấy không có chuyện gì.”

“Vậy...” Lâm Hiểu Quân cũng không biết nên hỏi cái gì tiếp nữa, muốn nói cái gì đó cho phải nhưng lại giống như nghĩ một đằng rồi lại nói một nẻo, dù sao tất cả chuyện này đều do một tay cô gây ra, cũng là kết quả mà cô mong được thấy. Bây giờ Chu Nhất Minh đã chết, Diệp Thiên và Chu Lạc Khiết trở mặt thành thù, thậm chí cô còn biết chuyện Thôi Trí Uyên muốn cho Diệp Thiên một lời giải thích công bằng mà đã giải

quyết cả Kim Báo, cho nên những nhục nhã trước đây cô chịu, những người đã làm cho cô đau khổ đều đã có báo ứng, cô nên vui vẻ, không nên tức giận.

Có điều cuộc sống của cô đã không thể quay trở lại như trước, cô cũng công thể trở lại làm một Lâm Hiểu Quân của trước đây. Những lời Chu Lạc Khiết nói trước đó đã gây kích động mạnh cho cô, nó cũng khiến cô phải thừa nhận chuyện cô đi đến ngày hôm nay nguyên nhân một phần cũng từ chính cô mà ra. Nếu như ban đầu tự cô không vì tiền mới lựa chọn đi đường tắt làm bồi rượu ở bar Kim Cương thì cũng sẽ không gặp đủ mọi chuyện sau đó. Nếu như không có Chu Nhất Minh, lúc đó cô cũng sẽ bị hủy trong tay của một người đàn ông khác, dù sao đêm đó cũng nhờ có Chu Nhất Minh cứu cô từ trong tay của tên đàn ông đó. Chẳng qua, Chu Nhất Minh đã khiến cho cuộc sống của cô không thể chịu nổi, khiến cho cô đã hoàn toàn thay đổi, cho nên, cô mới hận như vậy, mới phải dồn hấn ta vào chỗ chết! Bây giờ người cũng đã chết, tất cả cũng trở thành tro bụi!

Diệp Thiên nhìn thật sâu vào Lâm Hiểu Quân đang đứng trước mắt, cảm thấy hơi mệt mỏi, lúc đó nếu như không dung túng cho nhiều tâm tư nhỏ của cô, nếu như ban đầu đồng ý cho Chu Nhất Minh và Chu Lạc Khiết ra nước ngoài, hấn và Chu Lạc Khiết cũng không đi tới nông nổi cắt đứt quan hệ như vậy! Diệp Thiên hỏi cô ta: “Bây giờ hài lòng chưa?”

Lâm Hiểu Quân cắn môi, một hồi sau mới ngược mắt nói: “Anh đang trách em!”

Thấy Diệp Thiên không nói gì, trông cô có vẻ rất tủi thân, ngẩng mặt giải thích: “Là anh ta chạy vào phòng em, là anh ta muốn lấy mạng của em, là anh ta...”

Diệp Thiên đưa tay ngăn lời nói của cô ta: “Đây là lần cuối cùng, cũng là lần duy nhất, sau này...sau này anh không thể nuông chiều em như vậy nữa!”

“Em...”

“Được rồi, em đi nghỉ đi, bác sĩ nói em nên nằm trên giường nghỉ ngơi.”

“Anh không về phòng sao?”

“Em ngủ trước đi, anh còn có việc.”

Cô muốn nói đêm nay có thể ngủ cùng cô không, cô không dám ngủ một mình trong căn phòng từng có người chết, nhưng mà bước chân của Diệp Thiên không ngừng lại, cả người anh cũng lướt qua. Lâm Hiểu Quân mở miệng nhưng không thốt ra tiếng, cô vẫn chưa quen với một Diệp Thiên thế này, trước đây tuy rằng hấn coi cô là một người phụ nữ khác, nhưng ít ra không bao giờ trái ý cô, dáng vẻ này giống như đang cảnh cáo cô. Cô thấy hơi bức bối cũng quay đầu trở về phòng.

Diệp Thiên nằm trên ghế bập bênh trong phòng sách, không bật đèn, trong bóng tối cũng chỉ có đốm lửa lớn trong tay là phát ra chút ánh sáng, trước đây trong phòng sách này vẫn thường xuyên có bóng dáng của cô, thỉnh thoảng bưng cho hấn tách cà phê, mang khay điểm tâm. Hấn cũng sẽ ôm cô nói mấy câu. Hấn nhớ khoảng thời gian đó thật ra hấn và cô đều rất vui vẻ, cô giống một bà chủ gia đình, đi dạo phố, nấu cơm, khoảng thời gian đó chắc là lúc mà cô đã từng cảm thấy thoải mái nhất, hấn chưa bao giờ thấy nụ cười thỏa mãn như vậy của cô, nếu như không có sự xuất hiện của Long Tại Nham, nếu như không có sự xuất hiện của Lâm Hiểu Quân, có lẽ là hấn sẽ suy nghĩ chuyện cứ cùng cô sống như vậy mãi mãi.

Diệp Thiên cứ ngồi như thế trong phòng sách, dường như thật lâu, lại dường như chỉ bằng vài lần hít thở thuốc, trời bên ngoài đã sáng, tên đàn em a Luân lại đến xin chỉ thị của hấn, di thể của Chu Nhất Minh phải xử lý như thế nào, có cần phải lập tức hỏa táng không?

Diệp Thiên dụi điều thuốc trong tay, nói: “Một tuần sau hạ táng.”

“Một tuần? Anh Diệp, thời tiết nóng như vậy, cái xác để lại một tuần, sợ là...Hay là hỏa táng ngay đi!” Hấn không biết người đã chết rồi còn giữ lại một tuần làm gì!

Diệp Thiên vút gạt tàn đầy tro sang bên cạnh: “Đồ vô dụng! Tôi nói một tuần là một tuần! Giữ di hài của cậu ta cho tốt, ngoài ra còn phải tung tin một tuần sau cử hành tang lễ ra ngoài!” Dù sao cũng là người thân nhất của cô, cho dù thế nào, cô cũng sẽ muốn nhìn thấy Chu Nhất Minh lần cuối, tự mình đưa tiễn em trai một đoạn đường!

A Luân vội gạt đầu cuồng quýt nói: “Anh Diệp, em đi sắp xếp.”

76. Chương 76: Chúng Con Đã Là Vợ Chồng

Lúc Mộc Cận nhận được điện thoại của Long Tại Nham thì cô đang ở trong phòng bếp nấu bữa tối, cho nên khi nghe được lời Long Tại Nham nói trong điện thoại thì cô sợ đến mức làm rơi cả cái xạn xào rau lên chân mình.

Long Tại Nham nói: “Mộc Cận, Mộc gia đã biết chuyện của em và Long Tại Nham, sẽ có người qua đó đón em ngay bây giờ, em nên về một chuyến.”

Mộc Cận nói lắp ba lắp bắp: “Vây...Vây Thiếu Thành đâu? Anh ấy đâu rồi?”

“Em về trước rồi nói sau.”

Cúp điện thoại, Mộc Cận nhanh chóng tháo tạp dề, vẫn chưa kịp thay quần áo thì có người đến gõ cửa, là đàn em của cha cô, cô đã từng gặp.

Trên đường đi Mộc Cận vẫn lo lắng không yên, tuy rằng biết đây cũng là chuyện sớm hay muộn nhưng mà vừa nghĩ đến tính tình của cha mình, da đầu cô đã tê rần, không phải cô sợ mình sẽ có gì, cô là sợ cha sẽ trút tất cả tức giận lên người Giang Thiếu Thành. Cô định gọi điện thoại báo trước cho Giang Thiếu Thành, nhưng lại nghĩ, Long Tại Nham chắc chắn là đã báo rồi, cho nên lại thôi. Lúc trở lại Mộc gia, Mộc cận mới biết được vì sao lúc này Long Tại Nham muốn cô quay về.

Cảnh tượng trong phòng khách khiến cho trước mắt Mộc cận như mờ đi, chuyện đêm đó ở Mị Thành giống như đang tái diễn, nhưng mà lần này người quỳ trên mặt đất bị vây đánh đối lại là Giang Thiếu Thành. Mấy tên thủ hạ của Mộc Thường Phong đều là những tên có thủ đoạn độc ác, lúc này lại có lệnh của Mộc Thường Phong nên cũng không có chút nương tay với Giang Thiếu Thành. Mặc dù xương cốt Giang Thiếu Thành có cứng cáp nhưng cũng không chịu nổi những cú đánh đấm lão luyện thay nhau giáng xuống. Huống chi, anh vốn là không muốn đánh trả. Anh quỳ một gối trên mặt đất, lưng khom xuống, Mộc Cận thấy đôi giày da cứng chắc của tên đàn ông từng cú từng cú đập vào ngực, vào lưng, vào bụng Giang Thiếu Thành, cho đến khi tên đàn ông đó túm Giang Thiếu Thành từ dưới đất đứng lên, đấm một đấm thật mạnh vào mặt anh, Giang Thiếu Thành đột ngột phun ra một ngụm máu tươi, lúc này Mộc Cận mới thét lên một tiếng, trái tim vào đầu óc cô như nứt ra, bật khóc nhào đến ôm lấy Giang Thiếu Thành, tay vung vẩy ngăn cản những kẻ đó tới gần, khóc thét lên: “Cút đi, cút đi! Tất cả đều cút đi hết cho tôi, không ai được động vào anh ấy... Thiếu Thành, anh có sao không, anh muốn chết hả, sao lại không đánh trả...”

Giang Thiếu Thành hít thở thật sâu mấy hơi, lấy tay chùi vết máu trên miệng: “Không sao, Mộc Cận, em tránh ra...”

Anh chống tay xuống sàn nhà ngồi dậy, lại vẫn quỳ một gối nói với Mộc Thường Phong: “Mộc gia, xin hãy tác thành cho chúng con!”

“Cha, sao cha lại đối xử với Thiếu Thành như vậy, là con không muốn đi Pháp, là con muốn ở bên Thiếu Thành, nếu cha muốn trừng phạt thì hãy phạt luôn cả con đi...”

Mộc Thường Phong đang ngồi ngay ngắn trước mặt chỉ gương mặt nhìn: “Kéo nó ra!”

“Các người dám!” Mộc Cận dùng cả người che chắn cho Giang Thiếu Thành, dùng ánh mắt căm phẫn ngăn cản bọn người đó bước qua, bày ra tư thế liều mạng với bọn họ, dù sao đây cũng là con gái của Mộc Thường Phong, nhất thời bọn họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, tất cả đợi Mộc Thường Phong lên tiếng.

Cô vừa khóc nức nở cầu xin: “Cha, trước đây mọi chuyện con đều nghe cha, bây giờ cha đồ ý với con đi, con thật sự rất yêu rất yêu Thiếu Thành, con không thể không có anh ấy, con xin cha, cha hãy tác thành cho chúng con được không, con...con với Thiếu Thành đã là vợ chồng rồi...”

Cơn tức giận của Mộc Thường Phong càng bị mấy câu nói của cô chọc giận thêm nữa, ông cảm tách trà sứ trong tay dùng hết sức ném mạnh xuống mặt sàn, ông giận dữ đứng lên khỏi chỗ ngồi, đi mấy bước tới trước mặt Mộc cận, một tay nhắc cô ném cho mấy tên thủ hạ bên cạnh: “Đưa nó đi cho tối”

Mộc Thường Phong sẵn tay áo, tiện tay cầm một cây gậy sắt to bên cạnh!

Mộc Cận kinh hoàng gọi to: “Cha, cha muốn làm gì!”

Cây gậy sắt trong tay Mộc Thường Phong giáng xuống Giang Thiếu Thành không chút nương tay: “Cậu cũng dám động tới nó! Ăn mật báo sao, ngay cả con gái của tôi cậu cũng dám động tới, còn cái gì mà cậu không dám không! Tôi cho cậu chạm tới nó! Tôi cho cậu hủy hoại nó, cậu xứng không...”

Mộc Thường Phong càng nói càng giận, vừa nói vừa đánh rất mạnh tay, nhưng Giang Thiếu Thành chỉ chịu trận mà không rên một tiếng. Lúc đầu anh còn có thể núp dưới đất, dần dần, theo số lần vung gậy ngày càng tăng của Mộc Thường Phong anh cũng không chịu đựng nổi, máu trong miệng ông ọc trào ra ngoài, co quắp trên mặt đất cũng không động đậy nữa, rên lên đau đớn. Từ này đến giờ Mộc Cận đã khóc như đứt ruột đứt gan, cô bị vài người giữ lại chỉ có thể mở căng hai mắt trừng trừng nhìn Giang Thiếu Thành chịu đòn, cô cảm thấy còn đau đớn hơn cả bị đánh, cô khóc muốn không thở nổi nữa, lập đi lập lại cầu xin Mộc Thường Phong: “Đừng đánh anh ấy, đừng đánh anh ấy...Cha, con xin cha, cha muốn thấy con chết sao...Anh Tại Nham, anh cứu anh ấy đi, các người cứu anh ấy đi, anh ấy chết rồi, tôi cũng không sống nữa...”

Lúc này Long Tại Nham mới bước qua, giữ lại cây gậy của Mộc Thường Phong, nói: “Mộc gia, xin nương tay!”

Mộc Thường Phong một đạp đá Long Tại Nham ra: “Cậu cũng không thoát khỏi liên quan đâu! Làm phản hết rồi phải không!”

Nhưng có lẽ Mộc Thường Phong đánh đã mệt, lại trông thấy Mộc Cận đau lòng như chết ngất đi, nên cũng không đánh tiếp nữa, ném cây gậy trong tay ra. Hai tên đàn em đang kiềm giữ Mộc Cận thấy Mộc Thường Phong đã dừng tay nên cũng buông Mộc Cận ra. Hai chân Mộc Cận như sụm xuống, cô bò đến bên cạnh Giang Thiếu Thành, ôm lấy đầu của anh, tay run run lau đi máu dính trên mặt Giang Thiếu Thành: “Thiếu Thành, anh sao rồi, Thiếu Thành, anh đừng làm em sợ...”

Nhìn Giang Thiếu Thành bị thương nặng như vậy, Mộc Cận ngẩng đầu lên khóc lóc, lên án cha cô: “Cha, sao cha có thể dùng cách độc ác như vậy, anh ấy là Thiếu Thành mà, nhiều năm nay anh ấy ra ngoài bán mạng cho cha, nhưng mà cha lại muốn ra tay khiến anh ấy chết, anh ấy và con yêu nhau thì có gì sai...”

“Đủ rồi, ít khóc lóc thôi, không chết được đâu!” Nếu như muốn cho cậu ta chết, thì vừa rồi đã một phát bắn chết cậu ta rồi, còn dùng gậy gộc cái gì!

Long Tại Nham nghe được câu này, thì đại để cũng đã hiểu được ý của Mộc Thường Phong, nói ra thì Mộc Thường Phong cũng là một người cha, ông ấy tức điên lên như vậy tất cả cũng là vì yêu thương con gái, bây giờ Mộc Cận quyết tâm muốn đi theo Giang Thiếu Thành, sao ông ấy có thể quá cô chấp được! Long Tại Nham nâng Giang Thiếu Thành dậy nói: “Đi thôi, đi gặp bác sĩ trước.”

Mộc Cận nhìn sang Mộc Thường Phong, Mộc Thường Phong phất phất tay, ý cho bọn họ rời đi cả, con gái lớn không nghe cha nữa rồi! Mộc Cận lau nước mắt cùng giúp Long Tại Nham đỡ Giang Thiếu Thành đi ra ngoài, Long Tại Nham lái xe, nghe thấy cô ngồi ở ghế sau mà vẫn còn khóc thút thít nghẹn ngào, bèn nói: “Được rồi, lau nước mắt đi, bị thương một chút chỉ là gãy ngứa cho cậu ta mà thôi, cũng không chết nổi!”

Mộc Cận tức giận bẻ lại: “Anh chỉ biết nói mát, anh không thấy Thiếu Thành bị thương đến mức như vậy rồi sao, lúc ấy cũng hông thấy anh ngăn cản, cha cũng nên cho anh mấy gậy, thử xem anh đau hay không đau!”

Long Tại Nham chặc lưỡi hai tiếng, lắc đầu nói: “Chẳng trách người ta nói sinh con gái vô dụng, em còn chưa gả mà đã như bát nước hắt đi rồi, nếu không để Mộc gia đánh một lần, thì Mộc gia có hết tức giận không? Bây giờ em không thấy sau cơn mưa trời lại sáng sao!”

“Ý anh là cuối cùng cha cũng cho phép rồi hả?”

“Không lẽ em còn muốn Mộc gia khua chiêng gõ trống thông báo với mọi người Giang Thiếu Thành là ocn rể của ông ấy hay sao!”

Long Tại Nham đã báo với bác sĩ chờ sẵn ở bên kia, tuy rằng Mộc Thường Phong không cần mạng của Giang Thiếu Thành nhưng mà ra tay cũng không nhẹ, Giang Thiếu Thành bị gãy xương mấy chỗ, chắc là

phải nằm trên giường dưỡng thương một thời gian, bác sĩ băng bó vết thương cho Giang Thiều Thành xong xuôi thì đi ra nói với Long Tại Nham: “Gần đây bệnh nhân ở chỗ anh đúng là không ít.”

Long Tại Nham cười cười, chỉ chỉ vào gian phòng có Chu Lạc Khiết, hỏi: “Vết thương của cô ấy hồi phục như thế nào?”

Bác sĩ Mặc nói: “Vừa xem cho cô ấy xong, mấy ngày này chú ý một chút thì sẽ không có chuyện gì lớn.”

Long Tại Nham gật đầu, lúc tiễn bác sĩ xuống lầu xong trở về thì thấy Mộc Cận từ trong phòng đi ra chặn đường anh, nói: “Hôm qua em nghe Thiều Thành nói anh đưa người phụ nữ của Diệp Thiên về đây, có thật không?”

Long Tại Nham sầm mặt dạy dỗ cô: “Nói năng sao vậy, cái gì là người phụ nữ của Diệp Thiên, sau này cô ấy là chị dâu của em.”

“Há!” Mộc Cận rất tò mò về chuyện giữa anh và Chu Lạc Khiết, trước đây chưa từng nghe nói, hôm qua lúc Giang Thiều Thành nói với cô chuyện này, cô còn bị hù cho nhảy dựng. Mộc Cận nói: “Em đi thăm chị ấy, nghe nói chị ấy bị thương!”

Long Tại Nham vặn mở cửa, dặn dò: “Nói nhỏ một chút, đừng làm ồn đến cô ấy.”

“Biết rồi.” Mộc Cận nghĩ anh đã làm quá lên rồi, đàn ông một khi rơi vào lưới tình thì còn đánh mất lí trí hơn cả phụ nữ. Nhưng mà Mộc Cận rất vui mừng cho anh, cuối cùng sau này cũng đã có một người phụ nữ ở bên cạnh chăm sóc anh rồi.

Mộc Cận đứng ở bên giường Chu Lạc Khiết nhìn cô ấy: “Chị ấy bị thương rất nặng à?”

“Rất nặng!” Có lẽ là cả thể xác và cả tinh thần đều bị tổn thương.

“Bao giờ thì chị ấy có thể khỏe lại.”

“Mau thôi, bác sĩ Mặc đã nói là không có gì đáng lo.”

“Anh, sau này chúng ta đều sẽ sống một cuộc sống vui vẻ thoải mái có đúng không!”

Long Tại Nham xoa xoa đầu cô, lại nhìn Chu Lạc Khiết còn đang say ngủ trên giường, trả lời: “Ừ!”

Bọn họ cũng chỉ là con người, cho nên trên đời này con người có thể có hạnh phúc thì bọn họ cũng sẽ có hạnh phúc của chính mình mà thôi.

Mộc Cận đứng một lúc rồi đi sang phòng kế bên chăm sóc Giang Thiều Thành, khi đó bọn họ đều nghĩ rằng hạnh phúc đã lặng lẽ đến với họ, sau này khi Mộc Cận nhớ tới thời gian này, cô thừa nhận mình quả thật đã rất hạnh phúc, chỉ là tại sao lại ngắn ngủi như vậy!

Long Tại Nham ngồi ở mép giường nhìn Chu Lạc Khiết, anh dùng tăm bông thấm nước làm ướt đôi môi khô nẻ của cô, thật ra mấy ngày nay Chu Lạc Khiết cũng có lúc tỉnh lại, nhưng mỗi lần cũng không lâu lắm, mí mắt vừa nâng lên thì lại mỗi một nhắm mắt lại. Lúc ý thức không rõ ràng, cô cảm giác thấy có người vẫn luôn chăm sóc cho cô, có lúc sẽ cho cô uống nước, uống thuốc, có đôi khi chỉ nắm lấy tay cô, giọng nói của anh rất quen thuộc, rất trầm ấm, giọng nói đầy cuốn hút rì rầm khe khẽ bên tai cô, tuy rằng cô vẫn không nghe rõ anh nói cái gì, nhưng giọng nói của anh khiến cho cô cảm thấy rất an toàn. Thỉnh thoảng khi mở mắt ra, tầm mắt cô lơ mơ nhìn thấy vóc người cao to của anh, nhưng mỗi lần cô cố gắng muốn nhìn rõ thì vẫn lực bất tòng tâm. Đợi đến khi Chu Lạc Khiết thật sự tỉnh táo trở lại thì đã là chuyện ba ngày sau khi cô nằm trên giường, cô mở đôi mắt khô khốc đau nhức ra, đôi mắt vẫn chưa thích ứng được với ánh sáng xung quanh, nhưng đã có thể nhìn thấy rõ ràng bóng lưng đang đứng bên cửa sổ kia.

Long Tại Nham nghe thấy tiếng động thì bước nhanh lại: “Tỉnh rồi.”

Con người Chu Lạc Khiết đảo vòng, đây không phải trong bệnh viện, Long Tại Nham nhìn thấy sự nghi hoặc trong lòng cô: “Đây là chỗ ở của tôi.”

Chu Lạc Khiết cũng không hỏi tại sao mình lại ở chỗ này mà lại hỏi anh: “Tôi nằm ở đây bao lâu rồi?”

“Không lâu, ba ngày!”

“Ba ngày!” Chu Lạc Khiết khẽ lẩm bẩm, bỗng nhiên giông như nghĩ tới cái gì đó nên vùng vẫy muốn từ trên giường đứng lên.

“Đừng lộn xộn, nếu không lại động tới vết thương.”

“Không được.” Cô lắc đầu một cách yếu ớt: “Tôi còn có chuyện phải làm!”

“Tôi biết rồi, bốn ngày sau sẽ chôn cất, đến lúc đó tôi đi cùng cô.” Đây là tin tức phía Diệp Thiên tung ra.

77. Chương 77: Cùng Sống Cùng Chết

Ngày đưa Chu Nhất Minh đi an táng thời tiết không đẹp lắm, mưa lớn như trút nước liên tục từ sáng sớm. Từ nửa đêm Chu Lạc Khiết vẫn mở mắt thao láo thức tới hừng đông, ngay khi sắc trời bên ngoài mới hơi mờ sáng thì cô đã dậy khỏi giường. Vết thương trên người vẫn chưa khép miệng động một tí thì đau như xát muối vào tim, cô hít một hơi rồi chậm chậm xuống giường, lúc đi tới bên cạnh cửa sổ thì đã đau đến mức mồ hôi túa ra đầm đìa. Tiếng mưa rơi trên lá cây sần sật ngoài cửa sổ, khắp bầu trời bị bao trùm bởi màn mưa khiến cho cảnh vật bên ngoài càng thêm mờ hồ mông lung.

Cô hơi đẩy mở cửa sổ, nước mưa lập tức theo gió tạt vào, cô ngẩng mặt nhắm mắt lại, mặc cho nước mưa rơi xuống trên mặt mình, trên người mình, giống như làm như vậy có thể dễ chịu hơn một chút. Cô còn nhớ rõ lúc cha mẹ qua đời cũng là vào một ngày mưa, cô từng quỳ trước mộ cha mẹ mà thề rằng phải nuôi dạy em trai thành người, nhưng kết quả là trên đời này cuối cùng lại chỉ còn một người là cô, là cô không coi trọng em trai, cho dù cậu ấy có phạm phải tội lớn tày trời nào nhưng cũng vẫn là người thân duy nhất của cô, cô không muốn cho cậu ấy gánh chịu bất cứ tổn thương nào, nhưng mà cuối cùng em trai của cô chẳng những đã tàn phế, mà còn chết rồi! Cô là chị mà không bảo vệ tốt cho em, Chu Lạc Khiết vừa nhớ đến bộ dạng lúc Chu Nhất Minh chết thì cô lại đau đớn không thở nổi.

Đúng lúc Long Tại Nham đẩy cửa đi vào thì thấy cảnh này, anh bước vài bước tới nơi khép cửa sổ lại: “Cô đang làm gì vậy, bên ngoài trời mưa lớn như vậy sao còn mở cửa sổ.”

“Không có gì, xem thử trời đã sáng chưa, lúc nào thì chúng ta đi.”

“Tôi đã nghe ngóng thử, bên nhà tang lễ khoảng mười giờ sẽ bắt đầu, bây giờ mới năm giờ, cô ngủ lại thêm một chút đi.”

Cô lắc đầu: “Không cần, tôi không ngủ được.”

Long Tại Nham nhìn thấy tóc tai quần áo cô đều đã ướt sũng, cho nên cầm lấy quần áo sạch đưa tới trước mặt cô, nói: “Nếu không ngủ được, vậy thay đồ trước đi, trên người bị thương không thể cứ để như vậy.”

Chu Lạc Khiết máy móc nhận lấy quần áo, bởi vì có vết thương trước ngực nên tay phải của cô vẫn chưa thể nâng lên, cho nên lúc thay quần áo thì rất vất vả, Long Tại Nham thấy vẻ mặt đau đớn của cô cho nên dứt khoát để tự mình thay đồ cho cô, vết thương của cô vẫn còn quấn băng, tay của Long Tại Nham hơi dừng lại trên đó, chắc chắn là nước mưa không thấm vào băng gạc rồi mới mặc áo cho cô, làn da cô rất lạnh, như là không có độ ẩm.

Long Tại Nham đưa cho cô cái khăn khô để cô lau tóc, hỏi: “Cô có lạnh không?”

Cô không trả lời, chỉ lắc đầu. Cô lạnh, trái tim cũng nguội lạnh.

“Vết thương rất đau?” Đáng lẽ với vết thương của cô thì cô vẫn chưa thể xuống giường, nhưng mà Long Tại Nham biết ngày hôm nay cô nhất định phải đến lễ tang, cho nên anh không ngăn cản, cũng không ngăn được. Anh biết rõ lần này làm sao cô lại bị thương, cha mẹ của cô đều mất, chỉ còn lại một người em, bây giờ cũng đã chết oan uổng, tình yêu của cô dành cho Diệp Thiên có lẽ cũng đã hóa thành tro bụi cùng với cái chết của Chu Nhất Minh, mất hết can đảm cũng là điều tự nhiên. Nhưng mà đây cũng chỉ là tạm thời, anh có tự tin có thể cùng cô tạo dựng một cuộc sống mới.

Chu Lạc Khiết khẽ nói: “Khá tốt.” Cô không phải là cô gái chỉ sống êm ả trong nhà, ngày trước cũng bị thương như cơm bữa.

Long Tại Nham hỏi: “Đói không? Tôi bảo người hầm chút cháo cho cô ăn nhé.”

“Long Tại Nham...”

“Ừ?”

Chu Lạc Khiết nhìn anh, Mấy ngày nay đây là lần đầu tiên mỉm cười: “Cảm ơn.”

Long Tại Nham cũng cười, hôn lên đôi môi rất hồng của cô nói: “Đi xuống lầu với tôi, để cho mọi người biết về bà chủ ở đây một chút.”

Chu Lạc Khiết không từ chối, để Long Tại Nham nắm tay cô dẫn xuống lầu, mấy người giúp việc cũng không nói nhiều lắm nhưng mọi người đều rất kính cẩn, Long Tại Nham nói cô cần nghỉ ngơi ăn chút đồ nhẹ rồi dặn người đi nấu cháo, sau đó ngồi xuống sofa với cô, Chu Lạc Khiết nhìn xung quanh, nói: “Lần đầu tiên tôi tới đây là vào mùa đông nhỉ.”

Long Tại Nham gật đầu: “Là buổi tối.” Anh chỉ vào một góc trong phòng khách, nói: “Lúc đó ở đó có một giò lan, cô đứng ở bên cạnh, nhìn chúng cười rất tươi.”

“Tôi có cười sao?”

“Có!” Đúng là anh đã bị nụ cười thoải mái đó của cô hấp dẫn, anh nói: “Chưa từng có người phụ nữ nào dám đơn thương độc mã mà xông vào nơi này của tôi.”

Chu Lạc Khiết nhớ tới lúc đó khi đến đây là vì chuyện của Chu Nhất Minh, hôm nay...

Long Tại Nham nhìn thấy ánh mắt dần trở nên ảm đạm của cô, biết cô lại đang nghĩ tới Chu Nhất Minh, anh dịu dàng nắm lấy bắp vai của cô. Chu Lạc Khiết nhìn về phía ngoài thì thào: “Không biết chừng nào mưa mới ngừng...”

Long Tại Nham ấn đầu của cô vào trong lòng ngực: “Cuối cùng sẽ ngừng thôi.”

Mộc Cận cũng thức dậy từ rất sớm, lúc người giúp việc bưng cháo ra thì cô và Giang Thiệu Thành cũng cùng nhau xuống lầu, Giang Thiệu Thành nghỉ ngơi vài ngày thì đã có thể xuống giường, Long Tại Nham nói: “Sao mấy đứa cũng thức sớm như vậy.”

Mộc Cận cười với Chu Lạc Khiết, gọi một tiếng chị dâu rồi mới trả lời Long Tại Nham: “Cha nói hôm nay chúng ta về nhà một chuyến, anh nói xem là có chuyện gì nhỉ.”

“Quay về rồi chẳng phải em sẽ biết á.”

“Anh có về cùng với tụi em không?”

“Hôm nay anh có việc, có Thiệu Thành rồi em sợ cái gì.” Long Tại Nham kéo ghế cho Chu Lạc Khiết ngồi, đặt chén cháo mà phòng bếp đặt biệt nấu tới trước mặt cô.

Giang Thiệu Thành biết hôm nay là lễ tang của Chu Nhất Minh, chắc là Long Tại Nham sẽ đưa Chu Lạc Khiết đi nên nói với Mộc Cận: “Đừng lo, em ăn đi, không có chuyện gì đâu.”

Mộc Cận nghĩ thầm trong lòng, nhất định là vì có Giang Thiệu Thành nên cô mới lo lắng có được không, không biết là cha cô có lại cảm gậy sắt nói chuyện với anh không.

Ăn điểm tâm xong, hai người Mộc Cận và Giang Thiệu Thành đi trước tới Mộc gia, hơn chín giờ thì Long Tại Nham và Chu Lạc Khiết cũng bắt đầu đi tới nhà tang lễ.

Quả nhiên trước cửa nhà tang lễ đã có người của Diệp Thiên bao vây xung quanh, bên Long Tại Nham cũng dẫn theo không ít người, hàng người hai bên đang đứng song song giăng co, Diệp Thiên đứng nhìn Chu Lạc Khiết ở bên cạnh Long Tại Nham, hẩn phất tay ra hiệu cho đàn em của mình lui về phía sau, một mình hẩn bước về phía Chu Lạc Khiết, nói: “Em tới rồi, Nhất Minh ở bên trong.” Sau đêm đó ở bệnh viện, đây cũng là lần đầu tiên Diệp Thiên nhìn thấy Chu Lạc Khiết, thoát nhìn thì trông thần sắc cô vẫn còn rất yếu, nhưng vết thương chắc là không có gì đáng ngại. Đã bảy ngày, chờ đợi trong bảy này đối với hẩn ta mà nói

là một thứ dày vò dai dẳng, nếu như không phải chuẩn bị cho ngày hôm nay nhất định phải gặp cô, thì ló lẽ là hấn đã dẫn người xông thẳng đến chỗ của Long Tại Nham mà đưa cô trở về.

Ánh mắt của Chu Lạc Khiết không chạm đến Diệp Thiên, chỉ nhìn đến Long Tại Nham đang đứng bên cạnh, Long Tại Nham ngằm hiểu ôm vai cô đi vào trong nhà tang lễ, hơn mười tay đàn em của Diệp Thiên đứng chắn ở phía trước chờ ý của Diệp Thiên, điều này làm cho những người bên Long Tại Nham mang theo cũng bắt đầu rục rịch, người của hai bang phái dường như đều đang chờ một tiếng ra lệnh thì lập tức sẽ nổ súng. Nhưng mà Diệp Thiên nhìn vào bóng dáng của hai người sống vai nhau đứng phía trước thì lại nhịn xuống, chỉ làm một động tác cho qua, hấn cũng đi theo sau Chu Lạc Khiết và Long Tại Nham bước vào trong.

Diệp Thiên cho người dùng một lượng lớn băng đá ướp lạnh thì thể Chu Nhất Minh, cho nên dù trời có nóng nhưng cũng không có dấu hiệu hư thối, Chu Lạc Khiết ngơ ngẩn vuốt ve khuôn mặt bị đông lạnh cứng ngắt của Chu Nhất Minh, khẽ thì thầm: “Tại sao không nghe lời, rõ ràng là em đã đồng ý với chị sẽ sống tốt, sao lại bỏ chị lại một mình, Nhất Minh...”

Sau ngày hôm nay cô sẽ không còn được nhìn thấy khuôn mặt này nữa, cũng không nghe được cậu ấy gọi cô một tiếng chị.

Cô cho rằng bất kể ra sao thì trên đời này vẫn còn có em trai, hai người sống nương tựa lẫn nhau, nhưng mà một chút máu mủ cuối cùng này cũng bị đứt lìa, sau này cậu ấy sẽ không còn gây rắc rối cho cô nữa, sẽ không còn khiến cô lo lắng nữa, sẽ không để cô lại phải dọn dẹp hậu quả nữa, nhưng cũng sẽ không còn người nói với cô, chị, chị, em mắc nợ chị, sẽ không còn ai liều lĩnh vì cô bị ức hiếp mà muốn ra mặt thay. Cô nhớ có nói với cậu ấy, vì cô là chị cho nên sẵn sàng vì cậu ấy mà dọn dẹp đồng lõa xộn, sẵn sàng để cậu ấy nợ mình, chỉ cần cậu ấy có thể sống cho thật tốt. Mũi Chu Lạc Khiết cay cay, còn tưởng rằng đôi mắt mình đã khô cạn, nhưng lúc này nước mắt vẫn tuôn rơi không ngừng, rơi trên khuôn mặt Chu Nhất Minh. Thật ra em của cô rất thông minh, đến tận bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ giấy thông báo trúng tuyển được dùng băng dính dán từng miếng từng miếng một lại, đặt dưới gối đầu của mình, cô còn nhớ cậu ấy nói, con trai thì phải nuôi gia đình. Tuy rằng cậu ấy lúc nào cũng làm sai, nhưng mà dù lúc nào cậu ấy cũng đều bảo vệ cô. Có thể cô rất mạnh mẽ, nhưng nỗi đau như dùi đục khoan vào tim đến tận xương khiến cô quả thật khó mà chịu đựng nổi, Chu Lạc Khiết không khóc thành tiếng, nhưng cả người cô liên tục run rẩy, sau cùng thì ngồi xồm xuống, cúi thấp đầu tựa vào trán CHU NHẤT minh.

Long Tại Nham bước lên trước Diệp Thiên một bước nâng Chu Lạc Khiết dậy: “Để Chu Nhất Minh yên tâm ra đi thôi.” Anh ra hiệu cho nhân viên nhà tang lễ có thể bắt đầu.

Tự mình Chu Lạc Khiết chọn một hũ tro cốt, cô ôm chặt lấy cái hũ đựng hài cốt của Chu Nhất Minh, lúc bước ra khỏi nhà tang lễ Diệp Thiên mới kéo cô lại, Long Tại Nham cũng kéo một tay khác của Chu Lạc Khiết.

“Buông tay ra!” Hai người đàn ông cùng cất tiếng, nhưng không ai nhường ai, đàn em của hai bên thoáng chốc cũng đã xông tới, Diệp Thiên noi: “Long tiên sinh, mấy ngày nay cảm ơn anh đã quan tâm, tôi nghĩ bây giờ đã không còn chuyện gì của anh nữa.” Long Tại Nham cười nhạt: “Diệp tiên sinh, anh đang kể chuyện cười à, tôi quan tâm bà xã của mình cũng không cần anh cảm ơn!”

“Long Tại Nham, anh đừng được đăng chân lên đăng đâu!” Hấn đã nhẫn nại rất lâu rồi!

Đám người hai bên đều đã bắt đầu rút súng ra, bầu không khí như kéo căng hết sức căng thẳng.

“Anh buông tay đi!” Chu Lạc Khiết này giờ không nói gì lúc này đã nhìn về phía Diệp Thiên thản nhiên nhắc lại từng chữ một:

“Tôi nói anh buông tay ra!”

Diệp Thiên vẫn không buông tay nói: “Lạc Khiết, tôi biết em trách tôi, nhưng mà đây là chuyện giữa tôi và em, đừng để những người không liên can tham dự, theo tôi quay về!”

Chu Lạc Khiết bất chợt cười khẩy: “Quay về? Về đâu?”

Diệp Thiên bị cô hỏi, lúc sau mới nói: “Nghe lời tôi, đừng ương ngạnh nữa, vết thương của em vẫn chưa khỏi hẳn...dì vẫn vẫn còn ở nhà chờ em...”

“Là do anh ban tặng!” Chu Lạc Khiết cố hết sức gỡ tay Diệp Thiên: “Diệp Thiên, anh nghe cho kĩ đây, từ nay về sau tôi với anh không đội trời chung!”

Diệp Thiên nhìn lòng bàn tay trống trơn, ngẩn ra một lúc, Chu Lạc Khiết quay lưng đi không chút lưu luyến, người của Long Tại Nham đi theo phía sau bảo vệ hai người, để phòng phía Diệp thiên nổ súng.

Còn Diệp Thiên thì ngẩn ra lặng im nhìn bóng lưng Chu Lạc Khiết xoay đi, cô vừa nói không đội trời chung! Cô thật lòng muốn đối nghịch với hắn! A Luân bước lên nhắc nhở: “Anh Diệp, chị Chu muốn đi, có cần...”

“Để cô ấy đi!” Diệp Thiên nắm chặt tay thành nắm đấm, Chu Lạc Khiết, em sẽ trở về! Tôi sẽ khiến em trở về!

Hai ngày trước Long Tại Nham cũng đã mua một phần mộ tốt nhất cho Chu Nhất Minh, anh còn tự mình sắp từng viên gạch, anh nói với Chu Lạc Khiết: “Đến lúc đó nếu như tôi chết, em hãy chôn tôi ở đây. Như vậy mỗi năm tới thanh minh em đến thăm Nhất Minh thì cũng sẽ nhớ đến thăm tôi!”

“Anh không thể chết được!” Chu Lạc Khiết bình tĩnh nhìn anh: “Bên cạnh em đã không còn ai, anh nhất định phải luôn ở bên em!”

Long Tại Nham nở nụ cười: “Em yên tâm, tôi mua một phần mộ đôi, sau khi em mất cũng sẽ chôn ở đây, chúng ta sẽ làm bạn bên nhau, mãi mãi sẽ không cô đơn!”

78. Chương 78: Hôn Lễ Ba Ngày Sau

Tuy rằng Mộc Thường Phong không đành lòng để cho Mộc Cận lại bước lên con đường của mẹ mình, nhưng mà hôm nay Mộc Cận và Giang Thiếu Thành đã đi tới nước này, Mộc Thường Phong biết có phản đối nữa cũng không được, đánh thì cũng đánh rồi, nhưng rốt cục ông vẫn không thể đem giết Giang Thiếu Thành, con gái ông dưỡng bình như thế nào ông là người rõ ràng nhất, cho nên cũng chỉ có thể nghĩ theo chiều hướng khác mà thôi. Mộc Thường Phong quả muốn thờ dài, nếu biết trước cuối cùng vẫn không thể tách rời cuộc sống của Mộc Cận ra như thế này chẳng thà trước kia đem nó giao cho Long Tại Nham, ít ra thì cũng có tình cảm từ nhỏ lớn lên bên nhau, dù sao thì vẫn làm ông thấy yên tâm hơn Giang Thiếu Thành, chỉ hy vọng là số mạng của con bé tốt hơn mẹ của nó.

Mộc Thường Phong gọi một mình Giang thiếu Thành lên lầu, ông chấp tay sau lưng bước thong thả vài bước nói: “Nếu Mộc Cận khẳng khái đi theo cậu, tôi cũng không còn gì để nói, chỉ có một điều, sau này nếu như cậu dám hai lòng với con bé, tôi nhất định một phát bắn chết cậu!”

Giang Thiếu Thành nói: “Mộc gia, ông yên tâm, cuộc đời tôi sẽ không bao giờ phụ Mộc Cận! Chỉ cần tôi còn một hơi thở, sẽ bảo

vệ cô ấy an toàn.”

“Được!” Mộc Thường Phong đập mạnh tay xuống bàn: “Nhớ kĩ những lời ngày hôm nay cậu nói, tôi tạm thời tin cậu, còn nữa, càng nhiều người biết quan hệ của cậu và Mộc cận thì nó càng gặp nhiều nguy hiểm. Nên theo ý tôi, hôn lễ của cậu và Mộc Cận không cần quá long trọng, đều là người giang hồ, không câu nệ tiểu tiết, mấy chuyện hình thức có thể không cần. Còn đăng ký, có cần thì sau này ra nước ngoài đăng ký kết hôn.”

“Tôi hiểu rồi!” Mộc Thường Phong nói vậy khiến Giang Thiếu Thành thở phào nhẹ nhõm, dù là về phương diện nào mà nói thì bây giờ quan hệ của anh và Mộc Cận cũng không nên công khai.

Thấy hai người đàn ông từ trên lầu đi xuống, Mộc Cận chờ dưới lầu vội vàng lên đón: “Mọi người nói chuyện gì vậy, cũng không cho con nghe nữa.”

Mộc Thường Phong nói: “Chuyện giữ đàn ông với nhau con không cần biết, ba ngày nữa con yên tâm làm cô dâu mới đi.”

Mộc Cận kinh ngạc nói: “Ba ngày!”

“Sao, không muốn à? Vậy đừng gả nữa!”

Mộc Cận trề môi xấu hổ nói: “Ai nói con không muốn đâu!”

“Gái lớn không giữ được mà, được rồi, mấy đứa về đi.”

Trên đường về Mộc Cận chưa thể nào tin được hỏi: “Thiếu Thành, thực sự ba ngày nữa chúng ta sẽ kết hôn sao?”

“Ừ, cảm thấy nhanh quá hả?”

“Không phải.” Mộc Cận mỉm cười lắc đầu: “Cảm thấy như không phải sự thật, em thật lòng muốn gả cho anh, Thiếu Thành, em thật lòng muốn trở thành bà xã của anh, là người quan trọng nhất trong đời anh, Thiếu Thành, em...em rất vui.” Bởi vì rất vui vẻ nên đôi mắt trong suốt lấp lánh, gương mặt ửng hồng, nhưng vẫn cứ nhìn anh, làm cho anh cảm nhận được mình vui sướng cỡ nào, cam tâm tình nguyện bao nhiêu khi được trở thành cô dâu của anh.

Giang Thiếu Thành quay đầu nhìn cô, lúc cô bẽn lẽn cười đôi mắt cong cong xinh đẹp như trăng non, ánh mắt trong suốt như nước, dạt dào tràn đầy ý cười, cô gái này luôn luôn như thế, nội tâm luôn luôn bộc lộ ra ngoài, chưa hề biết là phải giữ lại nửa phần vì mình, hoàn toàn tin tưởng anh. Nhìn thấy dáng vẻ hạnh phúc hiện tại của cô, nhìn thấy cô hoàn toàn không biết già cả, một lòng chỉ muốn trở thành vợ anh, trong lòng Giang Thiếu Thành đột nhiên vô cùng âu sầu, anh dừng xe lại ven đường.

Mộc Cận thấy lạ: “Sao vậy? Sao đột nhiên ngừng lại rồi.”

Giang Thiếu Thành nghiêng người qua ôm lấy cô, anh ôm rất chặt, muốn đem thân thể của cô áp sát vào lòng: “Mộc Cận, anh sẽ đối xử tốt với em, cả đời này, anh yêu em, những lời này anh chỉ nói một lần nhưng cho dù thế nào em cũng phải nhớ kỹ những gì bây giờ anh đã nói, cho dù là lúc nào thì cũng phải tin tưởng anh giống như hiện giờ vậy.” Anh hít hà thật sâu hương thơm trên người cô, anh không muốn lừa dối cô như thế, nhưng bây giờ ngoài việc tiếp tục giấu diếm cô ra thì còn cái gì có thể khiến cô vui vẻ. Cho dù thân phận của anh là giả nhưng tình yêu của anh dành cho cô là thật. Anh tin mình có thể mãi mãi yêu chuộng cô, cô nói đúng, cô sẽ là người quan trọng nhất cả đời này của anh.

Mộc Cận đặt tay lên tấm lưng dày rộng của anh: “Em cũng yêu anh.” Tuy lời anh nói có hơi kỳ lạ nhưng mà một câu “Anh yêu em” cũng làm cho cô rất vui vẻ, đã dẹp bỏ tất cả những lo lắng của cô, đây cũng là lần đầu tiên anh nói từ yêu rõ ràng rành mạch từng chữ từng chữ cho cô nghe.

Qua một lúc lâu, Giang Thiếu Thành mới buông cô ra, dịu dàng vén hai bên tóc cô, Mộc Cận bị ánh mắt nồng nàn của anh làm cho mắc cỡ, hờn dỗi nói: “Nhìn em như vậy làm gì, có phải là chưa thấy bao giờ đâu.”

Giang Thiếu Thành hôn lên trán cô: “Sắp kết hôn rồi, có yêu cầu gì với anh không?”

Mộc Cận dí dỏm nói: “Yêu cầu của em rất nhiều, sợ nói ra hù anh thôi, đến lúc đó trong hôn lễ lại không có chú rể.”

“Yên tâm, gan của anh rất lớn.”

Cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cuối cùng nói: “Thứ nhất, phải đối tốt với em, thứ hai, cho em đối tốt với anh.”

“Còn nữa không? Chẳng phải em nói có rất nhiều à.”

Mộc Cận đưa tay sờ khuôn mặt anh: “Đối tốt với em là bao gồm rất nhiều thứ, anh có thật sự làm được không?”

Giang Thiếu Thành nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay: “Mộc Cận, em chỉ cần tin anh, cho dù anh làm gì cũng đều là vì muốn tốt cho em.”

Mộc Cận nhìn anh, kiên định gật đầu. Cô nghĩ, đối với anh mình còn có gì mà không tin được, anh sẽ trở thành chồng của cô ngay thôi, là do cô không dễ dàng gì mà có được. Tuy cô cũng biết mình vẫn chưa thể là “điều quan trọng nhất” trong đời anh. Nhưng mà cô biết anh là một người đàn ông trọng tình trọng nghĩa, anh không nói, nếu đã nói thì đó chính là một lời hứa hẹn.

Bọn họ không quay về ngay, Mộc Cận nói là trước khi kết hôn cô muốn trở thành một đôi tình nhân yêu đương bình thường vui vẻ thoải mái một lần, trong khoảng thời gian ở cùng anh đều phải lén la lén lút, anh cũng chưa một lần hẹn hò chính thức với cô.

Giang Thiều Thành cười đồng ý, thời gian còn sớm, anh dẫn cô đi dạo trung tâm mua sắm. Giang Thiều Thành biết như vậy là không sáng suốt, trước đây Mộc Thường Phong vì sợ cô gặp nguy hiểm cho nên mới bao bọc cô như kén tằm vậy, nhưng vừa nghĩ tới chuyện trong suốt hơn hai mươi năm cô chưa bao giờ được thoải mái tự do, chưa bao giờ sống một cuộc sống quang minh chính đại, anh không đành từ chối yêu cầu của cô. Bây giờ anh muốn dốc hết những gì tốt đẹp cho cô, cho cô tràn trề hạnh phúc, giống như điều đó có thể đền bù lại những tổn thương sau này của cô.

Nắm tay Giang Thiều Thành chen chúc trong trung tâm mua sắm, nhìn các đôi tình nhân tới lui xung quanh, cuối cùng Mộc Cận cũng cảm thấy mình có một cuộc sống bình thường, mà mọi thứ này đều do người đàn ông bên cạnh đây cho cô, nếu như không gặp anh, có thể tới bây giờ cô cũng không biết hạnh phúc có hình dáng gì nữa, tuy đôi lúc anh cũng là cô rơi nước mắt, cũng cho cô đau khổ và mất mát nhưng tất cả thứ này cùng sao có thể so sánh với việc bây giờ anh dắt tay cô sắp bước vào cung điện hạnh phúc của hôn nhân, tất cả đều nhỏ bé không đáng kể.

Túi lớn túi nhỏ đi ra từ trung tâm mua sắm, quần áo và vật dụng hàng ngày đều do anh mua, ngồi trong xe cô lại lấy ra xem từng món một, thì ra việc tự mình chọn đồ cho người đàn ông mình yêu lại là có cảm giác thành tựu như thế này.

“Đừng nhìn nữa, bây giờ đi đâu đây?” Giang Thiều Thành đưa mắt hỏi: “Đi ăn cơm nhé, đi dạo cũng lâu rồi, đói bụng chưa, em muốn ăn cái gì?”

“Gì cũng được, anh quyết định đi, dù sao thì em cũng chưa từng ăn cơm bên ngoài.” Nói rồi cô lại từ trong túi ra một cái áo sơ mi: “Ngày mai anh mặc thử cái này đi, áo tình nhân đó.” Giang Thiều Thành nhìn thấy cái áo sơ mi màu hồng nhạt, cau mày không thích thú nói: “Tự em mặc đi, không thích hợp với anh.” Vừa nãy trong trung tâm mua sắm muốn anh mặc cái này, anh thà chết cũng không mặc!

Mộc Cận tản thờ ơ ý kiến của anh, vẫn còn say sưa tán thưởng, dù thế nào thì đàn ông sau khi kết hôn thì phải nghe lời vợ.

Đang giờ ăn cơm, trong quán xá đều là người, Giang Thiều Thành khó khăn lắm mới tìm được một nhà hàng tạm yên tĩnh sạch sẽ, Mộc Cận rất ít khi ăn uống ở nơi công cộng như thế này, trông có vẻ rất hăng hái, Giang Thiều Thành chọn món ăn giúp cho cô, rồi đưa thực đơn giao cho phục vụ: “Thích vậy sao, giống như là chưa từng được ăn cơm vậy.”

“Đúng là trước đây không có mà, em chỉ ăn ở mấy quán nhỏ trước trường cùng bạn học thôi, anh cũng biết ba em không cho phép em ra ngoài mà.”

Giang Thiều Thành nghe lời cô nói, anh càng thấy thương cô hơn.

Mộc Cận hỏi: “Thiếu Thành, sau này anh có giống như hôm nay đưa em đi như vậy không?”

“Thỉnh thoảng có thể, nhưng mà hôm nay cho dù em muốn làm gì anh cũng đồng ý.”

“Thật không? Em muốn đến rạp xem phim, còn muốn đi công viên trò chơi.”

“Được, ăn đi rồi anh đưa em đi.”

Các món ăn được mang lên rất nhanh, lúc ăn được phân nửa thời gian thì tay cầm đĩa của cô đột nhiên ngừng lại, tầm mắt lướt qua anh nhìn về cửa ra vào của nhà hàng, Giang Thiều Thành nhìn theo ánh mắt của cô thì thấy Mã Yến Dung đi vào, dường như Mã Yến Dung cũng không ngờ là gặp phải hai người Giang Thiều Thành và Mộc Cận ở chỗ này, về mặt cô ta rõ ràng đánh lại cô ta gạt đầu một cái với bọn họ rồi ngồi xuống chỗ của mình, Giang Thiều Thành cũng thản nhiên gạt đầu chào cô ta.

Mộc Cận nói: “Người đó không phải bạn của anh sao, có cần đi qua chào hỏi không?”

Sắc mặt Giang Thiều Thành không thay đổi, anh nói: “Không cần, em ăn đi, không phải còn muốn đi coi phim sao!”

“À!” Sau đó Mộc Cận vẫn cảm thấy không yên lòng, cô không muốn đoán Giang Thiếu Thành và người phụ kia có chuyện gì.

Nhưng mà bằng trực giác của phụ nữ, cô cứ cảm thấy đối phương vô cùng căm ghét cô, không phải là ảo giác của cô, ánh mắt người phụ nữ đó nhìn về phía cô tràn ngập ghen ghét, đề phòng, có vẻ như là một thứ gì đó yêu thích bị đoạt mất vậy, nghĩ lại cô cũng đâu có chỗ nào mịch lòng người ta, cho nên...

“Ăn đi, sao em ngần ra vậy?”

Giọng nói của Giang Thiếu Thành kéo cô đang ngơ ngẩn trở về, Mộc Cận cười tươi, thôi đi, đừng suy nghĩ gì nữa.

Mã Yển Dung chưa đến nhà hàng bao lâu, thức ăn còn chưa bưng lên thì cô ta đã cầm điện thoại ra ngoài, lúc đi cũng không chào hỏi.

Mộc Cận lấy khăn tay lau miệng, nói: “Xong rồi, em ăn no rồi, chúng ta đi thôi.”

Xem xong hai bộ phim, lúc đi ra thì đã hơn mười một giờ, Mộc Cận cảm thán: “Thì ra tất cả mọi người đều nói chuyện yêu đương như thế này, à, phim rất chán sao, vừa nãy anh toàn ngủ thôi.”

“Em cũng đâu có nghiên túc coi phim.” Không phải anh ngủ mà anh chỉ nhắm mắt suy nghĩ một chuyện, Mã Yển Dung là một cảnh sát đã qua huấn luyện đào tạo, nhưng lí trí của phụ nữ khi gặp chuyện tình cảm thì lại không thể nói bằng chỉ số thông minh, cho nên anh lo lắng sớm muộn gì Mã Yển Dung cũng sẽ gây rắc rối cho anh.

Mộc Cận cười ngốc, vừa nãy có hơn nửa thời gian là cô nhìn anh, cho nên cô cũng không biết là bộ phim đó nói về cái gì.

Lúc về tới nhà, Giang Thiếu Thành nói với Long Tại Nham chuyện anh và Mộc Cận kết hôn, Long Tại Nham đã biết chuyện này từ chỗ của Mộc Thường Phong, anh cũng không có ý kiến gì với quyết định của Mộc Thường Phong, nhưng dù gì cũng coi là em gái, nên anh muốn nói mấy câu trước mặt Giang Thiếu Thành: “Sau này Mộc Cận là vợ của cậu rồi thì nhớ kỹ con bé đã dồn toàn bộ tình yêu của nó cho cậu, cho nên sau này nếu như cậu có gây ra bất cứ chuyện gì tổn thương con bé, thì người làm anh như tôi sẽ là người đầu tiên không tha cho cậu!”

79. Chương 79: Bạc Đầu Không Chia Ly

Ba ngày sau là đến ngày hôn lễ của Giang Thiếu Thành và Mộc Cận, hôn lễ được tổ chức ở một nhà hàng của Mộc gia. Tin tức không công bố với bên ngoài, trước cửa nhà hàng suốt ngày hôm đó đều trống trải, không mời người ngoài, càng không để cho có nhiều người nhìn thấy được Mộc Cận, Mộc Thường phong chỉ để mấy người thân tín tham dự buổi lễ, còn bên ngoài cổng nhà hàng đều đóng nghịt các đàn em của Mộc gia, xung quanh đều được bảo vệ rất chặt chẽ, đề phòng khách không mời mà đến.

Việc chuẩn bị hôn lễ chỉ trong ba ngày thì quả thật có hơi vội vàng, nhưng mà cũng may vì không có bạn bè gì nên cũng bớt được rất nhiều khâu vất vả, còn áo cưới thì nhà thiết kế phải thức suốt đêm gấp rút thiết kế, tuy rằng những thứ này đều hơi vội vàng, và người đến dự hôn lễ cũng không nhiều nhưng niềm hân hoan khi được làm cô dâu mới của Mộc Cận cũng không bớt chút nào.

Nghi thức hôn lễ được tiến hành vào buổi tối, dù không có đăng ký, nhưng có mời mục sư đến làm người làm chứng, trước khi hôn lễ bắt đầu, Chu Lạc Khiết đang cùng đứng trong phòng với Mộc Cận. Mộc Cận đang ngồi ngay ngắn trên giường. Vạt váy bằng lụa trắng nằm tản ra, cô nhìn thấy mình trong gương cách đó không xa, đuôi váy khoe mắt đều bộc lộ nét hạnh phúc.

Chu Lạc Khiết giúp Mộc Cận sửa lại khăn voan trên đầu, nhiều ngày nay ở chung, tính đơn thuần lương thiện của Mộc Cận làm cho Chu Lạc Khiết đã coi cô như em gái, Chu Lạc Khiết rất hâm mộ Mộc Cận, Mộc Cận có xuất thân trong một gia đình như vậy, nhưng vẫn có thể giữ được nét hồn nhiên trên khuôn mặt, có thể thấy những người thân xung quanh cô đã bảo vệ cô như thế nào. Nếu như trước đây cũng có người che chở cho cô như vậy thì mọi thứ đã không giống như bây giờ!

Mộc Cận cầm tay Chu Lạc Khiết nói: “Chị dâu, ngồi nghỉ đi chị, vết thương trên người chị còn chưa lành hẳn đâu.”

Chu Lạc Khiết dừng tay ngồi xuống bên cạnh cô, cười hỏi: “Em vui chứ?”

Mộc Cận ngưỡng nùng gật đầu: “Cùng với người mình yêu bước vào lễ đường là mơ ước đời này của em, trước đây em vẫn nghĩ ông trời thật bất công với em, đã lấy đi tất cả tự do và vui sướng của em, bây giờ em mới biết tất cả đều là vì để cho em có thể gặp được anh ấy, cho nên giờ nghĩ lại, ông trời đối xử với em cũng không tệ,”

Chu Lạc Khiết hơi thất thần, có thể gặp được người yêu mình say đắm cùng nắm tay đi suốt cuộc đời, đây có lẽ là mơ ước của tất cả phụ nữ trên đời này, nhưng không phải người nào cũng đều có được niềm phúc này, chẳng qua nhớ lại thì mình vẫn chưa đến nỗi nào mà thôi, chỉ ít cho đến bây giờ vẫn còn có một Long Tại Nham bằng lòng che chở cho cô.

Mộc Cận nhìn vẻ mặt của Chu Lạc Khiết, bất chợt nắm thật chặt tay Chu Lạc Khiết, cô suy nghĩ một lúc mở miệng nói: “Chị dâu, anh Tại Nham là một người đàn ông tốt, nếu như anh ấy đã đối tốt với một người phụ nữ nào thì nhất định đó là toàn tâm toàn ý, cả đời cũng chỉ có một người, nên sống chung với anh ấy, chị nhất định sẽ hạnh phúc.”

Lí do mà Mộc Cận nói những lời này là vì cô nhìn ra dường như trái tim Chu Lạc Khiết chưa hoàn toàn gửi gắm cho Long Tại Nham, mà gút mắt trước đây giữa Chu Lạc Khiết và Diệp Thiên, cô cũng có biết sơ sơ. Mộc Cận không muốn thấy những nỗ lực của Long Tại Nham cuối cùng lại trở thành công cốc, hạnh phúc là cần phải quý trọng và nắm chặt trong tay. Nhưng nếu nghĩ theo một hướng khác, tình cảm cũng không phải thứ bản thân có thể điều khiển, nếu không đã không có những chuyện kìm nén và bất khả kháng trong tình cảm. Nếu gặp không đúng người thì có cố gắng nhiều đến đâu đi nữa cũng chỉ là cưỡng cầu mà thôi. Chỉ mong Chu Lạc Khiết và Long Tại Nham đều đúng là một nửa của mình. Mong rằng những người thân bên cạnh cô đều có được hạnh phúc lâu bền.

Chu Lạc Khiết mỉm cười gật đầu: “Chị biết.” Long Tại Nham đối xử với cô thật tình rất tốt, anh ấy không giống với những người đàn ông khác, tuy rằng anh có hơi gia trưởng, nhưng nói cho cùng mọi chuyện trong cuộc sống đều do đàn ông gánh vác, phụ nữ nên sống dưới sự bảo bọc của họ, nhưng trên phương diện tình cảm anh chưa bao giờ coi nhẹ phụ nữ, anh tôn trọng và trung thành với người bạn đời của mình giống như loài sói, giống như Mộc Cận nói, cái anh theo đuổi chính là trọn đời trọn kiếp chỉ có hai người, cái anh muốn là sống chết có nhau, đến chết không rời. Chu Lạc Khiết từng tự thề rằng, cả đời này sẽ trung thành với anh, không rời không bỏ. Những điều này không liên quan gì đến tình yêu, cho tới tận bây giờ cô cũng chỉ là cảm kích và có hơi ỷ lại vào anh. Không phải vì anh không tốt, cũng không phải còn mơ tưởng gì ở Diệp Thiên mà là những gì cô đã trải qua khiến cô thờ ơ với sống chết, hưởng chỉ những thứ tình cảm này, cô của bây giờ đã không còn hứng thú gì với mọi thứ trong cuộc sống nữa, có đôi khi cô nghĩ mình đã hoàn toàn mất đi mục tiêu sống, chỉ khi gặp được Long Tại Nham, cô mới có thể nghĩ trên đời này vẫn còn người mong cô được sống tốt, vẫn còn người yêu cô, cần cô. Điều này có lẽ cũng đã tiếp thêm động lực cho cô kiên trì hơn nữa.

Lúc đang nói chuyện thì hai người đàn ông Giang Thiệu Thành và Long Tại Nham cùng nhau bước vào, Long Tại Nham còn cầm theo máy chụp hình, tự tay chỉnh ống kính chụp vài pô ảnh, Mộc Cận nói: “Anh, chúng ta cùng nhau chụp chung đi.”

“Ừ!” Long Tại Nham canh chuẩn giá chụp ảnh, đi qua nắm tay Chu Lạc Khiết, Giang Thiệu Thành đứng bên cạnh Mộc Cận, tuy rằng thường ngày anh hay tỏ vẻ nghiêm túc nhưng lúc này cũng hơi cười, tách tách, ống kính đã ghi lại khoảng khắc quý giá nhất.

Lúc hôn lễ bắt đầu Mộc Thường Phong nắm tay Mộc Cận tiến vào, Mộc Cận hít sâu, hôm nay là ngày vui của cô, nhớ lại mọi chuyện trước đây, vẫn hốt hoảng như còn trong mộng, nhưng vừa nhìn về phía người đang mặc lễ phục đứng ở đằng xa, cố biết khung cảnh trước mắt này là sự thật, cô vừa đi vừa nhìn về phía anh, từ nay về sau cùng vượt qua gian khó. Mộc Thường Phong cầm tay Mộc Cận đặt vào tay anh, mục sư bắt đầu đọc lời thề, lúc chiếc nhẫn được lồng vào ngón tay, nói ra ba chữ con đồng ý, cuộc sống mới của cô đã thật sự bắt đầu.

Sau đó, Giang Thiệu Thành dẫn cô đi đến các bàn tiệc kính rượu từng người một, những người này tuy nói

là đàn em của cha cô nhưng Mộc Cận biết nhiều bằng anh, buổi tối cô và Giang Thiếu Thành qua đêm tại khách sạn, cô có uống chút rượu, rên mặt hơi ửng hồng, Giang Thiếu Thành ôm ngang lấy cô, trước khi vào phòng tắm thì anh đã tháo khăn voan trên đầu cô xuống, kéo khóa, trên cơ thể cô từng lớp lụa trắng được cởi ra.

Trong căn phòng trắng mật đã lấp đầy không khí ngọt ngào lãng mạn, hương hoa hồng nhàn nhạt tỏa ra mùi hương thơm ngát, bước ra khỏi phòng tắm Giang Thiếu Thành ôm cô đặt trên giường, cả người anh cũng lập tức bao phủ lấy cơ thể cô, anh tự mình tắt đèn, trong phòng ngủ chỉ còn lại một ít ánh sáng nhàn nhạt, Giang Thiếu Thành vuốt ve làn da mịn màng trên khuôn mặt cô, nhiệt độ bên dưới lòng bàn tay nóng rẫy, Mộc Cận từ từ nhắm mắt lại, anh khẽ sát vào môi cô khẽ cười: “Say?”

“Ừm.”

“Hôm nay là đêm tân hôn của chúng ta.”

Cô lại ha giọng, mở mắt ra, hai tay choàng lên cổ anh, bốn mắt nhìn nhau, sóng mắt đung đưa, ngón tay Giang Thiếu Thành quấn lấy tóc cô, từng nụ hôn mềm mại tinh tế rơi trên môi, trên cằm, và trên chiếc cổ trắng nõn nà, anh khẽ rì rầm bên tay cô:

“Phu thê kết tóc, bạc đầu không chia ly!”

Mộc Cận tìm được tay anh, nắm thật chặt, cũng kiên định nhắc lại: “Bạc đầu không chia ly!”

Lời thề nguyện đẹp xiết bao, Mộc Cận nghĩ lúc này mình không say, bây giờ mới thật sự đã say.

... ..

Sau khi kết thúc hôn lễ, có vẻ như Mộc Thường Phong có chuyện muốn bàn bạc với Long Tại Nham, nên Chu Lạc Khiết quay về khách sạn trước, lúc Long Tại Nham trở về thì đã gần mười hai giờ, Chu Lạc Khiết vẫn chưa ngủ, cô mặc áo ngủ, ôm lấy cánh tay đứng trước cửa sổ, cũng không biết là đang nhìn cái gì bên ngoài, Long Tại Nham ôm lấy cô từ phía sau: “Ngủ không được à?”

Chu Lạc Khiết xoay người lại đối diện với anh, cười nói: “Có thể, chắc tối nay có uống chút rượu.”

“Lấy cho em chén canh giải rượu nhé?”

“Không cần, đứng hóng gió một lúc đã đỡ rồi.”

Anh nghiêm túc nói: “Lạc Khiết, em nghĩ xem, chúng ta cũng có thể có một hôn lễ.”

Chu Lạc Khiết lắc đầu: “Em không để bụng những thứ này, có hôn lễ hay không đối với em cũng có gì khác nhau đâu?”

Một giấc mộng hôn lễ dĩ nhiên là mơ ước của một người phụ nữ nhưng từ lâu cô đã không còn suy nghĩ này nữa, có lẽ tuổi tác của cô hiện nay chưa gọi là già, hai mươi bảy tuổi, cũng coi như là khoảng thời gian tươi đẹp của phụ nữ, nhưng lòng của cô thì đã chịu trăm ngàn tổn thương, đã nhanh chóng héo tàn. Hơn nữa, cô không muốn đem lại cho anh bất cứ phiền phức gì, cho nên chỉ cần ở bên nhau như thế này là đủ rồi.

Long Tại Nham gật đầu đồng ý: “Ừm, có kết hôn hay không thì em cũng là bà xã của anh!” Anh bắt chợt cười hai tiếng, ôm bồng cô lên không: “Hôn lễ làm hay không làm cũng không sao, động phòng hoa chúc mới là quan trọng hơn cả.”

Hai người cùng té nhào lên giường, Long Tại Nham kéo đai áo ngủ của cô, bàn tay đặt lên vết thương trên ngực cô, bỗng nhiên lại yên lặng nhìn cô: “Không sao chứ?”

Lòng bàn tay của Chu Lạc Khiết bao phủ lấy mu bàn tay của anh, kéo tay anh nhẹ nhàng đặt trên ngực mình, Long Tại Nham hiểu ý cô, anh càng hiểu hơn tâm trạng của cô bây giờ. Trông cô như người tử vì đạo, cô thuận theo anh giống như sự trung thành của cô, sinh mệnh và thân thể của cô đều dâng hiến cho anh, cô muốn báo đáp lại những điều anh đã làm, những thứ này anh đều hiểu, nhưng mà đây không phải điều anh muốn. Thứ anh muốn phải là tâm ý tương thông, muốn cô trở thành một người phụ nữ yêu anh chứ không phải biến cô thành thuộc hạ của anh, nhưng anh vẫn có lòng tin đợi được ngày cô cam tâm tình nguyện, một ngày nào đó cùng anh như chim liềm cánh, dù sao thời gian của bọn họ vẫn còn rất dài, anh tin rồi cô cũng sẽ hiểu.

Chu Lạc Khiết chủ động vịn vào vai anh, hai tay cởi nút áo ngủ của anh, dùng đôi môi không có nhiệt độ của mình hôn lên khuôn ngực rắn chắc màu đồng khỏe khoắn của anh, muốn mang đến cho anh sự sung sướng, trước mắt đây là điều duy nhất cô có thể làm vì anh.

Long Tại Nham chần khuôn mặt cô lại, đôi mắt của anh chần chờ vài giây trên khuôn mặt cô rồi mới không lưỡng lự thêm nữa hôn lên đôi môi của cô. Nụ hôn của anh không hẳn đã dịu dàng, giống như tính tình của anh, như có một chút lơ lửng nhưng thật ra lại rất mạnh mẽ, có lúc Chu Lạc Khiết cảm thấy rất kỳ lạ, trước đây cô cũng chưa từng gặp gỡ anh dù thật sự có ở chung cũng chưa quá mười ngày, nhưng vì sao lại cảm thấy mình rất hiểu anh, mà anh thì lại cũng dễ dàng nhìn ra được điểm yếu của cô.

Đôi môi nóng ấm của Long Tại Nham vẫn đang tiếp tục khiến cho cô không còn kịp nghĩ thêm nữa, trên cằm của anh vẫn còn vài sợi râu lởm chởm chưa cạo sạch, chúng đâm vào cô, đôi môi của anh cũng di chuyển từ trên mặt cô trở xuống, tới vết thương của cô thì thoáng dừng lại, nhẹ nhàng hôn lên đó, nhịp thở của hai người bắt đầu dồn dập, dần dần, bàn tay của anh xoa nhẹ trên người cô cũng trở nên mạnh dạn hơn, nó nhào nặng da thịt cô, Chu Lạc Khiết hơi nhú mào nhận lấy những cảm xúc mạnh liệt của anh, khi anh trượt vào cơ thể cô, hai người đều không thể nhịn được hơi run rẩy. Những dục vọng nồng đượm khiến cho Long Tại Nham bắt đầu mạnh mẽ chinh phục cơ thể của cô, và như cũng mong muốn chinh phục được trái tim của cô, Chu Lạc Khiết nhắm mắt lại, đem mọi thứ đều giao lại cho anh, từ nay về sau, để anh đưa theo cô đi qua hết những ngày đau khổ hay vui vẻ.

80. Chương 80: Buổi Sáng Ấm Ấp

Nửa đêm, lúc tay Mộc Cận sờ soạng lên gối đầu ở bên cạnh thấy trống không, cô mở choàng mắt ra, chỗ bên cạnh không có ai, cô ngồi dậy bước xuống giường, dụi dụi đôi mắt đang nhập nhèm tìm kiếm bóng dáng của Giang Thiệu Thành. Trong phòng vệ sinh im ắng không có tiếng động, không biết anh hơn nửa đêm rồi không ngủ mà còn dậy đi đâu.

Cô và Giang Thiệu Thành kết hôn cũng đã được hai tháng, Long Tại Nham nói chỗ trước đây Giang Thiệu Thành ở là vùng hẻo lánh, trông nhà lại không có ai chăm nom nên ở đó không an toàn, vì vậy sau khi kết hôn cô và Giang Thiệu Thành mới dọn về ở với Long Tại Nham, mọi thứ không có gì bất tiện, quan trọng hơn là được ở cùng nhau thì vui vẻ hơn, bình thường cô và Chu Lạc Khiết cũng có thể kết bạn với nhau.

Lẽ ra, ý của Mộc Thường Phong là sau khi kết hôn, cô và Giang Thiệu Thành sẽ ra nước ngoài ở một thời gian, để Giang Thiệu Thành đưa cô đi du lịch các nơi coi như là tuần trăng mật. Nhưng Giang Thiệu Thành nghe xong thì từ chối, lý do của anh lúc đó là nước ngoài cũng không phải là địa bàn của họ, nếu như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì hoàn toàn không thể nắm chắc trong tay, vì nghĩ cho an toàn của Mộc Cận nên cũng bỏ qua tuần trăng mật. Mộc Thường Phong nghĩ lại cũng thấy có lý, từ việc lần trước bị truy sát ở Tây Tạng mà thấy thì rất nhiều kẻ thù, gồm cả Thôi Trí Uyên e rằng cũng đã biết đến sự tồn tại của Mộc Cận, phải đề phòng!

Đương nhiên, điều Giang Thiệu Thành lo lắng không phải chỉ có những chuyện này, trở thành con rể của Mộc Thường Phong, hành động của anh sau này sẽ càng thuận tiện hơn, thời gian không còn nhiều, vào lúc này anh không thể rời khỏi thành phố A! Có đôi khi anh cũng nghĩ mình thật bỉ ổi, nằm cạnh cô, mỗi đêm ôm lấy cô chìm vào giấc ngủ, nhưng lúc nào cũng tính toán với người thân của cô, ngay cả bản thân anh còn cảm thấy ngượng lòng hướng chỉ là cô. Mỗi khi như vậy anh hay dùng chức trách để che đậy cho mình, anh không thể biến nỗ lực năm năm của mình thành một mối lửa thiêu rụi tất cả, anh cũng không thể quên mình là một cảnh sát, hướng chỉ kết cục của Mộc Thường Phong đã được định trước, không phải anh thì cũng sẽ là người khác!

Mộc Cận ngồi trên giường đợi hai, ba phút mà mãi không thấy người đâu, sau khi đã tỉnh ngủ thì cô quyết định xuống giường mang dép đi ra ngoài, anh đang ngồi trong phòng khách, trong tay vẫn còn cầm điện thoại di động giống như mới vừa nói chuyện điện thoại, nghe thấy tiếng động, Giang Thiệu Thành ngẩng đầu lên nhìn thấy cô, nói: “Sao lại dậy rồi?”

Mộc Cận đi qua ngồi xuống bên cạnh anh: “Giật mình dậy không thấy anh, anh ngồi đây làm gì?”

“Anh nghe điện thoại.”

Mộc Cận lo lắng hỏi: “Thiếu Thành, có phải có chuyện gì rồi không?”

Thấy Giang Thiếu Thành trầm ngâm, cô lại nói: “Em biết chuyện của các anh em cũng không giúp gì được nhưng nếu nói được thì hãy nói với em được không, để em khỏi phải lo lắng thêm.”

Giang Thiếu Thành ôm cô vỗ về, cảm đặt trên đỉnh đầu cô: “Đừng nghĩ nhiều, cũng không có chuyện gì, đi lên ngủ thôi.”

Anh lại ôm cô quay trở lại phòng ngủ, nằm trong lòng anh Mộc Cận nhanh chóng thiếp đi, nhưng Giang Thiếu Thành lại không có buồn ngủ chút nào, bàn tay anh nhẹ nhàng vỗ về như có như không trên khuôn mặt say ngủ của cô, tuy cô đơn thuần nhưng lại rất nhạy cảm, cô không nhìn thấu suy nghĩ của anh nhưng cũng biết anh còn có việc giấu cô, Giang Thiếu Thành thở dài trong lòng, tất cả những điều này phải mau chóng kết thúc!

Lần này Mộc Cận ngủ một giấc đến khi trời sáng, lúc mở mắt ra thì ánh nắng nhẹ nhàng buổi sớm đã từ ngoài cửa sổ rọi vào phòng, Giang Thiếu Thành còn thức sớm hơn cô, mặc quần áo chỉnh tề đứng trước cửa sổ quay lưng về phía cô. Mộc Cận tóc chần lên trở mình xuống giường, chân không bước đến ôm lấy thắt lưng anh, đầu nghiêng qua bên cạnh, hít sâu không khí trong lành buổi sáng, dùng một tay che lại ánh sáng, nói: “Hôm nay thời tiết thật tốt!” Bây giờ đã là cuối hè, trời sắp chớm thu rồi.

Trước kia cô rất sợ khi trời sắp chuyển sang thu, bởi vì lá rụng điêu tàn, còn cả những cơn gió thu luôn khiến cho cô cảm thấy buồn bã, nhưng mà năm nay đã có anh bên cạnh, cho nên đối với thời tiết tiêu điều sắp đến gần ngược lại cô càng có vẻ chờ mong, đến lúc đó cô có thể cùng anh đi ngắm phong cảnh mùa thu, cùng nhau bước đi trên những con đường trải đầy lá rụng, chắc chắn là rất thú vị.

Chu Lạc Khiết và Long Tại Nham đang ở trong sân theo dõi công nhân vun luống trồng hoa, Mộc Cận nói: “Chúng mình cũng xuống đó đi.”

“Vậy em đi rửa mặt thay quần áo đi đã.”

Mộc Cận nhìn giờ trên đồng hồ báo thức, đi đến tủ lấy quần áo, nói thầm: “Đã chín giờ rồi, cũng lỡ mất bữa sáng, sao anh không đánh thức em.”

“Dậy cũng không có việc gì, anh thấy tối hôm qua em ngủ không ngon cho nên mới không gọi em.”

Mộc Cận cười hồn nhiên: “Đó là tại nửa đêm không thấy anh trên giường, làm em tỉnh ngủ.” Cô thay quần áo rồi bước lại ôm anh như có vẻ buồn rầu nói: “Có phải em quá ỷ lại anh không Thiếu Thành, đàn ông đều không thích phụ nữ quá phiền phức à?”

“Anh thích.”

“Phải nói rõ ràng, là thích phụ nữ quần lầy anh hay là chỉ thích em quần lầy anh thôi!”

Giang Thiếu Thành nở nụ cười, nâng khuôn mặt của cô nói: “Chỉ thích em, dù em như thế nào anh cũng thích.”

Mộc Cận lại vui cười khắp khối, đương nhiên, những lời này là cô nói giỡn, ngay lúc này cô vẫn chưa nghĩ đến chuyện quá dựa dẫm vào anh thì có gì không tốt, có những phụ nữ hiểu được việc phải tự bảo vệ mình, cho dù có yêu cũng sẽ không quá lún sâu, cuối cùng lại đem tình cảm của mình và những nỗ lực của đôi phương ra cân đo so sánh sau đó mới quyết định bước tiếp theo nên lùi hay tiến. Nhưng Mộc Cận là người phụ nữ không chừa cho mình đường lui khi yêu, cô cũng sợ tổn thương, nhưng cô càng muốn tin vào người đàn ông cô yêu sẽ không làm tổn thương cô hơn! Với tính cách của cô và việc ngay từ đầu cô đã trao trọn trái tim cho Giang Thiếu Thành, đã khiến cho Mộc Cận không thể nảy sinh bất cứ sự đề phòng gì đối với Giang Thiếu Thành.

Giang Thiếu Thành vỗ vỗ lên khuôn mặt của cô: “Giống như con nít, đi rửa mặt nhanh lên.”

Thời tiết buổi sáng thật là tốt, lại nghe được những câu nói đầy yêu thương của anh rả rích bên tai, điều này làm cho tâm trạng Mộc Cận phơi phơi dễ chịu, cảm thấy như được sống ở nơi chan hòa ánh sáng mặt

trời, lúc đánh răng trong phòng vệ sinh còn khe khẽ cười, Giang Thiếu Thành đứng trong phòng ngủ cầm lấy một khung ảnh trên ngăn tủ, tấm hình trong khung ảnh là chụp chung bốn người với Long Tại Nham và Chu Lạc Khiết trong hôn lễ ngày hôm đó. Anh ngẩn ngơ dán mắt vào ảnh chụp, Long Tại Nham là một người đàn ông trọng tình trọng nghĩa, nếu như đổi lại anh tin mình và Long Tại Nham sẽ trở thành bạn bè sống chết có nhau, có điều bây giờ đã không còn lựa chọn nào khác. Có nhiều lúc đối mặt với Long Tại Nham lại nghĩ đến kết cục của Long Tại Nham, tâm trạng của Giang Thiếu Thành cũng vô cùng phức tạp, có thể là vì anh biết trước chờ đợi Long Tại Nham chỉ có cái chết hoặc là cuộc đời lao tù đàng đẵng, nếu có thể, làm sao Giang Thiếu Thành lại không muốn chừa cho Long Tại Nham một con đường sống, nhưng cảnh sát và kẻ cướp thì không cùng đường, cho nên anh không cứu được anh ấy! Nói cách khác, chỉ có thể nói ngay từ đầu Long Tại Nham đã chọn sai đường, nhưng cuộc đời Long Tại Nham đâu có phải tự anh ấy có thể quyết định, từ nhỏ anh ấy đã lớn lên ở Mộc gia, số phận định sẵn là đi con đường phi pháp! Mộc Thường Phong không cho anh ấy được chọn con đường thứ hai.

Không biết từ lúc nào Mộc Cận đã đi đến từ phía sau anh, nhìn thấy anh đang xem ảnh chụp đến thất thần, Mộc Cận đưa tay cầm lấy khung ảnh: “Anh cũng cảm thấy bức ảnh này rất đẹp à, anh coi, mọi người trong bức ảnh nhìn qua trông thật hạnh phúc!”

“Anh nhớ ngày hôm đó đã chụp rất nhiều hình.”

“Ừ, em đều giữ lại cả.”

“Em cất cho kỹ, say này...” Sau này có thể không còn dịp chụp ảnh chung nữa, nhưng nghĩ lại, nếu như sau này người chết, người bị thương thì những hồi ức này cũng chỉ càng làm cô đau lòng hơn mà thôi.

Mộc Cận dường như không nghe thấy câu đó, vẫn nhìn bức ảnh: “Chờ em rảnh rồi sẽ tìm một cuốn album lồng những bức ảnh này vào, em muốn ghi lại một chút về những lần chúng ta ở bên nhau, sau này khi già rồi lại lấy ra xem, rất có ý nghĩa đó!”

Mộc Cận đặt khung ảnh lại chỗ cũ: “Được rồi, giờ chúng mình xuống dưới đi, hôm nay anh không ra ngoài sao?”

Giang Thiếu Thành nói: “Đợi lát nữa mới đi, ba gọi anh và Long Tại Nham về nhà một chuyến.”

Mộc Cận à một tiếng, cũng không hỏi chuyện gì, nhưng mà cô cũng đoán được mấy phần, chắc cũng là mấy chuyện chém chém giết giết thôi, nhưng là con gái của Mộc Thường Phong, là vợ của anh, cô cũng thẳng thắn tiếp nhận chuyện này, cũng chuẩn bị tốt khi nguy hiểm xảy ra, từ lâu cô đã hạ quyết tâm, anh sống thì cô sống, anh chết thì cô chết cùng anh, cũng không lo đến chuyện mình sẽ phải cô đơn một mình.

Tối giờ ăn sáng nhưng Mộc Cận cũng không thấy đói, uống một ly sữa rồi đi ra ngoài vườn tìm Chu Lạc Khiết, trước đây vốn cô chẳng có bạn bè gì, cuộc sống cứ nhẹ nhàng trôi qua mà không biết nên nói chuyện cùng ai, bây giờ Chu Lạc Khiết đã là chị dâu của cô, lại giống như là bạn thân thiết, huống chi Chu Lạc Khiết còn lớn hơn cô, điềm đạm hơn cô, muốn nói chuyện gì thì cô ấy đều có thể thấu đáo, bởi vậy mà tự nhiên Mộc Cận vô cùng tin tưởng Chu Lạc Khiết. Chuyện lớn chuyện nhỏ gì trong cuộc sống cũng đều thích hỏi ý kiến Chu Lạc Khiết.

Mộc Cận chạy về phía hai người Long Tại Nham và Chu Lạc Khiết: “Anh, chị dâu, mọi người đang làm gì vậy!” Nhưng cô còn chưa đến gần Chu Lạc Khiết đã bị Long Tại Nham kéo giật lại: “Đừng xô đấy!”

Mộc Cận không hiểu gì hỏi: “Sao vậy?” Sao lại có phản ứng quá lên như vậy!

Long Tại Nham nắm tay lại đặt lên miệng đằng hắng một tiếng: “Hành động ngốc nghếch của em sẽ dọa chị dâu em sợ đấy.”

“Em đâu có, hơn nữa lá gan của chị ấy đâu có nhỏ, cái này sao mà sợ được?”

Che chở bảo vệ cho bà xã thì không sai nhưng mà làm quá lên như vậy, cô cũng thấy tức giận có được không!

Chu Lạc Khiết nhìn Long Tại Nham bằng ánh mắt sâu xa, cười nói: “Không có gì, anh ấy có hơi căng thẳng thôi.”

Mộc Cận càng không hiểu gì hỏi lại: “Căng thẳng? Tại sao?”

Chu Lạc Khiết nhìn Long Tại Nham mỉm cười, làm cho Mộc Cận hoàn toàn không hiểu đang có chuyện gì hết!

Giang Thiếu Thành cũng đi đến, nói với Long Tại Nham: “Đi thôi, Mộc gia đang chờ chúng ta.” Anh nhẹ xoa đầu Mộc Cận:

“Ngoan ngoan ở nhà đó.”

”Em biết rồi, để cho chị dâu dạy em học bắn súng, tối anh về coi thử kĩ thuật bắn súng của em có tiến bộ hơn không nha. Trước đây lúc Thiếu Thành đồng ý dạy cô bắn súng, nhưng mà được vài lần thì anh nói cô không học được!

Long Tại Nham nghe xong nói: “Trong thời gian này chị dâu em không tiện đụng đến súng, em cũng đừng tập, để khỏi tự làm mình bị thương!”

“Không tiện? Vết thương của chị dâu lại trở nặng sao?”

Long Tại Nham nói: “Không phải vết thương, mà là...” Anh dừng lại một chút: “Chị dâu em sắp làm mẹ rồi.”

Mộc Cận ngạc nhiên một lúc mới phải ứng lại được, vui vẻ kêu lên: “Thật không! Thật không! Anh, chẳng trách lúc này anh lại khẩn trương như vậy.”

Giang Thiếu Thành cũng hơi bất ngờ, nhưng không nói gì có điều tâm trạng càng nặng nề hơn.

Mộc Cận nói: “Vậy tối nay mấy anh nhớ về sớm một chút, chúng ta sẽ cùng nhau chúc mừng, thật sự là quá tốt rồi.”

Trước khi đi Long Tại Nham dặn dò Chu Lạc Khiết: “Đứng một lúc rồi, cũng vào đi thôi, nắng hơi gắt!”

“Ừ, em sẽ chú ý mà.” Chu Lạc Khiết cẩn thận giúp Long Tại Nham chỉnh lại quần áo, cười nói: “Đi đi.”

81. Chương 81: Chỉ Giữ Lại Ký Ức Của Mình Cô

Vì để chúc mừng cho một chuyện vui hiếm có như thế này nên Mộc Cận đã tự mình vào bếp cùng với người giúp việc chuẩn bị cơm tối, trước đó còn đặt biệt nhờ dì Trâu sang bên này, buổi tối Long Tại Nham về cô mới báo lại chuyện này: “Dì Trâu làm việc rất cẩn thận chu đáo, có dì ấy chăm sóc thì anh cứ yên tâm, sau này chị dâu cứ giao cho em và dì Trâu!”

Long Tại Nham nghe xong thì buồn cười nhìn cô, rất vui vẻ rồi cứ gật đầu liên tục: “Quả nhiên sau khi kết hôn thì cũng trưởng thành hơn, Thiếu Thành thật có bản lĩnh!”

“Anh lại ghẹo em rồi, nhưng em cũng không thể cứ mãi là trẻ con được, em cũng sẽ chăm sóc người khác, bảo vệ người khác!”

Chu Lạc Khiết ở bên cạnh thật lòng nói: “Cám ơn em Mộc Cận.” Sự ấm áp của Mộc Cận và Long Tại Nham dành cho cô khiến cô cảm thấy giống như mình đã tìm được bóng hình của những người thân đã mất vậy.

Mộc Cận nói: “Em đã thành cô người ta rồi mà, chờ bé con sinh ra sau này em còn muốn giúp đỡ chăm sóc cục cưng đó, không biết là con trai hay con gái nữa!”

Chu Lạc Khiết vỗ về bụng mình theo bản năng: “Mới bốn tuần, một thời gian nữa còn phải đi kiểm tra lại.” Đối với Chu Lạc Khiết cô không ngờ đời này mình còn có ngày có thể được làm mẹ.

Đêm đó, anh nói: “Lạc Khiết, chúng ta sinh một đứa con đi, dù là con trai hay con gái, chỉ cần anh nghĩ trên đời này còn có máu mủ của anh và em, để con tiếp tục kéo dài sinh mệnh của chúng ta, nếu ngày nào đó xương cốt anh nằm dưới lòng đất thì cũng không còn tiếc nuối gì nữa.”

Long Tại Nham biết người như mình có vợ con cũng như có thêm gánh nặng, nhưng mà anh cam tâm tình nguyện gánh trách nhiệm như vậy trên lưng, hơn nữa anh tin rằng Chu Lạc Khiết là một phụ nữ kiên cường, sau này nhất định cũng sẽ là một người mẹ dũng cảm, dù có một ngày anh có chuyện gì ngoài ý muốn chắc chắn cô sẽ vượt qua.

Buổi tối ăn lẩu, Mộc Cận tự tay nấu nước lẩu, cô bảo người giúp việc dọn bàn ra ngoài trời.

Mộc Cận bưng một đĩa đồ ăn ra, nói: “Anh coi, ngồi dưới ánh trăng, gió thổi vi vu ăn lẩu có phải là việc rất thú vị hay không?”

Long Tại Nham nói: “Gió trăng gì cũng không quan trọng, quan trọng là...Mấy thứ em chuẩn bị không biết là có thể ăn được không, giờ đang là mùa hè, nghĩ gì mà lại muốn ăn lẩu chứ!”

Mộc Cận không phục nói: “Đừng coi thường tài nấu ăn của em, không tin anh hỏi Thiếu Thành đi.”

Giang Thiếu Thành ngồi xuống cười nói: “Cái này tôi không dám bảo đảm.”

Mộc Cận vẩy nước trên tay về phía anh: “Không phải em đã nấu cơm cho anh ăn mấy tháng nay rồi sao...”

Chu Lạc Khiết ở bên cạnh nhìn mọi người âm ỉ cô cũng mỉm cười theo, gió đêm nhẹ thổi hiu hiu, khung cảnh hòa thuận vui vẻ như thế này không phải là điều mà cô hằng mơ tưởng hay sao? Chỉ là không nghĩ sự ổn định mà cô mong muốn cuối cùng lại có được bằng cách này, có cảm giác như đã trải qua mấy đời rồi vậy.

Trong khoảng thời gian này nếu nói chuyện cô đã hoàn toàn quên mất Diệp Thiên là giả, trong lòng vẫn còn hận, vẫn còn tức giận! Nhưng mà cô đã không còn giống như trước đau khổ như nữa, bây giờ đã có người quan trọng hơn trong cuộc sống của cô, chồng cô và còn cả con cô. Sau này cô sẽ làm một người vợ tốt và một người mẹ tốt, sau đó cứ để quá khứ chôn vùi đi.

“Chị dâu, qua đây ngồi đi, có thể ăn được rồi.”

“Ừ.” Chu Lạc Khiết lấy lại tinh thần, bước đến ngồi xuống bên cạnh Long Tại Nham, ở bên ngoài anh nhuộm gió tanh mưa máu, ra tay quả quyết, nhưng khi về đến nhà, đối diện với người phụ nữ mình yêu thì không ai cần thận chu đáo bằng anh.

Lúc đang ăn, Mộc Cận nhìn thấy dáng vẻ vợ chồng hòa hợp của hai người trước mắt, trong lòng cũng thấy vui vẻ, niềm hạnh phúc như lan sang cả cô, cô đề nghị: “Chúng ta uống chút rượu để chúc mừng đi, chị dâu dùng nước trái cây thay nhé.”

Giang Thiếu Thành không đồng ý: “Đừng uống, em không biết uống rượu, say lại không ngủ được.”

Long Tại Nham không cho là đúng nói: “Không sao, cho con bé uống ít là được, lâu rồi chúng ta cũng chưa cùng nhau cạn chén!” Nói xong anh bảo người giúp việc đem rượu ra.

Kết quả là Mộc Cận uống nhiều quá, nghiêng ngả dựa vào người Giang Thiếu Thành, tầm mắt trở nên mơ hồ, mọi thứ trước mắt đều mờ ảo không rõ ràng, cho dù lúc đó đang còn hơi men nhưng thật lâu sau này cô vẫn nhớ rõ buổi tối dưới ánh trăng ngày hôm nay, bọn họ đã từng vui vẻ như vậy, bọn họ đã vui sướng vì một sinh mệnh mới sắp bắt đầu, vì hạnh phúc của từng người mà nâng ly. Mộc Cận không biết, mình rõ ràng là đã uống đến mơ mơ màng màng mà sao về sau lại vẫn có thể nhớ rõ ràng như vậy, mỗi câu nói, mỗi điệu cười, từng hình ảnh của buổi tối hôm đó đều có thể nhớ rõ ràng rành rành. Nhưng khi những ngày tốt đẹp đó trôi qua thì cô chỉ còn giữ lại được trong ký ức của mình mà thôi!

Giang Thiếu Thành ôm Mộc Cận trở về phòng, quả thật cô có hơi say nhưng không phải hoàn toàn không tỉnh táo, khuôn mặt cô cọ cọ vào lòng anh: “Đêm nay thật sự rất vui.”

“Anh thấy mỗi ngày em đều rất vui vẻ.”

Mộc Cận cười ha ha ra tiếng: “Sau này chúng ta cũng sẽ mãi mãi như thế này, thật tốt.”

Giang Thiếu Thành mơ hồ gật đầu.

Cô đột nhiên nói: “Thiếu Thành, không thì chúng ta cũng có một em bé đi.”

Giang Thiếu Thành không trả lời, đặt cô lên trên giường, chăm chú thay đồ giúp cô, lau mặt cho cô, cô bắt được cánh tay đang lau trên mặt mình, hỏi: “Có được không?”

Nét mặt Giang Thiếu Thành dưới ánh đèn u ám không rõ nét, anh nhìn cô bình tĩnh, một hồi sau mới nói: “Ngủ đi, sau này hãy nói.”

Mộc Cận kéo anh: “Anh không muốn làm cha sao?”

“Bây giờ vẫn chưa nghĩ tới!”

Hơi men khiến cho đầu của cô hơi đau nhức, cô xoa xoa cái trán ngồi dậy, bất mãn hỏi: “Tại sao?” Cô cho rằng anh cũng muốn có một đứa con của mình chứ, không phải anh cũng đã tới tuổi rồi hay sao chứ?

Giang Thiếu Thành né tránh câu hỏi: “Bản thân em cũng vẫn còn trẻ, hơn nữa chúng ta mới kết hôn, chuyện con cái không gấp.” Anh lại đỡ cô nằm xuống, đắp lại chăn cho cô rồi nói: “Em ngủ trước đi, anh đi tắm.”

Mộc Cận thấy hơi mất mát, cô nghĩ mình đã chuẩn bị tốt để làm mẹ, nhưng lời nói vừa rồi của anh rõ ràng là ý không muốn có con, cứ nghĩ mãi như vậy cô thiếp đi lúc nào không biết.

Trong phòng tắm, Giang Thiếu Thành đứng dưới vòi sen từ từ nhắm hai mắt, để cho nước lạnh từ vòi sen tuôn ra xối lên đầu, con, không phải không muốn, nhưng anh và Mộc Cận trong lúc này không có cách nào gánh vác thêm một sinh mệnh mới nữa.

Sau đó Mộc Cận lại thử thăm dò thêm vài lần nhưng Giang Thiếu Thành nhất quyết không đồng ý, thái độ cứng rắn như đinh đóng cột của anh khiến cho cô cảm thấy hơi tổn thương, nhiều lần cô buồn bã tìm Chu Lạc Khiết nói về chuyện này, một hôm khi nghĩ tới chuyện này, cô tức giận nói: “Chị dâu, chị nói xem có phải anh ấy rất kỳ lạ không, lúc nào cũng nói em còn nhỏ, nhưng em đã già cho anh ấy, là vợ anh ấy, làm mẹ cũng là đúng thôi mà, em thấy anh ấy chỉ viện cớ, không chừng là anh ấy đã thích người phụ nữ nào khác ở bên ngoài cho nên mới ghét bỏ em thôi!”

Bụng Chu Lạc Khiết lúc này đã được bốn tháng, cô biết Mộc Cận chỉ tức tức giận mà nói vậy thôi, ai cũng thấy vợ chồng cô ấy và Giang Thiếu Thành rất ân ái, đâu thể nào có thêm người phụ nữ khác, thế nên Chu Lạc Khiết động viên trấn an cô ấy:

“Chuyện em còn nhỏ cũng là thật, có thể cậu ấy muốn có một thế giới chỉ có hai người với em thôi.” Còn về chuyện tại sao Giang Thiếu Thành vẫn chưa muốn lên chức cha, nói thật, Chu Lạc Khiết cũng không biết, dù sao thì mỗi người có cách nghĩ riêng của mình, không phải người đàn ông nào cũng như Long Tại Nham mong chờ máu mủ của mình ra đời như thế.

Đàn ông có người không muốn có con là bởi vì không muốn chịu trách nhiệm, số còn lại là vì không thương người phụ nữ đó, giống như cô và Diệp Thiên trước đây vậy... Chu Lạc Khiết ngăn mình đừng nghĩ nữa, cô không có hồi tin tức về hắn, từ sau khi mang thai cô đã không rời khỏi nhà một bước, gần như là cắt đứt với bên ngoài. Ở đây cũng không có ai đứng trước mặt cô mà nhắc tới hai chữ Diệp Thiên, cho nên từ sau lễ tang của Chu Nhất Minh, cô và Diệp Thiên dường như thật sự đã không còn quan hệ gì trên đời này nữa rồi, cho dù hắn chưa từng rời khỏi thế giới của cô nhưng mà ít ra đã nằm ngoài cuộc sống của cô. Nghĩ lại thì cái thai của Lâm Hiểu Quân cũng lớn tháng hơn của cô, sau này đã có vợ con vây xung quanh hắn, cũng coi như viên mãn. Chu Lạc Khiết cũng không muốn hận hắn hay trả thù hắn, đối với Diệp Thiên, mong muốn lớn nhất của cô là có thể cùng hắn ‘tương vong vu giang hồ’ (có thể lãng quên, có thể bỏ qua cũng là một loại hạnh phúc), không có yêu, không có hận, chỉ coi nhau như người xa lạ, không hề có liên quan!

Ngồi lâu nên có hơi mệt, Mộc Cận cùng cô đi dạo trong sân một lúc, khi bác sĩ đến thì sẽ đưa cô về kiểm tra, dì Trâu và những người giúp việc khác đều hết lòng quan tâm việc ăn uống và sinh hoạt hằng ngày của cô, ban ngày có Mộc Cận nói chuyện phiếm cùng, lúc Long Tại Nham ở nhà thì hết sức bảo bọc cô, nhiều năm trôi qua, sau biến cố mà gia đình gặp phải, chưa bao giờ cô được người khác quan tâm như vậy, điều này thật đáng quý, nhìn những người bên cạnh dốc lòng chăm sóc cho mình, trong lòng Chu Lạc Khiết vô cùng cảm động, nhất là Long Tại Nham, gần đây hình như anh bận rất nhiều chuyện nhưng vẫn luôn về nhà với cô.

Cô thấy anh bận rộn và mệt mỏi như vậy thì nói: “Đừng lo cho em nữa, em có thể tự lo cho mình thật tốt, anh cứ yên tâm làm chuyện của anh đi.” Tuy ở trước mặt cô anh chưa bao giờ nhắc tới những chuyện bên ngoài, cô cũng chưa từng hỏi đến nhưng trong lòng cô biết có thêm mình bên cạnh sẽ mang đến bao nhiêu nguy hiểm cho anh, cô cũng lo lắng cho sự an toàn của anh, chỉ có điều bây giờ cô không thể thay anh chia sẻ cái gì cả, mà anh cũng không muốn nhìn thấy cô cũng bị cuốn vào những chuyện máu me này, cùng sống chết có nhau tất nhiên là nghĩa nặng tình thâm nhưng càng muốn cô được giống như Mộc Cận hơn, được sống bên ngoài gió tanh mưa máu, anh nói với cô: “Không cần nghĩ tới những chuyện đó, em và con khỏe

mạnh thì anh yên tâm rồi.” Chu Lạc Khiết hiểu rõ ý của anh, cho nên mong mỏi lớn nhất của cô là sinh cho anh một bé con khỏe mạnh.

Lúc đi dạo trong sân, Chu Lạc Khiết nhìn lên lá cây thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng rơi xuống nói: “Cũng đã tới mùa thu rồi.”

Mộc Cận ngồi xổm xuống thích thú nhặt lá rụng rơi trên mặt đất, giữ lại những cái có hình dáng màu sắc thật đẹp, nói là muốn giữ kỷ, ánh mắt Chu Lạc Khiết thả trôi trong khoảng không, nhìn ra một điểm nào đó ở xa xa không biết tên, trời đã vào thu, hai ngày nữa là sinh nhật Chu Nhất Minh, cô muốn đi gặp cậu ấy.

Hôm đi thăm mộ Chu Nhất Minh, Chu Lạc Khiết không có nói với Long Tại Nham, cô không muốn anh còn phải bớt thời gian cho mình, nhưng dù sao bây giờ cô cũng đã không phải chỉ có một mình cho nên cũng không muốn có bất cứ chuyện gì sơ sẩy, lúc đi khỏi nhà cô đã gọi thêm tài xế và một vài người đặc lực bên cạnh Long Tại Nham đi cùng mình.

Sau cơn mưa thu buổi sáng, lúc đến nơi thì mưa vẫn còn tí tách nhỏ hạt, khu mộ vẫn vắng vẻ lạnh lẽo, nhất là vào mùa thu, càng thêm tiêu điều, một người thuộc hạ bên cạnh giúp cô bung dù, Chu Lạc Khiết ngồi xuống đặt một bó hoa lên trước mộ, lau đi nước mưa dính trên bức ảnh trên bia mộ, cô nhìn Chu Nhất Minh trong ảnh, trong lòng lại dậy lên nỗi đau đớn quen thuộc, cô chớp đôi mắt nhòe nước: “Nhất Minh, hôm nay là sinh nhật của em, chị tới thăm em, em sắp làm cậu rồi, chị nhớ em đã từng nói hy vọng chị có một gia đình, có chồng, có con, bây giờ chị đều có tất cả rồi, em không nợ gì chị cả, cho nên em hãy yên tâm đi...”

Không biết Chu Lạc Khiết ngẩn ngơ trước mộ Chu Nhất Minh bao lâu, trước khi đi cô nhớ Long Tại Nham đã giữ lại một phần mộ nằm ngay bên cạnh, cô cũng muốn xem một chút, trên bia không có khắc tên, tấm bia đá nhẵn bóng, nhớ lại lời anh nói là sau này muốn được cùng an táng ở đây, bất giác khóe miệng cô nhếch lên, lúc ngẩng đầu thì thấy có một người đang đứng cách đó không xa. Hắn cũng đang che dù màu đen, cách khoảng vài bước đứng đó nhìn cô.

82. Chương 82: Em Muốn Thế Nào Mới Bằng Lòng

Chu Lạc Khiết không nghĩ lại gặp được hắn ở chỗ này, có gợn sóng nho nhỏ vỗ vào lòng cô, nhưng lúc nhìn về phía hắn thì cô không biểu lộ chút tâm trạng nào cả. Diệp Thiên đi về phía cô, hai thuộc hạ đứng bên cạnh Chu Lạc Khiết ngay lập tức có cảnh giác, không để cho hắn đến gần.

Diệp Thiên nhìn chăm chăm vào cô nói: “Nói bọn họ tránh ra.”

Chu Lạc Khiết dùng mắt ra hiệu cho hai người thuộc hạ yên tâm, nhận lấy cây dù rồi nói với họ: “Không có gì, mọi người qua bên kia chờ tôi, tôi sẽ ra ngay!”

Mấy người thuộc hạ cùng đi với cô chần chờ mấy giây, rồi gật đầu lùi lại.

Chu Lạc Khiết lạnh lùng nhìn hắn: “Anh muốn gì?”

Diệp Thiên bước gần cô thêm hai bước: “Theo tôi trở về.”

Chu Lạc Khiết nhìn hắn, một hồi lâu sau mới nở nụ cười âm trầm: “Diệp Thiên, anh nghĩ tôi còn có thể quay về được sao? Tới ngày hôm nay, giữa chúng ta còn có thể nói ‘trở về’ hay sao?”

Hắn ngang ngạnh nói: “Tôi biết em vì cái chết của Nhất Minh mà hận tôi, em nói cho tôi biết phải làm sao thì em mới có thể quên chuyện này đi!”

“Quên?” Chu Lạc Khiết hừ cười: “Anh có thể quên cái chết của Thiệu Nhiên Nhiên không? Ha! Phải rồi, bây giờ chắc đã có thể rồi.”

Diệp Thiên biết cô đang ám chỉ Lâm Hiểu Quân, hần nói: “Qua một thời gian nữa, tôi sẽ cho cô ấy xuất ngoại.”

“Đó là chuyện của anh, đủ rồi, Diệp Thiên, đừng ép tôi thêm hận anh! Có lẽ một ngày nào đó tôi sẽ quên cái chết của Nhất Minh, cũng sẽ quên những đau khổ anh dành cho tôi, đến lúc đó, trong trí nhớ của tôi cũng chẳng còn sự tồn tại của anh nữa!”

Một bàn tay đang buông thõng bên người của Diệp Thiên nắm thành nắm đấm thật chặt, giống như là đang cố gắng nhấn nhin, gân xanh bên hai bên trán như đang nẩy lên, hần nói :“Tôi có thể để em giữ lại đứa bé này.”

Chu Lạc Khiết dường như không nghe rõ lời hần nói: “Anh nói cái gì?”

Diệp Thiên từ tốn lập lại: “Em suy nghĩ đi, tôi có thể để em sinh nó ra.” Để đứa con của người đàn ông khác lớn lên trong bụng cô, thậm chí có ngày đơm hoa kết trái xuất hiện trước mặt hần, điều này đã là sự nhân nhượng lớn nhất của hần, có ai biết, giây phút nghe được tin cô mang thai, hần đã có tâm trạng như thế nào, đêm đó hần ngồi trong thư phòng, lau đi lau lại khẩu súng lục đen ngòm, hần thề sẽ có một ngày tự tay bắn chết Long Tại Nham, mối thù cướp vợ không đội trời chung! Có những lúc, hần muốn không cần quan tâm gì cả mà mang cô trở về, sau đó móc cái thứ máu thịt của người đàn ông khác kia trong bụng cô ra! Nhưng hôm nay, khi cô xuất hiện trước mặt hần, hần lại cúi đầu, hần chấp nhận để đứa trẻ này tồn tại! Bởi vì hần không thể khiến cho Chu Nhất Minh sống lại, hần thiếu cô một mạng!

Đúng là một chuyện nực cười, Chu Lạc Khiết nhìn hần mà không tin nổi: “Diệp Thiên, anh luôn kiêu căng như vậy, con của tôi và Long Tại Nham có sinh ra hay không mà cần anh quyết định sao? Anh nghĩ anh là ai!”

Diệp Thiên bất ngờ bước lên chộp lấy một cánh tay của cô kéo mạnh đến trước mặt mình, từng câu từng chữ bật khỏi kẽ răng: “Chu Lạc Khiết, rốt cục em muốn thế nào, cái chết của Nhất Minh tôi cũng đâu muốn.” Cô thật lòng muốn cắt đứt quan hệ ư, hần đã cúi đầu nhượng bộ đến nước này, cô vẫn không muốn quay lại, thời gian mười năm ấy lại chẳng bằng mấy tháng quen biết giữa cô và Long Tại Nham sao!

Chu Lạc Khiết cũng nghiêng chặt răng nói: “Tôi muốn sao à? Tôi muốn chính tay anh giết cô ta, tháo gỡ gút mắt trong lòng tôi, anh làm được không?”

“Cô ấy không cố ý muốn giết Nhất Minh!”

“Có phải cô ta cố ý hay không cũng chẳng sao, có điều viên đạn đó anh bắn ra cũng đã xuyên qua lồng ngực tôi bay ra ngoài, trái tim mà Chu Lạc Khiết tôi dành cho anh đã chết theo phát súng đó của anh từ lâu rồi.”

Diệp Thiên nghe xong lời cô nói càng tức giận hơn nữa: “Chu Lạc Khiết! Em nghe đây, em sống là người của tôi, chết là ma của tôi, mười năm trước giây phút em đi theo tôi thì cả đời em đều đã là cả tôi rồi, tôi chưa gặt đầu thì em không có quyền ra đi! Nói lại lần nữa, quay về, không phải em đã từng muốn sống cuộc sống giúp chồng dạy con đàng hoàng đó sao, tôi cho em, em đừng mơ có thể dựa vào Long Tại Nham, ngày hần trở thành một cái xác không xa nữa đâu!”

“Ở bên cạnh anh ấy, cho dù chỉ một sớm một chiều tôi cũng hiểu thế nào là hạnh phúc, Diệp Thiên, tôi phải cảm ơn anh, nếu không phải nhờ một phát súng đó của anh, vốn tôi sẽ chẳng biết thì ra cuộc đời tôi còn có thể hạnh phúc như thế này, có chồng, có con, tất cả những thứ tôi từng tha thiết mơ ước, Long Tại Nham, anh ấy đều đã cho tôi!”

“Chồng ư?” Diệp Thiên cười lạnh lùng: “Lại để tôi nghe thấy chữ này từ miệng em, tôi sẽ giết hần!”

Chu Lạc Khiết không quan tâm: “Có lẽ anh làm được, nhưng đối với tôi và anh ấy, sống hay chết đã chẳng màn đến từ lâu rồi, anh ấy sống, thì có tôi bên cạnh, anh ấy chết, tôi sẽ chết cùng.”

“Em...” Diệp Thiên tái mặt, cô cũng từng vì hần vào sinh ra tử, nhưng ngày hôm nay cô lại muốn cùng người đàn ông đó sống chết có nhau! Hần nắm chặt tay, như muốn bóp nát xương cổ tay cô, nếu như đây là sự trả thù mà cô nói, thì hần nhận, hần nhận mình đã bị thương rồi.

“Buông ra! Tôi phải về.”

Diệp Thiên không buông tay cũng không nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt từ từ sụp xuống, nhìn vào cái bụng của cô, cô khoác một cái áo khoác dài rộng thùng thình, bụng vẫn chưa nổi rõ, Chu Lạc Khiết dùng sức tách bàn tay hắn đang nắm chặt cổ tay cô ra, thấy hắn dùng ánh mắt u ám nhìn vào bụng của mình, bản năng làm mẹ khiến cô không chút do dự nhanh chóng kề miệng súng vào bên hông hắn: “Anh muốn làm gì!”

Diệp Thiên sầm mặt lại, cầm họng súng của cô kéo lên ngực mình, thét lên giận dữ: “Bắn đi, nhắm vào đây! Có phải cũng để em bắn một phát mới cam tâm không! Nào, không phải kỹ thuật bắn súng của em rất chuẩn sao, bắn vào chỗ giống như lần trước tôi bắn em ấy!”

Thấy Chu Lạc Khiết chỉ nắm chắc khẩu súng nhưng không làm gì khác, Diệp thiên nói: “Em sẽ không nổ súng, em vẫn còn yêu tôi, không nổ để tôi chết! Lạc Khiết, theo tôi về đi, sau này chúng ta còn đến ba mươi năm, bốn mươi năm bên nhau.”

Mấy tên thuộc hạ đứng cách đó không xa cũng nghe thấy động tĩnh, lại thấy Diệp thiên và Chu Lạc Khiết vẫn đang giằng co nên cuối cùng không thể chờ nữa vội vàng chạy tới.

Chu Lạc Khiết ném khẩu súng xuống dưới chân Diệp Thiên, bình tĩnh nói: “Tôi không bắn là bởi vì tôi không phải người tuyệt tình giống như anh, chẳng liên can gì tới việc còn yêu anh hay không, giữa anh và tôi trước giờ không hề có chữ ‘yêu’ này! Mãi mãi tôi cũng sẽ không quay đầu lại, sau này sự sống chết của tôi chỉ sẽ liên quan đến Long Tại Nham, còn nữa, đừng đến trước mộ Chu Nhất Minh, cậu ấy sẽ không muốn gặp anh đâu!” Nói xong Chu Lạc Khiết quay lưng bỏ đi, mấy tên thuộc hạ cũng rời khỏi đó. Lại một lần nữa Diệp Thiên đứng nhìn cô rời bỏ hắn mà đi, chỉ để lại một dáng lưng. Mưa vẫn chưa dứt, Diệp Thiên ngẩn nhìn khẩu súng lục nằm bên chân, trong lòng là nỗi phiền muộn chẳng thể xua tan và sự trống trải vô cùng tận! Hắn chẳng bao giờ nghĩ tới có một ngày Chu Lạc Khiết sẽ rời khỏi hắn bằng dáng vẻ dứt khoát như vậy! Bỗng nhiên hắn cảm thấy sợ hãi, nếu có một ngày tình yêu của cô dành cho hắn cũng không còn, hận thù với hắn cũng chẳng có, vậy thì lúc đó giữa hắn và cô có phải là chỉ như hai người xa lạ không nhận ra nhau trên đời này hay không, sống một cuộc đời không liên quan gì đến nhau, hắn không muốn cũng không hi vọng phải đi đến bước này, nhìn về cô phía trước, hắn vẫn còn vài phần tự tin có thể khiến cô hồi tâm chuyển ý, nhưng bây giờ...hắn nhấc khẩu súng lên, thả chậm bước chân rời khỏi khu nghĩa trang.

Về đến nhà, Lâm Hiểu Quân đang dựa vào tay vịn cầu thang nhìn hắn, thấy cả người hắn đều ướt hết nên cô mới hỏi: “Anh đã đi đâu vậy, sao lại mặc mưa?”

Sắc mặt của Lâm Hiểu Quân tái xanh, ánh mắt cũng đờ đẫn, lúc Diệp Thiên đi ngang qua cô thì có dừng lại nói: “Sáng mai a Luân sẽ đưa em ra sân bay, cần đem theo cái gì thì đi sắp xếp một chút. Bên Anh tôi đã cho người sắp xếp ổn thỏa rồi, ở bên đó hãy sống cho thật tốt.”

Lâm Hiểu Quân không nói gì, cho đến khi Diệp Thiên bước lên được mấy bậc thang thì cô mới quay đầu lại nhìn bóng lưng Diệp Thiên: “Là bởi vì cô ấy cho nên muốn đưa em đi sao? Hay là vì cuối cùng anh cũng nhận rõ ra em không phải Thiệu Nhiên Nhiên! Anh có nhớ không, anh từng hứa rằng sẽ yêu chiều em, cho em vinh hoa phú quý!”

Diệp Thiên đứng quay lưng về phía cô: “Vinh hoa phú quý vẫn còn!” Nói xong hắn cũng bước lên lầu.

Cả người Lâm hiểu Quân dựa vào tay vịn cầu thang, như chẳng còn sức trượt xuống ngồi trên bậc thang, một lúc sau cô ngẩng đầu, cười ha ha tự giễu, hắn vẫn sẽ cho cô vinh hoa phú quý! Nhưng còn yêu thương chiều chuộng đâu? Yêu thương chiều chuộng đi đâu? Cô lấy tay lau đi nước mắt trên mặt, tình yêu mà Diệp Thiên dành cho cô vốn chỉ là hư ảo, bây giờ Chu Nhất Minh chết rồi, Chu Lạc Khiết cũng đi, nơi này đã không thể ở nữa rồi. Có lẽ cũng chính vì biết rõ cô và Thiệu Nhiên Nhiên giống nhau, cô lại đang mang đứa con của hắn, cho nên mới còn hứa cho cô một câu vinh hoa phú quý.

Lâm Hiểu Quân ngồi ở đầu cầu thang thật lâu mới lên lầu, tiếng mưa ngoài cửa sổ đã ngừng nhưng bầu trời vẫn là một vùng mờ mịt, một vùng xám xịt tấy không trời rửa không sạch, vốn chưa từng cảm nhận tình yêu của Diệp thiên, huống chi nó thật sự cũng chưa bao giờ thuộc về cô, nhưng khi thật sự mất đi lại không thể không quan tâm! Ngày mai cô phải rời khỏi thành phố này, nhưng cô biết cho dù ở đâu thì cuộc sống đã lệch khỏi quỹ đạo của mình sẽ không còn có thể quay về đúng hướng được nữa.

Buổi tối cô cũng không xuống ăn cơm mà chỉ nằm trên giường. Từ sau khi Chu Lạc Khiết đi, rất ít khi Diệp

Thiên mới lại có mặt trên bàn cơm, mấy tháng nay hầu như chỉ có một mình cô cô đơn ngồi trong phòng ăn, buổi tối trên giường cũng trống không, những vui thích ban đầu khi trả được thù qua đi nay còn lại chỉ có nỗi cô quạnh, thậm chí là sợ hãi.

Nửa đêm Lâm Hiểu Quân tỉnh lại từ trong cơn ác mộng, cặp mắt trợn trừng của Chu Nhất Minh trước khi chết lại xuất hiện trong giấc mộng của cô, lúc mới đầu cô luôn nằm mơ thấy Chu Nhất Minh đến tìm cô đòi mạng, bóp cổ cô làm cô thở hổn hển, mồ hôi vừa tuôn ra vừa la hét, khi giật mình tỉnh lại thì phát hiện lại là do hai bàn tay của mình đặt lên cổ, đứa bé cũng vì vậy mà chết lưu trong khoảng thời gian này, bác sĩ nói bào thai của cô vốn đã không ổn định, lại bị sợ hãi, đứa trẻ khó mà bảo đảm. Sau khi biết con không còn, ngoài mặt cô rất bình tĩnh tiếp nhận chuyện này, nhưng trong lòng cô thật sự khó chịu, thật ra cô rất muốn sinh ra đứa bé, có lẽ là khi đó còn chưa hiểu rõ, nhưng sau khi chuyện xảy ra, hẳn sẽ không cho cô một đứa trẻ khác, cho nên cô mới muốn giữ lại đứa bé trong bụng mình, có điều, cuối cùng rồi cũng không giữ được.

Lâm Hiểu Quân mở đèn, buộc lại tóc rồi bước xuống giường, cửa phòng sách cửa Diệp Thiên đóng chặt nhưng cô biết hẳn đang ở bên trong, cô còn biết, mỗi buổi tối hẳn đều ngồi trong phòng cho đến khi trời sáng, Lâm Hiểu Quân đứng ở cửa mấy giây, sau mấy lần do dự thì mới nhẹ nhàng đẩy cửa ra, quả nhiên như cô nghĩ hẳn vẫn ngồi bên trong phòng.

Diệp Thiên nói: “Sao lại dậy, không ngủ được à?”

Lâm Hiểu Quân đi tới bên cạnh hắn: “Ngày mai em phải đi rồi, anh còn có gì muốn nói với em không?”

Rất lâu sau Diệp thiên mới nói: “Tối Anh rồi thì sống cho tốt, có cần cái gì thì nói với bọn họ, anh đã có nói trước rồi bọn họ sẽ sắp xếp cho em.”

“Không có gì à?”

“Đi ngủ đi, ngày mai phải lên máy bay sớm.”

“Còn anh? Vẫn định ngồi như vậy sao?”

Diệp Thiên không trả lời, chỉ dựa vào lưng ghế nhắm mắt lại, Lâm Hiểu Quân khê khàng nói: “Em hiểu rồi, có lẽ em có thể thay thế được Thiệu Nhiên Nhiên, nhưng em lại không thể thay thế được Chu Lạc Khiết, không chỉ có em, cho dù là người phụ nữ nào cũng không thể!”

83. Chương 83: Đây Là Khoảnh Khắc Tuyệt Đẹp Trong Đời Cô

Buổi tối lúc Long Tại Nham trở về có hỏi: “Em muốn đi viếng mộ sao không nói với anh một tiếng.”

Chu Lạc Khiết biết nhất định là do mấy người thuộc hạ đã nói lại chuyện ban ngày cho anh, nên trả lời: “Em thấy gần đây anh bận nhiều chuyện, không muốn để anh lại mất thời gian cho em, không nghĩ ra là lại gặp anh ta ở đó, anh yên tâm sau này sẽ không có chuyện như vậy đâu!”

Long Tại Nham vịn hai vai của cô nói: “Lạc Khiết, dạo này đừng đi ra ngoài một mình, Diệp Thiên lại đứng lúc xuất hiện ở đó, quan trọng là hiện nay Mộc gia và Thôi Trí Uyên liên tục xung đột, em và Mộc Cận đều phải cẩn thận, nhất là em bây giờ còn đang mang thai, càng phải chú ý hơn nữa.”

Chu Lạc Khiết đưa tay nhẹ vuốt hàng chân mày đang nhíu chặt lại của anh, ánh mắt lo lắng, hỏi: “Chuyện nghiêm trọng lắm sao?” Cô thấy gần đây anh có vẻ khấn trương, chắc chắn là có vấn đề khó khăn rồi. Lại nhớ tới lời Diệp Thiên nói ngày hôm nay, ngày Long Tại Nham trở thành xác chết không còn xa thì cô chợt cảm thấy kinh hãi.

Long Tại Nham cầm tay cô: “Thôi Trí Uyên và Mộc gia chúng ta tranh giành địa bàn không phải chỉ ngày một ngày hai, nhất là sau khi Tần Tiên Dững hợp tác với chúng ta thì hẳn ta càng giống như là mắc xương cá trong cổ họng, ngày hôm qua Tần Tiên Dững bị người ta giết, chúng ta liên quan nên cũng bị tổn thất rất lớn.”

Bành Hồng Bân đàn em của Tần Tiên Dững làm phản, bắt tay với Thôi Trí Uyên diệt trừ Tần Tiên Dững. Những hàng hóa trước đây của Mộc gia đều được bảo đảm vận chuyển bằng đường thủy của Tần Tiên Dững,

bây giờ Tần gia sau một đêm đã đổi chủ, bị thay thế bởi Bành Hồng Bân, quan hệ hợp tác trước đây với Tần gia vì thế mà tự nhiên cũng không còn nữa. Không chỉ có như vậy, Mộc gia còn liên tiếp bị thiệt hại mấy lô hàng hóa trong tay Bành Hồng Bân, đã hao tổn không ít thuộc hạ. Hiện giờ, Bành Hồng Bân, Thôi Trí Uyên, Diệp Thiên ba người cùng bắt tay nhau muốn đưa Mộc gia vào chỗ chết!

Chu Lạc Khiết gật đầu: “Em hiểu rồi, tự anh nhất định phải chú ý an toàn!” Tuy Long Tại Nham không có nhắc tới nhưng mà cô biết nhất định là Diệp Thiên ở giữa đổ thêm dầu vào lửa, bây giờ Mộc gia bốn bề đều thụ địch.

Long Tại Nham nói: “Em đừng lo cho anh, vẫn còn có Giang Thiếu Thành giúp đỡ, giờ cậu ta đã là con rể của Mộc gia, Mộc gia cũng có ý để cậu ta tiếp nhận sự nghiệp cho nên trách nhiệm và nguy hiểm còn nhiều hơn anh!”

Từ sau khi Mộc Cận kết hôn, Mộc Thường Phong cũng không còn đề phòng Giang Thiếu Thành nhiều như trước nữa, muốn đem toàn bộ quyền lực trong tay mình giao vào tay Giang Thiếu Thành.

Mộc Thường Phong nói, chuyện đã tới nước này thì không còn đường khác để đi, phải trở thành một người mạnh mẽ thì mới có thể bảo toàn tính mạng, không chỉ cho mình mà còn cả người phụ nữ của mình. Trước kia vì không thể bảo vệ cho vợ mình mà để mẹ của Mộc Cận chết oan uổng cho nên trong lòng Mộc Thường Phong vẫn đau đớn không nguôi. Vì thế ông hi vọng chuyện như vậy sẽ không xảy ra với Mộc Cận, nếu Mộc Cận nhất định phải gả đi thì chuyện duy nhất ông có thể làm đó là khiến cho Giang Thiếu Thành có đủ năng lực, sức mạnh để bảo vệ Mộc Cận an toàn.

Long Tại Nham vỗ nhẹ lên bụng của Chu Lạc Khiết, nói: “Thôi, không nói những chuyện gườm gườm này nữa nếu không lại làm con gái của chúng ta hoảng sợ!”

“Yên tâm đi, con gái của chúng ta nhất định không yếu đuối như thế đâu.”

Long Tại Nham cười nói: “Không, anh không cần con bé quá mạnh mẽ, chỉ cần bình an vui vẻ, vô lo vô nghĩ là tốt rồi, con gái vốn là để yêu thương mà.”

“Đúng thế, bình an vui vẻ, vô lo vô nghĩ, những gì chúng ta không được hưởng thì hãy cho con gái của chúng ta được nhận lấy.”

“Lạc Khiết, anh biết mong muốn trong lòng em, em hãy cho anh thời gian, chờ đến lúc anh có thể bỏ đi, anh nhất định sẽ thực hiện mong muốn của em, cho em sống một cuộc sống mà em mơ ước!” Anh cảm khái: “Thật ra chuyện này không phải cũng là hi vọng của anh sao!”

“Em tin rồi sẽ có ngày đó.” Thực ra có anh và con ở bên cạnh thì cô đã cảm thấy đủ rồi, cho nên, nếu không thể có được cuộc sống như thế thì coi nó như là một giấc mơ đi.

Chu Lạc Khiết cùng Long Tại Nham và đứa bé trong bụng trải qua một mùa đông lạnh nhất ở thành phố này, tuyết phủ trắng xóa khắp mọi nơi xung quanh, bụng cô lúc này đã được tám tháng, sợ mặt đất trơn trượt nên cô không dám đi ra ngoài, phần lớn thời gian đều ngồi bên cửa sổ trong phòng khách nhìn tuyết rơi bên ngoài, Mộc Cận ngồi một bên trò chuyện với cô, hai người đàn ông thì càng ngày càng bận rộn, lúc bình thường thì hai người bọn cô luôn tự tìm chuyện giải khuây. Chu Lạc Khiết thấy Mộc Cận vẫn nhìn tuyết rơi đến gần người thì cười nói: “Sao vậy, nhớ Thiếu Thành à?” Mộc Thường Phong giao cho Thiếu Thành đi Thái Lan giải quyết một cuộc giao dịch, đã đi được mấy ngày rồi.

“Mùa đông năm ngoái, tuyết cũng rơi nhiều như thế này, em đến Mị Thành thì bị Diệp Thiên bắt lại, là Thiếu Thành tới đưa em đi, cho tới bây giờ em vẫn nhớ rõ tình cảnh ngày hôm đó, bộ dạng anh ấy đi đến bên cạnh em, hơi cuối người xuống xem thử em có bị thương hay không, tất cả đều như vẫn còn ngay trước mắt, chị dâu, chị biết không, trước đó thật ra em rất sợ anh ấy, nhưng mà đêm hôm đó khi anh ấy xuất hiện trước mặt em, em chỉ cảm thấy vô cùng an tâm, cũng coi như em và Thiếu Thành bắt đầu từ khi đó.” Mộc Cận cảm thán nói: “Mọi chuyện qua nhanh thật, đã một năm rồi...”

“Thì ra em và Thiếu Thành còn có những chuyện như vậy.” Chu Lạc Khiết cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, ngẩn ngơ nhìn hoa tuyết bay lá tả. Mùa đông năm ngoái cô còn ở Mị Thành, chỉ trong một năm mà cảnh còn người mất!

Mộc Cận lấy lại tinh thần mới nhớ là mình đã nhắc tới người không nên nhắc, cô nói: “Xin lỗi chị dâu, không phải em cố ý đâu.”

Chu Lạc Khiết lắc đầu: “Không sao, không có gì.” Cái tên này đã không còn khiến cô cảm thấy đau lòng nữa. Thì ra muốn vết thương khép miệng cũng không phải chuyện khó khăn, ít ra thì bây giờ cô khóc hay cô cười cũng không còn vì Diệp Thiên nữa.

Nhưng Mộc Cận lại hỏi tiếp: “Chị dâu, giờ chị vẫn còn nhớ tới Diệp Thiên à?”

Chu Lạc Khiết thẳng thắn nói: “Chỉ ngẫu nhiên nghĩ tới mà thôi, dù sau đó cũng là một phần kí ức của chị, không thể nào bỏ được, nhưng việc giữa anh ta và chị đã không còn ý nghĩa gì quan trọng nữa, anh ta chỉ tồn tại như một người bình thường trong trí nhớ của chị mà thôi.”

“Vậy là tốt rồi, em đã nói là anh sẽ khiến cho chị thấy hạnh phúc mà.”

“Đúng vậy, anh ấy đã làm được, bây giờ chị rất hạnh phúc, nhưng còn em, sao chị thấy mấy ngày nay em như có tâm sự vậy, có phải lo lắng cho Thiếu Thành không?”

Mộc Cận lắc đầu: “Em cũng không biết, thật ra trước khi anh ấy đi Thái Lan chúng em đã cãi nhau, chị dâu, em rất lo lắng, luôn cảm thấy Thiếu Thành có rất nhiều chuyện đang giấu em.”

Chu Lạc Khiết nói: “Đừng suy nghĩ nhiều, chắc cậu ấy chỉ là không muốn em lo lắng mà thôi, giống như anh của em ấy, những chuyện bên ngoài anh ấy cũng rất ít nói với chị, đàn ông họ đều như vậy, vẫn muốn chúng ta ít tham gia vào chuyện của họ thôi.”

“Không! Không giống như vậy, chị dâu, em không phải là một người ghê gớm gì, nhưng em không ngốc, là vợ chồng với anh ấy đã một năm, nhưng em vẫn cảm thấy anh ấy chỉ đang muốn cho em thấy một mặt đó của anh ấy, còn một mặt khác của anh thì em không có cách nào chạm đến được, em luôn toàn tâm toàn ý tin tưởng anh ấy, từ trước tới nay em luôn như vậy, nhưng bây giờ nghĩ lại, em thấy em căn bản không hiểu được Thiếu Thành, giữa vợ chồng thì không phải như thế này, việc giấu diếm của anh ấy khiến em vô cùng bất an, chị dâu, chị nói em phải làm sao bây giờ.”

“Em đã nói chuyện này với Thiếu Thành chưa?”

Mộc Cận chán nản nói: “Em chưa nói, mỗi ngày anh ấy đều có nhiều việc như vậy, em cũng không thể đem những chuyện mà ngay cả em cũng không hiểu gây phiền phức cho anh ấy.”

Chu Lạc Khiết an ủi cô: “Không có gì đâu, chờ khi cậu ấy trở về em hãy nói chuyện rõ ràng với cậu ấy.”

Tiếng bánh xe lăn trên tuyết chạy từ ngoài cổng vào, Mộc Cận nhìn thấy xe của Long Tại Nham: “Anh đã về rồi, sao hôm nay lại về sớm thế.”

Chu Lạc Khiết cũng nhìn theo, thấy Giang Thiếu Thành và Long Tại Nham cùng nhau xuống xe, mới cười nói: “Thiếu Thành cũng về kìa, nhắc tào tháo thì tào tháo tới.”

Mộc Cận cảm thấy lạ: “Anh ấy không nói với em là hôm nay sẽ về.” Nhưng cô đang rất vui, đi vài bước đã ra tới cửa, giúp Giang Thiếu Thành phủi phủi tuyết trắng bám trên vai, nói:

“Sao anh về sớm mà không nói cho em biết.”

“Dù sao cũng sắp về tới nhà nên cũng không gọi điện thoại cho em.”

Long Tại Nham nói: “Trong mắt chỉ có Thiếu Thành của em thôi! Làm anh như anh ấy mà, nữ sinh ngoại tộc đúng là không sai chút nào, con gái anh sau này anh phải dạy nó cho tốt mới được, không thể để nó học theo em.”

Mộc Cận cãi lại: “Trong mắt anh cũng chỉ có mỗi chị dâu!”

Chu Lạc Khiết thấy tức cười: “Được rồi, anh đừng chọc em ấy nữa.”

Lúc trở về phòng Long Tại Nham ôm chầm lấy cô và cả cái bụng giờ đã tròn vo của vợ: “Hôm nay em thấy thế nào rồi, ăn có thấy ngon miệng hơn chút nào không?”

“Cũng bình thường, không có cảm giác gì đặc biệt cả, anh yên tâm, con bình thường, hơn hai tháng nữa là có thể gặp mặt chúng ta rồi.”

Long Tại nham khom lưng nói với cái bụng của cô: “Bé con ở trong bụng mẹ phải ngoan ngoãn, nếu không mùa đông này sẽ làm con lạnh lắm đấy.”

Chu Lạc Khiết chỉ cười nhìn anh, anh thật sự rất mong đợi được làm cha rồi.

Anh cởi dây lưng, nói: “À, cuối tuần sau là đêm ba mươi, Mộc gia nói năm nay chúng ta sẽ tổ chức ở đây.”

“Vậy cần phải chuẩn bị cái gì?”

“Bụng em đã lớn như vậy rồi, đi lại cũng không tiện, em nên tự chăm sóc cho mình thôi, anh sẽ dặn di Trâu và mọi người chuẩn bị cơm tất niên.”

Giao thừa những năm trước đều làm ở nhà cũ của Mộc gia, nhưng Mộc Thường Phong thấy Mộc Cận, Giang Thiệu Thành và mọi người đều ở đây nên cũng muốn qua đây để mọi người đỡ phải chạy qua chạy lại.

Tối đêm giao thừa, Mộc Thường Phong ngồi đó hiem khi thấy nở nụ cười lại nói với Chu Lạc Khiết: “Ta vẫn luôn coi a Long là con của ta, con là vợ nó thì cũng là con dâu ta, đứa bé trong bụng con cũng là cháu gái của ta!”

Chu Lạc Khiết và Long Tại Nham cùng nâng ly lên nói: “Cám ơn Mộc gia.”

“Con gái, con rể, con dâu, còn cả cháu gái, cũng coi như là ta đã có đủ hết rồi.”

Mộc Cận nói: “Cha, đợi con có con, thì cha lại có thêm cháu trai nữa.”

“Con? Đợi hai, ba năm nữa đi!”

Mộc Cận trề môi: “Nói không chừng con có ngay đó chứ.”

Giang Thiệu Thành cũng kính rượu Mộc Thường Phong: “Cha, con mời cha.”

Mộc Thường Phong nâng ly lên, một hớp uống cạn ly rượu: “Sau này con bé Mộc Cận này giao cho con, ta sống tới ngày hôm nay cũng không mong gì quá đáng, chỉ hy vọng bữa cơm tất niên mỗi năm đều được nhìn thấy các con ngồi ở trước mặt ta.”

Mộc Cận nói: “Cha, điều này là đương nhiên.” Bữa cơm tất niên này đã trở thành bữa cơm cuối cùng cùng ngồi với cha trong ký ức của Mộc Cận, từ đó về sau không còn nữa khoảnh khắc cả nhà đoàn viên.

Sau khi ăn cơm xong, Mộc Cận đòi bắn pháo hoa, vẫn là Giang Thiệu Thành giúp cô, nhớ tới cảnh năm ngoái, Mộc Cận nói: “Đêm nay anh không được lại bỏ rơi em nữa đấy.” khi đó anh rất nhẫn tâm, để cô một mình đợi ở quảng trường cả một đêm.

Giang Thiệu Thành ôm lấy cô, nhận lời nói: “Mãi mãi không đâu.”

Mộc Cận ở trong lòng anh ngẩn đầu lên nhìn pháo hoa rực rỡ đầy trời, cô nhắm mắt lại, hai tay chắp thành hình chữ thập thành tâm cầu nguyện: chỉ mong mỗi ngày đều như ngày hôm nay và được hạnh phúc mãi mãi.

Giang Thiệu Thành hỏi: “Em ước cái gì vậy?”

Cô cười nũng nịu: “Không nói với anh!”

Long Tại Nham và Chu Lạc Khiết đứng ở cổng nhìn hai người đang trong sân, Long Tại Nham cũng nhớ tới mình năm ngoái: “Em còn nhớ không, đêm giao thừa năm ngoái anh còn gọi điện thoại cho em.”

Chu Lạc Khiết gật đầu: “Nhớ, anh hỏi em có muốn đi bắn pháo hoa không.”

Anh đi vào trong sân, đốt từng cây pháo, màu sắc sắc sỡ nháy mắt phóng vút lên bầu trời, nổ bung từng chùm rực sáng, rồi từ nơi trên cao đổ xuống, Chu Lạc Khiết ngẩng đầu nhìn ánh sáng lóe ra trên nền trời, nở nụ cười tươi, đây là giây phút đẹp nhất trong cuộc đời cô, Long Tại Nham quay đầu lại nhìn cô, vươn tay về phía này, Chu Lạc Khiết bước lại gần anh, đặt tay vào lòng bàn tay anh siết thật chặt.

84. Chương 84: Biến Chuyển Đột Ngột

Khi Chu Lạc Khiết sinh đứa bé thì mùa xuân đã đến rồi, lúc Long Tại Nham bế con gái trong tay thì mới cảm nhận được rõ ràng cảm giác của người làm cha. Anh cúi đầu chạm khẽ vào khuôn mặt đỏ hồng của con gái, trong lòng tràn ngập hân hoan vui sướng. Khuôn mặt của em bé tròn tròn đầy đặn, ngay cả mí mắt cũng híp lại, nhưng qua ngày thứ hai thì đã có thể hơi mở mắt, tròn mắt hơi lay động khi nhìn mọi người, tuy rằng đường nét khuôn mặt còn non nớt nhưng có thể hình dung ra được bóng dáng của Long Tại Nham và Chu Lạc Khiết, Mộc Cận Âm ĩ nói: “Mũi giống anh này khuôn mặt thì đặc biệt giống như đúc chị dâu.”

Lúc rảnh rỗi thì Long Tại Nham đều cẩn thận ôm em bé trong tay, nhìn mãi cũng không thấy chán. Cơ thể bé nhỏ nằm lọt thỏm trong lòng anh giống như là một chú thỏ con, khiến cho anh đã ẵm cả buổi nhưng vẫn lưu luyến không muốn buông tay. Hơn nữa em bé còn rất biết nghe lời, cũng không quấy khóc, ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, lúc tỉnh giấc thì thường mở đôi mắt to tròn nhìn mọi người, lúc vui vẻ đùa bé bé còn mỉm cười.

Tâm trạng Chu Lạc Khiết cũng giống như vậy, thời khắc con gái cất tiếng khóc chào đời, cô mới thật sự cảm nhận được cái gì gọi là máu mủ tình thâm, cô cảm thấy bản thân lại tràn đầy sức mạnh, vì con gái cô có thể trả giá tất cả.

Lúc con gái được hai tuần tuổi Long Tại Nham đặt cho con bé cái tên là Long Vọng Thư, hi vọng cả đời này của bé đều thoải mái suông sẻ, Chu Lạc Khiết hôn lên khuôn mặt của con gái yêu, khe khẽ nói: “Vọng Thư, Vọng Thư, Vọng Thư bé nhỏ, hi vọng con sẽ không phụ lòng cha mẹ, nhất định phải vui vẻ bình an.”

Nhưng mối nguy hiểm của Mộc gia cũng không vì chuyện vừa đón một sinh mệnh mới mà mất đi, Thôi Trí Uyên và Bành Hồng Bản liên tục chèn ép, dù Mộc gia có nền móng vững chắc nhưng cũng không thể chống đỡ nổi thế đồn tấn công hung mãnh như vậy, huống chi sau lưng bọn họ còn có cây đại thụ là Diệp Thiên ủng hộ, còn Mộc gia thì tứ cố vô thân, trong trận tranh đoạt này đã dần dần rơi vào thế yếu. Chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi mà Mộc gia đã mất đi gần một nửa địa bàn, đàn em cũng thương vong vô cùng nghiêm trọng.

Giang Thiệu Thành bàn bạc với Mộc Thường Phong sẽ lén lút đưa Mộc Cận ra nước ngoài, Mộc Thường Phong cũng biết tình thế đang nguy cấp, điều tốt nhất có thể là đưa cô ra nước ngoài, ngay từ đầu Mộc Cận đã không đồng ý cách sắp xếp của bọn họ, cô đã quyết định, cho dù là sau này có xảy ra chuyện gì thì cô cũng phải cùng tiến cùng lùi với mọi người. Nhưng Giang Thiệu Thành nói: “Thời điểm này chỉ có em được bình an thì bọn anh mới không phải lo lắng chuyện ở nhà, nếu em ở lại, chẳng may rơi vào tay đối phương, thì cũng đủ để bọn anh gánh chịu một đòn chí mạng rồi, nên em phải đi đi, hiểu không?”

Mộc Cận biết những điều anh nói đều có lý, phải thừa nhận rằng bản thân cô bây giờ là một gánh nặng đối với họ, cho dù là với Giang Thiệu Thành, Long Tại Nham hay cha của cô thì cũng đều là nhược điểm chết người, cô ở lại chỉ làm vướng tay vướng chân bọn họ, nếu như bởi vì cô mà người thân bên cạnh phải rơi vào tình cảnh nguy hiểm thì cô sẽ thật sự không thể tha thứ cho mình. Nhưng có hiểu rõ thế nào đi nữa thì cô vẫn còn do dự, cô không dám nói ra điều cô sợ chính là lần chia cách này sẽ thành vĩnh biệt, dù sao trong tình cảnh hiện nay của Mộc gia, sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì nữa vẫn còn chưa biết, nếu mọi người đều xảy ra chuyện thì một mình cô cũng không muốn sống tạm bợ cho qua ngày nữa.

Nhưng thái độ của Giang Thiệu Thành vô cùng cương quyết, không cho cô kéo dài thời gian thì đã nhanh chóng cho người mua sẵn vé máy bay cho cô rồi. Mộc Cận thấy không có cách nào thương lượng với anh được nên sau cùng đành đồng ý.

Mười giờ tối sẽ lên máy bay, từ sáng sớm cô đã cảm thấy vô vàn buồn bã vì lần chia tay này, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ đeo tay, hi vọng thời gian có thể trôi qua chậm một chút, nhưng mà bên ngoài sắc trời dần dần sẫm lại. Giang Thiệu Thành dỗ dành cô: “Em yên tâm đi, sẽ không để cho em ở nước ngoài một mình lâu đâu, anh đã hứa với em là sẽ nhanh đón em về mà.”

Mộc Cận nhìn anh chăm chú: “Thiệu Thành, cho dù là lúc nào thì anh cũng phải nhớ rằng còn có em đang đợi anh, phải nhớ gọi điện thoại cho em để em biết mọi người đều bình an.”

“Được, anh hứa, tin anh, sẽ nhanh chóng qua thôi.” Chờ khi em quay lại thì có lẽ đã là cảnh còn người mất. Đến lúc đó em sẽ phải đối diện với kết cục hoặc là vào tù hoặc là chết của cha em, anh trai em, nhưng anh không muốn em phải tận mắt chứng kiến quá trình tàn khốc này, với em mà nói thì điều này quá tàn nhẫn. Anh chỉ có thể để em ra đi, điều anh có thể làm là cố gắng hết sức giảm bớt những tổn thương mà em gặp phải.

Mộc Cận buộc mình phải dằn lại nỗi đau đớn trong lòng, cố gắng nở nụ cười: “Vây em chờ anh, được rồi, thời gian không còn sớm nữa, em muốn nói với anh và chị dâu mấy câu, còn muốn nhìn tiểu Vọng Thư nữa, rất lâu nữa thì sẽ không được ôm con bé nữa rồi.”

Tiểu Vọng Thư vừa đầy tháng, nhưng rất thích cười, dùng ngón tay khều khều vào khuôn mặt cô bé thì bé sẽ cười lên thật đáng yêu, đôi mắt đen láy phát sáng khiến người ta yêu thích. Mộc Cận cứ hôn mãi cô bé: “Bé yêu, không được quên cô có biết không, cô sẽ mau chóng về đây với con.”

Long Tại Nham ôm con gái từ trong lòng Mộc Cận, giao lại cho Chu Lạc Khiết: “Được rồi, không còn thời gian nữa, anh đưa em ra sân bay.” Giang Thiếu Thành có chuyện quan trọng không đi được nên do Long Tại Nham đưa cô đi. Đêm nay có một cuộc giao dịch với phía Thái Lan mà Mộc Thường Phong hết sức coi trọng nên phải tự mình ra mặt, Giang Thiếu Thành đi cùng. Còn Long Tại Nham thì ở lại Mộc gia để phòng phía Thôi Trí Uyển và Diệp Thiên có hành động khác.

Chu Lạc Khiết nói với Mộc Cận: “Đi thôi em, đừng lo lắng, chị sẽ thay em lo cho bọn họ, tới bên đó rồi thì tự chăm sóc mình cho tốt: ” Mộc Cận lại hôn lên cánh tay đang hươ hươ của tiểu Vọng Thư rồi mới bịn rịn bước đi.

Long Tại Nham nhìn con gái và Chu Lạc Khiết nói: “Em với con cũng có thể cùng đi với Mộc Cận.”

Chu Lạc Khiết lắc đầu: “Không phải chúng ta đã bàn xong rồi sao, em không phải Mộc Cận, hãy tin em, cho dù em không thể bảo vệ anh nhưng cũng có khả năng tự bảo vệ cho mình và con, em nói rồi, cho dù là lúc nào thì một nhà ba người chúng ta cũng đều phải ở bên nhau.”

Long Tại Nham khẽ thở dài: “Không biết anh làm như vậy có đúng không...” Anh từng nói muốn sống chết có nhau, nhưng con gái còn nhỏ như vậy, anh sợ đến lúc đó không thể nào lo cho an toàn của họ được.

Chu Lạc Khiết dịu dàng, sửa áo khoác cho anh: “Đừng nói nữa, đưa Mộc Cận ra sân bay đi, đừng để trễ máy bay.”

Giống như bình thường mỗi lần anh ra ngoài, cô cầm tay con gái giơ lên vẫy vẫy chào tạm biệt anh: “Nào, nói hẹn gặp lại cha đi, tiểu bảo bối của chúng ta ở đây chờ cha về.”

Vọng Thư bé nhỏ lại nhếch cái miệng nhỏ xinh nở nụ cười, Long Tại Nham nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ của con gái, buồn phiền gì thì cũng không còn nữa, cuối cùng anh lại cúi đầu hôn con một cái rồi mới lên xe chở Mộc Cận ra sân bay.

Trên đường đi Mộc Cận dặn đi dặn lại: “Anh, dù có chuyện gì xảy ra thì anh cũng phải lo cho tính mạng của mình, đừng quên là bây giờ anh không còn độc thân nữa, anh còn có chị dâu, còn có bé Vọng Thư, đừng mạo hiểm.”

“Anh biết rồi, em thả lỏng đi, chuyện cũng không bất lợi như em tưởng tượng đâu, Mộc gia chúng ta sẽ không thua dễ dàng như vậy, em coi như ra nước ngoài đi du lịch thôi.”

Mộc Cận miễn cưỡng cười: “Em không thả lỏng thì có thể làm gì, em biết mình lo lắng cũng không làm được chuyện gì, nhưng đã để em sinh ra trong gia đình này thì tại sao lại khiến cho em biến thành một kẻ đến trời gà cũng không chột như vậy, nếu như không phải từ nhỏ đã bảo vệ em kín đáo như thế thì bây giờ em cũng không giống như một kẻ bỏ đi như thế này, không thể giúp được chuyện gì cả, ngược lại còn bỏ đi trong lúc mọi người vô cùng khó khăn như nữa!”

“Mộc gia cũng vì muốn tốt cho em, em lại là một cô gái, vẫn không thể cho em sống cuộc sống đánh đấm giết người được.”

Tâm trạng Mộc Cận hơi kích động: “Người thân của em đều sống như vậy thì cũng có khác gì em đâu, lẽ nào em ở bên cạnh nhìn thấy thì không lo lắng, không khổ sở sao! Em còn vô dụng hơn tiểu Vọng Thư, ít

ra tiểu Vọng Thư còn có thể ở lại với mọi người.”

Long Tại Nham sầm mặt nói: “Bớt nói những chuyện như trẻ con đi, anh biết em không muốn đi, nhưng em ở lại chỉ thêm rắc rối cho bọn anh, em biết anh và Thiếu Thành đều có thể đánh cược tánh mạng để bảo vệ an toàn cho em, nếu như em thật sự gặp nguy hiểm, đến lúc đó bọn anh cũng sẽ cứu em trước khi cứu mình kìa!”

Mộc Cận trầm mặc, một hồi sau mới mở miệng nói: “Anh, xin lỗi, không phải em đang trách mọi người, chỉ là lúc này, trong lòng em rất khó chịu, em ghét mình sao chỉ có thể để các anh bảo vệ thôi.”

Long Tại Nham lấy tay nhẹ nhàng xoa đầu cô: “Cũng không phải mãi mãi không còn gặp nhau, chờ bọn anh dẹp yên cái vẻ kiêu ngạo của bọn người Thôi Trí Uyên thì tự nhiên sẽ đón em trở về.”

Long Tại Nham sợ có điều bất trắc nên muốn tự mình nhìn thấy Mộc Cận lên máy bay, anh đưa Mộc Cận đến đại sảnh sân bay, giúp cô đăng ký, lúc quay lại thấy cô đang chăm chú nhìn vào nơi nào đó, liền hỏi: “Sao vậy, lại thấy cái gì à?”

Gần cửa ra bên cạnh, Mã Yến Dung đang đứng giữa một đám người, quần áo cô ta bình thường, tóc vẫn cột đuôi ngựa đơn giản, nhưng Mộc Cận liếc mắt là thấy ngay. Cô dùng ánh mắt ra hiệu với Long Tại Nham: “Người mặc áo xanh da trời nhạt đó, người phụ nữ cột tóc đuôi ngựa anh quen không?”

Long Tại Nham nhìn theo hướng Mộc Cận chỉ, thấy Mã Yến Dung, vẻ mặt Long Tại Nham đột ngột thay đổi, anh bình tĩnh hỏi: “Sao em hỏi vậy, em từng gặp cô ta à?”

Mộc Cận thấy Long Tại Nham rất kì lạ, nói tiếp: “Thiếu Thành nói đó là bạn của anh ấy, em nghĩ rằng cô ta và Mộc gia chúng ta có tới lui làm ăn gì đó, chẳng lẽ không phải sao?”

Long Tại Nham cảm thấy lạnh cả người, lòng tơ toàn thân đều dựng phắt lên, quá sợ hãi khiến cho đầu óc Long Tại Nham ong ong chấn động, trong lòng vẫn chưa tin, làm sao có thể! Làm sao có thể! Bản thân mình trước đây không phải chưa từng nghi ngờ, nhưng từ khi cậu ta và Mộc Cận kết hôn, mình đã mất cảnh giác, thậm chí coi cậu ta là anh em tính mạng chi giao, nhưng kết quả cậu ta cũng là người đang bày thiên la địa võng! Huynh đệ! Đây là Huynh đệ! Các cơ bắp trên mặt Long Tại Nham rung lên, ánh mắt trở nên kinh hoàng, phẫn nộ, cuối cùng là tàn khốc khát máu! Cánh tay căng lên gần như có thể thấy được gân xanh.

“Anh Tại Nham, anh sao vậy?”

Long Tại Nham bình tĩnh, hô hấp bình thường trở lại, lúc mở miệng thì giọng nói đã không còn nghe ra có điểm gì không bình thường nữa, anh mỉm cười, nói như không có gì: “Ừ, đúng là có qua lại với Mộc gia chúng ta, nhưng mà không phải người lương thiện gì, tránh tiếp xúc thì tốt.” Anh đưa vé trong tay cho Mộc Cận: “Sắp tới giờ rồi, em yên tâm đi đi.”

“Không phải anh muốn cùng đi với em sao?”

“Không được, anh phải đi trước rồi, bên kia vừa gọi điện thoại.”

“Được, em đi đây, anh, anh nhớ cẩn thận.”

“Em cũng vậy.”

Người đứng trước cửa kiểm tra an ninh rất đông, Mộc Cận đứng trong hàng người đang xếp hàng, quay đầu lại nhìn thì thấy Long Tại Nham vừa gọi điện thoại vừa vội vã đi ra ngoài, tuy rằng cô chỉ nhìn thấy dáng lưng anh nhưng Mộc Cận nhận ra lúc này anh nhất định đang rất lo lắng, bởi vì sau khi anh lên xe, chiếc xe rời đi với tốc độ rất nhanh. Trong lòng Mộc Cận cảm thấy không yên, không biết là có phải Mộc gia đã lại xảy ra chuyện lớn gì hay không. Chiếc xe của Long Tại Nham đã biến mất khỏi tầm mắt cô, cô vẫn còn ngẩn ra đứng ở cửa trong sảnh sân bay. Mộc Cận đang lúc lấy lại tinh thần mất tập trung này giờ thì lại nhìn thấy Mã Yến Dung, lần này không chỉ có một mình, mà cô ta đi chung với hai người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát.

Trong đầu Mộc Cận nhất thời không có cách nào hoạt động được, người phụ nữ đó không phải có qua lại với Mộc gia hay sao? Còn tại sao lại có liên quan tới cảnh sát, vậy Thiếu Thành thì sao? Mộc Cận cảm thấy suy nghĩ của mình thật chậm chạp, cũng không nghĩ nổi điều gì, nhưng thần sắc Long Tại Nham lúc

nảy và bóng lưng vội vã rời đi tua lại trước mắt cô không ngừng, cả người cô lạnh run, vé máy bay rút khỏi tay cô, là bản thân mình nghĩ nhiều thôi? Nhất định là như vậy, sao Thiếu Thành lại có liên can tới cảnh sát, có lẽ anh cũng thường phải có giao thiệp với những người đó, dù sao thì việc làm ăn của Mộc gia không phải không hoàn toàn sạch sẽ.

“Thưa cô, tới lượt cô rồi.” Người xếp hàng phía sau cô thấy cô vẫn đứng yên không nhúc nhích thì đợi không được liền kêu cô, gọi liền mấy tiếng, Mộc Cận mới gục gặc đầu, di chuyển bước chân, nhưng giây tiếp theo, đột nhiên cô quay người chạy thẳng ra cửa sân bay.

85. Chương 85: Dồn Ép Lẫn Nhau

Mộc Cận chạy một mạch đến cổng chính, đám người Mã Yến Dung đang lên xe chuẩn bị rời khỏi, người chờ xe taxi vẫn còn xếp một hàng dài bên ngoài sân bay, ngay tức thì Mộc Cận không thể bắt được chiếc xe nào nên chỉ có thể mở to mắt nhìn chiếc xe chở Mã Yến Dung chạy đi ngay trước mắt mình. Lúc này, Mã Yến Dung ngồi trong xe cũng nhìn thấy Mộc Cận qua kính chiếu hậu, gặp Mộc Cận trong tình huống thế này, trong lòng Mã Yến Dung cũng có một linh tính mơ hồ, không biết vừa rồi Mộc Cận có thấy mình hay không. Còn trong lòng Mộc Cận cũng đang có nhiều vấn đề muốn được chứng minh rõ ràng, tâm tư đang rất rối loạn, cô biết mình không nên vì chuyện này mà nghi ngờ Giang Thiếu Thành, nhưng một khi suy nghĩ này đã xuất hiện trong đầu cô rồi thì không còn cách nào ngừng lại được. Cô không gọi điện thoại cho bất cứ ai cả, sau khi lên xe thì chạy thẳng về nhà cũ của Mộc gia...

Về phía Long Tại Nham, sau khi rời khỏi sân bay cũng chạy thẳng về Mộc gia, trên đường đi anh gọi điện cho Mộc Thường Phong trước: “Mộc gia, Giang Thiếu Thành giờ đang ở đâu?”

Ngữ điệu của Long Tại Nham khiến cho Mộc gia lập tức cảm thấy có chuyện không may xảy ra: “Chuyện gì xảy ra?”

“Giang Thiếu Thành có vấn đề, tôi nghi ngờ là người của cảnh sát!”

Mộc Thường Phong bên đầu này điện thoại trầm mặc hai phút, hỏi: “Mộc Cận lên máy bay chưa?”

“Bây giờ có lẽ là đã lên máy bay rồi.”

Mộc Thường Phong thông thả bước hai bước trong phòng khách, cuối cùng ánh mắt tối lại, nói: “Bây giờ cậu ta đang trên đường quay trở về Mộc gia, đi theo bên cạnh cậu ta là Cao Liệt, cậu thu xếp đi!”

“Tôi hiểu rồi.” Một tay Long Tại Nham cầm bánh lái, cho xe chạy ngược gió lướt nhanh như tên bắn, anh gọi cho Cao Liệt: “Bắt Giang Thiếu Thành đưa về Mộc gia.”

Cao Liệt đã đi theo Giang Thiếu Thành một thời gian nhưng vẫn là thân tín của Long Tại Nham, nghe xong lời dặn của Long Tại Nham, hắn ta cũng biết đã có chuyện xảy, nhưng cũng không hỏi tường tận chỉ nói một câu, yên tâm anh Long, tôi sẽ lo liệu.

“Nhớ, giữ lại mạng của hắn ta trước, Mộc gia có chuyện muốn đích thân hỏi hắn ta!”

“Vâng!”

Long Tại Nham nhớ tới Chu Lạc Khiết và con gái thì cảm thấy lo lắng, lại gọi một cuộc điện thoại cho Chu Lạc Khiết, đầu bên kia điện thoại còn nghe được tiếng ê a của con gái. Chu Lạc Khiết một tay ôm con một tay nghe điện thoại: “Sao bây giờ lại gọi điện thoại cho em, đã đưa Mộc Cận đến sân bay rồi sao?”

“Lạc Khiết, em hãy nghe anh nói, em và Vọng Thư đêm nay phải rời khỏi đó, anh sẽ dặn Cương Tử đưa em tới Giang Nhạc, Giang gia của Giang Nhạc và Mộc gia có chút quan hệ, em có thể yên tâm ở lại đó, nhớ kỹ, cho dù có chuyện gì xảy ra cũng không được về, anh sẽ tìm em.” Còn có con gái, anh không dám mạo hiểm, Giang Trường Phong của Giang Nhạc trước đây có chút giao tình với Mộc gia, nhưng Giang gia bây giờ đã rời khỏi hắc đạo, trở thành một thương nhân có tiếng tăm lừng lẫy, đương nhiên sẽ không muốn bị kéo vào những chuyện này, nhưng giao vợ con cho họ, có lẽ bọn họ sẽ không từ chối.

Chu Lạc Khiết nghe Long Tại Nham nói như vậy, vẻ mặt cũng cứng lại: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh nghi ngờ Giang Thiếu Thành là cảnh sát, hắn nằm vùng ở Mộc gia đã nhiều năm như vậy, thận trọng như thế xem ra là đã bày ra cục diện này định một lưới bắt gọn Mộc gia, bây giờ xung quanh Mộc gia đều là kẻ địch, giờ phút nào cũng đều có nguy hiểm, em và Vọng Thư không thể ở chỗ này nữa.”

Chu Lạc Khiết căng thẳng, chuyện này còn gay go hơn cô nghĩ, nếu như đúng thật Giang Thiếu Thành nằm vùng thì quả là một đòn chí mạng đối với Mộc gia vào lúc này, còn Mộc Cận, cô ấy làm sao chấp nhận được những điều này đây, vào lúc này Giang Thiếu Thành lại sắp xếp cho Mộc Cận đi nước ngoài có lẽ phía anh ta đã bắt đầu hành động. Nói như vậy thì Long Tại Nham cũng nghĩ đến điều này cho nên mới vội vàng sắp đặt cho cô và con.

Chu Lạc Khiết nói: “Em rõ rồi, em lập tức đi ngay.”

“Anh sẽ nói chuyện với bên Giang gia, em bảo Cương Tử mang theo nhiều người đề phòng bắt trắc.”

“Anh cũng phải tự chú ý.”

“Để anh nói với con mấy câu.”

Chu Lạc Khiết đưa điện thoại đến bên tai con gái: “Nào, con yêu, cha muốn nói chuyện với con.”

Tiểu Vọng Thư hươ hươ cánh tay, đôi mắt đen lúng liếng nhìn mẹ, không biết mẹ đặt ở bên tai mình cái gì nữa.

Long Tại Nham nghe tiếng con gái vô thức ê a, khẽ cười nói: “Bé cưng, nghe thấy tiếng cha không, con phải ngoan ngoãn ở nhà cùng mẹ, chờ cha về, biết không.”

Chu Lạc Khiết cầm tay nghe để lại trên tai mình: “Yên tâm, cho dù thế nào thì em cũng sẽ bảo vệ mình và Vọng Thư an toàn, con gái chúng mình nhất định sẽ bình yên vô sự.”

Cuối cùng anh nói: “Lạc Khiết, đợi anh, nhất định anh sẽ trở lại tìm em.”

Vội vã cúp điện thoại, Chu Lạc Khiết lên lầu, khoác cho con một cái áo khoác dày, lấy một số thứ cần thiết bỏ vào túi, nhìn thấy bức ảnh gia đình trên đầu giường, cô cầm lên rồi cũng nhét vào trong túi, cuối cùng lấy một khẩu súng từ trong ngăn tủ ra, kiểm tra đạn, sau đó thì xuống lầu. Bé Vọng Thư yên lặng nằm gọn trong lòng mẹ, vẫn không biết đến mưa gió bên ngoài, thỉnh thoảng còn phun nước miếng trong miệng, tự chơi với mình rất vui vẻ. Chu Lạc Khiết nhìn nét mặt còn non nớt của con, cảm thấy đau lòng, cô hôn con: “Xin lỗi, con yêu, con còn nhỏ như vậy mà đã phải trải qua những chuyện này, nhưng mẹ hứa với con, mẹ nhất định sẽ không để bất cứ kẻ nào tổn thương tới bảo bối của mẹ.” Cô vốn là một phụ nữ kiên cường, huống chi bây giờ cô còn là một người mẹ, không ai dừng cảm hơn người làm mẹ.

Cương Tử đã dẫn theo mấy người nữa tới đứng trước cửa chờ để đưa cô tới Giang Nhạc, từ thành phố A đến Giang Nhạc, dù đi nhanh cũng phải ba, bốn giờ, Chu Lạc Khiết hỏi Cương Tử: “Cậu lái xe thế nào?”

Cương Tử nói: “Chị dâu, chị yên tâm, trước đây em từng là một tay đua.”

Chu Lạc Khiết gật đầu: “Vậy cậu lái xe.” Cô ôm con gái ngồi ở ghế phó lái, những người khác thì lái xe chạy theo phía sau.

Chu Lạc Khiết thấy còn có những người khác cùng lên xe, cô hỏi: “Còn họ đi đâu vậy?”

Cương Tử trả lời: “Để đề phòng, anh Long dặn những anh em còn lại tất cả đều qua bên Mộc gia.”

Tâm trạng Chu Lạc Khiết trở nên nặng nề, không biết bên anh tình hình thế nào rồi, Thôi Trí Uyên và Bành Hồng Bân bắt đầu rục rịch, bây giờ lại bị cảnh sát theo dõi, không biết lần này Mộc gia có thể qua được cửa ải khó khăn này không. May mà Mộc Cận đã ra nước ngoài trước, ít ra thì tạm thời không cần đối mặt với những chuyện này.

Cô cúi đầu áp khuôn mặt mình lên khuôn mặt con gái, bé Vọng thư cầm lấy ngón tay của mẹ, nở một nụ cười với mẹ, Chu Lạc Khiết ôm con chặt hơn một chút.

Xe bắt đầu chạy, mới vừa chạy được chừng trăm thước thì ở phía sau vang lên một tiếng súng cắt ngang sự yên tĩnh trong đêm đen, tiếng bánh xe ma sát với mặt đường vang lên chói tai, tiếng phanh xe gấp gấp, những tiếng súng cũng vang lên liên tiếp. Một tay Chu Lạc Khiết che tai con gái lại, một tay rút khẩu súng

bên người, cô nhìn về phía sau, ban nãy những đàn em chuẩn bị rời khỏi Mộc gia đã bị người ta chặn lại, hơn mười chiếc xe bao vây xung quanh bọn họ, đang đánh giáp lá cà, hai bên đang giằng co kiệt liệt. Chu Lạc Khiết thấy người dẫn đầu bên phía đối phương là đàn em a Luân của Diệp Thiên! Nhưng còn Diệp Thiên ở đâu, anh ta muốn làm gì!

Trái tim Chu Lạc Khiết đập thùm thụp, bé Vọng Thư đã bị những tiếng súng liên tiếp làm cho sợ khóc ré lên, từng giọt nước mắt lăn xuống, tiếng khóc vô cùng sợ hãi, làm cho lòng cô trở nên căng thẳng, Cương Tử tự động gọi điện cho Long Tại Nham, nhưng không có ai nghe máy, điều này càng làm cho trái tim Chu Lạc Khiết như treo ngược lên, Diệp Thiên phái người đến đây, còn lúc này có phải Thôi Trí Uyên và Bành Hồng Bân đang dẫn người bao vây Mộc gia rồi không!

Cương Tử cố gắng bình tĩnh lái xe nhanh hơn.

Chu Lạc Khiết nói: “Bỏ mặc họ sao? Đối phương có chuẩn bị từ trước, người của chúng ta e là không trì hoãn được bao lâu.” Cô đã ở bên cạnh Diệp Thiên nhiều năm đương nhiên biết đêm nay những người Diệp Thiên cử đến đều là đàn em đặc lực của anh ta.

Cương Tử nói: “Chị dâu, anh Long đã dặn em, nhiệm vụ của em là bảo đảm an toàn cho chị và Vọng Thư.”

Mấy chiếc xe của mấy tên đàn em Diệp Thiên đuổi sát theo bọn họ, hai chiếc xe theo phía sau bảo vệ mẹ con Chu Lạc Khiết nhanh chóng bị bắn nổ tung bánh xe, sau mấy lần so kè thì mấy người đàn em trên xe cũng bị bắn chết. Xe của đối phương sắp vây kín xung quanh, ngay lúc này Chu Lạc Khiết thấy được Diệp Thiên, hắn ta đang ngồi trên một chiếc xe trong mấy chiếc xe đang đuổi theo cô. Hắn tự mình lái xe, đuổi sát theo phía sau, trái tim Chu Lạc Khiết muốn nhảy lên tận cổ.

Diệp Thiên cũng thấy cô, cách một tấm kính cửa xe hắn nở một nụ cười độc ác với cô, Chu Lạc Khiết nói lớn với Cương Tử: “Chạy nhanh nữa lên.”

“Chị dâu, chị ngồi cho vững!” Cương Tử nhấn ga tăng tốc, lách khỏi vòng vây của những chiếc xe đang bao bọc bốn phía xung quanh bọn họ, Chu Lạc Khiết khom người che chở cho con, cố gắng không để con gái bị xóc nảy, nhưng mà vẫn khiến Vọng Thư quá sợ hãi nên khóc toáng lên, mỗi một tiếng khóc như kim châm nhói lòng cô.

Vì tức giận nên tay Chu Lạc Khiết như run lên, Diệp Thiên! Diệp Thiên! Hắn lại ép cô đến nước này! Nếu biết trước hắn không dễ dàng buông tha cho cô như vậy thì cho dù ra sao cô cũng quyết cắt đứt với hắn, hắn một mực nghĩ là cô phản bội hắn cho nên quyết tâm ra tay, đuổi cùng giết tận cô! Một đêm phu thê trăm ngày ân nghĩa, ngày hôm nay hắn ta lại dồn cô đến mức này!

Chiếc xe không ngừng rút ngắn khoảng cách với bọn họ, Chu Lạc Khiết nhìn Cương Tử như đã lực bất tòng tâm, nếu cứ tiếp tục như vậy, thì họ sẽ nhanh chóng rơi vào trong tay Diệp Thiên, Chu Lạc Khiết nhìn con gái đang khóc nức trong lòng, lại nhìn về phía Diệp Thiên vẫn không chịu buông tha, hắn hận Long Tại Nham thấu xương, nếu như lại lần nữa rơi vào tay hắn, với tính tình độc ác, tàn nhẫn của hắn, cô không dám chắc Vọng Thư có bị làm hại hay không.

Trong lòng cô đã quyết định: “Cương Tử, chạy xe vào ngõ nhỏ phía trước.”

Cương tử kêu lên: “Đừng, chị dâu, chạy vào ngõ rồi chúng ta càng bất lợi, chỉ còn một đường chết thôi!”

Chu Lạc Khiết kiên quyết nói: “Nghe tôi, chạy vào đi!”

Cương Tử chần chờ hai giây rồi cũng chạy vào ngõ nhỏ theo lời cô nói.

Chu Lạc Khiết nói: “Cương Tử, hãy giúp tôi chăm sóc tốt cho Vọng Thư, nhất định phải bảo vệ nó an toàn đưa đến Giang gia.”

“Chị dâu, chị muốn làm gì.”

“Đừng xe ở phía trước, sau khi tôi xuống xe, cậu lập tức lái xe đi ngay, con ngõ này rất hẹp, chỉ có thể đủ cho một chiếc xe đi qua, tôi sẽ chặn bọn họ lại.”

“Chị dâu đừng làm vậy, một mình chị làm sao cản được bọn họ!”

Đến lúc đó chỉ sợ mấy chiếc xe đó sẽ nghiền nát cả người chị.

Chu Lạc Khiết cả giọng: “Đừng nói nhiều! Tôi giao Vọng Thư cho cậu.” Cương Tử nhìn về chiếc xe cứ bám riết đằng sau, cuối cùng hần gật đầu: “Chị dâu, em có chết cũng không để Vọng Thư có chuyện gì đâu!”

Chu lạc Khiết đặt con gái vào chỗ ngồi an toàn: “Con yêu, đừng khóc, mẹ sẽ mau chóng quay về thôi!”

Cô gật đầu với Cương Tử, chờ sau khi Cương Tử bắt đầu nhả ga giảm tốc độ lại thì cô lập tức mở cửa nhảy xuống xe, chờ khi cô vừa tiếp đất thì Cương Tử không chút chần chừ lập tức cho xe rời khỏi đó. Chu Lạc Khiết đứng lên, chắn trong ngõ nhỏ, đằng sau Diệp Thiên đã dừng xe, chiếc xe dừng lại cách cô vài bước, tiếng máy chiếc xe theo sau Diệp Thiên thảng lại liên tiếp vang lên.

86. Chương 86: Sao Anh Có Thể Tính Kế Với Cô

Diệp Thiên mở tung cửa xe bước xuống, Chu Lạc Khiết lùi về phía sau, nhanh chóng nhìn lướt qua xung quanh, thầm tính thử cơ hội thoát thân có lớn không, những lần truy sát như vậy không phải cô chưa từng trải qua, nhưng mà đêm nay đối thủ của cô là Diệp Thiên, nhất cử nhất động của cô e là hần đều đã rõ như lòng bàn tay! Nhưng có một điểm, cô biết Diệp Thiên vẫn chưa muốn lấy mạng cô, nếu như bây giờ cô nổ súng, chỉ cần làm hần bị thương...

Diệp Thiên đã nhìn thấu suy tính của cô từ lâu, miệng hần nhếch lên một góc, nở nụ cười khinh miệt, từng bước bước lại gần, ánh mắt nhìn cô giống như một cái lồng vây khôn cô ở giữa: “Em có thể nổ súng, yên tâm! Tôi tuyệt đối không để bọn họ làm em có chút thương tổn nào, nhưng còn...” Nói đến đó, nụ cười của hần biến mất, trở lại vẻ mặt âm u: “Chỉ cần em nổ súng, tôi dám cam đoan thứ nghiệt chủng đó chưa ra khỏi thành phố A nữa bước thì sẽ trở thành một cái xác sơ sinh ngay, mãi mãi em cũng sẽ không gặp lại nó đâu!”

Chu Lạc Khiết rung mình một cái, nghiêng rằng nói: “Diệp Thiên! Anh sẽ không được chết tử tế!”

Đối với nỗi thù hằn của cô Diệp Thiên hần không cảm thấy quan trọng, hần đi đến trước mặt cô, ngón trỏ lướt qua má cô: “Hơi tròn ra một chút rồi, xem ra một năm nay em sống rất tốt!” Còn hần! Ngày ngày chịu dày vò, đêm đêm khó vào giấc ngủ. Chỉ cần vừa nghĩ tới chuyện mỗi đêm cô đều ngủ bên cạnh Long Tại Nham, còn sinh con cho tên đàn ông đó, cả nhà vui vẻ hòa thuận, thì trái tim của hần giống như là bị lửa thiêu đốt vậy, hần nóng lòng muốn lột da Long Tại Nham ra!

Chu Lạc Khiết hất tay hần ra, cô biết hần nói được làm được, chắc chắn lúc này Cương Tử chưa thể chạy khỏi thành phố A. Nhớ tới khuôn mặt con gái còn khóc thút thít, trái tim Chu Lạc Khiết đau đớn không thể chịu nổi, con gái của cô còn nhỏ như thế, bé vẫn còn bọc tã mà đã phải trải qua chuyện này. Bây giờ Long Tại Nham sống chết chưa biết, nếu như Vọng Thư lại có chuyện gì không may xảy ra, cô cũng chẳng muốn sống nữa!

Diệp Thiên để ý đến mái tóc rối tung của cô, kè sát bên tai cô nói rõ ràng từng chữ một: “Tôi nói rồi, em sinh ra là người của tôi, chết rồi cũng thành ma của tôi, muốn bỏ đi sao, đâu có dễ dàng như vậy!” Nói vừa xong, Diệp Thiên lấy đi cây súng trong tay cô, ép cô ném lên xe của mình...

Chuyện xảy ra lần này cũng đã hoàn toàn chệch ra khỏi dự đoán ban đầu của Giang Thiếu Thành, đêm nay Mộc Thường Phong và bên phía Thái Lan giao dịch một lượng lớn súng ống đạn dược, bên cục đã quyết định đêm nay sẽ hành động, chỉ chờ tới thời gian giao dịch thì sẽ bắt Mộc Thường Phong, trong tay anh đã nắm được đầy đủ chứng cứ để khởi tố hai người Mộc Thường Phong và Long Tại Nham, sau đêm nay, Mộc gia sẽ không còn tồn tại nữa!

Thời gian của cuộc giao dịch là mười một giờ rưỡi đêm, số lượng hàng giao dịch lần này rất lớn, lại vào lúc nguy cấp của Mộc gia, cho nên Mộc Thường Phong vô cùng cẩn thận, anh dựa vào những chỉ thị của Mộc Thường Phong, sắp xếp địa điểm giao dịch và nhưng đàn em có nhiệm vụ trong đêm nay, sau đó quay về Mộc gia, đợi đến giờ thì cùng Mộc Thường Phong đưa hàng hóa đến địa điểm giao dịch. Đêm nay anh vẫn còn là một xã hội đen kiêu hùng Giang Thiếu Thành, mà ngày mai anh lại trở thành cảnh sát Giang, nhưng cho dù thế nào anh cũng là con rể của Mộc Thường Phong, là chồng của Mộc Cận. Nghĩ đến việc anh đã

gọi người đó là cha cả một năm, trong lòng Giang Thiếu Thành lại trào lên cảm giác đau thương, nhưng anh không thể không làm, từng khoảnh khắc ở Mộc gia từ trước đến nay, anh đều chờ đến một ngày này, cho nên bất kể tâm trạng lúc này có điều gì khác với lúc ban đầu thì chuyện cần phải làm cũng không thể thay đổi. Anh biết, sau này Mộc Cận sẽ mãi mãi không thể tha thứ cho anh nhưng nếu do anh làm thì ít ra còn có thể đảm bảo cho cô an toàn khỏi chuyện này.

Chưa về đến Mộc gia thì Trương Đông Lâm gọi điện thoại cho đến: “Đêm nay tiểu Mã ra sân bay đón hai đồng nghiệp đến từ Bắc Kinh, không may bị con gái của Mộc Thường Phong bắt gặp, sợ là đã khiến cô ta nghi ngờ...” Trong lòng Trương Đông Lâm chưa từng thừa nhận quan hệ giữa Mộc Cận và Giang Thiếu Thành!

Giang Thiếu Thành thâm than không xong, tối nay là Long Tại Nham đưa Mộc Cận ra sân bay, Mộc Cận là người có suy nghĩ đơn thuần, cho dù có nghi ngờ thì anh cũng có cách khiến cô thôi những suy nghĩ đó, nhưng nếu như bị Long Tại Nham phát hiện thì sẽ không ổn chút nào! Giang Thiếu Thành hỏi: “Chỉ thấy một mình Mộc Cận thôi à?” Anh thật hối hận đáng ra phải đưa Mộc Cận ra nước ngoài trước vài ngày mới phải.

“Chỉ có một mình Mộc Cận, tiểu Mã nói lúc đó cô ấy mặc thường phục nhưng không chắc chắn là con gái của Mộc Thường Phong có nhìn thấy được hai người đồng nghiệp ngồi trong xe hay không, theo như ý của cô ấy, nếu cần thiết tôi sẽ xin chỉ thị từ cục áp dụng biện pháp với cô ta, hành động đêm nay nhất định không thể xảy ra chút sơ sót...”

Giang Thiếu Thành đang định trả lời Trương Đông Lâm thì phát hiện chiếc xe phía trước anh đột nhiên quay đầu xe định chặn đường đi của anh, xe ở đằng sau cũng tản ra xung quanh vây kín xe anh ở chính giữa, muốn ép anh dừng xe, Giang Thiếu Thành nói vào trong điện thoại: “Không xong rồi, Mộc Thường Phong đã phát hiện!”

Trương Đông Lâm nghe được tiếng anh nói từ bên này, la lên: “Cố gắng một lát, người của chúng ta đến ngay!”

Giang Thiếu Thành đạp lên chân ga, phóng thẳng về phía trước, anh biết mình không có cách nào chạy trốn nhưng anh muốn kéo dài thêm một lúc chờ cứu viện, Cao Liệt từ phía sau đã bắn mấy phát vào bánh xe của anh, chiếc xe nhanh chóng mất kiểm soát, Giang Thiếu Thành nhảy khỏi xe, lăn hai vòng trên mặt đường, người trên những chiếc xe xung quanh đều nhảy xuống, những họng súng đen thui đồng loạt nhắm thẳng về phía anh, Giang Thiếu Thành đứng lên nói lớn tiếng: “Cao Liệt, anh làm phản đúng không!”

Cao Liệt nói: “Anh Giang, đừng khó dễ chúng tôi, chúng tôi chỉ tuân lệnh làm việc!” Anh ta hất cằm ý nói Giang Thiếu Thành lên xe.

Lúc sắp đến cửa xe, có tiếng còi báo cảnh sát vang lên trong không gian, một loạt những chiếc xe cảnh sát đã ở ngay trước mắt.

“Có cảnh sát!”

Giang Thiếu Thành thừa dịp những người xung quanh chớp mắt mất cảnh giác mà đoạt lấy khẩu súng trong tay một người trong số đó, lúc này Cao Liệt cũng không quan tâm tới Giang Thiếu Thành, hét lên: “Tất cả lên xe!”

Trên xe cảnh sát đều có những tay súng bắn tỉa, vây xung quanh nhóm người của Cao Liệt, có mấy tên đàn em định giơ súng lên thì đều bị hạ gục, Trương Đông Lâm đi tới bên cạnh anh: “Cậu không sao chứ?”

“Không có gì, có điều Mộc Thường Phong đã phát hiện, vụ giao dịch đêm nay chắc chắn sẽ không xảy ra!”

Trương Đông Lâm nói: “Cho dù không có vụ giao dịch tối nay thì trong tay chúng ta cũng đã nắm những chứng cứ xác thực đủ để phán Mộc Thường Phong và Long Tại Nham tội tử hình, Lưu Tiến Dân đã đi trước một bước, đến Mộc gia bắt Mộc Thường Phong và Long Tại Nham, buôn bán súng ống đạn dược, buôn lậu, buôn lậu thuốc phiện! Mỗi một tội đều đủ cho bọn họ chết một vạn lần!”

“Sao lại là Lưu Tiến Dân?” Lưu Tiến Dân là người thích lập công, khó tránh sẽ làm hỏng việc, hơn nữa nếu như Mộc Thường Phong và Long Tại Nham chống lại lệnh bắt rất có thể sẽ bị bắn chết tại chỗ!

“Là Mã cục trưởng sắp xếp!”

Lúc này Giang Thiệu Thành không có tâm trạng quan tâm tới cảnh đánh nhau trước mắt: “Tôi sẽ tới đó.” Anh vội vã nhảy lên một chiếc xe, chạy tới Mộc gia.

Trên suốt đường đi anh liên tục gọi điện cho Mộc Cận, hy vọng là cô đã lên máy bay rồi khỏi thành phố A rồi nhưng sao điện thoại vẫn reo mà không có ai bắt máy.

Bên đây khi Mộc Cận vội vàng rời khỏi sân bay chạy về Mộc gia thì chỉ thấy Long Tại Nham và cha mình, hơn nữa vẻ mặt hai người cực kỳ nghiêm trọng.

Long Tại Nham thấy Mộc Cận quay trở lại, tâm trạng càng thêm nặng nề, nói: “Chuyện gì xảy ra rồi, sao em không lên máy bay?”

Mộc Cận bình tĩnh lại đi tới trước mặt Mộc Thường Phong hỏi: “Cha, có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Mộc Thường Phong xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón tay cái, nói: “Có chuyện gì thì cha và a Long đều có thể giải quyết, bây giờ con nên lên xe trở lại sân bay, lên máy bay đi.” Mộc Thường Phong gọi thuộc hạ vào: “Đưa tiểu thư ra sân bay...”

“Thiệu Thành đâu?” Mộc Cận nhìn trân trân vào Mộc Thường Phong, khó khăn phát ra tiếng, nói: “Chết rồi ư?”

Long Tại Nham nghĩ chuyện tới nước này cũng không giấu được nữa, sau khi nhìn vào mắt Mộc Thường Phong thì nói với cô: “Mộc Cận, nếu em đã hỏi như vậy thì chắc cũng biết, Thiệu Thành, cậu ta là cảnh sát?”

Ánh mắt Mộc Cận trở nên rã rời, chậm chậm lắc đầu, cô hít thật sâu nhưng không thở nổi, chân mềm nhũn, té nhào xuống đất, cô gục trên mặt sàn khóc không ra tiếng, chỉ khẽ nhếch khóe miệng, nước mắt tuôn rơi không ngừng trên mặt, cô nói bằng một giọng nhỏ đến mức khó có thể nghe thấy: “Không...không...” Chắc chắn có hiểu lầm, chắc chắn là đã có sai sót ở chỗ nào đó! Anh tốt với cô như thế, đỡ sướng vì cô, vào sinh ra tử vì cô, cho cô niềm hạnh phúc lớn như thế, anh không có chút nào giả dối đối với tình cảm của cô. Cô còn nhớ rõ đêm tân hôn, anh nói bên tai cô: “Phu thê kết tóc, bạc đầu không chia ly!” Cô là người vợ kết tóc của anh, là người đầu ấp tay gối với anh mà, sao anh có thể tính kế với cô, không thể có chuyện đó, tuyệt đối không thể có chuyện đó! Nhưng, cô cũng lại nhớ lại một câu anh từng nói với cô, anh nói, em không nên tin tưởng tôi! Anh nói, sau này em không được hối hận, mãi mãi không được hối hận! Và còn những lần cô tiếp cận anh đều bị anh lừa dối, hôm nay nhớ lại mới hiểu ra, thì ra là như vậy, thì ra là như vậy! Nhưng chưa được nghe chính miệng anh thừa nhận thì cô vẫn tin anh! Anh là chồng của cô, là người cô yêu nhất, sao cô có thể tin được mỗi đêm anh nằm ngủ bên cạnh cô nhưng đều nghĩ tới chuyện làm thế nào để đưa người thân của cô vào chỗ chết, sao cô có thể tin được chứ!

Long tại Nham ngồi xổm xuống trước mặt cô, Mộc Cận lau nước mắt, nắm cổ tay Long Tại Nham: “Nói cho em biết, anh ấy chết rồi sao?”

Long Tại Nham lắc đầu: “Vẫn chưa, anh và Mộc gia đã dặn Cao Liệt bắt cậu ta trở về.”

“Mọi người định giết anh ấy?!” Mộc Cận mở trừng mắt thật to, mới đó nước mắt cũng trào ra đọng quanh viên mắt.

Long Tại Nham nhìn chỗ khác: “Không phải bọn anh muốn giết cậu ta, mà là cậu ta muốn chúng ta chết, Mộc Cận, em phải hiểu quan và cướp không chung đường!”

Mộc Cận giống như người sắp chết, nhưng trước khi chết vẫn còn ôm một tia hi vọng: “Có thể anh ấy không phải!”

“Phải hay không phải, cậu ta cũng không thể ở lại.”

Mộc Cận níu chặt lấy vạt áo trước ngực mình, tiếng nói tuyệt vọng, run rẩy đầy đau đớn: “Không đâu!” Cuối cùng cô cũng gào khóc thành tiếng, Long Tại Nham ôm lấy cô: “Mộc Cận, đừng cảm lên em, nghe anh nói, đêm nay em phải đi.”

“Không.” Mộc Cận lắc đầu, khóc nói: “Em muốn gặp anh ấy, em muốn chính miệng hỏi anh ấy, em không tin,...Anh ấy sẽ không đối xử như vậy với em, anh ấy là chồng của em, là Thiếu Thành mà, anh ấy nói anh ấy yêu em, sao anh ấy là cảnh sát được...Em không tin”

Mộc Thường Phong mở miệng nói: “Để nó gặp, nếu không nó sẽ không hết hi vọng đâu!”

Long Tại Nham gạt đầu, ôm cô đứng lên, Mộc Cận còn đứng không vững, bên ngoài vang lên tiếng còi xe cảnh sát, xe cảnh sát đã nhanh chóng bao vây xung quanh nhà họ Mộc, bên ngoài vang lên tiếng đạn bắn ầm ầm, thân tín của Mộc Thường Phong là Tả Lực cầm súng chạy vào nói: “Mộc gia, chúng tôi sẽ yểm trợ ngài và anh Long đi, đêm nay những tên điều tử (ám chỉ cảnh sát ngầm) này chắc chắn sẽ không chừa cho chúng ta còn mạng thoát ra đâu!” Lúc này anh em vốn không có giơ súng lên phản kháng nhưng cảnh sát cũng hạ lệnh cho những tay súng bắn tĩa nổ súng vào chúng ta.

Mộc Thường Phong nhanh chóng quyết định: “A Long, cậu đưa Mộc Cận thoát ra từ phía sau!”

“Đừng, Mộc gia, ông và Mộc Cận đi đi, tôi ở lại.”

Tiếng súng cách phòng khách càng ngày càng gần, Mộc Thường Phong gầm lên giận dữ: “Đây là lệnh của tôi!”

... ..

87. Chương 87: Cô Mãi Mãi Không Thể Quên Được Cảnh Tượng Thê Thảm Đây

Giống như những gì Giang Thiếu Thành đã đoán, Mộc Thường Phong và Long Tại Nham chống lại lệnh bắt, vì bọn họ biết rất rõ nếu như có một ngày bị bắt thì thứ chờ đợi họ chỉ là án tử mà thôi, cho nên toàn bộ quá trình đó bọn họ đều liều chết kháng cự. Nhiều thuộc hạ của Mộc gia đều bỏ mạng, rất hiển nhiên là đã không chịu khuất phục, hướng chỉ họ đã sớm thấy được cho dù có buồng vũ khí đầu hàng vào lúc này thì cũng không có đường sống, rất nhiều cảnh sát đêm nay đều có ý thẳng tay tàn sát bọn họ.

Cả đời này Mộc Cận cũng không quên được cảnh tượng thê thảm này, tiếng súng, máu và những đường đạn liên tiếp bắn phá về phía này, có rất nhiều người ngã xuống, có người bị bắn trúng đầu, một phát súng là kết thúc sinh mạng, máu từ trong lỗ thủng đó trào ra ngoài. Cô giống như một con rối được Long Tại Nham dắt đi, tránh thoát những viên đạn cứ bay vùn vụt xung quanh họ, Long Tại Nham dẫn theo cô khó khăn rút lui về phía sau, anh muốn từ cửa hông của biệt thự Mộc gia xông ra khỏi vòng vây, Mộc Thường Phong còn ở phía trước, Mộc Cận khóc nói với anh: “Cha, đi với chúng con...cha...” Nhưng chỉ sau một khắc, cô trông thấy vô số viên đạn xuyên qua người cha cô, để lại những lỗ thủng đầy máu, cha cô khụy xuống trong trạng thái thăng đờ người, cây súng trong tay rơi xuống đất!

Hai mắt Long Tại Nham đỏ ngầu, gầm lên âm thanh cuồng nộ: “Mộc gia!”

Mộc Thường Phong trợn trừng hai mắt, trước khi ngã xuống đất còn cố gắng dùng hết toàn bộ sức lực kêu lên một tiếng: “Đi...” Cố nghiêng người che phía trước Long Tại Nham: “Long ca, đưa tiểu thư đi, nhanh...”

Mộc Cận cũng phát điên lên, tất cả mọi thứ xung quanh cũng chẳng còn tồn tại, cô chỉ nhìn thấy hình dáng cha mình chết một cách thảm thương, khắp nơi trên cơ thể đều bao phủ toàn là vết đạn bắn, toàn thân đều là máu, cô không muốn nghĩ gì cả mà chạy về phía cha mình.

Nhưng Long Tại Nham giữ chặt cô lại, Mộc Cận nghe thấy tiếng khóc đau thương của chính mình: “Không...cha ơi...cha...” Những người thuộc hạ còn lại đều liều mạng bảo vệ cho Long Tại Nham và Mộc Cận thoát ra bên ngoài, dọc trên đường đi cô đều được Long Tại Nham kéo theo, trong đầu trống rỗng không có gì, chỉ có hình ảnh cha cô trước khi chết, ngay cả một câu cô cũng không kịp nói với cha, tất cả mọi thứ đêm nay đều vượt khỏi sự chịu đựng của cô, người chồng cô yêu thương nhất hại chết cả nhà cô, chỉ trong một đêm mà long trời lở đất, thế giới của cô trở nên cần cỗi, cảnh tượng ngôi đổ gạch vỡ cũng chẳng còn.

Đến khi chạy ra khỏi Mộc gia chỉ còn lại cô và Long Tại Nham, trên vai trên đùi Long Tại Nham chỗ nào cũng có vết đạn bắn, nhưng vẫn lê chân đưa cô tới được nơi an toàn...

Giang Thiều Thành dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới Mộc gia, lúc Trương Đông Lâm gọi điện thoại cho anh thông báo Cao Liệt giữa đường đã chạy thoát, anh chỉ lên tiếng xác nhận rồi cúp điện thoại. Nhưng khi mà anh chạy được đến Mộc gia thì chỉ còn thấy toàn là thi thể, vô đạn, máu chảy thành sông, anh cũng nhìn thấy Mộc Thường Phong nằm trên mặt đất, vẫn còn mở to mắt không chịu nhắm lại. Lưu Tiển Dân đang còn lục soát trong ngoài tòa nhà của Mộc gia, có rất nhiều ma túy và súng ống sắp được vận chuyển đến nơi giao dịch đều được phát hiện và đưa về. Giang Thiều Thành ngăn người đứng giữa một đồng thi thể, anh dùng sức chà sát khuôn mặt, quay lại kéo lấy áo Lưu Tiển Dân, giận dữ hét: “Còn ai không? Còn có ai nữa không?”

Lưu Tiển Dân hất tay Giang Thiều Thành ra nói: “Long Tại Nham và con gái của Mộc Thường Phong đã trốn thoát, đã phát lệnh truy nã!”

Giang Thiều Thành bần thần buông tay ra, con gái của Mộc Thường Phong! Nói vậy có nghĩa là đêm nay Mộc Cận không có lên máy bay, cô cũng vừa trải qua tất cả những chuyện này, tận mắt chứng kiến cái chết của cha mình! Vốn tưởng rằng có thể không để cô phải thấy cảnh đổ máu này, nhưng kết quả, lại vẫn đẩy cô vào hiểm cảnh. Vậy còn, bây giờ cô ở đâu? Long Tại Nham đã đưa cô đi nơi nào?

Giang Thiều Thành bước nhanh ra ngoài một cách sáo rỗng, lại lần nữa lái xe rời đi, anh phải tìm được cô trước Lưu Tiển Dân, nếu không ngay cả tính mạng của cô cũng rất đáng ngại.

Long Tại Nham đưa Mộc Cận chạy đến một con hẻm nhỏ, đau đớn kinh khủng trên vết thương khiến cho hơi thở của Long Tại Nham không còn bình ổn nữa, anh hít sâu một hơi rồi nói: “Mộc Cận, anh không thể đưa em đi nữa, em đến Giang Nhạc của Giang gia tìm chị dâu em, một mình đi phải cẩn thận...”

“Không...” Mộc Cận cố sức chùi nước mắt: “Anh, chúng ta cùng đi, sao em có thể đi một mình chứ, em nói sao với chị dâu đây! Anh, em sợ, anh...” Mộc Cận khóc không thành tiếng, ôm chặt lấy Long Tại Nham, tất cả những chuyện này, thế giới của cô đã bị những viên đạn bắn cho máu chảy đầm đìa, cha cô cũng vì vậy mà chết, nếu như anh cũng có chuyện, cô phải làm sao bây giờ, cô sẽ chịu không nổi, Mộc Cận gác trên đầu vai Long Tại Nham, trong hơi thở còn vương mùi máu tươi, nơi bàn tay đang đặt cảm giác được máu tươi đặc quánh, cô xòe tay ra, nhìn máu trên tay khóc thất thanh: “Anh, trên người anh toàn là máu...toàn là máu...chúng ta làm sao bây giờ...”

Long Tại Nham tựa người lên vách tường, bởi vì mất máu quá nhiều nên mặt anh trắng nhợt, anh cố nén cơn đau, khẽ vỗ vỗ lên đầu cô an ủi: “Mộc Cận, nghe anh nói, em phải kiên cường lên, gặp chị dâu em thì nói với cô ấy, anh nhất định sẽ còn sống quay về gặp cô ấy!” Bây giờ đã có lệnh truy nã anh, nếu đưa theo Mộc Cận, sẽ chỉ làm hại thêm cô, còn Giang gia đã không dính dáng gì đến những chuyện này nhiều năm như vậy nên cũng sẽ không đồng ý thu nhận anh để rước họa sát thân vào người.

Mộc Cận liên tục lắc đầu: “Không được, anh, em không đi, em không thể bỏ anh một mình lại đây, anh còn đang bị thương nữa, mình tìm một chỗ trước, em sẽ tìm bác sĩ, bác sĩ Mặc chắc chắn sẽ đồng ý tới.”

Long Tại Nham ho một cách đau đớn: “Bé ngọc, bây giờ cảnh sát chắc chắn đang đuổi bắt anh...”

Đầu hẻm có tiếng thắng xe vang lên, Long Tại Nham kéo Mộc Cận về phía sau nhưng động đến vết thương nên anh rên lên một tiếng đau đớn, cố gắng hết sức khê dặn dò cô: “Một chút nữa, không cần lo cho anh, một mình em đi, biết chưa.” Bây giờ họ không chỉ phải chạy trốn sự truy bắt của cảnh sát mà còn phải trốn khỏi sự truy sát của những kẻ thù khác, nếu như rơi vào tay Thôi Trí Uyên hoặc Diệp Thiên, anh và Mộc Cận chắc chắn phải chết rồi.

Long Tại Nham thử gờ khẩu súng, nhưng cánh tay bị thương không chịu nổi run lên, ngay cả cầm khẩu súng còn không cầm nổi, đừng nói là có thể gờ nó lên.

Mộc Cận cũng vô cùng sợ hãi, nín thở không dám động đậy, trong hẻm vang lên tiếng bước chân, cô và Long Tại Nham trốn trong một góc của con hẻm, nhìn thấy một cái bóng của một người hiện lên trong ánh sáng mờ mờ trong con hẻm tối. Trái tim của Mộc Cận đập thình thịch, trong con hẻm nhỏ vắng vẻ tối tăm này, cô chỉ còn nghe tiếng trái tim mình đập và tiếng bước chân càng ngày càng gần hơn.

Giang Thiều Thành lần theo vết máu tìm tới, dường như anh nghe thấy tiếng hít thở rất nhỏ, nhưng gắng nghe kĩ lại thì lại không thấy gì, anh gờ cao khẩu súng cẩn thận tiến gần lại chỗ vết máu uốn khúc, anh thử kêu một tiếng: “Mộc Cận, là em phải không, nghe anh, ra đây đi...”

Nghe được anh dùng âm thanh quen thuộc đó gọi tên mình, nước mắt Mộc Cận thoáng cái trào ra, cô cắn chặt môi để khỏi phát ra tiếng nào. Long Tại Nham nghe thấy tiếng nói của Giang Thiệu Thành thì thở phào nhẹ nhõm, ít ra thì Mộc Cận không có nguy hiểm đến tính mạng, dù nói thế nào thì rốt cục Mộc Cận vẫn là vợ cậu ta, anh tin tình yêu mà cậu ta dành cho Mộc Cận không phải là giả!

Giang Thiệu Thành lại lên tiếng: “Long Tại Nham, tôi biết anh ở đây, ra đi, anh trốn được lúc này nhưng anh có thể trốn được cả đời sao, hãy nghĩ đến Chu Lạc Khiết, nghĩ đến con gái của anh, anh cũng biết rõ Mộc Cận và những chuyện của Mộc gia không có liên hệ nào, cô ấy có thể sống một cách đường hoàng, lẽ nào anh muốn cô ấy phải theo anh trốn chỗ nọ trốn chỗ kia sao?”

Giang Thiệu Thành vừa nói vừa xem xét vết máu, chân của Long Tại Nham có hai vết thương, trên lưng và vai cũng có hai chỗ bị thương, sức lực và máu trong người anh cũng dần dần cạn, ngay cả cục cựa một chút cũng cảm thấy khó khăn, anh biết những điều Giang Thiệu Thành nói đều có lý, bây giờ chỉ có Giang Thiệu Thành mới có thể bảo vệ Mộc Cận. Long Tại Nham ra hiệu bảo Mộc Cận bước ra ngoài, Mộc Cận khấn thiết lắc đầu. Mộc Cận biết Giang Thiệu Thành sẽ không làm tổn thương cô, nhưng chắc chắn cũng sẽ không tha cho Long Tại Nham, nếu như cô bước ra vào lúc này thì Long Tại Nham phải làm sao bây giờ, dù cho cô có thể ngăn Giang Thiệu Thành để cho Long Tại Nham tạm thời thoát được nhưng mà hiện giờ trên người anh bị thương nặng như vậy, không thể nhúc nhích, không có ai ở bên cạnh chăm sóc vết thương cho anh, anh cũng sẽ chỉ còn đường chết mất thôi!

Mộc Cận cảm thấy mình bỗng nhiên trưởng thành hơn, trải qua nhiều biến cố như vậy trong một thời gian ngắn, sau lúc hoang mang lo sợ, lúc này nước mắt còn đang giàn giụa chảy xuôi vẫn chưa khô trên gương mặt cô lại có đủ lạnh lùng để suy nghĩ về những điều này, cô cũng không bốc đồng mà khóc lớn lên rồi lao ra chất vấn anh! Đúng vậy, cô phải trưởng thành, phải kiên cường hơn, nếu như trước đây đều là do người khác hết lòng bảo vệ cô thì hôm nay chỉ còn chính cô mới là người có thể bảo vệ Long Tại Nham!

Từ chuyện Giang Thiệu Thành trở thành cảnh sát, cha cô phải chết thảm, cả nhà Mộc gia diệt môn chỉ trong khoảnh khắc, cô không thể lại là một Mộc Cận ngây thơ vô tri như trong quá khứ nữa, nếu như trước đây không phải cô bị tình yêu làm cho mê muội, nếu như không phải vì cô không phải là anh thì không chịu lấy chồng, nếu như cô không kết hôn với Giang Thiệu Thành, nếu vậy cha cô sẽ không tin tưởng Giang Thiệu Thành đến thế, nếu vậy có thể đã không có tất cả mọi chuyện của ngày hôm nay! Nếu như nhất định chỉ có thể là kẻ thù của nhau, vậy vì sao lúc ban đầu còn gặp nhau, cô hận mình đã quá đắm chìm, cô hận mình lúc đó không biết trời cao đất rộng là gì!

Cái bóng của Giang Thiệu Thành trên mặt đất đã đến ngay sát bên chân, anh chỉ cần bước về phía trước hai bước thì sẽ thấy cô và Long Tại Nham đang trốn trong góc này, trong một giây, không biết Mộc Cận lấy dũng khí từ đâu ra mà cầm lấy khẩu súng trong tay Long Tại Nham, ngay khi Giang Thiệu Thành sắp phát hiện ra cô, gần như đồng thời hai người cùng lúc chìa súng vào nhau.

Ánh đèn mờ mờ, Giang Thiệu Thành không thể thấy rõ cô có bị thương hay không, nhưng thấy được cô vẫn đứng ngay trước mặt anh thì thở phào nhẹ nhõm, cho dù lúc này cô đang dùng súng nhắm thẳng vào anh!

Hai tay Mộc Cận nắm chặt khẩu súng, hướng về phía anh, cô nuốt nước miếng, kiềm chế cơn run rẩy, cô bắn súng không tốt, nhưng anh đã dạy mấy lần, cô cũng biết cách nổ súng, mấy giờ trước anh còn là chồng cô, nhưng giờ đây cô lại cầm súng chĩa vào anh, cô không có cách nào bắn phát súng này, dù là vừa mới bước ra từ mưa bom bão đạn, cho dù lúc này thì thể cha cô vẫn còn nằm đó lạnh lẽo nhưng cô vẫn không thể quyết tâm mà động cò súng. Thực sự là quá nhanh, cô không thể lập tức chặt đứt đoạn tình này mà đặt anh vào vị trí kẻ thù được, đôi mắt anh, chân mày anh, mỗi một chỗ đều là Giang Thiệu Thành quen thuộc của chính cô mà! Sao có thể nói đối là đối!

“Mộc Cận, nghe anh nói, buông súng xuống!”

“Nói cho tôi biết, anh là cảnh sát ư?” Mộc Cận chăm chú dõi mắt nhìn anh, cô vẫn muốn chính miệng anh nói với cô!

Giang Thiệu Thành trầm ngâm, Mộc Cận nâng cao giọng nói: “Anh là cảnh sát ư?”

“Phải, anh là cảnh sát!”

Mộc Cận ngửa đầu ra vừa khóc vừa cười, nước mắt làm cô không thể nhìn rõ, tim như bị dao cắt: “Cảnh sát, cảnh sát, anh là quan, chúng tôi là cướp, đã biết quan và cướp khác biệt, vì sao còn muốn lấy tôi, là vì có thể dễ dàng cho anh tóm gọn chúng tôi sao...”

Tâm trạng cô ngổn ngang, đôi mắt sưng đỏ, quần áo trên người phần lớn đã bị máu nhuộm thành màu đỏ, không biết là máu của cô hay là của Long Tại Nham, Giang Thiếu Thành nhìn dáng vẻ của cô mà thấy đau lòng, nói: “Mộc Cận, không phải như vậy, em bỏ súng xuống trước rồi đi theo anh có được không?”

Mộc Cận hít hít mũi, kiên quyết lắc đầu với anh, cô che cho Long Tại Nham rồi từ từ lùi về phía sau: “Thả chúng tôi đi! Nếu như anh còn nhớ chút tình cũ, thì để chúng tôi đi đi!”

88. Chương 88: Cô Thà Là Cứ Thế Chết Đi

“Cho dù đêm nay anh có thả anh ấy đi, còn ngày mai, sau đó nữa thì sao, sẽ tiếp tục chạy trốn hay sao?” Giang Thiếu Thành quay lại khuyên nhủ Long Tại Nham: “Hãy đầu thú đi!”

“Đầu thú?” Long Tại Nham ấn vào vết thương trên vai, cười khẩy: “Giang Thiếu Thành, rơi vào tay cảnh sát mấy người, tôi còn đường sống sao?”

“Từ khi anh bắt đầu đi trên con đường này, thì anh nên biết có hậu quả gì đang chờ anh!”

“Phải! Đã từ lâu tôi luôn phải sống trong cảnh đề phòng, nguy hiểm rình rập, trên đời này cho dù ai cũng có thể lấy mạng của tôi, nhưng vì sao người đó lại phải là cậu, Giang Thiếu Thành! Khi tôi đã coi cậu như anh em thì cậu lại kẻ dao lên cổ tôi, đây là cách mà các người thường dùng...” Vết thương trên người đã làm sức lực của anh cạn kiệt đi nhiều, chỉ nói mấy câu mà lồng ngực Long Tại Nham đã nhấp nhô dữ dội, anh hít sâu, nói: “Cũng tốt, chết trong tay cậu vẫn đỡ hơn là chết trong tay kẻ khác, đêm nay tôi sẽ không đi theo cậu, cậu có thể cho tôi một cái chết thoải mái nhé!”

“Không đâu! Anh, anh đừng nói nữa...” Mộc Cận nhìn vết thương trên người Long Tại Nham vẫn đang không ngừng chảy máu, nếu còn kéo dài thêm anh sẽ chết mất vì mất máu quá nhiều, cô cảm súng chìa vào Giang Thiếu Thành, gào lên mà lòng nóng như lửa đốt: “Thả chúng tôi đi, có nghe không!”

“Mộc Cận điều đó là không thể, đêm nay mọi người phải đi theo anh, Long Tại Nham, nếu như anh chịu đầu thú thì có thể còn một đường sống, anh không có lựa chọn nào khác đâu!”

Giang Thiếu Thành bước về phía trước hai bước.

“Anh không được qua đây, bước nữa tôi sẽ nổ súng thật đấy.”

“Mộc Cận, hãy bình tĩnh, em làm vậy không hẳn là giúp anh ấy đâu, hãy tin anh, bỏ súng xuống đi, cho dù có chuyện gì thay đổi thì em vẫn là vợ của anh, điều này mãi mãi sẽ không thay đổi!”

“Tin anh? Vì tin anh cho nên chúng tôi mới rơi vào kết cục này!” Mộc Cận khóc nói: “Giang Thiếu Thành! Anh khiến cho cha tôi chết thảm, bây giờ tôi chỉ còn mỗi một người thân, Giang Thiếu Thành, tôi xin anh, vì một năm vợ chồng của chúng ta, tha cho chúng tôi, sau này bất kể là sống hay chết thì cũng là số mạng của chúng tôi, chỉ xin anh đêm nay tha cho chúng tôi đi...”

Phía ngoài, xe cảnh sát đang rít gào, có thể nghe thấy tiếng bước chân lộn xộn bên ngoài hẻm nhỏ, dấu vết của họ đã bị cảnh sát phát hiện, Mộc Cận rối trí, hết lời van xin Giang Thiếu Thành: “Để chúng tôi đi, xin anh, xin anh đấy...”

Nghe thấy tiếng động thì những cảnh sát truy bắt bọn họ lập tức sẽ bao vây xung quanh, Giang Thiếu Thành cũng vô cùng lo lắng, anh chỉ sợ Mộc Cận hoảng quá mà nổ súng thì sẽ mắc tội tấn công cảnh sát, hơn nữa nếu như lúc này Long Tại Nham lại chống lại lệnh bắt thì chỉ sẽ bị bắn chết tại chỗ, nhưng anh có trách nhiệm của mình, anh không thể cứ vậy mà thả Long Tại Nham đi.

Giang Thiếu Thành quát lên với cô: “Anh nói bỏ súng xuống!”

“Không!” Mộc Cận không chịu thỏa hiệp: “Anh, anh chạy mau!”

Long Tại Nham đã trụ không nổi nữa, cả người trượt xuống theo vách tường.

Giang Thiếu Thành nghe thấy âm thanh càng ngày càng gần, mà Mộc Cận vẫn còn đang giằng co với anh, nói sao cũng không chịu bỏ súng xuống, Giang Thiếu Thành thấy mình không nên do dự nữa. Tim anh thút lại, quyết định thật nhanh, nhắm vào cánh tay đang cầm súng của cô, bóp cò súng, viên đạn xuyên qua cánh tay phải của Mộc Cận, máu bắn tung tóe, cây súng trong tay cô rơi trên mặt đất, người cũng lao lùi về phía sau hai bước, trong ánh mắt của cô lấp đầy sự không thể tin nổi. Đau đớn trong lòng phủ lên cả nỗi đau trên thân thể, mọi thứ trước mặt cô biến thành màu đen, thế giới xung quanh cũng im ắng không một tiếng động. Sinh ra trong gia cảnh hắc đạo, cô cũng đã lường trước chuyện bị ngàn ngàn vạn vạn người truy sát, nhưng không ngờ tới cuối cùng anh lại nhắm họng súng vào cô, trong tình huống này cô cũng không thể bảo mình nổ súng được, còn anh, thật sự có thể ra tay!

“Mộc Cận...” Giang Thiếu Thành muốn chạy tới đỡ lấy cơ thể đang chênh vênh của cô, nhưng chưa để anh kịp bước thì một viên đạn đã đâm thủng lồng ngực anh, Giang Thiếu Thành kêu ra tiếng rồi ngã xuống đất, một bóng người trốn trong một con hẻm khác vừa phóng ra chạy tới chỗ này, là người vừa chạy thoát khỏi tay cảnh sát, Cao Liệt. Mộc Cận cũng té ngã trên mặt đất, mỗi một chuyện đêm nay đều vượt quá sức chịu đựng của cô, từng chuyện cứ liên tiếp từng chuyện làm cho cô không có cơ hội để thở, đầu tiên là biết chồng mình là cảnh sát, cô vẫn chưa kịp tỉnh táo lại từ trong nỗi khiếp sợ thì lại thấy cha và mọi người trong Mộc gia chết thảm trong trận càn của cảnh sát, vẫn chưa kịp đau buồn thì lại bị chính người mình yêu nhất đuổi bắt, cô nhắm mắt lại, cô muốn cứ thế này mà chết đi, điều cuối cùng lọt vào tầm mắt cô là cảnh Giang Thiếu Thành té ngã trên mặt đất, máu tươi nhuộm đầy ngực anh, tay anh hơi duỗi về phía cô, cô cúi đầu kêu một tiếng, tên anh: “Thiếu Thành...” Anh mở miệng nói nhưng cô không còn nghe gì nữa.

Đợi đến khi Mộc Cận mở mắt ra, cô thấy mình đang ở trong một căn phòng mờ tối, cũ nát, dưới người là một cái sofa pha cũng đã cũ, Long Tại Nham nằm ở trên giường bên cạnh, Cao Liệt đang chuẩn bị gấp đạn ra cho anh, Cao Liệt cầm con dao găm hơ qua lửa để khử trùng: “Anh Long, cố chịu một lát, cần phải lấy đạn trên đùi và trên lưng anh ra.”

Long Tại Nham gật đầu yếu ớt: “Làm đi.”

Tổng cộng có ba viên đạn, mặc dù Long Tại Nham là một người đàn ông kiên cường nhưng mà lúc con dao găm rạch trên da thịt của anh, lúc móc viên đạn từ trong cơ thể của anh ra thì anh vẫn đau đến mức rên lên thảm thiết, trên đầu, trên mặt anh đổ đầy mồ hôi, anh nắm chặt tay thành nắm đấm, không để cho mình đau đớn đến mức hôn mê. Mộc Cận không đành lòng nhìn thêm, quay mặt đi, lấy tay bịt miệng mình lại, rơi nước mắt mà không phát ra âm thanh nào. Vết thương của cô cũng rất đau, mỗi lúc đều tác động lên thần kinh của cô, cảm giác đau đớn trên người nhắc nhở cô mình vẫn còn sống, còn phải đối mặt với tất cả mọi chuyện, từ nay về sau, những đau khổ cô phải nhận lấy sẽ còn đau đớn gấp trăm lần vết thương này. Cô lại nhớ tới cha cô, cô không còn cha nữa rồi, thậm chí cô cũng không biết sau này nên đi đâu để bái tế cha mình nữa! Cô nằm trên chiếc ghế sofa tản ra mùi ẩm mốc mà không có chút sức sống, nước mắt từ khóe mắt rơi xuống thấm ướt tóc hai bên thái dương, trong một đêm thôi mà đã đi đến nông nỗi như thế này, người thân bên cạnh cô tổng cộng được mấy người, mà hôm nay đều rơi vào tình cảnh này, nói cô làm sao chấp nhận nổi.

Cao Liệt giúp Long Tại Nham xử lý tốt vết thương rồi dìu anh nằm xuống, lại nhìn qua Mộc Cận thì thấy Mộc Cận đã tỉnh, nên nói: “Tiểu thư, tôi biết cô không thể chịu đau, nhưng mà cũng phải ráng nhịn, tạm thời chúng ta không có thuốc tê, lại không thể gọi bác sĩ, càng không thể đến bệnh viện, cũng may viên đạn ở cánh tay, cô yên tâm, tôi sẽ làm nhanh một chút.”

“Tôi có thể chịu được.” Bây giờ còn có đau đớn gì mà cô không thể chịu nổi, điều đau khổ nhất cũng đã trải qua rồi, còn có gì có thể sánh với nỗi đau đó. Cao Liệt đi lấy một chiếc khăn mặt đưa tới: “Nếu đau thì hãy cắn nó.”

Dẫu sao thì Mộc Cận cũng không phải Long Tại Nham, cô vẫn chỉ là một cô gái mảnh mai yếu đuối đau chịu nổi những chuyện này, Cao Liệt sợ cô đau quá sẽ động đậy loạn lên nên quỳ giữa hai chân cô kiểm soát cô lại, lúc lưỡi dao sắc bén rạch lên phần máu thịt trên tay cô thì Mộc Cận nghĩ chắc chắn mình sẽ chết, đau quá, thực sự là quá đau, cảm giác đêm nay của cô toàn là những cơn đau đớn, từ cơ thể đến trái tim, không có một nơi nào lạnh lặn.

Mộc Cận đau đến không chịu nổi, thậm chí đã bắt đầu hươ một cánh tay khác đánh vào Cao Liệt, cả người cũng theo đó mà nhúc nhích cục cựa, lúc Cao Liệt lấy viên đạn đó ra khỏi cánh tay cô thì Mộc Cận chỉ thở

một cách yếu ớt, gương mặt không còn chút máu, Cao Liệt cũng tuông đầy mồ hôi. Anh cắt con dao đi nói: “Tiểu thư, cô hãy chăm sóc mình và anh Long, tôi phải ra ngoài kiếm một ít thuốc, anh Long bị thương nặng, không thể không có thuốc, còn phải kiếm một ít thức ăn nữa.”

Cô thở hổn hển, cố gắng nói một câu: “A Liệt, anh phải cẩn thận.” Cô sợ Cao Liệt cũng một đi không trở lại nữa.

“Tiểu thư yên tâm, đây là căn phòng cũ trước đây tôi ở, chỉ có vài người biết, tôi quay về mau thôi.”

“A Liệt...Anh ấy...”

Cao Liệt nhìn thần sắc Mộc Cận thì biết là cô muốn hỏi cái gì: “Anh ta sẽ không chết được, tôi giúp cô giữ lại một mạng cho anh ta, chờ sau này lúc nào tiểu thư muốn lấy mạng anh ta thì lúc đó tôi ra tay cũng không muộn.”

Mộc Cận quay đầu không nói nữa, Cao Liệt nhìn cô rồi xoay người đi ra ngoài, Mộc Cận biết mình rất ngốc, đến bây giờ mà cô vẫn còn lo lắng cho anh ta có chết hay không. Anh ta nói cô là vợ anh ta, mãi mãi sẽ không thay đổi. Nhưng cô biết mình sẽ không bao giờ còn có thể là vợ anh ta, sao cô có thể sống cả đời với một người đã khiến cha mình chết thảm chứ, còn anh ta sao có thể có một người vợ như cô bên cạnh chứ! Cô hận anh ta, hận anh ta lừa gạt mình, cũng hận anh ta sao không lừa cô mãi mãi mà..., khi anh ta làm những điều này, nó đang đặt cô vào hoàn cảnh gì đây. Chính anh ta nói, bạc đầu không chia ly, khi anh ta thực hiện từng bước trong kế hoạch giết chết cha và anh cô thì có từng nhớ tới khoảng thời gian của cô và anh ta khi đó, lẽ nào anh ta nghĩ rằng sau những sự việc này, cô vẫn có thể bạc đầu không chia ly với anh ta hay sao?

Trước đây yêu anh mấy phần thì giờ đây cũng hận anh mấy phần, có điều nỗi hận chẳng thể thay được tình yêu, cả hai sẽ cùng tồn tại trong trái tim cô, chúng dần vật cô trong những ngày đêm sau này. Trên đời này bất cứ ai cũng đều có thể mưu tính với người nhà của cô, nhưng anh thì không thể, lẽ nào anh chẳng bao giờ coi người thân của cô như của chính mình sao? Ở trong lòng anh, cuộc hôn nhân này rốt cục là trở thành thứ gì?

“Mộc Cận, em qua đây...” Long Tại Nham hé mi mắt, nửa nằm trên giường, gọi cô một cách mệt mỏi.

“Anh, anh sao rồi, còn đau lắm sao? A Liệt đã đi tìm thuốc rồi, anh ráng chịu một lát, uống thuốc xong sẽ đỡ hơn.”

Long Tại Nham lắc đầu: “Mộc Cận, hai ngày tới anh và a Liệt sẽ nghỉ cách rời khỏi thành phố A, em không cần đi, chờ sau khi anh và a Liệt đi rồi, em phải đi tìm Giang Thiếu Thành.”

“Không, anh, chuyện đến nước này, sao em có thể đi gặp anh ta.”

“Nghe anh nói, Mộc Cận.” Long Tại Nham đưa tay lau nước mắt cho cô: “Em không giống với anh và a Liệt, đừng theo bọn anh chạy trốn, hơn nữa, bây giờ cả Mộc gia của chúng ta đã như vậy, nếu như em rơi vào tay Diệp Thiên hay Thôi Trí Uyên, sợ là bọn họ sẽ hành hạ em đến sống không bằng chết, bây giờ chỉ có Giang Thiếu Thành có thể bảo vệ em. Anh và Mộc gia đã đánh cược cả mạng mình cũng chỉ là muốn cho em sống thật tốt.”

“Anh, anh ta có thể chấp nhận em nhưng mà thế giới của anh ta không chấp nhận em, cha đã đi rồi, bây giờ chỉ còn hai anh em chúng mình sống nương tựa nhau, chúng ta không thể lại tách ra. Cho dù anh có làm những chuyện trời đất không dung, thì trong lòng em, anh vẫn là người anh trai đã dùng tính mạng mình để thương yêu và che chở cho em, em không để bọn họ làm tổn thương anh...Giang Thiếu Thành, anh ta không phải không biết anh và cha quan trọng với em bao nhiêu, vậy mà anh ta vẫn ra tay, ngay cả em anh ta cũng nổ súng được, thế giới của anh ta và chúng ta không thể cùng tồn tại, làm sao em có thể đi tìm anh ta.”

“Thôi được, đừng khóc nữa, đêm nay nước mắt em rơi quá nhiều rồi.” Long Tại Nham thở dài: “Không đi thì không đi, chỉ cần còn một hơi thở anh sẽ không để người khác động đến em, không biết là chị dâu em và Vong Thư bây giờ sao rồi, Cương Tử có đưa được họ an toàn đến Giang gia hay không nữa.”

“Để a Liệt nghỉ cách liên lạc với Cương Tử.”

Long Tại Nham gật đầu: “Trước khi đi anh nhất định phải gặp mẹ con cô ấy một lần, anh đã hứa sẽ quay lại tìm cô ấy.”

89. Chương 89: Trái Tim Đã Ngươi Lạnh Thì Không Thế Ấm Áp Trở Lại

Bây giờ Chu Lạc Khiết giống như một chú chim trong lồng, Diệp Thiên đã chặn cô với tất cả thông tin bên ngoài và càng không cho phép cô bước ra khỏi biệt thự nửa bước, dù cô chỉ đi từ phòng ra sân đứng một lúc thì cũng có người ở phía sau trông chừng cô. Đã là ngày thứ ba không có chút tin tức nào từ bên ngoài, cô gần như bị những suy nghĩ lo lắng trong đầu hành hạ đến phát điên, cô không có cách nào biết được đêm đó Mộc gia đã xảy ra những chuyện gì, nhưng cô biết nhất định là Long Tại Nham đã xảy ra chuyện, nếu không khi biết cô bị Diệp Thiên bắt nhốt ở đây, anh không thể không có hành động gì. Còn cả Vọng Thư, cũng không biết bây giờ như thế nào rồi, có an toàn không, có ai chăm sóc tốt cho con bé không.

Dì Văn thấy cô vẫn đứng trước gió thì đi ra gọi cô vào: “Trời sắp tối rồi, đừng đứng ở đây nữa, cô vào ăn cơm tối đi, chắc Diệp tiên sinh cũng sắp về rồi.”

Chu Lạc Khiết cảm thấy rất phiền muộn, day huyệt thái dương nói: “Con ăn không nổi, dì vào trước đi, để con ở đây yên tĩnh một lát.” Dì Văn hết cách, không biết làm gì khác nữa nên đi vào trong, lần này Chu Lạc Khiết trở về sau hơn một năm, dì Văn rất phấn khởi, dì còn cho rằng cô và Diệp Thiên rốt cục cũng đã gương vỡ lại lành, lại thêm việc Diệp Thiên vừa cho Lâm Hiểu Quân ra nước ngoài, sau này hai người chắc đã có thể yên ổn sống qua ngày, nhưng hai, ba ngày nay dì thấy hình như là chuyện không có đơn giản như vậy, dì Văn cảm thấy Chu Lạc Khiết không còn giống như trước đây nữa, trái tim của người phụ nữ nếu đã thay đổi thì còn dứt khoát, triệt để hơn cả đàn ông.

Sắc trời dần tối, đèn trong sân được bật sáng, xe Diệp Thiên từ bên ngoài chạy vào, thấy cô đứng ở đó, liền bước xuống xe tiến lại phía cô, Chu Lạc Khiết vẫn vòng tay ôm lấy mình, giữ nguyên ánh mắt nhìn về phía trước không chú ý đến sự tồn tại của hắn.

Diệp Thiên đứng lại bên cạnh cô, giơ ngón tay chỉ chỉ vườn hoa trước mắt: “Tôi đã cho trồng lại mấy bụi hồng, cũng là những bông hồng trắng em thích nhất, em thấy có phải đã giống trước đây rồi không.”

Chu Lạc Khiết thấy điều này từ lâu, trước đây vườn hoa hồng bị Lâm Hiểu Quân nhổ sạch bây giờ lại đầy những bông hồng trắng đẹp để cô yêu thích nhất, năm nào hoa cũng nở giống nhau dĩ nhiên là giống với trước đây. Nhưng hoa nhỏ đi rồi có thể trồng lại, còn tâm lạnh rồi thì không ấm lại được nữa, những chuyện đã xảy ra trước đây giống như vết thương trước ngực cô, vì4ng viên cũng không thể biến mất.

Diệp Thiên thấy cô nhìn chằm chằm vào khóm hoa hồng, hắn nở nụ cười bảo người làm vườn cầm kéo lại, muốn tự cắt cho cô mấy cành hồng trong vườn hoa, ánh mắt Chu Lạc Khiết lướt qua gương mặt anh ta, nói không chút cảm xúc: “Vào thôi, dì Văn nói có thể dùng bữa rồi.”

Diệp Thiên vẫn còn cầm cây kéo trong tay, hắn nhìn vào khóm hoa hồng đang đung đưa nhẹ nhàng trong gió lại nhìn về phía Chu Lạc Khiết đã đi được vài bước vào trong nhà liền đưa kéo cho người làm: “Cắt vài cành mang lên trên phòng.”

Diệp Thiên bước nhanh vài bước đuổi theo cô, đưa tay kéo vai cô lại, lần này Chu Lạc Khiết không còn quyết liệt đẩy tay hắn ra như những lần trước nữa, cô nghĩ mình không thể cứ ở mãi chỗ này như vậy, ít nhất phải biết được một chút tin tức từ miệng hắn ta, cô muốn biết tình hình bây giờ của Mộc Cận và Long Tại Nham.

Tối nay Chu Lạc Khiết chủ động ngồi cùng hắn ăn cơm, tuy Diệp Thiên không có hiện hiện ra mặt nhưng trong lòng rất vui vẻ, hắn bắt cô về đây không phải chỉ vì không nuốt trôi cục tức này mà quan trọng hơn là như vậy thì hắn vẫn sẽ tồn tại trong suy nghĩ của cô, vì hắn không muốn nhìn thấy vẻ lạnh lùng của cô nữa.

“Dì Văn vẫn còn nhớ khẩu vị của em, đều là những món em thích ăn.” Hấn đẩy món ăn đến trước mặt cô: “Ăn đi, lâu lắm em chưa cùng ăn với tôi.”

Mỗi thứ ở đây đều quen thuộc với cô, người giúp việc vẫn là mấy người trước đây, bày biện trong phòng cũng giống với trước, nhưng cho dù tất cả như cũ nhưng khi quay về đây cô không tìm được cảm giác từng có trước đây nữa. Bây giờ căn phòng này đối với cô cũng chỉ là một nhà tù mà thôi.

Chu Lạc Khiết ăn không biết ngon, Diệp Thiên hỏi: “Sao vậy, không muốn ăn sao, mới có một năm mà khẩu vị của em đã thay đổi hoàn toàn?”

Chu Lạc Khiết buông đũa xuống: “Anh muốn nhốt tôi ở đây đến bao giờ?”

Tâm trạng đang rất tốt của Diệp Thiên vì những lời này của cô mà tụt xuống rất thấp, hấn gấp một đũa thức ăn từ tốn nhai, nhìn chăm chăm vào cô không biết đang nghĩ gì, lát sau mới mở miệng: “Em muốn ra ngoài làm gì?”

“Làm chuyện tôi muốn làm.”

“Chuyện em muốn làm đã không cần làm nữa.”

Chu Lạc Khiết cảnh giác: “Anh có ý gì?”

“Ý chính là sau này thứ em cần quan tâm chỉ nên là những chuyện liên quan đến tôi mà thôi, những cái khác không cần phiền tới em.”

“Diệp Thiên! Tôi là người, không phải là con chó anh nuôi, con chim anh nhốt, anh không có quyền bắt nhốt tôi ở chỗ này!”

“Em sai rồi, anh có quyền đó, anh còn muốn nói để em biết Chu Lạc Khiết, cho đến khi chết em cũng phải ở chỗ này, nhưng mà tôi biết hiện tại em sẽ không tùy tiện muốn chết như vậy đâu.”

“Đương nhiên tôi sẽ không tùy tiện muốn chết rồi, chồng tôi, con gái tôi còn đang chờ tôi, làm sao tôi chết được!”

Đôi đũa Diệp Thiên cầm trong tay bị ném mạnh về phía cô: “Em có gan thì nói lại lần nữa!”

Chiếc đũa văng ra nện lên trán Chu Lạc Khiết, rơi xuống sàn nhà, hai bên trán cô lập tức ửng lên một vệt hồng hồng!

Hấn đã cố hết sức quên đi một năm đó cô và Long Tại Nham ở bên nhau, cố hết sức quên đi đứa bé kia, nhưng cô vẫn không biết sống chết mà nhắc tới chuyện này trước mặt hấn, hấn nói: “Chu Lạc Khiết, em đừng cố làm tôi tức giận!”

Chu Lạc Khiết lại nói: “Đây là sự thật, vui giận yêu ghét của tôi bây giờ, tánh mạng của tôi bây giờ đều là vì con gái và chồng tôi, họ mới là tất cả của tôi.”

Phải! Là cô cố tình chọc hấn tức giận, nếu như tình hình Long Tại Nham bây giờ có nguy hiểm gì thì như vậy có thể khiến Diệp Thiên trong lúc tức giận có thể sẽ tiết lộ vài điều cho cô biết! Cô đã chẳng còn cách nào khác, cho dù bây giờ bất kể cô làm như thế nào, bất kể cô có biểu hiện ra mặt là mình không quan tâm tới Long Tại Nham thì Diệp Thiên chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua cho anh ấy, cô chỉ có thể dùng cách này để biết được chút tình hình để tính cách về sau.

Diệp Thiên xô ghế ra, nhào về phía cô dùng hai tay bóp cổ cô: “Tôi nói em không được nói nữa, em nói thêm một câu tôi đảm bảo sẽ cho Long Tại Nham chết mất xác, bây giờ tôi muốn lấy mạng của hấn để như trở bàn tay.”

Trong lòng Chu Lạc Khiết sinh ra một chút hi vọng, Diệp Thiên nói như vậy có nghĩa là nhất định Long Tại Nham còn sống! Nhưng chắc là tình trạng cũng không tốt lắm.

Diệp Thiên dường như nhìn thấu được suy nghĩ của cô, nói thêm: “Cho dù hấn có chết, tôi cũng quật mồ hấn lên, đem xương của hấn đốt thành tro bụi!”

Dì Văn đang bưng bát canh lại nhìn thấy sắc mặt vô cùng khủng khiếp của Diệp Thiên và bị hù cho sợ hãi vì cảnh tượng trước mắt, dì đứng ở cửa phòng ăn không dám bước vào. Diệp Thiên buông tay bước ra ngoài,

lúc đi ngang qua người dì Văn, hần lấy tay hất bát canh trong tay dì xuống đất cho hả cơn giận, chiếc nất sứ vỡ tành những mảnh nhỏ trên mặt đất. Dì Văn sợ đến nỗi không dám lên tiếng, chờ đến khi Diệp Thiên đi khuất khỏi phòng ăn, dì mới bước lại xem Chu Lạc Khiết: “Con bé này, đã biết rõ tính tình Diệp tiên sinh, tôi gì con phải chọc cậu ấy, không phải nói mấy câu dễ nghe là được rồi sao, một năm con không ở đây, Diệp tiên sinh rất ít khi ngồi đây ăn, khuôn mặt nghiêm nghị cả ngày, con về mới có hai ngày thì dì đã thấy tâm trạng cậu ấy tốt lên rất nhiều, nói đúng ra thì Diệp tiên sinh rất quan tâm con, nếu không cậu ấy sẽ không cho cái cô Lâm Hiểu Quân đó ra nước ngoài đâu.”

Chu Lạc Khiết không muốn nghe những lời khuyên này của dì văn, cô ho khan cho nhuần cổ họng, cảm thấy cuống họng không còn kho chịu thì cũng rời khỏi bàn cơm. Diệp Thiên không có đi ra ngoài, hần ta chỉ lên lầu.

Lúc Chu Lạc Khiết đang nằm trên giường thì nghe thấy tiếng mở cửa, cửa phòng đã bị cô khóa lại, hần mở không được nên gõ mạnh vào cửa: “Mở cửa ra.”

Chu Lạc Khiết dựa vào đầu giường, mắt nhìn vào khoảng không, không để ý đến tiếng đập cửa càng ngày càng gấp gáp bên ngoài, đương nhiên, cô biết chỉ một cánh cửa này thì làm sao can được hần vào trong, quả nhiên, ngay lập tức cô nghe thấy tiếng chìa khóa tra vào ổ, cánh cửa bị hần tức giận đẩy bật ra, vang lên một tiếng “kịch” lớn.

Hần mặc áo ngủ bước vào, đóng sầm cửa lại, bước đến ngồi cạnh cô.

Chu Lạc Khiết nói: “Tôi phải ngủ.”

“Vừa hay, tôi cũng chuẩn bị ngủ.”

Hần định xốc chăn lên nằm vào trong, Chu Lạc Khiết dè mép chặn lại, cô nhìn hần bằng ánh mắt ghét bỏ, Diệp Thiên bị ánh mắt này của cô làm cho đau nhói, hần giựt phắt chăn ra, hần vừa nằm xuống thì Chu Lạc Khiết lại đứng lên: “Nếu anh đã thích cái giường này thế thì tôi nhường cho anh!”

Diệp Thiên hừ cười, như là hần cảm thấy những lời này cô cô thật buồn cười. Chân Chu Lạc khiết còn chưa chạm đất thì đã bị hần túm được cánh tay, cô gơ tay kia lên đẩy ra, nhưng giống như những lần trước, sức của cô đâu không lại hần, bị hần quật ngã trên giường, Diệp Thiên nhanh chóng trở mình chèn chặt cô dưới chân, Chu Lạc Khiết nghiêng đầu, hai tay đẩy hần ra: “Tránh ra, Diệp Thiên, an đừng quá vô liêm sỉ!”

“Sự vô liêm sỉ của tôi không phải cô từng chứng kiến rồi sao.” Hần với hai tay cởi quần áo cô, Chu Lạc Khiết ngẩng đầu cụng vào đầu hần, vì làm quá mạnh mà khiến cô cảm thấy choáng váng. Sắc mặt Diệp Thiên tối sầm, ngay sau đó hần lại càng táo tợn hơn nữa, hần giật phăng nút áo ngủ của cô, Chu Lạc Khiết cô sổng cổ chết vùng vẫy, móng tay xẹt qua khuôn mặt của hần có một giọt máu rỉ ra khiến hần xuyết xoa một tiếng, sờ lên khuôn mặt mình thấy có máu dính trên ngón tay, hần cười khẩy: “Sao, muốn giữ mình vì hần ta, không phải là chưa bị tôi chạm vào! Cô nằm bên dưới cơ thể tôi bao nhiêu năm rồi, ngay tại trên chiếc giường này cô bị tôi đưa lên biết bao nhiêu lần! Từng tác cơ thể cô tôi còn chưa hiểu rõ hết hay sao? Cô rên rỉ quặn rũ như thế nào tôi chưa từng thấy chưa từng nghe hay sao? Hả?”

Những từ ngữ khiếm nhã, những lời nói khinh miệt của hần khiến máu trong người Chu Lạc Khiết sôi sùng sục, nhưng dù giận vô cùng nhưng cô lại vẫn cười: “Cho dù bao nhiêu lần thì những dấu vết của anh trên người tôi đều được Long Tại Nham tẩy xóa sạch sẽ cả rồi.”

Giống như một quả bom nổ tung trong đầu hần, từng cơn sóng nhiệt và khói trắng bùng lên, vẻ mặt hần giống như muốn xé cô ra thành trăm mảnh, một năm, cảnh tượng cô và Long Tại Nham sống bên nhau giống như được mây mờ che đậy, không phải chứng chưa từng xuất hiện trong đầu hần, từng đêm trôi qua, chỉ cần nghĩ đến cảnh này thì phủ tạng hần giống như thiêu như đốt. Lần nào hần cũng cố hết sức bức mình đừng nghĩ đến nữa, nhưng bây giờ chính miệng cô nói ra những lời này để đầy dọa hần, hần thật sự muốn giết chết cô!

Hần há to miệng thở hổn hển, tóm lấy cô ngồi dậy rồi lại đẩy ngã, hần dè cô lại rồi tóm lấy cô lắc mạnh, lớn tiếng quát: “Sau này hần ta không có cơ hội đó nữa đâu, bây giờ cảnh sát đã phát lệnh truy nã hần ta khắp nơi, hần ta sống qua hôm nay cũng không sống nổi tới ngày mai đâu, còn nữa, em tưởng là hần yêu em lắm sao, lúc hần chạy trốn còn dẫn theo một người phụ nữ khác! Hần có lo gì cho sống chết của em không?”

Hắn lắc mạnh khiến trước mắt cô đều trở thành màu đen, nhưng cô vẫn nghe rõ những lời hắn nói, nói như vậy có nghĩ là Long Tại Nham vẫn chưa bị rơi vào tay cảnh sát, nhưng người phụ nữ khác mà Diệp Thiên nói chắc chắn là Mộc Cận, nhưng bây giờ hai người đó đang ở đâu? sao Mộc Cận chưa lên máy bay mà đã quay về?

Đang lúc Diệp Thiên nổi giận thì có người gõ gõ cửa phòng, Diệp Thiên gầm lên: “Ai?”

Người bên ngoài có lẽ bị tiếng hét của hắn làm cho hoảng sợ, hai ba giây sau mới lên tiếng nói: “Anh Diệp, đã tìm thấy người rồi.” Chu Lạc Khiết nghe thấy giọng nói, chắc chắn là đàn em của Diệp Thiên, a Luân.

Diệp Thiên không cam tâm mà buông cả người Chu Lạc Khiết ra, lúc đi ra ngoài vẫn còn quay lại nhìn cô một cái thật sâu, tia sáng lạnh lẽo trong mắt hắn khiếm cho cô có cảm giác không ổn.

Chu Lạc Khiết vỗ vỗ lên ngực cho thông khí, đã tìm được người nào? Diệp Thiên muốn tìm ai? Không phải là... Tại Nham và Mộc Cận chứ?

90. Chương 90: Hắn Để Ý Bao Nhiêu Thì Ghen Ghét Bấy Nhiêu

Chu Lạc Khiết vội kéo quần áo lên, khoác thêm áo ngoài rồi cũng đi theo ra, Diệp Thiên đang thay quần áo ở trong phòng mình, xem ra là chuẩn bị đi ra ngoài. A Luân đợi ở cửa, lúc thấy cô thì hắn gạt đầu kính cần: “Chị dâu.” Có lẽ là Diệp Thiên đã có lệnh nên bây giờ những thuộc hạ này đều đổi cách xưng hô, gọi cô một tiếng chị dâu.

Chu Lạc Khiết hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì, sao lại vội vã ra ngoài?”

“Cũng không có chuyện gì, chỉ là có chuyện cần anh Diệp phải tự tay xử lý.”

“Là đi gặp ai à?”

A Luân lưỡng lự nói: “Nên để anh Diệp tự nói với chị thì hơn.”

Diệp Thiên thay đồ xong thì ra khỏi phòng, cùng a Luân đi xuống lầu, Chu Lạc Khiết kéo hắn lại: “Đi đâu vậy?”

Khuôn mặt Diệp Thiên tối sầm, đẩy cô ra, Chu Lạc Khiết chạy theo tới cổng thì bị mấy tên thuộc hạ cản lại: “Chị dâu, trễ vậy rồi, chị nên quay về nghỉ ngơi thôi.”

“Cút đi!”

“Chị dâu, đừng làm khó chúng tôi, anh Diệp đã nói, không có lệnh của anh ấy, chị không thể rời khỏi đây!”

Chu Lạc Khiết chỉ có thể trừng trừng nhìn xe Diệp Thiên chạy mất ngay trước mắt, những thuộc hạ này của Diệp Thiên đã được lựa chọn, không có ai cô không biết, họ đều chỉ nghe lời Diệp Thiên, cô có nói nữa cũng bằng không.

Giống như những gì Chu Lạc Khiết đã lo lắng, Long Tại Nham và Mộc Cận bị người của Diệp Thiên phái ra ngoài tìm kiếm bắt lại, sau chuyện bắt ngờ của Mộc gia, Diệp Thiên vẫn không tha mà cho người truy sát Long Tại Nham, mối thù đoạt vợ hắn nhất định phải đáp trả.

Lẽ ra Long Tại Nham vốn đã rời khỏi thành phố A vào ngày hôm sau rồi, nhưng anh muốn gặp mặt mẹ con Chu Lạc Khiết một lần trước khi đi, anh phải chắc chắn rằng vợ con mình an toàn đã thì mới có thể rời đi. Anh vẫn nhớ rõ câu nói đó của Chu Lạc Khiết, cho dù như thế nào thì một nhà ba người cũng phải ở bên nhau, cho dù bây giờ anh không có khả năng đưa cô theo nhưng cũng không thể cứ vội vàng vàng mà cắt đứt liên lạc như vậy.

Cao Liệt phải mất hai ngày mới tìm được cách liên lạc với Cương Tử nhưng cũng lại nhận được tin Chu Lạc Khiết đã rơi vào tay Diệp Thiên. Long Tại Nham biết dù cho lòng dạ Diệp Thiên có độc ác hơn nữa thì cũng sẽ không làm hại đến tính mạng của Chu Lạc Khiết, dù sao thì Diệp Thiên cũng không phải là không

còn chút tình nghĩa nào dành cho Chu Lạc Khiết. Nhưng chỉ cần anh còn sống thì sẽ không giao người phụ nữ của mình cho một người đàn ông khác. Anh tin Chu Lạc Khiết cũng sẽ không mong muốn điều này, tuy chỉ có một năm làm vợ chồng nhưng họ đều rất hiểu nhau, những lời đã nói, những điều đã hứa sẽ không bao giờ thay đổi. Nhất định anh phải gặp mặt Chu Lạc Khiết một lần, nhưng nói thì dễ. Nếu là anh trước đây thì cũng chưa hẳn có thể cứ thế mà xông vào địa bàn của Diệp Thiên đưa người đi, huống chi là tình hình như bây giờ, trong người bị thương nặng, đi lại cũng khó khăn, càng chưa nói đến chuyện hai bên hắc bạch đều có khối người muốn lấy mạng của anh, cơ bản là anh không có cách nào gặp được Chu Lạc Khiết trước mũi Diệp Thiên. Thực sự là không có cách nào anh chỉ có thể xin giúp đỡ từ Giang gia, những chuyện khác Giang gia sẽ không tùy tiện nhúng tay vào nhưng đã đồng ý với anh là nhất định sẽ nghĩ cách cứu Chu Lạc Khiết khỏi tay Diệp Thiên.

Nhưng, chưa đợi được tin tức từ Giang gia thì người của Diệp Thiên đã tới trước cửa.

Chỗ của Cao Liệt nằm ở một nơi hẻo lánh, lại không có ai biết tới, vốn tưởng rằng có thể trốn được ba, bốn ngày cũng không xảy ra chuyện gì, nhưng có lẽ do hai ngày nay lúc Cao Liệt ra ngoài đã bị người ta theo dõi. Lúc đàn em của Diệp Thiên xông tới thì Cao Liệt liều mình bảo vệ rồi bị súng của đối phương bắn chết ngay tại chỗ, cho dù có như vậy thì cũng không thể giúp Long Tại Nham và Mộc Cận thoát được.

Diệp Thiên cho người bí mật bắt cả hai đến Mị Thành, Mộc Cận nhìn xung quanh, căn phòng này cô không lạ gì, đúng là nơi lần đầu tiên cô gặp Diệp Thiên, nhớ tới tình cảnh lúc đó, cô chợt lạnh đến phát run, mối thù giữa Diệp Thiên và anh của cô không chỉ dừng lại ở một, hai chuyện, e là lần này sẽ không chỉ dùng những thủ đoạn như đã hành hạ Lục Thừa để đối phó anh cô. Vết thương của Long Tại Nham còn chưa có lành, anh dựa vào góc tường hít thở sâu để làm dịu lại cơn đau từ vết thương trên người. Mộc Cận bò đến gần bên cạnh Long Tại Nham, Long Tại Nham cười động viên cô: “Không sao, bình đến tướng ngăn, mặc kệ bọn chúng làm gì anh, em cũng không được lên tiếng biết không, bảo vệ em chính là cách bảo vệ anh tốt nhất.” Long Tại Nham có hơi hối hận, lúc đó nếu anh kiên quyết để Mộc Cận trở lại bên cạnh Giang Thiếu Thành, hi vọng Diệp Thiên chỉ đem món nợ này tính lên đầu anh, đừng làm liên lụy tới Mộc Cận.

Diệp Thiên nhanh chóng xuất hiện trước mặt bọn họ, giống như dáng vẻ mà lần đầu tiên Mộc Cận nhìn thấy hắn, vẫn bộ dạng phong độ, thông dong đó, hắn gác chân ngồi trên sofa, một tay đặt trên tay vịn, kiêu ngạo nhìn họ bằng nửa con mắt. Mộc Cận nắm lấy tay Long Tại Nham, nhìn chăm chăm đề phòng Diệp Thiên.

Diệp Thiên cười: “Long tiên sinh, đã lâu không gặp, và Mộc tiểu thư, một thời gian không gặp sao đã tiêu tụy như vậy, lần này vẫn định đến cứu người à?”

Mộc Cận không quên những gì Long Tại Nham dặn dò, vì thế thu ánh mắt, chỉ cúi đầu không nói tiếng nào.

Diệp Thiên gảy điều thuốc: “So với ngục giam thì chỗ tôi đây vẫn còn thoải mái hơn một chút, cho nên mới mời Long tiên sinh đến đây.”

“Cám ơn ý tốt của anh.”

Diệp Thiên rút một hơi thuốc rồi đứng dậy bước tới, hắn ngồi xổm xuống đẩy Mộc Cận ra, nhìn vào Long Tại Nham nói: “Ý tốt của tôi không phải chỉ một, hai chuyện này, hai ngày nay có vẻ như Chu Lạc Khiết đang nhớ tới con gái, tôi đang lo là có nên tới Giang gia để cùng đón con bé về hay không, anh yên tâm, tuy là tôi không có ư gì đứa bé non sữa đó nhưng mà thấy tình cảm của anh và Chu Lạc Khiết nên tôi nhất định sẽ tận tâm tận lực chăm sóc cho nó, cho nó được sống bình yên, không bị người khác khi dễ!”

Sao Long Tại Nham có thể không nghe ra ý uy hiếp trong lời nói của Diệp Thiên, với tính nết của hắn, hắn có bao nhiêu quan tâm đến Chu Lạc Khiết thì cũng có bấy nhiêu kiêu kỳ sự tồn tại của Vọng Thư! Vọng Thư là một cái gai trong lòng hắn ta, lúc nào cũng nhắc nhở việc Chu Lạc Khiết đã rời bỏ hắn.

Long Tại Nham nói: “Con là mạng của Lạc Khiết, nếu anh đụng đến đứa bé thì cũng như đụng vào tính mạng của cô ấy!”

“Lạc Khiết!” Diệp Thiên cười, gật đầu khó hiểu, đột nhiên hắn như phát điên đập mấy đập liên tiếp vào ngực Long Tại Nham, vẻ mặt kích động như phát cuồng: “Ai cho phép mày gọi tên cô ấy! Còn nữa, không ai là tính mạng của cô ấy hết, chỉ có tao! Chỉ có tao!”

Mũi giày cứng nhọn của Diệp Thiên đá lên ngực anh, làm Long Tại Nham nôn ra hai bụm máu, Mộc Cận lúi vào góc tường, bịt chặt miệng không dám khóc, có ai có thể tới cứu họ, lúc đó cô còn có thể gọi cho Giang Thiếu Thành, nhưng bây giờ còn ai có thể cho cô xin giúp đỡ!

Diệp Thiên vẫn chưa hả giận, túm tóc Long Tại Nham kéo đầu của anh động vào vách tường bên cạnh, Mộc Cận cắn chặt lấy nắm tay, mỗi một tiếng đánh đập vang lên đều khiến cho thần kinh cô như nứt ra, màu máu đỏ tươi trên vách tường thật chói mắt, nhưng Long Tại Nham vẫn không kêu ra một tiếng, rốt cuộc Mộc Cận đã không chịu nổi nữa kêu lên: “Đừng đánh, đừng đánh, tôi xin anh...” Mộc Cận vừa khóc la vừa bò về phía Long Tại Nham. Có lẽ lúc này Diệp Thiên cũng xả giận đủ rồi, nên buông tay đứng lên.

Mộc Cận ôm lấy Long Tại Nham, dùng ống tay áo lau đi vệt máu trên trán anh, vầng trán của anh bị đánh bầm dập tủa đầy máu, trên mặt cũng toàn là máu, tầm mắt Mộc Cận mờ ảo, nước mắt loang loáng từng giọt chảy xuống, rơi trên mặt Long Tại Nham, cô khóc lớn: “Diệp Thiên, anh tôi đã đi tới tình trạng ngày hôm nay, đã không còn bất kỳ uy hiếp gì tới anh sao anh vẫn không chịu buông tha cho chúng tôi, hơn nữa Chu Lạc Khiết cũng đã quay lại bên cạnh anh, anh còn có gì mà thấy bất mãn. Nếu anh vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện này sẽ chỉ làm cho chị ấy cảm thấy sợ hãi, sẽ cảm thấy trong lòng anh có một khúc mắc đối với tình cảm mười năm của hai người, nếu vậy giữa anh và chị ấy sao có thể bắt đầu lại lần nữa, giữa anh và chị ấy có tình cảm mười năm, trước đây chị ấy đến bên anh tôi chẳng qua là vì chị ấy hận anh giết em chị ấy, muốn mượn anh tôi để trả thù anh, một năm nay chị ấy thân ở Tào doanh nhưng lòng mang Hán quốc, trong lòng chị ấy anh tôi sao có thể so sánh với anh...” Mộc Cận không còn là đứa trẻ thiếu suy nghĩ, cô không gọi Chu Lạc Khiết là chị dâu, lý do Diệp Thiên không buông tha cho họ là vì Chu Lạc Khiết, hận ghen ghét với tình nghĩa sâu nặng giữa Chu Lạc Khiết và Long Tại Nham, lúc này chỉ có làm cho Diệp Thiên cảm thấy trong lòng Chu Lạc Khiết, Long Tại Nham không có quan trọng đến như vậy, làm cho hắn nghĩ người trong lòng Chu Lạc Khiết yêu thương mong nhớ vẫn là hắn, có lẽ như vậy cơn giận của hắn mới giảm đi một chút.

Diệp Thiên nghiêng mắt nhìn Mộc Cận đang khóc không ra tiếng, hỏi cô: “Cô cảm thấy như thế?”

“Không phải tôi cảm thấy mà sự thực là như vậy, người phụ nữ có mấy lần mười năm, chị ấy từng nói anh hiện hữu trong sinh mệnh của chị ấy, không thể coi như không có, có yêu mới có hận, nếu như chị ấy không yêu anh, đương nhiên sẽ không hận anh như vậy!”

Những lời này của Mộc Cận chưa hẳn Diệp Thiên đã tin nhưng có điều cảm thấy rất dễ chịu, trước đây trong lòng Chu Lạc Khiết, Chu Nhất Minh là quan trọng nhất, đó là vì Chu Nhất Minh là người thân của cô nên hắn có thể nhịn. Nhưng bây giờ Chu Nhất Minh đã chết, ngoài hắn ra, hắn không cho phép ai lại trở thành người quan trọng nhất với cô, không thể là Long Tại Nham, thứ nghiệt chủng máu mếu khóc la kia càng không thể!

Diệp Thiên nhìn thấy Long Tại Nham đã ngất đi, lại nhìn tới khuôn mặt ngấn nước mắt của Mộc Cận, cuối cùng cũng tạm tha cho bọn họ, lúc đi ra ngoài hắn dặn dò thuộc hạ: “Giữ mạng cho chúng trước đã!”

Dù sao hắn cũng không vội giết chúng, Long Tại Nham hiện giờ trong mắt hắn chẳng qua chỉ là con chó chết chủ, hắn muốn giữa Long Tại Nham đó để từ từ hành hạ, hắn muốn Long Tại Nham sống không bằng chết, ném trải những khổ sở mà một năm qua hắn phải chịu đựng.

Diệp Thiên đi rồi, Mộc Cận mới dám khóc to lên, cô ôm chặt lấy Long tại Nham, thì thầm: “Anh, nhất định sẽ tốt thôi, chúng ta nhất định phải sống, nhất định...”

... ..

Chu Lạc Khiết quay trở về phòng nhưng suốt đêm không ngủ, vẫn lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài mãi cho tới khi trời gần sáng thì mới nghe thấy tiếng xe, cô kéo phăng rèm cửa ra nhìn, là xe của Diệp Thiên, hình như hắn uống say, a Luân phải đỡ hắn xuống khỏi xe. Chu Lạc Khiết nhanh chóng chạy khỏi phòng xuống lầu, A Luân đỡ Diệp Thiên giao lại cho cô: “Chị dâu, chị vẫn chưa ngủ, thật đúng lúc, đêm nay anh Diệp uống hơi nhiều nhưng vẫn la hét nói phải quay về, chị chăm sóc anh ấy, tốt nhất là nên chuẩn bị một ít canh giải rượu.”

Chu Lạc Khiết đỡ Diệp Thiên lên sofa trong phòng khách, gọi a Luân đang chuẩn bị đi lại hỏi: “Uống với ai vậy, trước đây chưa từng thấy anh ta uống nhiều như vậy.”

“Anh Diệp chỉ uống một mình.”

“Một mình?” Chu Lạc Khiết hừ giọng: “Chứ không phải uống cùng phụ nữ sao.”

A Luân gãi gãi đầu, không ngờ Chu Lạc Khiết cũng sẽ ghen, hần nói: “Chị dâu, chị nghĩ nhiều quá rồi, thật sự không có, những người phụ nữ trong Mị Thành không phải chị đều biết hết sao, sao anh Diệp có thể để mất tới.”

“Sao lại không, oanh oanh yển yển trước đây không phải cũng từ Mị Thành mà ra sao, nói không chừng còn giấu mấy người mà tôi không biết.”

A Luân cho là cô vẫn còn để ý đến chuyện Lâm Hiểu Quân: “Chị dâu, chị cứ giỡn, bây giờ anh Diệp cũng chỉ có một mình chị dâu, cho dù có giấu người nào thì cũng là vì chị dâu.”

“Tốt nhất là như vậy, được rồi cậu về đi, tôi sẽ chăm sóc anh ta.”

A Luân gật đầu chào tạm biệt, Chu Lạc Khiết nghĩ, Mị Thành, đêm nay người hần gặp ở Mị Thành, nghe ý a Luân nói thì đúng là trong Mị Thành có giấu người nào đó! Cô vuốt tóc cảm thấy buồn bực, ánh mắt vô ý nhìn thấy trên tay áo Diệp Thiên, một vết máu đỏ sẫm.

91. Chương 91: Chạy Thoát

Chu Lạc Khiết cứ mãi nghi ngờ về vết máu trên cổ tay áo Diệp Thiên, tối hôm qua cô đã vạch cổ tay hần ra xem thử thì thấy hần không có bị thương, không biết là dính phải máu ở đâu. Dù lúc đó hần có uống rượu say bí tỉ nhưng cũng không hỏi được gì từ trong miệng hần. Chu Lạc Khiết biết việc này không thể kéo dài, nếu Long Tại Nham và Mộc Cận thực sự ở trong tay Diệp Thiên, như vậy thật không ổn chút nào. Cô nằm trên giường nghĩ ngợi đến khi trời bắt đầu hừng sáng cũng không thể nghĩ ra được cách nào khả thi.

Sáng sớm lúc rời giường cô nghe dì Văn nói Diệp Thiên vẫn còn đang ngủ, chắc vì tối hôm qua say quá, thật ra rất ít khi hần say đến mức đó, bởi vì hần là một người hay nghi ngờ, lúc nào hần cũng giữ cho mình được tỉnh táo để người khác không có cơ hội ám hại hần, xem ra tối hôm qua tâm trạng của hần thật sự rất tệ.

Ấn sáng xong, Chu Lạc Khiết lại đi ra vườn, những thuộc hạ đó vẫn đi theo cô giám sát không rời, bên ngoài lại có xe chạy vào.

Chu Lạc Khiết nhìn theo, bước xuống xe là một người đàn ông cô không quen, khoảng chừng ba mươi tuổi, cô cảm thấy kỳ lạ, ngoại trừ Thôi Trí Uyên trước đây chưa từng có người lạ mặt nào đến đây.

A Luân đã bước đến đưa người đàn ông đó vào phòng khách, Chu Lạc Khiết thấy hiểu kỳ cũng quay người theo vào trong, chỉ nghe a Luân nói với người đàn ông đó: “Thật ngại cảnh sát Lưu, anh ngồi trong phòng khách một chút, anh Diệp sẽ xuống ngay thôi.”

Chu Lạc Khiết chưa từng gặp Lưu Tiến Dân trước đây, nghe thấy hai chữ cảnh sát thì vô cùng ngạc nhiên, dĩ nhiên, Diệp gia mấy năm gần đây không phải không có kinh doanh hợp pháp, không phải toàn bộ sản nghiệp đều có được từ kinh doanh các loại hình mại dâm, cờ bạc, ...Diệp Thiên có giao thiệp với giới bạch đạo cũng không phải chuyện kì lạ, nhưng mà, tên cảnh sát Lưu này, hình như cô chưa hề gặp lần nào, không biết Diệp Thiên có mối liên hệ với người này từ khi nào.

Chu Lạc Khiết nhận khay trà trong tay dì Văn, ý nói giao cho cô, cô bưng trà đặt xuống trước mặt Lưu Tiến Dân, ngồi xuống sofa đối diện hần, mỉm cười nói: “Mời dùng trà.”

Chu Lạc Khiết để ý thấy khi đối phương khi nhìn thấy mình thì dường như rất kinh ngạc, nhưng đã nhanh chóng che giấu, mỉm cười nói cảm ơn cô, Chu Lạc Khiết nói: “Cảnh sát Lưu, trước đây chúng ta đã từng gặp nhau?”

A Luân đứng bên cạnh giới thiệu với Lưu Tiến Dân: “Đây là chị dâu của chúng tôi.”

Lưu Tiến Dân gật đầu với cô: “À, xin chào, lần đầu tiên tôi tới đây, trước đây hần là chúng ta chưa từng gặp nhau.”

“VẬY à, có lẽ tôi nhớ nhầm.” Chu Lạc Khiết nói với a Luân: “ Cậu lên lầu xem anh Diệp xong chưa, đừng để cảnh sát Lưu đợi lâu.” A Luân tuân lệnh lên lầu.

Chu Lạc Khiết bày ra dáng vẻ của một nữ chủ nhân, cười nói: “Thật ngại quá, tối qua anh ấy uống hơi quá chén, bây giờ vẫn chưa dậy nổi.”

“Không sao, tôi cũng không có hẹn trước, chờ một chút cũng phải.”

Chu Lạc Khiết còn định hỏi vài điều nhưng mà Diệp Thiên đã mặc quần áo xong xuôi đang từ trên lầu bước xuống, hần và Lưu Tiến Dân bắt tay nhau chào hỏi: “Lên lầu hăng nói chuyện.”

Diệp Thiên nhìn cô một cái rồi cùng Lưu Tiến Dân bước lên lầu, rõ ràng là muốn tách cô ra, điều này càng làm cho Chu Lạc Khiết cảm thấy không bình thường. Mấy phút sau cô cũng đi lên lầu, lại thấy a Luân đang đứng canh trước cửa phòng, có lẽ là để phòng cô nghe lén.

Chu Lạc Khiết trở về phòng khóa cửa lại, từ ban công phòng cô có thể leo qua được ban công phòng sách, chuyện này cũng không làm khó được cô, nhân lúc người trong sân không chú ý phía trên này, cô tháo đôi dép, hít một hơi nhanh nhẹn nhảy khỏi ban công, lưng cong lại như con mèo, chân nhẹ nhàng chạm xuống sàn ban công phòng sách. Cô thận trọng đưa mắt nhìn vào bên trong, Diệp thiên đang quay lưng về phía cô, cô không thấy rõ, nhưng có thể nhìn thấy biểu hiện căng thẳng trên nét mặt của tên cảnh sát Lưu kia, hai người nói chuyện có vẻ không được vui vẻ lắm, sợ bị phát hiện, cô chỉ nhìn một cái rồi nép mình vào góc tường lắng tai nghe.

“Anh phải giao Long Tại Nham cho cảnh sát chúng tôi, cho dù mục đích của anh là muốn hần chết, hần ta đã mang nhiều tội, chắc chắn sẽ lãnh án tử hình, anh cần gì phải tự mình giam giữ hần.” Đây là giọng nói của Lưu Tiến Dân.

Ngữ điệu của Diệp Thiên lộ ra một vẻ thờ ơ: “Tôi không tin lắm năng lực làm việc của cảnh sát các người, người, tự tôi giám sát sẽ yên tâm hơn.”

“Cho dù Long Tại Nham là một tội phạm bị truy nã nhưng mà như vậy vẫn là phạm pháp, cẩn thận sau này cảnh sát sẽ kiện anh tội chứa chấp tội phạm tử hình.”

Diệp Thiên phản bác lại: “Có cảnh sát Lưu ở đây, loại chuyện như thế này sao có thể xảy ra, nhắc tới phạm pháp, ngay cả cảnh sát Lưu hiểu pháp mà còn phạm pháp, huống chi là một thương nhân không rành luật pháp như tôi.”

Lưu Tiến Dân rõ ràng đã nổi giận: “Diệp Thiên, anh...”

“Đủ rồi, cảnh sát Lưu, anh mau trở về đi, người, tạm thời tôi sẽ không giao cho anh, dù sao cũng là tội phạm tử hình, với cảnh sát các anh thì bắt được người sống hay chỉ một cái xác không có gì khác nhau, như vậy còn tiết kiệm đạn cho các anh.”

Lưu Tiến Dân nhin nhục nói: “VẬY còn con gái của Mộc Thường Phong thì sao? Nếu cô ta vẫn mất tích một cách không rõ ràng, nhất định Giang Thiếu Thành sẽ truy đến cùng.”

“Đến đúng lúc tự nhiên tôi sẽ thả cô ta.”

Lưu Tiến Dân đầy tức tối bật dậy, trước lúc đi lại nói thêm: “Còn người phụ nữ vợ của Long Tại Nham, anh vẫn giữ lại cô ta bên cạnh hình như không ổn cho lắm.”

Diệp Thiên rõ ràng đã trở nên khó chịu: “Cảnh sát Lưu, lo tốt chuyện của anh là được, mời.”

Tiếng mở cửa phòng sách vang lên, Chu Lạc Khiết không dám chần chờ, lập tức leo trở lại ban công phòng mình.

Lúc trở lại phòng cô nghe thấy tiếng Lưu Tiến Dân xuống lầu, cô bước tới cánh cửa phòng đang đóng nhẹ nhàng mở ra, rồi trở lại đứng bên cửa sổ, chẳng bao lâu sau thì Diệp Thiên bước vào phòng của cô, lúc đi tới bên cạnh cô, thì nhìn ra phía ngoài cửa sổ, trong sân xe của Lưu Tiến Dân đang từ từ rời khỏi cổng sắt.

Chu Lạc Khiết hỏi hần: “Hôm nay sao anh không ra ngoài?”

“Không có chuyện gì nên ở nhà với em.”

Hắn ôm lấy cô từ phía sau, đầu vùi trên cổ cô, dùng sức hít hà mùi hương trên người cô, thấy cô vẫn hờ hững nhưng cũng không chống cự, hắn lại ôm cô chặt hơn nữa, đôi môi kề sát trên mang tai cô, từ đó hôn xuống cổ, bàn tay cũng không để yên, chúng vói vào trong quần áo cô. Cô mới vừa sinh con, dáng người vẫn chưa thon gọn như trước, chiếc eo đã tăng hơn một cỡ, bàn tay của hắn vuốt ve bên hông cô, dần dần chuyển ra đằng trước, lần lên lớp áo ngực của cô, bên trong lớp áo lót bầu ngực của cô đã thấm ướt một khoảng, một bàn tay Chu Lạc Khiết nắm lấy tay hắn kéo ra khỏi lớp quần áo: “Mới sáng sớm, anh muốn làm gì!”

Diệp Thiên nhìn chất lỏng ẩm ướt dính trên ngón tay, mấy giây sau hắn mới hiểu ra đó là thứ gì, tại sao phải nhắc nhở hắn chuyện này vào giờ phút này, cái sự thật là cô đã sinh con vì một tên đàn ông khác?

Chu Lạc Khiết đẩy hắn, hắn không chịu tránh ra: “Nhớ con gái em chứ, tôi nghĩ em muốn tôi đón con bé về đây.”

Chu Lạc Khiết chế giễu: “Anh đúng là hào phóng, chẳng lẽ vì đứa con trong bụng Lâm Hiểu Quân không được sinh ra mà muốn lấy con gái tôi lấp vào cho đủ số à.”

“Không còn cách nào, em nhớ con bé như vậy, tôi cũng không đành lòng để mẹ con em chia cách, sau này nếu như nó chịu gọi tôi một tiếng cha, tôi cũng có thể chấp nhận.”

“Đừng mơ! Anh không có tư cách đó!” Đừng tưởng cô không biết hắn đang mưu tính chuyện gì, trước kia là em trai cô, bây giờ là con gái cô, nếu như Vọng Thư rơi vào tay hắn không chừng cả đời đều sẽ bị hắn kiểm soát.

Diệp Thiên nói: “Tiếc là người có tư cách đã không còn mạng nữa rồi.”

Chu Lạc Khiết trợn mắt kìm nén nhìn hắn, đẩy mạnh hắn ra, bước tới ngồi xuống bàn trà không thêm để ý tới hắn.

Lần này Diệp Thiên không ở lại lâu, đợi khi hắn đã ra khỏi phòng, Chu Lạc Khiết lập tức đi thay quần áo, sau khi sinh Vọng Thư, cô vẫn chỉ nuôi con bằng sữa mẹ, cô xoa hai bầu sữa đã căng cứng của mình, nhớ tới hình dáng con gái nhỏ nhắn ở trước ngực cô thỏa mãn mút sữa, cô không kìm nổi rơi nước mắt, cốt nhục chia lìa là nỗi đau cắt da xẻ thịt. Cô rất nhớ con, mỗi lần nhớ lại cảnh đêm đó, khuôn mặt Vọng Thư khóc đến đỏ bừng trên xe, khóc nức từng cơn là như trái tim cô cũng bị dao cắt, xa cô mấy ngày, có phải Vọng Thư cũng khóc như vậy không, đêm đó bị hoảng sợ không biết có sinh bệnh hay không? Có ai nhẫn nại dỗ dành con bé đi ngủ không?

Chu Lạc Khiết vui mừng vào lớp quần áo vừa được thay ra, trên đó còn phảng phất mùi hương sữa giống như mùi hương trên người con gái, cô không ngăn nổi dòng nước mắt, khẽ thì thầm: “Vọng Thư, mẹ rất nhớ con, con đừng sợ, hãy chờ mẹ vài ngày nữa được không...” Chờ mẹ cứu ba và cô con ra, mẹ sẽ về với cục cứng của mẹ.

Cả một ngày Diệp Thiên hoàn toàn không bước ra ngoài, áng chừng là cả buổi tối hắn cũng không tỉnh ra ngoài, ăn xong cơm tối hắn cùng lên lầu với Chu Lạc Khiết. Hơn chín giờ, sắc trời bên ngoài đã sẫm lại, màn cửa sổ bay bay trong gió, cô bước lại đóng chặt cửa sổ, nhìn một viên thuốc trong tay, chỉ do dự một, hai giây rồi bỏ vào trong miệng nuốt xuống, sau đó cô quay lại giường nằm.

Diệp Thiên đi vào thấy cô đang cuộn mình trong chăn như đã ngủ, tới lúc hắn đi đến bên giường mới thấy cô nằm trên giường, sắc mặt trắng phau nhợt nhạt như tờ giấy, thở gấp, Diệp thiên tức giận: “Chuyện gì rồi?”

“Không biết...đau quá...”

“Đau ở đâu?” Hắn nhìn cả người cô từ trên xuống dưới, không bị thương chỗ nào cả.

Chu Lạc Khiết lắc đầu yếu ớt, Diệp thiên nhìn cô càng ngày càng khó chịu, vội vàng kêu người gọi điện cho bác sĩ Chung.

Bác sĩ Chung mau chóng tới nơi, Diệp Thiên nhường chỗ lại cho bác sĩ Chung khám bệnh, Chu Lạc Khiết dùng hết sức nắm chặt tay của bác sĩ Chung: “Bác sĩ Chung, khó chịu quá...”

Bác sĩ Chung nhìn ánh mắt thiết tha cầu khẩn của cô, thoáng do dự, rồi nói với Diệp Thiên: “Hãy mở cửa sổ trước.”

Diệp Thiên không nghi ngờ gì lời này, đứng lên đi mở cửa sổ, bác sĩ Chung cúi lỗ tai đến gần Chu Lạc Khiết, cô nói: “Đưa tôi đi bệnh viện...” Bác sĩ Chung nhanh chóng hiểu ra, đánh mắt ra hiệu để cô yên tâm.

“Sao rồi, cô ấy đau ở đâu, chiều nay lúc ăn cơm vẫn còn khỏe mà, sao đột nhiên lại thành ra như vậy?”

“Có thể là bị ngộ độc thực phẩm, tốt nhất là nên đến bệnh viện để kiểm tra kỹ hơn.” Bác sĩ Chung thấy Diệp Thiên lưỡng lự, lại nói: “Không thể chậm trễ, phải lập tức đi bệnh viện.”

Diệp Thiên bế Chu Lạc Khiết, nói với bác sĩ Chung: “Đi thôi, sưng ra đó làm gì.”

Trong phòng cấp cứu bệnh viện, Chu Lạc Khiết thay đồng phục y tá, nói với bác sĩ Chung và cô y tá bên cạnh: “Tôi thế này e rằng sẽ liên lụy đến mọi người.”

Bác sĩ Chung nói: “Không sao, chúng tôi sẽ có cách.”

“Xin lỗi, chỉ có thể để mọi người phải mạo hiểm.” Nếu như có cách khác cô cũng không muốn đem tính mạng người khác đặt vào chỗ nguy hiểm.

“Trước đây nếu không nhờ cô, mạng sống của chúng tôi đã mất từ lâu, vì cô chuyện nguy hiểm này cũng là nên làm.”

Chu Lạc Khiết nói lời tận đáy lòng: “Cảm ơn mọi người.”

Bác sĩ Chung nói cô y tá nhỏ bên cạnh: “Biết phải nói sao chứ?”

Y tá đó gật đầu: “Yên tâm, tôi biết mà.”

Rút kinh nghiệm lần trước, Diệp Thiên sợ người lại biến mất trong bệnh viện nữa nên vẫn đứng canh ngoài phòng cấp cứu, hai, ba tên thuộc hạ đi theo hắn cũng chú ý quan sát xem trong bệnh viện có người nào khả nghi hay không.

Đột nhiên, cửa phòng cấp cứu mở ra, y tá la lên: “Không hay rồi, bệnh nhân chạy mất rồi.”

92. Chương 92: Tôi Sẽ Cùng Chết Chung Với Anh

Diệp Thiên đẩy cô y tá ra chạy vào phòng cấp cứu, bên trong phòng cấp cứu chỉ có bác sĩ Chung, anh ta giống như đã bị đánh, còn nằm hôn mê trên mặt sàn. Diệp Thiên nhìn về phía cửa sổ đang mở, ở đây là tầng ba, hắn rất rành về bản lĩnh của cô, cô hoàn toàn có thể thoát ra bằng đường cửa sổ. Hắn bước đến thành cửa sổ nhìn xuống bên dưới, phía dưới trong sân bệnh viện chỉ có vài người y tá và bệnh nhân, đã không còn thấy bóng dáng của cô đâu nữa. Diệp Thiên trở nên giận dữ, cùng một nơi, hai lần cô biến mất ngay trước mặt hắn, đây quả thật là điều vô cùng nhục nhã đối với hắn. Lần đầu tiên là vì Long Tại Nham, còn lúc này, khỏi cần nói, cô dám cả gan chạy trốn, không vì Long Tại Nham thì cũng là vì đứa con của hắn ta.

Diệp Thiên ngoắc tay gọi thuộc hạ đi ra sân bệnh viện, hắn lái xe đi thẳng hướng Giang gia, theo suy đoán của hắn, sau khi Chu Lạc Khiết tự do, chuyện thứ nhất cô làm chắc chắn là liên lạc với người của Giang gia, nói cho cùng thì ở đó có đứa con gái mà cô quan tâm, lo lắng nhất. Hơn nữa, nếu như cô biết được tin tức của Long Tại Nham, cô cũng chắc chắn sẽ đến Giang gia tìm sự giúp đỡ. Nhưng đi được một đoạn, Diệp Thiên lại quay đầu xe, đổi ý chạy về hướng Mị Thành, chỉ cần Long Tại Nham vẫn còn bị nhốt ở Mị Thành, hắn không sợ Chu Lạc Khiết không xuất hiện. Hắn phái một nhóm thuộc hạ ra ngoài tìm kiếm tung tích của Chu Lạc Khiết, còn mình thì trở lại Mị Thành ôm cây đợi thỏ.

Mộc Cận thấy Diệp Thiên xuất hiện thì trong lòng lại bắt đầu cảnh giác, bắt giác cô dùng cả cơ thể mình che chở cho Long Tại Nham. Từ tối hôm qua cho đến bây giờ, suốt thời gian một ngày một đêm bị nhốt ở nơi này, Long Tại Nham vẫn còn trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê. Tuy là Diệp Thiên vẫn còn giữ lại một

mạng cho họ nhưng cũng không để họ sống được dễ chịu, đàn em của hắn chỉ mang cho họ một ít thức ăn và nước uống mà thôi, còn thì đừng nói đến chuyện có thể mang thuốc giảm đau gì đó. Mộc Cận sợ nếu không cẩn thận sẽ khiến những tên thuộc hạ hung thần ác sát đó không vui mà lại chuốc lấy tai vạ, cho nên cô không hề dám mở miệng yêu cầu bọn họ bất cứ thứ gì. Người ta là dao thót, mình là thịt cá, bây giờ chỉ cần bọn họ không động tay động chân lại đánh Long Tại Nham thì cô đã cảm ơn trời đất rồi, nào dám xin họ mời bác sĩ tới. Cho nên trong lúc này, cô và Long Tại Nham vẫn đang chịu đựng vết thương đau nhức trên người. Mặc dù cô chỉ bị thương ở một chỗ trên cánh tay nhưng vì ngay từ đầu vết thương không được chăm sóc tốt nên mỗi ngày cô đều cảm thấy đau nhức, nếu vẫn cứ thế này cô không biết cánh tay mình còn giữ được không nữa.

Vết thương của Long Tại Nham còn nghiêm trọng hơn cô, hơn nữa hôm qua còn bị Diệp Thiên tra tấn, sức lực của Long Tại Nham đã kiệt quệ. Ban ngày, Mộc Cận đem cả phần thức ăn của mình mà những người đó đưa tới tất cả đút cho Long Tại Nham ăn, cho dù là không biết tới lúc nào mới có người đến cứu họ nhưng chỉ có khi còn sống thì mới có hi vọng rời khỏi đây. Mộc Cận sợ Long Tại Nham sẽ lại rơi vào hôn mê sâu nên thỉnh thoảng cô sẽ gọi anh và nói chuyện với anh, có điều tinh thần của cô cũng không được tốt lắm, không biết là vì vết thương hành hạ hay là vì do đói quá, cô cảm thấy cả người mình càng ngày càng yếu ớt, trong bụng thỉnh thoảng cũng nhói lên đau đớn. Bây giờ Long Tại Nham là lý do duy nhất để cô có thể kiên trì, nhưng cô không biết mình còn có thể chịu đựng được trong bao lâu nữa. Tất cả những điều này đều giống như một cơn ác mộng, không biết lúc nào mới có thể tỉnh khỏi giấc mộng này đây.

Diệp Thiên đá vào chân của Long Tại Nham, thấy Long tại Nham mở mắt ra, khoe miệng hắn căng ra, hắn từ trên cao nhìn xuống Mộc Cận và Long Tại Nham: “Vẫn chưa chịu chết!”

Mộc Cận nhìn Diệp Thiên hoảng sợ, cô sợ cảnh tượng tối hôm qua lại lặp lại.

“Mạng tốt đấy, chết đến nơi mà bên cạnh còn có một người phụ nữa nữa bước cũng không rời, hay là tôi tốt bụng cho cả hai người đi cùng nhau, trên đường hoàng tuyền cũng sẽ có bạn!”

“Diệp Thiên, muốn chém muốn giết thì nhắm vào tôi là được, cần gì làm khó dễ một cô gái!”

Mộc Cận khề ngăn cản: “Anh, đừng nói nữa...”

Lần này Diệp Thiên cũng không ra tay, hắn ngồi xuống ghé sô pha cách đó không xa nhìn vào cả hai người: “Dù sao thì lúc mày chết cũng không còn xa nữa, thêm cho mày một giờ nữa phút cũng không hề gì, để xem mày còn mở miệng ương ngạnh nữa hay không.”

Hắn sẽ ngồi đây chờ, hắn muốn cho Chu Lạc Khiết tận mắt xem xem người đàn ông mà cô chọn sẽ giẫy dụa để sống còn trong tay hắn như thế nào, đây là bài học cho việc cô chạy trốn đêm nay. Thật ra, về những phương diện khác, trong lòng Diệp Thiên cũng rất mâu thuẫn, hắn những mong Chu Lạc Khiết sẽ tự chui đầu lưỡi nhưng cũng mong cô sẽ không vì Long Tại Nham mà chạy tới nơi này.

Dù Diệp Thiên vẫn ngồi trên sô pha mà không hề động đậy, nhưng mà Mộc Cận vẫn không dám lơ lửng cảnh giác, không biết rốt cuộc hắn muốn chờ đợi thứ gì, hay là lại đang suy nghĩ một phương thức càng tàn độc hơn để tra tấn Long Tại Nham. Long Tại Nham cũng cảm thấy nghi ngờ, anh nghĩ ngay đến Chu Lạc Khiết, tuy anh vẫn không biết cụ thể sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng Diệp thiên như thế này nhất định là có liên quan đến Chu Lạc Khiết. Có điều bây giờ anh đã thành tình trạng này, chỉ có thể yên lặng xem chuyện gì xảy ra mà thôi.

Cứ như vậy thời gian kéo dài suốt năm, sáu giờ, trong thời gian đó Diệp Thiên ngoài chuyện nhận hai, ba cuộc điện thoại, thời gian còn lại vẫn không có động tĩnh, mãi cho đến khi trời gần sáng, dường như hắn mới không còn đủ nhẫn nại nữa mà bước tới trước mặt Mộc Cận và Long Tại Nham. Hắn cúi đầu dùng một tư thế toát ra vẻ nguy hiểm đánh giá Mộc Cận, hắn đưa tay nhắc cằm cô, ánh mắt hiện lên vẻ bắn khoăn, sau đó một bên miệng nhướng lên, giống như đang nở một nụ cười, chỉ có điều nụ cười này làm cho người ta cảm thấy kinh khủng, cảm thấy lo sợ.

Long Tại Nham cũng cảm nhận được ánh mắt không hàm chứa ý tốt của hắn, anh kéo Mộc cận ôm vào lòng, không muốn để Diệp Thiên đến gần. Diệp Thiên đứng dậy vỗ tay hai, ba cái thì lập tức bên ngoài có ba, bốn người vệ sĩ thô lỗ, kệch cỡm tiến vào, hắn nhìn chăm chú vào Long Tại Nham, thông thả nhả từng chữ: “Hai ngày nay đã để mọi người phải vất vả, người phụ nữa này là phần thưởng cho mọi người!”

Mộc Cận nhìn một đám đàn ông trước mắt, trong mắt tràn ngập nỗi kinh hoàng, cô lúc lắc đầu trốn vào lòng Long Tại Nham: “Đừng...đừng...”

Long Tại Nham chặt vật ngồi thẳng dậy, ôm lấy cơ thể đang run rẩy của Mộc Cận vào lòng: “Diệp thiên, mày dám!”

Diệp Thiên khinh khỉnh vỗ vỗ vào mặt Long Tại Nham: “Này họ Long, mày trốn to mắt ra mà xem tao có dám hay không!” Vừa dứt lời, hấn lôi Mộc Cận ra khỏi lòng Long Tại Nham, ba lần hai lượt xé quần áo trên người cô thành từng mảnh, sau đó ném cô xuống chân mấy gã đàn ông kia, để mặc bọn chúng làm nhục.

Mấy gã đàn ông cầu còn không được, giờ có lệnh của Diệp Thiên, một gã trong đó tấn công Mộc Cận, hấn bắt đầu cởi bỏ quần áo trên người mình, tiếng khóc của Mộc Cận vừa thê thiết vừa sợ hãi quanh quẩn khắp căn phòng: “Diệp thiên, tôi xin anh, thả tôi...thả tôi...đừng mà...”

Phút chốc, Long Tại Nham không biết lấy sức lực ở đâu mà bật dậy từ góc tường, xách lấy gã đàn ông đang đè nghiêng Mộc Cận quăng vào vách tường, nhưng hành động lần này đã khiến anh dùng gần như toàn bộ sức lực của mình, anh nâng Mộc Cận từ dưới đất lên, khép lại phần quần áo chưa bị xé rách trên người cô thật chặt, không để da thịt cô phải bị phơi bày.

“Anh ơi...” Mộc Cận không kiềm nổi cơn run rẩy, như thế này thì chi bằng cứ một đao giết cô đi thì hơn, tại sao những người này vẫn cứ từng bước dồn ép, đuổi cùng giết tận họ, từ khi sinh ra cho đến bây giờ cô chưa bao giờ có tâm hại người, nhưng sao hôm nay cô lại phải ra nông nỗi này, lẽ nào những điều thiện cô từng làm không thể đổi được một chút xót thương của trời cao hay sao, sao lại khiến anh em cô không còn lối thoát nào thế này?

Mấy gã vệ sĩ còn lại cũng muốn qua thử, Diệp thiên giơ tay ra hiệu ngăn lại.

Long Tại Nham nhìn Diệp Thiên: “Nói đi, mày muốn gì?”

Diệp Thiên ném khẩu súng tới trước mặt Long Tại Nham: “Tao tin mày sẽ hi vọng được tự tay kết liễu mình.”

Long Tại Nham cầm khẩu súng lên, Mộc Cận lại ôm chặt anh: “Đừng, anh, đừng mà...”

Diệp Thiên tay chống cằm, hai tên thuộc hạ bên cạnh, mỗi bên một người xách Mộc Cận từ trong lòng Long Tại Nham ra.

“Anh, đừng, em muốn anh sống...em muốn anh sống...”

Ngón tay Diệp Thiên quẹt qua gương mặt Mộc Cận: “Với khuôn mặt này của Mộc tiểu thư chắc chắn sẽ được nhiều người đàn ông ưa thích, cô nói xem chỉ cần cái danh xưng con gái của Mộc Thường Phong này thôi, thì sẽ có biết bao nhiêu gã đàn ông đổ xô bám theo, chắc chắn sẽ mau chóng trở thành cái tên nổi tiếng trong Mị Thành của tôi.” Hai gã bộ con, kẻ trước kẻ sau dán sát vào cơ thể Mộc Cận, chúng uốn phần thân dưới làm ra những hành động dè hèn bỉ ổi.

Long Tại Nham lại cầm lấy khẩu súng, anh nói: “Diệp Thiên, không phải mày muốn tao chết sao, được, nhưng Mộc Cận không chỉ là con gái của Mộc Thường Phong mà còn là vợ của Giang Thiếu Thành, nếu như Mộc Cận có xảy ra bất trắc gì, Giang Thiếu Thành cũng sẽ không bỏ qua cho mày, thêm một kẻ thù như Giang Thiếu Thành, cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì.”

“Đương nhiên tao không muốn trở thành kẻ thù không đội trời chung với cảnh sát Giang, nhưng mà mày muốn tiếp tục sống thì tao chỉ có thể cho cô ta bầu bạn với mày ngay tại đây mà thôi.”

Long Tại Nham ngẩng đầu, anh hùng mạt lộ chính là nói tới cảnh thế này đây, anh thầm nói trong lòng: Lạc Khiết, xin lỗi em! Cuối cùng anh vẫn không thể suốt đời bầu bạn cạnh em, em cũng nhất định không được nghỉ quần mà đi theo anh! Vọng Thư, xin lỗi con, cha muốn được nhìn con lớn lên. Trải qua một đời bình yên, sống những ngày thanh thoi vui vẻ, nguyện vọng cha mẹ không thể thực hiện được mong là con có thể hoàn thành. Phần mộ đã mua đó hẳn là cũng không cần sử dụng đến nữa, Diệp Thiên chắc cũng sẽ không để cho Chu Lạc Khiết còn thấy được thi thể của anh, vậy cũng tốt, cô ấy cũng không phải trải qua

cảnh đau đớn thấu đến tâm can, hi vọng kiếp sau lúc gặp họ lại có thể được làm một đôi vợ chồng bình thường, yên ổn sống đến cuối đời.

Long Tại Nham nhắm mắt lại, chậm rãi giơ khẩu súng lên, kê vào chính giữa trán mình, Mộc Cận ở phái sau hét lên khản cả cổ họng: “Anh, anh đừng tin hắn, anh chết rồi hắn cũng không bỏ qua cho em...Anh, đừng chết...”

Bịch một tiếng! Ngã xuống đất lại không phải là Long Tại Nham, mà là một tên vệ sĩ, ba tên vệ sĩ khác có mặt ở đó trước khi kịp phản ứng lại thì cửa đã bị Chu Lạc Khiết và Cương Tử phá ra vọt vào bên trong.

Diệp Thiên nói với Chu Lạc Khiết: “Quả nhiên là em đã tới!”

Khẩu súng trong tay Chu Lạc Khiết chĩa vào Diệp Thiên, cô bước tới gần vài bước: “Đứng yên, không được động đây!” Ánh mắt của cô quét về phía Mộc Cận và Long Tại Nham, cô nhìn thấy quần áo Mộc Cận không còn đàng hoàng, tính mạng của Long Tại Nham đang trong cảnh nguy kịch, đau đớn lan ra khắp toàn thân Chu Lạc Khiết, cô mắng chửi đầy phẫn nộ: “Diệp Thiên, anh còn không bằng cảm thú.”

Thuộc hạ của Diệp Thiên nghe thấy tiếng súng thì tất cả đều đã xông tới, nhưng lúc thấy Chu Lạc Khiết chĩa súng vào Diệp Thiên, bọn họ cũng không dám manh động.

Trong mắt Chu Lạc Khiết giờ chỉ còn lại nỗi căm hận và sự dứt khoát: “Thả họ ra, nếu không, tôi lấy mạng của anh!” Cô nói rất kiên quyết!”

“Muốn lấy mạng của tôi! Muốn lấy mạng của tôi à!” Diệp Thiên ngửa đầu cười vang, trong tiếng cười có lẫn chút u buồn: “Chu Lạc Khiết, dĩ nhiên là em muốn lấy mạng của tôi!”

“Tôi nói đừng qua đây! Diệp Thiên, tôi không có nói đùa với anh, hôm nay anh phải để Mộc Cận và Long Tại Nham có thể an toàn rời khỏi đây, nếu như trong số họ có bất cứ một ai xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ cùng chết với anh!”

93. Chương 93: Chẳng Qua Tôi Chỉ Bảo Vệ Người Quan Trọng Với Mình Mà

Cương Tử muốn dìu Long Tại Nham và Mộc Cận ra ngoài nhưng Diệp Thiên không nói lời nào thế nên bọn thuộc hạ vẫn đứng chắn đường không chịu thả người đi, hai bên ở trong thế dằng co.

Diệp Thiên nhìn chăm chú vào Chu Lạc Khiết, hung tợn nói: “Em vì tên đó mà lại muốn giết tôi!”

“Diệp Thiên, anh đừng ép tôi, tôi cũng không muốn giết anh nhưng tôi sẽ không để bất cứ kẻ nào làm tổn hại đến chồng tôi, gồm cả anh, giống như ngày đó, tuy là anh không phải cố ý muốn lấy mạng của tôi, nhưng vì Lâm Hiểu Quân anh vẫn nổ súng vào tôi, còn bây giờ tôi cũng chỉ là bảo vệ người quan trọng nhất với mình mà thôi.”

Tâm trạng của Diệp Thiên bị khuấy động, hắn vươn tay chỉ vào Long Tại Nham: “Hắn ta là chồng em? Hắn là người quan trọng nhất với em?” Hắn thà rằng cô vì chuyện của Lâm Hiểu Quân mới đi trả thù hắn chứ không muốn nghe câu trả lời như thế này từ miệng của cô!

Cương Tử cảm thấy không thể cứ kéo dài thời gian như vậy nữa, hắn gọi Chu Lạc Khiết một tiếng chị dâu ý là nói cô nên tốc chiến tốc thắng. Tiếng gọi chị dâu này của hắn ta lại khiến cho ánh mắt của Diệp Thiên và bọn thuộc hạ dưới tay hắn nổi lên hận thù, người đàn bà của đại ca mình bị người ta cướp mất đúng là chuyện không hay chút nào.

Những tên thuộc hạ đang đợi lệnh dậm bước tới gần Cương Tử.

“Diệp Thiên, để họ đi!”

Diệp Thiên vẫn không chịu mở miệng nói lời nào, chỉ ghim mắt nhìn cô, giống như là muốn thách thức xem cô có thể thật sự nổ súng hay không.

Chu Lạc Khiết bóp cò súng, quát lên: “Thả chúng tôi đi!” Viên đạn xuyên qua vai của Diệp Thiên, cả người hắn lung lay rung động, nhưng vẫn gắng gượng đứng vững, bàn tay bụm trên miệng vết thương xòe ra trước mắt, toàn là máu, vẻ mặt hắn từ không thể tin được lúc ban đầu rồi lại trở nên điên cuồng sau đó, giống như lọt vào trong vòng vây tấn công của dã thú, hai mắt hắn ngầu đỏ nhìn Chu Lạc Khiết, trong mắt hắn dần dần hình thành một cơn giông tố.

A Luân muốn chạy đến bên cạnh, nhưng bị Chu Lạc Khiết quát lại, cô nhắc lại yêu cầu của mình: “Không được qua đây, hãy để cho chúng tôi đi.”

A Luân nhìn Diệp Thiên rồi lại nhìn Chu Lạc Khiết, nhìn khẩu súng hắn biết Chu Lạc Khiết không có nói chơi, A Luân sợ cô sẽ lại nổ súng thêm lần nữa, hắn phát tay, ý bảo thuộc hạ tản ra. Cương Tử nhanh chóng đưa Long Tại Nham và Mộc Cận ra ngoài, lúc đi ngang qua người cô, Long Tại Nham gọi: “Lạc Khiết...”

Chu Lạc Khiết mỉm cười ngăn lại lời Long tại Nham đang muốn nói: “Anh yên tâm, em đều hiểu cả.” Cô ra hiệu bảo anh nên nhanh đi đi.

Khẩu súng của Chu Lạc Khiết vẫn không rời Diệp thiên, cô nói: “Anh cũng phải đi theo chúng tôi.” Trước khi còn chưa rời khỏi Mị Thành thì chưa thể nói là đã thoát khỏi nguy hiểm được.

Cô rất thông thuộc Mị Thành, cô biết chỗ nào có thể rời khỏi đây nhanh nhất, trong Mị Thành có một cửa hông thông ra một con hẻm nhỏ, cô và Cương Tử đậu xe ở đây, Cương Tử mở cửa xe đưa Long Tại Nham và Mộc Cận vào chỗ yên vị.

“Cương Tử, lái xe đi.”

Tay Cương Tử ấn mở cửa xe, do dự nói: “Chị dâu...”

Long Tại Nham thấy Chu Lạc Khiết không định đi cùng mọi người, anh nhú mày, cố bước xuống khỏi xe. Chu Lạc Khiết lắc đầu ngăn động tác của anh, cho anh một ánh mắt yên tâm.

Cô lại nói với Cương Tử: “Lái xe.”

Cương Tử do dự hai, ba giây rồi cuối cùng lên xe, bởi họ đều hiểu tất cả họ không thể đều an toàn thoát ra khỏi vòng vây của nhiều người như vậy, phải có một người ở phía sau bọc hậu, mà người ở lại nếu là Chu Lạc Khiết thì sẽ chịu ít nguy hiểm nhất.

Nhìn thấy chiếc xe biến mất trong hẻm nhỏ, thuộc hạ của Diệp Thiên đều không cam tâm muốn đuổi theo nhưng đại ca mình vẫn còn trong tay Chu Lạc Khiết, họ không dám làm bừa.

Chu Lạc Khiết thở phào nhẹ nhõm trong lòng, vết thương của Diệp Thiên vẫn còn chảy máu, A Luân nói: “Chị dâu, chị để anh Diệp băng bó vết thương lại đã.”

Chu Lạc Khiết không muốn, chỉ cần cô buông súng thì đồng nghĩa với việc cô thả Diệp Thiên ra hơn nữa đêm nay cô còn làm hắn bị thương, chắc chắn hắn sẽ không buông tha cô dễ dàng được. Cô rất khó khăn mới thoát khỏi tay hắn, thậm chí còn chưa kịp gặp mặt Vọng Thư. Nhưng mà tình hình hiện nay, rõ ràng cô không thể đi được, cuối cùng cô cũng sẽ chịu thua mà buông tay. Dù có chuyện gì, cô nhất định phải sống, con của cô, chồng của cô đều cần cô, cô càng sợ chẳng may vẫn sẽ có chuyện gì đó xảy ra, chỉ cần một ngày Long Tại Nham chưa rời khỏi Mị Thành thì sẽ là một ngày Diệp Thiên chưa chịu ngừng tay. A Luân đi đến đỡ Diệp Thiên, hắn dùng một tay đẩy ra, hắn nở nụ cười xảo trá gật gật đầu, liên tục nói ba lần tốt tốt với Chu Lạc Khiết...

Cương Tử vội vã chạy như bay trên đường, chọn một con đường gần nhất, cuối cùng chạy tới một bến cảng ít người qua lại, sắc trời lúc hừng đông còn được bao trùm bởi một màu đen sẫm, nhưng Long Tại Nham vẫn thấy một chiếc thuyền đen đậu ở gần bờ. Cương Tử thắng xe lại, nói: “Anh Long, chị dâu nói em phải đưa anh và tiểu thư rời khỏi thành phố A ngay lập tức.”

Long Tại Nham gật đầu, định đỡ Mộc Cận xuống xe nhưng lại phát hiện ra cô đang ngồi co lại trên người mình, hơi thở thoi thóp, lúc này ở trên xe, cô vẫn còn dựa vào trong lòng anh, Long Tại Nham chỉ nghĩ cô sợ hãi quá mức nên cả người mới như thế, cho nên không chú ý lắm. Nhưng giờ có đèn xe hắt lên, anh mới thấy sắc mặt cô trắng bệch như một tờ giấy, dưới chân còn có một vũng máu, và máu thì cứ không ngừng thấm ra khỏi ống quần cô chảy ra ngoài.

“Mộc Cận, sao vậy, em bị thương ở đâu?” Anh nhớ lại cô chỉ có một vết thương do súng trên cánh tay thôi, những người vừa nãy cũng chưa kịp làm tổn thương đến cô.

Mộc Cận là phụ nữ, cô cũng không còn khờ khạo, cũng lờ mờ biết được chuyện này là gì, tháng trước cô cũng đã nghi mình có thai nhưng lúc đó ở Mộc gia mỗi ngày đều có nhiều chuyện xảy ra, Giang Thiếu Thành thì năm lần bảy lượt hối thúc cô ra nước ngoài, cô cứ lần lữa mãi nên chưa kịp đi kiểm tra xem có phải không. Cô vờ nở một nụ cười: “Anh, em không sao, chỉ là phụ nữ đến kì thôi...phụ nữ phiền phức như vậy đó...” Nước mắt tụ lại từng dòng theo khóe mắt cô chảy ra ngoài, không thể tự trách bản thân không được mạnh mẽ, đã mấy ngày nay cô đều sống trong lo sợ hoảng hốt, liên tiếp chịu đả kích và sợ hãi như ở giữa cơn ác mộng, con không giữ được cũng phải thôi. Và lại, con mất rồi có lẽ cũng là chuyện tốt, nếu không thì cô phải làm sao bây giờ, con phải làm sao bây giờ.

Dĩ nhiên Long Tại Nham sẽ không thể bị câu nói lảng đi này của cô lừa gạt được, bên dưới chỗ cô ngồi đều là máu, chuyện này sao có thể nói là đến kỳ được chứ, anh lo lắng nói: “Đừng giấu anh, có chuyện gì...”

Mộc Cận cắn môi thật chặt, cô muốn cười lên để cho anh yên tâm nhưng mà trong mắt chỉ toàn là nước mắt, giọng cô run run: “Anh, con của em...con mất...”

Long Tại Nham bất ngờ ngẩn người, sau đó lập tức hiểu ra cô vừa mới nói cái gì, chuyện bất ngờ ngoài ý muốn này đến anh cũng ngỡ ra mất một lúc, Cương Tử vòng qua đầu xe đến mở cửa xe.

“Anh Long, chuyện...” Cương Tử cũng không biết nên làm gì bây giờ, trên thuyền chỉ có một ít thuốc dùng khi khẩn cấp và lương khô, bọn họ...tối thiểu...cũng phải ở trên thuyền thêm một ngày một đêm nữa, nhưng nhìn Mộc Cận thế này, nếu lên thuyền không biết chừng sẽ mất mạng, sẽ chịu không nổi đến một ngày một đêm.

Long Tại Nham không do dự nữa, để cho Cương Tử đỡ lấy Mộc Cận, nói: “Đưa điện thoại cho tôi.”

Dù Cương Tử cảm thấy không hiểu nhưng vẫn nghe theo đưa điện thoại cho Long Tại Nham.

Long Tại Nham xuống xe đi ra một chỗ, hít thật sâu, anh bấm một dãy số, mình nên làm như thế này từ trước rồi mới phải, nếu như sớm giao Mộc Cận lại cho Giang Thiếu Thành, cô ấy có đau khổ thì cũng chỉ là về phần tổn thương tình cảm thôi chứ sẽ không gặp phải những vết thương trên cả cơ thể như thế này.

Bây giờ Giang Thiếu Thành vẫn còn ở trong bệnh viện, đêm đó Cao Liệt cho anh một phát súng dù là không làm nguy hiểm đến tính mạng nhưng đã khiến anh đến giờ vẫn còn nằm trong bệnh viện. Lúc tỉnh dậy sau khi phẫu thuật, lòng anh nóng như lửa đốt, hận mình không thể ngay lập tức nhảy khỏi giường bệnh. Từ miệng của đồng nghiệp bên cục cảnh sát anh biết được Long Tại Nham hiện nay vẫn đang lẩn trốn, chuyện này có nghĩa là Mộc Cận bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, anh lo khi bên cục tìm được người, lại trong tình cảnh mất kiểm soát mà ngộ thương cô, nhưng bên cục không có tin tức gì cũng khiến anh vẫn lo lắng. Ở Mộc gia năm năm, Giang Thiếu Thành rất rõ Mộc Thường Phong có bao nhiêu kẻ thù, Mộc Cận chạy trốn theo Long Tại Nham, tính mạng sẽ càng không bảo đảm. Nhưng giờ cấp trên chỉ thị anh phải nằm dưỡng thương, tạm thời không cần tham gia vào chuyện này. Giang Thiếu Thành khó mà nghĩ nổi một tuần vừa rồi mình trải qua như thế nào, nghĩ đến mỗi giờ mỗi phút cô đều đang ở trong tình thế nguy hiểm, trái tim anh như treo ngược cành cây. Ở trong bệnh viện mấy ngày anh vẫn không ngừng âm thầm tìm kiếm tung tích của cô, nhưng không có một chút manh mối nào. Anh định hai ngày này sẽ xuất viện, cho dù dùng cách nào cũng phải kiếm được cô.

Hàng đêm anh chưa lúc nào có thể ngủ yên ổn được, cho nên điện thoại vừa reo thì anh đã lập tức nhấc máy, số máy này của anh không có mấy người biết, gọi đến là một dãy số lạ, trong lòng Giang Thiếu Thành lờ mờ có một linh cảm, quả nhiên sau khi anh alo một tiếng thì bên kia đầu dây sau một hồi yên lặng đã vang lên tiếng nói của Long Tại Nham.

Giang Thiếu Thành không màng đến vết thương đang đau đớn, ngồi dậy: “Anh đang ở đâu?”

Long Tại Nham nói địa chỉ cho Giang Thiếu Thành: “Giang Thiếu Thành, bây giờ tình trạng của Mộc Cận thật sự không ổn, nếu như cậu không muốn hại cô ấy chết thì một mình tới đây, tôi đang lấy thân phận là anh em với cậu mà tin tưởng cậu một lần cuối cùng!”

“Alo...alo...”

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng u u, Long Tại Nham đã cúp điện thoại.

Giang Thiều Thành nhanh chóng thay quần áo rời khỏi bệnh viện, sau khi tìm thấy xe của mình anh liền lái xe đến địa điểm mà Long Tại Nham nói, tuy rằng cơn đau nhói ở vết thương đang hành hạ anh nhưng trên đường đi anh vẫn lái xe rất nhanh, nhìn đồng hồ thì thấy bây giờ đã hơn ba giờ sáng, trời sắp sáng rồi anh sợ đến trễ sẽ khiến Long Tại Nham thay đổi ý định.

Tôi được bên cảng mà Long Tại Nham nói, xung quanh tối như bưng không có ánh đèn, chỉ nghe thấy tiếng tiếng gió thổi ào ào trong đêm và những cái bóng qua lại lờ mờ, nhưng quả thật có một chiếc xe đang đậu ở bến cảng, Giang Thiều Thành vội vã dừng xe, bước xuống chạy đến chỗ đó.

Bên này Cương Tử cũng đã mở cửa xe bước xuống, Long Tại Nham bỗng Mộc Cận xuống xe, anh có cảm giác đập dính trên cánh tay đang ôm cô, giống như cô đã chảy cạn cả máu đi rồi vậy.

Mộc Cận giờ chỉ còn một hơi thở yếu ớt, khi thấy Giang Thiều Thành xuất hiện, tâm trạng cô lại bị khuấy động, đẩy đẩy yếu ớt lên ngực Long tại Nham: “Anh, kệ em, nhanh lên thuyền đi...”

“Đừng lo, một mình cậu ta tới đây.”

Giang Thiều Thành bế lấy Mộc Cận từ tay Long Tại Nham, máu trên người cô khiến anh hoảng hốt: “Bị thương ở đâu...”

“Đừng chần chừ nữa, hãy đưa con bé tới bệnh viện.”

Mộc Cận đã không còn sức chống lại cái ôm của Giang Thiều Thành, lúc này cô chỉ quan tâm đến việc Long Tại Nham có thể an toàn rời khỏi đây hay không, cô nói chuyện rất khó khăn, mí mắt cũng nặng trĩu, nhưng vẫn cố nhìn Long Tại Nham: “Đi...đi...”

Giang Thiều Thành nhìn về phía chiếc thuyền đang đỗ ở chỗ nước cạn, anh đã biết Long Tại Nham định làm gì, Mộc Cận dùng một phần sức cuối cùng nắm chặt lấy cánh tay Giang Thiều Thành, im lặng van xin anh.

Giang Thiều Thành trầm mặc, cuối cùng Long Tại Nham nói một câu: “Chăm sóc Mộc Cận cẩn thận.” Nói rồi anh quay người đi về phía chiếc thuyền.

“Anh Long...” Cương Tử theo phía sau đột nhiên tung người nhào về phía Long Tại Nham, dùng cả thân người che đường đạn đang bắn về phía anh, máu trong miệng Cương Tử trào ra: “Chạy mau, hắn ta dẫn...người tới...”

Cách đó không xa quả nhiên có một đội người, Long Tại Nham gầm thét giận dữ: “Giang Thiều Thành...”

94. Chương 94: Người Phản Bội Tôi Sẽ Không Có Kết Cục Tốt

Mọi chuyện xảy ra quá chóng vánh, ngay cả Giang Thiều Thành cũng không phản ứng kịp với chuyện vừa xảy ra, Cương Tử bị một phát súng lấy mất mạng, nằm sòng soài trên mặt đất. Đàng kia bọn người Lưu Tiến Dân cũng không ngừng tấn công Long Tại Nham. Tình thế vô cùng hiểm nghèo, Long Tại Nham phóng vút đi nhảy lên thuyền giữa những đường đạn đang lao về phía anh. Xung quanh một mảnh tối đen, chỉ có một chút ánh sáng mờ mờ hắt ra từ trong xe mới có thể nhìn được mọi vật dù chỉ ở khoảng cách rất nhỏ. Mộc Cận nhìn không rõ Long Tại Nham có bị súng bắn trúng hay không, lòng nóng như lửa đốt, thoáng cái cô đã ngất đi.

Lúc đội cảnh sát của Lưu Tiến Dân chạy tới thì chiếc thuyền đã bắt đầu nổ máy lác lác rời khỏi bến cảng, nó đã cách bờ được một khoảng, Lưu Tiến Dân vừa cho người lặn xuống nước vừa yêu cầu đội chi viện trên biển, hắn ta muốn chặn chiếc thuyền của Long Tại Nham lại.

Giang Thiều Thành như hiểu ra: “Lưu Tiến Dân, anh cho người theo dõi tôi!”

Lưu Tiến Dân phản đối lại sự giận dữ và chỉ trích của Giang Thiều Thành: “Nếu tôi không theo dõi anh thì sao có thể chứng kiến được cảnh tượng này, Giang Thiều Thành, anh thân là nhân viên chấp pháp nhưng lại bao che cho tội phạm, dung túng thậm chí còn giúp cho chúng chạy trốn, biết pháp mà phạm pháp! Nếu như hôm nay để Long Tại Nham chạy thoát, anh phải gánh toàn bộ trách nhiệm!”

“Anh...”Mộc Cận ở trong lòng hơi thở ngày càng yếu hơn làm cho Giang Thiếu Thành không thể kéo dài thời gian nữa, anh ẵm ngang Mộc Cận bỗng về phía chiếc xe: “Tự tôi sẽ giải thích với cục trưởng Mã.”

... ..

Lại lần nữa quay về căn phòng đã nhốt Long Tại Nham và Mộc Cận, a Luân cho người đi gọi bác sĩ Chung tới đây để băng bó vết thương cho Diệp Thiên. Trong lúc đó thì Chu Lạc Khiết vẫn ngồi trên sofa cách hần không xa, bọn thuộc hạ đang nhìn cô, đề phòng cô lại có hành động gì khác.

Chu Lạc Khiết nhìn vết máu đã khô cong còn để lại trên vách tường và trên mặt đất, bấy nhiêu thì cô đã có thể biết được khi Long Tại Nham ở đây đã xảy ra chuyện gì! Bấy giờ nghĩ đến chuyện đó cô vẫn cảm thấy sợ, ban nãy chỉ cần cô tới trễ một chút thì không chừng chỉ có thể nhìn thấy thi thể của Long Tại Nham thôi mất. Bàn tay của cô dút vào trong túi áo, ở đó có một chiếc nhẫn, ngày thứ hai sau khi trở thành vợ anh, anh đã tự mình lồng nó vào tay cô.

Chu Lạc Khiết siết chặt chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, dù anh có thể sống sót rời khỏi thành phố A thì sau này cũng không biết đến bao giờ mới được gặp lại, cô thật sự sợ cái liếc mắt vội vã ban nãy lại trở thành ly biệt. Cô vẫn còn rất nhiều điều muốn nói với anh, cứ nghĩ rằng có thể tâm ý tương thông, những lời nói tận đáy lòng đâu cần phải nói ra, nhưng bây giờ nghĩ lại cô thật sự cảm thấy hối tiếc. Cô muốn chính miệng được nói với anh một câu, khoảng thời gian ngày ngày được ở cùng bên anh là những lúc hạnh phúc nhất trong cuộc đời cô, cô muốn tự mình nói với anh, cô yêu anh, mãi mãi không hối hận! Chỉ cần có anh và con ở bên cạnh, từng thiếu sót trong cuộc đời cô đều có thể được bù đắp! Không biết những lời này có còn cơ hội để nói với anh hay không. Chu Lạc Khiết thầm khẩn cầu trong lòng hi vọng Long Tại Nham có thể bình an vô sự, chỉ cần anh còn sống, sau những cam go này một nhà ba người chúng ta sẽ có ngày được đoàn tụ.

Diệp Thiên xé lớp quần áo xung quanh vết thương, cơn đau khiến ánh mắt cảm tức của hần găm trên người Chu Lạc Khiết, trông thấy cô đang buồn bã rơi nước mắt, hần lạnh lùng chết giểu: “Đừng khóc vội, tôi nói cho em biết, Chu Lạc Khiết, sau này những ngày em phải khóc còn rất nhiều!” Dám vì tên đàn ông khác làm hần bị thương, không muốn sống nữa chắc!

Chu lạc khiết chỉ nghiêng mặt sang hướng khác, không để ý tới hần.

A Luân vừa đi ra ngoài gọi điện thoại đã quay lại báo với Diệp Thiên: “Bác sĩ Chung không khỏe, không thể tới đây, có nên đổi một bác sĩ khác không ạ!”

Diệp Thiên nghe xong thì nhìn về phía Chu Lạc Khiết, giọng nói: “Có vẻ như em ra tay không nhẹ với bác sĩ Chung nhỉ!” Hần ta đột ngột cao giọng, quát a Luân: “Không khỏe!***có chết cũng phải đem được xác của hần ta về đây cho tôi!”

A Luân gật đầu vâng dạ: “Em hiểu rồi, anh Diệp, em sẽ cho người đi ngay.”

Chu Lạc Khiết thấy thái độ của hần, trong lòng bắt đầu lo lắng, không biết là có phải hần đã nghi ngờ bác sĩ Chung đã giúp cô trốn thoát hay không, nhưng hần vui buồn thất thường như vậy cũng không phải mới một hai lần!

Lại hơn hai mươi phút trôi qua, quả nhiên a Luân đã dẫn bác sĩ Chung tới, bác sĩ Chung thấy Chu Lạc Khiết cũng ở đây, trong lòng thầm kinh ngạc, anh ta nghĩ là Chu Lạc Khiết đã cao bay xa chạy rồi chứ, không ngờ lại bị Diệp Thiên bắt trở về!

Tuy trong lòng có nhiều nghi ngờ nhưng ở trước mặt Diệp Thiên, bác sĩ Chung cũng chỉ dám hết sức chăm chú lo xử lý vết thương, sau khi lấy viên đạn khỏi vai Diệp Thiên, tiêm thêm một mũi thuốc tốt, bác sĩ Chung nhìn quanh gian phòng, không có giường, chỉ có sofa, anh ta nói: “Diệp tiên sinh, còn phải truyền hai bình thuốc nữa, anh...”

“Làm ngay chỗ này đi!”

“Được!” Bác sĩ Chung treo bình nước biển vào ngay ngắn, rồi đâm kim vào mu bàn tay Diệp Thiên.

Diệp Thiên tránh động vào vết thương, nghiêng người trên sofa nói chuyện: “Nghe nói bác sĩ Chung thấy không khỏe, bây giờ đỡ hơn rồi chứ?”

“Cám ơn Diệp tiên sinh, tôi không sao nữa rồi, trở về nghỉ ngơi thêm sẽ không có gì nữa.”

Diệp Thiên nghiêng đầu lờ mắt nhìn bác sĩ Chung: “Nếu không sao nữa vậy khám thử giúp Lạc Khiết xem bệnh của cô ấy còn vấn đề gì nữa không!”

Bác sĩ Chung không biết Diệp Thiên có ý gì, không còn cách nào đành bước đến trước mặt Chu Lạc Khiết, lấy dụng cụ ra kiểm tra cho cô ấy.

“Sao rồi bác sĩ Chung, cô ấy còn có chuyện gì không?”

“Cô Chu không sao.”

Nụ cười của Diệp Thiên bỗng khiến kẻ khác cảm thấy thật đáng sợ, hắn nghiêng người về phía trước, sát đến gần đe dọa bác sĩ Chung: “Anh chắc chứ? Không cần đến bệnh viện kiểm tra thêm sao.”

Bác sĩ Chung đỏ mặt hơi lạnh rùng rùng, cố bình tĩnh nói: “Nếu Diệp Thiên sinh lo lắng, vậy để cô Chu đây đến bệnh viện kiểm tra lại cũng được.”

“Anh không sợ đến lúc đó cô ấy lại làm cho anh bất tỉnh sao, bác sĩ Chung, tôi rất ngạc nhiên là lúc đó làm sao cô ấy có thể đánh ngất anh được chứ.”

“Chuyện...”

“Không sao đâu, anh gan dạ như vậy, cô ấy sẽ không làm gì được anh.”

“Tôi nhớ không rõ lắm.”

“Bác sĩ Chung không giống như người dễ quên như vậy, mấy năm trước cô ấy cứu anh một mạng, chuyện này anh đều ghi tạc trong lòng, sao nào, chỉ là chuyện mới mấy giờ trước mà anh không nhớ gì sao, có muốn tôi giúp anh nhớ lại không.” Diệp Thiên cup mắt, a Luân lập tức hiểu ý, ngoắc vài tên thuộc hạ lên bắt đầu tay nắm chân đá vào bác sĩ Chung.

Chu Lạc Khiết không thể chịu đựng nổi nữa, hét lên với Diệp Thiên: “Muốn chém muốn giết thì anh hãy nhắm vào tôi chứ đừng có giận chó đánh mèo làm hại người vô tội!”

Diệp Thiên hét như một con thú dữ bị chọc giận, hắn tự rút kim truyền trên tay mình ra, phóng vọt tới trước mặt Chu Lạc Khiết vung một cái tát vào mặt cô: “Em nghĩ tôi sẽ tha cho em chắc, nợ của em tôi sẽ từ từ tính với em sau!” Chu Lạc Khiết bị đánh ngã xuống sô pha, một bên mặt tê rần, cô lấy tay quẹt vết máu tươi ra từ khóe môi.

Diệp Thiên vẫn chưa hết cơn tức giận, Chu Lạc Khiết còn chưa đứng lên hắn đã lại nhào tới, đầu gối gối lên chân cô, túm lấy tóc cô bắt cô phải nhìn hắn, hắn hung ác nói: “Em cho là làm thế này thì có thể cứu được tên họ Long đó? Em mơ đi! Em chờ mà coi, tôi đảm bảo hắn ta tuyệt đối không sống nổi tới sáng mai đâu!” Xe của Long Tại Nham vừa đi thì a Luân cũng đã âm thầm liên lạc với Lưu Tiến Dân bảo hắn ta đi lùng bắt trong thành phố!

Chu Lạc Khiết cảm thấy đầu mình bị thít chặt lại, da đầu cũng bị hắn kéo căng ra, cô cắn chặt môi không nói nửa lời, sự trầm mặc của cô làm Diệp Thiên càng thêm điên tiết, hắn xoay mặt cô lại, lại giáng xuống một cái tát. Có vẻ như hắn cũng cảm thấy mệt mỏi, hờn hà hờn hển nhìn cô.

Bác sĩ Chung nằm trên mặt đất bị mấy tên đám đá đang rên rỉ ra tiếng, Diệp Thiên giơ chân lên dẫm nát bàn tay của bác sĩ Chung, hắn dùng mũi giày nghiền mạnh lên: “****, mày nói với tao cái gì? Sốc thuốc à? Phải tới bệnh viện kiểm tra sao? Mày đã bắt tài như vậy giữa lại hai tay cũng không làm gì.” Hắn nói với a Luân: “Đem ra ngoài, chặt tay nó! Chân cũng khoi để lại, những người phản bội tao tất cả đều không có kết cục tốt!” Đám lửa gạt hắn sao.

Chán sống hết rồi! Trong tình cảnh gấp gáp lúc đó hắn mới bị lừa như vậy, sau đó hắn lại nhớ tới Lạc Khiết bị dị ứng với penicillin, sao bác sĩ chung có thể không biết, cần gì phải tới bệnh viện kiểm tra thêm. Hai người này lại dám coi hắn như kẻ ngu mà lường gạt sao? Chu Lạc Khiết thật đáng hận! Cô dám đoán chắc là hắn không dám đùa với mạng sống của cô, thấy cô bị nguy hiểm như vậy hắn chắc chắn sẽ đưa cô tới bệnh viện cho nên cô mới dám nghĩ ra cách đó. Giỏi! Thật là giỏi! Cô lại lợi dụng tình cảm của hắn dành cho cô mà bày mưu tính kế với hắn! Dám giêu cợt hắn, nhất là cô còn trăm phương ngàn kế đều là vì tên long tại nham kia, chuyện này làm cho hắn nuốt không trôi mà!

Chu Lạc Khiết thấy bác sĩ Chung bị người ta kéo ra ngoài, cuối cùng cô đã nhịn không nổi nữa bất ngờ cô hít một hơi đứng phắt dậy khỏi sô pha, cô nhào tới đánh Diệp Thiên, cô cũng chẳng cần mạng này nữa, cô dùng cả tay cả chân, hàm răng mở ra cắn phập vào da thịt hấn không nhả. Cô giờ như một người đàn bà đánh đá, tóc tai bù xù, hai gò má thì sưng đỏ, khóe miệng còn vương máu. Hấn muốn loại bỏ hết những người xung quanh cô sao, hấn muốn biến cô thành một người cô độc, lẻ loi phải không?

Nhưng cho dù cô có tức giận đến mức nào cũng không độ lại Diệp Thiên, dù cho bây giờ Diệp Thiên còn đang bị thương nhưng chu lạc khiết vẫn bị hấn ngăn lại, kìm chặt xuống mặt đất. Tay chân không thể nhúc nhích được nhưng miệng Chu Lạc Khiết vẫn không bỏ qua cho hấn: “Diệp Thiên, anh biết tại sao Thiệu Nhiên Nhiên lại chết không, tại vì anh quá biến thái quá vô tình cho nên chẳng có người phụ nữ nào chịu ở bên cạnh anh đến cùng cả, số anh đã định là sẽ một mình cô độc rồi! Cho dù Long Tại Nham có chết, ít ra còn có tôi khóc thương cho anh ấy, ngày giỗ, tảo mộ còn có tôi thấp cho anh ấy nén nhang, còn anh mà chết đi rồi thì để tôi coi thử còn có người nào rơi được một giọt nước mắt vì anh, có khi những người phụ nữ từng kề cận bên anh sẽ mở tiệc ăn mừng đấy, từng người từng người sẽ vung dao chém lên xác của anh...”

“Em nói thêm câu nữa xem!” Hai mắt Diệp Thiên long sòng sọc, hai bàn tay bóp chặt cổ Chu Lạc Khiết, hấn bóp thật mạnh, giống như là muốn bóp cho cô chết đi: “Em cũng muốn cho tôi mấy dao có phải không! Phải không!”

“Đâu chỉ có mấy dao...tốt nhất anh...cho...cho tôi chết trước anh...nếu không tôi sẽ phanh...xác anh thành từng mảnh...”

Diệp Thiên cười, nhưng nụ cười của hấn lúc này trông thật cô đơn, dù cô từng năm lần bảy lượt muốn thoát khỏi hấn, nhưng hấn biết đó là vì cô thương hấn cho nên mới không thể chịu nổi. Nhưng còn bây giờ, hấn biết cô thay đổi rồi, hấn không muốn thừa nhận, nhưng cô đã thay đổi rồi.

Bàn tay của Diệp Thiên càng bóp càng chặt, hấn muốn cô đừng nói những lời khiến hấn đau nữa! Đôi môi Chu Lạc Khiết đã bắt đầu tái đi, hai mắt trợn trừng, bàn tay của Diệp Thiên vẫn giống như sắt thép ghìm trên cổ cô, cô không thở nổi nữa, nhưng có vẻ hấn không muốn buông tay ra, thật sự hấn muốn bóp chết cô. Móng tay của Chu Lạc Khiết cào cào trên tay hấn, nhưng chỉ như những hành động phản kháng yếu ớt, Diệp Thiên nhìn cô vùng vẫy mà trong đầu trống không, những tiếng inh inh động vang trong đầu hấn, hấn chỉ muốn cô ngậm miệng lại, chỉ muốn cô đừng nói nữa!

95. Chương 95: Cha Tôi Là Một Trùm Ma Túy Lớn

A Luân thấy tình hình không tốt nên vội chạy nhanh đến kéo Diệp Thiên ra: “Anh Diệp, anh đừng kích động, anh Diệp...”

Diệp Thiên nghe thấy giọng nói của a Luân thì mới thoáng tỉnh táo trở lại, bị hấn đè nghiêng dưới người sắc mặt Chu Lạc Khiết đã trở nên xanh tím, gần như không còn thở. Hấn bỗng giật mình buông hai bàn tay ra, vẻ mặt suy sụp ngồi bệt xuống đất. Rất lâu sau Chu Lạc Khiết mới có thể đủ sức bò dậy khỏi mặt sàn, cô vuốt nhẹ cổ và không ngừng ho khan. Vừa nãy chỉ thiếu chút nữa là cô đã chết trong tay hấn, dường như cô đã nghe được tiếng cái chết đang gọi mời. Trước đây cô không sợ cái chết đến thế, nhưng bây giờ thì không được, trên đời đã tồn tại thứ lo lắng mà cô không tài nào vứt bỏ cho được, đứa trẻ không cha không mẹ khổ sở nhường nào bản thân cô đã từng trải nghiệm, cô không thể để con gái mình cũng phải sống cuộc sống như của cô. Hơn nữa, hiện nay Long tại Nham không ở bên cạnh, cô càng phải chăm sóc tốt cho mình và cho cả con gái anh.

Vết thương trên vai Diệp Thiên lại chảy máu, a Luân muốn kêu người tới để băng bó vết thương lại cho hấn lần nữa, thì Diệp Thiên đã đứng lên, hấn khoắc tay ý nói không cần. Diệp Thiên bước được vài bước ra ngoài lại thấy Chu Lạc Khiết ở phía sau vẫn còn ngồi thở dốc trên sàn phòng, cũng không có ý cùng đi theo, hấn dừng bước, không nói gì mà chỉ nhìn cô. A Luân vội bước tới kéo Chu Lạc Khiết đứng dậy: “Chị dâu, đi thôi.”

Chu Lạc Khiết đẩy a Luân ra, tự mình đứng lên, phòng trà phía trước có đầy khách khứa vẫn đang say sưa vui vẻ, không ai trông thấy cảnh máu tanh ở phía sau vẻ trắng lệ đó. Cô nhớ tới bác sĩ Chung thì trong lòng vô cùng ân hận, nếu như không phải do mình, bác sĩ Chung cũng không phải gặp tai họa như vậy, khi đó mình chỉ là cứu một mạng người từ trong tay Diệp Thiên, nhưng nếu như bác sĩ Chung biết đến ngày hôm nay lại phải chịu hành hạ như thế, chỉ bằng lúc đó thà để Diệp Thiên bắn một phát súng, ít ra còn được thoải mái. Chu Lạc Khiết nhìn chăm chăm vào dáng lưng Diệp Thiên đầy căm hận, bất hạnh mà biết bao người phải gánh lấy là từ gã đàn ông không có nhân tính trước mắt này! Hắn tặng cho cô nhiều tổn thương không thể quên được, nhưng lúc đầu tại sao mình có thể yêu được hắn, bây giờ nhớ lại, thực sự không thể hiểu nổi. Có lẽ bởi vì cho dù hắn có tàn nhẫn, vô tình, có lạnh lùng nhưng thỉnh thoảng hắn cũng biểu hiện một chút dịu dàng, chúng đã không ngừng mê hoặc cô. Dù sao trong khoảng thời gian mấy năm đó, cho dù cô có tốt hay không tốt thế nào thì trong thế giới của cô cũng chỉ có một người đàn ông là Diệp Thiên, cho nên mới nảy sinh ra tình yêu say đắm dành cho hắn. Nhưng sự xuất hiện của Long Tại Nham đã cho cô có cơ hội được sống lại, khiến cô hiểu được yêu không phải là một chuyện đau khổ đến vậy, cho cô cảm nhận được được yêu được gần nhau là chuyện bình thường như thế nào. Ngược lại, dù giữa cô và Diệp Thiên có tình yêu đi nữa, thì nó cũng chỉ là thứ tình yêu dị dạng dị hình, chỉ là dần vật lẫn nhau, chỉ có đổ máu.

Trên đường quay trở về biệt thự, a Luân lái xe còn Diệp Thiên và cô cùng ngồi ở ghế sau, lần này số người cùng đi theo phía sau còn gấp đôi lần trước, ngồi trên xe Diệp Thiên vẫn buông lời độc ác: “Có lẽ tôi cũng nên chặt tay chân của em đi, xem em còn trốn thế nào được!”

Lần này làm hắn lại tức lên cũng không phải chuyện tốt với mình nên Chu Lạc Khiết chọn cách im lặng, vết hằn trên cổ cô rất đậm, có lẽ phải đến mười ngày nữa tháng mới có thể lặn đi được. Trở về trong biệt thự, Diệp Thiên lại truyền nước, rồi nói với a Luân: “Bên Lưu Tiến Dân có tin tức gì chưa, tên họ Long kia bây giờ sống hay chết?”

“Vẫn chưa có tin gì, em lại gọi điện thoại thử xem, anh Diệp yên tâm, tên Long Tại Nham đó trốn không thoát đâu.”

Diệp Thiên nhắm mắt lại phát phát tay bảo a Luân đi ra ngoài, hắn truyền hai bình thuốc chống viêm hết rồi ngủ ngay đến khi trời sáng, a Luân chạy vào nói: “Anh Diệp, hỏi được tin rồi.”

“Bắt được rồi?” Tốt, không cần hắn ra tay, giao cho người khác cũng như nhau!

Thấy vẻ mặt a Luân hơi chần chừ, chưa chịu trả lời, Diệp Thiên trở người ngồi dậy, ánh mắt vụt qua một tia sáng, nghiêng răng nói: “Thoát?”

“Dạ không, anh Diệp, tối hôm qua Long Tại Nham muốn trốn đi bằng đường biển, lúc cảnh sát bắn chìm chiếc tàu của hắn ta thì lại không tìm được thi thể của Long Tại Nham trên thuyền, bây giờ cảnh sát còn đang tiến hành trực vớt tìm người! Anh Diệp, em đoán chừng là tên họ Long đó không sống nổi, hắn ta bị thương nặng như vậy nếu rơi xuống nước chắc chắn sẽ không chịu đựng được bao lâu đâu, có tìm được xác hay không cũng chưa nói trước được...”

Diệp Thiên phát tay: “Không được, phải phái người của ta ra biển trực vớt, phải đảm bảo không để cho hắn có bất cứ cơ hội sống sót nào!” Chỉ cần chưa thấy được xác của Long Tại Nham thì hắn vẫn còn lo lắng.

“Anh yên tâm, em sẽ lo liệu chuyện này!”

Kịch một tiếng cửa bị đẩy ra, Chu Lạc Khiết vọt tới trước mặt a Luân, không kìm nén được hét lớn: “Cậu vừa nói cái gì, nói lại lần nữa xem!”

“Chị dâu...” A Luân bối rối nhìn cô.

Chu Lạc Khiết tóm chặt lấy áo của a Luân: “Cậu nói Long Tại Nham làm sao!”

Diệp Thiên trả lời thay cho a Luân, vẻ mặt hắn rất hả hê: “Chưa nghe rõ à, Long Tại Nham chết trên biển rồi, ngay cả xác cũng không kiếm được, sau này nếu em muốn đi bá tử thì phải tới bờ biển mà khóc ấy, nếu may mắn hắn còn có thể hóa thành cá tôm gì đó tới gặp mặt em!”

Ánh mắt Chu Lạc Khiết tiêu tán, bàn tay nắm lấy áo a Luân cũng dần không còn sức nữa, cả người cô mềm rũ ngồi bệt trên sàn phòng, nôn khan hai tiếng vậy mà lại nôn ra máu. Diệp Thiên thấy cô nôn ra máu thì

muốn bước xuống giường tới đỡ, nhưng vừa động dậy người thì lại trở mình nằm lại như cũ, nhưng cũng không nói lời kích động tới cô nữa.

A Luân ngồi xổm xuống đỡ lấy cô: “Chị dâu...”

Chu Lạc Khiết tự mình đứng lên, nghiêng ngả bước ra khỏi phòng, bước chân cô vô định, cô cảm giác như mỗi bước chân đều không thật, tin tức này khiến cho sự kiên cường và lạnh lùng của cô nát vụn. Chiếc thuyền đó là do chính cô sắp xếp, nhưng chính nó lại tiễn anh lần cuối. Chu Lạc Khiết lắc đầu: “Không đâu...” Nhất định anh vẫn còn sống, vì cô và Vọng Thư, anh sẽ cố gắng sống sót, chẳng phải nói là chưa tìm thấy thi thể của anh sao, nếu nói vậy có nghĩa vẫn có hi vọng anh còn sống, dù cho chỉ là một hi vọng mỏng manh nhưng cũng đủ an ủi cô.

Chu Lạc Khiết mơ mơ màng màng không biết mình đã đi tới đầu cầu thang, bước hụt một bước vào khoảng không, cả người nháy mắt mất thăng bằng, từ trên cầu thang lăn xuống, đầu lại đập vào một gờ nhon của bậc thang, máu lập tức túa ra, dì Văn sợ hãi la lớn lao tới: “Sao không cẩn thận như vậy chứ, đập đầu rồi, chảy nhiều máu quá...”

Diệp Thiên và a Luân nghe thấy tiếng kêu la dưới lầu thì cũng chạy ra khỏi phòng, Diệp Thiên bước nhanh xuống cầu thang, chỉ thấy Chu Lạc Khiết từ từ nhắm hai mắt lại, máu đầy mặt, hấn nâng phía sau cổ cô lên, lau đi vết máu trên mặt thì thấy máu từ giữa phần tóc của cô túa ra, có lẽ từ vết thương khi đập đầu.

Diệp Thiên ôm Chu Lạc Khiết lên lầu, dặn dò: “Mời một bác sĩ tới đây.”

... ..

Lúc Mộc Cận mở mắt ra thì biết mình đang ở trong bệnh viện, mọi thứ rơi vào tầm mắt đều mang một màu trắng, màn cửa sổ trong phòng bệnh đã bị kéo ra, giờ này đã là ban ngày, có một ít ánh sáng từ ngoài cửa sổ len lỏi vào bên trong phòng, Giang Thiếu Thành ngồi cạnh bên giường bệnh thấy cô tỉnh lại thì vội nắm tay cô thật chặt: “Mộc Cận, em tỉnh rồi, em đợi một lát, anh đi kêu bác sĩ tới...” Suốt đêm không ngủ, giọng của anh cũng khản đi.

Nhìn thấy Giang Thiếu Thành, Mộc Cận lại nhớ tới chuyện xảy ra tối hôm qua, cảnh tượng cuối cùng khi Long Tại Nham phóng vọt lên thuyền vẫn còn đọng lại trong đầu cô, cô chẳng đủ sức kéo nổi tay áo của Long Tại Nham.

“Anh Tại Nham...” Cổ họng khô ran, cô mở miệng nói chuyện cũng khó.

Giang Thiếu Thành lần nữa mãi rồi mới đáp lời: “Phía cảnh sát chưa có tin tức.”

Mộc Cận buông bàn tay ra rồi lại từ từ nhắm mắt lại, phía cảnh sát chưa có tin tức, với cô thì đây chính là tin tốt. Giang Thiếu Thành đi gọi bác sĩ tới, một nữ bác sĩ tuổi hơn năm mươi kiểm tra cho cô xong xuôi rồi bước ra ngoài cùng với Giang Thiếu Thành.

Bên ngoài phòng bệnh, Giang Thiếu Thành hỏi: “Bây giờ tình trạng vợ tôi như thế nào rồi, còn phải nằm viện trong bao lâu?”

“Cơ thể cần được nghỉ ngơi, sức khỏe sẽ dần dần hồi phục trở lại, nhưng mà vết thương lòng thì không thể dễ dàng khép miệng, cậu nên an ủi dỗ dành cô ấy.”

Giang Thiếu Thành khẽ vuốt khuôn mặt còn hiện lên nét đau đớn, lúc rạng sáng khi anh đưa Mộc Cận tới bệnh viện mới biết là cô sinh non, thật sự anh không biết cô đã mang thai, chắc chắn ngay cả cô cũng chưa biết rõ. Bác sĩ nói sau này nếu cô muốn mang thai lại sẽ rất khó, có thể anh và Mộc Cận đời này sẽ không thể có con nữa. Lòng anh rất đau, nhớ tới việc cô từng rất muốn được sinh cho anh một đứa con, lúc đó anh không muốn, bởi vì hoàn toàn không đúng lúc, nhưng quả thật đứa trẻ tới không đúng thời điểm nên cũng cứ thế mà ra đi, đây trở thành nỗi ân hận trong lòng anh không thể nào quên được, vì chẳng khác nào anh đã tự tay giết chết nó vậy. Nhưng anh biết đây không phải là vấn đề lớn nhất giữa anh và Mộc Cận. Cô hận anh và thân phận kẻ thù giữa hai người khiến giờ đây giữa anh và Mộc Cận xuất hiện một khoảng cách quá xa mà họ không thể nào vượt qua nổi.

Có hai người một nam một nữ mặc cảnh phục đang bước lại gần từ phía đầu hành lang, người phụ nữ chính là Mã Yên Dung, cô gật đầu với Giang Thiếu Thành, sau đó thì hỏi bác sĩ: “Cô ấy tỉnh rồi chứ?”

Vị bác sĩ nhìn vào mắt Giang Thiều Thành: “Cô ấy vẫn còn yếu, cố gắng đừng để lâu quá.”

Mã Yến Dung gật đầu rồi nói với Giang Thiều Thành: “Chúng tôi muốn vào trong lấy lời khai của cô ấy.” Nói xong thì cũng bước về phía phòng bệnh cùng với người nam cảnh sát, Giang Thiều Thành kéo cô ta lại: “Để cho tôi mấy phút để tôi nói chuyện với cô ấy trước đã.”

Mã Yến Dung hơi lưỡng lự, cuối cùng nói: “Nhanh một chút, chúng tôi chờ bên ngoài.”

Giang Thiều Thành bước vào phòng và khép cửa lại, Mộc Cận vẫn còn nhắm mắt, nhưng hàng lông mi khẽ run rẩy còn khoe mắt hơi ươn ướt chứng tỏ lúc này cô đang tỉnh. Giang Thiều Thành biết chuyện lần này khiến cả thể xác và tinh thần cô đều chịu tổn thương nặng nề, lúc này lại phải bắt cô nhớ lại chứng lần nữa, chẳng khác nào sát muối lên vết thương của cô. Nhưng nếu anh không nhẫn nại chịu đựng thì cũng chẳng còn cách nào, dù thế nào họ cũng phải trải qua tất cả những chuyện này. Giang Thiều Thành ngồi bên giường nắm lấy tay cô, cô tránh cái nắm tay đó, bàn tay đứt xuống lớp chăn mềm không muốn cho anh đụng vào, đầu cũng quay sang hướng khác.

Giang Thiều Thành rút bàn tay lại, khó khăn lắm mới mở miệng nói: “Mộc Cận, chút nữa sẽ có hai người đồng nghiệp của anh vào đây hỏi em một số chuyện, em đừng sợ, em cứ nói thật mọi chuyện, họ sẽ không làm khó em đâu.”

Rốt cuộc Mộc Cận cũng chầm chậm mở mắt ra, trong ánh mắt cũng không có chút giận hờn nào, cô buồn bã nói: “Nói thật mọi chuyện, không phải các người đều biết hết rồi sao, còn muốn tôi nói gì nữa? Tôi là con gái của Mộc Thường Phong, cha tôi buồn lậu ma túy, mua bán súng đạn, những chuyện này... tôi cũng biết... Vậy các người nói tôi có dính líu cũng không phải nói oan cho tôi đâu, tôi còn là con gái duy nhất của Mộc Thường Phong nữa...”

Giang Thiều Thành siết lấy bờ vai gầy gò của cô: “Em hãy nhớ! Em là em, Mộc Thường Phong là Mộc Thường Phong, em và chuyện của Mộc gia không có bất cứ quan hệ nào hết, em nhớ không!”

Mộc Cận cười buồn: “Cảnh sát Giang, không phải anh luôn là kẻ công chính liêm minh à, sao lại đi bao che cho con gái của một tên trùm ma túy thế, cha tôi là trùm ma túy khét tiếng, sau này tôi cũng là...”

Mã Yến Dung phía ngoài đang gõ cửa, Giang Thiều Thành lay vai của Mộc Cận: “Nếu em thật sự muốn chết thì chi bằng để anh cho em một phát súng để em ra đi được thoải mái, tránh cho em đừng nói xằng nói bậy, em có nghe thấy không!”

Mộc Cận chỉ nở nụ cười buồn bã, đến nước này, bản thân sống hay là chết thật ra đối với cô đã chẳng còn quan trọng, anh ta có thể nhiều lần dẫn người đến giết hại cả những người thân nhất của cô vậy thì cần gì phải coi trọng cái mạng này, dù sao nếu cứ sống như một cái xác không linh hồn ngày ngày cứ mãi căm thù anh ta, còn chẳng bằng cứ chết đi, quên tất cả đi!

96. Chương 96: Coi Như Chúng Ta Buông Tay Cho Nhau Một Con Đường Sống

Mã Yến Dung dừng tay viết, không thể không nhắc nhở Mộc Cận: “Xin hãy phối hợp với công việc của chúng tôi.”

Mộc Cận vẫn làm thỉnh nằm lặng trên giường tựa như không nghe thấy lời nói của cô ta, viên cảnh sát đứng bên cạnh cũng không biết làm sao. Từ lúc anh ta cùng Mã Yến Dung bước vào phòng bệnh đến bây giờ đã được hơn mười phút, nhưng mà trừ lúc khi bọn họ mới bước vào, Mộc Cận có nhìn lướt qua rồi thì cũng không chịu trả lời bất cứ câu hỏi nào, hỏi cô cái gì cô cũng không chịu nói, lúc này cô chỉ đang mở to hai mắt nhìn lên trần phòng, coi những người bên cạnh như không khí.

Mã Yến Dung nói: “Không phải cô không nói câu nào thì chúng tôi chịu bó tay đâu.”

Nói ra câu này có vẻ như đã có tác dụng tới Mộc Cận, nhưng cô lại chỉ kéo chăn lên che mặt lại, Mã Yến Dung nhếch khóe miệng, nhắm chặt hai mắt, dần lại cảm giác không thoải mái trong lòng. Ra hiệu với

người đồng sự cùng đi ra ngoài, Mã Yến Dung khép lại bản điều tra, nói: “Cô hãy nghĩ cho kĩ, chiều nay chúng tôi vẫn sẽ quay lại, nếu cô vẫn không chịu mở miệng nói chuyện, tình hình sẽ chỉ bất lợi cho cô mà thôi!”

Giang Thiệu Thành vẫn đang ở bên ngoài phòng bệnh, bởi vì có liên quan đến Mộc Cận cho nên khi thấy Mã Yến Dung đi ra anh cũng không tiện hỏi điều gì, Mã Yến Dung cũng không tiết lộ với anh, trước lúc đi chỉ nói: “Vết thương của anh vẫn chưa lành hẳn, nên tự chăm sóc cho mình.”

Cửa phòng bệnh vẫn chưa khép kín, Mộc Cận trông thấy vẫn có hai viên cảnh sát canh gác ở ngoài cửa, bây giờ thân phận của cô là tội phạm bị tình nghi! Khi nghe được lời nói tha thiết của Mã Yến Dung với Giang Thiệu Thành, Mộc Cận bất chợt cười khẩy. Trực giác của phụ nữ vô cùng linh nghiệm, trách sao khi lần đầu tiên gặp mặt Mã Yến Dung lại dùng ánh mắt thiếu thiện chí như vậy nhìn mình, lúc đó cô cũng chỉ ngờ ngợ, Mã Yến Dung có cảm tình với Giang Thiệu Thành, nhưng thì ra cô ta lại có thân phận như vậy. Nói vậy thì mình mới chính là người thứ ba xen giữa hai người họ, nói là người thứ ba thì vẫn còn đề cao mình quá, cô cũng chỉ như một con cờ trong tay bọn họ mà thôi.

Một lát sau, Giang Thiệu Thành lại trở vào, bưng trong tay một chén cháo, anh cẩn thận múc một muỗng, thổi cho nguội rồi mới đưa đến bên miệng cô, Mộc Cận nhếch môi, giằng co mấy giây, anh đành đặt chén cháo sang một bên, nói: “Dù em có muốn làm gì thì cũng phải ăn một ít mới được.” Sức khỏe cô giờ rất yếu, trừ việc sinh non bị mất máu quá nhiều khiến cho sức khỏe yếu đi thì còn vì bị thiếu dinh dưỡng, không biết mấy ngày đó cô phải trải qua thể nào, có lẽ ngay cả cơm cũng không được ăn no.

Giang Thiệu Thành vuốt ve khuôn mặt cô: “Mộc Cận, chuyện đến nước này, dù anh có nói cái gì thì cũng không thể làm giảm bớt những tổn thương của em, nhưng em phải tin anh, nếu như có thể anh cũng không muốn để mọi thứ lại trở nên như thế này, bây giờ chỉ cần sống khỏe mạnh thì mới khiến cho những người yêu thương em yên tâm được.” Mộc Thường Phong chết rồi, anh lại không dám nói với cô cơ hội để Long Tại Nham còn sống là gần như bằng không, tuy là cho tới bây giờ vẫn chưa tìm được thi thể của Long Tại Nham nhưng mà biển rộng mênh mông, dù Long Tại Nham có bơi giỏi cách mấy e rằng cũng khó thể sống sót, huống hồ chạy trốn khi trên người còn mang thương tích như vậy.

Mộc Cận vẫn không chịu nói chuyện với anh, Giang Thiệu Thành đành thất vọng, đúng lúc điện thoại di động của anh vang lên, nên anh đứng dậy bước ra ngoài nghe điện thoại, lúc quay lại thì nói: “Buổi tối anh sẽ lại đến đây với em, em nhớ ăn cháo, người có gì khó chịu thì nói với bác sĩ nhé.” Anh kéo chăn đắp kín lại cho cô rồi đi ra ngoài.

Giang Thiệu Thành nghiêm túc nói với hai người đồng nghiệp đang đứng canh giữ trước cửa phòng: “Bây giờ sức khỏe cô ấy không tốt lắm, xin mọi người chú ý một chút, nếu có gì không ổn phải mau chóng gọi bác sĩ, tôi nhờ các anh đấy.”

Giang Thiệu Thành đi rồi, cũng không có người nào đến nữa, cô vẫn nằm trên giường không nhúc nhích, cảnh tượng cha chết thảm cứ hiện lên trong đầu cô, cô cảm thấy thật tuyệt vọng. Gieo nhân nào gặt quả đó, những chuyện Mộc gia đã làm khiến cho họ phải rơi vào kết cục như ngày hôm nay âu cũng không có gì phải nói. Nhưng tại sao lại là Giang Thiệu Thành, anh ta lợi dụng tình cảm của cô dĩ nhiên cô sẽ hận. Có thể cô lại còn hận mình nhiều hơn, hận mình ngu dại không biết gì, hiển nhiên vì tình yêu mà coi mình như con thiêu thân lao đầu vào lửa, kết quả lại biến điều này thành lợi thế của anh ta. Cô không thể tha thứ cho sự ích kỷ mù quáng trước đây của mình, mỗi lần nhớ lại chuyện đó là mỗi lần nhớ tới mình không hay không biết gì lao về phía anh. Cô hận không thể một đao tự tay đâm chết mình.

Mãi cho đến hơn ba giờ chiều, Mã Yến Dung và người cảnh sát lúc sáng lại đến, Mã Yến Dung nhìn cô nói: “Sao rồi, vẫn không chịu nói gì sao?”

Đôi con ngươi Mộc Cận chậm chậm chuyển động, tầm nhìn dừng lại trên người người nam cảnh sát: “Bảo anh ta đi ra ngoài, tôi muốn một mình nói chuyện với cô.”

Người nam cảnh sát thấy Mộc Cận đã chịu mở miệng nói chuyện thì thở phào nhẹ nhõm, chưa để Mã Yến Dung nói gì đã tự động đi ra ngoài.

Cho đến khi bên trong phòng bệnh chỉ còn lại cô và Mã Yến Dung, Mộc Cận với vẻ khẽ vào mép giường: “Mời ngồi.”

Lúc tới đây Mã Yến Dung còn cho rằng Mộc Cận sẽ giống lúc ban sáng không chịu mở miệng nói chuyện, thế nên cô ta không khỏi cảm thấy ngạc nhiên khi nhìn thấy phản ứng của Mộc Cận lúc này, cô ta ngồi xuống bên giường bệnh, trong lòng còn đang nghi hoặc, không biết mới chỉ trong mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi sao Mộc Cận lại có chuyển biến lớn đến như vậy.

Mã Yến Dung mở bản ghi chép ra, chuẩn bị hỏi lại những câu hỏi mà sáng nay Mộc Cận vẫn chưa trả lời, trước khi để Mã Yến Dung mở miệng, Mộc Cận đã hỏi: “Cô và Giang Thiếu Thành quen nhau bao lâu rồi?”

Mã Yến Dung giữ quy tắc nói: “Xin lỗi, bây giờ đang trong lúc làm nhiệm vụ, nếu cô muốn nói về những chuyện riêng tư với tôi thì sau này nếu có thể tôi sẽ tìm một thời gian thích hợp đến tìm cô nói chuyện.”

“Đúng vậy, bây giờ cô là cảnh sát, còn tôi là tội phạm...”

“Cô có phạm tội hay không thì pháp luật sẽ cho cô một đáp án công bằng, bây giờ không ai có thể nói cô là tội phạm.”

“Cám ơn cô đến bây giờ vẫn còn có thể sẵn lòng nói như vậy, nhưng sau khi cởi bỏ bộ đồng phục cảnh sát, tôi nghĩ cô rất hi vọng tôi sẽ sống nốt hai mươi, ba mươi năm tiếp theo trong tù mất.”

Mã Yến Dung nghe thấy cô nói như vậy, gương mặt trở nên giận dữ, nói: “Cô nghi ngờ tôi sẽ lấy việc công trả thù riêng, cô yên tâm, cảnh sát chúng tôi không tùy tiện xử oan cho người tốt, nếu thật sự cô và chuyện này không có liên quan tới nhau, dĩ nhiên chúng tôi sẽ trả lại sự trong sạch cho cô.”

“Cô thích Giang Thiếu Thành!” Mộc Cận nói bằng câu trần thuật.

Bị nói trúng tâm sự, Mã Yến Dung dừng bút lại: “Nếu cô muốn nói những chuyện này với tôi, thì được thôi, tôi có thể nói cho cô biết, tình cảm của tôi dành cho Thiếu Thành không phải chỉ có thích, tôi yêu anh ấy, cô khỏi phải hỏi tôi quen anh ấy bao lâu, từ mười sáu tuổi tôi đã quen biết anh ấy, nếu như ban đầu anh ấy không có đến Mộc gia, cô và người nhà cô vẫn sẽ phải gánh chịu kết cục như thế này, nhưng có lẽ chuyện tôi và anh ấy sẽ không giống như bây giờ.” Bây giờ cô không phải là cảnh sát, người trước mặt cũng không phải tội phạm, mà họ là hai tình địch đang nói chuyện với nhau.

“Bây giờ cô vẫn có thể sửa lại kết cục của hai người, đây không phải là cơ hội tốt nhất hay sao.”

Mã Yến Dung nói: “Cô muốn thăm dò cái gì, cơ hội của tôi vốn chẳng cần cô ban cho, kể tiếp, cô nên suy nghĩ kĩ những vấn đề mà sáng nay tôi đã hỏi cô.”

“Tôi không biết gì cả, tin hay không thì các cô có thể tự đi điều tra, không phải là cảnh sát các cô không có gì là làm không được sao? Nhưng mà nếu lần sau cô không mặc cảnh phục tới nói chuyện thì tôi có thể chấp nhận nói với cô nhiều hơn mấy câu, tôi ghét đồng phục cảnh sát của các người, trông như là khắp thiên hạ này chỉ có các người là đại diện cho chính nghĩa, các cô lo chuyện của các cô, chúng tôi lo chuyện của chúng tôi, vì sao nhất định hại chúng tôi!”

Mộc Cận hiếm khi chịu nói một câu dài như vậy, Mã Yến Dung ghi lại toàn bộ những lời cô nói, nhưng lại thấy đều là những lời không quan trọng. Mã Yến Dung phát giác mình có vẻ thấp thỏm, nóng vội, không thể không thừa nhận, trong lòng cô ta quả thực lóe lên một suy nghĩ xấu xa, cô ta hi vọng người phụ nữ nằm trên giường đây cũng sẽ chịu tội không thể tha giống như cha của cô ta!

Mã Yến Dung nói: “Nếu như trên đời này tất cả mọi người đều có thể giẫm đạp lên pháp luật mà không bị nghiêm trị, vậy xã hội này còn có thứ gì gọi là công bằng, những người vô tội bị chết oan làm sao có thể yên tâm mà nhắm mắt.”

Mộc Cận không muốn lại cãi cọ với cô ta, mệt mỏi nói: “Cô đi đi, điều muốn nói tôi đã nói cả rồi.”

Mã Yến Dung đứng dậy, trước khi rời khỏi phòng bệnh còn nói: “Cô biết không, bởi vì cô mà Thiếu Thành đã tạm thời bị cách chức, nếu cô vẫn giữ thái độ này sẽ phụ lòng anh ấy.” Lưu Tiến Dân chỉ chứng Giang Thiếu Thành vì tình riêng mà làm trái luật, vì tình riêng với Mộc Cận mà có ý định giúp Long Tại Nham chạy trốn. Cấp trên lo ngại quan hệ giữa Giang Thiếu Thành và Mộc Cận nên cho rằng anh không còn thích hợp tham gia vào vụ án lần này, lại thêm những lời đổ của Lưu Tiến Dân nên dứt khoát tạm thời cách chức Giang Thiếu Thành.

Người nam cảnh sát chờ bên ngoài thấy Mã Yến Dung đi ra thì nói: “Sao rồi, cô ta có nói gì nhiều không.”

“Không nói điều gì cả.”

“Không nói điều gì sao? Không phải cô ta muốn nói chuyện với cô sao?”

“Chỉ nói mấy lời vô ích, cô ta nói cô ta không biết gì cả, chúng ta tin hay không thì cứ tự đi điều tra.”

Người nam cảnh sát lắc đầu thất vọng: “Có vẻ vẫn còn muốn chạy trốn.”

Mộc Cận bưng chén cháo nọ lên, cháo đã có hơi nguội, cô gọi với ra với người đang đứng canh ngoài cửa: “Tôi muốn ăn một cái gì đó.” Phải cố gắng mà sống, cha cô và anh cô đã hi sinh để bảo vệ cho cô, cô không thể cứ chết như vậy được, cô rất muốn gặp Chu Lạc Khiết, không biết Chu Lạc Khiết có phải vẫn còn bị Diệp Thiên bắt nhốt hay không, vậy Vọng Thư thì ai sẽ chăm sóc đây!

Mộc Cận nhìn lên trần phòng, lòng buồn bã. Cô vẫn nhớ trong phòng cô còn giữ rất nhiều ảnh chụp chung của mọi người, cô đều lồng tất cả chúng vào album ảnh, cô sợ ngày nào đó khi mình già đi sẽ không còn nhớ được những kỉ niệm đó nữa. Nhưng bây giờ kí ức vẫn còn rõ ràng đến thế mà họ đều chia năm xẻ bảy cả rồi, biển rộng hóa nương dâu, chẳng qua cũng chỉ là một thời gian ngắn ngủi rồi thôi.

Chu Lạc Khiết lúc này đang bệnh nằm trên giường, chỗ vết thương trên đầu đã bị cạo bớt tóc và quấn băng gạc, gương mặt trắng bệch như hồn ma, lúc dì Văn đem bữa trưa cho cô, nhớ lại vẫn còn thấy sợ nói: “Mới sáng sớm đã làm dì sợ muốn chết, ngã lộn xuống như vậy...”

Chu Lạc Khiết ngắt lời dì văn: “Diệp Thiên có ở nhà không?”

Dì Văn ngần ra: “Cậu ấy vẫn ở đây, đang ngồi ngoài phòng khách, cô bị ngã đến mức này làm cậu ấy cũng rất sợ.”

“Dì giúp con kêu anh ta vào đây.”

“À...được rồi.”

Sau khi dì Văn đi thì Diệp Thiên mau chóng bước vào phòng, thấy cơm trưa trên bàn chưa ai đụng đến, mới nói: “Sao vậy, không ăn à?”

Chu Lạc Khiết ngồi dậy: “Diệp Thiên, anh thả tôi đi đi.”

Diệp Thiên hơi nhíu đôi chân mày, bưng chén cơm đến trước mặt cô: “Ăn đi, người mà đói quá....cũng có thể khiến đầu óc mê sảng!”

Chu Lạc Khiết quỳ trên giường, dập đầu trước mặt hắn: “Diệp Thiên, tha cho tôi một con đường sống đi, cho dù anh bắt giữ tôi ở bên anh vì cái gì đi nữa thì tôi cũng xin anh hãy để tôi đi, những chuyện trong quá khứ, nếu như là anh nợ tôi, tôi đồng ý bỏ qua tất cả, nếu là tôi thiếu anh, vậy để kiếp sau tôi sẽ trả cho anh gấp đôi, kiếp này đừng dẫn dắt tôi nữa, tôi xin anh...”

“Em nghĩ làm vậy thì sẽ không còn liên quan gì tới tôi nữa sao? Không tiếc lấy kiếp sau ra đền cho tôi à!”

“Diệp Thiên, bao nhiêu năm cũng đã đủ rồi, quãng thời gian quý báu nhất đời tôi đều vướng mắc với anh cũng đã qua hết rồi, tôi nghĩ anh sẽ không hơn thua với tôi, coi như là chúng ta buông tha, cho nhau một con đường sống đi!” Chu Lạc Khiết dập đầu xuống mấy lần rồi vẫn giữ nguyên tư thế cúi người chờ câu trả lời của hắn.

97. Chương 97: Dù Bao Lâu Cô Vẫn Sẽ Chờ

Chiếc xe ngày càng chạy ra xa khuất, rốt cuộc cũng biến mất khỏi tầm mắt của Diệp Thiên, đột nhiên hắn quay người chạy vội xuống lầu, hắn cảm thấy vừa rồi chắc chắn mình đã bị ma ám rồi, nếu không sao lại bị những lí do đó của cô thuyết phục. Có lẽ là do một câu nói của cô ‘Tôi biết anh cũng chịu không nổi’ đã đánh trúng chỗ đau trong lòng hắn, cô đau khổ quá thật không mang lại cho hắn bất cứ vui vẻ nào cả,

ngược lại, mỗi lần hành hạ cô hẳn đều cảm thấy đau đớn y như vậy. Nhưng cho dù thế, ban này hẳn cũng không nên đồng ý cho cô ra đi mới phải.

Diệp Thiên chạy một mạch từ trên lầu ra đến cổng chính, lúc Chu Lạc Khiết vừa đi ra ngoài, mấy tên thuộc hạ rõ ràng đã thấy Diệp Thiên đứng bên cửa sổ trên lầu hai ra hiệu bảo bọn họ cho người đi, sao giờ lại đột ngột đuổi theo tới tận đây, không biết hẳn có dụng ý gì. A Luân bước tới nói: “Anh Diệp, có cần đuổi theo không?”

Chiếc xe chở Chu Lạc Khiết đã biến mất ở cuối đường, Diệp Thiên trầm mặc thật lâu mới phất tay nói: “Để cô ấy đi!” Trong lòng hẳn vẫn tin rồi một ngày nào đó cô sẽ trở về. Long Tại Nham chết rồi, lý do cô rời khỏi hẳn đã không còn, chờ thêm một thời gian cô sẽ hiểu ra nơi này mới thật sự là lựa chọn sáng suốt nhất. Dù nghĩ như vậy, nhưng trong lòng Diệp Thiên vẫn cảm thấy khó chịu, hẳn lẽ những bước chân nặng nề quay trở về phòng.

Chu Lạc Khiết không thể tin nổi Diệp Thiên lại cứ thế để cô rời khỏi đó, ban này cô không dám quay đầu lại nhìn phía sau, dọc đường chạy thật nhanh, chỉ sợ khi quay đầu lại thì sẽ bị hẳn nhấn tâm phá nát hi vọng lẫn nữa. Trên đường chạy đến Giang Nhạc, cô chạy rất nhanh, ba tiếng sau rốt cuộc cũng tới được Giang gia.

Người hầu của Giang gia đưa cô vào phòng khách: “Cô ngồi đây uống trà đợi một chút, để tôi mời tiên sinh xuống đây.”

Chu Lạc Khiết gật đầu: “Cám ơn.”

Trong lúc chờ Giang Trường Phong, Chu Lạc Khiết quan sát nơi ở của Giang gia một vòng, tổ tiên của Giang gia và Mộc gia trước đây đều như nhau, nhưng Giang gia vận số tốt, có thể thoát khỏi mọi chuyện đúng lúc, trải qua mấy mươi năm Giang gia bây giờ đã hoàn toàn trông giống như một thương nhân giàu có bình thường. Phạm tội thì dễ, hoàn lương thì khó, Giang gia có được như ngày hôm nay cũng đã phải trải qua muôn vàn khó khăn gian khổ, có lẽ do lần này vì Giang gia không nhúng tay vào chuyện của Mộc gia nhưng trong hoàn cảnh như vậy mà họ vẫn có lòng giúp đỡ hai mẹ con cô, việc này giống như trao cho cô chậu than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi lạnh giá nên cô vẫn rất cảm kích Giang Trường Phong.

Một lúc sau thì Giang Trường phong bước từ trên lầu xuống, là một người khoảng chừng năm mươi tuổi, trông rất oai phong, đi theo sau ông là một người phụ nữ vận quần áo sang trọng khoảng chừng bốn mươi tuổi, cử chỉ dịu dàng cùng bước theo xuống, trong tay người đó đang ẵm Vọng Thư. Chu Lạc Khiết nhất thời quên mất phải chào hỏi Giang Trường Phong, chạy thẳng đến chỗ họ nhận lấy Vọng Thư từ trong tay người phụ nữ, Vọng Thư dường như vừa tỉnh ngủ, còn ngáp một cái thật đáng yêu, khẽ vỗ tay vào khuôn miệng đang há thành hình chữ O. Lại được ôm con gái vào trong lòng, Chu Lạc Khiết đỏ hoe cả mắt, cô khẽ cọ lên mặt con: “Con yêu, mẹ đây, mẹ đã về rồi đây, con chờ có sốt ruột lắm không...”

Vọng Thư vẫn chưa phân biệt được ai với ai, nhưng vòng ôm này khiến cho cô bé thấy rất thân quen, bé động dậy đôi tròng mắt đen nhánh nhìn mẹ, còn toét miệng cười, người phụ nữ vừa ôm Vọng Thư xuống lầu mở miệng nói: “Cháu bé rất nghe lời, ngoài cái đêm tối đây do sợ hãi nên khóc rất nhiều thì hai ngày nay cũng không quấy nữa.”

Chu Lạc Khiết nói lời tự đáy lòng: “Cám ơn Giang tiên sinh, Giang phu nhân, nếu không có mọi người, Vọng Thư cũng không thể bình an vô sự, thực sự tôi không biết nên cảm ơn hai người như thế nào.”

Người phụ nữ nghe thấy mấy chữ Giang phu nhân kia của Chu Lạc Khiết xong cảm thấy rất thoải mái, vẻ mặt tươi cười, nhiệt tình nói: “Đừng khách sáo, chúng tôi cũng rất thích trẻ con.”

Giang Trường Phong nói: “Cô chính là Chu Lạc Khiết sao.”

“Phải.”

Giang Trường Phong chỉ vào sofa: “Hãy ngồi xuống trước đã.” Ông ta cũng ngồi xuống rồi nói: “Những chuyện xảy ra với Mộc gia tôi cũng đã biết, thật xin lỗi, tôi không thể giúp được gì.”

“Giang tiên sinh, ông đừng nói vậy, mấy ngày nay ông có thể giúp tôi chăm lo cho Vọng Thư, tôi thật lòng đã mang ơn rất nhiều.”

“Chuyện đã đến nước này, tôi thấy, sau này cô và con cô hãy ở lại đây.” Giang Trường Phong thấy Chu Lạc Khiết có vẻ lưỡng lự, ông ta lại nói tiếp: “Tôi biết cô nghĩ gì, yên tâm đi, tôi sẽ cho người đi nghe ngóng tung tích của cậu ấy, tôi sẽ có nhiều cách hơn một mình cô, bây giờ cô còn mang theo đứa bé cũng không thể nào chạy trốn, hãy cứ yên tâm ở lại đây.”

Chu Lạc Khiết nói: “Tôi chỉ sợ sẽ đem phiền phức đến cho mọi người.”

“Không có gì là phiền phức cả, những chuyện khác tôi không làm được, nhưng lúc trước chính miệng tôi đã đồng ý với Long Tại Nham là sẽ bảo đảm an toàn cho mẹ con cô, cho dù cậu ấy có còn trên đời này hay không thì tôi đều phải làm đều này, tôi có nghe tin, bây giờ Mộc Cận vẫn còn đang nằm viện, tôi sẽ nghĩ cách sắp xếp cho hai người gặp mặt một lần, cô ấy hẳn là người hiểu rõ mọi chuyện nhất trong lúc này, hoặc là có thể biết một vài chuyện chúng ta chưa rõ.”

‘Giang phu nhân’ cũng nói: “Phải, cô và đứa bé hãy ở lại đây, tôi đã cho người thu dọn phòng rồi, dù định làm gì thì cũng phải chờ cô nghỉ ngơi rồi lại bàn bạc kĩ càng hơn.”

“Cám ơn, vậy sau này tôi xin nhờ Giang tiên sinh, cho dù...cho dù anh ấy có thật sự đã mất, cũng xin hãy cho tôi được nhìn thấy thi thể của anh ấy.” Cô còn nhớ anh đã từng nói nếu có một ngày khi anh mất thì hãy chôn anh ở ngôi mộ mà anh đã mua kia, sau này nếu chết cô còn muốn được chôn cùng với anh. Cho nên dù là anh có gặp phải bất trắc gì, cô cũng không thể để hồn anh lang thang bên ngoài được. Tóm lại, cô muốn sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Giang Trường Phong nói: “Tôi thấy cô cũng đã mệt rồi, nên lên phòng nghỉ ngơi trước đi thôi.”

‘Giang phu nhân’ đưa Chu Lạc Khiết lên lầu, vào căn phòng đã sắp xếp cho cô: “Đồ đạc của đứa bé cũng ở đây cả, cô xem còn cần thêm thứ gì không, để tôi cho người chuẩn bị.”

Chu Lạc Khiết thấy trong phòng còn có cả nôi và đầy đủ tất cả đồ dùng thì nói: “Thật sự đã làm phiền bà rồi, Giang phu nhân.”

“Đừng khách sáo, vừa nhận được điện thoại thì tôi đã cho người dọn dẹp căn phòng này rồi, không ngờ chỉ có một mình đứa bé tới nơi, cô không biết là lúc đó đứa bé khóc đáng thương đến mức nào đâu, thật là xót xa.”

Chu Lạc Khiết đưa tay cầm lấy tay Vọng Thư: “Đêm đó Vọng Thư sợ như vậy, thật may là đã không sao.”

“Đúng thế, đứa bé thật có phúc lớn, thôi tôi không làm phiền cô nghỉ ngơi nữa, đến giờ cơm tối tôi sẽ lại gọi cô.”

“Cám ơn.”

Chu Lạc Khiết đặt Vọng Thư vào chiếc nôi cạnh giường, còn mình thì ngồi xuống giường nhìn Vọng Thư, khẽ giọng nói: “Con yêu, cha nói nhất định sẽ quay lại tìm chúng ta, vì vậy cha sẽ không nuốt lời đúng không, nếu không chúng ta sẽ không tha thứ cho cha...”

Vọng Thư nằm trong nôi quấy quấy đôi tay nhỏ bé, hồn nhiên không hiểu gì, bé vốn không biết trên đời này đã xảy ra biến cố lớn thế nào. Chu Lạc Khiết nhìn con không kiềm nổi để cho nước mắt tuôn rơi, rốt cuộc anh đang ở đâu, giờ còn sống hay đã chết! Chẳng lẽ cô không xứng đáng có được hạnh phúc hay sao, tại sao vừa mới cảm thấy cuộc sống có hi vọng trở lại thì ông trời lại lấy lại tất cả chứ, bản thân cô vô phần bạc phước, trời đã định những người yêu cô, những người cô yêu tất cả đều không thể ở lại bên cô.

Những ngày tiếp theo Giang Trường Phong cũng đã hỏi thăm nhiều nơi, ngẫm dùng không ít quan hệ để tìm người, nhưng qua hơn một tháng vẫn không có một chút tin tức nào hết, ngay cả Giang Trường Phong một người có quan hệ rộng như vậy mà cũng không thể tìm thấy, Chu Lạc Khiết không biết mình còn có thể nghĩ ra cách gì khác, nhưng Giang Trường Phong nói không phải không có lý, nếu cảnh sát vẫn chưa tìm được thi thể vậy thì khả năng anh vẫn còn sống, hơn nữa ý chí sinh tồn của anh mạnh mẽ hơn người bình thường, cho dù rơi xuống biển trong lúc bị thương khả năng sống sót chẳng có là bao thì hãy vẫn nên hi vọng.

Cuối cùng Chu Lạc Khiết cũng cảm thấy thoải mái hơn, cho tới bây giờ những gì anh nói với cô anh đều làm được, cô tin lần này cũng như vậy, anh nói sẽ trở về thì nhất định sẽ trở về. Năm năm, mười năm, bao

lâu cô cũng có thể chờ, dù đó là cả đời.

Mộc Cận nằm trong bệnh viện gần một tuần, từ sau ngày hôm đó, khi Giang Thiếu Thành tới bệnh viện gặp cô thì luôn có cảnh sát theo bên cạnh, trong thời gian đó Mã yển Dung cũng có tới đây mấy lần, Mộc Cận vẫn không chịu trả lời bất cứ câu hỏi nào. Cô cũng thấy Lưu Tiến Dân, nhìn thấy hắn ta, Mộc Cận chỉ dùng ánh mắt căm thù quan sát hắn, cô mãi không bao giờ quên chính hắn đã dẫn người xông vào Mộc gia tàn sát mọi người, cũng chính hắn ta lại chạy đến bến cảng chặn đường anh mình.

Mộc Cận căm hận hắn rõ ràng như thế nên Lưu Tiến Dân không thể moi được thông tin gì từ miệng cô, cuối cùng không còn cách nào khác là đành không cam tâm rời đi. Đáng nhắc tới chính là, mấy ngày nay tới phòng bệnh gặp cô còn có một người khác.

Giang Thiếu Kiệt xuất hiện trong phòng bệnh của Mộc Cận vào ngày thứ năm cô nằm ở đây, lúc anh ta tới đây chỉ mặc quần áo thường ngày bình thường, nhưng khí chất trên người rất giống với Giang Thiếu Thành, khuôn mặt cũng giống đến mấy phần. Anh ta đan hay tay lại đứng trước giường bệnh ánh mắt kĩ càng quan sát cô.

Khi anh ta nói anh ta tên là Giang Thiếu Kiệt thì Mộc Cận cũng đoán được người này là ai, cô hỏi: “Anh là anh hay là em của Giang Thiếu Thành?”

Anh ta chỉ đơn giản đáp: “Anh ấy là anh.”

“Anh cũng là cảnh sát?”

“Không, tôi là một doanh nhân.”

“Hay quá, anh biết mấy ngày nay người vào căn phòng này toàn là cảnh sát cả không, thật sự khiến người ta ghét bỏ, bây giờ dù có là mèo hay là chó vào đây thì cũng tốt hơn là cảnh sát.”

“Tôi không phải mèo cũng không phải chó, dĩ nhiên tôi cũng không thích cảnh sát, từ lúc đầu khi anh Thiếu Thành chọn nghề này, tôi và cha mẹ tôi đều phản đối quyết liệt, nhưng chúng tôi có nói gì cũng không được, bây giờ thì hay rồi, còn dây đến một nhân vật như cô. Chưa nói đến cha mẹ tôi đã lớn tuổi, không chịu nổi chuyện động trời này. Nhà chúng tôi cũng không thể chấp nhận người có thân phận như cô, cũng may hai người lúc đó cũng chưa có ràng buộc pháp luật gì, nếu như nhà giam của cảnh sát không giữ cô thì tôi có thể sắp xếp cho cô một nơi khác.”

Giọng điệu Giang Thiếu Kiệt nói chuyện thật thong dong, nhưng lời nói ra khỏi miệng toàn là những lời độc ác, trái tim Mộc Cận chết lặng, so với những chuyện trong mấy ngày nay, những từ ngữ độc địa của Giang Thiếu Kiệt cũng không gọi là tổn thương gì mấy, cô đã biết thế giới của Giang Thiếu Thành không có chỗ cho cô từ lâu. Chẳng qua người đàn ông này đã vội vã đổ thêm dầu vào lửa, không thể tránh được làm việc quá lạnh lùng, trên đời này tình người quả thật lạnh bạc.

Ngày đó, Mộc Cận còn chưa trả lời thì Giang Thiếu Thành đã trở lại. Anh ta cũng nghe được những lời nói không nể nang gì của Giang Thiếu Kiệt, anh ta lạnh lùng nói: “Chuyện này không tới phiên em quan tâm.”

Giang Thiếu Kiệt hừ một tiếng phản bác: “Tôi không có thời gian rảnh rỗi quan tâm tới những chuyện tồi tệ của anh, nhưng tôi phải nói rõ mọi chuyện trước, người phụ nữ này không thể nào trở thành con dâu của nhà họ Giang, tôi và cha mẹ không còn mặt mũi nhìn ai đâu!”

Giang Thiếu Kiệt nói xong cũng không chần chờ một giây nào, quay người đi khỏi, nhưng câu nói của anh ta cứ lặp đi lặp lại như mỗi lần trái tim cô đập thành thịch, vậy mà lại đau đớn vô cùng, đâm cô một dao cũng không đau như thế này.

98. Chương 98: Ngay Cả Anh Cũng Không Biết Nỗi Đau Của Cô

Khi Mộc Cận ở trong bệnh viện hơn một tuần thì bác sĩ nói cô đã có thể xuất viện. Sau khi Giang Thiếu Thành làm thủ tục thì đưa cô về nhà, nói là nhà thực ra một căn nhà dành cho người độc thân, không phải

nhà của cha mẹ anh. Giang Thiếu Thành của bây giờ đối với Mộc Cận mà nói quả thật quá xa lạ, ngoài việc biết được thân phận của anh là cảnh sát ra thì những thứ như hoàn cảnh gia đình, bạn bè hay quan hệ thân thích của anh cô hoàn toàn không biết gì cả, nhưng Mộc Cận cũng không muốn hiểu thêm nữa. Trong lòng cô, Giang Thiếu Thành chồng cô đã chết ở trong biển cổ đỏ của Mộc gia rồi. Cô bây giờ, hầu hết thời gian trong suy nghĩ đều trống rỗng, nếu không cũng chỉ toàn nhớ lại những đoạn kí ức ngắt quãng thê thảm đó. Cuộc sống của cô sau này mà nói cũng sẽ không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa, chỉ còn lại những chuyện lộn xộn và thậm tệ. Không thể chọn cái chết nhưng sống cũng chỉ như cái xác không hồn.

Hôm nay cô xuất viện, cảnh sát vẫn hay đứng canh trước cửa cũng không thấy đâu nữa, cô không hỏi tại sao, vào tù hay đến đâu thì với cô cũng không khác gì nhau. Giang Thiếu Thành một tay dắt tay cô, một tay cầm túi thuốc mà bác sĩ kê cho cô đi ra xe. Trên đường về, Giang Thiếu Thành lái xe, thỉnh thoảng sẽ quay sang trông chừng tâm trạng của cô, anh nở nụ cười: “Em mệt hả, chúng ta sắp về tới nhà rồi.”

Mộc Cận vẫn ngồi ngẩn người trên ghế phụ, Giang Thiếu Thành cũng không biết cô có nghe thấy lời anh nói không, mấy ngày nay cô đều như vậy, cô rất ít khi mở miệng nói chuyện, ánh mắt ngẩn ngơ hốt hoảng, dường như mệt mỏi không màng đến mọi thứ xung quanh. Sau nhiều chuyện xảy ra như vậy, vết thương trong lòng không thể mau chóng lành lặn, anh biết không thể gấp gáp, anh rất đau lòng nhưng lại không nghĩ được cách nào thay đổi được tình trạng này.

Xe dừng lại ở một tiểu khu trong trung tâm thành phố, Giang Thiếu Thành đi qua mở cửa xe cho cô: “Tới rồi, ở tầng tám, sau này chúng ta sẽ ở đây.”

Mộc Cận tránh khỏi bàn tay anh đưa đến rồi bước xuống xe, Giang Thiếu Thành nhìn lòng bàn tay lạ lẫm của mình cảm thấy bất đắc dĩ: “Đi thôi, chúng ta lên đi.”

Nơi ở của Giang Thiếu Thành là một căn hộ penthouse, đây là khu bất động sản đã rao bán của Giang Thiếu Kiệt, cậu ta đặc biệt giữ lại một căn hộ cho anh, cho nên tuy nói nhà thuê cho người độc thân nhưng mà chỗ này rất rộng. Trước đây sau khi làm việc về Giang Thiếu Thành luôn ở lại khu kí túc xá của cơ quan, sau đó nữa lại phải chấp hành nhiệm vụ đặc biệt, nên căn hộ Giang Thiếu Kiệt để lại cho này, anh hoàn toàn chưa từng sử dụng đến. Bây giờ có Mộc Cận, sẽ không tiện nếu phải ở lại trong kí túc của đơn vị, khiến cô luôn phải nhìn thấy những đồng nghiệp mặc đồng phục cảnh sát đó mà nói thì thật sự làm tổn thương đến cô, cho nên mấy ngày trước anh đã gọi người đến dọn dẹp sạch sẽ chỗ này, sắm thêm đồ dùng trong nhà. Khi mở cửa ra thì không ngờ trong nhà đã có người đến từ trước, Giang Thiếu Thành nhìn cha mẹ mình đang ngồi trên sofa: “Cha mẹ, sao cả hai lại qua đây?”

Mã Yến Dung cũng ở đây, nhưng có điều bây giờ cô ta không mặc đồng phục, tầm mắt Giang Thiếu Thành dừng lại chỗ cô, lúc anh còn chưa nói gì thì Mã Yến Dung đã giải thích trước: “Em biết hôm nay Mộc Cận xuất viện cho nên nghĩ là anh sẽ để gặp bác trai, bác gái, nhưng hai bác nói là có thể anh sẽ về đây nên chúng em cùng nhau qua đây.”

Mã Yến Dung đứng lên đi về phía Mộc Cận: “Chúc mừng cô lấy lại sự trong sạch, tôi đã nói chúng tôi sẽ không xử oan cho một ai.”

Giang Thiếu Thành khoát tay lên vai Mộc Cận, kéo người cô về phía mình, để cho cô đứng đối diện với cha mẹ, anh nói: “Mộc Cận, đây là cha anh, mẹ anh, gọi cha mẹ...”

Ba Giang nói: “Đừng gọi vội, tôi còn có chuyện muốn nói...”

Mộc Cận không đợi ba Giang nói cho hết lời, cô đã quay người bước lên lầu mà không coi ai ra gì, từ đầu đến cuối cũng không nhìn những người trong phòng đến nửa con mắt, đừng nói chi đến lễ phép chào hỏi.

Mẹ Giang không nói nên lời, bà bị thái độ của Mộc Cận làm cho tức đến nơi rồi: “Cô ta...cô ta bị gì vậy, không giống ai cả, coi ra chắc vì cô ta được cưng chiều thành thói!”

Ba Giang vốn định muốn nói mấy câu nặng nhẹ, nhìn thấy Mộc Cận như vậy, cô ta cũng chẳng coi họ ra gì, không nên được giận, nói với Giang Thiếu Thành: “Bây giờ con đâu còn làm nhiệm vụ nữa, cô ta với con đã không còn quan hệ gì, với nhà họ Giang của chúng ta cũng không có bất cứ liên can nào hết, cha với mẹ con giống nhau, muốn con mau chóng đuổi cô ta đi đi.”

Thật ra thái độ của Mộc Cận chỉ là một ngòi nổ, cho dù lúc này cô có hòa ái nhũn nhặn cỡ nào thì không

không lọt được vào mắt của cha mẹ Giang Thiếu Thành, dù sao thì xuất thân của cô cũng đã không làm hài lòng hai ông bà. Cho dù cô không có làm sai gì đi chăng nữa, có hay không không quan trọng, quan trọng là trên người cô mãi mãi mang theo mấy chữ ‘con gái tên trùm buôn ma túy Mộc Thường Phong’. Cho nên dù tính tình cô có hiền dịu, điềm đạm cỡ nào, tấm lòng có lương thiện đến đâu thì cha mẹ Giang Thiếu Thành cũng không chấp nhận cô. Huống chi, hành xử của Mộc Cận còn như bây giờ, tự nhiên sẽ lại càng làm cho hai người già có cơ để nói.

Mã Yến Dung giải thích: “Bác trai, bác gái, hai bác đừng nóng, Thiếu Thành tự biết sắp xếp mà.” Cô kéo cánh tay Giang Thiếu Thành, ý nói anh giải thích đi.

Ba Giang nói: “Bác còn không biết nó định làm gì sao, cha nói cho con hay, từ nhỏ tới lớn chưa lần nào con nghe cha, nhưng mà đây không phải chuyện của một mình con, cha với mẹ nhất định không bằng lòng.”

Mẹ Giang cũng hết sức khuyên răn: “Thiếu Thành, đừng trách cha mẹ nhần tâm, cũng đừng trách hai ông bà già này có thành kiến với cô ta, con nghĩ lại coi, cha cô ta như vậy, không thể đảm bảo cô ta không...như vậy? Chúng ta là gia đình nề nếp, con nói mẹ làm sao ngẩng đầu lên nhìn mặt họ hàng, họ sẽ nói nhà chúng ta cưới về một cô con dâu như thế, chẳng khác nào để một trái bom hẹn giờ trong nhà, ngày tháng sau này mẹ còn có thể ngủ yên ổn được không? Mấy năm con không ở nhà, mẹ với cha con khó khăn thế nào con đâu biết, con đi năm năm, trái tim cha mẹ cũng treo lủng lẻo năm năm, lúc ban đầu cha mẹ không cản được con, cũng không khuyên nổi lý tưởng hoài bão của con, cho nên cũng chỉ có thể giữ ở trong lòng, ai bảo con mẹ lại có quyết tâm mạnh mẽ như vậy. Vất vả lắm mới chờ được con về, nhưng con ...con nói cha mẹ phải nói cái gì cho phải, con cũng vì cha mẹ mà nghĩ lại đi, cha mẹ cũng già rồi, không chịu nổi đả kích đâu, cô ta muốn tiền, nhà chúng ta cho cô ta, cô ta muốn cái gì chúng ta đều cho hết, nhưng đừng giữ cô ta ở nhà mình được không?”

Những lời nói chân tình của mẹ Giang cốt cũng chỉ làm lay động tâm can người ta, nước mắt bà cũng tuôn ra, nhưng những lời bà nói cũng là những lời nói thật, bà là mẹ, năm năm chưa được gặp mặt con, không có được bất cứ tin tức gì của con, thứ đau khổ này khó mà tưởng tượng nổi. Có điều Giang Thiếu Thành lại luôn luôn cố chấp, từ khi có ý muốn vào trường cảnh sát đến chuyện làm nội ứng không có chuyện gì là nói trước với cả nhà, họ là cha mẹ cũng không khuyên nổi con. Anh và Giang Thiếu Kiệt cũng không giống nhau, tuy rằng Giang thiếu Kiệt cũng là một kẻ phản nghịch, cũng không muốn người nào nhúng tay vào chuyện của anh ta, nhưng con đường lựa chọn đều nằm trong dự liệu và kì vọng của cha mẹ. Còn Giang Thiếu Thành lại đặc biệt thích tự mình làm mọi chuyện, sinh trong nhà cao cửa rộng nhưng lại muốn đi làm cảnh sát, hơn nữa từ khi lên trung học thì hầu như cũng không ở nhà nhiều, cho dù là chuyện gì thì cũng tự mình anh quyết định, bất cứ ai nói cũng không có tác dụng với anh, độc lai độc vãng. Cho nên người ngoài chỉ biết nhà họ Giang có hai cậu con trai nhưng rất ít người từng gặp mặt Giang thiếu Thành.

Tuy mẹ Giang có khóc lóc than thở nhưng vẫn không thể lay chuyển được Giang Thiếu Thành nửa phần, về mặt anh lạnh lùng, giọng điệu cũng kiên quyết: “Con với Mộc Cận đã kết hôn, cô ấy là vợ con.”

Mẹ Giang vội vàng nói: “Hai đứa vẫn chưa, các con chưa có được pháp luật công nhận, ô phối ngẫu của con bây giờ vẫn còn trống.”

“Không sao, con thừa nhận là được rồi.”

Ba Giang nổi giận lôi đình: “Vậy có nghĩ là cha mẹ có thừa nhận hay không thì anh cũng không hề gì đúng không.” Ông luôn không biết phải làm sao đối với đứa con trai này, lần nào cũng phải ôm một bụng tức nhưng lại không làm được gì. Mười năm trước đã chẳng nghe theo ý của cả nhà, đừng nói chi đến bây giờ đã là một người trưởng thành hơn ba mươi tuổi thì lại càng không thể răm rắp nghe theo ý kiến người khác. Bởi vì ba Giang rất hiểu tính tình của con trai mình cho nên mới tức giận.

Mã Yến Dung cũng khẽ khuyên nhủ: “Thiếu Thành, đừng đối chọi lại với bác trai bác gái, họ cũng có suy nghĩ của họ thôi.”

Giang Thiếu Thành cảm thấy hơi mệt mỏi, xoa trán nói: “Mọi người về trước đi, bây giờ tinh thần của Mộc Cận không được tốt mọi người có muốn nói gì cũng hãy để sau hãy nói.”

Ba Giang vẫn còn muốn nói nữa, nhưng mẹ Giang đã kéo chồng lại nói: “Hai ngày nữa cha mẹ quay lại, con nghĩ cho kĩ lại lời cha mẹ mới vừa nói, con cũng phải hiểu cho tấm lòng của người làm cha làm mẹ như cha

mẹ đây.” Mẹ Giang thấy kiểu cách của Giang Thiếu Thành, thì cũng biết ngay tức thì không thể thay đổi được suy nghĩ của con, ngày hôm nay nói chuyện cũng không được gì nên kéo ba Giang đi về.

Mã Yến Dung nhìn Giang Thiếu Thành ngập ngừng, cuối cùng cũng bị mẹ Giang gọi về.

Lúc này Mộc Cận giống như không hồn bước lên lầu, vào đại một căn phòng, thấy có giường nên cô cũng nằm xuống, nằm trong phòng, những tiếng nói bên dưới không tới được tai cô, cô cũng không biết bọn họ đi lúc nào. Rõ ràng là trước đây anh ta gây tổn thương cô, vậy mà bây giờ mọi người lại nhìn cô bằng ánh mắt giống như nhìn rắn rết, tất cả họ đều cho rằng cô sẽ gây hại cho anh ta. Rõ ràng cô chưa từng có ý nghĩ xấu xa hãm hại ai, ngay cả những con vật cũng chưa từng làm hại, nhưng chỉ vì đơn giản cô là con gái của Mộc Thường Phong, nên những người này lại coi cô như ma quỷ. Tuy cô cũng từng hy vọng mình được sinh ra trong một gia đình bình thường nhưng mà cô chưa từng cảm thấy xấu hổ vì cha mình. Ông và bất cứ người cha nào trên đời này đều như nhau, ông đổi cả tánh mạng của mình để bảo vệ con gái, cô mãi không thể nào quên được ông đã dùng hơi thở cuối cùng bảo cô chạy đi, sau đó cô không còn cha nữa. Trong mắt những người đó, cha cô chỉ như một khối u ác tính, lần này bọn họ có thể tiêu diệt Mộc gia thì vui mừng khôn xiết, vì thứ ‘thắng lợi của chính nghĩa’ mà hô hào công lao, nhưng người bọn họ giết chính là cha của cô, là người mà cô thương nhất trên thế giới này, ai biết được nỗi đau trong lòng cô, ai quan tâm trái tim cô, đôi mắt cô có chảy máu hay không! Ngay cả Giang Thiếu Thành cũng không có cách nào hiểu được những đau đớn của cô, trong lòng anh ta có lẽ cũng giống như những người đó, tự hào cho ‘hành động vĩ đại’ của mình!

Giang Thiếu Thành đẩy cửa phòng bước vào, anh thấy cô đang nằm trên giường nhưng vẫn mở to hai mắt không ngủ, anh bước đến ngồi xuống cạnh giường: “Em đói không, trong tủ lạnh vẫn còn ít đồ ăn, em muốn ăn gì, để anh nấu cho em ăn...Ăn mì nhé, không phải em thích ăn mì anh nấu sao.”

Mộc Cận không trả lời, ánh mắt không có tiêu cự nhìn lướt qua anh, anh vươn tay ra xoa lên khuôn mặt cô, cô lại lập tức tránh đi, từ sau khi cô tỉnh lại trong bệnh viện thì cũng không còn muốn anh chạm vào người, cô như thể làm Giang Thiếu Thành không biết làm sao, chỉ có thể nhẫn nại hơn nữa chăm sóc cho cô.

Giang Thiếu Thành rút tay về, lại cười nói: “Đồ cũng không thay ra, ngủ như vậy không khó chịu sao, trong tủ quần áo có đồ ngủ, mấy hôm trước đi mua là anh tự chọn cho em, anh lấy cho em thay nhé.”

Giang Thiếu Thành đứng dậy, lúc đi đến tủ lấy quần áo, anh hít một hơi sâu, tự nói với mình rằng không sao cả, thời gian sau này còn rất dài, anh có thể từ từ chữa khỏi vết thương cho cô, anh cầm đồ ngủ trong tủ quần áo đưa đến trước mặt cô, nhưng Mộc Cận vẫn không nhúc nhích.

Giang Thiếu Thành đặt quần áo vào tay cô: “Anh xuống dưới làm cho em chút đồ ăn nhé, em nghỉ ngơi trước đi.” Anh muốn hôn lên trán cô, lại nghĩ tới bây giờ cô không thích anh chạm vào mình, nên cuối cùng cũng chỉ đắp lại chăn cho cô, sau đó đi ra ngoài.

99. Chương 99: Xác Nhận Thi Thử

Editor: MinnieKemi

Đêm đến, Giang Thiếu Thành bị tiếng thét từ căn phòng bên cạnh vọng sang khiến cho anh giật mình thức giấc, anh vội vàng trở mình xuống giường chạy qua, đẩy cửa bước vào phòng. Khi mở đèn, lại là cảnh tượng như mấy đêm trước, dưới ánh đèn, Mộc Cận đang ôm mềm gối trên giường, mồ hôi lạnh túa ra ròng ròng trên đầu, cô cúi đầu dán vàng trán trên đầu gối, cả cơ thể mong manh run lên không ngừng.

Hơn một tháng ở đây, hầu như đêm nào cũng như đêm đó cô đều tỉnh lại từ tiếng thét thất thanh của mình, Giang Thiếu Thành không cần hỏi cũng đoán được cô mơ thấy gì, tận mắt chứng kiến cái chết của cha mình, người thân còn lại cũng trốn chạy khắp nơi, con lại không còn, nếu là người khác tinh thần cũng sẽ hoảng loạn như vậy. Cô không trở nên điên dại cũng đã là kì tích.

Mái tóc dài của cô xoa bung ra, Giang Thiếu Thành không nhìn thấy khuôn mặt cô, nhưng bờ vai run lấy bầy cho anh biết cô đang rơi nước mắt. Giang Thiếu Thành đi qua ngồi bên cạnh giường đưa tay vuốt tóc cô: “Mộc Cận, không có gì đâu, em muốn khóc thì khóc đi, ở đây chỉ có anh.” Nếu như khóc có thể khiến cho tâm trạng của cô trút bớt gánh nặng cũng là một chuyện tốt, nhưng lần nào cũng chỉ thấy cô rơi nước mắt, kiềm nén tiếng nức nở, chưa lần nào nghe được tiếng khóc của cô.

Mộc Cận đẩy mạnh tay anh ra, cô khép chặt hai đầu gối trong tư thế cô đơn mà âu sầu như muốn tự bảo vệ mình, giống như mọi lần khi cự tuyệt anh đến gần, nếu không phải vậy anh cũng không cần đến phòng khác ngủ. Nhìn thấy cô mỗi đêm đều không thể yên giấc, Giang Thiếu Thành cũng vô cùng lo lắng, anh đã định đưa cô đi bác sĩ nhưng đến nói chuyện cô cũng không chịu nói với anh thì cũng sẽ không chịu cùng anh đi khám bác sĩ.

Giang Thiếu Thành thở dài trong lòng, vào lúc này trừ việc ngồi lặng im bên giường cô thì anh không biết mình còn có thể làm gì bây giờ, cho dù anh có nói lời an ủi, dỗ dành cô cũng chẳng ích gì, thứ cô cần không phải chỉ mấy lời an ủi.

Một lúc sau, Mộc Cận ngược đôi mắt ngấn lệ mịt mù nhìn anh: “Cha tôi đâu?”

Dường như đây là lần đầu tiên cô nói chuyện với anh trong suốt mấy ngày nay, trong lòng Giang Thiếu Thành vừa mừng vừa sợ, nhưng nhất thời lại không thể trả lời câu hỏi của cô.

“Thi thể của cha tôi đâu?”

Vụ án của Mộc gia vẫn chưa kết thúc, thi thể của Mộc Thường Phong vẫn chưa thể để Mộc Cận nhận về, nhưng đến lúc có thể đưa về thì cũng chỉ còn là tro cốt mà thôi.

Giang Thiếu Thành nói: “Đợi khi chuyện này xong xuôi, anh sẽ đi nhận tro cốt của cha về.” Anh đã gọi Mộc Thường Phong là cha một năm nay, cho dù pháp luật và công lý không dung Mộc Thường Phong, nhưng anh không thể phủ nhận đó là người anh đã gọi một tiếng cha, anh coi Mộc Cận là vợ mình thì cũng nhìn nhận Mộc Thường Phong là cha vợ của anh.

Mộc Cận sửa lại: “Là cha tôi.” Không có bất cứ quan hệ gì với anh hết!

Giang Thiếu Thành nghĩ, nếu cô đã chịu nói chuyện với anh, vậy có phải nghĩa là cô đã quay lại, có thể không khép kín bản thân mình nữa, anh thử dịch về gần phía cô, thử kéo cô vào lòng, nhưng cô lại dùng ánh mắt đầy hận thù dõi theo anh, Giang Thiếu Thành đành thôi không thăm dò nữa. Cô lại cúi đầu, cánh tay kê trên đầu gối vòng ôm lấy người, úp mặt xuống không quan tâm đến anh.

Giống như những lần trước, thật lâu sau, cô mới mệt mỏi rồi lại nằm xuống. Giang Thiếu Thành vẫn đợi cho đến khi hô hấp của cô nhịp nhàng trở lại, chắc chắn là cô đã ngủ mới đứng dậy, lúc đi ra ngoài anh vẫn để đèn trong phòng cho cô, có lẽ có ánh đèn sáng sẽ khiến cô bớt sợ hãi đi một chút. Giúp cô đóng cửa rồi quay trở về phòng, Giang Thiếu Thành nằm trên giường cũng không thể ngủ lại, rốt cuộc không biết bản thân phải làm thế nào mới đủ để xoa dịu vết thương của cô. Thật ra từ lúc đầu anh cũng đã đoán được có một ngày Mộc Thường Phong sẽ chết, Mộc gia bị hủy hoại, Mộc Cận sẽ không thể còn toàn vẹn như lúc đầu, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy còn đôi phần may mắn, anh chỉ nghĩ cô có tình cảm với mình, ý lại vào mình, nhưng mọi chuyện lại hoàn toàn khác xa, có lẽ anh đã nhầm bởi vì Mộc Cận coi anh là người quan trọng nên mới không thể có cách nào tha thứ cho sự ‘phản bội’ của anh.

Tuy cả đêm ngủ không ngon giấc, nhưng sáng sớm Giang Thiếu Thành vẫn tỉnh dậy đúng giờ. Thay quần áo xong anh đi qua Phòng xem Mộc Cận thế nào, thấy cô còn đang ngủ thì mới đi xuống lầu mua một ít điểm tâm cho hai người. Anh không có thuê người giúp việc, bây giờ lại tạm thời bị đình chỉ công tác, thời gian rất rảnh rỗi nên hơn một tháng nay cuộc sống hàng ngày của Mộc Cận đều do anh tự mình chăm lo, hơn nữa, trong thời điểm này có người lạ xuất hiện trước mặt Mộc Cận cũng không tốt lắm.

Có một lần Mã Yến Dung đến đây trông thấy anh đang đeo tạp dề làm cơm, còn Mộc Cận thì giống như Bồ Tát sống ngồi trên sô pha, trong lòng Mã Yến Dung không biết phải trải qua cảm giác gì, cô ta nói với Giang Thiếu Thành: “Sau này, em tan ca sẽ qua giúp anh nấu cơm và làm việc nhà.”

Trở thành vợ của anh, chăm sóc mọi thứ cho anh là chuyện hạnh phúc biết mấy, đây là cảnh tượng mà Mã Yến Dung vẫn hằng mơ tưởng. Ngay từ đầu cô đã e sợ khoảng thời gian dài sẽ làm Giang Thiếu Thành

biến giả thành thật với Mộc Cận, nhưng cuối cùng chuyện cô sợ cũng trở thành sự thật. Những tưởng chờ khi Giang Thiếu Thành trở về, thì cô có thể đường hoàng trở thành bà Giang như một điều hiển nhiên, ai cũng biết cảm tình của cô dành cho Giang Thiếu Thành, nhưng Mộc Cận lại xuất hiện giữa chừng làm cho bấy nhiêu năm chờ đợi của cô đều trở thành vô nghĩa. Nhưng trong lòng cô chưa bao giờ thừa nhận hôn nhân giữa Giang Thiếu Thành và Mộc Cận, đến giờ cô vẫn đang chờ hai người chia tay. Cô không cam tâm, rõ ràng là cô quen Giang Thiếu Thành trước, người phụ nữ đó dựa vào cái gì có thể dễ dàng cướp đi vị trí thuộc về cô, nhưng những lời này Mã Yến Dung không thể nói toẹt ra trước mặt Giang Thiếu Thành, cô chỉ có thể nghĩ cách khác để dần dần đến gần anh.

Lập tức, Giang Thiếu Thành nhìn về ánh mắt vẫn đang ngẩn ngơ của Mộc Cận, từ chối lời đề nghị của Mã Yến Dung: “Không cần, những chuyện này không vất vả, hơn nữa, em có công việc của mình, sau này cũng đừng đến đây nhiều.”

Câu nói của Giang Thiếu Thành khiến trong lòng Mã Yến Dung chua chát, cô và anh quen biết đã mấy mươi năm, kết quả, bây giờ vì Mộc Cận, ngay cả tư cách đến đây cô cũng không có! Cô hỏi: “Anh sợ em sẽ làm cô ấy kích động?”

Giang Thiếu Thành không phủ nhận: “Nếu em cứ đến đây cũng không phải chuyện vui vẻ gì đối với Mộc Cận, không phải chỉ vì vậy mà còn, Yến Dung, đừng ương bướng nữa...”

Mã Yến Dung ngắt lời anh: “Đừng nói nữa, em không muốn nghe, nếu cả đời này cô ta cứ như vậy, anh vẫn muốn hầu hạ cô ta cả đời sao?”

“Vợ chồng vốn phải đồng cam cộng khổ.”

“Vợ chồng cái gì, anh hỏi thử xem, bây giờ cô ta còn coi anh là chồng chắc, hơn nữa, trong lòng anh còn hiểu rõ hơn ai hết có cô ta, tiền đồ của anh sẽ bị ảnh hưởng, cô ta là vết nhơ của anh, anh biết không, nhưng vết nhơ này không phải không thể tẩy sạch, em biết, lúc trước anh có xin chỉ thị với cấp trên để kết hôn với cô ta, anh chỉ cần nói rõ là mình kết hôn với cô ta là vì nhiệm vụ...”

Sắc mặt Giang Thiếu Thành thay đổi, vô thức nhìn về phía Mộc Cận ngồi bên ngoài, tốt quá cô chưa nghe thấy gì, anh khẽ quát bảo Mã Yến Dung ngừng nói: “Đừng nói bậy, Mộc Cận là vợ của anh, chuyện này không ai thay đổi được!”

Mã Yến Dung tức đến đỏ bừng mặt, cô nhìn Giang Thiếu Thành hai giây, phẫn nộ cầm túi chạy từ nhà bếp ra phòng khách. Lúc tới cửa cô lại ngẩng đầu nhìn về phía Mộc Cận, Mộc Cận vẫn như vậy, ngay cả nét mặt cũng không thay đổi chút nào, tất cả xung quanh giống như không tồn tại với cô ta. Trong lòng Mã Yến Dung càng thêm tức giận, lúc đi ra ngoài còn cố sức dập cửa lại cái rầm cho hả cơn tức. Không phải Mộc Cận không biết là có chuyện gì đang xảy ra quanh cô, cô chỉ không muốn quan tâm đến mà thôi, cô thà để tâm tư trống rỗng cũng không muốn để ý tới bất cứ ai. Đây là cách tự bảo vệ mình tốt nhất của cô trong mấy ngày nay.

Sau đó, số lần Mã Yến Dung tới quả thật ít đi, một, hai lần có đến cũng là đi cùng ba Giang mẹ Giang, Giang Thiếu Thành cũng không muốn cha mẹ mình ‘đến chơi’, cho nên khoảng thời gian này, những người đến đây rất ít. Nhưng sáng sớm ngày hôm nay, Giang Thiếu Thành còn đang ở trong bếp chuẩn bị bữa sáng, chuông cửa lại vang lên, anh chau mày tắt bếp bước ra mở cửa, là Mã Yến Dung! Lần này, đến cùng cô còn có mấy người đồng nghiệp trong cảnh cục, họ vẫn còn mặc đồng phục, có vẻ như vì chuyện công mà tới.

Người đồng nghiệp nhìn thấy anh thì lịch sự hỏi: “Chúng tôi có thể vào không?”

Giang Thiếu Thành gật đầu nghiêng người cho nhóm người bước vào, Mã Yến Dung nhìn lên lầu: “Mộc Cận có ở đây không?”

Giang Thiếu Thành hỏi: “Có chuyện gì?”

Trong đó có một người đồng nghiệp nói: “Bốn giờ sáng hôm nay, chúng tôi vớt được xác một người đàn ông ngoài khơi, dáng người có phần giống Long tại Nham, vì bị ngấm trong nước lâu ngày nên không thể nhận diện được, nhưng quần áo trên người và vật dụng hàng ngày vẫn còn có thể nhận ra, nên hôm nay đến đây muốn mời cô ấy theo chúng tôi đến phòng pháp y nhận diện thi thể.”

Về mặt Giang Thiệu Thành ngưng trệ, khả năng có thể là thi thể của Long tại Nham là rất cao, nếu để Mộc Cận hay tin này, với tình trạng bây giờ mà để cô ấy đến đó, chắc chắn sẽ không chịu nổi tin Long Tại Nham mất.

Giang Thiệu Thành cúi tạp dề: “Tôi đi, tôi vẫn còn nhớ rõ quần áo và vật dụng trên người Long Tại Nham hôm đó, tôi đi nhận diện cũng được.”

Mấy người đồng nghiệp đang cảm thấy khó xử thì lại nghe được tiếng Mộc Cận từ trên đầu cầu thang: “Tôi đi.” Trên người cô vẫn còn mặc áo ngủ, không biết đã đứng đó từ lúc nào, nhưng chắc chắn là cô đều đã nghe được những chuyện mà bọn họ vừa nói. Về mặt không có chút xúc cảm nào, cô nói: “Tôi đi thay quần áo.” Nói xong thì quay người về phòng.

Mộc Cận thay đồ rồi nhanh chóng xuống lầu, Giang Thiệu Thành biết lúc này có thể nào cũng không thể cản cô lại được, nên đành đi cùng cô.

Mộc Cận và Giang Thiệu Thành được vài người cảnh sát đưa đến phòng xác, vừa liếc mắt, dáng người của cái xác và Long Tại Nham đã thấy không khác lắm, Giang Thiệu Thành nhớ lại quần áo của Long Tại Nham ngày đó, anh nhớ mang máng hôm đó Long Tại Nham mặc một cái quần màu đen, áo sơ mi tối màu, quần áo và vật dụng trên thi thể đàn ông này hình như cũng không khác lắm, nhưng chi tiết thì anh không nhớ rõ ràng, hơn nữa khi đó trời mới tờ mờ sáng, xung quanh không được sáng, nên màu sắc quần áo cũng sẽ bị ảnh hưởng, cho nên anh không thể chắc chắn được. Nhưng Mộc Cận lại ở cùng Long tại Nham mấy ngày, quần áo và những thứ trên người Long Tại Nham cô chắc chắn biết rõ. Giang Thiệu Thành nhìn về phía Mộc Cận lo lắng, chỉ thấy cô ngơ ngác đứng bên cạnh nhìn cái xác, lại vươn tay vuốt ve khuôn mặt đã mơ hồ. Giang Thiệu Thành bước nhanh lên trước kéo cô lại: “Mộc Cận, đừng vậy...”

Mộc Cận cố vùng vẫy tránh khỏi Giang Thiệu Thành, hai đầu gối quỳ phịch xuống sàn, cô quỳ gối khóc trước thi thể, hành động tiếp theo của cô đều khiến mọi người giật nảy mình, cô lại kề khuôn mặt của mình dán vào khuôn mặt đã bốc mùi hôi thối của cái xác, nước mắt thành dòng lăn xuống, cô khóc, cất tiếng gọi đầy đau thương: “Anh ơi, anh...”

Mã Yển Dung chạy ra ngoài nôn khan, Giang Thiệu Thành kéo Mộc Cận tránh khỏi cái xác: “Mộc Cận, em bình tĩnh lại, bình tĩnh lại đi...”

Mộc Cận giãy dựa trên sàn, đôi tay cố gắng vươn về phía cái xác, khóc thét lên: “Không...Anh ơi, đừng bỏ em...anh ơi...”

100. Chương 100: Anh Ấy Lấy Cô Là Bất Đắc Dĩ

Biểu hiện vô cùng đau buồn kia của Mộc Cận cho thấy cái xác này nhất định chính là Long Tại Nham, có điều hiện giờ cô đã ngất đi tỉnh lại mấy lần nên khiến mấy người cảnh sát không thể nào hỏi được kỹ càng chuyện gì cả, Giang Thiệu Thành ôm chặt lấy cả người Mộc Cận, phát tay với cảnh sát ý nói hãy chờ một lúc nữa. Lần này đến cả cục trưởng Mã và mấy người lãnh đạo của thành phố cũng đến đây, cục trưởng Mã gọi một mình Giang Thiệu Thành sang bên cạnh hỏi chuyện: “Hôm đó cậu cũng gặp Long Tại Nham vậy cái xác có thể chắc chắn là Long Tại Nham được bao nhiêu phần trăm?”

Giang Thiệu Thành lắc đầu: “Không hoàn toàn chắc chắn.”

Cục trưởng Mã dụi thuốc, hướng ánh mắt về phía Mộc Cận, nói: “Vậy thì chỉ có thể nhanh chóng tìm vợ và con gái của Long Tại Nham, để con gái anh ta đối chiếu DNA với cái xác.” Cái xác này có phải là Long Tại Nham hay không là chuyện rất quan trọng, không thể chỉ kết luận dựa trên phản ứng hiện tại của Mộc Cận.

Giang Thiệu Thành hiểu rõ ánh mắt nhìn đến Mộc Cận vừa này của cục trưởng Mã, không loại trừ khả năng Mộc Cận vì che giấu cho Long Tại Nham mà cố tình đánh lạc hướng cảnh sát. Cục trưởng Mã nói: “Bây giờ cô ta như thế này cũng không thể hỏi rõ chuyện gì, cậu cứ đưa cô ta về nghỉ ngơi trước đi.”

Giang Thiệu Thành gật đầu: “Cảm ơn, gần đây cô ấy phải chịu nhiều dả kích, cơ thể đã không thể chịu nổi.”

Cục trưởng Mã vỗ vỗ vai Giang Thiếu Thành: “Vất vả cho cậu rồi, tạm thời đình chỉ công tác của cậu cũng là muốn cho cậu có thời gian để nghỉ ngơi, một thời gian sau hãy quay trở lại.”

Giang Thiếu Thành nói: “Chuyện này để sau hãy nói.” Bây giờ đối với anh nhiệm vụ không còn là quan trọng nhất, anh lo nếu như để Mộc Cận ở nhà một mình, thứ đồng phục cảnh sát khoác lên người anh sẽ mãi mãi là gút mắt trong lòng Mộc Cận, sự thật là anh đã nghĩ đến chuyện từ chức, chỉ có bỏ đi một thân cảnh phục này mới có thể khiến cho Mộc Cận dần dần quên đi những chuyện đau lòng trong những ngày tháng về sau. Tuy rằng công việc này đã từng ghi dấu trong bầu nhiệt huyết và tuổi trẻ của anh, đến việc có thể sẵn sàng trả giá bằng mạng sống. Nhưng bây giờ vì Mộc Cận, anh bằng lòng cho những điều này vào quá khứ, từ nay về sau cất giữ trong lòng. Trên thế giới này ít đi một cảnh sát cũng không có gì quan trọng, nhưng đối với Mộc Cận mà nói, anh lại là duy nhất. Anh không thể sau khi đã phá hủy gia đình của người phụ nữ anh yêu nhất lại còn khiến cô mất đi cả chồng mình.

Giang Thiếu Thành bước từng bước nặng nề qua, đỡ Mộc Cận đã khóc than kiệt sức, co rúm lại như không còn sức sống trên băng ghế dài đứng dậy: “Mộc Cận, đi nào, chúng ta về nhà thôi.”

Mộc Cận gơ cánh tay không còn chút sức lực đẩy anh ra, ánh mắt rã rời, cả người thất tha thất thểu đi ra ngoài, Giang Thiếu Thành nhìn cô như vậy, trong lòng cũng vô cùng đau khổ. Anh vẫn cho rằng một người đàn ông có trách nhiệm cần phải che chở cho vợ mình cả đời, bất cứ lúc nào bất cứ khi nào cũng có thể trở thành nơi che gió che mưa cho cô ấy, chia sẻ tất cả những đau thương của cô ấy. Nhưng hôm nay, chính người chồng là anh lại gây ra nỗi đau sâu nhất cho Mộc Cận, nếu như từ lúc đầu anh có thể giải quyết chuyện này tốt hơn một chút, có lẽ đã không khiến cô chịu nhiều tổn thương như ngày hôm nay.

Giang Thiếu Thành vẫn còn nhớ rất rõ lời nói ngây thơ của cô ngày đó, cô nói: “Trên đời này, bất cứ ai cũng đều có thể làm tổn thương em, nhưng chỉ có anh, anh Tại Nham và cha là dù bất cứ lúc nào cũng sẽ bảo vệ em!”

Cô từng tin tưởng anh như vậy, trao cả tấm lòng cho anh, kết quả là chính tay anh đã đẩy cô rơi xuống vực sâu!

Giang Thiếu Thành lo lắng đi theo sát bên cạnh Mộc Cận, người cô lão đảo trông như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Nhưng khi bước ra tới cổng lớn thì cô lại đột nhiên dừng bước, một giây sau cả người Mộc Cận đột nhiên đứng thẳng như một con gà chọi xù lông lao thẳng về phía Lưu Tiến Dân, ngay cả Giang Thiếu Thành cũng không kịp ngăn cản. Hiển nhiên Lưu Tiến Dân cũng không kịp phản ứng cho đến khi Mộc Cận đã vọt đến trước mặt hắn, nhằm vào cánh tay hắn mà cắn, Lưu Tiến Dân mới sực tỉnh, hắn giãy mạnh khỏi cô nhưng Mộc Cận dùng toàn bộ sức lực cổ cắn lấy cánh tay hắn không chịu nhả ra, ngay cả một người đàn ông cao lớn như Lưu Tiến Dân cũng không thể giãy khỏi cô ngay được, thế mới biết cô dốc hết sức đến mức nào.

Lưu Tiến Dân bị cắn đau kêu gầm lên, gơ tay định đánh vào Mộc Cận thì bị Giang Thiếu Thành chạy tới cản lại. Giang Thiếu Thành ôm lấy eo Mộc Cận, mất mấy phút mới kéo cô khỏi người Lưu Tiến Dân, cánh tay Lưu Tiến Dân đã chảy máu ròng ròng, lớp da thịt suýt bị Mộc Cận cắn đứt cả ra.

Môi răng của Mộc Cận đều dính đầy máu tươi, cô bị Giang Thiếu Thành ôm ngang lấy eo, chỉ biết thở dốc từng hơi, ánh mắt đầy căm hận nhìn chăm chăm vào Lưu Tiến Dân, vẻ mặt Lưu Tiến Dân cũng tràn đầy phẫn nộ, nhưng lại e ngại còn có Giang Thiếu Thành ở đây, không thể nói cũng không thể làm gì, cuối cùng chỉ bùm chặt vết thương trên tay bỏ đi, bực tức trong lòng, coi như là bị chó điên cắn đi vậy!

Giang Thiếu Thành cương ép Mộc Cận vào trong xe, anh rút khăn giấy ra lau vết máu trên miệng cho cô, mở nắp chai nước đưa lên bên miệng cô: “Này, em súc miệng đi, nhổ máu trong miệng ra.”

Mộc Cận quay ngoắt đi, ném ánh mắt lạnh lùng về phía anh, cô lại chịu được mùi máu tanh tươi mà nuốt xuống, còn liếm môi nhìn anh! Giang Thiếu Thành hoảng sợ: “Mộc Cận...” Anh dang tay ôm cô, siết chặt cô vào lòng: “Đừng như vậy nữa nhé, em đừng như vậy nữa...Em cứ thế này, sẽ tự làm mình tổn thương có biết không...”

Mộc Cận giãy khỏi lòng anh, nét mặt ương bướng nhìn anh: “Tôi muốn uống máu các người, tôi muốn ăn thịt các người, tôi muốn tất cả các người chết hết đi!” Câu cuối cùng cô gần như là hét lên, lồng ngực phập phồng dữ dội.

Giang Thiếu Thành cũng không biết mình muốn nói cái gì, anh chán nản lấy tay vuốt mặt, anh nghe thấy Mộc Cận nói: “Tôi hận anh!”

“Anh biết.” Anh lại quay lại, anh ôm cô không màng đến việc cô đang giãy dụa chống đối, Mộc Cận vừa quơ tay loạn xạ đánh anh, đâm anh, vừa hét lên: “Tôi hận anh! Tôi hận anh! Giang Thiếu Thành tôi hận anh...”

Trong không gian nhỏ hẹp trong xe, có nói gì Giang Thiếu Thành cũng không chịu buông cô ra, cuối cùng Mộc Cận cũng mệt mỏi anh, mệt mỏi không động đậy nữa.

Giang Thiếu Thành vỗ nhẹ vào lưng cô vỗ về, khẽ nói: “Hận anh đi, là anh có lỗi với em, em đem tất cả thù hận trút hết lên người anh đi, đừng hành hạ mình nữa.”

Mộc Cận cảm thấy mệt mỏi không còn sức lực nữa, cô không còn giãy dụa, chỉ nặng nề nhắc lại: “Sao phải xin lỗi tôi, tại sao phải xin lỗi tôi...” Trong lòng anh, có phải tình cảm của cô cũng không thể nào bằng được cái gọi là chính nghĩa kia, khiến anh cho dù thế nào cũng phải đưa tất cả những người thân của cô vào chỗ chết, sao cô lại nhất định bị phụ lòng bởi một người như vậy! Cô hận Lưu Tiến Dân, một kẻ ra vẻ đạo mạo, giương chiêu bài chính nghĩa. Cô cũng hận Giang Thiếu Thành như những người đó! Dựa vào đâu mà tính mạng của cha cô và anh cô lại là do bọn họ định đoạt! Bọn họ dựa vào cái gì mà hủy hoại cuộc sống hạnh phúc của cô! Cô hận, vô cùng hận!

Hành động và những lời nói phẫn nộ của Mộc Cận càng khiến Giang Thiếu Thành chắc chắn quyết định từ chức của mình, anh trình đơn từ chức, cục trưởng Mã không phê chuẩn, ông nói muốn xin ý kiến của cấp trên, cũng khuyên anh nên suy nghĩ cẩn thận, lấy thân phận của bậc cha chú và cấp trên khuyên nhủ: “Thiếu Thành, lần cách chức tạm thời này không phải là có ý gì với cậu, chỉ cảm thấy cậu không tiện nhúng tay vào chuyện của Mộc gia, cậu đừng có gánh nặng tâm lý gì, như vậy đi, tôi cho cậu thời gian để giải quyết tốt mọi chuyện, đồng thời cậu cũng nên suy nghĩ lại cho cẩn thận, đừng vội vàng quyết định, Thiếu Thành, nhớ cho rõ, tiền đồ của cậu còn rộng mở!”

Giang Thiếu Thành biết cục trưởng Mã quả thật có lòng muốn giữ anh lại nhưng anh cũng hiểu câu ‘giải quyết tốt mọi chuyện’ của ông là có ý gì, mấy lần nói chuyện, ý tứ của cục trưởng Mã đều là muốn khuyên anh không nên thừa nhận thời gian hôn nhân giữa anh và Mộc Cận, ông muốn anh coi chuyện đó như là một phần của nhiệm vụ.

Tương lai và Mộc Cận, Giang Thiếu Thành chỉ có thể chọn một, anh đã chọn Mộc Cận, trong hôn lễ những câu anh nói khi đứng trước mặt cha xứ đều là thật lòng, khi cầm lấy tay Mộc Cận từ trong tay Mộc Thường Phong, anh đã quyết định cả đời này sẽ không buông tay. Cho nên, ý của Giang Thiếu Thành đã quyết, chuyện cục trưởng mã muốn giữ anh lại, anh cũng không bận lòng.

Mã Yến Dung biết chuyện Giang Thiếu Thành có dự định rời ngành từ miệng của cha mình, cô gọi điện thoại cho Giang Thiếu Thành không được thì vô cùng lo lắng chạy đến nơi ở của anh và Mộc Cận, đúng lúc Giang Thiếu Thành đi siêu thị. Mộc Cận ở trong nhà một mình nghe thấy tiếng chuông cửa reo từng hồi từng hồi thì rất chói tai, rốt cuộc cũng chịu không nổi, bước xuống giường, nhìn ra ngoài cửa thì thấy Mã Yến Dung đang đứng, Mộc Cận không nói gì, mở cửa rồi quay người bước lên lầu. Thật ra không phải vì cô thấy là Mã Yến Dung nên mới như vậy mà bây giờ dù là ai cô cũng đều tỏ thái độ như thế này, cho nên ông Giang và bà Giang đã không còn tìm cách khiến Mộc Cận thấy khó mà lui nữa, vì cô chưa từng nói chuyện với họ, cô cũng không có bất cứ hành động phản ứng nào, giống như một con rối, hai người già cũng không muốn phí lời làm chuyện vô dụng, chỉ bằng đánh vào con mình thì hơn.

Mã Yến Dung đứng dưới lầu nhìn xung quanh một lúc, không thấy bóng dáng Giang Thiếu Thành đâu cả, trên lầu cũng không có, Mã Yến Dung hỏi Mộc Cận: “Thiếu Thành đâu, không có ở nhà sao?”

Mộc Cận trở về nằm trong chăn, Mã Yến Dung bắt lấy cô: “Đứng lên, tôi muốn nói chuyện với cô, cô có nghe thấy không?”

Mộc Cận trông thì yếu ớt nằm bệt trên giường, nhưng Mã Yến Dung cũng không dễ dàng kéo cô dậy được, cô phỉ hết sức mà người Mộc Cận vẫn rũ ra. Mã Yến Dung nổi nóng, cơn giận dễ dàng bốc lên ngùn ngụt, nghe như có tiếng từng đóm lửa nhỏ lách tách, bắn ra xung quanh. Vốn cô ta đã mang lòng ghen ghét đối với Mộc Cận, dù có thế nào thì phụ nữ khi yêu luôn luôn ích kỷ, sẽ lộ ra một mặt dữ tợn của họ. Huống chi

Mã Yến Dung còn có lòng với Giang Thiếu Thành nhiều năm như vậy, cho nên sao cô lại không hận Mộc Cận, người đã chen ngang cướp đi người trong lòng mình được!

Nhưng vì không muốn thành trò cười trước mặt Giang Thiếu Thành nên mới chịu đựng đến giờ. Bây giờ cô ta hận không thể trút mọi bức tức ra khỏi đầu mình, cô ta vươn ngón tay chỉ vào Mộc Cận: “Mấy hôm nay cô dùng cái bộ dạng nửa sống nửa chết này để buộc anh ấy rời ngành đúng không!”

Mộc Cận không phản ứng lại cơn tức giận của cô, điều này làm cho Mã Yến Dung càng thêm giận dữ, lại tiếp tục lớn tiếng trách cứ: “Có phải cô thấy anh ấy là người đàn ông có trách nhiệm lại muốn bù đắp cho cô nên mới dùng hai chữ trách nhiệm này dẫn dắt anh ấy phải không, ban đầu anh ấy cưới cô chẳng qua cũng chỉ vì yêu cầu của nhiệm vụ mà thôi, cấp trên sắp xếp, nên đó là bất đắc dĩ! Anh ấy hoàn toàn không cần làm chuyện này, nhưng vì cái gọi là trách nhiệm, nên đến bây giờ ra nông nỗi này là do anh ấy phải chịu áp lực từ chuyện thừa nhận mối quan hệ của các người, cô còn chưa hài lòng cái gì nữa, sao cô còn muốn anh ấy phải rời khỏi công việc mà anh ấy yêu thích nhất, cô có biết nếu như anh ấy chọn con đường này sẽ phải khổ sở thế nào không!”

101. Chương 101: Cô Biết Tất Cả Đều Là Giả

Giữa những câu nói liên tiếp không ngừng của Mã Yến Dung, Mộc Cận chỉ nghe được tám chữ “cấp trên sắp xếp, là bất đắc dĩ”, cô không còn giống như người chết nằm bất động trên giường nữa mà ngồi dậy đối mắt với Mã Yến Dung: “Cô nói lại lần nữa!”

Rốt cuộc Mã Yến Dung cũng bắt được một chút cảm xúc tựa như đau đớn trên gương mặt Mộc Cận, trong lòng cô ta cảm thấy vô cùng khoái chí nhưng cô ta cũng không biết được trong nhiều câu nói của cô ta thì cuối cùng câu nào mới giống như kim châm làm Mộc Cận đau đớn đến thế, cho nên lúc Mộc Cận muốn cô ta nhắc lại, nhất thời cô ta không đáp lời được.

Mộc Cận nhìn chằm chặp vào Mã Yến Dung: “Anh ta và tôi kết hôn là do các người sắp xếp?”

Thì ra cô ta để ý đến điều này! Mã Yến Dung nói: “Dĩ nhiên! Anh ấy đến Mộc gia là để làm nhiệm vụ chứ không phải đến để nói chuyện yêu đương, mỗi một hành động của anh ấy đều cần phải báo cáo lại cho cấp trên, kể cả chuyện ở cùng với cô, và cả chuyện kết hôn với cô, những chuyện này chẳng qua cũng chỉ vì để anh ấy có thể sớm ngày hoàn thành nhiệm vụ nên phải làm, không có liên quan gì tới ý muốn của anh ấy cả.” Mã Yến Dung biết trước đây lúc Giang Thiếu Thành và Mộc Cận kết hôn quả thật là từng có báo cáo với cấp trên, cho nên những lời này của cô ta cũng không phải hoàn toàn dối trá! Còn về việc có đúng là ý muốn của riêng Giang Thiếu Thành hay không thì cô ta cũng không quan tâm đến nó.

Những lời của Mã Yến Dung nói như là một cú đánh chí mạng với Mộc Cận, tuy Mộc Cận đã hoàn toàn mất lòng tin và oán hận mọi điều về Giang Thiếu Thành, thậm chí chính cô cũng hay nghĩ Giang Thiếu Thành kết hôn cùng cô là vì để lấy được sự tín nhiệm của cha cô, nhưng những điều này chẳng qua cũng chỉ là suy nghĩ trong khi cô tức giận. Tận sâu trong lòng cô vẫn tin Giang Thiếu Thành quả thật có tình cảm với mình, là thật lòng anh muốn trở thành chồng cô. Có điều anh ấy đã lựa chọn hi sinh tình cảm của cả hai để hoàn thành cái mà anh gọi là chính nghĩa.

Nhưng hôm nay Mã Yến Dung đã nhẫn tâm nói với cô, tất cả những điều này đều là giả dối, Giang Thiếu Thành chưa bao giờ từng yêu cô! Cô cứ ngỡ là yêu, thế mà hôn nhân lại trở thành trò cười, tất cả như chưa từng tồn tại! Ngay cả lời tuyên thệ trước mặt cha xứ cũng có thể là giả thì còn có gì có thể là thật được đây! Chẳng trách ngay từ đầu anh đã tìm mọi cách từ chối cô, mặc kệ cô làm gì anh cũng không hề lay chuyển nửa phần, sau đó lại đột nhiên chấp nhận, cô những tưởng mình rút củi dưới đáy nồi, cuối cùng cũng cảm động được anh, thì ra vốn chẳng phải như vậy!

Hai tay Mộc Cận túm chặt chặt, mu bàn tay chỉ còn lại da bọc xương lại vì cố sức mà từng khớp xương càng nổi rõ, một lát sau cô mới hét lên như phát cuồng, bàn tay vừa chạm vào thứ gì thì đã ném chúng xuống

mặt sàn, Mã Yến Dung thấy bộ dạng nổi điên của Mộc Cận cũng thấy hơi sợ, cô ta muốn ngăn lại: “Cô làm gì vậy!”

Mái tóc Mộc Cận rối tung, hai tay vung vẩy, không để cho Mã Yến Dung tới gần, ngọn đèn trên tủ đầu giường cũng bị cô đánh rơi, vang lên tiếng vỡ vụn chói tai, cô cũng ngã khỏi giường rơi trúng vào những mảnh vỡ đó, khuỷu tay đè lên những mảnh vỡ bén nhọn, cổ chân cũng toàn là máu. Mã Yến Dung không ngờ thần kinh Mộc Cận lại yếu đuối như vậy, chỉ mới mấy câu nói là đã suy sụp như thế này, Mộc Cận té xuống sàn vẫn tiếp tục gào thét: “Cút, các người cút hết đi...” Cô cũng không quan tâm mình đang bị thương, giống như đã mất đi cảm giác, không còn biết đau, lòng bàn tay còn nắm chặt một mảnh vỡ nhỏ, màu máu đỏ tươi chảy qua theo kẽ tay.

Mã Yến Dung nhìn Mộc Cận muốn nói lại thôi, đến cuối cùng thì cũng ngậm miệng lại, nhanh chóng đi khỏi đó, lúc xuống tới cầu thang thì nghe được tiếng khóc nức nở của Mộc Cận vọng xuống từ trên lầu, trong tiếng khóc chất chứa đầy nỗi hận và căm thù. Mã Yến Dung nhanh chóng rời khỏi đó, mới vừa ra khỏi tòa nhà thì không ngờ chạm phải Giang Thiệu Thành vừa đi siêu thị về. Phản ứng đầu tiên khi đó của Giang Thiệu Thành là vội nhìn lên cửa sổ trên tầng tám, cũng tiện hỏi Mã Yến Dung: “Em không đi làm mà tới đây làm gì?”

Mã Yến Dung lúc này không còn tâm trí đâu hỏi Giang Thiệu Thành chuyện muốn rời ngành, chỉ ấp úng nói: “Xin lỗi, không phải em cố ý khiêu khích cô ta!”

Về mặt chột dạ và câu nói của Mã Yến Dung đều khiến Giang Thiệu Thành có một linh cảm không tốt, anh không ngoảnh lại hỏi Mã Yến Dung mà ngay lập tức chạy nhanh vào trong thang máy. Mã Yến Dung ở phía sau nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của anh, bóng lưng vội vã chạy đi thì trong lòng chua xót, vừa nãy cô ta nói những lời đó với Mộc Cận chẳng qua cũng chỉ lừa mình dối người mà thôi! Ai cũng thấy được anh quả thật thật lòng đối với người phụ nữ đó.

Giang Thiệu Thành mở cửa mà lòng nóng như lửa đốt, bên trong im lặng không có một tiếng động không giống như là đã xảy ra chuyện gì, anh vừa gọi Mộc Cận vừa chạy lên lầu. Đẩy cửa phòng ra thì chỉ thấy trong phòng ngổn ngang lộn xộn, Mộc Cận đang ngồi trên một đồng mảnh vỡ, phần da thịt trần trụi bên dưới lớp áo ngủ thì máu me be bét. Giang Thiệu Thành sợ hãi la lên một tiếng rồi vọt vào, Mộc Cận cầm một mảnh vỡ nhỏ trong tay vung về phía anh: “Không được qua đây.” Lòng bàn tay cô đã đầy những vết thương có nông có sâu, khe động là máu lại chảy theo kẽ tay không ngừng.

Giang Thiệu Thành hoảng sợ, nhưng lại sợ cô xúc động thì lại làm cho vết thương nặng thêm, anh nói: “Được rồi, anh không qua, em nói với anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi? Cô ta nói với em cái gì?” Anh không đoán ra Mã Yến Dung nói với cô cái gì mà lại khiến cô bị thương nặng như vậy.

Mộc Cận ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt quyết liệt nhìn Giang Thiệu Thành: “Tôi hỏi anh, tại sao anh muốn sống cùng tôi, sao anh lại muốn kết hôn với tôi?”

“Vì anh yêu em, Mộc Cận, anh...”

“Nói thật đi!” Tâm trạng Mộc Cận trở nên kích động và thét lên.

Giang Thiệu Thành nói: “Là thật, Mộc Cận, tình yêu anh dành cho em tuyệt đối không ít hơn em, cho tới bây giờ anh chưa từng coi hôn nhân của chúng ta như một trò chơi.”

Mộc Cận cầm phần cao giọng chỉ trích anh: “Anh nói dối!” Cô lão đảo bước đến trước mặt Giang Thiệu Thành, túm lấy quần áo của anh nói: “Tôi chỉ muốn anh trả lời tôi rằng trước đây lúc ở bên cạnh tôi, kết hôn với tôi có phải anh đều từng xin chỉ thị từ bọn họ phải không?”

Giang Thiệu Thành không trả lời, cho dù ý định ban đầu của anh là gì thì quả thật anh có báo cáo với cấp trên, lúc đó ý kiến của cục trưởng Mã và mấy người lãnh đạo là coi cuộc hôn nhân này chỉ là một nhiệm vụ đặc biệt trong tình huống đặc biệt, nhưng từ lâu trong lòng anh đã cho Mộc Cận là người vợ cả đời này của mình, anh không ngờ Mã Yến Dung lại dùng những điều này đến kích động Mộc Cận.

Giang Thiệu Thành giải thích: “Mộc Cận, em hãy nghe anh nói, mọi chuyện không phải như vậy...”

Mộc Cận ngắt lời anh, chỉ cần anh nói ra một đáp án đơn giản: “Phải hay không phải?”

Giang Thiếu Thành khó khăn gật đầu: “Phải, nhưng mà...”

Nhưng câu nói tiếp sau ‘nhưng mà’ với Mộc Cận đã không còn quan trọng nữa, Mộc Cận cười như điên dại: “Giang Thiếu Thành, tôi cũng cảm thấy oan ức thay cho anh đó! Anh không thấy là mình đã hi sinh quá nhiều sao, lại còn không ngần ngại kết hôn với con gái của một tên trùm ma túy mà anh cảm hận không gì sánh bằng, rốt cuộc anh đã làm như thế nào vậy? Hằng đêm, lúc ngủ bên cạnh tôi, anh không cảm thấy khổ sở sao? Mỗi khi nói yêu tôi, mỗi khi làm tình với tôi, anh cũng không có cảm giác buồn nôn sao? Hả?”

Giang Thiếu Thành cũng bị những lời nói thiếu suy nghĩ của cô chọc cho tức giận: “Em im đi! Em đang nói cái gì vậy, Em biết rõ ràng không phải như vậy!”

“Tôi thì biết cái gì! Những thứ tôi biết toàn bộ đều là giả dối! Các người dựa vào đâu mà dám giẫm đạp lên tình cảm của tôi, tôi không phải là con người sao, trái tim tôi không phải làm từ thịt sao, chỉ vì tôi là con gái của Mộc Thường Phong, cho nên các người nữ đối xử với tôi như vậy?”

Giang Thiếu Thành vươn tay qua ôm lấy cô: “Mộc Cận, em tin anh, vợ chồng đã hơn một năm, lẽ nào em không nhận ra anh đối với em là thật tình hay giả ý sao? Em thả tin vào vài câu nói khích của người khác cũng không chịu tin tưởng cảm giác của mình ư?”

Mộc Cận cố đẩy anh ra, lắc đầu: “Giang Thiếu Thành, tôi không bao giờ tin tưởng anh nữa đâu, không thể nào nữa!” Nói xong, cô quay người chạy xuống lầu, Giang Thiếu Thành chỉ đứng sờ hai giây rồi cũng đuổi theo, lúc tới cửa mới nín được cô lại: “Em như thế này mà muốn đi đâu?”

“Buông ra, anh đừng xen vào chuyện của tôi.”

“Anh là chồng em, anh bỏ mặc em thì ai trông chừng em!”

Mộc Cận hét lên với anh: “Không cần!” Cô đẩy anh chạy vọt ra cửa.

Giang Thiếu Thành thấy hiện tại tâm trạng cô đang bị đả kích như vậy, mình có nói gì thì cũng bằng không, hơn nữa vết thương trên người cô cũng cần băng bó, cho nên Giang Thiếu Thành quyết định ôm ngang lấy cô cưỡng ép mang cô về phòng, từ ngày hôm đó Giang Thiếu Thành cũng ở bên chăm sóc cô một tác cũng không rời, còn đặc biệt mời một người về chăm nom cô, để phòng những khi anh bất đắc dĩ phải ra ngoài tránh để Mộc cận trốn thoát.

Mộc Cận cảm thấy mình muốn điên thật rồi, thế giới lớn như vậy lại không có chỗ cho cô dung thân, chỉ còn Giang Thiếu Thành, một người cô không thể hận, cũng không thể yêu nhất cô bên cạnh. Cô muốn đi tìm mẹ con Chu Lạc Khiết, trên đời này cô chỉ còn lại hai người thân này thôi, nhưng cô không biết họ đang ở nơi nào, cũng không thể bước ra khỏi cánh cửa kia. Mỗi ngày sau khi cô lên cơn điên thì tinh thần lại trở nên ngẩn ngẩn ngơ ngơ, người còn ốm hơn trước đây, dường như chỉ một cơn gió thổi qua là đủ để đổ ngã cô.

Giang Thiếu Thành cũng không muốn coi cô như tội phạm mà nhốt trong nhà, nhưng bây giờ ngoài cách làm này thì không còn cách nào khác. Sức khỏe cô không tốt, tinh thần cũng không minh mẫn, lại không thân không thích, ra ngoài lỡ như lại lọt vào tay của Diệp thiên, không biết có thể xảy ra chuyện gì.

.....

Trong khoảng thời gian Chu Lạc Khiết ở lại Giang gia ngoài việc chăm lo cho con gái thì bản thân cô cũng đã nghĩ nhiều cách để hỏi thăm tin tức của Long Tại Nham, tuy nói là có Giang Trường Phong giúp đỡ, nhưng cô không thể đặt tất cả hi vọng lên người người khác. Trước đây, những nhân vật có tiếng tăm cô cũng quen biết không ít, nhưng hầu hết đều có liên quan tới Diệp thiên, cô không muốn có bất cứ liên hệ gì với anh ta cho nên những người cô có thể xin nhờ hỏi thăm tin tức cũng chỉ được vài người.

Ban ngày, khi ở trước mặt người khác cô có thể kiên cường chống đỡ, nhưng mỗi đêm khuya thanh vắng, cô vừa nhớ Vọng Thư vừa không nén nổi rơi nước mắt. Nếu như anh thật sự đã chết, thì thế cũng không còn, linh hồn phải phiêu du bên ngoài, nếu như anh còn sống, nhưng đến giờ vẫn chưa trở về tìm cô và Vọng thư, như vậy rõ ràng anh đã phải trải qua rất nhiều khó khăn đau đớn. Mỗi khi nghĩ đến hoàn cảnh gian khổ của Long Tại Nham hiện nay, Chu Lạc Khiết lại không thể nguôi nổi.

Chu Lạc Khiết cảm thấy mình không thể cứ ngồi một chỗ chờ tin tức suốt từ sáng đến tối như vậy, cô hỏi ý kiến Giang Trường Phong, muốn đến hộp đêm của Giang Nhạc làm việc. Thứ nhất là, cô còn phải nuôi nấng Vọng Thư, đây không phải chỉ là chuyện một, hai năm, cô phải có thu nhập, không thể cả đời dựa vào tiếp tế của Giang gia, tuy bản thân cô vẫn còn có bất động sản và tiền tiết kiệm, nhưng miệng ăn thì núi lở. Thứ hai là, ở địa bàn hộp đêm như thế, có rất nhiều loại người ra vào, cái gì cũng có, tin tức rất nhanh nhạy, có thể cô sẽ hỏi được ra cái gì đó cũng không biết chừng.

Giang Trường Phong biết cô nóng lòng tìm chồng, thoáng trầm ngâm rồi gật đầu, ông cho Chu Lạc Khiết làm ở một hộp đêm lớn nhất thành phố. Ban ngày cô sẽ chăm sóc cho Vọng Thư, đến đêm thì ra hộp đêm làm việc, công việc chủ yếu của cô là phụ trách quản lý và huấn luyện những nữ tiếp viên ở hộp đêm, chuyện này với cô không có gì khó khăn. Cô tin rằng chỉ cần Long Tại Nham còn sống trên đời này, một ngày nào đó nhất định cô sẽ dò la được tin tức của anh.

102. Chương 102: Em Đau Bao Nhiều, Anh Đau Bấy Nhiêu

Hơn sáu giờ sáng Chu Lạc Khiết mới kết thúc công việc và quay về nhà, tuy là Giang Trường Phong từng đồng ý rằng cho đến trước khi Long Tại Nham trở về thì sẽ vẫn bảo vệ cho mẹ con Chu Lạc Khiết và Vọng Thư, nhưng dù sao thì việc ăn nhờ ở đậu như thế này cũng không phải là cách. Sau một, hai năm nữa cô muốn rời Giang gia, vì bây giờ Vọng Thư vẫn còn nhỏ, cho dù có mượn người về chăm sóc thì cũng không yên tâm. Hơn nữa, cô vẫn còn xa lạ với thành phố này, tạm thời không thể tự mình lo liệu được, cho nên dù thế nào thì cũng phải đợi qua thời gian sống gió này đã. Dĩ nhiên, nếu như Long Tại Nham trở về, cô cũng không cần tính toán lâu dài như thế. Cho dù sau này anh chỉ là một tội phạm bị truy nã, đi theo anh chỉ có thể mãi mãi sống lưu lạc, trốn chạy thì cô cũng sẽ vui vẻ chấp nhận, chỉ cần có anh bên cạnh là đủ, ít nhất được bên cạnh người mình yêu, thì trái tim còn có nơi để tựa vào, không cần phải lang bạc khắp nơi.

Chiếc xe chạy vào biệt thự của Giang gia, mới sáng sớm đã thấy Giang Trường Phong chấp tay sau lưng đứng ở trong sân, Chu Lạc Khiết bước qua chào hỏi: “Chào buổi sáng, Giang tiên sinh.”

Cô hít một hơi sâu, buổi sớm đầu hạ, không khí thật trong lành, Chu Lạc Khiết lại nghĩ, nếu như có thể cùng Long Tại Nham làm bạn đến già, mỗi sáng sớm hay hoàng hôn, dưới ánh mặt trời cùng dắt tay trong đứng trong sân, đó sẽ là chuyện hạnh phúc biết nhường nào. Có lẽ chuyện này đối với người khác thì chỉ là chuyện quá tầm thường, còn đối với mình, cô không biết là trong lúc còn sống cô có thể làm được hay không.

Giang Trường Phong cũng gật đầu chào cô: “Chào buổi sáng.”

Giang Trường Phong là một người không hay nói chuyện cho lắm, cho nên sau khi chào hỏi thì Chu Lạc Khiết chuẩn bị đi vào với con, nhưng lần này chưa cất bước thì Giang Trường Phong đã chỉ vào cái ghế đá bên cạnh, ý bảo cô ngồi xuống.

Bên trên bàn đá còn có một bộ ấm trà, bình thường Giang Trường Phong sẽ lựa những khi có một mình thì mới thưởng trà ở đây, nước trà đã lăn tăn, khói trắng bốc lên, Chu Lạc Khiết rót nước ngập lá trà rồi mời Giang Trường Phong: “Giang Tiên sinh, có tin tức gì của Tại Nham phải không?”

Giang Trường Phong hớp một hớp trà, có lẽ đang nghĩ không biết nên mở miệng nói như thế nào, trong lòng Chu Lạc Khiết cảm thấy lạnh lẽo, chắc chắn là tin tức không tốt, cô nhắm chặt hai mắt: “Không sao, Giang tiên sinh, ông cứ nói.”

“Cục cảnh sát phía thành phố A có tìm được một thi thể gặp tai nạn trên biển.”

Bàn tay Chu Lạc Khiết run run, siết chặt chén trà trên tay làm nó bể thành những mảnh nhỏ rơi trên đất, cô cố gắng để mình bình tĩnh lại, hỏi: “Chuyện đó xảy ra khi nào?”

“Một tuần trước, bây giờ cảnh sát bên đó đang tìm cô và Vọng Thư, họ nghĩ có thể thông qua xét nghiệm DNA của Vọng Thư để xác minh lại thân phận của thi thể đó.”

“Nói vậy, họ cũng không thể xác định thi thể đó có phải là...”

Giang Thường Phong lại nói tiếp: “Cùng ngày khi tìm được thi thể đó, Mộc Cận cũng đã đến nhận diện, có người nói cô ấy đã sụp xuống ngay tại đó, cho nên...”

Chu Lạc Khiết lắc đầu: “Không thể nào, có lẽ là Mộc Cận nhận sai cũng không chừng.”

“Tôi đoán có lẽ cảnh sát cũng nghi ngờ như vậy nên mới vội vã muốn tìm cô và Vọng Thư, tôi muốn biết cách suy nghĩ của cô, nếu cô muốn đến đó để xác nhận tôi có thể cho người sắp xếp phía bên cảnh sát, cô yên tâm, có Giang gia tôi ở đây, bọn họ sẽ không thể làm gì mẹ con cô.”

Tuy rằng lúc này Chu Lạc Khiết rất muốn biết thi thể mà cảnh sát tìm được kia có phải là Long Tại Nham hay không, nhưng cô cũng không thể mạo hiểm đưa Vọng Thư theo tới cục cảnh sát, một là, cô sợ ngộ nhỡ có xảy ra chuyện gì sẽ không thể nào chấp nhận được tin xấu này, còn nếu như không phải, như vậy, cảnh sát nhất định sẽ lại tiếp tục truy lùng Long Tại Nham, vậy thì đối với chuyện Long Tại Nham đang trốn chạy bên ngoài thì sẽ thêm phần nguy hiểm. Nhưng cô cũng không thể không thể nào không đến xác nhận, cho nên Chu Lạc Khiết suy nghĩ một lát mới nói: “Có cách nào để tôi gặp mặt Mộc Cận trước không.” Trước tiên cô muốn nghe xem Mộc Cận nói như thế nào.

Giang trường Phong gật đầu: “Tôi sẽ tìm cách.”

Bây giờ Giang Trường Phong muốn liên lạc với Mộc Cận cũng không dễ gì, bởi vì chuyện lần trước cho nên để đề phòng chuyện tình hình có người đến nói những chuyện gây kích động Mộc Cận, nên Giang Thiếu Thành đã cấm mọi người xuất hiện trong tầm nhìn của Mộc Cận, bây giờ ngoài anh và dì giúp việc thì hầu như không có người thứ ba nào có thể tiếp cận được với Mộc Cận, hơn nữa, phần lớn thời gian Giang Thiếu Thành đều ở nhà, thỉnh thoảng có đi ra ngoài một, hai lần cũng trở về rất nhanh.

Dì Chu được thuê làm việc ở nhà thấy Mộc Cận cả ngày nếu không gạt đồ cái này cái kia gây ồn ào thì lại ngồi bên cửa sổ ngắm ngời, bà cũng nghi ngờ tinh thần Mộc Cận có vấn đề, cho nên Giang Thiếu Thành mới cấm cô ấy ra ngoài. Cũng không thể trách dì Chu này lại nghĩ như vậy, bây giờ thì cho dù là ai gặp Mộc Cận cũng sẽ nghi ngờ thần kinh của cô không bình thường, thực tế thì Mộc Cận quả thật cũng có biểu hiện của bệnh trầm cảm.

Dì Chu sắp phần cơm trưa lên một cái mâm nhỏ rồi đưa cho Giang Thiếu Thành bưng lên, lúc trước cũng có một, hai lần dì Chu bưng thức ăn lên cho Mộc Cận, nhưng lại bị Mộc Cận hất đổ cả bát canh, việc này đã dọa cho dì Chu sợ hãi, cho nên sau đó mỗi lần đưa cơm đều phải tự mình Giang Thiếu Thành đưa lên đồ cho cô ăn.

Bát canh còn nóng hổi vừa múc ra, Giang Thiếu Thành dùng muống nhẹ nhàng khuấy cho canh mau nguội bớt, dì Chu thấy anh ngày nào cũng tỉ mỉ chăm sóc cho Mộc Cận, cho dù là Mộc Cận có làm loạn thế nào thì anh cũng không mất kiên nhẫn với cô, bà ở bên cạnh cũng cảm thấy vất vả thay, cho nên mới khuyên: “Hay là đưa vợ cậu đi gặp bác sĩ đi, một mình cậu chăm nom cũng không ổn.” Nghe nói là bệnh nhân tâm thần rất thất thường, nếu như cả đời vẫn như thế, vậy vẫn phải chăm lo suốt đời?

Giang Thiếu Thành dừng tay, nói: “Chỉ là gần đây cô ấy gặp chút chuyện, nên quá đau lòng, một thời gian sau sẽ tốt thôi.” Nhưng đã một thời gian dài, thật ra trong lòng Giang Thiếu Thành cũng cảm thấy nặng nề, nếu cô vẫn mãi như vậy, anh phải thật sự đưa cô đến bác sĩ. Anh thường tự nói với mình là cô sẽ trở lại như bình thường, bởi vì anh không dám thừa nhận việc chính mình là nguyên nhân từng bước từng bước khiến cô phải phát điên! Dì Chu không nói nữa, nghĩ trong lòng, có lẽ không có người đàn ông nào có thể dễ dàng thừa nhận vợ của mình lại là một bệnh nhân tâm thần.

Giang Thiếu Thành một tay bưng cái mâm nhỏ, một tay đẩy cửa ra, có lẽ do cô đã làm ầm ĩ một trận lúc sáng sớm nên bây giờ không còn sức nữa, cuộn người ngồi trên sàn nhà dưới khung cửa sổ. Đã có kinh nghiệm, nên Giang Thiếu Thành không đặt thức ăn xuống trước mặt cô mà chỉ đặt xuống mặt sàn cách cô một khoảng trước. Sau đó mới nhích lại gần, anh đưa tay ra tìm một sợi dây trên ngăn tủ bên cạnh buộc lại mái tóc rối tung của cô trước.

Gạt mái tóc trên trán cô qua mới nhìn được rõ mặt cô, Giang Thiếu Thành vuốt ve yêu chiều gương mặt mà gần như không thấy được miếng thịt nào, khẽ giọng dụ dỗ: “Nào, Mộc Cận, ăn thôi.”

Mộc Cận gác cầm lên đầu gối nhưng vẫn không ngẩng đầu lên, Giang Thiếu Thành múc một muỗng cơm kê lên miệng cô: “Ăn một miếng nào.” Sáng sớm cô làm ầm ĩ đến giờ vẫn chưa ăn gì, nếu vẫn không ăn thì sẽ chết đói.

Mộc Cận đẩy tay anh ra không thèm đếm xỉa đến, muỗng cơm rơi vãi khắp trên đùi cô, Giang Thiếu Thành rút khăn giấy ra lau sạch sẽ cho cô, lại dỗ nói: “Ăn một chút được không em, em không đói sao? Không phải em muốn đi ra ngoài à, anh hứa với em, em ăn cơm đi rồi muốn đi đâu anh đưa em đi đó.”

Mộc Cận nhếch khóe miệng, bây giờ chắc chắn ngay cả anh ta cũng cho rằng cô đã nửa điên nửa khùng, nhưng trong lòng cô biết rõ, những lời anh ta nói đều là gạt cô, điều cô muốn là biến mất khỏi nơi này, không bao giờ gặp lại anh ta nữa.

Giang Thiếu Thành bưng bát canh lên: “Không thì ăn canh trước nhé, là canh sò em thích nhất đấy, nếm thử xem.” Mộc Cận hất chén canh ra, anh không kịp tránh, hơn nửa chén canh đều đổ trên người hai người. Chính vì để đề phòng chuyện thế này, nên anh mới để chén canh nguội bớt trước nếu không lại làm cô phồng rỗi.

Giang Thiếu Thành thở dài: “Mộc Cận, không phải em nói em hận anh ư, phải ăn cơm thì mới có sức hận anh chứ, dù muốn rời khỏi đây thì cũng phải bồi dưỡng cho cơ thể khỏe lên rồi em mới có thể đi ra ngoài được đúng không?”

Mộc Cận không muốn nghe, vùi mặt trong cánh tay, Giang Thiếu Thành buông cái chén trong tay: “Vậy tự em ăn được không.” Anh đứng dậy đi vào phòng tắm rửa sơ qua người mình, sau đó cầm khăn ướt ra định lau vết bẩn dính trên người cô.

Lúc Giang Thiếu Thành bước ra thì thấy Mộc Cận đang đứng dậy, anh vô cùng vui mừng, còn nghĩ rằng cuối cùng cô cũng đã chịu ăn uống. Nhưng chưa đợi nụ cười tắt hẳn, anh đã thấy cô cầm con dao gọt trái cây trên bàn lên quay về phía anh, nói: “Để tôi ra ngoài, nếu không tôi giết anh!”

Giang Thiếu Thành đứng yên tại chỗ mấy giây, nhìn vẻ mặt đang phát cuồng của cô. Anh không ngờ cũng có ngày bản thân mình lại dồn ép cô thành thế này! Anh biết vừa yêu vừa hận sẽ khiến người ta tuyệt vọng, cho nên anh cũng có thể hiểu bây giờ cô ở bên cạnh anh thì đau khổ biết chừng nào. Nhưng anh vẫn không thể để mặc cô rời khỏi, lần này buông tay, cả đời này có thể cô sẽ không trở lại nữa, sẽ rời xa anh mãi mãi. Lại cũng không chắc chắn cô sẽ tốt hơn bây giờ. Ngược lại, nỗi đau đớn trong tim theo thời gian rồi sẽ phai nhạt, chỉ cần anh và cô cùng nhau trải qua thời gian đau đớn này, sau đó nhất định có hi vọng. Ngày đó, anh từng nói sẽ không cho cô có cơ hội đổi ý, đến bây giờ cũng vẫn là như vậy.

Giang Thiếu Thành bước về phía cô: “Em buông dao xuống.”

Mộc Cận lắc đầu rơi nước mắt: “Không! Anh để tôi đi đi! Tôi không muốn ở đây, anh có biết mỗi ngày nhìn thấy mặt anh, nghe giọng nói của anh, tôi sống không bằng chết không!”

Giang Thiếu Thành bước từng bước đến gần cô, dồn cô vào góc phòng, không cho cô lùi bước, anh nói: “Em đau đớn bao nhiêu thì cứ khiến anh đau bấy nhiêu đi.” Anh nắm lấy tay cô, đặt mũi dao lên trước ngực mình: “Hôm nay nếu như em có thể cầm lưỡi dao này vào tim anh, anh sẽ để em đi!”

Tay Mộc Cận run run, nhắm hai mắt lại, cô có thể cảm thấy mũi dao gọt trái cây trong tay từng chút từng chút đâm vào cơ thể anh, tiếng máu rơi xuống sàn nhà từng giọt từng giọt, nhưng từ đầu đến cuối, không nghe anh rên một tiếng. Cô cắn môi, nước mắt chảy xuôi theo gương mặt, rốt cuộc cô cũng không chịu nổi bật khóc thành tiếng, buông lỏng hai tay, trên đời này thứ tuyệt vọng hơn cái chết chính là trở mặt thành thù với người mình yêu nhất, tại sao anh lại muốn biến cô thành như hôm nay, hận anh, nhưng không thể nào tàn nhẫn ra tay đâm vào tim anh, yêu anh, nhưng cũng không thể chung sống bên anh!

Mũi dao gọt trái cây đã đâm vào trong người Giang Thiếu Thành, anh cố chịu đau rút con dao ra, lấy một tay che miệng vết thương, một tay kéo cô ôm vào lòng, cầm gác lên đỉnh đầu cô, liên tục nói xin lỗi: “Xin lỗi, Mộc Cận, xin lỗi, hãy tin anh, anh thà mọi đau đớn đều do anh gánh chịu chứ không muốn em phải chịu bất cứ thương tổn gì. Em có thể hận anh, nhưng đừng rời xa anh, em nhớ không, lúc kết hôn, chúng ta đã từng nói, cùng sống cùng chết, sướng khổ có nhau, cả đời này em cũng không thể buông tay.”

Mộc Cận chỉ biết khóc trong lòng anh, thề thốt gì, hứa hẹn gì, tất cả cô đều không thể tin, nhưng những

chuyện anh nói, quãng thời gian ngắn ngủi vui vẻ vẫn đọng lại trong đầu cô, chúng đang trừng phạt cô!

103. Chương 103: Cô Phải Đề Phòng Anh Khắp Nơi

Ngồi trong khu nghỉ mát của tiểu khu, Mộc Cận vươn tay ra đón lấy ánh nắng hoàng hôn của buổi đầu hạ, tia nắng chiếu xuyên qua ngón tay của cô, trước đây cô cũng rất thích làm động tác này, ánh sáng lóng lánh khúc xạ dưới ánh mặt trời từ chiếc nhẫn đính hôn trên tay tựa như vĩnh hằng, cuối cùng cô còn cười ngốc nghếch. Bây giờ trên ngón tay đeo nhẫn đã trống không, cái đêm Long Tại Nham dẫn cô trốn khỏi Mộc gia, cô đã rút chiếc nhẫn trên tay ra ném đi, trên đời này đã không còn vật gì tượng trưng cho vĩnh hằng nữa rồi!

Giang Thiệu Thành ngồi bên cạnh Mộc Cận cũng để ý thấy, một đôi nhẫn giờ chỉ còn lại một chiếc lẻ loi đơn độc giữa những ngón tay anh, giống như bây giờ chỉ có một mình anh đối diện với cuộc hôn nhân này, kiên trì với phần tình cảm này. Anh biết cô đã tổn thương quá sâu, anh đang đợi đến một ngày nào đó cô sẽ lại can đảm và tin tưởng lần nữa.

Nhắm hai mắt lại, dựa đầu vào cây cột phía sau. Ngày hôm đó cô không thể đâm dao vào ngực anh, cho nên mỗi ngày sau đó đều cảm thấy bế tắc. Bây giờ Giang Thiệu Thành không còn cấm cô ra ngoài nữa, nhưng nhất thiết là phải có anh hay dì Chu đi cùng, cho dù chỉ là đi dạo trong tiểu khu một lát, anh cũng không thể yên tâm để cô đi một mình, dù sao thì tinh thần của cô cũng không được ổn định.

Phong cảnh trong tiểu khu rất đẹp, hòn non bộ nhà nghỉ suối phun nước, ánh nắng của buổi chiều tà cũng phủ lên khung cảnh một lớp ánh sáng dịu nhẹ. Sau giờ cơm tối cũng có nhiều người đi dạo, còn có hai, ba bà mẹ đang đẩy nôi em bé đứng tùm lại một chỗ bàn chuyện nuôi con. Vào mùa hè, các em bé nằm trong xe nôi đều mặc rất ít, để lộ ra cánh tay, đôi chân mập mạp, ề ề cất tiếng gọi, còn nhiều cả nước miếng, dù có bày ra nét mặt thế nào thì những hành động như vậy đều rất dễ thương. Mộc Cận nhìn đến gần ngơ, đau đớn như sóng cuộn trong lòng lại dâng lên, cha mất, nhà tan cửa nát tạm thời che giấu nỗi đau mất đi đứa con nhưng nỗi đau đớn này vẫn còn đó, cô chỉ giấu kín nó vào tận chỗ sâu nhất trong tim. Bây giờ lại vô tình nhớ lại, lại cảm thấy đau đến tận xương tủy, đứa con còn chưa biết là trai hay gái, dù đứa bé có đến không đúng lúc nhưng vẫn là một mạng người, cô là một người mẹ, mất đi cốt nhục của mình sao có thể không cảm thấy ân hận!

Cô nghĩ, nếu như tất cả những chuyện này đừng xảy ra thì tốt biết bao, một nhà ba người của anh trai, cô và Giang Thiệu Thành một nhà ba người, còn có cha, cùng nhau chung sống vui vẻ, mỹ mãn biết chừng nào. Ban đầu nếu như cô gả ột ai khác, vậy ngày hôm nay có lẽ đã chẳng có, cho dù không thể dài lâu nhưng tóm lại vẫn có thể làm được. Nhưng trong lòng cô yêu Giang Thiệu Thành, lúc đó khẳng khẳng muốn chung sống cùng anh, tất cả lại chỉ là ảo ảnh, vậy mà trong một năm đó cô vẫn không hay không biết cố ngỡ mộng không thể thành thật, còn cầu trời khẩn phật một mong ước buồn cười ‘năm nào cũng như hôm nay, ngày nào cũng như hôm nay’! Cho đi trái tim rồi cuộc đời lại báo ứng thế này.

Giang Thiệu Thành nhìn theo tầm mắt của cô, chắc chắn biết cô đang nhớ tới đứa con vô duyên chưa sinh ra của mình, anh không biết nói gì để an ủi cô, bởi vì đứa bé đó rất có thể là đứa con duy nhất trong kiếp này của anh và Mộc Cận. Có điều, sinh con cùng anh có lẽ không phải là hi vọng của cô. Bây giờ, trái lại anh càng mong muốn có thể có một đứa con của hai người để nối lại mối quan hệ đứt quãng của họ.

Mộc Cận đứng dậy đi về phía mấy người phụ nữ kia, Giang Thiệu Thành gọi cô, dường như cô vẫn không nghe thấy mà vẫn đi tiếp rồi ngồi xuống bên cạnh mấy chiếc xe nôi, nhìn không chớp mắt vào mấy đứa bé mập mạp đang pi pô nói chuyện. Trẻ em sơ sinh được mấy tháng đúng là rất thích đùa, trong đó có đứa con cười với cô, Mộc Cận cũng cười, không nhịn được vuốt ve khuôn mặt của đứa trẻ, đến nỗi còn vươn tay ra mê mẩn muốn ôm đứa bé lên, làm cho người mẹ đang nói chuyện phấp phấp bên cạnh hoảng sợ, kêu lên: “Cô làm gì vậy!” Ban ngày ban mặt mà muốn cướp con người ta à! F3 q% R B% K; t

Giang Thiệu Thành chạy nhanh lại kéo Mộc Cận khỏi chiếc xe nôi, giải thích: “Xin lỗi, vợ tôi không cố ý, cô ấy chỉ rất thích trẻ con thôi.”

Người mẹ trẻ tuổi kia vẫn dùng ánh mắt đề phòng nhìn Mộc Cận, dù sao thì hành vi của Mộc Cận cũng rất quái lạ, không hề nói một câu mà lại dùng ánh mắt say mê nhìn chăm chăm vào con người ta, không thể trách người mẹ trẻ đó hoảng hốt như vậy.

Trong đó có một người phụ nữa nhận ra Giang Thiệu Thành: “Cậu ở nhà 803 mới chuyển tới phải không, tôi ở 801, chúng ta ở cùng một lầu.”

Giang Thiệu Thành mỉm cười gật đầu, hàng ngày ra vào cũng có chút ấn tượng, sau khi chào hỏi, Giang Thiệu Thành dẫn Mộc Cận đi khỏi đó: “Đi thôi, chúng ta về nào.”

Mộc Cận vẫn cứ ngoảnh đầu lại nhìn đứa bé vừa nãy đã nhìn cô cười kia, Giang Thiệu Thành xoay đầu cô trở lại, cô như thế này quả thật khiến cho lòng anh đau đớn đến tê dại. Cũng gián tiếp do anh nên cô mới mất đi quyền làm mẹ. Giọng nói lầm rầm khe khẽ của mấy người mẹ trẻ ở phía sau dường như vẫn còn loáng thoáng bên tai.

“Thích con nít thì sinh một đứa đi, sao lại nhìn con người khác thèm thuồng như vậy...”

“Tôi nghe nói có một bà điên ở nhà 803, chắc không phải là cô ta chứ, thật đáng thương, trông còn trẻ tuổi vậy mà...”

“Ở chung một khu, mọi người sau này nên cẩn thận chú ý, nhất là trong nhà còn có trẻ con ...”.

Dĩ nhiên Mộc Cận cũng nghe được loáng thoáng những lời này, nhưng đối với ánh mắt kì lạ và lời họ nói cô cũng không có thái độ gì, nếu những người đó có từng xem tin tức trong thành phố, biết được cô là con gái của Mộc Thường Phong, e là cũng không dám nói mấy lời nhàn rỗi, linh tinh này đâu. Quả thật, cô thà mình là một kẻ điên giống như lời mấy người phụ nữ này nói, nhưng tại sao trong lòng cô vẫn tỉnh táo cảm giác đau đớn đến từng tắc mạch.

Lúc vào cửa thì dì Chu từ trong bếp đi ra: “Đi dạo về rồi à, chè đậu xanh được rồi đấy, có muốn ăn một chén không.”

Giang Thiệu Thành nói với Mộc Cận: “Ăn một chén nhé, buổi tối ngủ ngon hơn.” Mộc Cận đi ngang qua anh, bước lên lầu. Giang Thiệu Thành đi theo phía sau, quay đầu căn dặn: “Dì múc giùm một chén để nguội.”

Dì Chu gật đầu, lúc bà bưng chén chè đậu xanh ra thì đúng lúc Giang Thiệu Thành nghe điện thoại trong phòng khách, dì Chu tự bưng chén chè vào, Mộc Cận mệt mỏi ngồi trong lan can của phòng ngoài, chán nản dựa vào sau ghế.

“Cô chủ, ăn một chút đi.” Dì Chu vừa nói vừa nhìn về phía cửa phòng, chắc chắn Giang Thiệu Thành vẫn còn ở bên ngoài nghe điện thoại, dì Chu chần chờ mấy giây mới lấy trong người ra một mảnh giấy vụn nhét vào trong lòng bàn tay Mộc Cận, khẽ nói: “Cô chủ, có người muốn tôi đưa cái này cho cô.”

Mộc Cận mới đầu không hiểu ném cho dì Chu cái liếc mắt, đợi sau khi coi xong mấy chữ trên tờ giấy, bỗng chốc cô mới ngồi dậy: “Người đâu, dì gặp người này ở đâu? Sao dì quen chị ấy, chị ấy còn nói gì với tôi không?”

Dì Chu nhìn Mộc Cận tuy là đang hỏi gấp nhưng mỗi câu hỏi đều rõ ràng, căn bản là cô không có điên cũng không bị ngốc, xem ra thực sự là mình đã nghĩ bậy rồi, vì thế dì Chu cẩn thận đứng lên nói: “Cô ấy chỉ nói là cô dựa theo số điện thoại ghi trên đây liên lạc với cô ấy, cô ấy muốn sớm gặp mặt cô, cũng không nói thêm gì khác.”

Dì Chu nhớ lại, lần đầu tiên bà gặp người phụ nữ đó là ở trong siêu thị, lúc đầu bà chỉ nghĩ người ta là một bà chủ trong gia đình, gặp mặt mấy lần, lúc mua đồ ăn sẽ nói chuyện thêm mấy câu, sau đó thì người phụ nữ đó kín đáo đưa cho bà một khoản tiền, nói là chỉ cần bà giao tờ giấy này cho Mộc Cận là được, không cần làm chuyện gì khác.

Lúc ban đầu dì Chu hơi sợ, người ta là ai bà cũng đâu biết, lỡ đâu vô tình lại làm chuyện gì trái phép thì sao! Huống hồ gì bây giờ Mộc Cận trông còn điên điên dại dại, bà không hiểu người phụ nữ này đưa một mẫu giấy cho người điên để làm gì! Nhưng cả bao thư toàn tờ một trăm tệ đối với bà mà nói thì quả đúng

là cảm dỗ không nhỏ, bà lại len lén nhìn vào tờ giấy kia, ngoài một dãy số và hai chữ Mộc Cận thì không còn gì khác, mới nhìn cũng không thấy chỗ nào không ổn, cho nên cuối cùng mới nhận lời.

Ban nãy dì Chu vừa hạ quyết tâm, nếu như Mộc Cận thấy tờ giấy mà nói mấy lời ngớ ngẩn là bà sẽ lập tức đem đốt tờ giấy đi, coi như chưa từng có chuyện này. Không ngờ Mộc Cận rất tỉnh táo, giống như đầu óc không có chút vấn đề gì!

Mộc Cận nói: "Tôi biết rồi, đi ra ngoài trước đi, chuyện này nhất định không được nói cho ai biết hết.

"Cô chủ, cô yên tâm, tôi biết rồi." Nhận tiền của người ta thì phải ngậm miệng, điều này bà hiểu rõ.

Chờ sau khi dì Chu đi khỏi, Mộc Cận lại nhìn xuống mấy chữ trên tờ giấy, mấy con số Ả-rập nhìn không biết là có ý gì, nhưng hai chữ Hán tự "Mộc Cận", chắc chắn là chữ của Chu Lạc Khiết, cô nhận ra chúng. Chu Lạc Khiết luôn luôn rất cẩn thận, ngay cả tên mình cũng không để lại, nhưng chỉ viết hai chữ "Mộc Cận", nhất định là muốn mình biết đây chính là do tự tay chị ấy viết, hiện nay chị ấy đang ở thành phố A!

Lúc dì Chu đi ra ngoài, Giang Thiệu Thành cũng nói chuyện xong, dì Chu thấy anh thì hơi chột dạ, nói: "Cô chủ không chịu ăn."

Cũng may là Giang Thiệu Thành không có nghi ngờ: "Không sao, dì đi nghỉ ngơi đi."

Dì Chu thở ra đi xuống lầu;

Nghe thấy tiếng đẩy cửa của Giang Thiệu Thành, Mộc Cận sợ nhớ nhầm dãy số trên tờ giấy nên không có xé đi mà chỉ vội vàng nhét xuống dưới chậu hoa, sau đó trở lại nằm trên ghế.

Giang Thiệu Thành thấy chén chè đậu xanh đúng là chưa được động tới, mới bưng lên, nói: "Ăn một chút đi, cơm tối em ăn không nhiều lắm.

Mộc Cận sốt ruột nói: "Đi đi, tôi không muốn ăn." Nói rồi cô đứng dậy trở về phòng, cô không thấy được vẻ kinh ngạc hiện lên trên mặt Giang Thiệu Thành, tuy là giọng điệu lúc này của cô có vẻ bức mình nhưng mấy ngày nay cô rất ít khi nói được một câu đàng hoàng như vậy với anh, thường chỉ mím môi dùng hành động phản kháng cho thấy cô đang bất mãn. Giang Thiệu Thành bưng chén chè đậu xanh trong tay, nghi ngờ nhìn về lan can ngoài ban công, anh nhớ vừa nãy lúc bước vào hình như cô đang đứng ở đó. Giang Thiệu Thành cũng đi tới chỗ cô đứng lúc nãy nhìn xuống phía dưới, không có gì cả, nhưng lúc vừa quay người đi anh mới để ý thấy một chậu hoa giống như bị dịch khỏi chỗ. Ánh mắt anh cũng chỉ dừng lại hai, ba giây rồi cũng không đụng vào chậu hoa đó.

Buổi tối, chờ lúc Mộc Cận đi tắm, Giang Thiệu Thành mới đi ra nhấc chậu hoa kia ra, bên dưới quả nhiên có một tờ giấy bị đè lên, anh nhìn nó rồi lại đặt về chỗ cũ, trong lòng đủ loại cảm xúc, cô bé này đã từng tin tưởng anh đến thế, bây giờ lại để phòng anh khắp nơi!

Mộc Cận vẫn không chịu ngủ chung giường với anh, cho nên anh chỉ ép một nụ hôn lên trán cô, nói chúc ngủ ngon rồi đi về phòng khách ngủ. Mộc Cận nằm trên giường trằn trọc mãi, bây giờ ngày nào anh ta cũng ở nhà, không biết phải làm sao mới có thể tìm được cơ hội thoát khỏi anh ta đi ra ngoài.

Đột nhiên nhớ tới chuyện quên lấy tờ giấy lại giấu đi, lỡ như bị anh ta thấy được...Mộc Cận lập tức ngồi dậy bước xuống giường, chạy ra ngoài ban công, tốt quá, tờ giấy vẫn còn đây, cô thở phào nhẹ nhõm.

104. Chương 104: Chị Em Gặp Lại

Mộc Cận có một đêm không ngon giấc, cô nằm trên giường luôn tự hỏi làm cách nào mới có thể giấu Giang Thiệu Thành đi gặp Chu Lạc Khiết, mãi cho đến lúc trời hửng sáng cô mới ngủ được ba, bốn tiếng. Sáng sớm sau khi rời giường lần đầu tiên cô bước xuống lầu, chủ động ngồi vào bàn cơm, cả dì Chu và Giang Thiệu Thành đều giật mình ngạc nhiên.

Giang Thiều Thành đã định mang mâm cơm sáng lên nhưng cô lại đang đứng trước mặt, anh vui vẻ vuốt tóc cô: “Hôm nay nhìn khí sắc em cũng không tệ.” Cô đã thay một bộ váy mùa hè, mái tóc cũng được buộc lên, cả người đầy sức sống, tuy rằng sắc mặt vẫn còn vẻ nhợt nhạt, nhưng trông đã tốt hơn trước rất nhiều.

Mộc Cận không trả lời, chỉ yên lặng dùng bữa sáng trước mặt. Cô nghĩ, nếu bây giờ cô đề xuất ý kiến muốn đi đâu đó, nhất định anh sẽ nói anh cũng đi cùng với cô, không biết đến chừng nào anh mới có chuyện bận để không còn trông coi cô mỗi ngày như thế này nữa! Lẽ nào đến bây giờ anh vẫn còn bị đình chỉ công tác sao? Đang nghĩ đến đó thì cô chợt nghe thấy Giang Thiều Thành nói: “Anh có chuyện phải ra ngoài một lát, có lẽ chiều mới về, buổi trưa em ở nhà phải ăn cơm nhé?”

Mộc Cận không đổi sắc mặt, nhưng trong lòng thì mừng rỡ. Sau khi ăn sáng xong, Giang Thiều Thành quả thật đã đi ra ngoài, giống như mọi lần anh đi ra ngoài, lúc đi còn dặn dì Chu buổi trưa phải trông chừng Mộc Cận ăn cơm, có việc gì thì gọi điện cho anh.

Giang Thiều Thành chân trước vừa bước ra khỏi cửa, cô đã lập tức gọi tới dãy số kia, nghe thấy giọng nói của Chu Lạc Khiết, Mộc Cận gần như muốn nghẹn ngào đến nói không nên lời, Chu Lạc Khiết sắp xếp nơi gặp mặt qua điện thoại. Cúp máy xong, dì Chu thấy Mộc Cận ra ngoài, nên muốn đi cùng cô.

Mộc Cận nói: “Không cần đâu, dì yên tâm, tôi sẽ không đi đâu, tôi sẽ không trở về đâu.”

Dì Chu thì lo lắng nói: “Có lẽ tôi nên gọi điện thoại báo cho cậu ấy một tiếng, mỗi lần khi cô muốn ra ngoài tôi đều gọi điện thoại cho cậu ấy, lần này không gọi, ngược lại sẽ làm cậu ấy nghi ngờ.”

“Vậy dì gọi đi, nhanh lên, hãy nói là tôi muốn đi siêu thị mua đồ ăn với dì.”

Sau khi dì Chu nói chuyện điện thoại với Giang Thiều Thành xong thì nói với Mộc Cận: “Cậu ấy nói đừng ở bên ngoài quá lâu.”

Có lẽ dì Chu thật sự sợ Mộc Cận sẽ nhân dịp bỏ đi, đến lúc đó bà sẽ không biết ăn nói sao với Giang Thiều Thành, cho nên mới khẳng định muốn đi theo, Mộc Cận nghĩ lại cảm thấy nếu như chỉ một mình cô ra ngoài lại càng làm cho Giang Thiều Thành thấy kì lạ, nên cũng không ngăn cản dì Chu nữa.

Mộc Cận và Chu Lạc Khiết hẹn trong một quán ăn bên cạnh siêu thị mà dì Chu bình thường hay đến mua thức ăn, lúc tới nơi, Mộc Cận nói với dì Chu: “Dì đi siêu thị mua đồ đi, tôi làm xong chuyện thì sẽ đi tìm dì.”

Dì Chu hơi khó xử, Mộc Cận vội thúc giục: “Dì đi đi! Dì đi theo tôi làm gì, dù không tìm thấy tôi, anh ta cũng sẽ không ăn thịt dì đâu, dì sợ cái gì!”

Dì Chu lo lắng căn dặn: “Đừng đi lâu quá, không chừng buổi trưa là Giang tiên sinh sẽ về ăn trưa.” Tuy đi chậm nhưng cũng đã đến gần siêu thị.

Mộc Cận thở phào nhẹ nhõm, đi lên lầu hai của quán ăn, tìm đến được căn phòng đã hẹn với Chu Lạc Khiết, bốn phía trong phòng đều buông rèm rất dày, Mộc Cận khép cửa lại, đi về phía Chu Lạc Khiết. Chu Lạc Khiết cũng đứng lên khỏi chỗ ngồi, cách lần từ biệt vội vã chỉ mới một, hai tháng thế nhưng cả hai lại tưởng chừng như đã mấy đời, cõi lòng cảm thấy thật thê lương.

Hai bàn tay cùng nắm chặt lấy nhau, Chu Lạc Khiết ôm chầm lấy Mộc Cận, nhìn thấy Mộc Cận rơi nước mắt, đôi mắt cô cũng ửng hồng, cô biết từ bấy tới nay, Mộc Cận chịu dày vò và tổn thương còn sâu sắc hơn cô. Mộc Cận mới hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, sinh ra trong Mộc gia nhưng lại chứng từng trải qua mưa gió gì, chỉ trong một đêm làm sao có thể chịu đựng nổi nhiều tin buồn như vậy, cô cũng không cần hỏi cô bé đã phải trải qua như thế nào!

Chu Lạc Khiết dịu Mộc Cận ngồi xuống: “Em ốm đi nhiều quá, trông có vẻ không được khỏe.”

Mộc Cận không nói cho Chu Lạc Khiết chuyện mình sinh non: “Em không sao, em còn tưởng những ngày này chị còn ở chỗ Diệp thiên, được rồi, Vọng thư thì sao, bé khỏe chứ? Bây giờ các chị ổn cả không, chị quay lại đây sẽ không sao chứ, có thể bị Diệp Thiên phát hiện không?”

Chu Lạc Khiết bảo cô đừng vội, nói: “Vọng Thư vẫn khỏe, lần này chị đến đây, Giang gia đã ngầm phái rất nhiều người đi theo bên cạnh chị, sẽ không sao cả đâu. Mộc Cận, lần này chị tới là muốn hỏi em về chuyện

của Tại Nham, chị nghe cảnh sát tìm được một cái xác, em có đi nhận diện...” Chu Lạc Khiết nắm chặt tay của Mộc Cận, khó khăn mở miệng hỏi: “Là anh em?”

Mộc Cận nhìn xung quanh, lắc đầu.

“Em chắc chắn chứ?”

Mộc Cận hạ giọng nói: “Tuy là cái xác đó không còn nhìn rõ mặt, dáng người lại rất giống anh em nhưng em chắc chắn không phải, em với anh cùng lớn lên, chỉ cần nhìn lướt qua em cũng biết có phải hay không. Hơn nữa quần áo cũng khác, em không biết tại sao họ lại trùng hợp vớt được cái xác đó, có lẽ là ý trời, để cho anh em thoát được nạn này, chỉ cần họ tin cái xác đó là anh em, như vậy hi vọng sống sót của anh ấy càng lớn hơn.”

Nghe Mộc Cận nói như vậy, trái tim Chu Lạc Khiết mới từ từ thả lỏng, cảm thấy mình sống đến giờ nhưng cô vẫn luôn sợ sẽ nghe được từ miệng Mộc Cận cái đáp án khiến mình chịu không nổi kia, đã nhiều ngày nay cô vẫn như người treo lơ lửng cạnh vách đá, cảm thấy chơi vơi, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống địa ngục. Cảm giác này giống như đang đợi người khác ỉn một phán quyết tử hình, bây giờ Mộc Cận cuối cùng cũng cho cô một tia hi vọng.

Chu Lạc Khiết nói: “Cảnh sát chưa chắc đã dễ dàng tin tưởng, nếu không bọn họ đã chẳng muốn tìm Vọng Thư để xét nghiệm ADN.”

“Chị dâu, nhất định đừng để cho bọn họ tìm được Vọng Thư, bây giờ, trên đời này chỉ còn lại Vọng Thư có quan hệ huyết thống với anh em, chỉ cần kéo dài thời gian, họ mà không tìm được cách nào xác định thì sẽ kết thúc vụ án thôi.”

“Chị biết, cho nên chị mới đi gặp em trước, đừng lo lắng, cho dù họ có tìm được Vọng Thư thì cũng sẽ e ngại thể lực của Giang gia, họ sẽ không dám bắt chị đưa Vọng Thư đi xét nghiệm ADN đâu.” Chu Lạc Khiết khẽ thở dài: “Có điều, giờ anh em đang ở đâu, là sống hay chết, sao đã lâu vậy rồi mà vẫn không có tin tức gì cả, Mộc Cận, lúc đó...Lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tuy chị sắp đặt mọi chuyện có vẻ vàng nhưng chỉ trong một thời gian ngắn sao cảnh sát có thể nắm được tin tức...” Cho dù Diệp Thiên có thông báo ngay cho Lưu Tiến Dân cũng không thể nhanh như vậy, chính xác như vậy được?

Tình hình rạng sáng ngày hôm đó hiện lên trước mắt Mộc Cận, cô đau đớn nhắm hai mắt lại, tự trách: “Đều là do em liên lụy, lúc đó, lúc đó anh và Cương Tử vốn vẫn kịp thời gian rời đi, nhưng anh sợ em lên thuyền sẽ không cầm cự nổi, nên gọi điện cho Giang Thiếu Thành, nhưng mà, anh ta...anh ta lại dẫn theo bọn Lưu Tiến Dân tới...” Móng tay Mộc Cận cắm sâu trong lòng bàn tay: “Nếu không phải tại em, anh cũng sẽ không mạo hiểm lựa chọn tin tưởng anh ta lần nữa...Cao Liệt đỡ đạn cho em, Cương Tử cũng gián tiếp vì em mà chết, nhưng cái người cùng chung chẵn gối với em kia, ngay cả một tia hi vọng cuối cùng cũng không để lại cho em, mà đuổi cùng giết tận, chị ơi, em hận anh ta!”

Chu Lạc Khiết gỡ những ngón tay của Mộc Cận ra, không muốn cô lại tự làm tổn thương mình, nếu như chỉ có hận thì làm sao lại có thể khổ sở đến mức này, cô khuyên nhủ Mộc Cận: “Tất cả sẽ qua cả thôi, chúng ta dù sao cũng phải sống, chúng ta phải kiên cường lên, chờ anh em trở về.”

“Chị, chị cũng cho rằng anh em còn sống đúng không.”

Chu Lạc Khiết kiên quyết gật đầu: “Ừ!” Đây là niềm tin còn lại của cô, tin tưởng, ít ra cô vẫn còn có hi vọng.

Mộc Cận cắn cắn môi, muốn cười nhưng lại bật khóc: “Chị dâu, em rất nhớ cha, rất nhớ anh, trong khoảng thời gian này em cũng muốn đi tìm chị với Vọng Thư, nhưng mà em sợ sẽ liên lụy các chị bị cảnh sát bắt được, em là một kẻ không may mắn, nếu không có em, Mộc gia chúng ta đâu có như ngày hôm nay, chị không biết trên người cha trúng bao nhiêu đạn đầu, mỗi tối em đều mơ thấy cả người cha đầy máu, cảnh cha chết không nhắm mắt, ông ấy đang trách em, chắc chắn là đang mắng em, nếu như em có thể chọn lựa lại lần nữa, nhất định em sẽ tránh xa Giang Thiếu Thành, nhưng không bao giờ, không thể làm lại nữa rồi...”

“Mộc Cận, đừng nghĩ như vậy, cha em thương em như vậy, sao trách em được, tất cả đều có số cả rồi, Mộc gia chắc chắn cũng đã đoán được có kết cục ngày hôm nay, không phải do em sai, em phải sống cho tốt mới khiến cha em linh thiêng trên trời được yên lòng! Hơn nữa, cuộc đời này còn rất dài, cuộc đời em vẫn còn

có nhiều việc, cũng sẽ có vui vẻ, không thể nản lòng như vậy được, nếu như chị cũng giống em tuyệt vọng trong lúc bất hạnh như vậy thì sao có thể sống tới ngày hôm nay, cũng sẽ không quen biết với anh em, càng không thể có được Vọng Thư. Mộc Cận, nghe chị nói, phải kiên cường bước tiếp nghe em!”

“Em không biết mình phải kiên cường như thế nào nữa, những ngày như vậy thực sự rất đau khổ, em muốn rời khỏi anh ta, chị ơi, chị dẫn em theo đi, chúng ta cùng chăm lo cho Vọng Thư, chờ anh trở về, được không?”

Bàn tay Chu Lạc Khiết phủ lên bàn tay Mộc Cận, như muốn truyền sức mạnh cho cô: “Mộc Cận, em và Vọng Thư mãi mãi là người thân của chị, lúc nào em cũng có thể tìm bọn chị, nhưng trái tim còn bị ràng buộc thì đi tới đâu cũng không có tự do, em có thể tránh một lúc nhưng đâu thể trốn cả đời. Dù có muốn đi thì em cũng phải kết thúc hoàn toàn với Giang Thiếu Thành, em hiểu chưa?”

Ánh mắt Mộc Cận ảm đạm mà cô liêu, hoàn toàn kết thúc ư? Khi đó mình và Giang Thiếu Thành còn chưa đủ dứt khoát sao?

Chu Lạc Khiết lau nước mắt cho cô: “Chúng ta ăn cơm đi, buổi chiều chị sẽ ề Giang Nhạc, Mộc Cận, em nhớ kỹ nhé, không phải trên đời này em không còn người thân nào, bất cứ lúc nào, bất kể hoàn cảnh gì, chị cũng là chị dâu của em, cả đời này chị chỉ làm vợ của anh em mà thôi.”

“Cảm ơn chị, chị dâu.”

Sau khi tạm biệt Chu Lạc Khiết, trên đường về, Mộc Cận cứ nghĩ mãi đến những lời Chu Lạc Khiết nói với mình. Đúng vậy, nếu như muốn rời khỏi đây không vương vấn, đoạn tuyệt sạch sẽ, không còn chút dính líu đến nhau, lúc này đây cô nên cùng Giang Thiếu Thành nói chuyện cho rõ ràng. Cô và anh ta đã là người ở hai lối rẽ, mỗi người mỗi ngã, chắc rằng anh ta cũng hiểu điều này. Cho dù bây giờ anh giữ cô lại bên cạnh là vì trách nhiệm, vì hổ thẹn, hay quả thật còn chút tình cảm với cô thì cũng vẫn không thể thay đổi được kết quả, cho nên anh cần gì phải vầy vùng vô ích như vậy!

Lúc Mộc Cận và dì Chu về đến nhà, Giang Thiếu Thành đã về rồi.

Dì Chu nói: “Tiên sinh, cậu ăn trưa rồi sao, chúng tôi không biết cậu lại về sớm như vậy, cho nên mới cùng cô ấy đi dạo siêu thị một lát.”

“Không sao, tôi ăn bên ngoài rồi mới về.” Anh mỉm cười nhìn Mộc Cận: “Mệt không, em mua cái gì vậy?”

Dì Chu trả lời thay Mộc Cận: “Đi dạo trong siêu thị một lúc sẵn đó mua cơm trưa về.”

Mộc Cận vẫn không nói chuyện đột nhiên trở nên nghiêm túc, nói với Giang Thiếu Thành: “Chúng ta nói chuyện đi.”

105. Chương 105: Đời Này Đừng Gặp Lại Nhau Là Kết Quả Tốt Nhất Cho Anh Với Tôi

Ngữ điệu của Mộc Cận vừa lạnh lùng vừa quả quyết, điều này làm cho khóe miệng đang mỉm cười của Giang Thiếu Thành cũng dần dần khép lại. Hai người cùng bước vào phòng khách trên lầu, Mộc Cận ngồi xuống sofa, chuẩn bị tư thế sẵn sàng nói chuyện, còn Giang Thiếu Thành thì lục tìm bao thuốc lá và hộp quẹt trong tủ rồi bước đến bên cửa sổ. Những khi gặp áp lực hoặc giả gặp phải chuyện phiền muộn thì anh hút rất nhiều thuốc, biểu hiện của Mộc Cận làm cho anh cảm giác cô sắp nói cái gì đó. Mấy ngày trước khi cô vẫn còn ngơ ngẩn, anh vẫn hi vọng cô sẽ tỉnh táo lại một chút, nhưng bây giờ khi cô trở lại bình thường nói muốn nói chuyện với anh, thì Giang Thiếu Thành lại hi vọng thà là cô cứ tiếp tục khép mình, không chịu nói chuyện với bất kì ai như trước đây. Cô hiện giờ khiến anh càng hoảng hốt và bất lực hơn so với chuyện phần nọ lấy dao đe dọa anh.

Nên đối diện thì sẽ phải đối diện, kẹp trong tay điều thuốc đã tắt ngấm đứng bên bậu cửa sổ, anh đi đến trước mặt cô, ngồi xuống: “Em nói đi.”

Trong lúc anh hút thuốc, Mộc Cận đã nghĩ rất nhiều về những lời muốn nói, nhưng cuối cùng câu nào cũng không thể diễn đạt rõ quyết tâm của cô, cô sợ lần nói chuyện này sẽ kết thúc mà không đi đến kết quả. Mộc

Cận mấp máy môi, mấy giây sau mới ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của Giang Thiếu Thành, câu đầu tiên mà cô nói là: “Thiếu Thành, tôi muốn đi khỏi đây.”

Giang Thiếu Thành lại chỉ cảm thán, nói: “Rất lâu rồi mới nghe em lại gọi tên anh.”

“Cuộc đời tôi còn rất dài, không muốn hận anh mãi, tôi không muốn sống mệt mỏi như thế này nữa.

“Còn nhớ anh đã nói gì với em không? Anh đã nói là sẽ không cho...em có cơ hội hối hận, em nhớ chứ, không phải anh không cho em cơ hội rời khỏi anh thật xa, là chính em chọn trở về, đường là do chúng ta chọn, không có lí do gì giữa đường em lại đổi ý, bỏ lại một mình anh!” Nói về đàm phán, cô làm sao có thể là đối thủ của anh!

Mộc Cận nhắm chặt hai mắt, đè nén máu nóng đang cuộn cuộn trong tim: “Tôi sai rồi, là do tôi không biết tự lượng sức mình, cho dù gặp phải chuyện như ngày hôm nay thì cũng là tôi tự gieo gió thì gặp bão, coi như là tôi xin anh, anh cho tôi một cơ hội sửa sai đi, được không vậy?”

“Em không cần phải nói những lời tự chà đạp mình như vậy, em có biết tới bây giờ anh vẫn níu kéo, cố muốn bù đắp cho em, là vì anh yêu em, là vì anh còn muốn giữ lại hôn nhân của chúng ta mà.”

“Nhưng anh có hỏi tôi có muốn hay không chưa? Anh có biết bây giờ tất cả những thứ về anh đều làm cho tôi không chịu nổi không, gồm cả tình yêu của anh, Giang Thiếu Thành, lúc trước tôi yêu anh là thế, vẫn không thể thay đổi quyết tâm giết cả nhà tôi của anh, bây giờ anh dựa vào cái gì mà cho rằng tình yêu vĩ đại của anh có thể cứu chuộc tôi đây? Dựa vào đâu mà anh cho rằng tôi sẽ còn cần ‘tình sâu ý nặng’ của anh chứ?

Bàn tay đang vịn trên tay vịn sofa của Giang Thiếu Thành siết chặt lại, mu bàn tay nổi gân xanh, mấy câu nói đó của Mộc Cận khiến anh rất thất vọng, chúng cũng không nể tình mà phô bày những điều anh tự lừa mình dối người mấy ngày nay. Đúng! Dựa vào đâu mà anh cho rằng chỉ cần còn có tình yêu của anh thì có thể khiến cô tha thứ? Anh có nghĩ tới không, Mộc Cận rời khỏi anh, cô mới có thể quên đi đau khổ, là chính anh không muốn thừa nhận chuyện này, là bởi vì anh ích kỉ vợ lấy lí do vụng về như vậy giữ cô bên mình.

Mộc Cận lại nói tiếp: “Tôi có thể ra nước ngoài hoặc tìm một nơi không ai biết bình yên sống nốt những năm còn lại, từ từ quên đi chuyện tôi là con gái của ai, quên đi tôi là vợ của ai, quên hết tất cả, ở bên cạnh anh tôi không làm được, tôi sẽ chỉ càng thêm hận anh, hận chính tôi, anh cần gì cứ tiếp tục giày vò mình như vậy.”

“Mộc Cận, anh có thể đưa em cùng ra nước ngoài, đi đến bất cứ đâu, không quen biết một ai làm lại từ đầu.”

“Tôi không muốn!” Mộc Cận kiên quyết từ chối: “Ông trời không cho chúng ta chết ở trong tay đối phương đã là sự nhân từ lớn nhất rồi, không thể lại có thêm một cơ hội nữa! Trong biển người mệnh mông mẫm này, cả đời tôi và anh đừng gặp lại nhau là kết cục tốt nhất!”

Nghe được lời cô nói cả đời này không muốn gặp lại khiến cho Giang Thiếu Thành mất một lúc không thể chấp nhận nổi, anh lại muốn hỏi: “Em muốn đi đâu? Em cũng biết hiện nay bên ngoài vẫn còn rất nhiều người muốn mạng của em.” Mộc gia đã chết, không có nghĩa nhưng người căm thù họ sẽ bỏ qua cho cô. Trái lại, cũng chính vì mất đi sự che chở của Mộc gia, cô chỉ có thể mặc cho người ta xâu xé.

Mộc Cận không quan tâm, nói: “Hôm nay, tôi chỉ là một đứa con gái mồ côi còn sót lại của Mộc gia mà thôi, sao bọn họ còn muốn kiếm thêm phiền phức mà đối phó với tôi, mà cứ cho là tôi có gặp chuyện gì bất trắc thì đó cũng là số mạng của tôi, tôi chấp nhận. Chúng ta cứ vậy đi, coi như chưa từng quen biết nhau, đừng lấy yêu hận ra làm cớ để tiếp tục dây dưa giữa anh và tôi nữa, được chứ?

Âm thanh cuối cùng của cô rất nhẹ, nhưng mỗi câu đều rất dứt khoát, không để cho anh có chỗ xoay chuyển, nhưng giữa anh và Mộc Cận có thể không còn chỗ trống nữa sao? Không còn đủ chỗ cho tình yêu nữa ư? Anh đã nghĩ có thể dùng những năm sau này bù đắp cho cô, nhưng cô lại nói chuyện đó chỉ càng làm cô thêm đau khổ!

Giang Thiếu Thành không thể gạt đầu cũng không thể lắc đầu, anh không hề muốn kết thúc như vậy, hai người đã từng yêu nhau, hôm nay lại muốn quay lưng ra đi, từ nay về sau không còn xuất hiện cùng nhau! Anh thông thả đứng dậy, lúc đi, anh nói: “Cho anh thời gian suy nghĩ.”

Cô hỏi: “Bao lâu?”

“Mấy hôm nay có có công chuyện, chờ anh quay lại rồi tính.” Anh lại nói thêm một câu, thái độ cứng rắn: “Nếu thật sự em muốn hoàn toàn cắt đứt quan hệ với anh thì đừng nên bỏ đi khi anh không có ở đây, nếu không, em có đi đến đâu anh cũng có thể đưa em trở về!”

Sau khi Giang Thiệu Thành đi, quả thực liên tiếp mấy ngày cũng không quay về. Sáng sớm hôm đó anh nói có chuyện phải ra ngoài, ngoài việc muốn để cô yên tâm đi gặp Chu Lạc Khiết, thì cũng vì cục trưởng Mã gọi anh trở về cục nói chuyện. Trên đơn từ chức của anh vẫn chưa được kí tên, cục trưởng Mã vẫn cố hết sức giữ anh lại, cũng là vì tiếc cho tài năng của anh, ông cảm thấy Giang Thiệu Thành không cần vì một người đàn bà mà lại bỏ đi tương lai tươi sáng của mình, mặc khác, cá nhân ông cũng là muốn thúc đẩy chuyện của Giang Thiệu Thành và con gái mình.

Cho nên, cục trưởng Mã khuyên anh nên cân nhắc chuyện phục chức. Đúng lúc, có một vụ án cướp vàng bạc trong thành phố, ba tên tội phạm giả làm khách hàng trà trộn vào triển lãm, trộm mất một viên ngọc rất lớn, chuyện này rất xôn xao, cục đã lập một tổ chuyên án, yêu cầu nhanh chóng phải phá án. Cục trưởng Mã mong Giang Thiệu Thành có thể nhận vụ án này, lúc đó Giang Thiệu Thành đã từ chối, anh muốn nhanh chóng từ chức, sau đó đưa Mộc Cận rời khỏi thành phố A.

Nhưng mà, bây giờ, sau khi nói chuyện với Mộc Cận, Giang Thiệu Thành lại thay đổi chủ ý đồng ý với ý kiến của cục trưởng Mã. Nếu cứ ở nhà, anh không biết phải đối mặt với Mộc Cận bằng tâm trạng gì, càng không thể cho cô đáp án mà cô muốn.

Trong hơn mười ngày Giang Thiệu Thành ra ngoài cũng không có gọi điện thoại về, Mộc Cận cũng không biết việc bận theo lời anh nói là việc gì, càng không biết anh phải đi bao lâu mới quay lại. Cho nên, tâm trạng của cô trong lúc này từ bình tĩnh ban đầu dần dần trở nên vô cùng lo lắng và thiếu kiên nhẫn, thậm chí ngày càng trở nên bất an. Anh đi như vậy bỏ lại một mình cô là có ý gì?

Mấy ngày sau cô đều bất giác hỏi dì Chu mấy câu: “Anh ta có gọi điện về không, anh ta không nói chừng nào mới về sao?”

Lần nào dì Chu cũng lắc đầu: “Lúc cậu ấy ra ngoài chỉ nói tôi phải chăm sóc cho cô chu đáo, không nói khi nào mới về.” Có một lần Mộc Cận cũng hỏi một câu giống như vậy, thì dì Chu mới đề nghị: “Cô à, không thì cô gọi cho ông bà hỏi thử xem.” Người dì Chu nói chính là cha mẹ của Giang Thiệu Thành.

Mộc Cận nghe xong thì lặng lẽ quay người đi, cô không biết số điện thoại của họ, nếu có biết cũng sẽ không gọi, cô không muốn tiếp xúc gì với những người trong thế giới của anh, như vậy chỉ khiến mình bị tổn thương.

Một buổi chiều chạng vạng sau hơn hai mươi ngày không có chút tin tức của Giang Thiệu Thành, Mộc Cận lại gặp lại Giang Thiệu Kiệt, vừa định đứng lên, đây là lần thứ hai cô gặp mặt Giang Thiệu Kiệt. Khi đó, những lời Giang Thiệu Kiệt nói trong bệnh viện vẫn còn văng vẳng bên tai Mộc Cận, cho nên bây giờ khi Mộc Cận gặp lại anh ta lần thứ hai, cô cũng dùng ánh mắt không chút thiện cảm nhìn anh ta.

Giang Thiệu Kiệt thấy thái độ cảnh giác của cô thì không đồng tình, anh ta bật ra một tiếng cười chế nhạo, chắp hai tay sau lưng, ánh mắt quét một vòng trong nhà, chau nhẹ mày giống như không thích thú với bày trí trong phòng. Mộc Cận đứng yên một chỗ chờ anh ta mở miệng, không biết lần này anh ta tới là lại muốn nói lời khó nghe gì. Giang Thiệu Kiệt vừa nhìn những đồ vật trong phòng khách vừa quay sang thản nhiên nói: “Anh ấy sắp chết rồi, đang ở trong bệnh viện, qua gặp anh ấy một lần đi.

Giọng nói không chứa chút đau thương, giống như đang nói chuyện thời tiết, cho nên rất lâu sau Mộc Cận mới nghĩ ra anh ta nói cái gì, nhưng vẻ lạnh lùng trên gương mặt anh ta khiến cho người ta nghi ngờ tính chân thật của câu chuyện. Giang Thiệu Kiệt cũng nhìn ra nghi ngờ của cô, anh ta nhún vai, nói như không có gì quan trọng: “Không tin à? Dù sao thì tôi cũng đã báo tin rồi, có đi hay không thì tùy cô.” Giang Thiệu Kiệt để lại địa chỉ của bệnh viện và số phòng rồi ra về, giống như chẳng muốn nói thêm câu gì với cô.

Mộc Cận vòng tay ôm lấy người, ngồi xuống chân cầu thang, bầu trời bên ngoài đã bị che phủ một màu âm u, Mộc Cận hít thở hỗn hển từng hơi, cảm thấy như có cái gì chẹn lại trong ngực làm cô không thở được. Cô ôm ngực tự nói với mình không có chuyện gì đâu, đêm mùa hè trời rất oi bức, cho nên mới khó thở như thế này. Nhưng khi dì Chu đi qua kéo cô lên, lại la lên: “Cô ơi, sao cô lại lạnh như vậy?”

Cô thờ ra nhìn dì Chu: “Tôi thấy hơi lạnh.” Bây giờ không phải đang hè sao, sao cả người lại giống như trầm trong nước lạnh vậy, cô vịn tay vịn cầu thang đứng lên, hai mắt không có thần nói: “Tôi đi ngủ đây.” Ngủ một giấc sẽ tốt thôi!

Ngoài Giang Thiếu Kiệt ra thì không có ai đến báo tin của Giang Thiếu Thành cho cô, ngay cả điện thoại cũng không có, nếu như không có tờ giấy ghi địa chỉ của bệnh viện thì cô sẽ nghi ngờ việc Giang Thiếu Kiệt đến đây chỉ là ảo giác của cô mà thôi.

Ngày hôm sau, Mộc Cận vẫn thức dậy như bình thường, ăn sáng, sau đó ngồi trước cửa sổ giết thời gian, nhưng lại không hề hỏi khi nào thì Giang Thiếu Thành trở về. Cho mãi đến chiều tối ngày thứ ba, cô mới đưa địa chỉ mà Giang Thiếu Kiệt để lại cho dì Chu hỏi: “Dì biết bệnh viện này ở đâu không?”

“À biết, bây giờ cô muốn đi à?”

Mộc Cận gật đầu, dì Chu cởi tạp dề, lấy bóp tiền rồi cùng cô ra ngoài.

Cho dù là lúc nào thì bệnh viện cũng đông nghịt người như vậy, cô giống như một hình nhân đi theo phía sau dì Chu, mặc cho dì Chu kéo cô đi tìm phòng bệnh của Giang Thiếu Thành từ trên xuống dưới. Trong đầu cô đang trống rỗng, chỉ nhớ lại câu nói của Giang Thiếu Kiệt, anh ấy sắp chết! Cho đến khi dì Chu dẫn cô tới trước cửa phòng bệnh, nói với cô là ở đây, cô mới sực tỉnh trở lại.

Dì Chu mở cửa cho cô, Mộc Cận đứng ở cửa không chịu bước vào. Giang Thiếu Thành nằm trên giường bệnh cũng không giống như sắp chết theo lời của Giang Thiếu Kiệt, trên người không thấy có vết thương gì, nhưng hai mắt lại quăn băng vải. Trong phòng bệnh, có cha mẹ của Giang Thiếu Thành, còn có Giang Thiếu Kiệt và Mã Yến Dung đều ở đây.

Nghe thấy tiếng mở cửa, mấy người đều nhìn lại, chỉ có Giang Thiếu Thành là nằm yên, vẫn cứng ngắc trên giường. Một tay Mộc Cận nắm chặt cánh cửa bình tĩnh nhìn Giang Thiếu Thành một lúc, đột nhiên cô quay người bước nhanh khỏi đó. Mã Yến Dung từ trong phòng bệnh đuổi theo ra ngoài, bắt kịp Mộc Cận trong hành lang.

Ánh mắt của Mã Yến Dung đầy hăm dọa: “Không vào thăm anh ấy à, không hỏi thử anh ấy vì sao lại như vậy sao?”

Mộc Cận gạt tay của Mã Yến Dung ra, dựa lưng trên vách tường hành lang bệnh viện, cô cảm thấy bản thân giống như con cá bị mắc cạn, mỗi lần hít thở đều rất khó khăn, cô mơ màng nghe thấy giọng nói rì rầm của mình: “Anh ấy sao vậy?”

“Đôi mắt anh ấy bị thương, anh ấy mù rồi.” Mã Yến Dung gào lên với Mộc Cận: “Tôi nói anh ấy mù rồi, mù! Cô nghe thấy chưa, nghe thấy chưa!”

Cả người Mộc Cận trượt xuống theo vách tường, ngồi bệt trên mặt sàn lạnh băng, cô cũng cảm thấy lạnh, cả người đều lạnh lẽo, bên tai nghe thấy tiếng khóc kiềm nén của Mã Yến Dung, và tiếng những y tá đi qua bảo các cô im lặng.

106. Chương 106: Chương Cuối

Mộc Cận vẫn cứ ngồi như vậy trong hành lang bệnh viện. Sau khi Mã Yến Dung đi, cha mẹ Giang Thiếu Thành cũng ra về, lúc bước ngang qua người cô dường như ánh mắt họ thoáng dừng lại nhìn cô, nhưng lại không nói bất cứ điều gì cả. Dì Chu hỏi cô có muốn về trước không, cô lắc đầu: “Dì về trước đi, tôi ngồi lại một lát.” Lúc mở miệng nói chuyện mới thấy miệng lưỡi mình khô không khóc, giọng cũng khàn khàn. Cuối cùng, lọt vào tầm mắt đang cụp xuống là đôi giày của Giang Thiếu Kiệt, không biết tại sao anh ta vẫn chưa đi. Mộc Cận ngẩng đầu hỏi Giang Thiếu Kiệt: “Tại sao anh ấy lại bị thương?”

Giang Thiếu Kiệt vẫn cất giọng nhàn nhạt nói: “Còn tại sao được nữa, công việc cầm súng còn có thể hi vọng bình an cả đời hay sao?”

“Anh ấy thật sự mù rồi sao? Sẽ không còn nhìn thấy gì nữa ư?”

“Không phải không còn hi vọng, tôi đang liên hệ với một bệnh viện nước ngoài.”

Giang Thiệu Kiệt đi rồi, Mộc Cận vẫn ngồi ở đó, đêm về khuya, hành lang bệnh viện dần dần trở nên yên lặng lại, cơn lạnh từ sàn gạch men dưới chân thấm vào người, chạy thẳng đến trái tim. Có vài y tá trực đêm đi ngang qua, nhìn thấy cô đã ngồi một chỗ đến mấy tiếng liền nên đi qua đỡ cô nhưng cô lắc tay một cái, rồi tự mình vịn tường đứng lên. Ngồi trên sàn nhà lâu, hai bắp đùi cũng tê cả lại.

Giang Thiệu Thành vẫn chưa ngủ, anh nghe thấy tiếng đẩy cửa nhưng không nghe được tiếng bước chân, anh nhìn về phía cánh cửa, thử gọi: “Mộc Cận?”

Mộc Cận đi tới giường anh, Giang Thiệu Thành lần mò tìm kiếm tay cô, cô chần chờ mấy giây mới đặt bàn tay vào lòng bàn tay anh. Lòng bàn tay Giang Thiệu Thành nắm chặt lấy tay cô, nắm thật chặt.

Mộc Cận đưa tay kia ra muốn sờ vào đôi mắt đang bị băng kín bằng băng gạc của anh, nhưng đưa ra một nửa thì lại rút tay về. Trong lòng hận anh nhưng chưa bao giờ cô nghĩ tới chuyện muốn anh gặp phải báo ứng gì cả, cô chỉ hi vọng mình và anh có thể mạnh ai sống cuộc sống của người nấy thật tốt, đừng xuất hiện trước mặt nhau nữa.

“Mộc Cận, trời sắp sáng chưa em?”

Mộc Cận lắc đầu, rồi lại nghĩ tới anh không còn nhìn thấy nữa, nên cô đáp: “Chưa, ngoài trời vẫn còn tối lắm.”

Giang Thiệu Thành nhích vào trong chừa ra một chỗ trên giường, giọng nói của anh mang đầy mệt mỏi: “Mộc Cận, em ngủ cùng anh một lát đi.”

Mộc Cận nằm xuống bên anh, giường bệnh không rộng, nên hai người phải nằm sát vào nhau mà ngủ, rất lâu rồi cô đã không nằm trong lòng anh giống như lúc này, nhớ lại thời gian lúc mới cưới, mỗi đêm cô đều gác lên cánh tay anh ngủ say, mỗi sáng thức dậy bên cạnh anh. Những ngày đó thực sự xa quá rồi.

Thật ra, đêm nay cả cô và Giang Thiệu Thành đều không ai ngủ. Bởi vì biết anh không thể nhìn thấy cho nên ánh mắt của cô mới dám lưu luyến trên gương mặt anh như bây giờ không e dè gì hết, còn Giang Thiệu Thành, tuy hai mắt không nhìn được gì, nhưng anh có thể cảm thấy tâm mắt cô đang dừng lại trên người anh. Mộc Cận muốn sờ vào đôi mắt của anh, muốn hỏi anh có phải đau lắm không, có khó chịu không, thậm chí muốn nói một hai câu an ủi anh, nhưng cuối cùng lại không nói gì cả, chưa từng nói bất cứ điều gì.

Mấy tên tội phạm của vụ này tuy đều đã sa lưới, nhưng lại trả giá bằng đôi mắt của anh, mấy người đồng nghiệp, nhất là cục trưởng Mã đều cảm thấy vô cùng đáng tiếc. Lúc đó, anh hoàn toàn có thể chờ đợi chỉ viện, nhưng anh lại giống như người không muốn sống xông vào kho xưởng bỏ hoang nơi ẩn núp bị bọn tội phạm. Đồng nghiệp lúc ấy chỉ cho rằng anh lo phá án mà liều cả mạng mình, nhưng chỉ có anh mới biết anh đang mượn vụ án lần này để tránh né tình trạng trong lúc đó giữa anh và Mộc Cận, chỉ mỗi lần tấn công, xông vào hang ổ của bọn cướp, lấy nhiệm vụ ra để đánh lừa chính mình, anh mới không còn nghĩ đến chuyện giữa anh và Mộc Cận nữa. Vốn dĩ anh không phải là một người hay trốn chạy, nhưng lần này anh không có cách nào làm lành quyết tâm đối mặt với hiện thực được. Khi bác sĩ thông báo thị lực của anh có lẽ mãi mãi không thể phục hồi được, anh chỉ cảm thấy tim chùng xuống trong chốc lát, sau đó bình tĩnh lại rồi chấp nhận mọi chuyện rất nhanh, anh nghĩ, chuyện ngoài ý muốn lần này có lẽ là ông trời đã thay anh lựa chọn rồi.

Ánh nắng ban mai chậm chậm chiếu qua khe cửa sổ vào phòng bệnh, có điều Giang Thiệu Thành đã không còn phân biệt được ban đêm và ban ngày nữa. Mộc Cận xuống giường. Cánh tay anh tê rần, sau này có thể anh sẽ không còn cảm giác này nữa rồi.

Anh lại hỏi: “Trời sáng phải không em?”

“Ừm.” Mộc Cận sửa lại tóc mình rồi đắp chăn cho anh, một tay vẫn còn bị anh nắm chặt trong bàn tay, Giang Thiệu Thành khẽ vuốt tay cô, lòng bàn tay cô vốn phải mềm nhẵn nhưng giờ trên đó lại có mấy vết sẹo nhỏ, từ khoảnh khắc quyết định sẽ sống bên cạnh cô thì anh đã hạ quyết tâm sẽ là cánh chim che chở cho cô, không để gió mưa bên ngoài tổn thương cô, nhưng anh đã không làm được, thậm chí còn tự tay tổn thương cô. Đời người luôn có nhiều điều bất đắc dĩ như vậy, anh khó có thể vẹn toàn cả hai, sau này e rằng

cũng vậy, huống chi, bây giờ hai mắt anh đã không còn nhìn thấy, tự chăm sóc mình còn khó khăn đừng nói có thể chăm lo cho cô. Chi bằng giống như cô đã nói, để cô rời xa thế giới này, sống cuộc đời không có anh.

Anh nói: “Mộc Cận, lần trước anh có hứa với em, chờ khi anh trở về sẽ cho em đáp án...” Hai tay dùng hết sức nắm lấy tay cô: “Đi đi, Mộc Cận, anh không ngăn cản em nữa, giống như em đã nói, sau khi rời khỏi anh hãy sống cuộc đời của em, em từng là cô gái lương thiện tốt bụng như thế, anh không muốn nhìn thấy em mỗi ngày đều mang hận thù sống cùng anh, cuộc đời em vừa mới bắt đầu, vẫn còn rất nhiều cơ hội, sau này có lẽ còn có thể gặp được người cùng em đi nốt quãng đời còn lại.” Anh biết cô sẽ đến Giang Nhạc tìm Chu Lạc Khiết, sau này cho dù là Giang gia hay là Chu Lạc Khiết thì cũng sẽ chăm sóc cô thật tốt. Anh không còn gì để lo lắng. Trước đây anh vì lòng riêng không muốn thả cô đi, cho nên mới tìm đủ lí do lừa gạt cô, lừa gạt chính mình. Sau khi mắt không còn nhìn thấy, trái tim lại càng sáng suốt hơn. Cô mới hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, cuộc đời chỉ vừa mới bắt đầu, trăm ngàn vết thương đã qua, cô không cần nhớ tới nó, cứ để cô quên đi.

“Không!” Mộc Cận cãi lại: “Em muốn sống một mình.” Rời xa anh là chỉ mong cho tâm hồn được bình tĩnh lại, không phải là để theo đuổi hạnh phúc. Sự thật là, cô không hề hi vọng đời mình còn có thể gặp được may mắn nữa, cũng không phải vì cô không thể yêu anh mà phải đi yêu người đàn ông khác, không thể lại yêu nhau, không thể lại bên nhau thì lặng lẽ chôn dưới đáy tim.

Giang Thiếu Thành giống như đang nói chuyện với trẻ con, anh cười cười, lại nói: “Lúc đi cũng không cần nói tạm biệt anh, tự chăm sóc mình cho tốt.”

Là chính cô đưa ra yêu cầu muốn ra đi, nhưng khi nghe anh đồng ý, trong lòng Mộc Cận cảm thấy đau thương vô cùng, có lẽ là bởi vì tình trạng bây giờ của anh khiến cô không có cách nào ra đi mà không lo lắng chút gì. Cô hỏi: “Anh sẽ ra nước ngoài điều trị à?”

“Có lẽ vậy.” Đôi mắt này của anh không còn hi vọng gì, nhưng cũng không muốn cứ cam chịu như vậy, chỉ cần có một khả năng nhỏ nhoi anh cũng sẽ cố gắng thử, sau này dù cho không còn xuất hiện trước mặt cô, nhưng anh vẫn muốn đứng từ xa len lén nhìn cô, nhìn lúc cô cười, nhìn cô trưởng thành, nhìn cô già đi. Nếu như không thể ở bên cạnh cô làm bạn với cô, vậy anh sẽ đứng sau lưng cô lặng lẽ chờ đợi.

Lúc bác sĩ đi vào làm kiểm tra cho Giang Thiếu Thành thì Mộc Cận lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh không một tiếng động, sau khi trở về cô không đi ngay, cô cũng không đến phòng bệnh của Giang Thiếu Thành nữa, chỉ có một lần, cô đến ngồi trên băng ghế dài dưới bầu trời sẫm đen bên ngoài tòa nhà bệnh viện, rõ ràng ngẩng đầu là có thể thấy được cửa sổ phòng bệnh của anh nhưng cô vẫn không ngước lên. Trong suốt mấy giờ liền, cô đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng dường như chưa nghĩ thông được gì cả. Cô chỉ biết khi Giang Thiếu Kiệt từ trong tòa nhà đi ra thì cô mới chạy đến trước mặt anh ta, hỏi: “Khi nào thì anh ấy ra nước ngoài trị bệnh?”

“Cuối tuần sau.”

“Đi đâu vậy?”

“Đi Mỹ, ở đó tôi có quen một giáo sư, là một người có uy tín trong khoa mắt, có lẽ sẽ có nhiều cách.”

Cô nói: “Anh có thể giúp tôi làm hộ chiếu không?”

Về mặt của Giang Thiếu Kiệt hơi khác, nhìn cô suy nghĩ rồi đi khỏi, Mộc Cận không biết là Giang Thiếu Kiệt có giúp cô hay không, dù sao thì anh ta đã từng tỏ thái độ rõ ràng là không muốn cô và Giang Thiếu Thành có bất cứ quan hệ gì nữa. Nhưng ngày hôm sau, Giang Thiếu Kiệt cho người đến lấy giấy tờ chứng minh của cô.

Quyết định của Mộc Cận không nằm trong dự đoán của Giang Thiếu Thành, cho nên khi anh nghe tin này từ miệng của Giang Thiếu Kiệt thì cảm thấy hơi khó tin, ngoài miệng thì Giang Thiếu Kiệt chưa từng nói lời tốt đẹp gì cho dù là đối với một người mù như Giang Thiếu Thành, anh ta vẫn chỉ lạnh lùng nói: “Có lẽ cảm thấy tội nghiệp cho anh, nhưng mà lúc này còn muốn đi theo anh cũng coi như có tình có nghĩa, dĩ nhiên, cũng có thể vì cô ta thật sự không còn chỗ nào để đi, hơn nữa, cha mẹ vẫn không chấp nhận! Ý anh thì sao?”

Giang Thiếu Kiệt nhìn Giang Thiếu Thành rất lâu mà chưa lên tiếng, trong lòng hiểu rõ, nên biết điều không hỏi nữa.

Quyết tâm ra đi trước đây của Mộc Cận quyết liệt như vậy, sau khi anh bị thương thì lại đổi ý, chuyện này, bất cứ ai cũng sẽ cho rằng cho do cô thông cảm cho anh, nhưng Giang Thiếu Thành không nghĩ như vậy, anh biết cô chỉ cần một lí do, cô chỉ cần một lí do để ở bên cạnh anh.

Ngày Mộc Cận và Giang Thiếu Thành rời khỏi thành phố A đến nước Mỹ, thời tiết rất đẹp, ánh nắng chiếu khắp nơi, chỗ nào cũng tràn ngập không khí mùa hè. Giang Thiếu Thành đi từ bệnh viện đến thẳng sân bay, Mộc Cận vẫn nhớ rõ khi mình đến phòng bệnh nắm lấy tay anh, Giang Thiếu Thành cũng không có lộ vẻ gì kinh ngạc, thậm chí anh còn không hỏi cô vì sao, anh chỉ mỉm cười với cô, cô còn tưởng trong lòng anh đã có đáp án, còn trong lòng cô cũng tự mình một kỳ hạn, cô sẽ chờ cho đến ngày nào đó thị lực của anh hồi phục!

Chuyến đi này còn có Giang Thiếu Kiệt cùng đi, nhưng khi tới Mỹ, anh ta nhanh chóng liên hệ với bệnh viện tốt cho Giang Thiếu Thành, sau khi sắp xếp nơi ăn ở xong xuôi, anh ta chỉ ở lại vài ngày rồi vì chuyện làm ăn bận rộn nên vội vàng trở về thành phố A. Cũng may nhờ Giang Thiếu Kiệt sắp xếp ổn thỏa, cho dù là ở trong bệnh viện nhưng đều có người chăm lo chu đáo, không có chút nào bất tiện.

Thời gian ở Mỹ rất đơn giản, cô sẽ đến bệnh viện chăm sóc Giang Thiếu Thành như thường lệ, chập tối hay sáng sớm thì sẽ cùng anh đi dạo trong vườn một chút, thỉnh thoảng hai người sẽ đi tản bộ ở những con đường bên ngoài. Nhưng đôi mắt Giang Thiếu Thành vẫn không có chuyển biến, vốn chỉ dự định ở lại Mỹ một thời gian nhưng cuối cùng ở lại rất lâu. Thật ra cô cũng muốn được sống ở đây, không muốn nghĩ đến những người những chuyện ở thành phố A nữa, Giang Thiếu Thành cũng có thể hiểu được điều này, cho nên những ngày ở Mỹ anh chưa từng nhắc tới chuyện trở về nước.

Nhưng thật ra, có một lần khi ngồi ăn cơm, đột nhiên Mộc Cận đưa ra ý tưởng về nước một chuyến, lúc đó Giang Thiếu Thành đang nhai thức ăn, chỉ yên lặng gật đầu, nói: “Ừ, anh về với em.” Cô không từ chối, dọn chén bát vào nhà bếp. Vậy là anh và Mộc Cận đã ở Mỹ được bốn năm. Bốn năm này hai người sống rất bình lặng, nhưng Giang Thiếu Thành biết có một số chuyện, có một số người cô vẫn không thể quên, cho nên khi về nước, Giang Thiếu Thành cũng không có thông báo cho ai trong nước biết, mà đón thẳng chuyến bay đến Giang Nhạ. Tuy ở nước ngoài nhưng anh biết Chu Lạc Khiết mấy năm nay vẫn ở lại đó.

Xa cách bốn năm mới gặp lại Chu Lạc Khiết, chuyện cũ trước đây lại hiện ra nhưng đã là những chuyện đã qua thật rồi! Chu Lạc Khiết đưa con gái theo, Vọng Thư đã được bốn tuổi, Mộc Cận vẫn nhớ lần cuối cùng mình gặp Vọng Thư thì cô bé mới hơn một tháng, vậy mà giờ đã chạy nhảy khắp nơi rồi.

Chu Lạc Khiết nắm tay Vọng Thư: “Bảo bối, gọi cô đi.”

Vọng Thư nghiêng đầu, nói bằng giọng trẻ con: “Mẹ ơi, cô là gì?”

Mộc Cận ôm cơ thể bé nhỏ của cô bé, nựng nịu khuôn mặt bé: “Cô là em gái của cha con.”

“Vậy cô gặp cha con rồi sao?”

“Ừ, gặp rồi.”

“Vậy cô biết cha con ở đâu không, sao cha không về?” Mỗi lần hỏi mẹ, mẹ đều nói không biết.

Vì những lời này của Vọng Thư mà Mộc Cận không kiềm được tuông nước mắt, làm Vọng Thư cũng sợ phát khóc, Mộc Cận ôm chặt lấy cô bé vào lòng: “Xin lỗi, xin lỗi, Vọng Thư, là cô không ngoan, đừng khóc, là cô không ngoan...”

Chu Lạc Khiết cũng giọt ngắn giọt dài, nước mắt rơi đầy mặt, cô lau nước mắt cho con gái: “Đừng sợ, cô con là vì nhìn thấy con nên rất vui, cho nên mới khóc.” Cô chỉ vào những lá cây màu vàng phủ đầy trên con đường nhỏ, nói: “Bảo bối, con nhặt lá cây đẹp đưa cho cô đi.”

Vọng Thư nín khóc, ngọt ngào nói: “Dạ, con cũng muốn tặng cho cha.”

“Ngaoan, sau này cha con thấy chắc chắn sẽ thích.”

Chu Lạc Khiết rút khăn giấy đưa cho Mộc Cận: “Đừng khóc nữa, khó khăn lắm mới gặp mặt nhau.”

Mộc Cận nhìn Vọng Thư cách đó mấy bước, trong lòng tràn đầy yêu thương không gì sánh nổi: “Vọng Thư thường hỏi cha lắm sao?”

“Có lẽ là tại chị hay nhắc đến anh ấy trước mặt con bé, cho nên nó mới nhớ cha nó như vậy.”

“Nếu anh ấy có thể thấy thì tốt quá, anh ấy rất thương Vọng Thư...”

Chu Lạc Khiết vỗ lưng cô: “Sẽ có một ngày như vậy mà.”

Mộc Cận hít hít mũi, muốn nói không thành lời: “Chị dâu, mấy năm vậy rồi, chị có nghĩ tới có thể anh đã...”

Chu Lạc Khiết lắc đầu ý nói cô đừng nói nữa: “Chắc chắn Tại Nham vẫn còn sống, anh ấy hứa với chị thì chưa từng nuốt lời.”

“Em cũng hi vọng anh ấy còn sống, nhưng mà, chị dâu, chị với em đều biết chuyện này mong manh thế nào.”

Chu Lạc Khiết nhìn ra xa: “Có mong manh cỡ nào chị cũng sẽ chờ, chị không tin Chu Lạc Khiết chị lại xấu số như vậy, chị cũng không tin Vọng Thư bạc phước như vậy.”

Vọng Thư ở cách đó không xa cầm một nắm lá cây chạy về phía hai người, ánh nắng chiều chiếu lên trên người cô bé, trông giống như thiên sứ, Chu Lạc Khiết cười vẫy tay với con gái: “Có Vọng Thư ở bên cạnh, chị không sợ không chịu nổi.”

Lần này Mộc Cận trở về vốn là tính, nếu như Chu Lạc Khiết đồng ý thì cô sẽ đưa theo Vọng Thư sang nước ngoài, dù sao thì cũng đã nhiều năm, Chu Lạc Khiết không thể vì một chút hi vọng mong manh mà chịu khổ cả đời, nhưng bây giờ, cô nghĩ, cô không cần nói ra nữa, như vậy trái lại chỉ làm Chu Lạc Khiết tổn thương.

Chu Lạc Khiết nói: “Mấy năm nay em thế nào?”

“Cứ như vậy thôi, không nghĩ đến chuyện trước đây nữa, cũng không nghĩ đến chuyện sau này.”

“Mắt của Giang Thiếu Thành không thể hồi phục lại à?”

Mộc Cận im lặng một lúc mới thở dài nói: “Có lẽ vậy.” Thật ra trong lòng cô biết rõ, nhớ lần đó khi ở Mỹ, lúc cô từ trong một cửa hàng đi ra, cô không để ý có một chiếc xe chạy sát bên người cô, vậy mà trong khoảnh khắc anh lại có thể chính xác bắt lấy cánh tay cô kéo trở về, sau đó cả cô và Giang Thiếu Thành đều hiểu nhưng không ai nói đến chuyện này. Anh muốn cho cô một lí do để giữ cô lại bên cạnh, còn cô cũng giả vờ câm điếc.

“Lần này về sẽ ở lại bao lâu?”

Mộc Cận nói: “Không lâu đâu, mấy ngày nữa em sẽ về Mỹ, nếu như có thể, sau này em sẽ sống luôn bên đó.” Quê hương thành phố A đã có quá nhiều đau thương, đến bây giờ cô đã không thể thoải mái hít thở không khí ở thành phố quen thuộc này.

Vọng Thư nhặt một xấp lá mà cô bé nghĩ là đẹp trở về, nhét phân nửa vào tay Mộc Cận, nói nhỏ: “Cô ơi, tặng cho cô.” Cô bé cũng không quên, một nửa còn lại để dành cho cha.

“Cám ơn bé con.” Mộc Cận ôm Vọng Thư đặt trên đầu gối, hôn lên mái tóc mềm mại của cô bé, nói thầm: “Bé con, nhất định khi nhìn con, ông trời cũng sẽ cho cha con trở về thôi.” Cô cũng nên cùng Chu Lạc Khiết tin tưởng, sẽ gặp được kỳ tích, chờ đợi rồi sẽ có kết quả!

107. Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện Diệp Thiên – Gặp gỡ trí mạng (I-II-III)

I.

Trong trí nhớ của Diệp Thiên, lần đầu tiên hắn nhìn thấy Chu Lạc Khiết là vào một buổi sáng rất bình thường.

Sáng sớm, hắn lấy xe chở Thiệu Nhiên Nhiên đến trường, thời gian này, quan hệ của hắn và Thiệu Nhiên Nhiên trở nên xa cách, quãng thời gian từ bé đến lớn lớn lên bên nhau không thể làm cho Thiệu Nhiên Nhiên nảy sinh chút tình yêu nào với hắn, ngược lại lại còn càng ngày càng khiến cho cô phản cảm với tính tình ngang ngược của Diệp Thiên và chuyện lúc nào hắn cũng hạn chế tự do của cô.

Giống như những cô gái cùng tuổi xung quanh luôn tràn đầy sức sống, cô muốn tô lên tuổi thanh xuân của mình tất cả sắc màu lung linh tươi đẹp, khao khát tự do, khao khát tình yêu, nhưng Diệp Thiên lại không cho cô được kết bạn, hắn khiến cho thế giới của cô trở trọi lẻ loi chỉ còn lại mỗi một mình hắn. Cô muốn mang theo bản vẽ lang thang khắp thế giới bên ngoài, nhưng hắn lại cầm tù cô trong căn biệt thự của Diệp gia, thậm chí mỗi một bức vẽ trong phòng tranh của cô cũng đều chỉ có thể vẽ chân dung hắn, người thưởng thức chúng mãi mãi cũng chỉ có mình hắn.

Cuộc sống như vậy khiến Thiệu Nhiên Nhiên như muốn ngộp thở, cô có thể cảm thấy bản thân mình đang nhanh chóng héo hon dần. Còn Diệp Thiên nghiêm nhiên không nghĩ như vậy, khi hắn ôm cô hắn sẽ nói bên tai cô bằng giọng nói mang cảm xúc như lo lắng hoảng hốt: “Nhiên Nhiên, chúng mình chỉ có nhau thôi, chỉ có nhau thôi.” Những lúc như vậy, những lúc như vậy Thiệu Nhiên Nhiên luôn nảy sinh một cảm giác thôi thúc, cô muốn lấy hết sức cho Diệp Thiên một cái tát, rất muốn đánh vào cái thói tự cho mình là đúng của hắn, sau đó nói với hắn, nếu như không có hắn, thì cô đã có thể có cho mình toàn bộ thế giới! Toàn bộ tất cả những gì cô muốn, gồm cả tự do và tình yêu!

Dĩ nhiên! Thiệu Nhiên Nhiên đâu dám làm như thế, đàn ông của Diệp gia tàn nhẫn cỡ nào cô là người biết rõ nhất, Diệp Thiên mười tám tuổi đã lạnh lùng, nham hiểm không thua gì những bậc cha chú của hắn. Nếu như cô mà dám nói ra những lời đã chất chứa trong lòng thì cuộc đời này của cô e là đừng nghĩ đến chuyện bước ra khỏi cổng nhà Diệp Thiên, đừng mong nhìn thấy bầu trời ngoài Diệp gia. Nhưng, cô cũng sẽ làm một số chuyện phản kháng yếu ớt cho thấy rằng cô đang bất mãn, chẳng hạn như, cô không bao giờ còn vẽ chân dung nữa, từ đó về sau, trên tranh vẽ của cô chỉ còn xuất hiện tranh tĩnh vật. Giống như khi Diệp Thiên không cho phép cô đi học, tròn một tuần cô không chịu nói chuyện với hắn.

Sự thực là những hành động nho nhỏ của cô vẫn có chút tác dụng, cuối cùng Diệp Thiên vẫn nhượng cô, không cấm cô đi học nữa. Tuy nhiên, điều kiện là phải để hắn đưa đón đi về, nhưng tốt xấu gì cô cũng có thể được đi đến những nơi không có hắn, hít thở một bầu không khí mới mẻ.

Lúc ở trên xe, Thiệu Nhiên Nhiên vẫn còn dẫu môi, không chịu hòa hoãn với Diệp Thiên, mấy lần hắn còn dè dặt mỉm cười lấy lòng cô, nhưng cô chỉ gác đầu lên cánh tay ngó ra ngoài cửa sổ xe. Điều này khiến Diệp Thiên cảm thấy không thoải mái, một tay hắn giữ tay lái, cũng không cho xe giảm tốc độ, quay đầu sang kéo gương mặt cô qua: “Nhiên Nhiên, em lại không nghe lời phải không...”

Thiệu Nhiên Nhiên bị ép quay mặt sang, vừa mới khó chịu muốn chụp lấy bàn tay của hắn thì nhìn thấy chiếc xe đã chạy tới chỗ đường giao nhau, đèn đỏ phía trước đang sáng, cách đầu xe mấy mét có một đôi nam nữ đang đi qua đường, cô hoảng hồn la lên: “Dừng xe, có người kia!”

Đến khi Diệp Thiên quay đầu sang giảm phanh thì đầu xe xém chút nữa là đã đụng phải đôi nam nữ nọ rồi, họ là hai người còn rất trẻ, chắc cũng chỉ cỡ tuổi cô và Diệp Thiên. Thiệu Nhiên Nhiên đoán, có lẽ họ là người yêu vì trong khoảng khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, hành động của người con gái ấy rất nhanh, đẩy chàng thanh niên bên cạnh ra, phản ứng của chàng trai tức khắc sau đó là ôm chầm lấy cô gái, xem cô ấy có bị thương gì không, ánh mắt giận dữ và lên án của anh ta bắn về phía bọn họ ngồi trong xe. Thiệu Nhiên Nhiên cảm thấy rất xấu hổ, muốn đẩy cửa xe xuống xem thế nào, nhưng Diệp Thiên đã mau chóng nhấn ga, chiếc xe rền vang kiêu ngạo, lướt qua đôi nam nữ bị té ngã giữa đại lộ.

Thiệu Nhiên Nhiên nắm lấy tay vịn xe lùi về phía sau, sắc mặt càng thêm hổ thẹn, đột nhiên Diệp Thiên hỏi cô: “Lúc này nếu như đối lại là em, em sẽ đỡ cho anh chứ?”

Thiệu Nhiên Nhiên nhìn hắn, không muốn trả lời, chỉ nhẹ nhàng nói: “Không phải anh nói để cho phụ nữ bảo vệ thì đó chính là đàn ông tồi hay sao, vả lại, anh là Diệp Thiên mà, cần gì em chắn xe cho anh.” Nếu như là người đàn ông cô yêu, dĩ nhiên cô sẽ làm thế!

Diệp Thiên cầm tay cô đưa lên bên môi hôn: “Ừ, anh sẽ mãi mãi bảo vệ em, cho nên vừa rồi nếu đổi lại là anh, anh sẽ chắn phía trước em.” Nhưng trong lòng hắn có một chút mất mát, ban nãy lúc cô gái đó không màng nguy hiểm tính mạng cố hết sức đẩy chàng trai kia ra, hắn lại chợt cảm thấy vô cùng đố kỵ với người thanh niên đó. Hắn vẫn nói với mình rằng, hắn đủ mạnh mẽ nên không cần bất cứ kẻ nào phải bảo vệ, nhưng thực ra sâu trong nội tâm hắn, hắn cũng khát khao có người yêu hắn như yêu chính sinh mạng của mình, cho dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ dốc hết sức mình bảo vệ hắn, nhưng sẽ mãi mãi không có ai như vậy, ngay cả Thiệu Nhiên Nhiên mà hắn che chở trong lòng bàn tay cũng nhất định không vì hắn mà làm điều đó!

Một đoạn nhạc đệm nho nhỏ như vậy, từ lâu Diệp Thiên đã không còn để trong lòng, nếu không phải có một chuyện xảy ra vào buổi tối ba ngày sau, thì hẳn nghĩ cả đời này hắn cũng sẽ không có quan hệ gì với hai chị em nhà đó nữa. Để hàn gắn lại quan hệ của hắn và Thiệu Nhiên Nhiên, tối đó hắn đưa Thiệu Nhiên Nhiên ra ngoài ăn. Nghĩ đến đã thấy buồn cười, Diệp Thiên hắn vậy mà lại bị chặn đường hăm dọa ở bãi đỗ xe! Bấy, tám tên thanh niên, mỗi tên đều cầm trong tay một ống thép nhọn hoắc, dẫn đầu là gã thanh niên mà ngày hôm đó xem chút nữa đã bị hắn đâm chết giữa đường, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Diệp Thiên lại là đưa mắt tìm kiếm cô gái hôm nọ. Không có, hắn thấy hơi thất vọng, nếu không hẳn rất muốn xem xem, cô ta có thể dùng chính tính mạng của mình để cứu cái tên không biết sống chết này hay không!

Diệp Thiên nhìn đám người trước mặt đang vây quanh hắn, cười cười, hỏi người dẫn đầu: “Mày tên gì?”

“Đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, Chu Nhất Minh!”

Diệp Thiên dựa trên thân xe, ánh mắt soi mói: “Nếu mày chết, tao nên báo cho ai tới nhặt xác đây?”

Diệp Thiên liếc mắt khinh bỉ và tùy tiện nói mấy câu để chọc tức Chu Nhất Minh, cậu ta giơ cây gậy sắt trong tay lên, chỉ chỉ vào Thiệu Nhiên Nhiên đang đứng bên cạnh Diệp Thiên: “Khỏi lo! Tao có thể giữ nó lại để nhặt xác cho mày!” Nghe con đầu sỏ hồ, dù sao cũng là kẻ nông cạn, cho dù là từng nghe nói đến Diệp gia, từng nghe nói đến Diệp Thiên thì chắc cũng chưa thấy mặt người tên là Diệp Thiên.

Thật ra ngày hôm đó Chu Lạc Khiết không bị thương nặng lắm, chỉ sây sát ngoài da, nhưng Chu Nhất Minh lại không quen nhìn những hành động bừa bãi của kẻ có tiền, mạng của người nghèo thì cũng là mạng, vượt đèn đỏ xem chút nữa đụng vào người ta, ngay cả chuyện xuống xe hỏi một tiếng cũng không muốn làm, cậu ta nhớ về mặt thần nhiên đó của Diệp Thiên khi ngồi trên ghế lái, có vẻ như thứ hắn mém chút đụng vào chỉ là con chó con mèo gì đó. Mấy hôm nay cậu ta vẫn để ý biển số của mấy chiếc xe, rốt cục thì cũng bắt được hắn.

Mấy tên thiếu niên cầm gậy gộc chưa kịp tới gần thì đã bị một tiếng súng vang lên trong không khí hù cho sợ mất mật, trong bãi đỗ xe không biết từ lúc nào đã có hơn mười mấy tên vệ sĩ, trong tay tên nào cũng có một khẩu súng lục đen lù lù nhắm vào bọn họ.

Thiệu Nhiên Nhiên kéo tay áo Diệp Thiên: “Anh Diệp, không phải bác Diệp không cho anh động dao động súng nữa đó sao...”

Diệp Thiên xòe tay: “Trên tay anh cũng đâu có gì.”

“Nhưng mà...”

Diệp Thiên hôn lên trán của cô: “Được rồi, nghe lời em, nhưng mà...” Hắn chỉ vào Chu Nhất Minh, nói với mấy tên vệ sĩ: “Bắt nó về!”

II.

Khi đó cái tên Diệp Thiên này đối với Chu Lạc Khiết vẫn còn xa lạ. Lúc đó là kì nghỉ đông gần tới Tết âm lịch, cái giá buốt của mùa đông khiến cô run cầm cập. Cô làm ca ở siêu thị đến chín giờ tối, Chu Nhất Minh lo cô đi về đêm hôm không an toàn, cho nên vào lúc này cho dù cậu đang ở đâu thì đúng giờ cô tan ca, cậu cũng sẽ đến cửa siêu thị đón cô về, nhưng đêm đó Chu Lạc Khiết chờ mãi chờ mãi cũng không thấy em trai mình đâu, khi đó cô đã có một dự cảm không lành. Mỗi lần cậu bị thương ở bên ngoài thì sẽ giấu diếm không dám xuất hiện trước mặt cô, cho nên cô lo không biết lần này có phải cậu đã xảy ra chuyện gì rồi hay không!

Chu Lạc Khiết vẫn đứng đợi cho đến mười giờ, lúc chắc chắn em trai mình không tới thì cô mới mang tâm trạng thấp thỏm một mình đi về nhà. Nằm trên chiếc giường đơn sơ trong căn nhà nhỏ, gần như cô thức trắng tới tận khi trời rạng sáng. Cha mẹ mất, cô không thể chấp nhận nỗi nếu như người thân duy nhất còn lại của mình sẽ gặp phải chuyện bất trắc gì. Nhưng tình cảnh nghèo khó quanh bốn bức tường này làm cô không tìm ra lý do nào có sức thuyết phục đủ để khuyên Chu Nhất Minh quay trở lại trường học, cho nên dù cho rất nhiều lần cô khóc lóc, đánh cậu mắng cậu cũng chẳng thể ngăn cậu đi làm thuê ở nhiều nơi làm ăn không sạch sẽ.

Chu Lạc Khiết cứ ngỡ rằng, cố gắng chịu đựng thì sẽ qua được hai năm, chờ tới khi cô thi đại học, cô có thể xin vay tiền học cho sinh viên, có thể có nhiều thời gian đi làm thêm hơn, đến lúc đó cô và em cô sẽ không phải sống khổ cực như vậy nữa, nhưng Chu Nhất Minh như thế làm mỗi ngày cô đều thấp thỏm lo sợ sẽ lại nghe được tin xấu gì đó của cậu. Cô rất sợ mình sẽ không thể chịu nổi qua hai năm.

Sáng sớm, trời vẫn còn lơ mờ, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, Chu Lạc Khiết tưởng Chu Nhất Minh trở về, nên vội vàng trở mình xuống giường, khoác áo chạy ra mở cửa.

Đứng ngoài cửa chính là A Minh, vẻ mặt chật vật, A Minh là một thành viên trong đám bạn xấu của Chu Nhất Minh, ngày thường thấy cô thì mặt luôn trơ trơ ra, miệng lúc nào cũng gọi em gái, em gái, đôi khi còn lợi dụng bóp vào eo của cô, sờ vào chân của cô. Bây giờ lại giống như chó nhà có tang xuất hiện trước mặt cô, ngay lập tức Chu Lạc Khiết biết có chuyện không ổn rồi, cô lo lắng hỏi: “Nhất Minh đâu, Nhất Minh không đi chung với cậu sao?”

“Nhất Minh, nó bị Diệp Thiên bắt đi rồi!”

Nếu như không phải đang trong cảnh này, nếu như không phải trong giọng nói của A Minh có vẻ hoảng hốt rõ rệt như vậy, nhất định Chu Lạc Khiết còn cho rằng tên Diệp Thiên đó chẳng qua cũng chỉ là một kẻ bình thường nào đó mà thôi, nhưng người đàn ông tên Diệp Thiên này, vào lúc đó chỉ có thể nói hắn ta là người sẽ thay đổi số mạng của cô, hắn bắt cô bước một bước vào thế giới mà cô sẽ chẳng bao giờ tưởng tượng ra được.

A Minh rất sợ Chu Lạc Khiết sẽ kéo hắn ta cùng đi tìm Diệp Thiên, cho nên báo tin xong, sau khi nói với cô địa chỉ của Diệp gia thì cũng biến mất dạng. Chu Lạc Khiết đứng trong gió sớm lạnh run người, ngửa đầu nhìn trời chỉ thấy bầu trời xám xịt, giống như mãi mãi không có bình minh. Cô cứng người quay trở về phòng, máy móc rửa mặt rồi thay quần áo đi đến Diệp gia.

Chu Lạc Khiết đi gần hai tiếng đồng hồ mới tìm được căn biệt thự nằm ở khu ngoại thành này, xa hoa và cẩn mật cách xa so với những gì cô tưởng tượng. Cô chỉ là một cô gái trời gả không chặt muốn qua cửa cũng phải trải qua tầng tầng lớp lớp thông báo và kiểm tra đo lường. Chờ cho đến khi được một ông lão có lẽ là quản gia trong nhà dẫn cô đến phòng khách chờ thì cũng đã một tiếng đồng hồ trôi qua, thế mà ngay có mặt Diệp Thiên ra sao cô cũng chưa được thấy.

Lúc này Diệp Thiên vẫn chưa dậy, nếu không phải trước đó hắn có nói là sẽ có một cô gái đến đây thì quản gia cũng sẽ không dám đi vào quấy rầy hắn. Nghe quản gia thông báo, Diệp Thiên lười biếng rời khỏi giường, nói: “Một mình cô ta?”

“Vâng!”

Diệp Thiên lơ đãng nhếch khóe môi, trên đời này không có ai không sợ chết, cô ta dám cả gan một mình tới đây, không phải vì không biết Diệp Thiên là ai thì cũng là vì tính mạng của tên nhóc kia còn quý giá hơn của cô ta! Hắn nói: “Dẫn cô ta tới đây!”

Khi Chu Lạc Khiết đứng trước mặt hắn, Diệp Thiên phát hiện, thì ra mấy ngày nay hắn chưa từng quên hình dáng của cô gái này, dù cho ngày đó chỉ là nhìn thoáng qua trên đường nhưng hắn vẫn còn nhớ rất rõ khi đó cô mặc một chiếc áo khoác màu hồng, trên cổ là khăn quàng cổ màu đen, mái tóc dài gọn gàng tới thắt lưng, còn Thiệu Nhiên Nhiên ngày đó ngồi bên cạnh hắn mặc quần áo trang phục gì thì hắn lại không nhớ nổi! Chuyện này thật quá hoang đường!

Diệp Thiên dùng ánh mắt kì lạ đánh giá Chu Lạc Khiết vẫn đang cố gắng bình tĩnh đứng trước mặt hắn, hắn biết cô đang rất hoảng sợ, cả người gồng cứng nhưng trên mặt lại phẳng phất vẻ quyết liệt, kiên cường, mềm yếu và mạnh mẽ, hai thể đối lập nhưng lại kết hợp thật hài hòa trên người cô.

Chu Lạc Khiết không chịu nổi ánh mắt như thế của hắn, ngày thường những người đàn ông cô tiếp xúc đều là những học sinh nề nếp trong trường học, nếu không thì cũng là mấy lời nói xấu xa phun ra từ miệng những đứa bạn xấu của Chu Nhất Minh, những tên côn đồ thô lỗ trên phố, cô không thể tưởng tượng ra trên thế giới này còn có loại đàn ông như Diệp Thiên, rõ ràng mới nhìn thì thấy không hơn mình mấy tuổi nhưng mà quanh người lại phát ra khí thế khiến cô sợ run, cuối cùng cô nói trước: “Em trai tôi...”

Diệp Thiên ngồi trên sofa ngẩng đầu lên: “Cậu ta là em trai cô?”

“Phải, là em tôi còn nhỏ, không biết chuyện, tôi thay cậu ấy xin lỗi anh.”

Diệp Thiên chậm chậm nói: “Không biết chuyện mà còn có thể có ý muốn đi giết người à?” Lúc anh ta nói lời này thì hơi nghiêng đầu, một đôi mắt hẹp dài hơi nhướng lên nhìn cô, khóe miệng như muốn cười. Chu Lạc Khiết rung mình, cô đành giải thích: “Không phải đâu, tôi không biết em trai tôi và anh xảy ra chuyện gì nhưng mà nói cậu ấy muốn giết anh thì chuyện này chắc chắn đã có hiểu lầm.”

“Tôi không thấy vậy.”

Chu Lạc Khiết nghe hiểu trong lời nói của hắn có ý không muốn chịu thiệt, cắn răng nói: “Anh muốn sao?”

Hắn làm vẻ mặt nghi ngờ hỏi cô: “Sao lại là tôi muốn sao? Là em cô muốn giết tôi, cô có biết, tôi đã rất sợ...” Đột nhiên hắn nói: “Nhưng mà, cô hỏi rất hay, đối với người muốn lấy mạng tôi, dĩ nhiên tôi không thể để hắn sống! Cô nói đúng không?”

Đầu Chu Lạc Khiết toát mồ hôi lạnh, cô nói: “Đây là xã hội có luật pháp!”

Diệp Thiên nở nụ cười, bỗng nhiên hiểu ra: “Phải, cô đã nhắc nhở tôi, đây là xã hội pháp chế, em cô giết người không thành, có thể bị phán mấy năm nhĩ? Mười năm? Hai mươi năm? Hay cả đời?”

Chu Lạc Khiết biết mình sai rồi, cô không nên cố gắng phân rõ phải trái với người đàn ông này! Huống chi còn là do chính em mình phạm sai lầm trước, cô không nghi ngờ chuyện hắn có cách khiến cho em cô phải vô tù cả đời, em cô sẽ sống cho đến chết trong tù, trên đời này thiên hạ mãi mãi chỉ là của người có tiền có quyền! Cô không có cách nào khác, ánh mắt đảo tới một con dao trên đĩa trái cây đặt trên bàn, cô nhào đến chụp lấy cán dao, con dao nhọn hoắt chìa vào ngực mình: “Nếu như anh nhất định muốn đền một mạng, vậy tôi dùng cái mạng này đổi lấy một mạng của em tôi!”

III.

Chu Lạc Khiết nghĩ vào giây đó nếu như Diệp Thiên gạt đầu, nhất định cô sẽ găm mạnh con dao vào ngực mình, nhưng hắn chỉ nhìn cô thật lâu, giống như muốn nhìn thử xem có đúng là cô muốn làm thật không, lâu đến nỗi làm Chu Lạc Khiết cảm thấy chột dạ, đến khi bàn tay không kiềm chế nổi run lên thì hắn mới nở nụ cười thật kỳ dị, ngoắc tay với người ngoài cửa ý bảo đi vào đổi con dao gọt hoa quả trong tay cô thành một khẩu súng, là một khẩu súng thật, cầm trong tay thấy nặng trĩu. Mất một lúc cô không hiểu, mở to mắt nhìn hắn, hắn tiện tay lấy một chiếc ly để cao bên cạnh lên đặt trên bàn: “Nếu cô có thể bắn trúng cái ly này, tôi sẽ tha cho cô và em cô!”

Chu Lạc Khiết nhìn hắn: “Tôi không biết dùng súng!”

Diệp Thiên đứng dậy, đi đến cạnh cô, lồng ngực áp sát vào phía sau lưng cô, cầm gác lên vai cô, năm ngón tay thon dài nắm lấy bàn tay run run của cô, nói: “Để tôi dạy cô.”

Cò súng chuyển động, đạn bay vèo ra ngoài, ly rượu vỡ tan thành những mảnh nhỏ, đã có người nhanh chân chạy tới thay một cái ly mới.

Hắn lùi lại, dịu dàng vỗ vỗ lên mặt cô: “Làm giống như vậy, tay nhất định không được run!”

Cô hỏi hắn: “Nếu tôi bắn không trúng thì sao?”

Miệng hắn nhếch lên một nụ cười khê như vô hại: “Vậy thì cô và nó cùng chết!”

Lần đầu tiên Chu Lạc Khiết biết trên đời này còn có một gã trai bất thường như vậy, lấy sinh mạng của người khác đùa giỡn trong lòng bàn tay, mà còn không biết lý lẽ! Đây là một trận đấu mà phần thắng của cô cực kỳ nhỏ bé, trước đây cô còn chưa từng nhìn thấy súng, càng không nói đến tâm trạng đang vô cùng hồi hộp của cô, có thể ngắm bắn không trúng vào cái ly kia! Hắn làm khó như vậy rõ ràng là muốn mạng

của chị em cô, nhưng Chu Lạc Khiết biết mình chẳng còn lựa chọn nào khác, hấn sẽ không cho cô cơ hội để mặc cả, chỉ có một phát bắn trúng, nếu không đến một cơ hội sống em cô cũng không có!

Lúc bóp cò súng, tiếng thủy tinh vỡ vụn vang lên bên tai, cô vẫn còn đứng cứng đờ người ra, rất lâu vẫn chưa dám mở mắt, cô có thể cảm giác thấy sau lưng mình đã ướt đầm, cô không tin nổi lúc này đây ông trời vẫn còn quan tâm đến cô! Cũng giống cô, Diệp Thiên cũng không thể tin nổi, hấn chỉ muốn thử xem xem cô có dám hay không thôi, chứ không nghĩ tới, cô không chỉ dám mà lại còn đã làm được!

Lúc mở mắt ra, Chu Lạc Khiết ném khẩu súng lên bàn, lòng bàn tay trắng mịn của cô toàn là mồ hôi, cô nói: “Tôi có thể đưa em tôi đi chưa!” Không biết tại sao lúc đó cô lại có thể chắc chắn Diệp Thiên sẽ không nói không giữ lời, thật ra sau này nghĩ lại khi đó nếu Diệp Thiên đổi ý cô cũng không thể làm gì được. Đương nhiên, ngày đó Diệp Thiên đã để cho Chu Nhất Minh rời khỏi đó theo như sự cầu xin của cô, chỉ có điều khi cô đi, hấn đã nói chắc nịch với cô: “Cô vẫn sẽ quay lại!”

Tuy rằng giọng điệu của hấn rất chắc chắn, nhưng Chu Lạc Khiết cũng không nghĩ những gì hấn nói sẽ trở thành sự thật. Người thanh niên này sống thảnh thơi sung sướng, vệ sĩ bên cạnh mỗi người một khẩu súng, mà hấn cũng là một tay bắn giỏi, cô có ngốc cũng lẽ mờ đoán ra gia tộc họ Diệp này làm những chuyện gì, giống như những chuyện ngẫu nhiên xuất hiện ngày hôm nay, cô không thể lại dính dáng gì đến những người đó nữa! Dù sao cũng là do Chu Lạc Khiết quá ngây thơ, từ khoảnh khắc Diệp Thiên quyết định giữ cô lại, thì hấn cũng bày ra trăm phương ngàn kế khiến cô phải quay lại cầu xin hấn.

Vẫn là người quản gia đó đưa cô và Chu Nhất Minh ra ngoài, tuy là Chu Nhất Minh bình an vô sự nhưng trên người lãnh đủ vết thương to nhỏ, chắc là một đêm qua cậu cũng phải chịu khổ không ít, Chu Lạc Khiết thương cậu nên những lời trách mắng đều nuốt ngược vào trong, còn nước mắt lại cuộn cuộn trào ra, cô cẩn thận dìu cậu tựa vào mình rồi khỏi cái nơi cung điện xa hoa nhưng lại khiến cho cô cảm thấy đáng sợ đến thế này.

Đi qua khoảng sân to của Diệp gia, bước chân Chu Nhất Minh hơi chần chừ, Chu Lạc Khiết nhìn theo tầm mắt cậu lại thấy một cô gái đáng vẻ mặt ngọc mảy ngài. Chu Lạc Khiết cảm thấy mình đã gặp rất nhiều cô gái xinh đẹp trong trường học, yếm hoàn phi sấu đủ cả, nhưng vẫn chưa thấy người xinh đẹp như vậy, giống như không dính chút bụi trần, như dòng suối róc rách. Khi đó trước ngực cô gái ôm một tập tranh gì đó, mái tóc mềm mại buông xuống hai vai, quần áo và trang sức đều tinh tế. Chu Lạc Khiết nhận ra cô ấy đang dùng ánh mắt đồng tình thương hại nhìn mình và Chu Nhất Minh.

Thật ra thời gian chỉ chừng vài giây thì phía sau đã vang lên tiếng của Diệp Thiên, hấn đứng ở lan can lầu hai vẫy tay: “Nhiên Nhiên, em làm gì vậy, lên đây đi.”

Chu Lạc Khiết ngạc nhiên phát hiện ra cái kẻ trẻ tuổi tính khí thất thường, lạnh lùng gần như không có tính người kia vậy mà có thể có giọng nói dịu dàng như vậy, cô gái tên là Nhiên Nhiên nghe thấy tiếng kêu thì mỉm cười với cô và Chu Nhất Minh rồi quay người đi.

Ra khỏi Diệp gia, Chu Lạc Khiết đưa Chu Nhất Minh đến bệnh viện sát trùng vết thương trước, trên người cậu có vết đao chém rất sâu, có vết roi quật làm cho cô không đành lòng nhìn. Về tới nhà, cô dìu Chu Nhất Minh nằm lên giường đằng hoàng thì mới bình tĩnh lại đi nấu cơm, không để ý tới cậu nữa.

Chu Nhất Minh biết lần này mình đã gây ra họa, liền kéo lấy ống tay áo của cô, cười lấy lòng: “Chị, em sai rồi, chị đừng giận, em đảm bảo không có lần sau đâu!”

Chu Lạc Khiết nhìn cậu đang cố chịu đau, cố gượng cười, vừa vội vừa thương, mắng: “Em có thể đừng bắt chị ngày nào cũng phải chờ đợi lo lắng cho em không, rốt cuộc em lấy cái gì để đi gây hấn với người ta? Với mấy đứa bạn nhậu của em thôi hả?”

Chu Nhất Minh cúi đầu: “Xin lỗi.”

Cái vẻ đáng thương này khiến cho Chu Lạc Khiết không thể nào giận được, cô quệt nước mắt trên khóe mắt: “Em cứ nằm đã, ngày mai chị lại đưa em đi bệnh viện khám.” Những người đó thủ đoạn độc ác, không biết là có bị đánh đến nội thương hay không nữa.

Chu Nhất Minh biết chị đang lo lắng gì: “Em không có gì, chị thấy nghiêm trọng như vậy nhưng thật ra chỉ là bị thương ngoài da, mấy ngày sẽ đóng vảy hết thôi!” Dù sao cũng không thể để cho chị dùng hết tiềm di

làm kiếm được trong mấy ngày nghỉ trị thương cho hẳn được!

Chu Lạc Khiết trừng mắt với hắn: “Nằm xuống đi, lần này coi như em nhất được cái mạng này về, coi sau này em có ngoan ngoãn lại không.”

Lần này Chu Nhất Minh đảm bảo từ đáy lòng: “Chị, từ nay về sau em nhất định đi làm việc đàng hoàng.” Lúc cậu nói những lời này quả thật đã nghĩ như vậy, nhưng nói thì dễ, nếu như là trước khi cậu chọc vào Diệp Thiên thì còn có thể, nhưng bây giờ, cho dù Chu Nhất Minh có quyết tâm rời xa những chuyện làm xấu xa thì Diệp Thiên cũng không cho phép.

Đối phó với chị em Chu Lạc Khiết, Diệp Thiên cũng không cần tốn nhiều sức lực, chỉ cần một cậu nói, đàn em của hắn tự nhiên sẽ thay hắn làm thỏa đáng mọi chuyện, tiền là nhược điểm lớn nhất của Chu Nhất Minh. Vì vậy, cậu ta lại rơi vào tay Diệp Thiên, Chu Lạc Khiết lại một lần nữa đứng trước mặt Diệp Thiên, lần trước cô dùng mạng để đánh cuộc, còn lúc này cô không biết mình còn có thể trả giá cái gì!

Diệp Thiên cho cô hai lựa chọn, hoặc là trả một khoản tiền với cô mà nói là một con số trên trời hoặc là tự bán mình cho hắn! Chu Lạc Khiết chọn điều sau, tuổi thanh xuân duy nhất của mình và tương lai sau này của cô cũng chôn theo lựa chọn đó!

108. Ngoại Truyện 2

Ngoại truyện Diệp Thiên – Gặp gỡ trí mạng (IV-V-VI)

IV.

Chu Lạc Khiết đã từng nghi ngờ lo sợ rằng Diệp Thiên sẽ đem bán cô cho hộp đêm để tiếp khách, hoặc có lẽ sẽ lừa giỡn cô chán chê rồi đem cô cho những lão già háo sắc có quyền có thể làm tình nhân đổi lấy lợi ích, bao nhiêu suy đoán đều liên quan đến bản thân của mình, cho nên trong mấy đêm ngủ tại nhà Diệp Thiên hầu như đêm nào Chu Lạc Khiết cũng gặp ác mộng và cảm thấy hoang mang. Ban đêm cô luôn nằm mơ thấy những chuyện tệ hại, cơ thể của những gã đàn ông già nua thay phiên nhau đè lên người cô, mỗi lần nghĩ tới những giấc mơ như vậy có thể sẽ là cuộc sống sau này của mình, Chu Lạc Khiết chỉ nghĩ đến một chữ chết, nhưng ngay cả quyền chết cô cũng chẳng có, cô đã bán tính mạng cho Diệp Thiên, không chỉ có mình cô mà cả mạng của em cô cũng bị Diệp Thiên nắm trong tay!

Nửa đêm cô lại giật mình tỉnh lại từ cơn ác mộng, cả người lạnh ngắt, Chu Lạc Khiết mặc áo ngủ đẩy cửa bước ra ngoài sân, quần gia sắp xếp cho cô và Chu Nhất Minh ở trong một căn nhà hai tầng nhỏ nằm đơn độc trong góc một khu vườn hoa, cô đoán chắc hẳn chỗ này trước đây là nơi ở của người làm trong Diệp gia. Tuy rằng cách hơi xa nhưng thiết bị sinh hoạt đều đầy đủ cả, nếu so với căn nhà trệt trước đây của cô thì điều kiện ở đây vẫn còn tốt lắm. Nhưng cô thà rằng mình vẫn ở trong căn nhà cũ đó, hi vọng mình trở thành sinh viên cao đẳng dù có khó khăn nhưng vẫn là có cái để chờ mong, không giống như bây giờ, chờ đợi cô chỉ có dằn vặt và sợ hãi không biết đến khi nào.

Nửa vầng trăng treo trên đỉnh đầu còn giấu mình trong mây đen, đến khi đôi mắt đã quen với bóng đêm, bên dưới ánh trăng không sáng lắm, cô có thể nhìn thấy một con đường mòn quanh co do công nhân tạo ra trong khu vườn hoa, và bóng của những loài hoa quý ngập trong bóng đêm. Chu Lạc Khiết men theo con đường nhỏ đi tới, so với cảm giác trong giấc mơ ban nãy, lúc này dù đi một mình trong không gian tối tăm cô cũng không cảm thấy sợ hãi.

Đứng dưới gốc cây đằng trước có một bóng người, Chu Lạc Khiết không ngờ đã nửa đêm mà cũng có người đi dạo trong vườn giống như cô thế này, ánh sáng xung quanh vẫn không đủ để trong một lúc cô có thể nhận ra đó là bóng của ai, nhưng trực giác nói với cô, cô cần lập tức im lặng quay về, thị lực của Diệp Thiên tốt hơn cô nhiều, cho nên khi cô vừa quay người thì hắn gọi ra chính xác tên của cô.

Nghe thấy là tiếng của Diệp Thiên, Chu Lạc Khiết đành phải bước đến bên cạnh hắn, tuy không nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt hắn nhưng cô có cảm giác lúc này tâm trạng hắn đang không tốt, điều này làm

cho Chu Lạc Khiết càng thấp thỏm và không dám mở miệng nói chuyện, đêm nay quả thật cô không nên đi lung tung! Quả nhiên, hần vừa mở miệng thì giọng điệu đã không mấy thiện cảm: “Cô tới đây làm gì! Coi chừng để người khác bắn cho một phát! Muốn trốn à?”

Chu Lạc Khiết nhớ tới ngày ngày Diệp gia đều canh phòng rất nghiêm ngặt thì mới thấy mình đã có thể bị mấy người bảo vệ xem như kẻ trộm mà ngộ sát, còn về chuyện bỏ trốn, cô đâu có gan đó! Đêm tối cũng làm cho Chu Lạc Khiết có cam đảm nhìn thẳng vào hần.

Mấy ngày nay, Diệp Thiên phát hiện, cô gái này nhìn thì yếu đuối nhưng sẽ không khóc lóc van xin lòng thương của người khác! Ít ra thì cho tới bây giờ hần vẫn chưa nhìn thấy cô đứng trước mặt hần rơi nước mắt xin tha. Giống như cơn kinh hoàng lúc ban đầu qua đi thì cô lại bình tĩnh lại để lựa chọn điều có lợi nhất cho bản thân mình.

Chu Lạc Khiết nói: “Xin lỗi, tôi ngu không được nên mới ra ngoài hít thở không khí, tôi quay về đây.”

Thấy Diệp Thiên không ngăn cản, Chu Lạc Khiết liền quay người dợm bước theo đường cũ trở về, trong bóng tối, Diệp Thiên nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Chu Lạc Khiết, hần nhớ lại chuyện không thoải mái mấy tiếng trước giữa hần và Thiệu Nhiên Nhiên, đột nhiên hần tóm lấy cánh tay của cô, một tay thô bạo đẩy cô vào thân cây phía sau hần, Chu Lạc Khiết há miệng kêu ra tiếng. Phía sau lưng đập vào vết lồi trên thân cây, dù cách lớp áo ngủ nhưng đập vào xương cũng đau điếng. Cả cơ thể và hơi thở của hần chẳng mấy chốc bao trùm lấy cô, nháy mắt khi đôi môi chạm nhau khiến Chu Lạc Khiết thấy ngạc nhiên, cô từng nghĩ có lẽ Diệp Thiên muốn cơ thể của cô nhưng chưa từng nghĩ tới cảnh tượng thế này, dường như hần đang cố trút hết cơn giận dữ ra, hần ngang ngược cắn lên bờ môi mềm mại của cô. Sống mười bảy năm, ngay cả chạm vào tay của bạn học nam cô cũng chưa từng, huống chi giống như đêm nay bị hần cưỡng ép dưới gốc cây thế này, bản năng của phụ nữ khi bị xâm phạm khiến Chu Lạc Khiết vô thức chống cự, cô cố đẩy hần ra, tay chúi chúi lên môi. Động tác này của cô chạm đến trái bom trong lòng Diệp Thiên, hần gần giọng nói: “Cô cũng cảm thấy buồn nôn phải không!”

Mười tám tuổi, khí huyết đang mạnh mẽ, bất cứ lúc nào cơ thể cũng dễ bị kích thích, về điểm này, Diệp Thiên cũng không khác gì những thanh niên cùng lứa, cũng có những ảo tưởng và cơ thể cần được thỏa mãn cùng với cô gái trong lòng mình, ngày thường khi ở chung với Thiệu Nhiên Nhiên, chỉ cần hần có những cử chỉ thân mật thì đôi mắt vốn trong veo của cô sẽ cố sức che giấu vẻ chán ghét khi nhìn hần. Hần không hiểu, không phải hay nói lấy lòng đối lòng hay sao, nhưng mình tốt với cô ấy như vậy vì sao không thể được cô ấy đáp lại giống như thế, muốn moi tim ra đặt trong tay cô ấy nhưng cô ấy lại sợ nó như phải bỏng! Cô ấy sợ bắn!

Đêm nay, hần vào phòng của Thiệu Nhiên Nhiên, quyết tâm muốn cô hoàn toàn thuộc về hần, ở trên giường hần cố gắng không nhìn vào mắt cô nhưng khi hần cởi quần áo của cô ra hần bắt đầu không thể kiềm chế, lúc hần điên cuồng dùng môi hôn tôn thờ cơ thể của cô thì cô lại nhào ra mép giường nôn một trận, cô cảm thấy hần buồn nôn! Hần biết cô không phải đang giả bộ, cũng không phải cố ý mà đang thật sự cảm thấy ghê tởm. Hần hỏi cô tại sao, cô khóc nói không biết!

Hần nói: “Nhiên Nhiên, có phải em cảm thấy mình còn nhỏ không, anh có thể chờ, thật sự...” Dù cô cũng không nhỏ hơn hần bao nhiêu, nhưng nếu cô cảm thấy mười sáu tuổi mà đã làm chuyện ân ái sẽ làm cô cảm thấy ác cảm, hần có thể chờ.

Thiệu Nhiên Nhiên lắc đầu, hai mắt rưng rưng, nắm lấy tay hần, khóc không ra tiếng nói: “Anh Diệp, anh hãy coi em như em gái, coi em là em gái, có được không, có được không...”

Hần lại nói: “Sao em lại có ý nghĩ kì quái như vậy, sao em có thể làm em gái anh, sao này chắc chắn em phải là bà Diệp!”

Hần ra khỏi phòng khi Thiệu Nhiên Nhiên còn đầm nước mắt, đứng mãi ở đây, trong mấy tiếng liền cũng không thể suy nghĩ được gì, tại sao hần lại khiến cô gái hần yêu thương cảm thấy ghê tởm? Không phải bọn họ chỉ có nhau thôi ư, bọn họ không phải vẫn sống nương tựa vào nhau hay sao? Không phải họ không thể xa rời nhau sao? Chẳng lẽ từ đầu đến cuối chỉ có một mình hần nghĩ như vậy?

Chu Lạc Khiết rất nhạy cảm, bắt được chữ “lại” trong lời hần nói, là cô gái nào dám cả gan nghĩ hần ghê tởm mà khiến hần phải để ý như vậy? Trong đầu Chu Lạc Khiết nhanh chóng hiện lên bóng dáng xinh đẹp

của Thiệu Nhiên Nhiên, nhưng lập tức cô lại gạt bỏ suy nghĩ này, tuy chỉ mới đến đây mấy ngày, nhưng bình thường cô vẫn thường thấy Thiệu Nhiên Nhiên và Diệp Thiên như hình với bóng, còn Diệp Thiên vô cùng yêu chiều Thiệu Nhiên Nhiên, dịu dàng đến nỗi giống như một người khác vậy, cho nên, làm sao có thể!

Lúc Chu Lạc Khiết còn trầm ngâm thì Diệp Thiên lại gằng giọng hỏi cô: “Cô thấy ghê tởm?”

Chu Lạc Khiết nhanh chóng trả lời: “Không phải!” Thật ra trong đáy lòng cô cũng tự hỏi chính mình là cô có cảm thấy ghê tởm hay không? Cô không có cảm giác như vậy, chỉ cảm thấy hơi hoảng hốt và bất ngờ mà thôi.

Lúc hần quay người đi đường như còn nói một câu, cô cũng không phải cô ấy! Chu Lạc Khiết nhìn theo bóng hần rời đi, càng nghĩ càng cảm thấy buồn bã và cô đơn! Trong phút chốc Chu Lạc Khiết sinh ra cảm giác đau thương kì lạ!

Ngày hôm sau thức giấc, Chu Lạc Khiết ngỡ rằng tất cả những chuyện xảy ra tối hôm qua đều là một giấc mơ, chuyện như vậy chưa xảy ra bao giờ, đương nhiên, trước đây cô cũng đâu nghĩ tới chuyện đáng sợ này lại có khả năng xảy ra, Diệp Thiên sai người dạy hai chị em cô bắn súng. Điều này làm cho Chu Lạc Khiết lại lo ngại chuyện khác, Diệp Thiên không thiếu vệ sĩ, nếu như chỉ vì để nhiều thêm một hai người bảo vệ hần thì có vẻ như không cần phải...phiên hần tốn tâm tư huấn luyện cô và Chu Nhất Minh, cho nên, có lẽ là hần muốn đào tạo sát thủ, hoặc hần muốn thực hiện những nhiệm vụ đặc biệt gì đó?

V.

Dù sao Chu Lạc Khiết mới chỉ là một cô bé mười bảy tuổi, sức lực không bì được với đàn ông, những bài tập huấn luyện này đã vượt quá giới hạn chịu đựng của cơ thể cô, buổi tối lúc nằm trên giường những vết thương có to có nhỏ trên người làm cô không dám trở mình, có một lần, vì phản xạ không đủ nhanh nhẹn, cho nên bị người huấn luyện của cô, một người đàn ông cao to đá trúng ngực, cô ngã nhoài ra đất, nhổ ra một ngụm máu. Không biết Diệp Thiên đến từ lúc nào, nhìn thấy cô ngã xuống đất không ngồi dậy nổi cũng chỉ lạnh lùng ra lệnh: “Đứng lên!” Hần nói: “Đừng nghĩ tôi tàn nhẫn với cô, kẻ thù cũng không tha cho cô vì cô phun ra máu đầu! Nếu như cô còn muốn giữ mạng của mình thì phải cho tôi thấy ích lợi của nó! Diệp gia tôi không nuôi kẻ ăn hại!”

Lời Diệp Thiên đã chứng minh những suy đoán mấy ngày nay của Chu Lạc Khiết, cho nên thời gian huấn luyện này cho dù có nhiều đau đớn hơn thì cô cũng đều cắn răng chịu đựng hết, cô tự nói với chính mình, bây giờ chịu thêm một phần khổ cực thì sau này cơ hội sống sót của cô và Chu Nhất Minh mới nhiều thêm một phần, nhưng cho dù nghị lực của cô có hơn người thì cũng không có cách nào hoàn thành được yêu cầu của hần. Có điều đối với bắn súng cô có tài năng trời cho, lần đầu tiên cô cầm súng Diệp Thiên đã phát hiện ra điều này, sau đó khi hần dạy cô kĩ thuật bắn súng, hần có nói: “Cho dù bản lĩnh của cô chưa đủ nhưng chỉ cần ngắm bắn thật chuẩn thì gặp hoàn cảnh nào cũng đủ cho cô có thể thoát thân.”

Mỗi lần, khi Diệp Thiên đứng sau lưng cô, lòng ngực cứng cáp dán vào lưng, ngón tay thon dài mạnh mẽ bắt lấy bàn tay cô, Chu Lạc Khiết cảm thấy mình như bị mê hoặc, động tác vô cùng thân thiết đó giống như là giữa người yêu với nhau vậy, độ ấm cơ thể của hần, hương vị độc nhất trên người hần khiến cô nhất thời quên mất tại sao mình lại đứng ở chỗ này. Rõ ràng hần là một người nguy hiểm đến thế nhưng khi hần tới gần cô, lúc hần nắm lấy tay cô, sẽ lại cho cô một thứ cảm giác an toàn nào đó, thế nên mỗi đêm trước khi ngủ nhớ lại tình cảnh này, cô nghĩ mình thật sự điên rồi, càng đáng sợ hơn chính là cô không thể ngăn cản bản thân hằng đêm hết lần này đến lần khác nhớ lại lại cảm giác khi cơ thể hai người dán chặt vào nhau, khi đó hần cúi đầu, cô sẽ nhìn thấy nửa bên mặt cương nghị của hần, hơi thở của hần ở sát ngay bên tai cô, cả người cô bị hần vây trong lòng ngực. Thân mật như thế làm cho cô sinh ra một loại ảo giác, hần cũng dịu dàng đối đãi với cô giống như với Thiệu Nhiên Nhiên! Thế nhưng khi mọi chuyện qua đi cô nhận ra tất cả cũng chỉ là ảo ảnh, hần sẽ không bao giờ đối với cô như với Thiệu Nhiên Nhiên, Thiệu Nhiên Nhiên là cô gái mà hần che chở trong tay, có thể bình yên sống qua ngày, còn cô đã định là có số mạng gian khổ, cho dù đôi khi hần đối xử với cô có khác nhưng vị trí hần che chở mãi mãi không dành cho cô. Cuối cùng, đáng buồn nhất chính là, rõ ràng cô đã hiểu rõ đến thế nhưng mỗi khi hần thể hiện biểu cảm dịu dàng dành cho cô thì bất giác cô lại nảy sinh những mơ mộng xa vời.

Nói ngay, chính Diệp Thiên cũng không rõ, mỗi thuộc hạ thê chết trung thành của Diệp gia đều tài giỏi,

cho dù là gì thì hấn vốn dĩ cũng không cần phải bắt ép Chu Lạc Khiết, hấn nghĩ có lẽ chính là lúc cô không màng tính mạng mà che chở cho Chu Nhất Minh bỏ nhào vào đầu xe hấn, hấn đã lơ mơ nảy ra ý tưởng này trong đầu, cho nên khi Chu Nhất Minh rơi vào tay hấn, hấn đã lập tức nghĩ tới cô. Có lẽ hấn chỉ nghĩ rằng nếu như mình được thay vào vị trí của Chu Nhất Minh, trở thành người mà cô sẽ bất chấp tất cả giá nào cũng sẽ bảo vệ.

Tình hình của Chu Nhất Minh lại trái ngược lại với chị của cậu, tuy rằng cậu ít tuổi hơn Chu Lạc Khiết, nhưng trời sinh là con trai, thân thủ nhanh nhẹn, phản ứng lại nhạy bén, có điều kĩ thuật bắn súng mãi mãi cũng không sánh ngang được với Chu Lạc Khiết.

Hai năm đầu khi ở Diệp gia, Diệp Thiên cũng không giao cho cô và Chu Nhất Minh nhiệm vụ gì, nhưng Chu Lạc Khiết biết sớm muộn gì ngày này cũng phải kết thúc, cô tự cho là mình đã chuẩn bị tốt tâm lý sẵn sàng nhưng khi Diệp Thiên muốn cô đem viên đạn trong tay bắn xuyên qua cơ thể của người đang còn sống sờ sờ trước mặt thì cô mới biết được trong tưởng tượng và sự thật khác nhau một trời một vực như thế nào. Cô có thể bắn viên đạn bay chính xác không chệch chút nào ghim vào bên trong một vật ngấm dù nhỏ bé đến đâu nhưng khi đó đối thành người sống dù cách nào cô cũng không thể bóp cò.

Đó là một lần tranh đấu giành địa bàn của một người thuộc hạ của ba Diệp Thiên, nửa năm trước sau khi ba của Diệp Thiên qua đời, gã ta bắt mẫn chuyện Diệp Thiên được tiếp nhận chức vị, muốn ra tay tranh cướp. Gã ta cũng xem thường Diệp Thiên, nên lúc bấy giờ cả người mới bị treo lên giá. Diệp Thiên muốn cô bắn vào động mạch chủ trên cánh tay người đó, như vậy không làm gã chết ngay nhưng lại có thể làm cho gã cảm giác được cái chết đang đến gần.

Đây là lần đầu tiên Diệp Thiên muốn cô giết người, lúc đó hấn chỉ thản nhiên mở miệng: “Cho tôi thấy kĩ thuật bắn súng của cô!”

Chu Lạc Khiết không kiềm chế được bước lùi về phía sau, bất giác lắc đầu: “Đừng...Diệp Thiên...”

Gã thuộc hạ bị treo trên giá, điên cuồng gào thét giống như thú hoang: “Diệp Thiên, lúc tao vào sinh ra tử thì mày còn đang bú mẹ mày kia, nhớ khi đó tao còn ở kề bên vuốt ve cái ** của mẹ mày, Diệp Thiệu Hùng bấy giờ cũng chỉ như rùa rút đầu đứng ngoài cửa không dám bước vào, mày là cái thá gì! Nói không chừng mày còn là co...”

Gân xanh hai bên thái dương Diệp Thiên giật mạnh, hấn kéo Chu Lạc Khiết lại, nắm lấy tay của cô, bóp cò súng, một viên đạn xuyên thẳng vào miệng người nọ, Chu lạc Khiết nhắm nghiền mắt lại cảm thấy cánh tay run lên, đến khi trong súng hết đạn, cô mở mắt ra thì đã thấy gương mặt người nọ như tổ ong vỡ vụn, hốc mắt thủng hai lỗ thật to, cảnh tượng trước mặt khiến Chu Lạc Khiết co quắp ngã xuống đất, cô ôm lấy chân Diệp Thiên: “Đừng bắt tôi phải giết người, tôi xin anh, đừng bắt tôi giết người nữa...” Biết chắc có cầu xin hấn cũng không ăn thua, nhưng cũng không biết vì sao lại cô khóc nức nở như vậy, có thể là vì cô nhận ra được sau này cô sẽ phải giết người giống như chuyện hôm nay, còn Diệp Thiên sau khi nghe những lời cô nói thì đá cô sang bên, mặt lạnh lùng rời khỏi đó! Một người có thể chính là cha mình mà hấn còn có thể không nể tình giết chết, còn có thể trông chờ hấn có tình cảm gì chứ, chút nhân tính duy nhất còn lại của hấn đã dành toàn bộ cho cô gái kia rồi.

VI.

Đêm hôm đó, Chu Lạc Khiết sốt cao không gượng dậy nổi, nằm trên giường suốt hai ngày, gần như trước đây cô chưa từng bệnh nặng như vậy, cơ thể và tinh thần đều uể oải vô cùng. Người sốt ruột nhất chính là Chu Nhất Minh, bởi vì tính lỗ mãng và thiếu hiểu biết của cậu mới khiến cho chị mình sống trong tình trạng như hiện giờ, cho nên hai năm nay cậu hận không thể tự mình thay chị gánh chịu tất cả mọi đau khổ, cảm thấy vừa tự trách vừa đau lòng.

Trong thời gian Chu Lạc Khiết ngã bệnh Thiệu Nhiên Nhiên có đến thăm cô mấy lần, mỗi lần đều trùng hợp có Chu Nhất Minh ở đó. Mặc dù Chu Lạc Khiết bị sốt nhưng cô vẫn chưa phát bệnh đến hồ đồ cho nên khi cô nhìn thấy cử chỉ tình tứ đầu mày cuối mắt giữa Chu Nhất Minh và Thiệu Nhiên Nhiên đã cảm giác sợ đến run người. Ngay cả cô còn nhận ra đừng nói chỉ đến người nhạy bén đa nghi như Diệp Thiên, nếu như để hấn bắt gặp e rằng em cô không bị giết chết cũng bị lột da, vậy mà Chu Nhất Minh và Thiệu Nhiên Nhiên cứ như hai kẻ bịt tai trộm chuông cho rằng mọi chuyện giữa hai người được che giấu kín như

bưng. Chu Lạc Khiết muốn tìm cơ hội nói rõ với Chu Nhất Minh, tránh cho cậu tự hại chết mình lúc nào không hay!

Chạng vạng tối hôm đó, Chu Lạc Khiết tỉnh lại, cảm thấy trên người không còn khó chịu nữa nên trở mình xuống giường, lúc này đang là mùa xuân, tính ra thì đây đã là mùa xuân thứ ba cô đến ở Diệp gia. Bên ngoài sân có một chòi nghỉ mát, ánh hoàng hôn hắt lên người một đôi nam nữ bên trong chòi nghỉ, cô gái đang phất cọ trên bản vẽ, còn chàng trai đang đứng phía sau cô gái, thỉnh thoảng hai người nhìn nhau cười. Nếu như nhân vật chính không phải là Chu Nhất Minh và Thiệu Nhiên Nhiên, thì Chu Lạc Khiết sẽ cảm thấy khung cảnh bên dưới ánh tà dương thế này lãng mạn đẹp để biết bao, nhưng bây giờ cô chỉ còn thầm nghĩ đến bốn chữ “huyết vũ tinh phong” (thấm đẫm máu đào) mà thôi.

Chu Lạc Khiết bước nhanh tới gần hai người, dưới ngòi bút của Thiệu Nhiên Nhiên trong tranh rõ ràng là vẽ Chu Nhất Minh, Thiệu Nhiên Nhiên dường như cũng không muốn che giấu, cười cười cô. Nhìn ánh mắt thần nhiên của cô ấy Chu Lạc Khiết cũng không biết nên trách hai người kia thế nào, đến khi cô tỉnh táo lại thì đã thấy Diệp Thiên đang đứng cách chòi nghỉ chỉ vài bước chân, Chu Lạc Khiết nhân lúc cả người Chu Nhất Minh còn đang chần chừ nhìn của Diệp Thiên thì vội vàng xé bức vẽ xuống, đến lúc Diệp Thiên nhìn được thì trên giá vẽ chỉ còn có bức tranh phong cảnh.

Lúc đó biểu cảm của Diệp Thiên rất bình thường, ánh mắt nhìn Thiệu Nhiên Nhiên cũng rất dịu dàng, Chu Lạc Khiết không chắc chắn rốt cuộc anh ta có phát hiện được gì hay không, nhưng đêm hôm đó hẩn ở lại trong phòng của Thiệu Nhiên Nhiên, Chu Lạc Khiết lặng lẽ cổ kéo Chu Nhất Minh đang đứng trước cửa sổ phòng Thiệu Nhiên Nhiên đi khỏi. Trong đêm tối, Chu Lạc Khiết cảm giác rõ sự tuyệt vọng và đau đớn của em mình, cậu nói: “Chị, chị nghe thấy không, Nhiên Nhiên đang kêu em cứu cô ấy!”

Chu Lạc Khiết tát cho cậu một bạt tay: “Cô ta và Diệp Thiên là thanh mai trúc mã, liên quan gì tới em!” Lời này giống như là đang nói cho cô nghe thì đúng hơn! Từ sau ngày đó, cô dùng hết mọi cách ngăn không cho Chu Nhất Minh và Thiệu Nhiên Nhiên có cơ hội gặp riêng nhau, cô muốn từ rày trở đi chặt đứt mọi ảo tưởng của Chu Nhất Minh. Nhưng mặc dù Diệp Thiên đã có Thiệu Nhiên Nhiên nhưng cũng không dễ dàng buôn tha cho Chu Nhất Minh. Hẩn giao cho Chu Nhất Minh nhiệm vụ vô cùng khó khăn gần như không có chút cơ hội sống sót. Sau khi Chu Lạc Khiết biết thì cô đi tìm Diệp Thiên: “Chuyện này giao cho tôi, anh cũng biết tâm tư tôi kín đáo hơn Nhất Minh, để tôi đi thì chuyện càng suôn sẻ hơn! Tôi đảm bảo sẽ không thất bại!”

Diệp Thiên nhìn vẻ mặt kiên quyết của Chu Lạc Khiết, bình tĩnh gật đầu đồng ý, nhưng sau khi cô đi rồi, hẩn ngồi một mình trong phòng đến rạng sáng, sau đó không nhận được nữa bèn gọi điện thoại cho người âm thầm giúp đỡ cô. Hẩn muốn Chu Nhất Minh đi làm chuyện nguy hiểm quả thật là muốn để Chu Nhất Minh chết ở bên ngoài, so với chuyện tự mình đi giết Chu Nhất Minh để sau này Thiệu Nhiên Nhiên hận hẩn thì rõ ràng tốt hơn! Diệp Thiên đoán có lẽ Chu Lạc Khiết cũng biết được suy nghĩ của hẩn, cho nên hẩn dù không nắm chắc nhưng vẫn muốn thử một lần. Hẩn không thể không thừa nhận Chu Lạc Khiết luôn luôn hiểu rõ hẩn hơn Thiệu Nhiên Nhiên. Nói thật, yêu cầu của Chu Lạc Khiết cũng không quá đáng nhưng không hiểu sao lại khiến hẩn cảm thấy vô cùng giận dữ, hẩn giận cô vì Chu Nhất Minh mà không màng đến nguy hiểm của bản thân, Chu Nhất Minh thật sự quan trọng như vậy với cô sao? Đáng để cô hết lần này đến lần khác thay hẩn dọn dẹp hậu quả hay sao? Hẩn muốn dạy dỗ cô một chút, muốn cô nếm hậu quả khi không biết tự lượng sức mình. Nhưng hẩn như ngay giây cô bước đi, thì hẩn đã thấy hối hận, quả thật hẩn biết mình cũng không muốn cô chết, mà lần này cô đi, ngay cả hẩn cũng không thể bảo đảm cho cô được bình an vô sự trở về, cho nên hẩn đã làm một chuyện mà ngay cả bản thân cũng thấy xấu hổ, hẩn lại cho người âm thầm đi bảo vệ một sát thủ mà mình phải đi làm nhiệm vụ!

Còn Chu Lạc Khiết khi hoàn thành nhiệm vụ từ trong cơn thập tử nhất sinh cũng chỉ nghĩ số mình còn may mắn, không biết rằng nếu như sau lưng không có ai giúp đỡ thì cô vốn dĩ chẳng thể nhấc về cái mạng này! Chuyện như thế, có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai, mỗi lần cô thay Chu Nhất Minh ra ngoài nhận nhiệm vụ, cho dù trong lòng hẩn có kìm nén đến bốc hỏa nhưng cuối cùng vẫn không chịu được rồi lại phái người đi theo. Đến cuối cùng hẩn cũng không biết là rốt cuộc giày vò mình là cô hay chính là bản thân mình nữa!

Đối với chuyện lần nào bản thân gặp dữ cũng hóa lành không phải cô không cảm thấy có gì kì lạ, ban đầu cô còn cho rằng công lao là do vận may của mình, nhưng số lần càng nhiều, thì cô cũng nảy sinh nghi ngờ với sự may mắn của chính mình, nếu như ông trời còn quan tâm đến cô như vậy sao lại không để cô làm

một cô gái đơn thuần mà lại cho cô lưu lạc trở thành một sát thủ đến nông nỗi này?

Nhưng, cho dù cô có mấy trăm ý nghĩ quẩn quanh trong đầu cũng không dám nghĩ đến Diệp Thiên. Còn Diệp Thiên, hẳn cảm thấy xấu hổ nếu chuyện này để cho người khác biết được, nhất là Chu Lạc Khiết! Cho nên, những người hẳn phải đi cũng nói năng rất thận trọng, Chu Lạc Khiết sẽ mãi mãi không biết trong mỗi lần cô nhận nhiệm vụ hành động trong mưa bom bão đạn, phía sau luôn có một đôi mắt của Diệp Thiên dõi theo mình. Diệp Thiên phủ nhận chuyện bản thân mình che gió chắn mưa cho cô, hẳn chỉ không muốn cô chết, còn vì sao, chính hẳn cũng không dám nghĩ đến, giống như mỗi lần hẳn buông tha cho Chu Nhất Minh thì điều tự nhủ là vì không muốn để cho Thiệu Nhiên Nhiên hận hẳn, trên thực tế là hẳn sợ mình sẽ nhìn thấy dáng vẻ đau lòng cùng cực của Chu Lạc Khiết. Hẳn có thể tưởng tượng nếu như Chu Nhất Minh mất đi, nhất định Chu Lạc Khiết cũng sẽ mất đi mục đích sống còn, hẳn biết trong lòng cô, không ai có thể đủ sức nặng để so sánh với Chu Nhất Minh!

Diệp Thiên từng cho rằng tất cả mọi chuyện hẳn đều nắm trong lòng bàn tay, cho nên khi cô vì Chu Nhất Minh mà rước lấy bức tức của hẳn, hẳn sẽ đẩy cô ra ngoài đối mặt với nguy hiểm, đương nhiên phía sau cô vẫn như trước đây sẽ có người của hẳn sắp xếp bám theo. Hẳn tự cho mình không có bất cứ sai sót nào, thế nhưng, mọi chuyện luôn luôn có ngoại lệ, có một lần ngay cả những người hẳn phải đi bảo vệ cô đều kẻ địch lặng lẽ giải quyết gọn gẽ, đến khi hẳn biết được thì Chu Lạc Khiết cũng chỉ còn sót lại một hơi thở mỏng manh.

109. Ngoại Truyện 3

Ngoại truyện Diệp Thiên – Gặp gỡ trí mạng (VII)

VII.

Diệp Thiên không sợ quỷ thần, không tin số mạng, từ trước đến nay hẳn chỉ tin chính mình, cho nên một chuyện vốn dĩ hẳn tưởng rằng đã nắm chắc trong lòng bàn tay thế mà rốt cuộc lại xảy ra sơ sót dẫn đến chết người, lúc đó hẳn cảm thấy vô cùng phẫn nộ, nhìn Chu Lạc Khiết người đầy vết thương, cuối cùng hẳn cũng cảm thấy buồn bã sợ hãi, tâm trạng này giày vò hẳn rất nhiều ngày, bởi vì hẳn không rõ cảm xúc này của mình là do sợ hãi vì cô bị thương bất tỉnh, hay là vì thói tự cao tự đại của mình bị thách thức. Sau đó, Diệp Thiên kiên quyết cho rằng nó là vì lí do sau, trong đêm tối, sau khi suy nghĩ miên man, tự hỏi chính mình, Chu Lạc Khiết chẳng qua cũng chỉ là một thuộc hạ của hẳn mà thôi, cho nên lần này tự bản thân hẳn đi cứu cô trở về, đơn giản vì trên người cô có tâm huyết của hẳn, có thể cứu dĩ nhiên sẽ phải cứu, nhưng nếu như cô phải chết thì cũng sẽ chết, không phải chuyện gì ghê gớm. Nhưng chuyện này cũng làm hẳn tỉnh ngộ, nhân ngoại hữu nhân (người giỏi còn có kẻ giỏi hơn), hẳn không thể tiếp tục xem thường!

Sau khi kết luận như vậy, đối với chuyện giận dữ quá mức của mình và những lo âu lần này cũng được Diệp Thiên loại bỏ, hẳn cũng cho bản thân mình một lí do hợp lí cho hành vi vội vàng chạy đi cứu người. Chu Lạc Khiết sau một tháng hôn mê trên giường cũng tỉnh lại, cuối cùng cũng nhận được cái mạng này trở về. Trong thời gian cô hôn mê, Diệp Thiên cũng thường hay đến thăm cô. Trong phòng không mở đèn, chỉ thấy được hình dáng cô nằm trên giường, hẳn ngồi phía đầu giường, ngón tay lần sờ lên gương mặt của cô, chậm chậm phác họa lại đường nét ngũ quan của cô. Chu Lạc Khiết tỉnh lại vào buổi tối, lúc khó khăn mở mắt ra, trong tầm mắt chỉ có một màu đen, cảm giác có người đang vuốt ve khuôn mặt mình, ký ức của cô vẫn còn dừng lại ở không gian kín mít hơn một tháng trước, trong nhà tù kinh khủng đó, cô bị người ta dùng dây xích to khóa trên giá sắt, lão già người Thái kia đối với việc hành hạ phụ nữ rất thành thạo, cho nên hẳn không lấy mạng cô ngay, mà đợi cô là những trò tàn phá nhan sắc và cho thủ hạ của hẳn **. Cho nên khi mở mắt ra, phát hiện có một người đàn ông bên cạnh mình, cô phản ứng rất gay gắt, chỉ tiếc trên người chẳng còn bao nhiêu sức lực, mau chóng bị hẳn kìm lại, khi Chu Lạc Khiết định tiếp tục chống cự, Diệp Thiên đã cất tiếng nói: “Đừng sợ, là tôi.”

Giọng nói quen thuộc giúp Chu Lạc Khiết trong nháy mắt đã bình tĩnh, cả người lại yếu ớt ngồi phịch xuống giường, lúc này cô mới có phản ứng, cảm thấy tay chân mình cũng được tự do, người đàn ông bên cạnh có hơi thở quen thuộc, đây là phòng của cô, cho nên cô an toàn rồi!

Diệp Thiên bật đèn, đôi mắt cô vẫn chưa thích ứng với ánh sáng, một lát sau mới thử mở hé mắt ra, trong tầm mắt đúng thật là gương mặt của hấn, nhưng ngay tức khắc cô như nhớ lại cái gì đó, cổ vùng vấy sờ lên mặt mình, trên mặt không có băng không có sẹo, cũng không có cảm giác đau đớn. Diệp Thiên nắm lấy tay cô: “Trên mặt không có vết thương.”

Chu Lạc Khiết nói giọng khàn khàn: “Diệp Thiên...khi tôi về đây là bộ dạng gì?” Cô chỉ nhớ có mấy người đàn ông dùng dao rạch lên quần áo và da thịt cô, trong điệu cười hung tợn còn có ham muốn ghê tởm, sau đó xảy ra chuyện gì cô cũng không biết.

Bàn tay Diệp Thiên lướt qua khuôn mặt cô, ngực, bụng, eo, nhìn vào mắt cô, nói: “Trên người cô có rất nhiều vết thương do đao, nhưng không sao, tôi sẽ làm cho chúng lại giống như trước đây, sẽ không để lại vết tích gì.”

“Không có gì khác sao?”

“Không có.”

Chu Lạc Khiết an tâm khép mắt lại, Diệp Thiên vén chăn nằm xuống bên cạnh cô, dường như hấn hơi do dự mấy giây mới dang tay kéo cô ôm vào lòng, Diệp Thiên nghĩ có lẽ bởi vì cô thật sự quá đáng thương, khiến hấn nhất thời động lòng trắc ẩn, lần đầu tiên hấn muốn làm điều tốt cho cô. Nghĩ lại trước đây, cô vốn dĩ chỉ nghèo khó mà thôi, là hấn biến cô thành như bây giờ, cô đâu có làm sai điều gì, hai năm nay cô cũng không có biểu hiện ý nghĩ hận thù hấn, chỉ yên lặng chấp nhận, chịu đựng.

Nghĩ như vậy, cánh tay của Diệp Thiên lại càng ôm chặt hơn. Đêm đó, Diệp Thiên dịu dàng ôm Chu Lạc Khiết trong lòng, thậm chí trong ánh mắt còn mang vẻ thương tiếc, cô đoán, có phải hấn cũng có chút thương yêu và không muốn rời xa cô hay không. Sau này cô mới hiểu được, Diệp Thiên dịu dàng với cô như vậy điều không có ý nghĩa gì, đối với cô hấn tàn nhẫn ở chỗ đôi khi sẽ dành cho cô một chút tình cảm dịu dàng để mê hoặc cô, sau đó sẽ lấy lại tất cả. Chỉ có điều cô không thể ngăn cản mình sa vào cái ôm ấm áp của hấn.

Lần này Chu Lạc Khiết nằm trên giường tĩnh dưỡng gần ba tháng, đến khi cô có thể đi lại như thường thì đã đến mùa hè, khắp trên người cô những vết sẹo xấu xí có to có nhỏ khác nhau đều đã nhạt dần, điều này là nhờ vào thuốc thoa ngoài da của Diệp Thiên, nhưng những lần hấn súc thuốc cho cô cũng là những lần rất giày vò cô nhất. Hấn dịu dàng xoa lên từng vết sẹo của cô, khiến cho người cô run rẩy, nhưng cho dù là hấn có thân mật dạo khắp thân thể cô nhưng hấn cũng không phá bỏ phòng tuyến cuối cùng của cô. Diệp Thiên cho rằng khi đó vì mình không có cùng Chu Lạc Khiết đi tới bước cuối cùng là vì Thiệu Nhiên Nhiên, Thiệu Nhiên Nhiên giống như một bức tường băng lạnh lẽo đứng chắn giữa hấn và Chu Lạc Khiết, khiến hấn không có cách nào vượt qua. Đó là cô gái đã ở bên cạnh hấn làm bạn với hấn từ khi hấn có ký ức, phản bội cô sẽ giống như phản bội ký ức của mình, cho dù trái tim của cô đang từng bước xa rời hấn, nhưng hấn vẫn cố chấp không chịu thừa nhận, dường như là trên đời này không phải cô độc mỗi một mình hấn. Sau khi Thiệu Nhiên Nhiên mất, vị trí của cô hóa thành một bức tường chắn những không biến mất, trái lại càng ngày càng kiên cố, càng ngày càng lạnh lẽo. Mỗi lần hấn vừa muốn đến gần Chu Lạc Khiết, hấn sẽ đụng phải bức tường này khiến cho đầu rơi máu chảy, bị đau, hấn sẽ trút cơn giận của mình lên người Chu Lạc Khiết, đều do cô sai, nếu như không phải cô, bản thân hấn sẽ không phải hết lần này đến lần khác chịu đựng loại đau đớn này, vì thế hấn dần vật cô, giống như một đứa bé cố tình gây sự, trút hết ưu tư của mình vào cô. Nhưng một ngày khi cô quay người muốn đi, hấn lại cảm thấy bất an, không thể cầu xin, trái lại hấn lại dùng những thủ đoạn uy hiếp che giấu sự hoảng loạn của mình, cứ mãi vui giận thất thường như vậy, tâm tính không ổn định, tái lần tái hồi, cho đến cuối cùng cô thật sự bỏ đi. Đương nhiên những điều này là sau khi Chu Lạc Khiết đi rồi, hấn mới bắt đầu hối hận nghĩ ra.

Sau vì Chu Lạc Khiết bị thương quá nặng, Diệp Thiên không còn giao nhiệm vụ cho cô nữa, mà bắt cô phải chịu trách nhiệm an toàn cho Thiệu Nhiên Nhiên, thời gian đó Diệp Thiên và một bang phái khác tranh chấp rất quyết liệt, dã tâm của Diệp Thiên rất lớn, hấn muốn nuốt gọn đối phương, nhưng mọi chuyện cũng không hề thuận lợi, hai bên giằng co không có kết quả, người chết vô số. Còn Thiệu Nhiên Nhiên bề ngoài là một cô gái yếu đuối nhưng nội tâm lại bướng bỉnh. Sau khi có quan hệ thể xác thân mật với Diệp Thiên, Thiệu Nhiên Nhiên biết đời này mình muốn thoát khỏi Diệp gia là không có hi vọng, tuy ngoài miệng cô không nói gì, nhưng mỗi giờ mỗi khắc đều muốn phản kháng lại Diệp Thiên. Hấn muốn cô trong thời gian này ít đi ra ngoài, cô lại càng muốn ra ngoài, hấn khuyên răn cô, cô không nói gì nhưng ánh mắt lướt qua

hắn lại nhìn về một nơi khác, Diệp Thiên sợ cô gặp chuyện không may, nên bắt Chu Lạc Khiết theo sát bên cạnh. Thật ra Diệp Thiên sắp xếp như vậy, là hắn còn có một dụng ý khác. Nể mặt của Chu Lạc Khiết, Diệp Thiên cũng không muốn lấy mạng của Chu Nhất Minh, nhưng Thiệu Nhiên Nhiên và Chu Nhất Minh trước mắt hắn thình thoảng lại trình diễn tiết mục Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài tình thâm ý trọng, đối với hắn đây là một sự sỉ nhục, hắn không thể đảm bảo có ngày nào đó mình nhìn không nổi một phát bắn chết luôn Chu Nhất Minh kẻ luôn luôn khiến hắn không vừa mắt kia hay không. Mà Chu Lạc Khiết thì rất lo lắng cho tính mạng của em trai, cũng là người hiểu rõ tính tình của hắn nhất, giờ để cô ở bên cạnh của Thiệu Nhiên Nhiên, thì tuyệt đối cô sẽ không để cho Chu Nhất Minh làm chuyện gì đó vượt rào.

Giống như những gì Diệp Thiên dự đoán, từ khi giao cho Chu Lạc Khiết chịu trách nhiệm an toàn cho Thiệu Nhiên Nhiên, cho dù là ở trong biệt thự Diệp gia hay là ở ngoài, hai người đó cũng không tìm được cơ hội ở bên nhau nữa, ngay cả lúc đi chung với nhau thì cũng có Chu Lạc Khiết ở giữa làm cho hai người ngay cả nhìn nhau cũng không thể. Thiệu Nhiên Nhiên càng tỏ ra lặng lẽ, buồn bã hơn so với trước đây. Chu Lạc Khiết cũng hiểu được tâm trạng của Thiệu Nhiên Nhiên nhưng cô không còn cách nào khác, chỉ đành phải quyết tâm cắt đứt mối nghiệp duyên này thì mới bảo vệ được tính mạng của Chu Nhất Minh.

Có một ngày, Thiệu Nhiên Nhiên nói muốn ra ngoài đi dạo, Diệp Thiên cũng đồng ý, Chu Lạc Khiết đi theo cô ra ngoài, buổi chiều Thiệu Nhiên Nhiên còn ngồi ngây người ra trong cửa hàng thức ăn nhanh De-Ke-Shi, Chu Lạc Khiết đành phải ngồi chờ bên cạnh. Nhìn vẻ buồn bã của Thiệu Nhiên Nhiên, Chu Lạc Khiết không thể không ghen tị trong lòng, cô gái này có vẻ ngoài xinh đẹp như hoa lan trong núi sâu, từ nhỏ được ăn ngon mặc đẹp, không lo không nghĩ, còn được Diệp Thiên vô cùng yêu thương. So sánh với mình, cô ấy đã có được nhiều thứ lắm, tại sao cô ấy còn chưa thấy đủ, tất cả những thứ cô ấy xem như nhỏ nhất ấy mình ao ước cũng không có được. Nghĩ đến đây, trong lòng Chu Lạc Khiết sinh ra chút ghen ghét nhỏ nhỏ, dĩ nhiên, cô là một người lý trí, cho dù trong lòng có nghĩ như vậy, nhưng tuyệt đối không cho phép mình làm ra hành động gì không thích đáng.

Sau khi Thiệu Nhiên Nhiên ngồi ngây ngốc ở De-Ke-Shi rồi cũng không thèm quan tâm đến can ngăn của Chu Lạc Khiết nói muốn đi mua quần áo. Khi đến một cửa hàng quần áo riêng của một nhà thiết kế rất tài hoa, Thiệu Nhiên Nhiên cầm một chiếc váy bằng tơ lụa nhìn một lúc lâu, đột nhiên nói: “Diệp Thiên thích kiểu dáng như thế này.”

“Là vì mặc trên người cô nên anh ấy mới thích.”

“Có lẽ mặc trên người cô anh ta cũng sẽ thích!”

Chu Lạc Khiết nhìn Thiệu Nhiên Nhiên, chắc chắn rằng cô ấy không châm chọc mình, lúc này mới hoảng hốt cảm thấy thì ra tâm ý của mình dành cho Diệp Thiên lại rõ ràng như vậy, tình yêu với một người vốn dĩ là chuyện không thể giấu được, cho dù cô có cẩn thận thì cũng bị Thiệu Nhiên Nhiên nhìn thấu. Bị một câu vạch trần tâm sự, Chu Lạc Khiết cảm thấy vô cùng lúng túng, cô không trả lời Thiệu Nhiên Nhiên, chỉ nói: “Mua xong thì quay về thôi, chúng ta đã đi lâu lắm rồi.”

Thiệu Nhiên Nhiên vẫn muốn nói nữa: “Cô dám nói cô không yêu Diệp Thiên không? Cô không muốn ở bên anh ta ư? Cô chưa từng muốn thay thế tôi ư? Những câu hỏi kịch liệt dồn Chu Lạc Khiết vào góc tường khiến cô vô cùng bối rối, chỉ có thể hốt hoảng trả lời: “Trong lòng anh ấy, cô không thể thay thế được!”

“Cô không thử một lần làm sao biết chứ, tại sao cô không nhân cơ hội này?”

“Tôi không muốn làm chuyện như vậy, cô cũng đừng nghi ngờ tình yêu của anh ấy dành cho cô, nếu cô không muốn mua đồ, giờ chúng ta về thôi.”

Thiệu Nhiên Nhiên kéo cô: “Diệp Thiên nói với tôi cô là một cô gái rất dũng cảm, ngay cả chết cô còn không sợ, tại sao ngay cả dũng khí yêu hắn cô cũng không có! Cô nghe tôi nói đi, thật ra Diệp Thiên cũng rất yêu cô, có điều chỉ tại anh ta chưa nhận ra mà thôi, cô không phát hiện ra sao, khi ở bên cạnh cô anh ta rất vui vẻ, ở bên cạnh cô anh ta sẽ quên tôi, cho nên giờ việc cô cần làm là thức tỉnh anh ta, cho anh ta biết người anh ta yêu thực ra là cô! Không phải như vậy thì chúng ta đều có kết quả tốt đẹp hay sao, giữa cô và anh ta chỉ thiếu một bước nữa thôi, tại sao lại muốn đứng yên mà không làm gì!”

Mỗi một câu ngày hôm nay Thiệu Nhiên Nhiên nói đều làm cho Chu Lạc Khiết không chịu nổi, cô biết mình không thể để câu nói “Diệp Thiên cũng rất yêu cô, chỉ có điều anh ta chưa nhận ra mà thôi” kia đánh lừa,

nhưng những lời này quả thật như xé tan lớp sương mù trong lòng cô, làm trái tim cô nảy lên một ảo tưởng, có thể đúng như những lời Thiệu Nhiên Nhiên nói, Diệp Thiên không phải không quan tâm đến cô, có lẽ trái tim anh bị chính anh lấp kín, có lẽ chỉ cần cô nhẹ nhàng chọc thủng nó thì có thể nhìn thấy được tương lai hạnh phúc.

Lúc Chu Lạc Khiết còn đang chìm trong ảo mộng, Thì Thiệu Nhiên Nhiên đã đặt chiếc váy cầm trong tay vào tay cô: “Thử một lần xem.” Sau này khi Chu Lạc Khiết nhớ lại thì sai lầm chết người đầu tiên mà cô phạm phải nhất định là vào giờ khắc này. Nếu như là Chu Lạc Khiết của mấy năm sau chắc chắn sẽ không bị những lời nói đó của Thiệu Nhiên Nhiên làm cho mê muội, thế nhưng lúc đó cô vẫn chỉ là một cô gái mới hai mươi tuổi đầu, lại vừa được Diệp Thiên dịu dàng chăm sóc lúc bị thương, cho nên sau câu nói của Thiệu Nhiên Nhiên cho dù là lạnh lùng như Chu Lạc Khiết, lý trí như Chu Lạc Khiết thì rốt cuộc cũng ôm một hi vọng vì những lời nói của Thiệu Nhiên Nhiên.

Chu Lạc Khiết nhận chiếc váy đi vào phòng thay đồ, ngoài cửa vẫn còn có hai người vệ sĩ đứng canh, Thiệu Nhiên Nhiên đi tới gần cửa sổ nhìn xuống, tầng sáu không quá cao, đủ để cho cô nhìn thấy anh ấy đang đứng hút thuốc bên ngoài xe mình, Thiệu Nhiên Nhiên thì trán lên cửa sổ thủy tinh, vừa nhìn người đó chầm chầm, vừa im lặng đếm thời gian khi nào người đó ngẩng đầu, cô chưa đếm được mấy số thì Chu Nhất Minh đã ngẩng đầu lên, cô biết anh nhìn thấy cô, bởi vì đầu của anh vẫn cứ giữ tư thế như vậy nhìn về phía trước. Thiệu Nhiên Nhiên mỉm cười, bàn tay khẽ vẫy anh qua cửa sổ thủy tinh.

Điện thoại di động trong túi của Thiệu Nhiên Nhiên vang lên, cô nhanh tay nghe điện thoại: “Sao biết em ở đây.”

“Em về đi, hôm nay em ở bên ngoài rất lâu rồi.”

“Không.” Ngón tay cô vẽ vòng tròn trên cửa sổ thủy tinh: “Chỉ có ở ngoài thế này em mới có thể nhìn thấy anh...”

Rất lâu cũng không nghe thấy tiếng Chu Nhất Minh trong điện thoại, nắm điện thoại di động ánh mắt anh ta dừng lại rất lâu ở bóng dáng nhìn không rõ trên cửa sổ tầng sáu, hai người không ai nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn nhau, tuy rằng không nhìn thấy vẻ mặt của anh nhưng cô vẫn mỉm cười. Âm thanh nhốn nháo phía sau phá vỡ giây phút yên lặng này, Chu Lạc Khiết trong phòng thay đồ vừa thay xong váy, mở cửa ra đã nghe thấy tiếng động bên ngoài. Hai người vệ sĩ đứng canh đã bị giết chết, hai kẻ địch đã tới sát bên cạnh Thiệu Nhiên Nhiên, vừa thấy Chu Lạc Khiết, đạn của chúng đã tức khắc bay tới, trong cửa tiệm nhỏ tất cả đều bày ra trước mắt. Chuyện xảy ra đột ngột, kẻ địch lại đông, vốn dĩ không thể tránh né, đạn sượt qua mép tóc cô, cô không quên Thiệu Nhiên Nhiên đang đứng bên kia, nhanh tay bắn một phát về phía hai người đang áp sát Thiệu Nhiên Nhiên, chưa kịp bắn phát súng thứ hai, đạn của đối phương đã xuyên qua ngực Thiệu Nhiên Nhiên, cả người cô ấy văng về phía cửa sổ thủy tinh bay ra ngoài, từ đầu đến cuối chuyện xảy ra chưa quá một hai phút, Chu Nhất Minh dưới lầu nghe thấy âm thanh khác lạ trong điện thoại, lại thấy trên cửa sổ bóng người xuất hiện bên cạnh Thiệu Nhiên Nhiên, hấn co chân muốn chạy lên lầu, trong lòng thấy hối hận, vừa nảy nếu như anh ta đậu xe ở lối vào tòa nhà thì đã có thể chặn được những người đó, nhưng anh ta chưa kịp chạy được hai bước, phía sau đã vang lên một tiếng bịch lớn, Thiệu Nhiên Nhiên rơi từ trên lầu sáu xuống.

Thiệu Nhiên Nhiên chưa kịp đến bệnh viện thì đã trút hơi thở cuối cùng trong lòng Chu Nhất Minh, còn người bị thương Chu Lạc Khiết ngồi bệt bên cạnh thì thể của Thiệu Nhiên Nhiên, vừa nảy nếu như cô không đi thử quần áo thì có lẽ đã cứu được cô gái này, nếu như súng của cô có thể nhanh hơn một chút thì có thể cũng đã giữ lại được mạng của cô ấy. Chỉ chậm vài giây, cô đã tận mắt chứng kiến Thiệu Nhiên Nhiên rơi từ cửa sổ xuống nhưng lại không thể làm gì được, đúng như Chu Lạc Khiết nghĩ, Diệp Thiên không tin trong lúc đó mà cô lại không thể làm được gì. Cô không thể nào tưởng tượng ra Diệp Thiên làm sao mà chấp nhận được tin xấu này.

Ngay giây nhìn thấy thi thể của Thiệu Nhiên Nhiên, Diệp Thiên không thể ngờ được cô gái ở bên cạnh làm bạn với hắn hơn mười năm lại rời xa hắn như vậy, chỉ một buổi chiều hắn không gặp cô mà thôi, làm sao lại biến thành như thế được. Diệp thiên ôm chặt cô bảo vệ trong lòng, lau vết máu trên mặt cô, khẽ lẩm bẩm như mất trí: “Nhiên Nhiên đừng sợ, anh Diệp ở đây.” Hắn ôm Thiệu nhiên Nhiên bước lên lầu. Chu Nhất Minh giữ hắn lại, hắn quay người đá văng Chu Nhất Minh ra, lúc này trong mắt ánh lên tia tà ác, hắn nhìn Chu Lạc Khiết đang đứng cách đó vài thước như tượng gỗ, cô mặc một chiếc váy dài đỏ rực, mặc áo vẫn

chưa gỡ xuống, màu sắc chiếc váy giống như màu máu của Thiệu Nhiên Nhiên, hắn chỉ nhìn chăm chăm vào Chu Lạc Khiết, rốt cuộc lại không nói gì mà đưa Thiệu Nhiên Nhiên lên lầu, nhưng ánh mắt cuối cùng khi hắn quay đầu làm Chu Lạc Khiết hiểu rõ rằng hắn thật sự không tin tưởng cô. Chu Lạc Khiết khép chặt hai mắt, vết thương trên người khiến cô không chịu nổi nữa khuyu một gối xuống sàn. Cô quỳ trên sàn nhà cảm thấy rất đau xót, cũng phải! Dầu sao người chết chính là Thiệu Nhiên Nhiên, còn cô thì vẫn sống đứng trước mặt hắn!

Hai ngày sau Diệp Thiên rất bình tĩnh tổ chức lễ tang cho Thiệu Nhiên Nhiên, nhưng Chu Lạc Khiết biết hắn vô cùng đau khổ chỉ có điều không biểu hiện ra mặt mà thôi, cô có thể hiểu được trong lòng hắn khổ sở thế nào, Thiệu Nhiên Nhiên từ nay về sau sẽ sống mãi trong tim hắn, còn bản thân cô sẽ trả giá cho mê muội nhất thời đó của mình. Trước khi Diệp Thiên tìm cô, cô đi gặp Chu Nhất Minh trước, sau khi Thiệu Nhiên Nhiên mất, linh hồn của Chu Nhất Minh như bị rút cạn, cả ngày cậu mơ mơ màng màng. Chu Lạc Khiết xoa nhẹ khuôn mặt vì say rượu mà ngủ không yên của hắn: “Nhất minh, chị đi đến đó rồi nhất định sẽ giúp em chăm sóc thật tốt cho cô ấy, em ở trên này nhất định phải sống thật tốt thay cho chị.”

Khi đó, Chu Lạc Khiết đã thật sự ôm quyết tâm sẽ chết, lần đầu tiên cô nhìn thấy Diệp Thiên trong phòng khách Diệp gia. Trong thời gian làm lễ cho Thiệu Nhiên Nhiên Diệp Thiên không cho phép hai chị em cô xuất hiện, đã mấy ngày cô không gặp hắn, bây giờ mới vừa nhìn thấy hắn, chỉ cảm thấy hắn hốc hác và mệt mỏi thấy rõ, trên cằm râu mọc dài, cái chết của Thiệu Nhiên Nhiên đối với hắn mà nói quả thật là một đả kích quá lớn. Chu Lạc Khiết biết chắc chắn là hắn sẽ muốn tính toán với cô, đơn giản là một mạng đền một mạng! Cô không khỏi nghĩ, nếu như hôm nay người chết là mình, người sống là Thiệu Nhiên Nhiên, Diệp Thiên sẽ có tâm trạng gì? Có vì cô sa sút tinh thần một, hai ngày hay không, cũng sẽ buồn chứ, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không vì cô chết mà trách cứ Thiệu Nhiên Nhiên. Thực sự cô không nghĩ ra lúc đó sao mình lại kiêu căng đến mức tin tưởng lời Thiệu Nhiên Nhiên nói, còn cho rằng mình có thể thay thế được Thiệu Nhiên Nhiên ư? Tại sao lại không tự biết mình biết ta như vậy!

Gương mặt Diệp Thiên nhìn không rõ lắm dưới ánh đèn mờ ảo, hắn hỏi cô: “Cái váy ngày hôm đó đâu, sao cô không mặc?”

“Nó bị dính máu, tôi đã đem giặt.”

Hắn bước tới gần một bước, tay bóp lấy cằm cô: “Cô tưởng là giặt thì sẽ sạch hết sao, trên đó đều là máu của Nhiên Nhiên.”

Ánh mắt Chu Lạc Khiết cô liêu, từ nay về sau trong mắt hắn, hai tay cô, trên người cô đều toàn là máu của Thiệu Nhiên Nhiên.

Hắn nói: “Cô còn muốn nói gì nữa?”

Chu Lạc Khiết lắc đầu, giây sau đó trên mặt truyền đến cơn đau dữ dội, cô bị Diệp Thiên tát một bạt tay lão đảo trên mặt đất, sau đó súng của hắn kề lên sau đầu cô, ánh mắt hắn vì tuyệt vọng mà trở nên điên cuồng, hắn nói: “Tại sao cô không cứu cô ấy.”

Chu Lạc Khiết cũng không giải thích, lời nói của hắn lại càng giống như một viên đạn xuyên qua lồng ngực cô, biết trước hắn không tin mình, nhưng nghe hắn chính miệng chất vấn, trái tim mới cảm thấy đau, đau đớn khiến cô cảm thấy giống như mình đã chết ở dưới súng của hắn.

Chu Lạc Khiết nhìn tay hắn đã đặt sẵn trên cò súng thì nhắm mắt lại, một tiếng súng vang lên, viên đạn lại sượt sát qua người cô xuyên qua món đồ sứ. Chu Lạc Khiết mở mắt ra, tay cầm súng của hắn một mỗi buông xuôi, đánh mặt lại, hắn rút qua kẻ răng một chữ: “Cút!”

Chu Lạc Khiết đi rồi, bản thân Diệp Thiên nặng nề quăng mình lên sofa, dốc rượu vào mồm, cuối cùng hắn cũng không thể giết cô! Hắn cũng muốn tin tưởng cô, nhưng lúc Thiệu Nhiên Nhiên chết thì cô lại đang thử quần áo, hắn biết được đoạn trò chuyện của Thiệu Nhiên Nhiên và Chu Lạc Khiết từ trong lời kể của một nhân viên bán hàng may mắn còn sống sót sau trận đấu súng đó, cho nên hắn hoàn toàn có lý do nghi ngờ cô cố ý! Diệp Thiên say, bóp nát cái ly trong tay thề: Chu Lạc Khiết, cô mãi mãi đừng hòng mơ thay thế được Thiệu Nhiên Nhiên!

110. Ngoại Truyện 4

Nhưng Diệp Thiên luôn miệng kêu Chu Lạc Khiết cút đi lại trong một đêm uống rượu nửa tỉnh nửa say vọt vào phòng Chu Lạc Khiết, hấn hung ác xé rách quần áo của cô, cũng điên cuồng xé rách cơ thể của cô. Chu Lạc Khiết đau đớn ôm chặt lấy cơ thể hấn, cắn răng chịu đựng chuyện hấn cướp đoạt cơ thể mình, cô không biết khi hấn đang rong ruổi trên người cô cô vui vẻ hay không, nhưng ít ra cô biết chắc chắn lúc hấn trút hết mọi chuyện trên người cô sẽ có thể giảm nhẹ được đau khổ trong lòng hấn. Từ lúc đó quan hệ của cô và Diệp Thiên đã phát triển theo chiều hướng khác thường như vậy. Chỉ là cô khi đó vẫn chưa nản lòng với Diệp Thiên, cho nên mỗi khi tâm trạng hấn không vui sẽ trút hết tức giận lên người cô, cô vẫn không có ý định rời khỏi hấn. Nhưng hấn hận cô quá sâu như vậy hay nên nói là hấn yêu Thiệu Nhiên Nhiên thật quá sâu nặng, trong một thời gian dài như vậy hấn vẫn không từ bỏ chuyện hành hạ dày vò cô, mỗi lần đều làm cho cô máu me đầm đìa, thật sự cô không chịu nổi nữa, không thể chịu đựng được hấn cứ từng lần từng lần khoét sâu vết thương của cô, mà sau khi xong chuyện hấn lại không vui vẻ gì.

Cô và Diệp Thiên cứ dần vật nhau như vậy, sau này Diệp gia có ý định chuyển sang hoạt động minh bạch, Diệp Thiên có một phần tài sản ở thành phố A, hấn muốn mở rộng quy mô sang đó, nên đưa theo cô và một số người tới thành phố A. Chu Lạc Khiết từng cho rằng nếu thay đổi hoàn cảnh thì cô và Diệp Thiên sẽ có chuyển biến, nhưng vẫn không có, từ khi hấn gặp được một gái bar có vài nét giống với Thiệu Nhiên Nhiên trong hộp đêm, thì Chu Lạc Khiết đã biết những dây dưa giữa cô và Diệp Thiên vẫn sẽ tiếp tục, cái chết của Thiệu Nhiên Nhiên giống như một lời nguyền mãi mãi không biến mất!

Diệp Thiên ngồi trong phòng Chu Lạc Khiết, bàn tay lướt qua giường của cô, lạnh đến vậy, từ khi cô đi rồi, một năm bốn mùa chiếc giường đều lạnh lẽo, bất luận là hấn ngủ ở đó bao lâu cũng không cảm nhận được độ ấm, đây đã là năm thứ năm cô bỏ đi. Nhắm mắt lại, trước mắt hấn dường như vẫn là hình dáng khi cô mười bảy tuổi, áo khoác màu hồng, khăn quàng cổ màu đen, mái tóc gọn gàng dài đến thắt lưng, đôi mắt trong trẻo như làn nước, khi mở mắt ra tất cả đều biến mất, lẫn quất xung quanh hấn vẫn là không khí lạnh lẽo như trước. Sau khi Chu Lạc Khiết bỏ đi, Diệp Thiên có đến Giang Nhạc mấy lần, nghe người nhà nói cô đang làm việc tại hộp đêm Thiên Tinh, còn Long Tại Nham vẫn không có tin tức. Lần đầu tiên hấn bước vào Thiên Tinh, cô đã thấy hấn ngay, nhưng ánh mắt của cô nhanh chóng lướt qua người hấn, sau đó ung dung đi khỏi. Mấy lần sau đó đều như thế, cô không chào hỏi, hấn cũng vẫn ngồi ở đó mấy tiếng mới đi, bản thân hấn mấy năm này cũng thay đổi, nếu là trước đây, hấn tuyệt đối sẽ không quan tâm đến suy nghĩ của cô, sẽ quấy rầy cô, chứ không giống như bây giờ chỉ đứng xa xa lặng lẽ dõi theo.

Nhưng bản chất bên trong cũng không thể hoàn toàn thay đổi, một đêm sau khi Diệp Thiên ngủ trên chiếc giường lạnh lẽo, ngày hôm sau tỉnh lại hốt hoảng nhìn chiếc gối đầu cô từng ngủ bên cạnh, những món đồ cô từng dùng còn trong phòng, trong lòng đột nhiên vô cùng tức giận, tính cướp đoạt trong máu thức tỉnh, đang kêu gào dữ dội trong cơ thể hấn. Cho nên sáng đó, hấn bật dậy khỏi giường, hai ba động tác mặc xong quần áo, rửa mặt rồi đến Giang Nhạc. Lần này hấn không đến Thiên Tinh tìm cô, mà đến thẳng nhà trẻ con gái cô đi học, tránh khỏi những tai mắt của Giang gia đón con bé quay về thành phố A.

Cô bé mới năm tuổi, bị hấn bắt lên xe, cô bé cũng không sợ, ngồi trên ghế lái phụ đung đưa cái chân nhỏ xíu, mở to đôi mắt tròn tròn quan sát hấn. Hấn cầm bịch kẹo sữa đã chuẩn bị trước ném cho cô bé, cô bé cầm bịch kẹo xé cả buổi không được sau đó đưa ra trước mặt hấn, giọng nói trẻ con: “Chú ơi, giúp con mở đi.”

Hấn bực bội giúp cô bé mở gói kẹo, trên đường đi cô bé im lặng ăn kẹo, Diệp Thiên cũng không biết mình bị thần kinh cái gì, có lẽ là đáng vẻ tự đắc của cô bé nhỏ làm hấn nhớ tới Long Tại Nham, đột nhiên hấn quay sang hung dữ dọa dẫm: “Không được ăn, ngày thường mẹ mày không cho mày ăn gì à.” Một bịch kẹo cũng đủ làm cho nó vui vẻ vênh vác đến như vậy.

Cô bé nhỏ bị hấn dọa cho sợ hết hồn, tay vẫn nắm chắc gói kẹo, miệng mếu máo, nước mắt như hạt đậu to từng giọt từng giọt rơi xuống, vậy mà cũng không khóc ra tiếng, nhìn thật tội nghiệp, cũng không dám nhả kẹo khỏi miệng, tủi thân kêu lên nho nhỏ: “Mẹ ơi, mẹ ơi..”

Con gái của Long Tại Nham cũng có chút gan dạ! Diệp Thiên rút khăn giấy ra qua quýt lau nước mắt cho cô bé: “Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, ăn kẹo nữa đi, chờ mẹ con tới!”

Cô bé nhỏ sụt sùi một lát rồi cũng ngừng khóc, lúc tới thành phố A bé đã ngủ luôn trên xe, Diệp Thiên bồng cô bé ra khỏi xe, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc ngủ đỏ ửng. Diệp Thiên không khỏi nghĩ đến giá như là con gái của hần và Chu Lạc Khiết, nhất định hần sẽ yêu thương cô bé, đáng tiếc, nhiều năm như thế, hần nhất định không cho phép cô mang thai con của hần.

Hần đặt cô bé nằm trên giường, nghĩ một hồi rồi đi xuống lầu nói với dì giúp việc: “Dì coi làm chút gì đó mà con nít ăn nhé.”

Dì giúp việc đột nhiên thấy hần ôm về một bé gái thì vô cùng kinh ngạc nhưng cũng không dám hỏi chuyện gì, lên tiếng trả lời rồi đi vào bếp, Diệp Thiên quay trở lại phòng, cô bé ngủ rất sâu, hần sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, nếu như con bé gọi hần một tiếng ba, hần cũng sẽ coi bé như con mà yêu thương, hần có thể cố gắng quên đi chuyện bé là con gái của Long Tại Nham.

Nhưng cô bé không khóc không quấy ngủ đến hai tiếng đồng hồ, sau khi tỉnh lại lại cứ khóc mãi, chuyện là vì cô bé có cát trong cặp mấy viên sỏi nhỏ giờ chỉ còn lại một viên, Diệp Thiên nghĩ có lẽ lúc ôm cô bé vào xe đã rơi mất, hần cho người đi tìm mấy viên sỏi hình dạng giống với viên trong tay của cô bé, cô bé nhỏ mắt rất tinh, xem một cái thì ném đi, ngồi xuống đất, giãy hai chân nói không phải.

Diệp Thiên nóng đầu: “Còn khóc là tao ném mày ra cửa sổ!”

Lời dọa dẫm của hần làm cho cô bé còn khóc lớn hơn nữa, vừa khóc vừa mếu máo: “Sỏi nhỏ ba cho không thấy nữa...” Sau đó lại ồn ào đòi mẹ, Diệp Thiên cũng sốt ruột, nắm lấy đôi vai nhỏ của cô bé: “Nhìn đây, ba là ba của con, đợi mẹ con tới đây, sau này cả nhà mình sẽ ở bên nhau.”

Cô bé hay ghi hận, hần vừa rồi hung dữ với bé, bé đều nhớ rõ, phủi tay hần ra: “Chú không phải, chú không phải, chú là người xấu...” Hình của ba bé, ngày nào bé cũng xem, còn nhớ rất kĩ.

Lần đầu tiên có người dám chỉ vào mặt Diệp Thiên nói hần là người xấu, thôi được, lời trẻ con không chấp nhứt, hần không thềm cãi, hít sâu rồi hần mới nở nụ cười hiền lành: “Được rồi, đừng khóc, đúng là viên sỏi của ba, đi nào, chú dẫn con đi tìm.” Hần dắt cô bé đi ngược trở ra cổng tìm dọc trên đường, thật sự tìm được cho cô bé mấy viên sỏi nhỏ, rốt cuộc cô bé cũng nín khóc mỉm cười, cơm trưa xong thì bắt hần dắt tay ra vườn đi chơi. Trong vườn có rất nhiều hoa, hoa hồng trắng vẫn như trước nở rất đẹp, cô bé cũng kêu đẹp, Diệp Thiên cười: “Giống mẹ con, mẹ con thích nhất là hoa hồng trắng.”

Cô bé lại bẻ lại: “Mẹ nói mẹ thích nhất là con với ba con.”

Diệp Thiên ghen hống, đúng lúc này Chu Lạc Khiết chạy tới, thấy hai người một lớn một nhỏ ngồi xổm trước vườn hoa, nhìn con gái mình bình yên vô sự, cô thở phào nhẹ nhõm. Cô bé thấy cô tới, lập tức gọi mẹ đang muốn chạy ào tới thì bị Diệp Thiên chặn ngang bồng lên. Cô bé giãy dụa trong lòng hần vươn tay về phía Chu Lạc Khiết, Diệp Thiên bước nhanh vào trong nhà, Chu Lạc Khiết chạy theo: “Trả con gái tôi lại cho tôi.”

Diệp Thiên không trả, đi thẳng vào trong phòng khách, cô bé sợ phát khóc, dì giúp việc thấy cảnh này sợ ngậy người, cô bé ở trong tay Chu Lạc Khiết rồi, cô lau nước mắt cho con gái: “Đừng sợ, đừng sợ, mẹ đây.”

Diệp Thiên bên cạnh hừ một tiếng: “Tôi không làm gì con gái em.”

Chu Lạc Khiết tức giận trừng mắt với hần, yên ổn mấy năm, hần lại muốn quấy nhiễu cuộc sống của cô!

Diệp Thiên không nghĩ như vậy, hất cằm chỉ lên lầu: “Lên trên nói chuyện.”

Tuy Chu Lạc Khiết không nghĩ là giữa mình và hần còn có chuyện gì để nói, nhưng cô muốn dùng cách hòa bình đưa con gái đi, cô hôn con gái trong lòng: “Con ngoan, con ở dưới lầu chơi, mẹ lên lầu nói chuyện với chú một chút sẽ xuống ngay, được không.”

“Vâng, mẹ nhanh lên nhé, con muốn về nhà.”

“Ng Sloan, Vọng thư Sloan lắm, đợi mẹ, mình cùng về nhà.”

Đỗ được con gái, Chu Lạc Khiết cùng hấn lên lầu, cửa phòng vừa đóng, Diệp Thiên đã ôm lấy cả người cô, Chu Lạc Khiết tức giận giơ tay muốn cho hấn một cái tát, tay giơ lên giữa chừng đã bị hấn bắt lại. Hấn dòn cô ép cô lên cửa, vùi mặt vào hõm vai của cô, hấn nói: “Lạc khiết, anh nhớ em.”

Đây là câu nói êm tai nhất mà hấn nói, có điều đã muộn! Cô không phải là cô gái Chu Lạc Khiết mười bảy tuổi, cũng không phải Chu Lạc Khiết hai mươi bảy tuổi! Cô đẩy hấn ra, sửa sang lại quần áo, nói: “Diệp Thiên, đến bây giờ anh còn không chịu buông tha cho tôi sao, anh còn muốn hành hạ tôi mấy năm nữa đây!”

“Anh không muốn hành hạ em.” Hấn nói chuyện rất chân thành: “Lạc khiết, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không, em và anh, còn cả con của em, không, sau này con sẽ là con gái chúng ta, một nhà ba người chúng ta sống cùng nhau thật vui vẻ, không phải em rất muốn sống cuộc sống như thế sao, hả?”

Chu Lạc Khiết bình tĩnh nhìn hấn, không hiểu vì sao hấn vẫn còn có thể nói được vấn đề hoang đường như vậy, cô nở nụ cười xót xa: “Tôi biết, từ lâu tôi đã biết, anh không muốn nhìn thấy tôi sống tốt, lúc nào khi tôi sắp tìm thấy hạnh phúc cho mình anh lại chặn ở phía trước, Diệp Thiên, tôi nợ anh nhiều như vậy sao? Tôi đã trả bằng tuổi trẻ của mình đã trả bằng người thân của mình mà anh vẫn không thể bỏ qua cho tôi ư? Anh không thể khoan hồng tha cho tôi sao?”

Sắc mặt Diệp Thiên rất khó coi, hấn đã thực sự tức giận, hấn đã chân thành như vậy, thậm chí còn đồng ý coi con gái Long Tại Nham như con của mình, vậy mà cô lại phủ nhận toàn bộ, cho rằng hấn đang hành hạ cô!

“Hạnh phúc? Em bây giờ như vậy mà hạnh phúc ư? Em còn muốn chờ hấn ta mấy năm! Anh đã nói với em hấn chết từ lâu rồi!”

“Tôi sẵn sàng, tôi sẵn sàng chờ anh ấy, ngay cả đợi anh ấy tôi cũng thấy hạnh phúc!”

Hai người thở hổn hển nhìn đối phương, trong phòng trở nên yên lặng, lúc sau, Diệp Thiên nói: “Em còn hận anh, phải không?”

Chu Lạc Khiết lắc đầu: “Yêu và hận đều không còn gì nữa, Diệp Thiên, với anh tôi không có yêu cũng không có hận.” Cho dù là yêu hay hận điều khiến một đôi nam nữ dây dưa vướng mắc, chỉ có yêu hận đều tan biến, sau này nếu gặp lại cũng như người xa lạ, Diệp Thiên bây giờ đối với cô mà nói chỉ là một người qua đường không có quan hệ gì với cuộc sống của cô.

Trên mặt Diệp Thiên hiện lên vẻ thất bại, câu không yêu không hận của cô là đả kích rất nặng với hấn, hấn vẫn còn quanh quẩn với những kí ức trong quá khứ nhưng cô đã ra đi vì một người đàn ông khác, quãng kí ức này, toàn bộ những vướng mắc này chỉ có một mình hấn, làm sao hấn có thể chấp nhận. Nhưng, không thể chấp nhận hấn cũng không thể cưỡng cầu cô, hấn ôm chút hi vọng cuối cùng: “Em đang giận nên mới nói vậy, Lạc Khiết, chúng ta đều quên quá khứ đi, sau này chúng ta...”

Chu Lạc Khiết ngắt lời hấn: “Phải, tôi đã quên quá khứ, nhưng sau này cùng với anh thì không, Diệp Thiên, tốt xấu gì chúng ta cũng ở bên nhau nhiều năm như vậy, anh phải hiểu rõ rằng ngay bây giờ không phải tôi đang nói dối, bây giờ tôi rất hạnh phúc, chỉ cần anh đừng đến quấy rầy tôi.”

Diệp Thiên vuốt mặt, không ai nói với hấn trái tim một người phụ nữ một khi đã thay đổi thì không thể nào cứu vãn lại được, đúng vậy, bây giờ hấn mới thừa nhận rằng cô đã thay đổi! Chu Lạc Khiết nhìn hấn lần nữa rồi bước xuống lầu, ở phía sau Diệp Thiên duỗi tay về phía cô, tay áo của cô chỉ lướt qua tay hấn, cuối cùng hấn cũng không nắm lấy!

Trên đường Chu Lạc Khiết lái xe đưa con gái trở về, bé con hỏi cô: “Mẹ ơi, chú đó là ai vậy?”

Cô xoa đầu con: “Không là ai hết, sau này ngoài mẹ, ai đưa con đi, con cũng không được đi theo biết chưa.”

“Vâng ạ, vậy nếu ba tới, con cũng không được đi với ba ạ.”

Chu Lạc Khiết nở nụ cười: “Nếu ba con trở về, sẽ không đưa con đi một mình đâu mà còn đưa mẹ cùng đi nữa.”

~ The End ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-tac-anh-nang>